

Giới thiệu Ma Nữ Đa Tình

Kim Xà Phiêu là một tính hiệu giết người tàn khốc nhất của Xà Yêu Tiên Tử. Hễ ai mà nhận được Kim Xà Phiêu điều phải chết ... các cao thủ chính phái võ lâm cũng không ngoại lệ.

Nga Mi Hoa Sĩ Kiệt với một thân thế mù mờ đã được một vị tiền bối võ lâm âm thầm cứu thoát khi Nga Mi đang bị tiêu diệt bởi Xà Yêu. Hoa Sĩ Kiệt nhiều lần thoát chết dưới sự truy nã của bọn xà yêu và chàng nhờ trời phù hộ đã gặp được Thất Độc Thần Kiếm Lăng Sơn Nhân và học được chân truyền của ngài. Cuộc báo thù khủng khiếp bắt đầu xảy ra và bức màn thân thế của chàng bắt đầu hé mở. Liệu chàng có trả thù cho môn phái được không và thân thế của chàng ra sao ?

Mời các bạn tiếp tục theo dõi để biết thêm về những câu hỏi được đặt ra bên trên...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Kim Hà phiêu

Đêm... Bàn tay của dạ thần, đang từ từ phủ dần bức màn đêm bát ngát lên khắp cảnh vật tiêu sơ, đầy rừng hoang núi lạnh trên miền Xà Vương Quốc, tận phương Bắc của dãy Hy Mã Lạp Sơn trắng xoá, với quanh năm tuyết phủ chập chùng...

Quả là một đêm tối đầy hãi hùng với gió bão thét gào, với mưa rơi sầm sập, với sấm sét ầm ầm...

Cùng những lần chớp ngoằn ngoèo vạch dài giữa nền trời đen thẫm, nhào trộn vào nhau tạo thành một âm thanh, một điệp khúc khủng khiếp và loạn cuồng.

Vũ trụ như chìm hẳn trong cơn trở mình giận dữ của gió mưa, của bão tố, kéo dài suốt cả một đêm ngày mà vẫn chưa dịu lắng phong ba.

Bỗng, một làn chớp ngời lên ánh sáng, xé tan trong chốc lát bầu trời đang trĩu nặng cơn mưa, soi tỏ trên mặt hồ “Xà Yêu nữ”.

Qua thời gian thoáng mắt của cơn chớp vừa loé lên, vẫn kịp nhìn thấy trên mặt hồ năm thiếu nữ tuyệt sắc với năm màu áo đối chọi nhau: trắng, lục, vàng, xanh, hồng!

Và lạ hơn nữa, mỗi cô gái trong một tư thế riêng biệt, cùng áp dụng thượng đẳng khinh công “Bình Thuỷ Đương Ba” đứng nổi trên mặt nước, im lìm như những pho tượng vô tri. Đối với cảnh gió mưa đang phủ trùm quanh họ, năm cô gái thân nhiên dường như không nghe biết, trái lại khuôn mặt mỗi nàng còn lộ vẻ hân hoan và tất cả ánh mắt năm đều đổ dồn vào chiếc miện hang đen ngòm tun hút trên bờ hồ Xà Yêu Nữ trước mặt.

Thời gian vẫn lặng lẽ trôi theo cơn mưa gió suốt một đêm ngày song chiếc hang sâu đen ngòm vẫn im phăng phắc như tờ, chưa có một triệu chứng chi khác lạ...

Thế nhưng, năm thiếu nữ vẫn một mực im ìm chờ đợi, chẳng một tí xao động thân hình cũng không hề mở miệng để bàn bạc thì thào!

Phải chăng tất cả đã chết vì cóng lạnh trong mưa gió lê thê? Không!

Vì một khi đã chết, không còn đâu đề khí để mà đứng vững trên mặt nước như thế được

Và kìa...

Một ánh chớp lại lướt ngay nền trời mù mịt gió mưa soi rõ vào lòng hang đen thẫm.

Năm cô gái không hẹn đồng buột miệng rú lên:

- Rắn !

Một con rắn khổng lồ trong lòng hang đen thẫm đang ngúc ngoắc bò ra! Sau đuôi con rắn khổng lồ nọ lại có một con rắn khổng lồ không kém nổi đuôi bò ra theo, hai con, rồi bốn con, năm con.

Trong vòng khoảnh khắc đã thành một hầy rắn có hơn mấy trăm con, kéo nhau bò ra khỏi động!

Mỗi con đều le lưỡi ngóc đầu phì phò hơi gió, phóng mình về hướng thiếu nữ đang đứng giữa hồ.

Năm cô gái khẽ nhúu đôi mày như mực kẻ, không buồn nhảy tránh, cũng chẳng ra tay sát hại, mặc cho bầy rắn hung nhúc phóng để mõ cắn vào mình.

Và lạ thay, những con rắn nào vừa đại đột mỗ vào mình các nàng, đều trong khoảnh khắc lăn đùng ra chết trên mặt hồ.

Bầy rắn đen đặc mấy trăm con từ trong miệng hang kéo ra, không đầy một giờ sau đều chết lảng chẳng còn sót một con, thân rắn nổi lều bều trên khắp cả mặt nước cóng lạnh!

Năm cô gái kì lạ, chẳng buồn nhìn đến xác rắn, muời ánh mắt vẫn trước sau chăm chú nhìn vào miệng hang đen ngòm quên cả thời khắc trôi qua...

Gió mưa rồi cũng từ từ dứt hẳn, sắc trời đã khê hé ráng hồng, thiếu nữ áo xanh trong bọn chừng như rất sốt ruột, cất tiếng khê hỏi đồng bọn:

- Chúng ta đã đợi hơn một ngày đêm rồi, sao vẫn chưa thấy sư phụ ra khỏi động?

Cô gái áo lục đứng ở phía đông cũng chép miệng tiếp lời:

- Hai mươi năm trời, chúng ta chịu ân người dạy dỗ, sâu dày như bể rộng trời cao, tuy cách nhau trong gang tấc mà tưởng chừng như diệu vợi ở góc biển chân mây, chưa bao giờ được chiêm ngưỡng mặt người.

Thình lình...

Trên sườn núi đối diện với mặt hồ, thắp thoáng một bóng người trắng toát, nhanh hơn cả ánh chớp giăng, thoắt cái đã bay vụt đến chỗ mọi người.

Năm cô gái trên mặt hồ cùng cất tiếng quát vang:

- Ai? Bóng trắng với thuật khinh công tuyệt đẳng “Phi yển qui Sào” lướt nhanh đến giữa hồ, lượn tròn đúng ba vòng, sau cùng cũng đứng thẳng

người trên giữa tầng không, cách mặt hồ năm thước cao, lạnh lạnh cất lời: - Núi cao không đổi, nước biển vẫn trôi, sóng trắng cuộn trời, hồng trần tích lạ, đất vàng đổi ngôi ! Ngũ phụng đâu rồi?

Năm thiếu nữ áo lục, xanh, vàng, cam, hồng đồng lượt reo lên mừng rỡ: - Sư phụ, người đây rồi!

Năm người không hẹn đồng lượt xô nhau đến trước mặt bóng trắng, quì rạp xuống trên mặt hồ.

Bóng trắng quét nhìn tình hình trên mặt hồ khắp một lượt trong miệng không ngớt buông ra những tràng cười đặc ý. Nhưng trong thanh âm của giọng cười dường như chất chứa cả những tình tiết của bi thảm và vui mừng, của thương cảm và uất hờn...

Bóng trắng bỗng dứt ngang tiếng cười, từ từ đứng dậy quay lại nhìn năm người:

- Các con năm người ở tại “Xà Yêu Hồ” này 20 năm trời rồi, không những các con đã luyện được một thân tuyệt thế võ công, mà còn trở thành một con người độc, bách độc bất xâm...

Bóng trắng khẽ ngừng lại đưa mắt nhìn năm cô gái khắp một lượt và tiếp lời:

- Hôm nay là ngày thầy trò ta chia tay, các con hãy đứng dậy, ta còn có vật trọng yếu giao lại cho các con!

Năm cô gái rón rén đứng lên, ngẩng đầu tỉ mỉ ngắm nhìn sư phụ của họ suốt từ đầu đến chân...

Khuôn mặt của bà được bao kín trong vuông lụa trắng, một bộ sắc phục như tuyết pha bó sát thân hình, mái tóc vàng kim xoắn phủ đôi vai, vóc người thướt tha uyển chuyển chứng tỏ ở người một phong tư tuyệt thế.

Đôi mắt như hai ánh hồ thu trong vắt, thân yêu, thỏa mãn nhìn lại năm người .

Và giữa thời gian tình thầy trò thắm đậm xao xuyến ấy, năm thiếu nữ tuyệt sắc không hẹn đồng cảm nghĩ như nhau: “Hai mươi năm trời chưa hề gặp qua mặt sư phụ, không ngờ bà lại là một tuyệt sắc giai nhân, chỉ tiếc không được chiêm ngưỡng sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của người...”

Năm người còn đang nghĩ ngợi mông lung, vị nữ lang áo trắng đã móc trong người ra năm mũi phi tiêu vàng óng ánh để vào giữa lòng bàn tay và lên tiếng:

- Năm mũi “Kim Hà Phiêu” này mỗi người giữ lấy một, phiêu đến là người chết, ra tay quyết chớ dung tình.

Năm người đồng cúi mình vái tạ: - Đệ tử xin tuân mạng!

Mỗi người đón lấy Kim Hà Phiêu vào tay xem xét, chỉ thấy là một ngọn phiêu bằng vàng dài độ năm tấc mọc, bên cạnh khắc hình một con kim xà thật tinh vi, trông như vật sống.

Nữ lang áo trắng chột vung vẩy mớ tóc vàng kim trên đầu, liền đó trên mái tóc vàng ánh của người có vô số những kim xà nhỏ li ti đang bò lúc nhúc khắp đầu.

Năm cô gái thoáng biến sắc kinh mang, nữ lang áo trắng chột dùng tay phải chộp vào đầu mình, bắt lên một năm kim xà, vãi lên đầu các nàng.

Cử động lạ lùng của người sư phụ làm năm thiếu nữ sửng sốt giật mình chưa kịp lên tiếng hỏi, nữ lang áo trắng đã mỉm cười chận lời:

- Các con đừng sợ! Những con “Kim Xà Nô” này ẩn trên mái tóc các con

là những tên đầy tớ rất mực trung thành, chỉ cần các con biết cách sai khiến, sự ích lợi sẽ vô biên. Chết độc của Kim xà nô lại lợi hại vô cùng, cần phải người khó sống được ba hôm!

Nữ lang áo trắng nói xong đem khẩu quyết sai khiến “Kim Xà Nô” truyền lại cho mọi người.

Năm cô gái đồng quì xuống thọ bái ân truyền.

Nữ lang áo trắng bỗng cất lời lạnh lạnh:

- Mỗi huyết hải thâm thù của sư phụ các con có nhớ cả chẳng?

Năm thiếu nữ đồng thanh ứng tiếng:

- Suốt 20 năm trời khổ luyện để vì sư phụ báo thù, chúng đệ tử đâu dám quên được!

Nữ lang áo trắng nhè nhẹ gật đầu:

- Tốt lắm ! Các con đi đi thôi ! Mong năm tháng năm ta gặp nhau trên Kim Đỉnh của Nga Mi sơn!

Năm thiếu nữ từ từ đứng dậy, triển dụng khinh công thượng đẳng, bóng người vừa chóp lên đã liền đó mất dạng trong ánh bình minh rực rỡ.

Nữ lang áo trắng chờ năm nàng đệ tử khuất mình, bỗng ngửa cổ buông dài một tràng cười lạnh lạnh, vang động khắp cỏ cây núi rừng.

Tiếng cười trong vút, ngân dài hàm xúc một tâm tình đặc ý mẫn nguyện và còn đầy đầy một âm giọng chết chóc, oán hờn....

Và bắt đầu từ đó, trên vòm trời võ lâm bát ngát ân thù. “Kim Hà Phiêu” xuất hiện nơi đâu, là máu tanh xương khét rải đầy mặt đất, thây phơi

chồng chất trong tiếng rên siết ngập trời xanh.

Chỉ là một mũi phi tiêu vàng óng ánh không hơn ba tấc, thế mà từ hơn tháng nay đã khuấy động trong võ lâm một cơn thảm sát kinh hồn, đến độ gió mưa chùng như nòng tanh trong chất máu.

Bất luận là người của Bạch phái hay Hắc đạo - dù võ công quán thế tuyệt nhân nhưng nếu đã trúng phải Kim Hà Phiêu là sau ba giờ đồng hồ đành chết không phương cứu chữa.

Với một khoảng thời gian ngắn ngủi hơn 30 ngày, giang hồ đã có nhiều môn phái bị huỷ diệt dưới ngọn Kim Hà phiêu khủng khiếp, hàng trăm võ lâm cao thủ phơi thây khắp đồi núi Trung Nguyên.

Nhắc đến tên Kim Hà Phiêu, người người đều biến sắc!

Nó !

Mũi Kim Hà Phiêu ghê gớm đó như một cơn gió lốc kinh hồn, cuốn đến đâu thì xác người thi nhau ngã gục, chó gà im tiếng lặng hơi.

Nó !

Mũi Kim Hà phiêu quái ác ấy tựa như một khối đá ngàn cân đè lên lồng ngực của tất cả từng nhân vật trong võ phái.

Mọi người run rẩy sợ sệt trong một ý nghĩ như nhau:

“Không biết đến ngày nào sẽ đến phiên họ nhận phải một mũi Kim Hà Phiêu tuyệt độc ấy chiếu cố vào người!?”

Uy danh tuyệt độc của Kim Hà phiêu quả đã rúng động khắp võ lâm thiên hạ !

Trên ngọn Nga Mi Sơn quanh năm sương mù vẫn vũ, với tòng bá xanh um, kì hoa dị thảo hương sắc ngọt ngào, cảnh vật như một nơi Bồng Lai miền hạ giới.

Nơi đây chùa tháp nguy nga đồ sộ, la liệt trải khắp sườn núi quanh co, võ lâm cao thủ thỉnh thoảng chẳng ngớt ra vào.

Quy mô của phái Nga Mi từ lúc khai phá đến giờ đã ngót trăm năm, thế lực càng lúc càng bành trướng, những cao thủ được đào tạo từ trong môn phái, ngôi vị trong võ lâm có thể nói là gần như ngang hàng với Thiếu Lâm tự.

Mùng năm tháng năm hôm ấy, chính là ngày khánh tiết đúng chu bách niên khai phá của Nga Mi Sơn.

Ngộ Tịnh chân nhân - Chương môn đời thứ hia mươi ba của Nga Mi phái - thống lãnh tất cả đệ tử trong chùa xây cất thể đài trên ngọn Kim Đảnh của núi Nga Mi để tiếp rước bốn phương anh hùng cùng cao thủ các phái đến khánh hạ trọng lễ.

Thể đài chia ra làm ba tầng “Vàng”, “Hồng”, và “Xanh” mỗi tầng đều treo hoa kết đèn hết sức cầu kỳ tráng lệ.

Phía trước thể đài là một chiếc sân rộng lớn mà cỏ non êm mượt như nhung, xung quanh là một bức rào thiên nhiên bằng tảng bách ngất trời.

Bầu trời như phủ hoà với lòng người hoan lạc, trong vắt không một gợn mây trôi, gió núi từng cơn thổi mát lòng người khắp ngọn Kim Đảnh sau trước tràn ngập trong tiếng cười hể hả vui tươi.

Đã sắp gần giờ Ngọ, tiếng đại đồng chung trên thể đài vang lên chín lượt, các quý khách tham gia buổi khánh hạ, đều theo ngôi thứ lặng im ngồi vào bàn tiệc. Dưới đài, ban Lễ nhạc đã bắt đầu tấu lên điệp khúc chúc mừng buổi diên yến liên hoan sắp sửa mở màn...

Nga Mi chường môn Ngô Tịnh chân nhân rời ghế đứng dậy đưa mắt từ từ quét qua khắp đài, chấp tay sang sảng cất lời:

- Tệ phái “Đệ Nhất Bách Chu niên” khánh tiết hân hạnh được Thiếu Lâm Huyền Không đại sư, Võ Đang Tịnh Trần chân nhân, Hoa Sơn Thiên Hạc đạo trưởng, Điểm Thương Trí Mẫn chân nhân, Côn Luân chường môn Tư Cơ Tử, Không Động Diệp Huệ chân nhân, La Phù Ni Ni đạo cô, Thiên ngoại kiếm tiên cùng chư vị anh hùng thân hữu quang lâm để chia vui cùng tệ phái, toàn thể môn hạ của bốn phái Nga Mi, thật vô cùng cảm kích, mượn chén rượu nồng, buổi tiệc đơn bạc, để tỏ tấm thâm tình, có gì sơ sót, xin chư vị bằng hữu rộng dung !

Ngô Tịnh chân nhân vừa nói dứt, định tiếp lời mời mọi người khai tiệc, một đệ tử tục gia đứng bên cạnh tên gọi Hoa Sĩ Kiệt vội thấp giọng thì thào: - Sư thúc tổ ở “ấn Vân nhai” phía núi trước vẫn chưa thấy đến, sư phụ cần đợi người không?

Ngô Tịnh chân nhân hơi khựng người, hồi thúc:

- Người mau đi “ấn Vân Nhai” mời người đến đây một chốc, người tọa quan đứng ra thì đến giờ Thìn đã viên mãn rồi trở lại.

Hoa Sĩ Kiệt cung kính xá thật sâu:

- Đệ tử xin tuân mạng !

Dứt lời vội tung mình xuống thể đài phóng như bay về hướng ấn Vân nhai. Bằng vào tài nghệ khinh công của Hoa Sĩ Kiệt, không đến thời gian uống cạn chung trà là đã đến ấn Vân nhai.

Vừa phóng người vào động, cảnh vật trước mắt đã khiến gã phải sững bước thối

lui.

Vì trong động hỗn loạn ngổn ngang dường như vừa trải qua một trận giao tranh kịch liệt mà bóng dáng ẩn Vân thượng nhân cũng biệt đi nơi nào.

Hoa Sĩ Kiệt cất giọng gọi to: - Kính bẩm sư thúc tổ, đệ tử đến đây thỉnh người hạ LÔ! Tiếng gọi của gã đập vào vách đá, từ tong lòng hang dội trở lại lập y câu gọi vừa

rồi. Hoa Sĩ Kiệt rảo khắp mọi nơi tìm một hồ lâu cũng chẳng thấy bóng người, gã vô cùng sốt ruột vội triển dụng thượng đẳng khinh công phóng trở về lối cũ, đang lúc lướt mình vùn vụt chợt từ sau lưng có một bàn tay chộp vút vào vai chàng.

Hoa Sĩ Kiệt hốt hoảng vội lạng người sang bên, xoay phắt trở lại, trước mặt chàng sừng sững một cụ già áo vàng, mặt bao kín trong khung lụa màu vàng, và trên đầu cũng lại bịt kín một vuông khăn màu vàng, chân mày dài đến chân tóc, râu trắng phủ

đến ngực, đôi mắt tinh quang lồ lộ phong thái cực cao sang, chỉ tiếc dáng người hơi nhỏ thấp.

Hoa Sĩ Kiệt là một thiếu niên văn võ song toàn, khiêm cung hiếu LÔ nhìn thấy vị áo vàng bịt mặt với nghi biểu khác thường như thế, trong lòng đã ngầm kính vi, vội tươi cười làm LÔ:

- Lão trượng núu lấy vai văn bối trở lại có điều chi dạy bảo ?

Đôi nhãn quang của cụ già bao mặt, sáng ngời như hai làn điện chớp, ngăm ngúa khắp người thiếu niên một lượt rồi lăm lăm như nói với chính mình:

- ô ! Đâu giống là tướng kẻ đoán mệnh !

Hoa Sĩ Kiệt ngỡ ngàng:

- Lời nói của lão trượng định ám chỉ vào ai ?

Cụ già bao mặt lạnh lùng nghiêm khắc:

- Tất nhiên là chỉ vào thiếu hiệp.

Hoa Sĩ Kiệt càng kinh ngạc lạ lùng:

- Lời lão trượng hàm nhiều thâm ý, xin dung cho tiểu bối là kẻ thô lỗ cộc cằn, không thấu hiểu nổi cao siêu mong tiền bối giải nghĩa tận tường cho !

Cụ già đôi mắt tinh anh như hai luồng điện cực dán chặt lên khuôn mặt khô vĩ của Hoa Sĩ Kiệt gật gù lên tiếng:

- Kể ra phúc quả tiểu hiệp còn dài, nếu nư chạy cách xa thêm 10 trượng tất hôm nay đã vất thây trên Kim Đỉnh rồi... Hoa Sĩ Kiệt càng lúc càng sửng sốt hoang mang:

- Chạy thêm 10 trượng nữa là đã đến khoảng sân rộng của Kim Đỉnh. Hôm nay tệ phái khánh hạ LỒ “Chu Bách niên”, không hiểu lại có hoạ gì trút lên đầu Hoa Sĩ Kiệt tôi?

Cụ già bao mặt cười lạnh lạnh:

- Hoa Sĩ Kiệt phải chăng vừa rồi đến ẩn Vân nhai mời lệnh sư ẩn Vân thượng nhân? Hoa Sĩ Kiệt gật đầu thăm nghĩ: “Người làm sao mà biết rõ quá nhỉ?” Nhưng chàng vội đáp lời:

- Vâng ! Chắc lão trượng đã gặp qua lệnh sư thúc tổ?

Cụ già cười bí mật

- Thiếu hiệp hãy theo tôi, chúng ta đến nép mình sau tảng đá cạnh khoảng sân rộng theo dõi tình hình, thiếu hiệp sẽ rành mọi ngọn ngành.

Hoa Sĩ Kiệt trong dạ hồ nghi, cảm thấy cụ già áo vàng vô cùng cổ quái, chàng nén lòng theo chân cụ già nhảy lên một mỏm đá lớn và ẩn mình vào phía sau tảng đá, đưa mắt nhìn vào trận tiệc.

Lúc ấy trên thế đài Ngô Tịnh chân nhân đợi mãi chẳng thấy Hoa Sĩ Kiệt trở lại, trong lòng sốt ruột muôn phần, tân khách đã ngồi vào bàn tiệc từ lâu, thời giờ không cho phép nán chờ thêm được nữa.

Ngô Tịnh chân nhân chường môn phái Nga Mi đành đứng lên sai các đệ tử rót rượu mời khách.

Hoa Sĩ Kiệt thấy tiệc rượu đã khai màn, vội quay sang cụ già bao mặt: - Tệ phái đã khai tiệc đãi khách, văn bối cần phải về phục mệnh với sư phụ. Cụ già bao mặt vội nắm tay Hoa Sĩ Kiệt kéo lại:

- Kịch hay đã sắp bắt đầu khai di Ôn, nán đợi một chút sẽ mục kích lắm trò vui

ạ...

Lời của cụ già chưa kịp dứt, thành linh từ trong không trung xẹt đến một đạo kim quang lấp lánh, lao thẳng đến trước bàn Ngô Tịnh chân nhân đang ngồi.

Ngô Tịnh chân nhân nhãn lực rất tinh, khẽ nhấc cao tay áo phất lên, nhào người sang một phía, nhưng...

Làn kim quang vẫn kịp theo hơi gió rít sáo mang tai, “phập” một tiếng kinh người, một ngọn kim phiêu dài độ ba tấc đã cắm phập giữa bàn, đầu

phiêu vẫn rung rinh như dọa dẫm lòng người.

Ngộ Tịnh chân nhân vừa nhắc thấy ngọn kim phiêu, sắc mặt tức thời đổi trắng thất thanh kêu lên:

- Kim Hà Phiêu ! Tiếng kêu vừa thoát ra, mọi người có mặt trên đài đều kinh hãi đến xám mặt nghẹn hơi nhốn nháo đứng lên như vỡ chợ, hàng trăm cặp mắt dớn dác nhìn quanh khắp bốn phía đài. Hoa Sĩ Kiệt núp mình sau tảng đá khẽ cau mày lăm bằm một mình:

- Kim Hà Phiêu ! Bất quá chỉ là một mũi phiêu vàng nhỏ nhít, cứ sao mọi người lại sợ hãi thế kia?

Cụ già bao mặt hừ lạt đáp lời:

- Mi thật đúng là bé con không sợ cọp, từ một tháng nay, Kim Hà Phiêu xuất hiện nơi đâu, mấy ai được sống sót!

Hoa Sĩ Kiệt càng lạ lùng kinh ngạc:

- Kim Hà Phiêu lợi hại đến thế nào? Người phóng phiêu là ai ? Tại sao lại tìm đến tệ phái gây rối ?

Cụ già bao mặt đôi mắt vẫn dõi nhìn vào trận, lơ ðĩnh trả lời:

- Tất cả những lời giải thích, mi cứ nén lòng xem tiếp sẽ hiểu ngay.

Hoa Sĩ Kiệt đành lặng im, xoay mắt chăm chú nhìn vào trận cuộc.

Lúc ấy Ngộ Tịnh chân nhân đã khẽ định thần, sang sáng cất lời:

- Đã là phúc thì không phải họa, nhưng đã là họa thì khó tránh cho xong. Kim Hà Phiêu đã xuất hiện trên Kim Đỉnh Nga Mi, mời cao nhân cứ xuất hiện đường hoàng, chúng ta đem chuyện oán ân ở hai mươi năm

trước kết thúc vào hôm nay càng tốt !

Ngộ Tịnh chân nhân vừa nói dứt lời, liền nghe vọng lại một giọng nói vo ve như tiếng muỗi bên tai:

- Chúng ta đã quá hẹn đến đây, tất cả bọn người có mặt, sao chưa biết thân tự xử cho rồi để khỏi nhọc sức chúng ta, chết để đỡ phần đau đớn !

Ngộ Tịnh chân nhân lạnh lùng tiếp lời:

- Bằng hữu xin hãy hiện thân, mọi sự ân oán, do bản đạo một mình gánh vác, những vị đại hiệp tham dự cuộc khánh hạ hôm nay đều vô can ! Chúng ta lại vo ve vang lên nghe rõ ràng từng tiếng:

- Chúng ta oán tụy kết liêu cùng quý phái, nhưng kẻ nào thấy qua Kim Hà Phiêu cũng đừng mong sống sót rời đi, đấy là qui củ của ta !

Giọng nói tuy thật khế, nhưng quần hào đều nghe rõ chẳng sót một lời - thẳng thốt nhìn nhau rụng rời biến sắc.

Ngộ Tịnh chân nhân buông giọng cười lạnh lạnh:

- Các hạ dù tài cao quán thế, cũng chưa ắt đã dám đối địch với các phái võ lâm. Nếu tất cả định thanh toán tất cả đại biểu các phái nơi đây, nhằm bọn họ chịu dung tha các hạ không?

Chúng ta thanh kỳ lạ lại vang lên:

- Có gì lại chẳng dám, các người của đại phái võ lâm, ta nào để vào ánh mắt.

Ngộ Tịnh chân nhân nhắm mắt, khế trầm tư, rồi đứng dậy lạnh lạnh cất lời:

- Tệ phái cử hành đại lễ hôm nay, được quý vị không nệ đường xa diệu vợi đến khánh hạ, thịnh tình ấy thật đáng tạ dạ ghi xương, bản phái vì lỡ gặp phải biến cố bất ngờ, không tiện cầm lưu quý vị tận hoan cuộc tiệc, cảm thấy ái ngại vô cùng. Nhưng vì sự an toàn của quý bằng hữu muôn phương là điều hệ trọng, xin mau rời khỏi tai vạ chẳng lành.

Ngộ Tịnh chân nhân nói xong, cung kính đứng im chờ trực khách.

Quần hào khắp ba nonnăm núi nghe Ngộ Tịnh chân nhân thốt dứt lời, liền rầm rộ đứng lên định kéo nhau xuống núi.

Bất thần ...

Từ trong không trung vọng lại một tiếng thét vang:

- Tất cả hãy ngồi xuống ! Kẻ nào còn nhúc nhích thân hình, tất sẽ máu loang tại

chỗ.

Quần hùng chưa hết hãi hùng, bỗng từ chân trời xa xa vọng lại mấy tiếng hú lê thê quái lạ ! Ớm thanh của giọng hú, dường như chất chứa những gì của chết chóc căm hờn.

Quần hào không hẹn đồng cất mắt nhìn lên, từ không trung xẹt đến năm bóng người như làn điện chớp, thoáng mắt đã đến khoảng sân rộng trước thế đài.

Mọi người đang chăm chú nhìn xung quanh năm bóng người nọ từ tả sang hữu, xanh, đỏ, lục, trắng, vàng năm sắc phục khác nhau, thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt người nào cũng xấu xí cực cùng.

Tất cả quần hào có mặt thấy năm người vừa đến nửa người nửa ngợm không khỏi khiếp hãi rùng mình.

Năm quái vật chân vừa chồm đất đều ngửa mặt phát lên một tràng cười âm trầm lạnh lẽo nghe như tiếng quỷ rú dưới U minh !

Ngộ Tịnh chân nhân sau cơn thảng thốt, trầm giọng quát lên: - Loài quái vật nửa người nửa quỷ kia cười chi thế?

Quái nhân áo xanh đứng mút về phía tả, vênh bộ mặt đen như lọ chảo với hai chiếc răng nanh trắng hếu cười sắc lạnh:

- Năm chúng ta là người của Ɔm ty diêm thế, được đặc phái đến Kim Đỉnh Nga Mi để cầu hồn các người về địa ngục !

Ngộ Tịnh chân nhân cả giận quát to ;

- Láo ! Các người đúng là kẻ dưới tay của “Xà Hà Tiên Tử”, hai mươi năm trước Kim Hà Phiêu cũng đã từng xuất hiện giang hồ, chuyện ân oán của chúng ta ngày xưa vẫn chưa xong, hôm nay các người tìm đến đây kết thúc càng hay !

Quái nhân áo xanh bật cười lạnh lóét:

- Tên đạo sĩ già nói rất phải, các người mau tự kết liễu mạng mình, tránh khỏi bọn ta thêm phí sức ra tay.

Ngộ Tịnh chân nhân nghiêm nghị ngắt lời:

- Tục ngữ có câu rất hay: “Oan có đầu, nợ có chủ”, bốn chưởng môn nhân Nga Mi cùng các người có một đoạn oán ân chưa trang trải, chờ bản đạo sau khi tiễn khách, cùng phân tán bản môn đệ tử xong, sẽ trở lại một mình tính nợ với các người.

Quái nhân áo xanh cắt ngang lời nói của đối phương bằng một tràng cười sắc súa:

- Lão mũi trâu, mi nói sao nghe dỒ thế ! Đúng lắm ! Ớn oán tuy chỉ cùng một mình mi kết liỚu, nhưng hôm nay thấy Kim Hà Phiêu không phải chỉ có một mình người thôi đâu!

Thiếu Lâm Huyền Không đại sư đột nhiên niệm lên một tràng Phật hiệu cất tiếng xen vào:

- A Di Đà Phật ! Khẩu khí của thí chủ e hơi thái quá ngông nghênh tự đắc ! võ công của người dù cao đến bậc nào, cũng khó địch lại toàn thể giang hồ các phái !

Quái nhân áo xanh cười khinh thị:

- Lão trọc đầu, nếu như ông không phục, cứ việc thử ra tay, biết đâu ông lại chẳng là vật để chúng ta khai đao trước !

Huyền Không đại sư vội niệm lên một tràng Phật hiệu:

- A Di Đà Phật ! Tội thay ! Tội thay ! Ngã Phật từ bi, xin tha hồi trận sát kiếp hôm nay !

- Lão trọc đầu bớt lái nhai đi thôi ! Vừa mở miệng ra niệm Phật vang rền. Chắc có lẽ là hạng cao tăng tài rộng, nếu ông có thể thắng được bất cứ người nào trong bọn ta, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Nga Mi Kim Đỉnh. Huyền Không đại sư tay chấp trước ngực, nét mặt lộ vẻ trang nghiêm:

- ấy là tự ý thí chủ thốt ra chứ chẳng do bản tăng đề nghị, dù phải phơi thân nơi đây, bản tăng cũng nguyện vì võ lâm mà cứu trận sát kiếp khó tránh hôm nay. Huyền Không đại sư nói xong liền từ từ rời khỏi ghế bước ra, Ngô Tịnh chân nhân vội vàng ngăn lại:

- Xin đại sư hãy dẫn lòng ngài xuống, người đến kia cùng với bản đạo dính líu chuyện ân oán ngày trước, đối với đại sư là chuyện vô can, xin

hãy nhường lại cho bần đạo một mình giải quyết !

Huyền Không đại sư lắc đầu cười gượng:

- Đạo Phát lấy cứu người làm căn bản, chỉ mong sao cứu vãn đượ trường sát kiếp hôm nay, dù phải hi sinh mạng sông này Huyền Không tôi cũng không hề nuối tiếc, phương chi bần tăng chưa hẳn đã bại trong tay người ! Mong đạo trưởng đừng nên ngăn trở .

Thấy Huyền Không đại sư đã nắn nắn quyết ý, Ngô Tịnh chân nhân biết khó thể khuyên ngăn, đành khẽ tiếng dặn dò: - Gần đây Kim Hà Phiêu đã từng xôn động khắp mặt giang hồ, nếu đại sư muốn giao tranh cùng bọn chúng, khá tiểu tâm cẩn phòng.

Huyền Không đại sư gật đầu lấy lệ, tay lăm lăm gậy sắt nhảy xuống đài.

Quái nhân áo xanh đưa mắt ngắm nghía Huyền Không đại sư, thấy thần sắc đối phương uy nghiêm từ thiện, trong lòng kính nể nghĩ thầm: “Lời đồn Thiếu Lâm phái cao thủ dầy dầy, tài năng lớp lớp mọc lên, lãnh tụ mấy trăm năm trên, chỉ bằng vào vị hòa thượng trước mắt mà xét đoán thì lời đồn quả chẳng ngoa.”

Huyền Không đại sư chấp tay trịnh trọng:

- Lời của thí chủ thốt ra xin đừng thất tín ! Trong năm người của quý vị ai muốn cùng bần đạo giao chiến trước, xin mời bước ra ngay !

Quái nhân áo xanh cười khinh thị:

- Lời bốn nhân đã hứa tất nhiên phải giữ, bốn nhân sẽ trước tiên đứng ra lãnh giáo lão trọc ông ! Song trước khi động thủ, ông có thể trấn trối vài lời ...

Huyền Không đại sư hừ mạnh một tiếng ngắt lời:

- Khởi cần lắm lời ! Thí chủ dùng binh khí hay dùng quyền cước ?

Quái nhân áo xanh cười khinh thị:

- Đã hơn tháng nay, đôi nhục chưởng này đã siêu độ hơn mấy trăm oan hồn, lão trọc có thể tùy tiện sử dụng binh khí như ý muốn.

Huyền Không đại sư niệm lâm râm một tràng Phật hiệu:

- A Di Đà Phật ! Ngã Phật từ bi, thứ dung cho đệ tử hôm nay đại khai sát giới !

Nói xong, vận sức vào đôi tay, trầm tiếng quát lên:

- Thí chủ khá cẩn trọng !

Lồng trong tiếng quát, tay phải thốt nhiên đẩy ra một chưởng !

Re...re...

Từ lòng bàn tay thoát ra một luồng chưởng phong ào ạt như sóng cuộn ba đào, khiến không khí chung quanh rít lên những tiếng kỳ lạ.

Thế chưởng vừa rồi Huyền Không đại sư đã dùng “Đại La Kim Cang quyền” vận dụng đến bảy thành chân lực.

Núp sau tảng đá cùng cụ già bịt mắt quan sát trận địa Hoa Sĩ Kiệt thấy Huyền Không phóng ra một chiêu “Kim Cang quyền” uy lực cực mạnh không khỏi phấn khởi quay sang hỏi cụ già:

- Lão tiền bối, người đoán thử xem thế chưởng của Huyền Không đại sư vừa phát ra kia có thể giết chết ngay gã áo xanh xấu xí kia chăng?

Cụ già bị mất lắc đầu thờ dài:

- Lão thầy chùa Huyền Không tuy dùng đòn cương “Đại La Kim Cang quyền” để đối phó kẻ địch nhưng chắc chỉ một chiêu sẽ chết thảm dưới ngọn chỉ của đối phương !

Hoa Sĩ Kiệt không tin, phản đối:

- Đâu thể được, ngọn chưởng của ông...

Chàng chưa nói hết trọn câu chợt thấy gã áo xanh xấu xí tay phải vừa nhắc lên, từ tay áo lấp loáng hiện ra năm đầu răn xanh nho nhỏ, đồng lượt mổ xuống đầu đối phương, nhanh cơ hồ không kịp nhìn thấy.

Cũng theo đó, Huyền Không đại sư rú lên một tiếng đau đớn và rũ người nằm im trên mặt đất máu từ thất khiếu rịn rịn chảy dài trên mặt đất !

Tất cả quần hào có mặt đều kinh hãi sững sờ.

Đấu trường vụt chốc im lìm khó thở, có thể nghe từng tiếng lá rơi.

Với công lực thâm sâu và võ công tuyệt thế như Huyền Không đại sư - là một cao thủ hiệt kiệt của Thiếu Lâm tự - thế mà chỉ trong một chiêu vòn vẹn chết thảm tại trận. Tài nghệ kinh nhân quán thế của gã quái nhân áo xanh làm sao chẳng khiến quần hùng trở mặt thù người.?

Quái nhân áo xanh với một chiêu độc đáo hạ sát một tay cao thủ của Thiếu Lâm, dường như rất đặc ý, ngửa cổ buông giọng cười ngạo nghễ.

Tiếng cười rung chuyển cả Kim Đỉnh của Nga Mi, lá rừng bốn phía bị chấn động đến lung lay xào xạc.

Quần hào trên thế đài, người người đều nghe ớn lạnh cả da lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Yêu xà chỉ

Hoa Sĩ Kiệt thấy Huyền Không đại sư, một vị cao tăng lừng danh đương thời, lại trong một chiêu vòn vẹn chết thảm dưới ngọn chỉ của đối phương, chàng ta thán không ngớt, xoáy đôi mắt kinh ngạc nhìn vào cụ già áo vàng hỏi khẽ :

- Lão tiền bối do đâu mà vừa thấy Huyền không đại sư ra tay liền biết ngay ông chỉ trong một chiêu sẽ bỏ mạng dưới ngọn chỉ? Không lý tiền bối biết vị bốc tiên tri?

Cụ già áo vàng cười khà :

- Lão phu làm sao biết vị bốc tiên tri? Chẳng qua thấy Huyền Không đại sư vừa xuất thủ đã dùng chưởng pháp loại cương tất nhiên bị “gãy” dưới chỉ pháp của đối phương, vì “Yêu Xà Chỉ” là một loại chỉ pháp âm nhu, mà nhu lại khắc cương, thì hỏi ông ấy làm sao chịu nổi qua một hiệp? Hoa Sĩ Kiệt nghe nói đến “Yêu Xà Chỉ”, một cái tên thật là mới lạ, liền hỏi ngay:

- Thưa lão tiền bối, cái gì gọi là “Yêu Xà Chỉ” ?

Cụ già áo vàng cười nhẹ đáp :

- Thiếu hiệp cứ tiếp tục theo dõi sẽ biết.

Hoa Sĩ Kiệt phóng mắt nhìn vào trận thấy Võ Đang Tịnh Trần đạo trưởng lăm lè tiến tới trận trường.

Quái nhân áo xanh vụt dứt ngang giọng cười, lạnh lùng cất tiếng :

- Lão mũi trâu, mi muốn chết cách nào cho đẹp đây?

Tịnh Trần đạo trưởng niệm lên một tràng Phật hiệu, chắp tay cúi đầu thi lễ :

- Bần đạo và người chưa hề quen biết qua, chuyện oán ân tất nhiên là chẳng có rồi, thế tại sao...

Quái nhân áo xanh cắt ngang lời đối phương bằng một chuỗi cười lạnh nhạt :

- Vốn ra thì cùng lão mũi trâu mi và đám người kia chẳng có oán ân chi nhưng vì đã phạm nhằm quy định của chúng ta ! Ờu cũng tại số rũi của bọn người, rán mà đành phận vậy !

Tịnh Trần đạo trưởng nổi nóng to tiếng :

- Thí chủ lạm sát vô cớ, khai hấn với các phái võ lâm thiên hạ, chẳng sợ tội trời sao?

Quái nhân áo xanh ngửa mặt cười khanh khách :

- Chi gọi là “Trời”? Võ công chính là trời ! Chúng ta muốn quét bằng võ lâm, xưng bá thiên hạ ai dám chẳng phục tùng ta ?

Tịnh trần đạo trưởng nhíu hăn đôi mày, hạ giọng bất bình :

- Bằng vào vòn vẹn có mấy người, mà tôn dung ngợm không ra ngợm, người chẳng ra người lại mộng tưởng xưng hùng thiên hạ không tự hổ đấy sao ?

Cả năm quái nhân đồng loạt cười to lên :

- Lão mũi trâu chê chúng ta hình dạng xấu xa lắm phải không ?

Dứt lời, năm người không hẹn cùng giơ tay vuốt mặt, lập tức biến thành năm khuôn mặt xấu xa gớm ghiếc như ác quỷ hung tinh khiến người nhìn vào phải rợn da mọc ốc.

Tịnh Trần hừ nhạt một tiếng lạnh lùng cất giọng ;

- Bần đạo phải khám phá xem các người đeo bao nhiêu chiếc mặt nạ cả thầy ?

Miệng nói tay đã thò ra lẹ như chớp, chộp vào giữa mặt gã quái nhân áo trắng đang đứng chính giữa trong bọn.

Thế chộp của ông xem ra rất nhẹ nhàng đơn giản và dường như rất mềm mại không chút sức lực nào, nhưng kỳ thật biến hoá linh động dị thường, thoáng cái đã bay thốc đến trước mặt quái nhân áo trắng.

Cụ già bịt mặt nhè nhẹ thở dài :

- Chiêu “Tiềm Long trảo” của tịnh Trần đạo trưởng đạt được 10 thành hỏa hầu, có thể giết chết đối phương chẳng?

Rồi lại nhè nhẹ lắc đầu tiếp :

- Cũng chẳng hại nổi đối phương, bất quá cầm cự được vài chiêu thôi!

Hoa Sĩ Kiệt càng kinh ngạc hỏi tiếp :

- Lão tiền bối ! Như thế thì “Yêu Xà Chỉ” là vô địch trong thiên hạ rồi ?

Cụ già bịt mặt cười nhạt đáp :

- Cũng gần như thế, trừ phi luyện được ...

cụ già vụt bỏ lửng câu nói nửa chừng, đưa tay chỉ vào trận đấu rồi tiếp

lời :

- Thiếu hiệp hãy nhìn cho kỹ “Yêu Xà Chi” , họ sắp thi thố kìa,

Hoa Sĩ Kiệt vội quay đầu nhìn vào trận.

Lúc ấy quái nhân áo trắng bất thành linh bị Tịnh Trần đạo trưởng dùng “tiềm Long thủ” chộp vào mặt, vội nhanh như chớp đảo mình bước tránh sang nửa bước. Tịnh Trần đạo trưởng thấy thế chộp vừa rơi vào khoảng trống thân ảnh đã như bóng đuổi hình, ngón chộp thứ hai đã thốc ra như tên bắn.

Quái nhân áo trắng lạnh lùng xì lên một tiếng :

- Lão mũi trâu, có lẽ mi muốn đi gặp diêm vương sớm chăng?

Liền đó, năm ngón tay quái nhân giương rộng, từ mỗi đầu ngón tay thoát ra một luồng chỉ kính xanh lơ uốn éo như năm con rắn lục, bay thốc vào mặt đối phương. Tịnh Trần đạo trưởng chỉ kịp rú lên một tiếng thảm thiết, ngã vật ngay xuống đất bất động.

Trên thế đài, tất cả quần hào đều thất sắc rụng rời, trận diện vụt chốc im lìm như cảnh chết cơ hồ có thể nghe cả tiếng thở dồn dập của mỗi người.

Hoa Sĩ Kiệt kinh hoàng “ồ” lên một tiếng, quay sang cụ già bịt mặt :

- Năm con quái vật này võ công quả hơn người, chả rách mấy ngày trước đây nghe gia sư nói là : “Kim hà phiêu” xuất hiện trên giang hồ chỉ mới thời gian một tháng mà đã có vô số cao thủ bỏ mạng dưới phiêu ghê gớm, cứ như tình thế trước mắt mà suy gẫm thì võ công của bọn họ e chẳng người địch lại.

Cụ già áo vàng cười nhẹ :

- Vị tất đã thế ! Thiếu hiệp không nghe nói đến “Nhị nam”, “Tam nữ” trên giang hồ sao? Hoa Sĩ Kiệt khẽ nghĩ ngợi giây lâu mới hỏi :

- Vâng ! vẫn bối có nghe gia sư nói qua, hai mươi năm trước trên võ lâm có “Nhị nam”, “Tam nữ” võ công cao nhất thiên hạ. Phải chăng là Thiên Nhai Cuồng Nhân, Phong Trần Túy Tiên, Xà Hà Tiên Tử và Thất Sát Thần Bà năm người ấy?

- Phải, đúng là năm người ấy ! Nhưng Xà Hà tiên tử võ công cao nhất mà thủ đoạn cũng độc địa cực cùng, đã bao năm nay chẳng thấy bà ta xuất hiện trên giang hồ, nào ngờ ...

Cụ già bịt mặt vụt thở dài một tiếng và ngừng ngang lời nói.

Hoa Sĩ Kiệt vừa định lên tiếng hỏi, chợt nghe nơi thể đài sư phụ chàng Ngô Tịnh chân nhân cất tiếng nói : - Không ngờ Huyền Không đại sư, Tịnh Trần đạo trưởng vì bốn phái mà hy sinh tính mạng, bần đạo dù nát thịt phơi thầy cũng quyết đòi cho được món nợ máu này !

Dứt lời, ông tung mình nhảy xuống thể đài chợt sau lưng có tiếng người gọi to :

- Ngô Tịnh chưởng môn chậm đã, để bần đạo hai người thử sức trước đám người quái vật ấy một trận !

Ngô Tịnh chân nhân nhẹ thở dài, can ngăn :

- Quái vật ấy hung ác cực cùng, dám đầu nhọc giá đến hai vị ! Xin hai vị chân nhân nên trở về để bần tăng thí mạng này với bọn chúng.

Huệ Điệp chân nhân lắc đầu cười gượng :

- Hoạn nạn đồng thuyền, chúng ta hôm nay đã trong tình thế hoạ phúc tương luân, chưởng môn bất tất phải khách khí, xin cho chúng tôi đấu

với chúng trận này.

Dứt lời, hai người đồng loạt tung mình xuống thế đài.

Năm quái nhân xấu xí đưa mắt nhìn nhau ra ý, quái nhân áo xanh đứng mút ở phía phải, giơ tay chỉ vào mình cười lạt :

- Hai tên đạo sĩ thúí ấy, để mình tôi “độ” chúng là được rồi ! Bốn quái nhân còn lại khe khẽ gật đầu.

Quái nhân áo xanh lăm lì tiến đến trước mặt Huệ Diệp đạo trưởng. Đôi bên chỉ còn cách nhau không đến năm thước, cả đôi bên đồng dừng lại gườm gườm nhìn nhau tích thế sấn sàng. Huệ Diệp đạo trưởng gằn giọng quát :

- Quái vật hãy nói rõ tên họ, bản đạo dưới kiếm chẳng giết kẻ vô danh !

Quái nhân áo xanh ngửa cổ cười sặc sụa :

- Tên tuổi của bốn nhân, lão mũi trâu mi không xứng để hỏi, cứ biết Kim Hà Phiêu là kỳ hiệu của chúng ta đủ rồi !

Huệ Diệp đạo trưởng giận dữ hét to :

- Bản đạo mười năm nay đã phong kiếm, không hề khai giới nhưng giờ đây, với hành vi ngông cuồng vô sỉ với bốn người thật không sao vừa mắt được. Bản đạo vì võ lâm trừ hại, nên buộc lòng phải dùng đến thanh Liễu Diệp kiếm trên vai...

Quái nhân áo xanh hừ nhạt ngắt lời :

- Khấp trong thiên hạ, kẻ bại hoại nhất là tên đạo sĩ mi, trừ hành vi xấu xa đĩ sấn có kia ra, còn sanh thêm thói hư khoác lác đáng ghét vô cùng !

Điểm Thương Trí Mẫn chân nhân xỏ ngọt :

- Các hạ cảm hận đạo sĩ như thế, có lẽ vì lệnh mẫu năm xưa đã bị đạo sĩ bỏ rơi đó chăng?

Quái nhân áo xanh bị Trí Mẫn chân nhân mắng xỏ, cả giận quát to :

- Đạo sĩ thôi hãy câm cái miệng dơ mi lại !

Tay áo đã lỏng trong tiếng quát, phất mạnh một luồng kinh khí vào ngực đối phương.

Trí Mẫn, Huệ Điệp hai người song song rút phăng trường kiếm trên vai, Huệ Điệp nhanh tay hơn vung mạnh trường kiếm quét thẳng vào luồng tụ phong của đối phương quét đến.

Quái nhân áo xanh sầm mặt cười khẩy :

- Tốt hơn hết là hai người cùng tiến lên một lượt, tránh khỏi mất thời giờ vô lối ! Trí Mẫn đứng bên vì ngại ở địa vị chương môn của mình không tiện ra tay, nhưng vì sự khiêu khích ngông cuồng của đối thủ, không sao dẫn nổi sự tức giận, cười to lên :

- Đối phó với hạng cuồng đồ như các ngươi, đáng lý ra không cần phải nói đến quy luật giang hồ, đã thế, cung kính chi bằng tuân mạng !

Thanh bảo kiếm trên tay vũ thành một vầng sáng bạc xia vào các yếu huyết trên dưới châu thân kẻ địch. Lấp loáng đảo lộn như rồng thiêng rời động kẹp theo từng loạt kiếm phong vi vút rít xé không gian.

Quái nhân áo xanh không ngờ hai lão đạo sĩ vừa rút kiếm xuất chiêu, đã tận dụng sở học bình sanh tấn công dữ dội không khỏi chột dạ kinh thâm ,chẳng dám khinh nhờn, vội triển khai thân thủ, bắt đầu một cuộc giao tranh khốc liệt. Đôi bên đã quần nhau qua năm hiệp, Huệ Điệp cùng Trí

Mẫn chưa có chút gì tỏ ra yếu thế hơn đối phương. Hoa Sĩ Kiệt núp sau tảng đá mừng rỡ quay sang nói với cụ già bịt mặt :

- Có lẽ kiếm pháp của hai vị Huệ, Trí đạo trường có thể cự ngăn được thế công của quái nhân áo xanh ?

Cụ già áo vàng lắc đầu than khê :

- Cao lắm là còn cầm cự được năm chiêu nữa thôi rồi cũng khó thoát được độc thủ. Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Hoa Sĩ Kiệt thầm lấy làm lạ, cảm thấy cụ già trước mặt vô cùng thần bí, mỗi câu của ông đều rất trúng, không lẽ do ông biết vị bốc tiên tri ? Ông là ai ?

Đầu óc Hoa Sĩ Kiệt còn đang nghiền ngẫm câu hỏi hóc búa ấy, chợt nghe trong trận liên tiếp vang lên mấy tiếng rú thảm thiết cắt ngang dòng suy tư của chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vội quay đầu nhìn trở vào trận. Huệ Điệp cùng Trí Mẫn cả hai đều nằm sóng soài trên mặt đất, kiếm gãy văng đi một nơi.

Cụ già áo vàng bịt mặt buồn bã thở dốc một hơi dài :

- Vượt qua sở liệu của lão phu ! Hai vị đã cầm cự được 11 hiệp đúng ! Kể ra hai người ấy cũng là hai kiếm thủ cừ khôi, chết đi thật uổng !

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy năm quái nhân nọ luân lưu ra tay người nào thủ đoạn cũng cực cùng cay độc, lòng chàng bỗng dâng lên một nư giận không đâu, giọng đầy hằn học : - Hoa mỗ tuy tài nghệ chưa tinh, nhưng không sao vừa mắt được đám hung đồ cuồng ngạo giết người chẳng gớm tay này. Xin tạm biệt lao tiền bối.

Dứt lời, rướn người định nhảy ra khỏi chỗ nấp, nhưng giữa lúc thân ảnh của chàng vừa lìa mặt đất, chợt cảm thấy cánh tay phải tê dại, cườm tay chàng bị bàn tay cứng như sắt của cụ già bịt mặt giữ chặt và thân hình bị

dội ngược trở lại.

Cụ già cúi nhẹ chàng khuất mình sau tảng đá, buông tay chàng ra, sầm giọng khẽ trách :

- Nhóc con ! Mi định làm gì thế?

Hoa Sĩ Kiệt nư giận vẫn còn mím môi gằn giọng :

- Tại hạ muốn liều mạng với bọn chúng !

Cụ già bịt mặt cười nhạt :

- Tiểu tử, với hành động ấy của mi, có khác chi cỡi cạp qua sông, không phải là cái dũng của người quân tử ? Thử nghĩ với tí võ công trên người mi, định cùng năm quái nhân kia liều lĩnh giao tranh, khác gì lấy trứng chọi với đá, chết chi vô lối thế?

Hoa Sĩ Kiệt vội chận lời :

- Tại hạ tuy biết rõ mình không phải là địch thủ của đối phương, nhưng rất vui lòng để vì đồng đạo võ lâm mà hy sinh, còn hơn những kẻ võ công cao cường lại tham sanh úy ửt, dù có sống được trăm năm, cũng chẳng có nghĩa chi.

Cụ già bịt mặt bị đối phương mắng xéo, thoáng tái sắc mặt, cười nhạt đáp :

- Nhóc con, luận điệu của mi si đi chẳng ? Chết cũng có khi nặng tựa Thái Sơn, mà cũng có lúc xem nhẹ tựa lông hồng. Tuy lão phu cũng gọi là biết chút ít võ công, nhưng nếu chường mặt ra, cũng chẳng thắng nổi bọn họ.

Xong kết thúc ngang câu nói bằng một tiếng thở dài thật ảo não.

Lúc ấy, năm quái nhân trong trận đồng lượt ngựa cổ buông dài một chuỗi cười đắc ý !

Ngộ tịnh chân nhân sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, vừa định nhảy xuống đài, quái nhân áo xanh vụt dứt hẳn tiếng cười cất giọng lạnh lạnh :

- Nếu các người tự biết số phận mình, hãy tự xuống tay kết liễu đi thôi, bằng không từng người một xuống đây chịu chết. Nếu chẳng thế, năm chúng ta sẽ một lượt đưa các người xuống thành uổng tử

Tri Cơ Tử chường môn phái Côn Luân cùng Ngộ Tịnh thiền sư xưa nay là bạn chí thân, vội khẽ giọng rí tai cùng Ngộ Tịnh :

- Đạo trưởng tạm thời bất tất phải khinh xuất, chúng ta hôm nay đồng lâm đại nạn, nên cùng thương lượng mong tìm kế vẹn toàn để đối phó, chẳng bằng thế chỉ khó có kẻ nào may mắn sống còn !

Quái nhân áo xanh bỗng bật cười nói :

- Tốt lắm ! Ta cũng rộng cho các người thương lượng trong khoảnh khắc, xem các người dùng cách nào để đối phó với chúng ta !

Tai mắt của quái nhân quả đặc biệt linh mãnh, lời thì thào của Tri Cơ Tử cách xa có hơn mười trượng, gã vẫn nghe được rõ ràng.

Ngộ Tịnh chân nhân trầm ngâm giây lát mới lên tiếng :

- Để một mình bản đạo tự liễu đoạn sinh mạng, để kết thúc mối dây ân oán của 20 năm xưa, họa may mới cứu vãn được trận sát kiếp hôm nay !

Tri Cơ Tử lắc đầu phản đối :

- Phương pháp ấy không ích lợi với sự tình trước mắt, theo thiên ý của

bần đạo, chúng ta nên đoàn kết lại và bầu ra một vị chỉ huy tạm thời, mọi người cùng dốc sức chung tay, hoá may mới vượt khỏi nguy cơ hiện tại.

Thiên Hạc đạo trưởng của Hoa Sơn vội gật đầu tán đồng :

- Lời của Tri Cơ chường môn rất phải, chúng ta nên bầu ngay một người để phát huy lực lượng thống nhất của quần hào, bần đạo từ lâu nghe danh “Thất thất liên hoàn trận” của Nga Mi, “Thiếu hạo trận” của Côn Luân, “Bát quái chường” của La Phù, mỗi phái đều có một độc đáo riêng, nếu do một người phát ra hiệu lệnh, tùy thời bày bố những kỳ trận kia, bọn chúng dù có khả năng phi thiên độn thổ cũng chưa chắc đã chịu xuể sự hợp công của chúng ta.

Tri Cơ Tử đạo nhân lại nói tiếp :

- Đại hoạ đã ở trước mắt, không dung cho chúng ta chần chờ thêm được, thỉnh Ngô Tịnh chân nhân chường môn Nga Mi phái thống lãnh chỉ huy tất cả quần hào năm non bảy núi trên thế đài chẳng phân biệt phái môn đều nên răm rắp nghe theo sự chỉ huy của Ngô Tịnh chân nhân, chư vị có đồng ý chẳng ?

Tất cả quần hào có mặt đều nhao nhao giơ tay tán đồng, Ngô Tịnh chân nhân thấy tình thế nguy cấp đến nơi, chẳng tiện thoái thác, vội ngồi vào chiếc bàn giữa đài, sang sảng cất lời :

- Chư vị bằng hữu anh hùng đã tin cậy đề cử bần đạo đứng ra lãnh trọng trách hôm nay, bần đạo gẫm lại mình tài sơ đức bạc, đáng lý chẳng dám nhận trọng trách ấy nhưng vì tình thế cấp bách quá nếu cứ nhường lẫn nhau tất sẽ lỡ đi đại sự, xin chư vị tạm thời nghe theo cắt đặt của bần đạo để cùng nhau dẹp đại nạn chung.

ong ngừng lại suy nghĩ giây phút, quay sang dặn dò Kỳ Phong đạo nhân là đệ tử thủ toạ của Nga Mi :

- Đệ tử của Nga Mi bản phái, tạm thời do mi thống lĩnh, mau kéo đến trận trường bày “Thất thất liên hoàn trận” ngăn trở năm tên quái nhân ấy vượt qua sân trống.

Kỳ Phong đạo nhân xá dài tuân mạng, lập tức thống lĩnh 49 đệ tử của Nga Mi, nhảy xuống thế đài, chỉ khoảnh khắc sau nơi khoảng sân trống trước lễ đài đã bày xong trận “Thất thất liên hoàn”.

Kỳ Phong là đệ tử thủ tọa đời thứ hai của Nga Mi phái, võ công được Ngô Tịnh chân nhân chân truyền. Trận thế vừa bố trí xong, Kỳ Phong đạo nhân xoa tóc đứng chống kiếm trước trận, lớn tiếng thách thức :

- Năm con quái vật kia, bọn người biết kỳ trận này chẳng ?

Quái nhân áo xanh đứng bên góc trái bĩu môi cười lạt :

- Thứ xoàng xĩnh “Thất thất liên hoàn trận” ấy trẻ thơ cũng dư biết nữa là, có đáng chi kỳ lạ đâu mà huênh hoang !

Quái nhân này tuy ngoài mặt nói thế, nhưng bên trong không khỏi lo âu, vì đối với môn số học “cửu cung”, “bát quái” tuy có học qua nhưng không tinh cho lắm, một khi lơ vào trận địa chẳng xông ra được thì còn chi uy danh của “Kim Hà phiêu”? Kỳ Phong đạo nhân nghe đối phương đáp xong, cũng chột dạ khiếp thềm :

- “Thất thất liên hoàn trận” này là kỳ trận độc đáo của Nga Mi phái ta sáng chế, quái nhân áo xanh đã biết tên trận, tất nhiên cũng biết cách phá.

Đang còn phân vân lưỡng lự, chợt nghe quái nhân áo xanh cười khẩy tiếp lời :

- Tuy trận ấy có thể gọi là kinh thiên động địa, nhưng dưới con mắt chúng ta chúng chẳng đáng sợ !

Kỳ Phong đạo nhân cố làm ra vẻ bình tĩnh đáp :

- Quái vật mi đã ngưng cuồng khoác lác, khinh thường bản trận như thế, nhưng có dám xông vào phá trận chẳng ?

Quái nhân áo xanh khẽ rí tai nói nhỏ với bốn đồng bọn xong, lập tức quát lớn :

- Có chi mà chẳng dám !

Nói đoạn, phi thân bay vút vào trận, bốn quái nhân còn lại cũng rùng mình lao theo bèn gót quái nhân áo xanh xâm nhập vòng trận. Kỳ Phong đạo nhân tay vung trường kiếm, tóc xoã theo chiều gió, cũng bay vút vào vị trí trung ương của kỳ trận, miệng lâm râm đọc ca kệ có vần, trận thế liền theo đó nhộn nhạo phát động.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy sư huynh bày bố “Thất thất liên hoàn trận” dù được năm quái nhân cùng nhập trận, cảm thấy yên tâm phần nào, quay sang nói với cụ già bịt mắt :

- Kỳ trận của bốn môn nhất định có thể vây khốn năm tên hung đồ ấy !

Cụ già áo vàng cười nhẹ lắc đầu :

- “Thất thất liên hoàn trận” tuy biến hóa vô cùng, uy lực cao cường nhưng cũng sẽ gãy đổ dưới “Yêu Xà Chỉ” của bọn chúng !

Hoa Sĩ Kiệt hơi bất mãn :

- Trận pháp biến hoá rất kỳ diệu, trừ những người biết rành trận pháp mới phá được chớ không thể dùng sức mà xông bừa.

Cụ già áo vàng bịt mắt cười nhạt đáp :

- Lời nói tuy nghe ra rất có lý, nhưng dù có cao siêu cỡ nào cũng chỉ là sức người, thử nghĩ những cao thủ trong trận, đụng phải Yêu xà chỉ có còn sống được chăng ?

Hai người đang đối đáp qua lại, chợt nghe trong trận tiếng hò hét vang lừng cả một góc trời.

Té ra năm quái nhân sau khi xông vào trận, trận thế lập tức phát động xông xáo, bọn họ cảm thấy trước mặt bóng, người lao xao trùng trùng điệp điệp, chặn ngăn mọi lối tiến đông tây tả hữu, đâu đâu cũng nhấp nhóa bóng người, kiếm ảnh giăng giăng như muôn ngàn mảnh lưới nhện phủ chụp chung quanh, bọn họ bình tĩnh dừng bước, im lặng quan sát trận cuộc biến hoá.

“Thất thất liên hoàn trận” căn cứ theo vị trí bảy vì sao Bắc Đẩu trên trời, cứ bảy người một đội liên tay tấn công một địch thủ, uy lực ấy, tất nhiên phải dũng mãnh vô cùng.

Năm quái nhân đang đứng yên quan sát, chợt một tiếng dữ dội xối đập màn lao, bảy đệ tử của Nga Mi phái thành một hàng chữ giăng ngang phóng ập tới vung tay xuất công nhanh như làn điện chớp.

Cuồng phong theo đà tay bay người sầm sập thốc ào ra, cơ hồ có thể lở núi nghiêng non, đá cát bốc khỏi mặt đất vèo vèo bay tung trong không khí.

Năm quái nhân vì chưa biết hư thực ra sao nên không dám vung chưởng đỡ thẳng, bóng người cùng lúc thấp thoáng như biến như bay, năm người với thân pháp cực kỳ tinh xảo, lệ làng thoát tránh khỏi luồng chưởng lực kinh hồn của bảy người vừa công đến.

Nhưng năm quái nhân chưa kịp đứng vững bước chân, đợt chưởng phong thứ hai cùng bảy người giăng ngang hình chữ “nhất” đồng thời lao

ập đến xuất thủ liên công. Bảy người cùng liền tay phát chưởng, uy lực không những cương liệt khó bì, mà động tác cũng cực kỳ nhanh chóng, từng đợt tiếp nối tấn công khít khao chặt chẽ không hề tạo một khe hở có thể dung túng cho đối phương thừa cơ phản kích.

Bởi thế, kẻ nào công lực nông cạn, một khi sa vào trận cuộc, không sao chịu nổi thế trận rớt cuộc hải phơi thây tại chỗ, bằng may mắn cũng đành thúc thủ chịu trôi.

Năm quái nhân sau khi nhập xông vào trận, tuy tự tin ở tài nghệ cao diệu của mình, nhưng trận nội khác hẳn sự giao tranh bình thường nếu như chẳng biết cách phá trận, dù võ công thâm hậu đến bậc nào cũng vô phương ứng dụng.

Bọn họ nhờ ở thân pháp mau lẹ, tránh khỏi đợt công thứ nhất, nhưng qua đợt công thứ hai, thứ ba.... đã cảm thấy khó khăn, luống cuống tay chân...

Nên khi sau thời gian một tuần trà, tiếng sát phạt của 49 đệ tử Nga Mi càng lúc càng rền vang phẫn khởi, trí lại 5 quái nhân chỉ lo tránh né chẳng kị nghỉ chân, muốn xông vượt thoát khỏi trận nhưng cả mấy lần đều bị chưởng phong của đối phương đẩy lui trở lại mà áp lực của thế trận càng lúc càng nặng nề siết chặt họ lại ...

Kỳ Phong đạo nhân nhìn thấy cuộc diện đã nắm chắc vào tay, đắc ý cười lên ha hả :

- Lũ ác đồ ! Bọn người khó mà chịu đựng nổi với trận thế thêm nửa giờ... Trường kiếm trên tay y càng huy động nhanh thêm, 49 đệ tử của Nga Mi trong trận rậm rạp nhìn theo thế kiếm chỉ huy, càng tấn công thêm nhật, chưởng phong cuồn cuộn nh- sóng bổ trường giang, từng đợt từng đợt ào ào phủ chụp đến năm người.

Năm quái nhân từ lúc xông vào trong trận, nhờ ở thuật khinh công cao

diệu mới tràn tránh cầm cự miễn cưỡng được đến giờ, nhưng người nào cũng mồ hôi và ra đầy người, ướt thấm cả vạt áo sau trước, động tác tràn tránh chùng vì mệt nhọc đã chậm chạp phần nào. Hoa Sĩ Kiệt đặc ý cười khê, giật chéo áo cụ già bịt mặt giọng hân hoan :

- Giờ đây lão tiền bối chắc phải tin tưởng uy lực của “Thất thất liên hoàn trận” rồi ! Chỉ nửa giờ sau là cùng, năm gã quái nhân hung ác này nhất định phải chết thảm giữa trận.

Cụ già bịt mặt vẫn lắc đầu lia :

- Không đâu ! Nếu như bọn họ thi thố tuyệt học ra, tình thế sẽ đảo lộn trong khoảnh khắc !

Lúc ấy năm quái nhân bị kẹt trong vòng trận cảm thấy áp lực bốn bên càng lúc càng nặng nề, tâm tình của mỗi người càng lúc càng trầm trọng theo ! Quái nhân áo xanh chột than dài một tiếng :

- Chúng ta tù xuất đạo đến giờ, đây là lần đầu gặp phải kinh địch, thực lực của Nga Mi phái quả chẳng nên xem thường, chả trách 20 năm về trước sư phụ phải chịu bại dưới tay bọn họ ...

Quái nhân áo trắng liền ngắt lời :

- Hay là chúng ta đồng thời thi hốt “Yêu Xà Chỉ” tuyệt học...

Chưa kịp hết lời, một hàng đạo sĩ 7 người, thế mạnh như một dãy băng sơn ầm ập lao đến, quái nhân áo xanh vội thét lên :

- Nhảy tránh cho mau !

Năm người thân ảnh đồng lướt như năm chiếc pháo thăng thiên với năm sắc xanh, vàng, đen, đỏ, trắng khác nhau vọt thẳng lên cao dư ba trượng, chờ cho đợt đạo sĩ ấy trôi qua, mới từ từ đáp xuống.

Quái nhân áo hồng le lưỡi lắc đầu :

- Nguy hiểm thật, hai bắp chân của tôi suýt nữa bị kinh lực của đám mũi trâu ấy quét trúng...

Quái nhân áo xanh vội gạt ngang :

- Lúc này lão tam đề nghị chúng ta dùng “Xà Yêu Chỉ” để đối phó với bọn chúng nhưng chúng ta không có cơ hội để ra tay, bọn chúng lại từng đợt từng đợt nối tiếp nhau ập đến như thế núi, chúng ta làm sao mà áp dụng “Yêu Xà Chỉ” được ?

Quái nhân áo vàng chen lời :

- Theo sự quan sát của tôi thì “thất thất liên hoàn trận” lợi hại thật nhưng vẫn còn chỗ sơ hở.

Quái nhân áo xanh vội hỏi :

- Lão ngũ, nói mau, chúng sơ hở ở những điểm nào ?

Quái nhân áo vàng cười khẽ đáp :

- Bọn chúng bảy người một đợt liên tay xông đến, uy lực của bảy người thành một, tất nhiên phải hùng hậu khó cự, nhưng nếu trong bảy người có một tên không kịp thời phối hợp, lực lượng có sáu người nhất định sẽ yếu đi phần nào và không thể phát huy ...

Quái nhân áo xanh ngắt ngang lời nói của áo vàng, hỏi tiếp :

- Lão ngũ nói khá có lý nhưng không hiểu mi tìm thấy chỗ chi gọi là sơ hở ?

Quái nhân áo vàng cười nhạt một tiếng rồi đáp :

- Trong một đợt bảy người của chúng, luôn luôn gã đạo sĩ đứng ở vị trí thứ năm động tác có phần chậm chạp và công lực cũng kém hơn !

Quái nhân áo xanh xoa tay cười khanh khách :

- Lão ngũ tâm địa tinh tế, nếu quả thế chúng ta đã có cách phá trận rồi !

Quái nhân áo trắng vội hỏi :

- Cách phá trận thế nào nói mau ! Bọn chúng lại xông đến rồi kìa !

Quái nhân áo xanh kề tai bốn người rỉ khẽ vài câu, cả bọn đặc ý cười to lên.

Cùng lúc ấy, một tiếng quát rập lên như sấm động, một đợt bảy vị đạo sĩ đã giăng hàng xông đến.

Năm quái nhân đồng hét lên một tiếng làm hiệu lệnh, mười cánh tay nhất tề bổ vào người đạo sĩ đứng thứ năm trong hàng.

Bình !

Tiếp theo đấy là một tiếng rú thảm thiết, thân hình gã nạn nhân nọ bật ngược ra sau và bắn ra xa hơn trượng.

Sáu đạo sĩ còn lại động tác vì đó chậm đi phần nào, trong thời gian khoảnh khắc nháy mắt ấy, tuyệt học “Xà yêu Chi” của năm quái nhân đã được dịp tung ra.

Sáu gã đạo sĩ thi nhau rú gào thảm thiết, từng người nối nhau rú xuống giống như thân chuối trước cuồng phong.

Năm quái nhân đặc ý đồng buông ra chuỗi cười lạnh lạnh ngông cuồng... Kỳ Phong đạo nhân đứng chỉ huy nơi giữa trận, thấy thế tái mặt kinh hoàng, thanh kiếm trên tay lại huy động càng nhanh, từng đợt đạo sĩ như sóng triều lớp lớp nhắm vào năm quái nhân đến.

Năm quái nhân cứ y theo phương pháp vừa rồi, dùng “Yêu Xà Chỉ” triệt hạ đối phương!

Lớp trước ngã, lớp sau vẫn đạp bừa lên xác đồng bọn ngang nhiên xông đến, đáng thương cho 49 gã đạo sĩ, từng người một gục ngã dưới ngọn “Yêu Xà Chỉ” vô cùng tàn độc của năm quái nhân.

Cụ già bịt mặt núp mình sau tảng đá nhắm mắt than dài :

- Sát nghiệp ! Sát nghiệp ! Ngu xuân, ngu xuân !

Hoa Sĩ Kiệt đang lặng người khiếp hãi, chợt nghe cụ già bịt mặt kêu lên như thế, không khỏi lạ lùng, vội hỏi :

- Lời của lão tiên bối vừa rồi dụng ý thế nào ?

Cụ già bịt mặt lại thở dài và buồn buồn cất tiếng :

- Dùng Yêu Xà Chỉ để tạo thành một trận tàn sát vô lương như thế, chẳng phải sát là gì ? Gã Kỳ Phong đạo nhân chỉ huy “Thất thất liên hoàn trận” cứ giữ mực theo phương pháp cũ tấn công không biết tùy thời tùy người để biến hóa cho diệu kỳ cho thích hợp để cho đối phương đột phá được và tùy tiện chém giết, có đáng gọi là ngu xuân không ? Hoa Sĩ Kiệt chỉ gục gặc đầu mà không đáp, quay nhìn trở vào trận, thấy “Thất thất liên hoàn trận” khoảnh khắc bị phá tan. Kỳ Phong và 49 đệ tử của Nga Mi phái chết ngổn ngang khắp khoảng sân rộng, kẻ đứt đầu người gãy tay, cảnh tượng vô cùng thảm não chẳng nỡ nhìn lâu.

Hoa Sĩ Kiệt là một thiếu niên tánh tình trung hậu thấy sư huynh chết

thảm như thế, không khỏi nước mắt bật trào nghiêng răng rít giọng :

- Tôi phía báo thù ! Phải vì các sư huyh đệ đồng môn đòi cho được món nợ máu này.

Cụ già bịt mặt trầm giọng cản ngăn :

- Nhóc con, cố gắng mà nhẫn nại, muôn ngàn lần đừng nên vọng động uổng thân! Có câu “Quân tử báo thù ba năm, tiểu nhân mới liều lĩnh nhất thời”, cố dẫn lòng luyện thành tuyệt kỹ xong, sợ chi chẳng có cơ hội để báo thù ?

Hoa Sĩ Kiệt vốn thông minh tuyệt đỉnh, nghe qua lời khuyên sâu xa của cụ già bịt mặt liền hội ý gật đầu, vòng tay cảm tạ :

- Nhờ ân lão tiên bối chỉ điểm thiệt hơn, vãn bối xin tâm lĩnh !

Quần hào trên thế đài trước tình trạng thăm sát chẳng nói tay của năm gã quái nhân, đều nhìn nhau kinh hãi rụng rời.

Năm quái nhân cất tiếng cười lạnh lạnh ngạo nghễ nhích lần về phái thế đài . Quái nhân áo xanh dẫn đầu phía trước gằn giọng quát to :

- Tất cả đám đạo sĩ thối cùng những tên trọc trên thế đài kia, hãy mau lăn xuống mà nạp mạng hay còn chờ chúng ta lên giết một lượt cho gọn?

Âm thanh lộng lộng vang đập vào bốn phía rừng cây tựa như một tiếng giục giã của tử thần trước đoàn âm binh tử quỷ khiến cho người nghe đều rờn rợn da lưng, lặng im không một tiếng đáp.

Nga Mi chưởng môn - Ngô Tịnh chân nhân, trước tình thế hiểm hung hiện tại tự biết khó khỏi đại nạn vong thân, chậm chạp đứng lên, không dẫn được cảm khái trong lòng, ngừng đầu thở dài một hơi thật ảo não, đoạn hướng vào quần hùng trên thế đài vòng tay lớn tiếng nói :

- Ngô Tịnh tôi vì vô đức vô tài, chấp chưởng chức vị chưởng môn của bản phái chưa đến trăm ngày đã va phải nạn to, lại còn làm liên lụy đến chư vị hảo hữu các phái chết một cách uổng oan vô cớ. Bần đạo chỉ còn cách thống lãnh toàn đệ tử của bản giáo, tự tận trước mặt năm gã hung đồ để yêu cầu chúng rộng dung cho quý vị an toàn rời khỏi nơi đây, hầu chuộc tội mình trong muôn một với chư vị bằng hữu.

Nói đến đây, âm thanh đã tắt nghẹn trong cổ họng và nước mắt thấm xuống như mưa, Ngô Tịnh chân nhân vội gạt nước mắt quay sang các đệ tử của mình lớn tiếng tiếp lời :

- Các đệ tử Nga Mi hãy cùng theo ta xuống thế đài !

Các đệ tử Nga Mi ùn ùn rời ghế đứng lên theo chân Ngô Tịnh nhảy đáp xuống sân rộng.

Quần hào có mặt trên thế đài đều nhất hời trầm ngâm biến sắc đứng dậy, Côn Luân chưởng môn Tri Cơ tử cùng La Phù Ni Ni đạo cô định lên tiếng can ngăn Ngô Tịnh nhưng đã không kịp.

Ngô Tịnh chân nhân thống lãnh trên trăm đệ tử sải tiến tới khoảng sân rộng, chỉ vào mặt năm quái nhân nghiêm trang cất lời :

- Năm vị đã đến đây tìm thù, Ngô Tịnh tự biết mình không địch lại, nên thống lãnh tất cả đệ tử của bản phái tự tận trước mặt năm vị, nhưng có một yêu sách cuối cùng.

Quái nhân áo xanh cười sắc lạnh :

- Yêu sách gì nói mau !

Ngô Tịnh chân nhân nét mặt răn lại, chậm rãi tiếp lời :

- Oan có đầu, nợ có chủ, 20 năm về trước Nga Mi chúng tôi cùng các người gây nên một đoạn oán ân thì hôm nay do bản phái liễu kết trước mặt chư vị đủ rồi. Vả lại chuyện này đối với bằng hữu giang hồ các phái thật vô can, bản đạo cùng tất cả các đệ tử lớn nhỏ bằng lòng tự tận để tròn kết vấn đề ân oán ấy, chỉ mong các vị nghĩ dùm

đức háo sanh của thượng thiên, dung tha cho tất cả các bằng hữu giang hồ đến đây tham dự đại hội hôm nay được an toàn rời khỏi nơi đây, lời yêu cầu cuối cùng ấy quý vị có bằng lòng hay không?

Năm quái nhân cùng đưa mắt nhìn nhau hội ý, cuối cùng quái nhân áo xanh đứng đứng lên tiếng :

- Được rồi, lão mũi trâu nhà người mau tự kết liễu đi thôi !

Ngộ Tinh chân nhân thấy năm quái nhân có vẻ chấp thuận yêu cầu của mình, liền thụp người quỳ xuống, hướng về cửa chùa, lâm râm khấn nguyện :

- Nga Mi phái chư vị tổ sư lịch đại nơi cõi trên linh thiêng chứng giám : đệ tử Ngộ Tinh, tài sơ đức bạc hôm nay gặp phải họa to, đệ tử tự thẹn mình không phương lãnh đạo để thoát cho bản môn tránh khỏi cuộc tai ương, xin tự tận trước vong linh chư vị tổ sư, đê chuộc lỗi trong muôn một...

Ông từ từ đứng dậy, ngẩng đầu sang sáng tếp lời :

- Chư vị bằng hữu võ lâm, thịnh tình của chư vị hôm nay không thể báo đáp, xin hẹn kiếp lai sinh. Dứt lời, liền nhấc cao tay chưởng, quật mạnh trở xuống ngay thiên linh cá của mình, thân hình lập tức rú xuống như cây thị đổ, chết liền khi ấy !

Thoáng mắt sau, tất cả đệ tử Nga Mi phái đều noi gương chưởng môn, lần lượt chắc chưởng tự tận, chết la liệt khắp chung quanh thi hài Ngộ

Tĩnh.

Trên sân rộng, nhất thời máu tươi thành rãnh, thi hai chất chồng nh- non, mùi tử khí tanh nồng trong không khí.

Năm quái nhân đứng đưng nhìn từng thây người chết, cùng ngửa mặt buông lên những tràng cười âm trầm khủng khiếp, như vô cùng đặc ý với cảnh sắt máu gây ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thất tình kiếm

Hoa Sĩ Kiệt mục kích trận thảm sát kinh hồn trước mắt, đau đớn muốn ngất đi được, ánh mắt rực đỏ như lửa, nghiến răng hằn học :

- Sư phụ ! Đệ tử quyết vì sư phụ mà báo thù !

Dứt lời, chàng như một tên điên phốc ra khỏi mỏm đá liều mạng với năm quái nhân. Bỗng dưng chàng cảm thấy một luồng khí âm nhu kỳ lạ như trói chặt lấy châu thân và tay chân khiến chàng té quy xuống và lăn trở ra sau mỏm đá.

Hoa Sĩ Kiệt rất mục kinh hãi, vội ngẩng đầu nhìn lên, cụ già bịt mặt không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt chàng nghiêm mặt trách cứ : -
Nhóc con quả khó dạy !

Hoa Sĩ Kiệt lớn tiếng cầu khẩn :

- Lão tiên bối, vãn sinh van người đừng ngăn trở, vãn sinh muốn được chết tại linh tiên của sư phụ.

Cụ già bịt mặt dần dần dịu lại, thở dài cảm khái :

- Nhóc con ! Tấm lòng hiếu thảo của mi thật đáng khen, nhưng lão phu có một câu muốn hỏi ngươi, Nga Mi phái hiện còn lại được mấy người ?

Hoa Sĩ Kiệt nghe lời hỏi ấy liền giật mình, tâm tình bi phần cực cùng từ từ lắng xuống, thở dài một tiếng đáp :

- Chỉ còn lại một mình vãn bối thôi !

Cụ già bịt mặt vụt trở nên nghiêm nghị :

- Nếu thế, mi chính là chương môn đời thứ hai mươi bốn của Nga mi phái. Nhóc con, trách nhiệm trên vai mi không nhỏ đâu ! Sự tôn vinh tuyệt của Nga Mi từ nay đều trông cậy vào một tay mi, khá mà thậm trọng lấy bản thân ! Hoa Sĩ Kiệt rúng động cả tinh thần, mặt mũi và mồ hôi chảy hòa theo nước mắt, trong nhất thời chàng chẳng biết đây là nước mắt hay mồ hôi.

Chàng nhắm mắt thở dài ghen ngào :

- Văn bối không tuân tiết theo gương sư phụ, trộm sống một mình, còn mặt mũi nào nhìn võ lâm thiên hạ ?

Cụ già bịt mặt xẵng giọng :

- Đây là ý nghĩ của kẻ thất phu !

Hoa Sĩ Kiệt vụt thẳng người ưỡn ngực đứng lên, tay nắm chặt trong một dáng điệu thật cương quyết :

- Văn bối phải sống đỡ vì sư phụ cùng đồng môn sư huynh đệ mà báo thù ! Văn bối nhất định phải trùng hưng Nga Mi bản phái !

Cụ già bịt mặt thoáng lộ vẻ hài lòng gật đầu :

- Đây mới đúng là ý chí của kẻ anh hùng, những vị anh hùng hào kiệt xưa nay lưu danh cùng hậu thế đều từ trong sự khốn khổ hoạn nạn phấn đấu mà thành danh. Tiểu tử nên vì đại cuộc mà nhẫn nại, bảo trọng lấy thân mình, sau này tất có ngày báo thù tẩy hận, khôi phục cơ nghiệp của phái Nga Mi.

Hoa Sĩ Kiệt đứng thẳng người cung kính đáp :

- Xin vâng !

Chợt cả hai nghe một tiếng thét nảy lửa :

- Đứng lại !

Cụ già bịt mắt cùng Hoa Sĩ Kiệt đồng loạt giật mình vội xoay đầu nhìn xuống khoảng sân rộng, thấy quần hào trên thế đài đang ùn ùn kéo nhau tẩu thoát, nghe tiếng quát của năm quái nhân, đều khựng người đứng lại.

Chưởng môn phái Côn Luân Tri Cơ Tử nhíu mày hỏi :

- Các hạ chẳng phải đã đồng ý lời yêu cầu của Ngô Tịnh chân nhân rồi chẳng ?

Quái nhân áo xanh cười nhạt :

- Ta đồng ý hồi nào ?

La Phù Ni Ni đạo cô không dẫn lòng thêm được nữa cười khẩy chêm lời :

- Thế các hạ muốn gì ?

Quái nhân áo xanh cười sắc lạnh :

- Các người đều điếc cả hay sao mà cứ hỏi mãi có một câu ấy thôi !
“Thấy phiêu là người chết !“, hôm nay đừng ai mong sống sót rời khỏi Nga Mi sơn này !

Quần hào trên thế đài đề kinh tâm biến sắc lặng người không ai thốt được một câu.

Ni Ni đạo cô, Tri Cơ Tử đưa mắt nhìn nhau hội ý, cùng mím môi nhảy xuống thế đài tiến đến trước mặt năm quái nhân.

Quái nhân áo trắng giơ tay chỉ vào hai người lạnh lùng hỏi :

- Hai người đến đây để tự tận, hay định giở thói thú điên cắn càn ?

Ni Ni đạo cô cười khẩy :

- Con giun xéo lăm cũng phải oằn, chúng tôi dù sao cũng là chí tôn của một phái, để đâu chịu nhục đến thân phận, nếu chư vị chẳng giữ lời hứa, hai chúng tôi chỉ còn cách cùng chư vị liều đấu một trận sống còn.

Quái nhân áo trắng bật cười lồng lộng :

- Hoan nghênh ! hai người cứ tiến lên một lượt tốt hơn !

Ni Ni đạo cô, Tri Cơ Tử nét mặt răn lạnh như được phủ lên một lớp băng sương, “soạt” một tiếng, cả hai song song rút phăng khí giới trên người ra.

Ni Ni đạo cô dùng cây gậy “Phi Long đầu”, Tri Cơ Tử tay lăm lăm ngọn roi thần, cả hai cùng đem tất cả thượng thặng võ công ra sử dụng, phân thành hai phía tiến lên tấn công quái nhân áo trắng.

Trong loáng mắt, hai người đã liên tiếp tấn công ra ba chiêu nhắm vào những yếu huyệt chí mạng trên người đối phương. Mỗi chiêu mỗi thế của hai người đánh ra đều là những tuyệt kỹ hãn hữu thế nhân, kinh phong từ bốn phía ào rít véo, đá cát vèo bay loạn mù tron không khí, quái nhân áo trắng dù rất tin tưởng ở tài nghệ mình, cũng không khỏi chột dạ hãi thâm : “ Võ công của hai người này vượt hẳn số đông kia, thật không hổ là chưởng môn nhân của một phái võ học!”

Gã không còn dám khinh lờn vội giở thuật khinh công tuyệt đẳng, luôn lách tránh khỏi ba chiêu lợi hại của hai người.

Tri Cơ Tử thấy ba chiêu tuyệt học của mình đã rơi vào khoảng trống, càng kinh khiếp cho tài nghệ của đối phương, ngọn roi vàng trên tay càng vung nhật, “luân hồi cửu thức”, một tuyệt võ học của Côn Luân phái, đã theo ngọn roi bay ra từng thức một.

Thế roi vun vút như sóng cuộn Trường Giang từng lớp từng lớp kinh phong sầm sập xô dăng cuốn tới dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, ánh vàng thấp thoáng giăng giăng, thân hình trắng toát của đối phương cơ hồ ngập chìm trong bóng roi vàng lịm.

Ni Ni đạo cô cũng không chịu kém, chiếc gậy đầu rồng trên tay xé vù không khí, 19 thức “phong vân long hổ quái” tuyệt kỹ của núi La Phù, nối tiếp nhau trong bóng gậy, như thác nước trút dồn càng lúc càng nhanh, mường tượng như màn lưới gậy chụp xuống đầu bóng trắng.

Quái nhân áo trắng khẽ quát lên một tiếng, thân hình uyển chuyển như giao long vờn mặt biển, đôi tay áo lụa phất phơ như một đôi rắn bạc, thoăn thoắt xoay luồn giữa binh khí của hai đối phương, trông thất ung dung nhàn nhã.

Mười hiệp trôi qua, ba bóng người dính xoắn vào nhau, mòng mòng xoay cuồng càng lúc càng mau, cuối cùng chỉ còn là một khối mờ mờ xoay vòng giữa trận, không còn nhận được ra bóng người.

Giữa lúc mọi người đang đổ dồn tất cả tinh thần vào cuộc đấu khốc liệt trên sân trống, chợt có tiếng rú thảm thiết đột ngột vang lên.

Ba đấu thủ đang hăng say trong trận chiến cũng đều thân tay đón hướng quay nhìn, kịp thời nhìn thấy ba thân hình vạm vỡ của ba gã đại hán ngã lộn mào xuống thể đài.

Và quái nhân áo xanh sắc mặt đang giậm dừ hừ lạt một tiếng và quát to : -
Các người đừng hòng trốn chạy được !

Té ra, ba đại hán lúc này là ba cao thủ trên thế đài, thừa lúc mọi người đang chú mục vào trận đấu định chuồn ra phía sau đài tẩu thoát nhưng quái nhân áo xanh đã lanh mắt thấy kịp, liền dùng “Dao công thiếu chi thần công” đánh cả ba rơi xuống đài chết tốt.

Tri Cơ Tử niệm lên một câu Phật hiệu, giọng trầm trầm :

- Các người sát nghiệp lớn lao như thế, không sợ quỷ thần nổi giận, thiên lý khó dung chăng ?

Quái nhân áo xanh hừ mũi một tiếng thật mạnh, cười khẩy :

- Câm miệng thôi của mi lại ! Lão tam mau đưa hai tên này về Tây phương cho rồi !

Ni Ni đạo cô giận dữ hét to :

- Con quỷ xanh khát máu, chỉ có mi là sát nghiệp nặng nhất ! Lồng trong tiếng quát, thanh gậy đầu rồng đã bay ra đột ngột quét thốc vào lưng quái nhân áo xanh.

Thế gậy ấy bà đã trút theo mười thành công lực, định trong một chiêu sấm sét đánh gục đối phương, chiêu thế đã thần tốc, đôi bên lại cách nhau rất gần, nên đầu gậy vừa vung lên đã nện thẳng vào người đối phương một chút không sai lệch.

Thế nhưng ...

Sau một tiếng bịch nặng nề, đầu gậy trên tay Ni Ni đạo cô bị một sức phản chấn lạ lùng trên thân hình quái nhân áo xanh đẩy trở lại, gậy đầu rồng suýt chút nữa vượt khỏi bàn tay.

Ni Ni đạo cô ngáng cả người, thăm nghĩ :

“Trên người gã ác đồ này đã luyện được một loại cương khí hộ thân.”

Quái nhân áo xanh thấy thần sắc sững sờ của đối phương liền bật cười khiêu khích :

- Không ngờ mù tặc già này lại biết cả lối đánh lén người ta !

Miệng nói, năm ngón tay xoè ra, năm luồng chỉ phong sắc nhọn liền đó lao vút vào năm đại huyết trên người Ni Ni đạo cô.

Tri Cơ Tử kinh hãi thét to :

- Tội nghiệt ! Tội nghiệt !

c đồ mi vừa ra tay đã dụng sát chiêu !

Chiếc roi vàng liền vung ra, một chiêu “Hoành đoạn chắn đạo” chẻ ngang năm luồng chỉ kinh nọ.

“Roặc” lên một tiếng !

Ngọn roi vàng trên tay Tri Cơ Tử đứt phăng làm hai đoạn, năm ngọn chỉ phong bị ngọn roi cản trở, lực đạo đã giảm đi phần nào nhưng vẫn còn đủ sức đẩy lui Ni Ni đạo cô ra sau hai bước.

Tri Cơ Tử nhìn thanh roi gãy đôi, đứng sững như trời trồng, ngọn roi vàng được luyện đúc bằng thuần gang chém sắt như bùn kia lại không chịu nổi năm lần chỉ phong của kẻ địch, đủ thấy võ công của đối phương lợi hại đến bậc nào.

Ni Ni đạo cô cũng không kém sững sờ kinh ngạc.

Quái nhân áo xanh cười nhạt :

- Bao nhiêu đó cũng chưa mấy là lạ, tại hạ bằng lòng đứng yên chịu cho hai người đánh lên mình ba chưởng mà không hề trả đòn.

Tri Cơ Tử giậm găm lên :

-Ác đồ quá ngông cuồng, ngọn “Thiết tâm chưởng” của lão phu sức mạnh đánh ra đâu dưới ngàn cân, đừng nói thân hình bằng thịt kia mà cho đến cơ thể bằng thép ròn đi chẳng nữa cũng khó mà chịu luôn ba chưởng của lão phu.

Quái nhân áo xanh nhếch mép cười khinh thị :

- Lão mũi trâu núi Côn Lôn mi nếu không tin cứ việc ra tay làm thử !

Tri Cơ Tử gằn giọng :

- Đây là tự mi muốn chết, đừng trách lão phu đánh người không chống cự lại !

Quái nhân áo xanh sầm ngay nét mặt :

- Đừng nhiều lời ! Cứ tha hồ ra tay, bốn nhân đến giờ Ngọ ba khắc sẽ đưa các ngươi đến âm ti phục chỉ !

Sau một móm đá nơi phía xa xa, Hoa Sĩ Kiệt tự nãy giờ đứng im nhìn trận cuộc vụt quay sang hỏi cụ già bịt mặt :

- Gã áo xanh hung đồ kia muốn chết chắc, gã làm sao mà chịu nổi một “Thiết tâm chưởng” của Tri Cơ Tử, huống hồ là ba?

Cụ già bịt mặt trong khi nhắm mắt trầm tư, dường như đang suy tính chuyện gì, nghe lời hỏi của Hoa Sĩ Kiệt liền thoáng mắt ra, lắc đầu đáp :

- Tri Cơ Tử không thể xuống tay đâu !

Hoa Sĩ Kiệt có vẻ không tin vội hỏi :

- Vì sao ?

Cụ già bịt mắt cười nhẹ :

- Vì Tri Cơ Tử là một nhân vật chính phái, lại là chưởng môn của một phái, trước mắt mọi người làm sao có thể xuống tay đánh một kẻ không kháng cự lại? Hoa Sĩ Kiệt như vẫn chưa tin vội đưa mắt nhìn trở vào trận, quả nhiên đúng như cụ già đã đoán trước, chàng thấy Tri Cơ Tử nhắc cao hữu chưởng, chém vọt vào sau lưng quái nhân áo xanh, nhưng khi chưởng thế còn cách xa thân hình đối phương độ gang tay, ông bỗng thu hồi chưởng mà không đánh xuống.

Hoa Sĩ Kiệt chép miệng than dài :

- Quả đúng như sở liệu của lão tiên bối, Tri Cơ Tử chẳng đành hạ thủ.

Cụ già bịt mắt gật đầu chậm rãi đáp :

- Người của chính phái khác hẳn với nhân vật tà phái là thế, người sau này trải thân kinh lịch giang hồ nên bắt chước theo hành vi của Tri Cơ Tử. Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy lời nói của cụ già luôn luôn hàm ẩn những ý nghĩa dạy dỗ thành nhân, gật đầu vâng dạ luôn miệng.

Quái nhân áo xanh đứng quay lưng về phía Tri Cơ Tử, đợi mãi chẳng thấy chưởng lực đối phương đánh xuống, vội quay lại nhìn thấy Tri Cơ Tử đã thu tay, nhảy lùi cách xa ba bước.

Gã rất đổi lạ lùng, nhú đôi lông mày hỏi :

- Lão mũi trâu sao không chịu đánh xuống thế?

Tri Cơ Tử lắc đầu :

- Lão phu không muốn lấy mạng mi với thủ đoạn ám muội, cứ quang minh chính đại giao tranh với nhau để mi chết mà lòng vẫn phục !

Quái nhân áo xanh bật cười khanh khách :

- Lão mũi trâu, kể ra mi cũng là tay chính nhân nghĩa hiệp, bốn nhân hôm nay phá lệ cho mi được sống còn, nhưng tội sống khó dung, phải móc đi đôi mắt của mi, đây là quy luật của bốn môn “thấy phiêu là người chết”, mi mất đi đôi mắt, kể như đã vĩnh tuyệt giang hồ, dù sống cũng như đã chết !

Tri Cơ Tử ngửa cổ cười sặc sụa :

- Tốt ! Tốt ! Đa tạ ân hận của người, chúng ta bắt đầu động thủ được rồi !

Hai người vừa dứt lời liền đồng thời xuất thủ, Tri Cơ Tử chập đôi song chưởng đẩy mạnh trở ra, quái nhân áo xanh cũng lẹ làng nghiêng mình quật lại một chiêu nhanh hơn điện giật.

Trong thoáng mắt của quần hào, thân hình hai người vừa hợp lại bỗng liền phân rời, Tri Cơ Tử bật lùi luôn ba bước, rống lên một tiếng đau đớn, lấy tay bụm mặt, máu tươi từ kẽ tay rịn rịn chảy dài.

Quái nhân áo xanh quát to :

- Lão mũi trâu núi Côn Lôn mi có thể rời đi rồi đó !

Tri Cơ Tử gầm lên một tiếng kỳ lạ, liều lĩnh lao đầu vào ngực quái nhân áo xanh.

Quái nhân áo xanh lập tức nhắc người lên khỏi mặt đất 5 thước, tay phải lẹ như chớp vừa quấu vừa đẩy, chiếc đầu của Tri Cơ Tử liền tung thẳng

vào một vồ đá cách xa đấy độ trượng ngoài.

Sau một tiếng “ôi chao” thảm thiết, Tri Cơ Tử máu óc bay văng, chỉ kịp giãy giụa một cái và chết liền khi ấy.

Cụ già bịt mắt nắm chặt lấy bàn tay, thở dài u oán :

- Tri Cơ Tử không hổ là chưởng môn một phái, thà chết không chịu nhục, chết đáng khen, chết đáng khen !

Hoa Sĩ Kiệt nhắm mắt lắc đầu :

- Nhưng ông ta chết thảm quá !

Quái nhân áo xanh thấy Tri Cơ Tử thà chết chứ chẳng chịu nhục không hỏi bàng hoàng kinh thâm , trong khoảnh khắc ấy lòng gã nổi lên một cảm giác kỳ lạ không sao mô tả được, một cảm giác mà từ xuất sơn đến giờ chưa bao giờ gợn qua tâm tư gã.

Tâm trạng của bốn quái nhân kia cũng không kém dao động khi mục kích cái chết hùng tráng bất khuất của Tri Cơ Tử, từ trong sâu thẳm của đáy lương tâm họ, văng vẳng vang lên một câu trách cứ : “ Đấy, chánh nghĩa không bao giờ chịu khuất phục thế lực ác gian!”

Rồi như có một tiềm thức vô hình thúc đẩy, họ không hẹn đồng loạt đưa mắt quét lên những xác chết la liệt ngổn ngang khắp chung quanh họ, một cảm giác lạnh lạnh không biết từ đâu kéo đến chạy dài lên sống lưng họ.

Bất thần ngay khi ấy, từ chân trời bỗng hiện lên sáu bóng người vạch thành một đường dài loang loáng xé vào không khí, thoáng chốc đã lướt vào trận nội.

Quần hào đều giật mình, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về phía ấy. Sáu

bóng người vừa đến là sáu vị trung niên đại hán, y phục khác nhau, trên lưng mỗi người đều giắt một đôi trường kiếm hai huyệt thái dương nổi vòng lên, ánh mắt ngời ngời tinh quang, khí thế oai nghiêm cực cùng.

Trong quần hào có người nhận biết họ, không dẫn được mừng rỡ kêu lên : - Thiên Ngoại Lục Kiếm !

Quả đúng sáu người vừa đến kia là “Thiên ngoại lục kiếm”, bọn họ ngao du khắp giang hồ tình cờ đi ngang qua đây nghe được sư phụ của họ là Thiên Ngoại Kiếm tiên có đến tham gia đại hội Nga Mi phái nên cố tình đến nơi để bái viếng sư phụ mình.

Sáu người đồng loạt phi thân lên đài tiến đến trước mặt Thiên Ngoại Kiếm Tiên vòng tay cúi đầu làm lễ :

- Sư phụ vạn an !

Thiên Ngoại Kiếm Tiên thấy 6 đồ đệ thân yêu của mình đột ngột có mặt tại nơi đây, sắc mặt lộ đầy kinh ngạc, nhưng liền đó thờ dài lo lắng :

- Bọn người đến đây làm gì ?

Thiên Ngoại lục kiếm thấy thần sắc khác thường của sư phụ như thế, đều rất ngạc nhiên.

Đại đệ tử thủ toạ là Thăng Vân Kiếm khách liền khép nép hỏi :

- Bẩm sư phụ, đệ tử chúng con bận hành hiệp giang hồ bao năm, chưa có dịp về viếng thăm sư phụ, hôm nay tình cờ nghe tin sư phụ giá lâm Nga Mi Kim Đỉnh vội kéo nhau đến ra mắt sư phụ, dường như ...

Thiên Ngoại Kiếm Tiên thờ dài một tiếng ngắt lời :

- Đồ đệ, các con không nhìn thấy cảnh tượng trong trận đó sao? Còn

chưa rời đi cho rồi !

Thăng Vân kiểm khách cau đôi mày xếch lại răn ròi :

- Chúng đệ tử trái chân khắp giang hồ được thiên hạ tặng cho trác danh “Thiên Ngoại lục kiếm”, nếu như hôm nay quả có bọn ma đầu hung tàn ngang dọc nơi đây, với Thiên ngoại thất tinh kiếm trận của chúng ta, thầy trò cùng liên tay vây kích, có chi mà sợ?

Thiên Ngoại kiếm tiên lắc đầu thở dài :

- Đồ nhi ! Những tên ma đầu này không như những ma đầu tầm thường khác, cao thủ giang hồ các phái, vô số người đã bị huỷ dưới ngọn “yêu xà chỉ” của bọn chúng !

Thăng Vân kiểm khách khẽ trầm tư một lúc đáp lời :

- Chúng đệ tử đã đặt chân đến đây, thấy nguy chẳng trợ cứu, lại cầu an tẩu thoát, sau này sự việc đồn lan ra, chỉ cho người trong võ lâm cười chê, theo ngu kiến của đồ nhi...

Thiên Ngoại Kiếm Tiên khe khẽ gật đầu ngắt lời :

- Đồ nhi đã có nghĩa khí can trường như thế, kể ra không uổng công dạy dỗ của thầy ! Được rồi, các con và thầy cùng hợp sức bày trận “Thiên ngoại thất tinh kiếm” tẩm sức người để biết số trời !

Dứt lời, Thiên Ngoại Kiếm tiên thống lãnh các sắc đệ tử tung mình nhảy xuống thể đài tiến đến khoảng sân rộng.

Quái nhân áo xanh thấy bảy người tiến về hướng mình liền nhếch mép cười lạt

hỏi: - Bảy người kéo đến đây để tự kết liễu hay định ...

Quái nhân áo xanh chưa kịp dứt lời, Thăng Vân kiểm khách đã hét to như sấm :

-Ác đồ đừng quá ngông cuồng, thầy trò ta bày xong kiếm trận người có dám vào không? Dưới sự chỉ huy của Thiên Ngoại kiếm tiên trong khoảnh khắc họ đã bày xong “Thất tinh kiếm trận”, một trận thế mà quần hào võ lâm nghe danh đều vỡ mật.

Quái nhân áo xanh khinh khỉnh liếc mắt nhìn sơ qua thế trận cười lạnh nhạt :

- Với một trận cóc nhái như thế cũng gọi là kiếm trận được à ?

Thiên Ngoại kiếm tiên sầm mặt nghiêm giọng bảo :

-Ác đồ đừng vội xem thường, người có biết tên trận kiếm này cùng uy lực của trận thế mỗi khi phát động hay chẳng?

Quái nhân nghe thế, lại đưa mắt ngắm nhìn kỹ càng khá lâu, vẫn không sao khám phá được hình thức của trận thế, tất nhiên không thể biết được uy lực khi trận thế phát huy.

Nhưng vốn là kẻ thông minh, tài xoay xở hơn người, hăn bèn đáp bằng quơ sang chuyện khác :

- Một trận kiếm nho nhỏ thế này, nhằm cũng chẳng phát huy được bao nhiêu uy lực.

Thiên Ngoại kiếm tiên đâu phải là hạng người ngu ngốc, qua lời lẽ của đối phương liền hiểu ngay gã chẳng biết tên kiếm trận của mình và tất nhiên cũng chẳng rành sự biến hóa của trận pháp.

Tinh thần ông càng thêm phấn chấn, dùng lời khích động đối phương :

- Tuy chỉ là một trận bát kiếm xoàng xĩnh, nhưng những cao thủ trong chốn võ lâm vẫn chưa một ai dám xông vào, nếu năm người sợ chẳng dám xông vào, khôn hồn hãy rút đi cho sớm.

Lời ông vừa thốt, quần hào dù đang cơn sợ hãi cũng không dẫn được kinh ngạc, trở mắt nhìn Thiên Ngoại kiếm tiên, phân vân lạ lùng ...

Năm quái nhân đều là người rất mực cao ngạo khác thường, phương chi, từ lúc xuất sơn đến giờ chưa khi nào nghe qua lời khinh miệt như thế, không sao dẫn được tức tối giận dữ.

Quái nhân áo xanh rít lên lạnh lạnh :

- Một toà kiếm trận tầm thường thế, có chi mà chẳng dám xông vào ?

Thiên Ngoại kiếm tiên chống kiếm đứng vào vị trí trung tâm, sáu tên đệ tử theo sáu cửa “ Sanh, Tử, Khai, Hợp, Cảnh, Đố” tới lui xoay vòng, càng chạy càng nhanh.

Thiên Ngoại kiếm tiên gọi to :

- Trận kiếm đã phát động, năm gã ác đồ dám xông vào chẳng ?

Quái nhân áo xanh hộc lên một tiếng giận dữ, nhún chân nhảy phóc vào trận.

Bốn quái nhân còn lại, dù muốn dù không, cũng trước sau theo chân đồng bọn, nhảy vào vòng trận.

Thiên Ngoại kiếm tiên bỏ xoã tóc, trường kiếm trên tay phát động ra chỉ huy, càng phất càng nhanh.

Sáu tên đệ tử rầm rập theo sự chỉ huy của trung ượng càng vung gươm

chạy nhanh khắp trận, trong khoảnh khắc, kiếm khí như một bức màn trắng xoá phủ trùm khắp trận.

Năm quái nhân ý y ở tài nghệ hơn người nhắm mắt xông bừa vào trận, bọn họ đâu biết rằng “Thất tinh kiếm trận” vô cùng lợi hại, khắp giang hồ chưa một cao thủ nào phá nổi hay an toàn thoát khỏi trận.

Lúc đầu tiên mới xông vào thế trận, chỉ thấy bảy người cử động thân hình một cách nhanh chóng, nhưng thoáng chốc sau vô phương nhìn rõ được thân hình bảy người, cùng theo đó kiếm khí từng lớp nặng nề khít khao như sấm sét từ trên trời rơi xuống.

“Thất tinh kiếm trận” thành danh giang hồ từ lâu, đã từng cùng tuyệt kỹ của các đại môn phái so bì tinh diệu, trừ Huệ Nguyên đại sư một vị cao tăng của Thiếu Lâm duy nhất có thể xông ra khỏi trận, từ mười năm nay chưa hề có một nhân vật nào dám mạo phạm tiếp nhận “Thất tinh kiếm trận”, do đó mà Phạm Trường Khương được võ lâm tặng cho uy hiệu Thiên Ngoại kiếm tiên và sáu đệ tử cũng được trác danh là Thiên ngoại lục kiếm.

Năm quái nhân thấy kiếm khí trầm nặng như thế núi từ từ áp chặt xuống đỉnh đầu không khỏi rụng rời hồn vía nhắc mắt nhìn quanh khắp trận thế, thấy góc Đông Nam có phân trống trải, liền quát lên một tiếng, đồng loạt phóng ra phía ấy.

Nhưng năm người chưa nhích đi được ba bước xa, đã thấy bóng kiếm trước mặt giăng giăng, điệp trùng như vách núi chặn ngang bít lối.

Năm người cả sợ vội thu nhanh bước chân đứng lại nhìn nhau thảng thốt.

Quái nhân áo xanh quay sang quái nhân áo lục thấp giọng hỏi :

- Người cảm thấy thế nào ?

Quái nhân áo lục sắc mặt trầm tư, trầm giọng đáp :

-Áp lực của kiếm khí càng lúc càng nặng nề, trước mắt bóng kiếm lại giăng mắc như sơn nhạc chặn đường, không sao nhắc chân nổi.

Quái nhân áo trắng cũng xen lời :

- Chúng ta chỉ còn cách lấy tịnh chế động, mỗi người cứ đứng yên tại vị trí bất động, dùng không biến để đối phó với vạn biến thấy cơ hội là mau ra tay đột xông vòng vây.

Quái nhân áo xanh lắc đầu phản đối :

- Không được, áp lực của kiếm khí trong trận càng lúc càng nặng nề, chúng ta dùng chân lực để chống cự đâu có thể kéo dài thời gian ?

Thốt nhiên năm người nghe có tiếng hò hét sát phạt đập vào tai, nhưng lại mừng tượng như từ chân trời xa vang đến.

Năm người đồng lượt ngẩng đầu nhìn quanh, nhưng chẳng hề thấy bóng người.

Cả năm không hẹn đồng quay lại nhìn nhau khiếp hãi vội phóng mình về phía góc trận Tây Bắc.

Nhưng cũng như lần trước, năm người vừa nhích động thân hình, bóng kiếm từ đâu kéo đến giăng giăng điệp trùng như núi bạc, lấp mất lối đi.

Quái nhân áo đỏ vụt lên tiếng :

- Chúng ta đồng lượt thi triển “Yêu Xà chỉ” đến mức tối hậu của nó xem phá được trận chăng?

Quái nhân áo xanh cười chua chát lắc đầu :

- Cũng chả được, không thấy hình người chẳng có mục tiêu làm sao búng chỉ vào thân hình họ được ?

Quái nhân áo đỏ cố thuyết phục thêm :

- Chỉ lực của năm chúng ta cùng hợp lại, dùng đẩy mà tấn công mở lối tiến lên sợ gì chẳng phá được kiếm trận ?

Quái nhân áo lục nói tiếp lời :

- Phương pháp của lão tứ xem ra được đấy, chúng ta cứ thử nghiệm xem sao.

Ba gã còn lại cũng lên tiếng tán đồng :

- Phải lắm ! Chúng ta cùng thử vận may ra sao cho biết !

Dứt lời năm người đồng vận công vào ngón tay, nhất tề quát lên một tiếng, chỉ lực của năm người đồng phát ra thế mạnh như núi nghiêng biển động, ào ạt tấn công về phía trước.

Năm người cứ từng bước một theo đó tiến lên, nhưng chỉ độ thời gian một tuần trà, năm người đã mệt đến mồ hôi ướt đầu, dừng bước nhìn lại, cách vị trí cũ không hơn năm bước.

Quái nhân áo xanh đến lúc này mới cảm thấy kinh ngạc tột cùng lên tiếng :

- Chúng ta theo sư phụ tu luyện gần 20 năm trời, công phu và các môn võ học đều đến mức tận cùng, chỉ độc có môn trận pháp lại ý thức sơ lược....

Quái nhân áo vàng vội cướp lời :

- Trận pháp rất nhiều, lại biến hoá thiên hình vạn trạng không thể dùng sức mạnh mà thắng được, phương pháp của chúng ta vừa rồi chỉ tốn sức vô lối mà thôi.

Quái nhân áo lục bỗng lên tiếng :

- Lão ngô, mi bình thường rất mực thông minh, cảnh nguy khốn trước mắt chính là lúc để mi phát huy thiên tài của mình.

Quái nhân áo vàng thở dài chán nản :

- Tôi đã quan sát kỹ lưỡng hơn nửa buổi trời, vẫn chưa tìm ra một biện pháp nào, trận này không giống như “Thất thất liên hoàn” lúc sáng không một mục tiêu nào để phăngdòra sơ hở, hơn nữa cả bảy tay kiếm thủ giữ trận kia tên nào cũng phi phàm cả...

Quái nhân áo lục hàm hừ lên tiếng :

- Người đừng quá khen chí khi người mà vứt bỏ oai phong của chúng ta, với một trận thế cón con này có thể vây không chúng ta chăng ?

Quái nhân áo vàng lắc đầu cười nhẹ :

- Tôi nào phải nói thế, thời Tam Quốc, Khổng Minh chỉ dùng mấy đống đá tầm thường bày thành “Bát quái trận đồ” mà có thể dạy khôn được gã thông minh tuyệt đỉnh đương thời là Lục Tốn, biết trận thế biến hoá khôn lường chúng ta không nên khinh thường mà nguy.

Quái nhân áo xanh vội can ngăn :

- Hiện thời không phải là thời gian cho các người tranh luận hơn thua, chúng ta phải cố tìm phương pháp thoát trận là hay hơn hết.

Mọi người bang hoàng đưa mắt nhìn vào trận thế đang liên tiếp biến hoá chẳng dừng, tiếng hò hét sát phạt không ngớt đập xói vào tai.

Lúc ấy Hoa Sĩ Kiệt núp mình sau mỏm đá thấy năm quai nhân bị vây khốn trong trận hơn buổi trời, tấn chẳng được mà thối cũng chẳng xong, lòng chàng vô cùng mừng rỡ quay sang cụ già bịt mặt :

- Lão tiền bối ! Kỳ này nhất định bọn hung đồ phải bỏ mình tại trận rồi !
Cụ già bịt mặt cười khẽ :

- Thất tinh kiếm trận sát được uy phong của bọn chúng, kể ra cũng thần diệu lắm, song le...

Hoa Sĩ Kiệt vội hỏi :

- Song le thế nào thưa tiền bối ?

- Rất có thể là một cao nhân khác sẽ xuất hiện, không biết rồi số mạng của bảy kiếm khách kia sẽ ra sao ?

Hoa Sĩ Kiệt thắc mắc hỏi tiếp :

- lão tiền bối nói là, ngoài năm gã quái nhân ấy ra, còn có người đủ năng lực đến đây phá trận cứu họ chăng?

Cụ già bịt mặt gật đầu :

- Ngoài năm người ấy ra, vẫn còn người tài năng hơn ; mà thật ra, trận thế Thất Tinh này, nếu biết vào cửa “Tử” theo phương hướng qua cửa Hợp, Khai, Cảnh, Sóc rồi ra cửa Sanh, trận thế sẽ tự vỡ. Nhưng nếu trái lại, cứ xông bừa phá bừa, dù có kiệt sức mòn hơi cũng chẳng xông ra được.

Hoa Sĩ Kiệt rất khâm phục vội hỏi :

- Lão tiên bối mừng tượng như chẳng cái chi mà không biết, tất phải là một cao nhân thế ngoại, có thể cho vãn bối được chiêm ngưỡng tôn danh chẳng ?

Cụ già bịt mắt cười khe khẽ :

- Người bạn trẻ, sự suy luận của bạn trật rồi ! Lão phu bất quá chỉ là một cuồng phu, cái chi cũng chẳng rành, trừ ta ra còn có biết bao nhiêu cao nhân khác, còn biết rành trận pháp này, ngoài ta ra còn có ít nhất là 6 người.

Lão ngừng lại giây phút và tiếp lời :

- Tên tuổi của lão phu từ lâu đã không dùng đến, vì tánh khí quen thói nông cuồng, người cứ gọi ta là lão khùng được rồi !

Hoa Sĩ Kiệt vội lắc đầu :

- Đâu thể được, hay cứ gọi là lão tiên bối cũng được. Người vừa bảo có sáu người đều biết trận này, chẳng hay sáu người ấy là ai?

Cụ già bịt mắt cười đáp :

- Xà Hà tiên tử, Băng Phách tiên cô, Thất Sát thần bà, Phong Trần túy khách, Thiên Nhai cuồng nhân và Huệ Nguyên đại sư của Thiếu Lâm tự.

Hoa Sĩ Kiệt là người rất thông minh lanh trí, vội chụp ngay câu nói tra gạn : - Trong sáu người vị nào là lão tiên bối ?

Cụ già bịt mắt cười ha hả :

- Nhóc con ranh lắm, đừng hỏi lời thôi nữa, mau xem kìa ! Lão giờ tay chỉ về phía trước mặt, nhìn theo, thấy trận Thất Tinh kiếm lúc ấy, mây

mù vẩn vù, kiếm khí rợp trời, dần dần không sao nhìn thấy được thân hình năm người.

Chính khi ấy năm quái nhân bị khốn vây giữa trận, cố sức đột phá hơn nửa ngày trời vẫn không sao thoát ra được.

Người nào cũng kiệt sức hơi thở hào hển, quái nhân áo xanh thở dài một tiếng, chán nản buông lời :

- Không ngờ chúng ta năm người từ hai tuổi được sư phụ cứu đem đi, luyện rèn võ nghệ hơn hai mươi năm trời, những mong vì sư phụ mà báo thù, dè đâu hôm nay lại gãy đổ trong trận kiếm này.

Quái nhân áo vàng thấp thỏm hỏi :

- Sư phụ chẳng đã ước hẹn mồng năm tháng năm gặp nhau tại Nga Mi Kim Đỉnh, sao giờ này vẫn chưa thấy người tới ?

Lời nói của quái nhân áo vàng vừa rồi làm tinh thần của năm người trở nên phấn chấn khác thường, cả 5 cùng nhất tề ngồi xếp bằng ngay dưới lối đi, điều khí dưỡng thần cố chờ sư phụ đến giải cứu.

Lúc ấy kiếm khí trong trận cùng qui tụ một chỗ trùng trùng vây lấy năm người, nếu chẳng phải là tay công lực thâm hậu, sớm đã bỏ mạng dưới áp lực nặng nề ấy từ lâu.

Thiên Ngoại Kiếm tiên cười lên sắc lạnh gọi to :

- Năm quái vật kia, khí thế oai phong lẫm lẫm của các ngươi lúc này bỏ đâu ? Bọn ngươi đã thối thía câu “trên người còn người, ngoài trời có trời” chẳng?

Năm quái nhân vẫn ngồi im nhắm mắt như không hề nghe thấy.

Thiên Ngoại Kiếm Tiên cười ha hả và tiếp lời :

- Hiện giờ kiếm khí đã vây chặt lấy thân hình của bọn người, lão phu chỉ cần hạ lệnh một tiếng là các người thịt vụn xương vằm chẳng còn hình, bọn người còn điều gì trối trăn lại chẳng ?

Năm quái nhân nghe xong mồ hôi lạnh toát ra như tắm, quái nhân áo xanh than dài một tiếng : - Tình thế trước mắt, chúng ta chỉ còn cách nuốt hận mà bỏ mạng trong kiếm trận này, các người có lời gì nói với lão quái vật ấy không ?

Bốn người đều cúi đầu rơi lụy, lắc đầu không nói một lời.

Quái nhân áo xanh vụt cất giọng lạnh lạnh :

- Các người đã không có lời gì trối lại, chúng ta không thể chịu nhục mà chết dưới binh khí của người, chi bằng hãy tự kết thúc lấy mình.

Dứt lời, năm người đều đứng phắt dậy, ngửa cổ phát ra một chuỗi hú bi thiết nhưng không kém hào hùng, tay chưởng nhất tề giơ cao nhắm huyết “thiên linh” của mình bổ xuống.

Bất thần ngay lúc ấy một bóng trắng nhoáng qua như điện xẹt tiếp theo là một luồng nhu kinh vĩ đại cấp thời giữ chặt lấy tay chưởng của năm người đang thế bổ xuống.

Năm quái nhân vô cùng kinh hãi vội ngẩng đầu nhìn lên, dưới màn kiếm khí dày đặc, sừng sững trước mắt năm người một bóng trắng yêu kiều, khuôn mặt cũng được bịt kín trong vuông lụa trắng.

Năm người vừa định lên tiếng, một giọng nói quen thuộc vang lên từ sau vuông lụa trắng :

- Các đồ đệ hãy theo ta !

Năm người mừng sợ rợn ràng, đồng bản mình vọt theo chân bóng trắng, quay qua lộn lại trong trận mây lượt, chợt thấy trước mắt sáng trưng, cảnh vật nơi sân rộng trong khoảnh khắc hiện rõ ràng trước mắt.

Thiên Ngoại Kiếm tiên kinh hãi cùng cực, vội chỉ huy 6 đệ tử vòng thành trận thế thứ hai định vây chặt năm người trở lại vòng lưới kiếm. Bóng trắng cả giận quát to một tiếng, đôi tay 10 ngón xoè ra búng một lượt vào người Thiên Ngoại Kiếm Tiên cùng sáu gã đồ đệ.

Liền đó từ mười đầu ngón tay thon thon như bút ngọc của bóng trắng thoát ra mười luồng kinh khí xanh lóng lánh như 10 con thanh xà, vắn mình lao thẳng đến hướng bảy người Thiên Ngoại Kiếm Tiên.

Thiên Ngoại Kiếm Tiên chỉ kịp kêu lên một tiếng thảng thốt : - Xà yêu chỉ !

Tiếp theo đây là bảy thân hình đồng thời ngã vật xuống cùng với tiếng rên xé ruột người

Quần hào trên thế đài đều tái mặt run khan, bao nhiêu cặp mắt sợ hãi đều đổ dồn vào bóng trắng.

Qua lớp y phục trắng ngời như không vương chút bụi bó gọn lấy thân hình yêu kiều, mớ tóc vàng kim mịn mát phủ xoa bờ vai, dù khuôn mặt được che kín sau vuông lụa nhưng mọi người cũng lờ mờ nhìn ra bóng trắng là một tuyệt thế giai nhân.

Bóng trắng dường như biết bao nhiêu cặp mắt đang soi mói nhìn mình, liền ngửa mặt buông ra một chuỗi cười lạnh lạnh :

- Các người đều đáng giết cả !

Dứt lời miệng nàng lâm lâm đọc chú có ca có kệ, mớ tóc vàng kim trên

đầu lay động liên hồi, từ trong đó tức thời bay ra hàng ngàn hàng trăm con con kim xà nhỏ li ti như sợi tóc phóng thẳng vào quần hào trên thể đài.

Trong quần hào có người nhận biết loại rắn vàng khủng khiếp ấy, đồng buột miệng kêu lên : - Kim Xà Nô !

Cùng theo đó là tiếng thét ù hũ hùng vang lên xô động khắp cả đỉnh Nga Mi trang nghiêm tĩnh mịch, tất cả số quần hào còn lại trên thể đài đều bị Kim Xà Nô cắn phải, giãy giụa rên la chẳng ngớt.

Nữ lang bịt mắt cất tiếng cười khanh khách :

- Bọn người tất cả khó sống được hai ngày !

Nàng lại quay sang phía sau to giọng gọi :

- Ngũ Phụng nghe lệnh !

Năm quái nhân vừa nghe gọi vội cung kính quỳ ngay dưới chân bóng trắng.

Nữ lang bịt mắt lại cất tiếng cười âm trầm, lạnh lạnh buông từng tiếng một :

- Mừng bảy tháng bảy gặp nhau tại chùa Thiếu Lâm !

Xong xuôi bóng trắng vụt quay người biến về phía vồ đá nơi Hoa Sĩ Kiệt cùng cụ già bịt mắt đang ẩn mình.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lời tiên tri

Hoa Sĩ Kiệt đang lúc sững sờ lặng nhìn quần hào lăn lộn rên la không ngớt trên mặt đất vì chất độc của Kim Xà nô hành hạ, chợt thấy nữ lang bịt mặt xoay người chậm rãi tiến về phía mình, chàng càng rùng rời khủng khiếp mồ hôi lạnh toát ra như tắm.

Chàng vội chồm mình nhìn sang vồ đá bên cạnh, cụ già bịt mặt đã biến mất từ lúc nào? Nơi chỗ phiến đá người ẩn nấp khi này lõm sâu ra mấy chữ thảo, nét chữ như rồng bay phượng múa : “Hướng Đông hành, ứng tàng thân, vấn cầm thanh, quy tức trung”

Mười hai chữ ấy hiển nhiên là cụ già dùng ngón tay vận dụng nội lực phi thường khắc lên phiến đá lõm sâu hơn tấc, trừ phi là tay công lực đến mức siêu việt mới làm được như vậy.

Hoa Sĩ Kiệt là một thiếu niên thiên tư hơn người, đọc thoáng qua mười hai chữ ấy, đầu óc lẹ làng nghiền ngẫm từng câu một.

“ Hướng đông hành”

Chàng thầm nhủ có lẽ khuyên chàng nên tiến về phía đông, câu ấy rất đơn giản .

Nhưng câu hai “ứng tàng thân” là có ý gì ? Sao lại “ứng tàng thân”, không lẽ bảo chàng trốn dưới mình chim ưng? Làm thế nào mà núp kín dưới mình chim ưng được?

Đến câu ba và câu thứ tư :

“ Vấn cầm thanh,

qui tức trung”

Có lẽ ẩn ý bảo chàng khi nghe đến tiếng đàn phải dùng phương pháp hô hấp như rùa tức là thi triển phép thở “Qui tức trung” nhưng không hiểu làm vậy với dụng ý gì ?

Nhưng lúc ấy thời gian đã không cho phép chàng cân nhắc thêm bốn câu thơ tiên tri quái dị ấy, vì nữ lang áo trắng đã sắp tiến cận đến vồ đá nơi chàng ẩn mình.

Hoa Sĩ Kiệt lệ làng quét mắt nhìn địa thế chung quanh phỏng định xong phương hướng, liền giở thuật khinh công phóng nhanh về hướng đông.

Bất thần ...

Từ phía sau lưng Hoa Sĩ Kiệt vang lên một giọng thét lạnh lạnh :

- Đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt sau phút giây giật mình khiếp hãi vẫn tiếp tục phóng cổ chạy như bay, mặc cho tiếng thét gọi phía sau.

Nhưng liền đó một chuỗi cười lồng lộng tiếp nối vang lên, âm thanh như chất chứa đầy hơi hám của tử thần.

Hoa Sĩ Kiệt tuy bình thời là một tay đảm lược quật cường nhưng giờ đây nghe tiếng cười âm trầm khủng khiếp này không khỏi cảm thấy rờn rợn cả da lưng, rùng mình luôn mấy lượt, đôi chân như mềm nhũn ra, bộ pháp vì đẩy mà dần dần chậm lại, trống ngực đập liên hồi. Âm hưởng của giọng cười cứ như thế kéo dài thật lâu sau đó mới dứt, tiếp đó dấy lên giọng nói cũng không kém phần khủng khiếp âm trầm : - Ranh con, định chạy trốn đấy à ? Kẻ nào đã thấy Kim Hà Phiêu đừng mong trốn thoát đi đâu !

Hoa Sĩ Kiệt thâm kêu khổ trong lòng :

- Hôm nay hết mong thoát khỏi miệng cọp rồi.

Càng nghĩ càng hãi hùng, bước chân càng như rụng rời nhấc hết muốn nổi, tốc độ khinh thân vì thế cứ chậm dần.

Đột nhiên...

Một luồng kinh lực dữ dằn như thế núi từ phía sau bay ập tới sát lưng chàng.

Hoa Sĩ Kiệt kinh hãi đến tột cùng, một ý niệm khủng khiếp thoáng qua nhanh trong đầu, chàng nhủ thầm : “Muốn thoát cũng chẳng thoát được, chẳng nhẽ xuôi tay chờ chết?”

Chàng dốc tất cả can đảm xoay phắt người lại với tất cả nội lực bản thân đem dốc vào đôi tay song chưởng chập lại tổng mạnh trở ra liều lĩnh đối địch.

Sừng sững trước mặt chàng đúng là nữ lang áo trắng bịt mặt, một ả ma đầu đáng sợ đã gieo bao khủng khiếp chết chóc nơi trận trường.

Nữ lang bịt mặt vừa liếc nhìn qua dung mạo Hoa Sĩ Kiệt, bất chợt sừng sốt giật mình.

Với thời gian thoáng mắt ấy, từ trong ánh mắt ngời đen lay láy của nàng, biểu lộ cả sắc thái mừng, thương, phần hận.

Kinh lực từ song chưởng của Hoa Sĩ Kiệt đẩy ra chưa chạm được gần đối phương liền vô hình trung bị hoá giải đầu mất.

Nữ lang bịt mặt khẽ định tĩnh tinh thần, dẫn giọng quát ;

- Ranh con, tên gì ?

Hoa Sĩ Kiệt trước thần chết cận kề, tinh thần bỗng trở nên bình tĩnh vô cùng, thần sắc từ kinh hoàng vụt biến thành dửng dưng thản nhiên khác thường, chàng tự nhủ lấy mình :

- Nhất định là phải chết rồi, còn chi nữa mà sợ?

Chàng khinh khỉnh lên tiếng :

- Nữ ma đầu, mi hỏi tên họ thiếu gia chi thế? Mau động thủ đi thôi !

Nữ lang bịt mắt không ngờ gã thiếu niên trước mặt lại có thể bình tĩnh trầm lặng đến thế, biết cái chết cận kề mà vẫn hào khí lâng lâng, hơn nữa vóc dáng diện mạo lại rất giống người mà

Lòng nàng không khỏi vừa kinh ngạc vừa lạ lùng, đôi mày như mực kẻ vụt nhíu lại, trầm tiếng hỏi :

- Ranh con, mi có biết rằng ta chỉ cần một cái nhắc tay là tính mạng mi chẳng còn chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt bật cười sang sảng :

- Ha ha ! Thiếu gia làm chi mà chẳng biết ! Lúc này mi chỉ trong một cái nhắc tay giờ chân đã giết ngay bảy thầy trò Thiên ngoại Kiếm tiên, đồng thời thả răn cản bị thương tất cả các cao thủ võ lâm có mặt ...

Nữ lang bịt mắt quát lên cướp lời :

-Đã biết võ công cái thế của bốn nhân, tại sao mi lại chẳng sợ, có lẽ mi chán sống rồi chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt hừ khan một tiếng :

- Có chi mà sợ ? Đại trượng phu đứng trước thế đồ xuống của đỉnh Thái Sơn vẫn không đổi sắc, chết có chi mà sợ?

Nữ lang bao mặt rít lên từng tiếng một :

- Ranh con có chịu nói rõ tên họ của nhà người hay không?

Hoa Sĩ Kiệt rần rỏi quát lại :

- Không nói !

Nữ lang bịt mặt giận dữ quát to :

- Ranh con, rượu dâng không uống lại đòi uống rượu phạt, nếu chẳng cho mi nếm trước mùi thống khổ, mi đâu dễ chịu cung khai !

Dứt lời, tay phải vung lên nhanh như chớp điểm lên “Kỳ kinh bát mạch” trên người chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vận đầy mười hai thành công lực vung ra đối kháng.

Nhưng khi tay chưởng chàng vừa đưa ra được phân nửa, cảm thấy trước mắt hoa lên một vầng sáng như mây bạc, chưa kịp định thần, “kỳ kinh bát mạch” trên người đã bị đối phương chế áp.

Nữ lang bịt mặt ngẩng mặt cười ghê rợn :

- Trước tiên khống chế “kỳ kinh bát mạch” của mi, sau đấy dùng thủ pháp “sai cốt phân thân” cho mi đau đớn dở sống dở chết, xem mi có chịu khai hay là không?

Hoa Sĩ Kiệt liền khi ấy cảm thấy toàn thân tê dại, kinh lực tiêu mất, kể đó là nghe như có một sự biến hoá dữ dội trong cơ thể, khoảnh khắc sau,

máu huyết xô dồn,

một sự đau nhức kỳ lạ tựa như có muôn vàn con sâu châm chích cấu xé lấy tim phổi ruột gan, sự khó chịu không sao tả được.

Mồ hôi từng giọt từng giọt to như hạt đậu và ra thấm ướt cả đầu cổ mặt mày, gan trán nổi vòng và giật giật liên hồi chứng tỏ một sự đau đớn tột cùng mà chàng đang phải chịu đựng, thế nhưng Hoa Sĩ Kiệt vẫn cắn chặt hàm răng mím môi không hề rên lên nửa tiếng, đôi mắt toé lửa hằn học nhìn đối phương, giọng rít lại :

- Mi đối với ta càng tàn khốc bao nhiêu, ta càng nhất định không nói !

Qua thời gian độ nửa tuần trà, Hoa Sĩ Kiệt đã không sao chịu đựng nổi, ngã rũ xuống đất và ngất đi luôn.

Nữ lang bịt mặt than lên khe khẽ :

-Gã tiểu tử này cá tánh rất mực khuất cường, quả giống như kẻ bội bạc ấy, ôi ...

Nàng lại chép miệng than dài một tiếng, không dẫn được lòng bất nhẫn, chậm chậm nhấc tay giải toả huyết đạo trên người Hoa Sĩ Kiệt.

Đợi giây phút sau, Hoa Sĩ Kiệt dần dần hồi tỉnh, khẽ hé mắt nhìn lên, nữ lang bịt mặt vẫn đứng bên cạnh chàng và ngẩng mặt nhìn trời, sắc thái như đang chìm sâu trong một trầm tư đầy thống khổ.

Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy sự đau đớn trong người đã dứt, ngấm vận thử chân khí, công lực hoàn toàn phục hồi.

Một ý niệm như tia chớp loé qua đầu óc, chàng lại nhắm mắt trở lại vờ như vẫn còn hôn mê chưa tỉnh hẳn.

Nữ lang bịt mắt hừ lạt một tiếng, lạnh lùng bảo :

- Ranh con còn chưa chỗi dậy, định vờ vĩnh chi thế?

Hoa Sĩ Kiệt khê giật mình thâm nhủ :

“ ma đầu này nhân lực vô cùng lợi hại, y thị chẳng phải lúc nãy đang ngẩng đầu ngắm trời chẳng, thế tại sao ta vừa mở mắt y thị liền phát giác ra ngay”

Chàng cảm thấy khó mà qua mặt được đối phương, vội lật mình chỗi dậy, nữ lang bịt mắt cười khẩy hỏi tiếp :

- Mùi vị sau khi bị điếm phải “kỳ kinh bát mạch” chắc là khó chịu lắm tiêu tử hé!

Hoa Sĩ Kiệt quắc mắt căm hờn, mắng to :

- Nữ ma đầu, dù mi có giết chết ta, ta cũng nhất định cắn răng chẳng nói.

Nữ lang bịt mắt vô kể khả thi đành hỏi sang chuyện khác :

- Được rồi, ta bỏ qua chuyện ấy, nhưng lão già bịt mắt lúc nãy cùng mi núp sau tảng đá hiện giờ ở đâu, nói mau?

Hoa Sĩ Kiệt thoáng lên một ý nghĩ, vội chỉ tay về phía trước mặt mình : - Lão già ấy chẳng phải là đang núp sau cội cây phía sau lưng bà đấy à ?

Nữ lang bịt mắt tưởng đâu là thật, vội quay người ra sau, Hoa Sĩ Kiệt chỉ đợi có thể lẹ như chớp xuất thủ điếm vào huyết đạo trên đầu gối của đối phương.

Nữ lang vì quay lưng về phía Hoa Sĩ Kiệt không sao phòng bị kịp, “hự” lên một tiếng nặng nề, quy ngay dưới đất. Đợi đến khi tự giải khai xong

huyết đạo của mình thì Hoa Sĩ Kiệt đã chạy biến đi đâu mất.

Nữ lang bịt mắt vô cùng tức tối, vội dùng thuật “ngàn dặm truyền âm” gọi lên :

- Non “xanh” không đổi, nước “biếc” mãi trôi, sóng “trắng” ngập trời, “hồng” trần tích lạ, đất “vàng” đổi ngôi, Ngũ Phụng đâu rồi ?

Cùng lúc ấy, năm quái nhân lúc này đang phóng nhanh xuống sườn núi Nga Mi chợt nghe bên tai một giọng nói khẽ như tiếng muỗi vang đến, vội dừng lại nghe lệnh.

Nữ lang bịt mắt trên đỉnh Nga Mi lại tiếp lời :

- Một gã thiếu niên áo trắng, hiện đang thoát thân xuống sườn núi Nga Mi, năm bọn người chia ra năm hướng lục soát cho kỳ được, nhớ phải bắt sống, không đả thương, ngày mai phục lệnh dưới chân núi Nga Mi !

Ngũ Phụng tức năm quái nhân lúc này vội quỳ ngay xuống đồng thanh bảo :

- Kính tuân lệnh sư phụ !

Tiếp nhận chỉ thị của sư phụ xong, năm người lập tức chia ra năm hướng khác nhau lục tìm tông tích Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt sau một chiêu đột kích thành công, vội quay mình nhắm hướng đông vận dụng thuật khinh công đến mức cực đoan chạy nhanh như gió, hơn nửa giờ sau mới kịp nhấc mắt nhìn lên lộ trình, trước mắt là non xanh chập cùng mát mắt, quay đầu lại phía sau trông chừng chẳng thấy bóng dáng nữ lang bịt mắt đuổi theo, tâm tình sợ hãi khẩn trương đã nhẹ đi phần nào, bước chân cũng dần dần chậm lại.

Sơn đạo bỗng chia ra làm hai nẻo cũng dẫn xuống chân núi Nga Mi, bên

tả là một con đường non ruột dê, khúc khuỷu quanh co trong cỏ rậm um tùm; con lộ bên phải có phần rộng rãi khoáng đạt hơn. Chàng suy tính một hồi, quyết định theo con đường mòn ruột dê xuống núi.

Vì chàng nghĩ rằng nữ lang bịt mắt không rành địa thế núi Nga Mi, tất nhiên vì sợ lạc đường sẽ chẳng dám theo đường mòn mà phải noi theo đại đạo truy cản chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vững lòng rẽ vào đường mòn, băng mình vun vút. Lộ trình tuy vẫn trực chỉ về hướng Đông nhưng thế núi càng lúc càng hiểm trở gập ghềnh, dường tượng như đã lạc qua một ngọn cao phong khác.

Giữa lúc chàng đang dừng bước trù trừ nhằm định lại phương hướng, đột nhiên từ phía sau lưng vang lên một chuỗi cười trong vút như tiếng khánh bạc reo ngân.

Hoa Sĩ Kiệt hốt hoảng vội xoay người nhìn lại.

Chàng cảm thấy tim mình như đứng lại, châu thân lạnh toát như chẳng còn hơi, sự sợ hãi trong nhất thời khiến chàng cơ hồ suýt ngất đi được vì sau lưng chàng không xa mấy, gã quái nhân áo vàng mặt mũi như quỷ núi sơn thần đang phóng mình đuổi lại.

Quái nhân ấy chính là một trong năm kẻ đã đại náo Nga Mi Kim Đỉnh ban sáng.

Nhìn thấy thần sắc biến đổi dị thường của đối phương, quái nhân áo vàng cười phá lên :

- Ranh con, đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt đâu dễ ngoan ngoãn nghe theo lời đối phương, càng phóng giò chạy thụt mạng, lúc ấy chàng chẳng còn thì giờ đâu để chọn lựa phương hướng, cứ nhắm phía trước xông bừa.

Quái nhân áo vàng vụt ngưng ngay tiếng cười, thét lên lạnh lạnh :

- Ranh con, nếu mi không chịu dừng lại, ta ra tay giết mi ngay !

Hoa Sĩ Kiệt rúng động tinh thần nghĩ :

“Nếu là phúc thì không phải họa, đã là họa thì không tránh khỏi!”

đã quyết chàng mím môi dừng bước, xoay phắt lại cười gằn hỏi :

- Tại hạ cùng tôn giá bình sinh chẳng hề quen biết nhau, hà cứ tôn giá lại đuổi theo truy sát tại hạ cho bằng được ?

Quái nhân áo vàng đôi mắt không ngớt xoáy nhìn khắp người Hoa Sĩ Kiệt, chẳng buồn đáp lại đối phương, âm thầm khen ngợi.

“Gã thiếu niên này không những là mày kiếm mắt sao, mặt ngọc môi hồng, mà khí thế cũng hào hùng, nghi biểu xuất chúng, bao nhiêu tinh anh thiên khí của đất trời đều đúc kết vào bản thân gã, quả là một mỹ nam tử vô song trong thiên hạ !”

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy đối phương không ngớt trầm ngâm nhìn soi mói khắp châu thân mình dường như không có ý sát hại, đầu óc chàng chợt loé lên một hy vọng, vội vòng tay thi lễ hòa hoãn tiếp lời :

- Tiểu sinh gần đây du lãm núi Nga Mi, mãi mê phong cảnh lạc cả lối đi, xin các hạ vui lòng chỉ giúp tiểu sinh đường lên Nga Mi Kim Đỉnh !

Quái nhân áo vàng nheo mắt cười xoà :

- Các hạ đừng vờ vĩnh mất công, người phải chăng là đệ tử của Nga Mi phái, kẻ may mắn duy nhất đã thoát khỏi lưới của thầy trò ta ? Nói mau, nếu như một lời chẳng thật sẽ lập tức chết dưới “Yêu Xà Chỉ” của ta !

Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy lời lẽ đối phương tuy rất quyết liệt, nhưng âm hưởng cùng thái độ lại có phần ôn hoà, chàng chẳng chút ngần ngại tươi cười đáp :

- Vâng ! Các hạ đoán rất phải, tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt, đệ tử tục gia của Nga Mi

phái.

Quái nhân áo vàng sau phút sững sốt vụt sầm mặt quát to :

- Quả đúng là người mà sư phụ ta cần tìm, mau bó tay chịu trói !

Đối phương bỗng nhiên thay đổi thái độ một cách đột ngột ngoài sở liệu của Hoa Sĩ Kiệt, nhưng vốn là một kẻ bất khuất dù biết chẳng cú mình , chàng không một mảy may sợ hãi ngang nhiên quát lại :

-Đã là oan gia lộ hẹp khó tránh nhau, Hoa Sĩ Kiệt này chỉ còn cách cùng tôn giá liều một sống một còn mà thôi !

Miệng nói, song chưởng đồng tung nhanh ra hai luồng kinh lực cực kỳ hùng hậu.

Năm năm trời theo Ngô Tịnh chân nhân chuyên cần luyện tập, oai lực hai ngọn chưởng kinh của Hoa Sĩ Kiệt đột kích vừa rồi đâu phải tầm thường, thế nhưng, quái nhân áo vàng vẫn thản nhiên đứng chịu hai ngọn chưởng của chàng, không cần tránh né, cũng không đổi sắc.

Hoa Sĩ Kiệt đang cơn giận dữ bất cần lợi hại, liên tiếp công luôn ba chưởng và hai cước.

Quái nhân áo vàng chỉ khẽ nhích động thân hình vài lượt đã tránh khỏi tất cả những thế chưởng cước của đối phương.

Hoa Sĩ Kiệt thấy quái nhân áo vàng chẳng chịu ra tay đối kích, trong đôi mắt ngời đen như nhung tựa như toé ra một tình ý oán hờn trách cứ, lòng chàng bỗng nghe rúng động, vội vòng tay vái dài : - Đại ân đại đức của các hạ, Hoa Sĩ Kiệt suốt đời khắc ghi không quên !

Dứt lời chẳng đợi đối phương đáp lời vội quay người nhấc chân phóng nhanh xuống núi.

Bất thần một giọng trầm trầm từ đâu vang lên :

- Đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt hốt hoảng vội dừng chân quay đầu lại hỏi :

- Các hạ....

Quái nhân áo vàng cười nhạt tiếp lời :

- Ta không có ý tha người, nếu thức thời, mau xuôi tay chịu trói, theo ta đến ra mắt sứ phụ.

Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy quái nhân trước mặt cá tính biến đổi không ngừng khó mà đo lường được, chàng thở dài chán nản :

- Muốn giết thì cứ giết cho rồi, hà tất phải lăm chuyện lôi thôi ? Quái nhân áo vàng vụt ngẩng mặt nhìn trời cười ha hả :

- Ta mới khê đổi thay sắc diện mà xem ra mi đã sợ hãi thế ấy rồi, năm nay bao

nhiều tuổi, thân thể ra sao, có thể nói rõ cho ta biết chăng ?

Quái nhân trong lúc thốt lời, đôi nhỡn tuyến lại không ngớt di động trên

khắp khuôn mặt điển trai của Hoa Sĩ Kiệt, bốn mắt giao nhau, quái nhân lại càng khanh khách cười to.

Hoa Sĩ Kiệt sau sự tiếp xúc với đôi luồng nhờn tuyến, trong lòng chàng bỗng dâng lên một cảm giác lạ kỳ, bản khoăn trầm nghĩ : “Quái nhân này mặt mũi khó thương đến thế, nhưng sao đôi mắt lại dịu dàng như ánh nước mùa thu, lại tỏa ra một mê lực thu hút đến kỳ lạ ...”

Quái nhân áo vàng thấy đối phương đứng thờ người ra nhìn mình không khỏi tim đập nhanh buột miệng hỏi tiếp : - Hoa tiểu hiệp sao làm thình thế ?

Hoa Sĩ Kiệt sực tỉnh lại, cảm thấy thái độ mình hơi khiếm nhã vội đáp :

- Tại hạ người xứ Sơn Đông, tuổi thơ sớm lưu lạc xin ăn khắp xá chợ đầu đường, không hiểu cha mẹ sống chết phương nào ...

Quái nhân áo vàng “hứ” lên một tiếng ngắt lời chàng :

- Nào ai hỏi chuyện ấy ? Tại hạ chỉ muốn hỏi tiểu hiệp năm nay bao nhiêu tuổi, đã lập gia thất hay chưa ?

Hoa Sĩ Kiệt rất mực lạ lùng, không hiểu đối phương hỏi cặn kẽ như thế để làm gì, hay định trăm thảo trừ căn, muốn tìm hiểu rõ lai lịch mình để giết cho tận tuyệt?

Nhưng cũng chẳng có gia đình hay thân thế mà hòng tìm kiếm đến, chàng bèn thẳng thắn đáp : - Tại hạ năm nay hai mươi tuổi, lúc mười lăm tuổi đã gia nhập làm đệ tử của Nga Mi, còn đâu ngoài thế mà lập gia thất ?

Quái nhân áo vàng trầm tư giây lâu mới nói :

- Tiểu hiệp nên mau cởi bỏ chiếc áo trắng bên ngoài, rẽ qua đại lộ mà đi,

hiện giờ họ đang lùng sục tiểu hiệp các nơi, mau rời khỏi Nga Mi sơn càng sớm càng tốt...

Lời quái nhân áo vàng chưa kịp dứt, chợt nghe nơi bìa rừng rậm phía trái, một chuỗi cười âm trầm vang lên...

Tiếp theo đấy từ góc trời xa xa đã xuất hiện một bóng xanh đang vút đến như điện xẹt.

Quái nhân áo vàng thần sắc lộ rõ vẻ kinh hãi vội hối thúc : - Hoa thiếu hiệp chạy mau, bọn họ sắp đến rồi kìa !

Hoa Sĩ Kiệt hít hã nhìn quanh, thấy phía bên trái đường đi có một lỗ hầm bằng đất, trong cơn gấp rút liền phóng nhanh chui vào lỗ hầm nọ.

Quái nhân áo vàng lệ trí quơ nhanh một mớ cỏ rác gần đấy phủ kín lên miệng hầm, vừa xoay người lại, quái nhân áo xanh cũng vừa vịn rơi nhẹ bên cạnh mình.

Quái nhân áo vàng khẽ giật mình, lưng toát mồ hôi thẫm nhủ lấy mình : - Chuyện vừa rồi không hiểu ả ta có thấy hay không ?

Rồi sẽ lén lút đưa mắt kín đáo nhìn quái nhân áo xanh chỉ thấy đối phương đưa mắt quét khắp bốn phía và cuối cùng quay lại hỏi :

- Lạ thật, vừa rồi nghe rõ ràng tiếng người cùng một người khác trò chuyện sao bỗng dưng lại mất đi, phải gã thiếu niên áo trắng ấy không ?

Quái nhân áo vàng cố giữ bình tĩnh lắc đầu :

- Không ! Lúc nãy chính tôi và lão tam trò chuyện, hiện y đang đi lùng soát ở phía trước.

Quái nhân áo xanh lắc đầu nghi ngờ :

- Không phải ! Giọng nói vừa rồi đúng là giọng nói của đàn ông, chẳng lẽ ta không nghe ra giọng nói của lão tam hay sao ?

Quái nhân áo vàng vốn là một tay thông minh cơ trí, dù trong lòng rất mực bối rối, sắc mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp ngay :

-Nếu lão đại không tin, thì lão tam hiện giờ cũng chưa đi xa mấy để tôi chạy theo gọi ả trở lại đây là biết chứ gì ?

Lời lẽ của ả vừa quá quyết liệt vừa hợp lý hợp tình, quái nhân áo xanh không thể không tin, cùng lúc ấy, quái nhân áo vàng khôn khéo cố ý cất cao giọng gọi : -Lão tam chậm lại đã, lão đại có chuyện muốn nói !

Gã vừa gọi vừa nhanh chân chạy băng về hướng trước mặt, mượn cơ rời khỏi sự tra vấn của quái nhân áo xanh.

Quái nhân áo xanh đứng đợi mãi hơn buổi trời vẫn chưa thấy bọn áo vàng trở lại, chùng như rất sốt ruột, chấp tay sau lưng bách bộ loanh quanh để giết thì giờ, bất thần cảm thấy gót chân sụp vào khoảng trống, vừa rơi ngay vào lỗ hầm nọ.

Hoa Sĩ Kiệt đang thu hình bó gối dưới chiếc hầm sâu không hơn năm thước, chợt thấy có một người từ bên trên sụp chân té xuống, sợ đến thót cả ruột gan, nhưng chàng ứng biến rất nhanh, không một phút giây chậm trễ vội nhấc tay nhắm thẳng vào thân hình đối phương vừa té xuống, lẹ như chớp bổ ra một chưởng.

Quái nhân áo xanh bất chợt cảm thấy bàn chân đập vào khoảng không, trong lúc bất phòng không sao gượng được, thân hình liền nhào rớt theo, qua phút kinh hãi vừa sắp nhún mình nhảy trở lên mặt đất bỗng nghe một luồng kình lực cuốn ập đến mình.

Quái nhân áo xanh càng thêm kinh hãi, vận cương khí bố trí khắp cơ thể,

đẩy bật chưởng thế của đối phương văng ngược trở lại.

Hoa Sĩ Kiệt sau khi nhìn rõ mặt đối phương sợ đến hồn vía thoát cả ra ngoài, nhanh như cắt nhảy phóc khỏi hầm giờ hết thuật khinh công bằng mình chạy thực mạng.

Chàng thoát đi chưa được, giọng thét lạnh sắc như tuyết băng của đối phương đã

vang lên phía sau lưng :

- Mòn 1½ng gót giày tìm chẳng thấy, ngờ đâu tóm được dễ như chơi !
Tiểu tử còn định trốn được chăng ? Khôn hồn bó tay đứng im chịu tội !

Hoa Sĩ Kiệt cắn chặt môi vận khí tiến dụng khinh công đến mức tuyệt đối, bất chấp cả lời đe dọa của đối phương, tiếp tục lao đi như tên bắn về phía trước.

Nhưng chàng thoát đi chưa khỏi mười trượng, chợt nghe sau lưng một luồng kình khí xé rít không khí ập tới, Hoa Sĩ Kiệt kinh hãi cùng cực vừa định véo tay phóng chưởng đả kích, bất thần ngay lúc ấy, một giọng nói nhỏ rí như tiếng muỗi kêu, vang nhẹ bên tai chàng :

- Yêu Xà Chi đấy ! Nằm xuống tránh cho mau !

Hoa Sĩ Kiệt nhĩ mục rất thính, vừa nhạc nghe qua âm thanh đã biết ngay là giọng nói của cụ già bịt mặt, chàng không chút chần chừ vội nhào người ngay xuống đất.

Và trong khoảng tích tắc thời gian ấy, chàng đã nghĩ ra được một kế thoát thân, vội nhắm nghiền đôi mắt tay chân duỗi thẳng dùng phương pháp bế khi nín thở, nằm bất động trên mặt đất.

Chớp mắt sau, quái nhân áo xanh đã đuổi đến nơi, thấy Hoa Sĩ Kiệt nằm

im hết thở, không khỏi giật mình đứng thừ ra nghĩ ngợi và tự trách lấy mình :

“Sư phụ bảo ta hải bắt sống, ta trong lúc quá vội lại lỡ tay đánh chết gã, thế này làm sao phục lệnh với sư phụ đây “

Gã khom người xuống sờ tay nơi quả tim của Hoa Sĩ Kiệt, thấy chàng tuy đã mất thở nhưng lồng ngực, tim vẫn còn khe khẽ nhịp đập.

Trong ánh mắt gã thoáng vẻ mừng rỡ, vội thò tay vào túi móc ra một viên thuốc nhét vào miệng chàng, đoạn dùng tay phải áp vào “mạng môn huyết” của Hoa chàng đem chân khí trên bản thân rót sang cho chàng.

Hoa Sĩ Kiệt tuy nhắm nghiền mắt vờ chết nhưng vẫn ngầm lưu ý đề phòng, thấy quái nhân áo xanh đang bận tập trung tinh thần trị thương cho chàng, Hoa Sĩ Kiệt ngầm vận công lực vào đôi tay, bất thần quát lên một tiếng, song chưởng đẩy bật ra một luồng kinh lực cực mạnh.

Quái nhân áo xanh không sao phòng bọ kịp, “hự” lên một tiếng đau đớn, thân hình bắn xa hơn hai trượng ngã chúi trên mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt đầu chẳng dám quay lại, lật mình nhóm người dậy, phóng như bay về ướng Đông.

Chạy được một đôi khá xa, chàng ngầm trách lấy mình :

“Quái nhân nọ vì ta trị thương, ta trái lại đánh cho gã hai chưởng quá mạnh tay, không biết hiện giờ sống chết ra sao, hành động như thế, quả thật bất nghĩa...”

Chàng thở dài một tiếng, lại lẩm bẩm tiếp :

- Vì sự báo thù cho sư môn, vì bảo tồn sinh mạng đành phải thi hành thủ đoạn hạ tiện như thế.....

Ngoái đầu nhìn lại phía sau, không thấy quái nhân áo xanh đuổi theo, sự lo âu trong lòng mới nhẹ đi phần nào.

Suốt nửa ngày trời, luôn luôn sống trong giờ phút hãi hùng kinh hiểm, tâm tình cứ luôn phập phồng lo âu mãi, không sao lắng êm được.

Ngược nhìn lên bầu trời, vầng thái dương đã chiếu xế sau rặng núi phía Tây, chim rừng từng đoàn lác đác bay về tổ ấm. Hoa Sĩ Kiệt cố lê thân hình mệt nhọc rã rời, chớ không hề dám lơ bước, noi theo con đường lớn lao thẳng mình về phía Đông. Đang lúc lẫm lũi bôn đào, phía trước mắt bỗng đột ngột xuất hiện hai bóng người tiến lại, thoáng mắt sau đã đến sát trước mặt.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn kỹ đối phương, ngẫm kêu khổ trong lòng vì hai bóng người vừa đến kia chính là quái nhân áo biếc và áo hồng đã thấy qua trên đỉnh Nga Mi.

Hai quái nhân cứ lẫm lũi ngược chiều với Hoa Sĩ Kiệt tiến bước, khi qua khỏi chàng quái nhân áo lục bỗng khẽ ồ một tiếng thúc cùi tay vào người quái nhân áo hồng :

-Gã thiếu niên kia không mặt áo trắng, nhưng vẻ người anh tuấn, thần sắc lại lộ nét kinh hoàng không hiểu có phải là người mà sư phụ đang lùng bắt hay chăng?

Quái nhân áo hồng cũng vụt sanh lòng hoài nghi, hai người không hẹn đồng lượm quay người lại, trầm giọng quát : - Đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy không thể tiếp tục chạy được, đành vờ thản nhiên như không có chuyện gì, dừng bước day đầu lại hỏi :

- Hai vị kêu tại hạ phải chăng ?

Quái nhân áo hồng trầm mặt nghiêm trang :

- Các hạ từ đâu đến ? Dọc đường có thấy một gã thiếu niên áo trắng đi về hướng nào chẳng ?

Té ra Hoa Sĩ Kiệt lúc đó đã y theo lời của quái nhân áo vàng cởi bỏ chiếc áo trắng bên ngoài, chỉ còn độc một chiếc áo xanh ngắn tay trên người.

Sắc mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên vô tư, chàng đáp ngay :

- Có ! Lúc tại hạ vừa xuống núi, gặp một chàng thiếu niên áo trắng rất anh tuấn, dường như bị ai truy kích nên gấp rút chạy về hướng tây.

Chàng vừa nói vừa giơ tay chỉ chỗ phương hướng lung tung, lời nói có vẻ rất thành thực vô tư.

Hai quái nhân không sao nghi ngờ được, vội nhắc bước đuổi theo phương hướng chàng đã chỉ.

Thốt nhiên ...

Từ hướng trước mặt có một người chạy bay đến, hốt hải réo to hai người :

-Lão nhị lão tam đừng để sống thẳng quý nhỏ ấy, hẳn chính là người mà sư phụ đang lùng tìm.

Hoa Sĩ Kiệt giật mình vội quay đầu nhìn lại, thấy người vừa đuổi đến kia chính là quái nhân áo xanh, chàng nghe lạnh cả tim, than thầm : “Lần này khó mà thoát khỏi tay bọn chúng !”

Hai gã quái nhân áo lục và hồng lại như một cơn gió trốt phóng người ra phía trước đuổi theo.

Hoa Sĩ Kiệt tự lượng khinh công của mình thua đối phương rất xa nên chẳng dám noi theo đường lớn mà vội rẽ vào một cụm rừng sâu bên cạnh núi.

Luồn lỏi trong rừng rậm độ m- ời trượng xa lại đến một triền núi, quay mặt về phía trái lại là một cụm rừng dày kịt âm u.

Hoa Sĩ Kiệt không còn thì giờ đâu để suy tính thiệt hơn, vội lao người phóng tuốt vào rừng.

Nhưng giọng cười âm u ắc lạnh của đối phương vẫn bám sát phía sau lưng :

- Ranh con ! Mi dù có thăng thiên cũng chẳng thoát khỏi cụm rừng dày này, khôn hồn thì mau trở ra nạp mạng !

Hoa Sĩ Kiệt chẳng đếm xỉa gì tới lời dọa nạt của đối phương càng tận lực phóng nhanh về phía trước bất kể gai góc rừng sâu..

Bất thần, nơi chân chàng vấp phải vật chi, đang lúc chạy nhanh không sao gượng được té chúi nhủi ra trước.

Hoa Sĩ Kiệt nh- rêm cả châu thân, rên jhẽ một tiếng định lồm cồm chỗi dậy để tiếp tục chạy thoát thân, tay chàng vừa quơ ra trước, bỗng chạm phải một vật rất to lớn và nhám xì, chàng giật bắn cả người, nướng mắt nhìn kỹ té ra là một con chim ưng vô cùng vĩ đại đang ngủ say.

Hoa Sĩ Kiệt lòng nghe rúng động, sức nhớ đến trong bốn câu thơ cụ già bịt mặt để lại trên phiến đá có câu “ưng tàng thân”. Giờ đây nhìn thấy thân hình vĩ đại của con chim ưng rất phù hợp với câu thơ trên, quả thật là một nơi ẩn mình vô cùng cẩn mật mà không ai ngờ tới và khám phá ra được.

Chàng chẳng một chút cân phân lợi hại, nhanh như chớp chui ngay

xuống đôi cánh rộng lớn của chim ưng ẩn mình.

Chàng vừa chui người vào dưới cánh chim ưng, một ngọn kinh lực đã từ phía sau lưng ào ào đập tới.

Hoa Sĩ Kiệt ảo não than dài :

- Hết rồi !...

Con chim ưng khổng lồ đang lúc ngủ vùi chợt bị ngọn kinh phong ập tới, liền mở mắt thức dậy ngay, móng chân quặp lấy thân hình Hoa Sĩ Kiệt, ngược cổ lên gáy một tiếng thật quái lạ, đoạn vỗ cánh băng mình lên không trung, kẹp theo Hoa Sĩ Kiệt lủng lẳng dưới những chiếc móng cứng sắc dị thường.

Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy thân hình lơ lửng trên mút cao không trung, tựa như đang dang vãn giá vũ, mở mắt nhìn xuống dưới, thấy ba quái nhân đang đứng chòm nhum trên sườn núi, giận dữ lồng lộn như tên điên, mỗi người tống bừa một chưởng lên không trung cầu may.

Con ưng khổng lồ lại rướn cổ phùng lông, gáy lên một tiếng quái lạ, liệng mình ra khỏi cụm rừng đập cánh bay nhanh về hướng Đông.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Giăng bầy giết người

Bay mãi chẳng biết bao nhiêu thời gian, con ửng khổng lồ lượn quanh giữa không trung một vòng, cất cổ gáy dài ba tiếng, đoạn xếp cánh và hạ xuống rồi bắt thần lao vút đến một phiến đá to phía dưới chân.

Hoa Sĩ Kiệt sợ đến hồn bất phụ thể, kêu “ối” lên một tiếng,, nhắm híp mắt lại chẳng dám nhìn.

Đồng trong thời gian mà chàng buột miệng kêu lên sợ hãi, chợt cảm thấy mười chiếc móng nhọn đen ngời của con quái ửng vụt rơi lỏng khỏi thân hình, và người chàng nhẹ nhàng rơi êm trên phiến đá.

Con ửng lại gáy lên một tiếng thật to, còn khẽ quay đầu lại nhìn chàng, mới vỗ cánh bay đi, trong khoảnh khắc bóng chim đã khuất dần vào cuối chân trời.

Bao nhiêu sự việc xảy ra một cách đột ngột khủng khiếp, Hoa Sĩ Kiệt sững sờ như đang trải qua một cơn ác mộng.

Giây lâu sau, chàng mới thở dài một tiếng lồm cồm chỗi dậy ngồi trên phiến đá, hướng về phía chim ửng bay đi, lạy khổng ba lạy lăm bậm như vái van :

- Không hiểu vị tiền bối nào đã ra ơn cứu mạng, Hoa Sĩ Kiệt này dù chết cũng chẳng dám quên.

Bái xong, chàng khoanh chân ngồi xếp bằng trên phiến đá, ngược mắt nhìn lên khoảng cao không như suy nghiệm lại chuyện vừa qua...

Lúc ấy vầng trăng thượng huyền đã lơ lửng treo trên đỉnh đầu, bầu trời không áng mây trôi, trong vắt như vừa được gội sạch qua ánh trăng vẫn

vật, soi rõ cả cảnh vật chung quanh.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn sơ qua địa thế, thấy mình đang ở trên một đỉnh núi thật cao, bốn phía núi đồi trùng điệp như dính liền với chân trời, chàng vừa nhác nhìn qua thế núi, nhận ngay ra là ngọn Phi Hà Sơn cách Nga Mi hơn mấy trăm dặm đường.

Chàng sức nhớ đến con ửng khổng lồ vừa rồi đã quắp chàng bay đi, trong thoáng mắt đã vượt xa mấy trăm dặm núi rừng, nhất định phải là một con thần ửng đã thông linh tánh, nhưng chẳng hiểu là do vị kỳ nhân nào nuôi dưỡng ?

Chàng lại nhớ đến cụ già áo vàng bịt mặt đã gặp nhau trên đỉnh Nga Mi, nếu như không nhờ ông lưu lại bốn câu thơ tiên tri chắc gì chàng đã toàn mạng thoát hiểm ? Cụ già bí mật ân nhân ấy là ai ?

Còn năm gã quái nhân đã tàn sát cao thủ võ lâm cùng tận diệt nhân vật của Nga Mi phái, rồi kể đó một nữ lang bịt mặt đột ngột xuất hiện, lại gọi bọn họ là Ngũ Phụng, chắc có lẽ năm người đều là năm cô gái, vậy cô gái đó là nhân vật nào ? Vì

sao quái nhân áo vàng lại có ý buông tha chàng ? Bao nhiêu câu hỏi hóc búa cứ xoay vần trong đầu khiến chàng phải nhức óc điên

đầu.

Chàng thở dài một tiếng, cung chặt tay lăm bẫm :

- Ta phải báo thù ! Hoa Sĩ Kiệt còn sống ngày nào còn quyết khôi phục lại Nga Mi phái, tẩy sạch hận thù cho sư phụ cùng các sư huynh đệ đồng môn... Bất thần, văng vẳng từ không trung đưa lại một giọng đàn cầm thật du dương...

Hoa Sĩ Kiệt giật mình rúng động, nghiêng tai lắng nghe, giọng đàn tuy ai

oán rung cảm lòng người nhưng âm điệu mừng tượng chất chứa một cái gì quái đản và kỳ bí.

Chàng lắng tai thưởng thức hồi lâu, buột khen dỗi một mình :

- Giọng cầm du dương thanh thoát, ngón đàn uyển chuyển vuốt run, nhạc khúc lại thâm trầm tuyệt mỹ, kẻ chơi đàn nhất định phải là hạng người thoát tục. Kẻ phàm phu không sao tấu được tiếng đàn xuất thần như thế ! Chẳng hiểu kẻ tấu cầm kia là cao nhân nào ?

Thốt nhiên, trong một tiếng đàn dùi dặt lại hoà theo giọng ca bổng trầm nào nuốt:

Âm ba truyền mãi ngấn vòng cung

Ngược về quá khứ tìm hư ảo

Trả lại trần duyên cho thế nhân ?”

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong bài ca u oán, chợt nhớ đến bốn câu thơ của cụ gà bịt mặt đã ghi trên phiến đá nơi đỉnh Nga Mi, hai câu cuối cùng là : “Vấn cầm thanh, quy tức trung”.

Chàng bảo thầm :

“Vấn cầm thanh” có nghĩa là nghe tiếng đàn cầm, hiện giờ tiếng đàn đã nghe thấy rồi, còn “Quy tức trung” có nghĩa là gì ?”

Chàng thầm nghĩ cả buổi trời vẫn vô phương nghiệm ra ý nghĩa huyền diệu của câu cuối.

Cùng lúc ấy, giọng đàn bỗng chuyển sang ròn rập cao vút, âm thanh mang đầy hơi hám sát phạt hăm hù, mừng tượng như có thiên binh vạn mã ồ ạt xông đến chiến trường, lại nghe như đôi bên đang xung sát với

tiếng reo hò tỏ mở, tiếng khí giới chạm

nhau... Đột nhiên, giữa khi ấy bỗng vang lên mấy tiếng rú dài thảm thiết mừng tượng như tiếng gào bi thương của dã thú bên lề cái chết, che lấp cả giọng đàn.

Canh khuya đêm vắng trên đỉnh cao phong hoang lạnh không có một bóng người nào, đột ngột vọng lên những tiếng hét thảm thiết rùng rợn như thế, dù là kẻ đảm lược hùng tráng thế nào cũng không tránh khỏi ớn ớn da lưng rùng mình kinh hãi.

Huống chi Hoa Sĩ Kiệt vừa mới từ trong cái chết thoát sinh được, hồn vía chưa kịp động tĩnh, lại phải nghe giọng rú khủng khiếp ấy - thử hỏi chàng tránh sao khỏi sắc thái hãi hùng ?

Thời tiết oi bức của tháng năm dù đến đêm vẫn còn nóng vô cùng, thế mà Hoa Sĩ Kiệt cũng rùng mình luôn mấy lượt, chàng tái mặt lấm bầm :

- Giữa bốn bề hoang vắng thế này làm gì có người léo hánh đến đây ?
Nhưng chẳng lẽ lại là ma quái ?

Chàng lắc đầu luôn mấy lượt như cố xua đuổi những ý nghĩ hắc ám quái đản đang lờn vờn trong đầu óc, định thần nhìn quanh bốn phía, vẫn vắng trắng trong vắng lơ lửng trên đầu, buông toả làn ánh sáng xanh lơ soi tỏ khắp rừng cây đỉnh núi, tư bề vắng lặng như tờ trừ tiếng dế trùng ri ri hòa với tiếng gió xào xạc khe khẽ ra, tuyệt đối không một dạng người.

Thế thì, giọng đàn cầm vừa rồi cùng tiếng kêu rú thảm thiết kia, từ đâu và do ai phát ra ?

Chàng hiện đang đứng trên một đỉnh cao nhất với nhãn lực của chàng, nếu như bốn phía có một chút chi động tịnh chàng lập tức phát giác ra ngay, thế tại sao tai nghe được tiếng đàn tiếng rú mà không thấy dạng người ?

Chàng vụt sức nhớ đến hai câu thơ cuối của cụ già bịt mặt lư lại “Vấn cầm thanh, qui tức trung”. Và cứ theo chủ ý mà giải thì khi nghe phải tiếng đàn lập tức nên bắt chước theo cách thức của loài rùa rụt cổ, thụt đầu nín thở lại, cũng có nghĩa là giả chết nằm im.

Nhưng vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Hoa Sĩ Kiệt quyết phải tìm cho ra nơi xuất phát của tiếng đàn, sau đấy sẽ tùy cách mà liệu trí.

Đang lúc suy nghĩ phân vân, giọng đàn lại réo rắc âm trầm theo gió vọng đến...

Lần này Hoa Sĩ Kiệt đặc biệt chú ý lắng nghe tiếng đàn để đón phương hướng. Nhưng giọng đàn muờng tượng như từ trước mắt, mại như ở tận xa xa ...

Bỗng chốc như dời sang phía hữu lại vắng vắng như phía tả, phiêu phiêu bất định chẳng biết nói nào.

Hoa Sĩ Kiệt lắng tai nghe nhe ngóng cả buổi trời vẫn không sao xác định được chính xác nơi phát ra giọng đàn.

Càng nghe càng cảm thấy giọng đàn vô cùng quái dị, Hoa Sĩ Kiệt lạ lùng thầm nghĩ :

“cụ già bịt mặt để lại hai câu “hướng Đông hành, ửng tàng thân” rõ ràng là chỉ rành phương hướng cho ta thoát hiểm, nếu sự việc chẳng phải do ông sắp đặt trước, thì làm sao biết được nơi đây có giọng đàn và con chim ửng khổng lồ kia lại vừa cứu mạng ta đưa đến ngọn núi cao này?”

Nhưng có hai điểm khiến chàng phải phủ nhận tất cả những ý nghĩ trên.

Vì giọng ca vừa rồi là của nữ nhân, mà cụ già bịt mặt quyết không phải nữ nhân, và những giọng rú thảm thiết kia là vì sao ?

Chỉ hai câu hỏi ấy đủ khiến cho Hoa Sĩ Kiệt phải nhức cổ điên đầu...

Chàng nhất định phải tìm cho được nơi phát ra tiếng đàn tất cả nghi vấn sẽ phơi bày chân tướng.

Lúc ấy, giọng đàn đã chuyển sang cung điệu buồn bã thâm trầm, nghe nức nở như tiếng cô phụ nhớ chồng, bi thương như mẹ già khóc con dại, âm vận thê thê thiết thiết đến khiến gió núi như ngừng lay, rừng cây như cúi đầu ủ rũ theo cung đàn...

Hoa Sĩ Kiệt thần trí hoàn toàn bị thu hút qua điệu nhạc bi thương, bức màn sương mờ bị đồ sát trên đỉnh Nga Mi từ từ hiện lên trước mắt chàng, vốn là một thiếu niên phong phú tình cảm, hai hàng nước mắt không biết từ lúc nào lăn dài xuống đôi má.

Đột nhiên một giọng nói quái lạ không biết từ hướng nào vọng đến :

- Người đã chết không sao sống lại, mi khóc chi ? Đồ hèn, làm sao xứng là Tiếp theo đấy là một tiếng rú bi thiết kéo dài trong khoảng không hòa lẫn vào giọng đàn ai oán...

Tiếng rú ấy từ từ thấp dần... thấp dần... cho đến khi không còn nghe rõ được, khoảnh khắc ba khắc sau, mọi việc đều trở về với cảnh tịch mịch hoang liêu.

Lòng háo kỳ của Hoa Sĩ Kiệt như càng bị nung nấu thêm, chàng đưa mắt nhìn lên bầu trời, vầng trăng vẫn chiếu tỏa khắp núi rừng, bên cuối trời Tây, những vì sao to như đang nhìn chàng nhấp nháy, tất cả cảnh vật chung quanh rõ ràng là thật chứ không phải trong mơ.

Nhưng bao nhiêu sự việc lạ kỳ xảy ra ồn dập khiến chàng cứ ngỡ là mình đang sống trong cơn ác mộng, chàng kê ngón tay lên miệng và cắn nhẹ, một cảm giác đau đau chạy thẳng lên tuỷ não thần kinh...

Cảm giác vừa rồi đã bắt buộc chàng không còn nghi ngờ sự việc trước mắt là mộng nữa !

Chàng lại cúi đầu suy nghĩ, phân tách qua hai lần vang tiếng rú thảm thiết vừa rồi, nhất định là đã có không ít người bỏ mạng, cùng lời ca, tiếng đàn và giọng nói khi nãy, quyết không phải là một người mà rất có thể là ba thiếu nữ phát ra.

Nếu quả thật như suy đoán của chàng thì ba thiếu nữ ấy là ai?

Càng nghĩ càng lạ lùng thắc mắc, chàng nhất định phải vạch tìm cho ra lời giải hiểm hóc này.

Tiếng rú thảm thiết vừa rồi đã cho chàng biết rõ phương hướng xuất phát, chàng

cố thu tất cả can đảm tiến lên về phía ấy.

Nơi chỗ chàng đứng là một ngọn cao phong chọc trời, chàng đi độ hai mươi bước đã đến mép núi, phía dưới là một bờ vực sâu thẳm.

Chàng vừa đặt chân đến bờ vực, tiếng đàn lúc nãy lại thoang thoảng vang lên.

Hoa Sĩ Kiệt trong lòng rúng động vô cùng người nhìn xuống vực núi, sắc mặt chàng bỗng hiện lên một nét kinh hoàng lý lạ.

Vì, nơi đáy vực sâu cả mấy trăm trượng ấy có một khe núi, tiếng nước chảy róc rách vẫn thoang thoảng nghe thấy.

Đối diện bên kia bờ khe là một con đường ăn sâu vào phía trước, rải rác hàng trăm người y phục khác biệt nhau, lớp chết lớp bị thương nằm la liệt dọc theo đường mòn đến tận miệng khe, cảnh tượng trông thật vô

cùng khủng khiếp.

Hoa Sĩ Kiệt sợ đến toát mồ hôi liên tiếp rùng mình luôn mấy lượt.

Chàng lăm băm lấy mình :

- Nơi đây sao lại có nhiều người tử thương đến thế ?

Tiếng đàn quái đản dường như từ giữa lòng khe thánh thoát vọng ra, Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh ngạc, giương tròn đôi mắt sục sạo khắp nơi vẫn không sao phát giác ra được giọng cầm phát ra từ nơi nào của lòng khe.

Giòng khe dần dần nhuộm đỏ vì máu người rỏ xuống...

Những kẻ bị thương bên bờ suối cũng từ từ dứt hẳn tiếng kêu rên, người chết càng lúc càng nhiều...

Và chuyện lạ theo dài thời với thời gian không ngớt gia tăng đè chặt lấy tâm khảm của Hoa Sĩ Kiệt.

Từ phía chính diện với chàng, bất thần vang lên một tiếng hú lạnh lót, Hoa Sĩ Kiệt giật mình, vội ngược mắt nhìn lên từ trên đỉnh núi đối diện đột ngột xuất hiện vô số bóng đen theo đường mòn phóng nhanh xuống núi.

Loáng mắt, họ đã tiến đến bên bờ khe, Hoa Sĩ Kiệt đã nhìn rõ những bóng đen vừa xuất hiện có tất cả bảy người, nhưng đủ cả nhân vật tăng, đạo, và tục gia. Bảy người vừa đặt chân đến bờ khe, liền đưa mắt nhìn quanh cảnh sắc bốn phía.

Những thầy người chất chồng như núi kia, họ dường như không một chút mảy may chú tâm hay khiếp sợ.

Lão già áo đen dáng chừng là đầu não trong bọn, thành linh giơ tay chỉ

về phía trước lên tiếng :

- Tiên Cơ đang ngồi trong động đối diện với bờ khe kia, chúng ta mau quỳ bái người !

Sáu người còn lại nghe xong vội quỳ thụp ngay xuống đất, cụ già áo đen sau khi vái xong đủ ba vái liền lên tiếng khẩn cầu :

- Chúng tôi vâng lệnh chưởng môn nhân bản phái, lặn lội đến đây để cầu bái tiên

cơ.

Một tiếng hừ lạnh lạt cắt lời của lão già :

- Chưởng môn nhân của các người đến yêu cầu ta chuyện gì ?

Lão già áo đen cố lấy giọng nhỏ nhẹ thành khẩn :

- Vì Kim Hà Phiêu và Yêu Xà Chỉ tái xuất giang hồ, các đại môn phái chúng tôi trong tình trạng vạn phần nguy cấp, khẩn cầu Tiên Cơ ban kế giải cứu mạng vạn võ lâm....

Giọng nói âm trầm như băng sương của đối phương lại vang lên cướp lời :

- Câm mồm, tại sao chưởng môn các người không đến ? Hừ ! Khéo kênh kiệu thối thối ! bảy người bọn người đều phạm phải cấm luật của ta, đáng chết !

Tiếng “chết” kéo dài theo giọng đàn “toong” lên một tiếng, bảy luồng bạch quang đồng thời bay vút ra ánh sáng, bảy người đang quỳ trên mặt đất chỉ kịp “hự” lên một tiếng đau đớn và ngã vật xuống, thân hình họ lăn tròn xuống bờ suối, máu nhuộm đỏ cả dòng khe.

Hoa Sĩ Kiệt mục kích xong tấn tuồng sắc máu ấy, rụng rời cả hồn vía, vội thụt đầu lại, núp sau tảng đá, bàng hoàng nghĩ ngợi mãi chẳng thôi.

Trí tuệ chàng rất cao, qua phút giây suy nghĩ, trong đầu óc chàng đã sơ lược thành mấy điểm kết luận :

- Một, cô gái được gọi là Tiên Cơ kia, nhất định là võ công rất cao, có đủ khả năng đối phó với Kim Hà Phiêu và Yên Xà Chi !

- Hai, tiếng đàn của nàng chắc chắn là dùng nội lực phát ra, cho nên âm thanh mới truyền đi ngàn dặm, kinh động đến các cao thủ võ lâm, do đấy mà bọn họ rầm rộ tìm kéo đến đây để yêu cầu nàng. Và nếu quả thật bằng vào nội lực truyền bá tiếng đàn lan ngàn dặm như thế thì công lực của nàng đã đạt đến mức tuyệt đỉnh cao siêu.

- Ba, bảy kẻ bạc số kia phạm vào cấm luật chi của nàng ? Thế nào gọi là vi phạm cấm luật ?

Chỉ với ba điểm vồn vện ấy, Hoa Sĩ Kiệt nghĩ suốt cả giờ vẫn không sao nghĩ ra đ- ợc những ẩn ký bên trong, dưới vực núi vẫn không ngớt réo rắt vọng dài trong đêm khuya cô tịch, lại dẫn dụ cho võ lâm cao thủ dìu dặt đến nơi, để rồi cuối cùng nối tiếp nhau chôn thân vào dòng khe hoang tịch.

Vì lòng háo kỳ thúc đẩy và hơn nữa, vì chí phục thù cho sư môn Hoa Sĩ Kiệt để đầu bỏ qua cơ hội hiếm có ấy.

Chàng tự nghĩ rằng : “Đừng phạm vào cấm quy của vị Tiên Cơ ấy, nhất định có thể lọt vào mắt xanh của nàng, hoạ may nàng sẽ truyền thụ cho ta tuyệt học phá giải được Yêu xà Chi !”

Nghĩ thế, chàng không nề hà mệt nhọc núp kín sau tảng đá rình mò quan sát suốt một đêm ngày.

Kể ra cũng đáng lấy làm lạ, suốt một đêm ngày, giọng đàn cứ ngân mãi không dứt, từng tốp người đến, lại từng tốp ngã gục tại nơi.

Xác chết chất chồng làm nghẽn cả dòng suối chảy, máu người đọng lại từng vũng đỏ ối lênh láng khắp bờ khe...

Hoa Sĩ Kiệt kinh khiếp chẳng nỡ nhìn, chàng càng lúc càng lạ lùng thẳm nhủ :

“Vị Tiên Cơ này vì sao suốt một đêm ngày vẫn chưa rời đi? Tiếng đàn của nàng càng u oán thê lương, không lẽ nàng đang tìm kẻ tri âm thường thức giọng đàn...”

Hoa Sĩ Kiệt còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, điệu trầm bổng chuyển cung sang một điệp khúc thật náo nùng.

Lòng chàng nghe rung động, nhớ lại bài từ của Nhạc Phi soạn, về sau người đời phổ thành một khúc ca thật ai oán, lời văn của bài từ ấy rất hoa mỹ, cảm xúc theo giọng đàn dào dạt dâng lên, chàng buột miệng hát lên khe khẽ:

Quanh thềm lai vãng, vãng lai

Đàn ơi ! Tâm sự nào nề

Tri âm có mấy người nghe tiếng lòng.

Rồi như không dẫn được ngọn trào lòng, chàng cất tiếng than dài :

- Tiên Cơ ơi Tiên Cơ ! Nàng bảo là thiếu kẻ tri âm, tôi mãi mê theo giọng đàn của nàng suốt một ngày trời, kể ra là tri âm của nàng rồi ! Nhưng nàng có cấm qui gì, tôi làm sao biết được đây ?

i!

Hoa Sĩ Kiệt đang lúc lấm bầm than lấy mình, chợt nghe từ không trung vang vọng xuống một tiếng kêu quái lạ, chàng vội ngẩng đầu lên thì thấy có một con chim ưng khổng lồ cùng một quái điều khác màu lông xanh biếc đang song song lượn tròn trên khoảng không bên kia bờ núi.

Nhãn lực chàng rất tinh tường, vừa thấy qua đã nhận ra con chim ưng khổng lồ kia chính là con ưng đã cứu mạng chàng đưa đến toà núi cao này.

Cháng sực nhớ đến bốn câu thơ trên phiến đá, phước chí tâm linh, chàng vội thu hình mọp ngay dưới đất như tình trạng một con rùa đang rụt đầu rụt đuôi.

Không lâu sau, một giọng cười trong veo như chuỗi ngọc khua từ không trung vọng xuống, âm thanh của giọng cười rất mực êm tai !

Tiếp theo đây là giọng nói cũng không kém dịu dàng vọng đến :

- Vệ nhi, chúng ta cùng hạ xuống xem thử, dường như gã ấy chẳng hề nhìn thấy chúng ta thì phải, gã là tên duy nhất trong số muôn vạn người không vi phạm đến cấm

quy của chúng ta.

Hoa Sĩ Kiệt thầm nghĩ người nói chuyện kia có lẽ là các vị Tiên Cơ mà cao thủ võ lâm đã gọi ! Lúc này chàng mới vỡ lẽ, kẻ nào đại dốt nhìn thấy mặt nàng, đều là kẻ vi phạm cấm quy !

Hoa Sĩ Kiệt nghĩ thế càng không dám ngẩng đầu lên nhìn chỉ lắng tai nghe ngóng động tịnh chung quanh....

Sau một tiếng động khẽ vang lên là tiếng kêu “quác quác” rất chát tai, kể

đó là tiếng người nọ “chít choét” đáp lại, dường như cùng tiếng “quác quác” kỳ lạ kia đối đáp điều chi.

Hoa Sĩ Kiệt vẫn cúi mọp người xuống đất, thầm nghĩ :

“Vị Tiên cơ này chắc đang cùng hai con quái điều chuyện trò điều chi, chỉ tiếc là ta không nghe biết tiếng chim !”

Chàng lại nghe tiếng chân người bước dần đến bên, lồng tim chàng càng lúc càng phập phồng đập mạnh.

Chàng nhớ đến những xác chết hàng trăm hàng ngàn dưới khe suối, nếu rui như một mây may chẳng vừa ý đối phương số phận chàng sẽ không khác chi bọn họ, khó tranh khỏi bàn tay nghiệt ngã của đối phương.

Đang nơm nớp lo âu chưa biết phải xử trí thế nào, chàng chợt nghe sau lưng mình vang lên một giọng nói thật trong veo nhưng cũng rất lạnh lùng :

- Đừng vờ nín hơi rùa giả chết mất công, hãy trả lời cho ta biết, người đến ngọn tuyết phong này từ lúc nào?

Hoa Sĩ Kiệt biết khó mà vờ thêm được đành lên tiếng :

- Trước đây một ngày một đêm, do một con chim ưng khổng lồ cứu tại hạ đến đây !

Đối phương cười khúc khích vài tiếng hỏi tiếp :

- Người biết con chim ưng ấy là ai chẳng ?

Hoa Sĩ Kiệt cúi gằm đầu xuống lắc lia :

- Tại hạ không được biết, song chim đã có ân cứu mạng, tại hạ quyết

phải báo đáp đại ân ấy !

Giọng cười khúc khích lại vang lên, âm thanh êm tai như tiếng ngọc va nhau, cười chán một lúc, đối phương mới cất lời :

- Ta là chủ của nó, người nên báo đáp ta phải hơn ! Người tên chi ? Hãy ngược đầu lên ta muốn nhìn xem người ra sao ?

Hoa Sĩ Kiệt trong lòng rất kinh sợ nhủ thầm :

“Nếu ta ngược đầu lên nhìn, tất sẽ vi phạm đến cấm qui của ả, nhưng ả đã muốn xem dung mạo của ta, không chừng ...”

Với khoảng thời gian tích tắc ấy, đầu óc chàng đã làm xong một quyết định...

Chàng mạnh dạn nâng phắt đầu lên, đôi mắt nhắm nghiền miệng hé cười, cất tiếng :

- Tại hạ tên Hoa Sĩ Kiệt, năm nay hai mươi tuổi...

Đối phương vụt buông giọng cười thoải mái, lẩm bẫm nhắc lại như nói với chính mình :

- Hoa Sĩ Kiệt ! Hoa Sĩ Kiệt ! Tên nghe rất kêu, người quả rất thông minh !

Nàng ngừng lại giây lâu, âm thanh bỗng đổi thành lạnh lạt, lớn tiếng quát :

- Hoa Sĩ Kiệt ! Người biết ta là ai không ?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu :

- Xin thứ cho ! Tại hạ không sao biết được.

Đối phương cười lạnh lạt hỏi tiếp :

- Người có thấy những vật gì trong lòng khe phía dưới chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt khẽ thở dài một tiếng đáp ngay :

- Bọn họ đều chết một cách oan uổng!

Giọng đối phương bỗng trở nên giận dữ :

- Người thương xót bọn họ? Người ngồi giữ nơi đây phải chẳng cũng với mục đích yêu cầu ta truyền dạy ?

Hoa Sĩ Kiệt thở dài áo não :

- Tại hạ thật không có mục đích ấy, chẳng qua vì lòng háo kỳ thôi ! Dám hỏi người, vì sao những kẻ cầu giáo nơi người, lại vô cớ bị giết thế ? Khiến tại hạ cảm thấy thế gian đầy dẫy sự tàn khốc và lạ lùng ...

Đối phương không dẫn được hừ khan một tiếng cướp lời :

- Đám người ấy đều là hạng mặt người lòng thú, ban đầu thì mong mọi học võ công, kể đó là có mộng tưởng chiếm hữu cả đối phương dạy mình, những kẻ ấy chẳng đáng giết hay sao ?

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc buột miệng :

- Nếu quả họ có tâm địa đê tiện ấy, giết chết là đáng lắm !

Đối phương lại “hừ” một tiếng thật to giọng gay gắt :

- Hoa Sĩ Kiệt, người cũng đừng vờ vĩnh lắm, nếu như người chẳng có

mục đích ấy, sao chẳng sớm rời khỏi núi này cho rồi ? Gẫm ra trong lòng người chẳng tốt chi, trước giờ sắp chết của người, ta có một câu hỏi, nếu như đáp trôi được, ta sẽ cho người chết một cách tốt lành mau mắn !

Hoa Sĩ Kiệt nghe như tiếng sét vừa vang lên giữa đỉnh đầu, nhưng sự kinh hãi chỉ thoáng qua thoáng chốc, chàng đứng đưng nhếch môi lên tiếng :

- Điều cho hỏi mau !

Giọng đối phương vừa oai nghiêm vừa âm trầm : - Ta đẹp hay là không ?

Câu hỏi của đối phương làm Hoa Sĩ Kiệt bối rối thầm :

“Mình có thấy mặt mũi ả ra sao đâu, biết thế nào mà đáp cho đúng đây? Thiên tánh của phái nữ rất chuộng đẹp, nếu như khen bừa nàng đẹp, rũi ra nàng là một nữ bất giai, có khác chi là một lối mỉa mai cay độc? Nhưng...”

Một ý niệm vụt thoáng qua đầu óc, chàng đáp ngay :

- Rất xấu xí !

Đối phương chừng như vô cùng kinh ngạc, lạng người giấy lâu mỗi hỏi tiếp :

- Đây là cảm quan của người sau khi nhìn thấy ta phải không?

Hoa Sĩ Kiệt vội lắc đầu :

- Đây là suy đoán trong ý tưởng của tại hạ mà thôi, nhìn vào những xác chết ngập đầy giữa lòng khe, trong tiềm thức tại hạ tưởng tượng ra dung mạo của người còn đáng khiếp hơn cả quỷ ma !

Đối phương không lộ chút giận dữ nào, trái lại cười lên khanh khách, âm thanh như chuỗi ngọc chạm vào nhau, êm tai như tiếng oanh vàng hót sáng...

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt lại nghe lòng mình rúng động

Đối phương bỗng dứt ngang tiếng cười nói tiếp :

- Hoa Sĩ Kiệt ! Kê ra người cũng khá thành thật, người chẳng nhìn thấy ta là chưa vi phạm đến cấm qui, ta có thể tha chết cho người, nhưng mau rời khỏi đây ngay !

Hoa Sĩ Kiệt không đợi đối phương thốt lần thứ hai đứng phắt ngay dậy, rảo bước tiến nhanh xuống núi.

Bất ngờ đối phương hét to :

- Đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt vội dừng bước chân, lặng im chẳng thốt một lời, lưng đối diện với kẻ đối thoại không hề quay lại.

Giọng nói của đối phương vụt biến thành ôn tồn êm dịu :

- Hoa Sĩ Kiệt, người và ta như bèo mây gặp gỡ, ít khi có được ! Huống chi hiện giờ người thân mang huyết hải thâm thù, chẳng cần đến ta giúp ích điều chi chẳng ?

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc nhủ thầm :

- Nàng làm sao biết ta thân mang huyết thù ? Nàng phải chẳng là cụ già bịt mặt giả trang ra ? Chỉ có cụ già bịt mặt mới chính mắt nhìn thấy thảm họa của sứ môn ta...

trong nhất thời chàng không sao nghĩ ra được, đứng thù người ra.

Đối phương cười nhẹ một cái và tiếp lời :

- Hoa Sĩ Kiệt, người khỏi hồ nghi suy đoán mất công, vì chuyện chi Linh nhi cũng nói rõ cho ta biết rồi ! Kẻ thù truy sát người rất gấp, chẳng phải Linh nhi đã cứu người thoát khỏi miệng cọp chẳng ?

Hoa Sĩ Kiệt lúc bấy giờ mới bàng hoàng vỡ lẽ, lúc trên đỉnh Nga Mi chàng thấy một con chim ưng to không ngớt lượn vòng lui tới, không ngờ là do con người kỳ quặc kia nuôi dưỡng, chim mà có thể thông đoán lời nói và ý người, quả là một linh vật thế gian hãn hữu.

Hoa Sĩ Kiệt ngẫm nghĩ giây lâu khẽ buông tiếng thở dài :

- Không công chẳng thọ lộc người, tại hạ cùng người chưa duyên gặp mặt quen biết lần nào, mặc dù thân mang trọng huyết thù, cũng chẳng cần nhờ đến người giúp sức !

Dứt lời liền giơ thuật khinh công băng mình đi ngay.

Đối phương ngẩn người giây lâu nhủ thầm :

“Gã này không những khí cốt cương cường, lại tuổi trẻ tuấn tú, cả đời chưa dễ thấy qua, khiến mình vừa thấy đã...”

Nàng khẽ chắc lưỡi lên một tiếng lắc đầu như cố xua đuổi một ý nghĩ hắc ám, cất giọng gọi : - Linh nhi ! Linh nhi ! Từ không trung bỗng xẹt vút xuống một con ưng to, đáp nhẹ bên cạnh nàng, thò mỏ ra cọ nhẹ vào áo nàng trông vẻ rất âu yếm thân mật.

Nàng nhẹ vỗ lên đầu chim, giơ tay chỉ về hướng Hoa Sĩ Kiệt đang phóng như bay, lên tiếng bảo chim : - Đem vị tiểu hiệp ấy đến động thứ nhất của “ Tiên Hà nhai”, nếu chưa luyện thành Băng Hồn Chưởng

không cho rời khỏi động !

Con ưng to gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, đoạn cất cổ gáy lên một chàng dài, giương cánh bay vút đi, chỉ loáng mắt sau đã sà xuống bên cạnh Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt thốt động tánh linh, không chút chần chừ vội nhảy lên mình chim .

Con đại ưng chỉ đợi có thể, lập tức vỗ cánh bay bổng lên cao, Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn ra phía trước thấy nơi mút xa, một vị nữ lang áo xanh đang cỡi trên lưng một con chim to màu lông xanh biếc bay nhanh về phía trước !

Chỉ nhìn thoáng qua chiếc lưng thon yêu kiều của thiếu nữ áo xanh, chàng cũng có thể phán đoán đối phương là một giai nhân tuyệt thế, khó ai sánh bì ...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thảm Hình Dưới mái tranh

Một tháng thời gian như nước chảy qua cầu. Hoa sĩ Kiệt suốt ngày đêm tại

thạch động nơi “Thiên hà nhai” khổ luyện “Băng Hồn Chưởng”, võ công của chàng vốn đã có căn cơ, lại qua thêm một tháng chuyên cần luyện tập một tuyệt học hảo hữu thế gian, nhờ đấy mà võ công của chàng tiến triển một cách thần tốc.

Giữa một đêm trăng tỏ, Hoa sĩ Kiệt đang lúc luyện “Băng hồn chưởng” chợt nghe một giọng nói thật khê nhưng rõ ràng từng chữ một vọng vào tai:

- Hoa sĩ Kiệt, chiêu thế cùng khẩu quyết “Băng hồn chưởng” ngươi đã thuộc lòng, chỉ có hỏa hầu còn kém mà thôi, ngươi cứ khá chuyên cần tập luyện, tự nhiên công lực sẽ không ngớt tăng gia, đêm nay ngươi có thể rời khỏi nơi đây được rồi!

Giọng nói thoáng ngừng lại giây phút rồi tiếp:

- Trên néo giang hồ gai chông mờ mịt, không thiếu cạm bẫy gian trá hung hiểm, người khá lưu tâm, một tháng quả duyên đến đây đã dứt, mong hãy bảo trọng, ân thù hai ngã vẹn đôi, mới đúng là bản sắc của đại trượng phu, nhớ ghi lấy, sửa soạn rồi đi thôi!

Hoa sĩ Kiệt vội quỳ lạy dưới đất ngậm ngùi đáp:

- Mong ân nhân cứu mạng cùng truyền dạy tuyệt nghệ. Hai trọng ân ấy quyết khắc ghi mãi và báo đáp có ngày! Suốt tháng trời gần gũi bên ân

nhân, tuy cách nhau gang tấc nhưng mừng tượng diệu vợi chân trời, chẳng bao giờ chiêm ngưỡng được đại dung, khẩn mong ân nhân cho kẻ dưới được biết rành tên tuổi để tạc ghi vào tâm khảm!

Giọng nói khe khẽ lúc này lại vang lên:

- Xin mau đứng dậy, giữa người và ta không phải là danh phận thầy trò, chỉ điểm cho người đôi pho chương pháp có đáng chi, đã lâu rồi chưa dùng đến, người cứ tạm gọi ta là “Băng Hồn” vậy!

Hoa sĩ Kiệt từ từ đứng dậy, nhủ thầm:

“Hai mươi năm trước, dang rúng động giang hồ có ba nam hai nữ trong bọn có một vị nữ nhân giả hiệu “Băng Hồn tiên cơ”, có lẽ là vị nữ lang này!”.

Chàng vội cất cao giọng hỏi:

- Lão tiền bối có phải là “Băng Hồn tiên cơ” mà hai mươi năm về trước, phương danh đã lừng lẫy khắp giang hồ đấy chẳng?

Đối phương bỗng vụt cười khanh khách đáp:

- Tuổi ta còn nhỏ hơn cả người, gọi ta là lão tiền bối thật chẳng dám nhận rồi!

Người muốn thấy ta lắm chẳng, ta đọc cho người nghe bốn câu thơ, nếu người ngộ ra được, là có thể đến đây tìm ta. Hoa sĩ Kiệt hỏi tiếp: - Xin cô nương cứ cho nghe bốn câu thơ ấy!

Giọng cười liền ngưng ngang, tiếp theo đấy là một giọng ngâm trầm trầm vang

lên:

Hoa sĩ Kiệt nghe xong nhắm đi nhắm lại mấy lượt, nghĩ mãi chẳng ra, đành gượng cười lên tiếng:

- Cô nương, bốn câu thơ ấy quá huyền diệu, tại hạ biết nơi nào mà tìm?

Nhưng đối phương vẫn im lìm không đáp, Hoa sĩ Kiệt đợi một lúc, lại lên tiếng hỏi, vẫn chẳng có hồi âm, chàng cảm thấy lòng mình bàng hoàng như vừa mất đi một vật gì, chán nản nhấc bước rời khỏi sườn núi “Thiên Hà”, ...

Chàng vừa đi vừa hồi tưởng lại chuyện ngày qua, một người con gái bí mật chưa hề biết qua mặt mày, dùng phép “truyền âm nhập nội” truyền thụ cho chàng một mớ võ công siêu việt, nhưng chẳng hiểu vì sao nàng lại không cho chàng thấy mặt? Nàng lại tự xưng là “Băng Hồn” phải chăng là Băng Hồn tiên cơ?

Nhưng Băng Hồn tiên cơ đã từng nổi danh hai mươi năm về trước, so về tuổi tác, nàng đến giờ đã không dưới 50, cứ sao lại bảo là nhỏ tuổi hơn chàng?

Thế thì nàng là ai?...

Chàng lầm lũi bước đi trong sự miên man nghĩ ngợi cho đến đổi rời khỏi sườn núi Thiên Hà, và đặt chân lên đường cái quan từ lúc nào chẳng hay biết!

Chàng tần ngần đứng lại nghĩ tiếp:

“Lần này ta tái xuất giang hồ, công việc trọng yếu nhất bên mình là báo thù cho sư môn, phục hưng lại Nga Mi phái. Việc trọng yếu thứ hai là tìm cho ra cha mẹ chết sống ra sao cùng hạ lạc nơi nào. Cuối cùng là chiếu theo bốn câu thơ vừa rời để tìm cô gái bí mật tên là Băng Hồn kia.

Nhằm tính thời gian, ngày của Ngũ Phụng hẹn mồng bảy tháng bảy đến làm cỏ chùa Thiếu Lâm chỉ còn cách tháng là đến rồi.

Chàng thấy cần phải sớm đem hung tin ấy đến Tung Sơn thông báo cho chùa Thiếu Lâm hay hầu kịp thời chuẩn bị ứng phó.

Cuộc hành trình đã quyết định, chàng giở hết tốc lực khinh công rẽ đường băng

mình về hướng Tung Sơn. Trời lúc ấy vào khoảng canh ba, trên quan lộ vắng vẻ, một dáng người vùn vụt để cổ nuốt lấy đoạn đường dài.

Với trình độ công lực của chàng hiện tại, không đến một giờ sau, chàng đã vượt hơn mấy mươi dặm xa.

Hoa sĩ Kiệt trong lòng rất cao hứng, chàng không ngờ chỉ một tháng thời gian luyện tập nơi sơn động, võ công đã tiến triển một cách phi phàm đến thế.

Tinh thần chàng vì đấy phấn khởi cực cùng, hùng tâm ngất ngất bốc dậy ở nội tâm, chàng không sao dẫn chế được, ngựa cổ phát lên một chuỗi hú dài lạnh lạnh.

Giọng hú hào hùng lồng lộng giữa không gian lan tận xa khắp bốn phía sơn lâm ba ngàn dặm như bất tuyệt.

Và chừng như vẫn chưa phát tiết được hết lửa hận thù trong tâm khảm, chàng lại ngựa cổ nhìn trời cao, ca to lên một bài ca hùng tráng:

Hoa sĩ Kiệt cất cao giọng ca đi ca lại bài hát mình vừa sáng tác, đôi chân vẫn một mực phóng nhanh chững hễ hơi bước, Ca đến chỗ xúc động tâm tình, nước mắt chàng hoen mờ cả đôi mắt rơi lã chã xuống đôi má không sao dẫn chế được,

Bất thần...

Chân chàng như vừa chạm phải vật gì mềm xựa, tiếp theo đấy tiếng một người rên lên “ôi chao!”

Hoa sĩ Kiệt giật bản mình vội cúi xuống nhìn, té ra chàng trong lúc chạy nhanh bất cẩn vấp lên một người đang nằm ngủ trên mặt đường.

Chàng lại vòng tay nhỏ nhẹ xin lỗi:

- Thật là chẳng phải, tại hạ vì một phút vô ý chẳng thấy, xin người tha lỗi cho!

Người nọ lồm cồm chỗi dậy, trợn mắt giận dữ nhìn chàng nạt bừa:

- Nhóc con, trắng tỏ đường rộng người ta ngủ lù lù một đồng to như thế mà mi chẳng nhìn thấy, trừ phi đôi mắt của mi mọc trong quần?

Bị đối phương “nạp” cho một hơi, Hoa sĩ Kiệt thật là dở khóc dở cười, chỉ còn cách vuốt giận, tươi cười giả lả:

- Tại hạ thật tình chẳng nhìn thấy, vả lại đâm trúng cũng chả nặng lắm!

Đối phương giận dữ quát:

- Mốc xì! Mi định đâm chết người ta mới cho là nặng phải không? Trong lúc nói chuyện từ nơi miệng người ấy, một hơi rượu nồng nặc bay ra theo lời nói.

Hoa sĩ Kiệt nhúu hần đôi mày kiếm, tiếp lời:

- Huynh đài có lẽ uống say rồi chắc? Tại hạ đã xin lỗi người năm bảy lượt rồi kia

mà!

Người nọ chùng như nổi nóng, cất to tiếng:

- Lão tử dù có say cũng chả mắc mớ chi đến người, ranh con mi xin lỗi
suông mấy tiếng rồi huề hay sao?

Miệng nói tay cung, xê bước đến trước mặt Hoa sĩ Kiệt.

Dưới ánh trăng sáng vắn vặt, lúc đó chàng mới kịp thấy rõ mặt mày đối
phương là một cụ già tuổi trạc ngũ tuần, chiếc áo màu xanh đã rách te tua
chăng thành hình, râu ria đầy mặt, mày rậm mắt tròn, trên vai mang hai
chiếc hồ lô tổ bố, tướng mạo vừa quái dị lại vừa hài hước vô cùng.

Nhìn thấy bộ dạng của đối phương, Hoa sĩ Kiệt lại lần nữa nhú mày, đáp
lời:

- Người ta lỡ vô ý dẫm trúng một chút, ông làm gì mà hung hăng quá
thế?

Lão già áo xanh trợn dọc đôi mắt hậm hực:

- Lão tử còn muốn xé xác mi ra nữa là khác!

Miệng nói bàn tay phải của lão nhẹ như chớp vung lên “bốp” một tát tai
chát chúa in thẳng cánh lên má của Hoa sĩ Kiệt khiến chàng lăn tròn dưới
đất luôn mấy vòng.

Chàng lồm cồm chỗi dậy, ngẩng người ra nghĩ thầm:

“Sao mình lại vô dụng đến thế? Đối phương chỉ đánh có một tát tai là
văng chúi hơn năm thước, võ công của đối phương...”

Chàng còn đang ngẩn ngơ bất định, lão già áo xanh chỉ thoáng động thân

hình, đã biến đâu mất.

Hoa sĩ Kiệt hết sức kinh ngạc, vội xoay mắt nhìn theo vừa kịp thấy bóng người hoa lên trước mặt, liền nghe một luồng kinh phong đột kích phía sau lưng.

Chàng hết hoảng vội dùng ngay thân pháp “Độn ảnh mê tung” xé mình định tránh qua ngọn kinh phong của đối phương từ sau lưng đột kích tới.

Ngờ đâu, thân hình mới vừa chớp động, sau lưng chàng đã bị tống trúng một quyền thẳng thớm, chúi nhủi ra trước hơn bốn thước xa.

Hoa sĩ Kiệt vội lật mình đứng dậy ngay, mò soát khắp người, lạ thay không một chút thương tích chi, nhưng hai mẻ đòn vừa rồi đã khiến Hoa sĩ Kiệt lửa giận bùng

sôi, hét lên như sấm: - Lão già dịch sao mà ngang quá thế? Tại hạ vô ý dẫm trúng một chút, người đã tay dẫm chân đá rồi...

Chẳng đợi Hoa sĩ Kiệt dứt lời, lão già áo xanh đã cất cao tiếng cười hô hố cắt đứt lời chàng: - Nhóc con mạng lớn đấy, lão tử đánh mi hai chưởng chẳng chết mà chỉ gãy ngựa mà thôi, hả hả... Hoa sĩ Kiệt giận không sao chịu được mắng to:

- Ông đừng có vội ngông cuồng quá đáng, Hoa sĩ Kiệt này không phải là kẻ dốt cho ông hiếp bức đâu!

Lão già áo xanh trợn tròn đôi mắt, bắn ra hai làn nhãn tuyến chớp ngời, hừ to một tiếng quát lại:

- Thế nào? Lão tử “đớp” cho mi hai quyền vẫn chưa phục đấy à! Có bản lĩnh cứ việc đem ra thi thử để lão tử thưởng thức thử!

Hoa sĩ Kiệt vốn là kẻ hiểu sách biết lờ, nhưng cá tánh cao ngạo cang

cường, bị lời khiêu khích của đối phương khác nào khơi động tiềm năng của bản tánh khiến chàng dù muốn nhịn dẫn cũng không sao kiềm chế được.

Sau một tiếng hét lớn, hai tay chàng đã vung ra một chiêu “Phân hoa phát liêu” quét vào hông đối phương.

Lão già áo xanh cười lên hô hố, đôi cánh tay ung dung quạt ra một thế “Tiền môn cự lang”, nhẹ nhàng chẹn phá chưởng phong như sóng cuộn của Hoa sĩ Kiệt vừa ập đến!

Hoa sĩ Kiệt đã phần nào cảm thấy kinh ngạc qua tài nghệ của đối phương, chàng vội vận công lên song chưởng, một chiêu “Bãi vân kiếm nhật” với chín thành công lực tủa ra như sấm sét, xia thẳng vào ba yếu huyệt trên ngực địch thủ.

Lão già áo xanh cười lạt một tiếng, chậm chạp nhấc tay trả lại một đòn “Bể song yểm nhật” hóa giải nhẹ nhàng chiêu thế độc môn của chàng.

Hoa sĩ Kiệt càng thêm kinh ngạc, thừ người đứng một chỗ quên cả ra tay...

Vì hai chiêu rồi, chàng đã được Ngô Tịnh chân nhân dày công trui luyện suốt năm năm trời trên đỉnh Nga Mi, sau lại qua sự chỉ điểm thêm của cô gái thần bí nơi triền núi Thiên Hà đã có đến bảy thành hỏa hầu, uy lực phải đâu chẳng cường mãnh, thế tại sao đối phương chỉ dùng một chiêu thật chậm rãi lại hóa giải một cách nhẹ nhàng, khiến Hoa sĩ Kiệt ngỡ ngơ không sao hiểu nổi.

Đang lúc Hoa sĩ Kiệt trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe đối phương quát to:

- Nhóc con sao chẳng ra tay nữa?

Bản tánh trời sanh cao ngạo, dŔ đâu chịu đưng nỗi sự khinh thường của đối phương như thế, Hoa sĩ Kiệt thét lên một tiếng, chiêu “Thái sơn áp đĩnh” kẹp theo một luồng kinh phong như thế núi đđo nghiêng chụp xuống đĩnh đầu kẻ địch.

Lão già áo xanh vội dùng ngay thân pháp “Xảo yển phiêu thân” lật mình như cánh én đđp mồi lướt thoát ra khỏi vòng kinh lực đang tủa xuống. Hoa sĩ Kiệt ngẫm khen ngợi khôn cùng:

“Khinh công của đối phương quả phi thường, hiển nhiên là võ công của lãocao thâm khó tưởng...”

Lão già áo xanh tháo lấy một chiếc hồ lô rượu trên lưng xuống, chêm chệ ngồi xuống phiến đá bên đường, ngửa cổ tu một hơi dài, đoạn chậm rãi đứng dậy cất tiếng:

- Nhóc con nếu quả còn dư hương hãy biểu diŔn thêm vài ngón cho lão tử xem chơi!

Hoa sĩ Kiệt quét mắt nhìn lên phiến đá lão già đang ngồi thấy hai móng lŔm xuống mặt đá trên hai tất sâu, trong lòng càng kinh sợ, nhủ thầm:

“Lão già quái nầy nội lực thật quả hùng hậu! Dường như đối với lão ta chẳng có ác ý, lão là ai?”

Thấy chàng cứ đứng tần ngần mãi chẳng ra tay, lão già áo xanh cười rŔng lên:

- Tiểu tử nếu chẳng động thủ, hãy ráng mà đđờ chiêu “Hậu sơn đđã hổ” nầy của lão tử, nhìn rõ đđấy!...

Thân hình lão liền đđo chŔp lên như đại bàng xé gió phóng thẳng đđến sau lưng của chàng, nhưng khi vừa sắp sửa tŔng vào người chàng, đđộng tác của lão bỗng từ từ chậm lại.

Nhãn lực của Hoa sĩ Kiệt cực kỳ nhạy bén, mỗi chiêu thế cử động của đối phương đều không sao thoát khỏi mắt chàng, đối phương vừa biến thế, chàng đã vội xoay người phóng chưởng hoá giải, nhưng chàng không sao tránh được một chưởng nện thốc vào lưng.

Nhưng ngọn chưởng đánh lên rất nhẹ nhàng, Hoa sĩ Kiệt thoáng kiểm điểm châu thân, thấy chẳng có chi thương tích tuy thế cũng không khỏi tái sắc kinh thần.

Lão già áo xanh cười lên hô hô khó thương:

- Nhóc con, “ăn miếng” mà lị, mau tấn công đi chứ!

Hoa sĩ Kiệt thông minh tuyệt thế, sau phút sửng sờ, vội xuất một chiêu “Hắc hổ oát tằm” năm ngón tay câu lại như năm vuốt cộp chộp vèo tới...

Đối phương đứng im một chỗ chẳng tránh né, tay phải nghiêng nghiêng giờ lên động tác vô cùng chậm chạp với chiêu thế “Hoành đoạn toạ sơn” vững vàng như tòa núi chắn ngang chặn nghẹt thế chộp của chàng không sao tiến công được. Hoa sĩ Kiệt quan sát kỹ lưỡng chiêu thế phản kích của đối phương đã thuộc được ba thành.

Bất thần...

Lão già áo xanh quát lên một tiếng như sấm động, chốc người lên cao, lại một chiêu “Hạ sơn đả hổ” lần nữa tái công Hoa sĩ Kiệt.

Đã hiểu rõ dụng ý của đối phương, Hoa sĩ Kiệt lần này vững lòng quan sát thật tinh tường thế công cũng như lối thủ của chiêu thế đối phương và sau mấy lần kẻ công người đỡ lão nhân áo xanh mới chậm lại thân hình, cười lên hô hô: - Nhóc con hãy đem “Băng Hồn Chưởng” ra đối kháng thử, xem được mấy thành hỏa hầu? Hoa sĩ Kiệt đến lúc này mới bàng hoàng vỡ lẽ, té ra lão nhân trước mắt, cốt ý đón chàng nơi đây để thử

xem tài nghệ cùng ngầm chỉ dạy chàng thêm võ công phòng thân.

Chàng băn khoăn thầm hỏi lấy lòng:

“ Nhưng vị áo xanh này là ai? Cùng ta có chi quan hệ mà chỉ dạy võ công cho

ta?”

Mãi mê suy nghĩ chàng quên cả ra tay khiến lão già áo xanh không đợi được, hét

lên: - Nhóc con còn chưa ra tay , thời gian chẳng sớm đâu, lão tử còn phải đi xem một vở tuồng cực lạc nữa chứ!

Tiếng quát tháo của đối phương khởi động lòng háo thắng sấn có trong người, Hoa sĩ Kiệt sang sảng cất lời:

- Lão tiên bối tiểu tâm đấy nhé!

Miệng chàng lẩm nhẩm đọc lại khẩu quyết của Băng Hồn Chưởng, tay phải chậm chậm nhấc lên, từ những kẽ tay của chàng lờ mờ bốc ra một lớp khí trắng kẹp theo một hơi lạnh cực cùng tỏa thẳng vào chỗ đối phương...

Vẻ mặt chàng rắn lại, chăm chú nhìn vào mặt đối phương, chờ một phản ứng không phải là lập tức thu tay triệt chưởng ngay!

Nhưng tình thế đã vượt ngoài ý liệu của chàng, lão già áo xanh vẫn xếp bằng ngồi yên trên phiến đá, thần thái trang nghiêm như lão tăng nhập định. Độ giây phút sau, cụ già áo xanh khẽ mấp máy môi bảo chàng:

- Hãy tăng thêm hai thành chân lực thử xem!

Hoa sĩ Kiệt y lời, vận tụ nội lực đưa thêm hai thành chân lực vào tay...

Liền khi ấy hơi lạnh tỏa ra bốn phía càng lúc càng dữ dằn, mường tượng như toà núi tuyết ập thẳng đến kẻ địch.

Đôi mắt chàng vẫn không ngớt dán lên khuôn mặt lão già, thấy từ trên đỉnh đầu của lão bốc lên một luồng nhiệt khí, mồ hôi trên mặt và xuống như mưa, nào phải trạng thái con người bị lạnh!

Lòng háo thẳng của tuổi trẻ càng dâng, chàng thét lên một tiếng trợ uy vận toàn sức dốc vào thế chưởng, tay phải lập úp từ trên võ mạnh xuống...

Chàng định bụng với thế chưởng ấy, đối phương thế nào cũng phải nhảy tránh ra

xa.

Bất ngờ, chàng định khi xoay nhanh lòng chưởng hướng chuẩn vào mục tiêu, lão già áo xanh vụt thét lên: - Nhóc con mau tránh ra xa!

Hoa sĩ Kiệt ứng biến rất thần tốc, vội thu chiêu tràn mình lách sang cạnh năm thước!

Phụt!... ào ào...

Một luồng sáng hồng rực ngời như lửa hỏa diệm sơn nhưng thoáng đó liền tắt mất, nơi chỗ Hoa sĩ Kiệt vừa rời khỏi, cỏ cây cháy nám như vừa qua một trận hỏa tai.

Lão già áo xanh lúc ấy mới thở phào một hơi dài lên tiếng:

- “Băng Hồn chưởng” của nhóc con mới được năm thành hỏa hầu, khá thận trọng đừng nên dùng chiêu pháp “cương chống cương”!.

Hoa sĩ Kiệt kinh hãi đến da lưng toát mồ hôi, may là lão già không ác ý, lên tiếng cảnh báo trước cho chàng kịp thời tránh né, bằng không, với ngón đòn cứng chống cứng của chàng vừa rồi tất đã bị trọng thương chẳng còn!

Lão già áo xanh lại nâng hồ lô rượu ừng ực tu luôn mấy hơi đánh khà một tiếng khoan khoái, đoạn ngược đầu nhìn màu trời, lẩm bẫm lấy mình:

“Trời đã gần canh tư, đúng là lúc vỡ tường hay đang khai di Ôn, mau rời nơi đây kịp thời đến xem để tiêu khiển cái đêm dài vô vị này!”

Dứt lời, chẳng buồn nhìn Hoa sĩ Kiệt, quay người hướng lên đại lộ ngênh ngang cất bước đi về phía trước.

Hoa sĩ Kiệt đưa mắt nhìn lên phiến đá chỗ cụ già ngồi khi nãy, thấy đá hơn ba, bốn tấc sâu, chàng không khỏi ngạc nhiên nhủ thầm:

“Vị quái nhân áo xanh không những khinh công chiêu thể dị kỳ mà nội lực hùng hậu của ông, đương kim võ lâm chưa chắc đã sánh kịp! Cứ xem dáng cách của ông đổ rượu như nước ừng ực qua vò này đến vò khác nếu không phải vị kỳ hiệp “Phong tần Túy Khách” mà hai mươi năm trước danh lừng thiên hạ còn ai?”

Càng ngẫm nghĩ càng nghĩ quyết đối phương chính là Phong Trần Túy Khách, chàng vội nhắc mắt nhìn lại, thấy lão già áo xanh.

Đã thế ông còn cất tiếng nhừa nhựa ca to:

Giọng ca thê thiết nghe buồn nhiều hơn vui, Hoa sĩ Kiệt không khỏi lạ lùng thầm nghĩ:

“Bên ngoài lão mừng giận vô chừng, say sưa túy lúy dường như là một

con người vô tư vô lự, không ngờ trong lòng ông chứa lắm âu sầu”.

Lòng háo kỳ thúc đẩy, Hoa sĩ Kiệt liền triển dụng thuật khinh công đuổi theo lão già áo xanh.

Khoảng cách giữa chàng và lão già áo xanh không đến mười trượng xa, bộ pháp của ông lại bằng xiêu bằng tở, thế nhưng Hoa sĩ Kiệt cố hết khí lực, đuổi theo hơn nửa giờ vẫn không bắt kịp.

Chàng rất mực kinh ngạc lắm bẫm lấy mình:

- Lão già quái này không lẽ học được thuật “súc địa di hình”? Nếu chẳng thế, bộ pháp của lão đâu có phải là chạy vì sao ta lại đuổi theo chẳng kịp?

Lão già áo xanh bất thần dừng bước lại một cách đột ngột, Hoa sĩ Kiệt đang trốn chạy mau, không sao hãm bớt kịp tông thẳng vào người lão già, khiến chàng dội ngược ra sau, cơ hồ té ngựa xuống đất.

Hoa sĩ Kiệt hoảng hồn vội vòng tay tạ lỗi:

- Tại hạ vô ý chẳng thấy, dám mong lão tiến bồi thứ lỗi!

Lão già áo xanh không chút giận dữ trái lại cười hềnh hếch lên tiếng:

- Nhóc con say rượu rồi chắc, nếu không, có lẽ hai con mắt của mi mọc ngược dưới đũng quần thì phải!

Bị lão già mắng cho một hơi, Hoa sĩ Kiệt cười chẳng được mà khóc cũng không xong, cứng họng đứng trân một chỗ.

Lão già kỳ dị vệt sầm hằn nét mặt, dẫn giọng:

- Nhóc con, mi đuổi theo lão phu chi thế?

Hoa sĩ Kiệt vội cung kính gật đầu:

- Vâng! Văn bối muốn đi xem để tăng thêm phần kiến thức!

Lão già áo xanh nhú hăn đôi mày rậm lắc đầu:

- Tốt hơn hết là mi đừng đi, vì đến đây lại e gây thêm họa lớn, đến lúc ấy già này dù có choảng nhau đến bể hết cả hai chiếc hồ lô rượu trên vai, cũng chẳng cứu được mi!

Hoa sĩ Kiệt tò mò hỏi:

- Vỡ tuồng chi vui thế? Lão tiên bối có thể nói cho văn bối biết được chăng?

Lão già kỳ dị lắc đầu lia lịa:

- Chuyện quái nhân quái sự này, làm thế nào mà “bật mí” cho mi nghe được?

Nếu mi nhất định đi theo cùng ta tất phải y theo hai điều kiện, ta mới bằng lòng cho đi theo!

Hoa sĩ Kiệt vội đáp:

- Văn bối xin tuân theo tất cả, đừng nói hai điều kiện mà cho đến hai trăm chuyện văn bối cũng bằng lòng!

Lão già áo xanh sắc mặt đổi thành nghiêm trọng chậm rãi tiếp lời:

- Điều thứ nhất, bất luận gặp một người cũng không được kêu lên bằng trái lời là mạng mi khó toàn!

- Điều thứ hai, mi phải học cho kỳ thuộc chiêu thế công thủ của ta vừa sử dụng khi nãy, đồng thời phải học luôn phép “Súc địa di hình”, vạn nhất đối phương có phát giác ra chúng ta và đuổi theo, chúng ta mới có thể chạy thoát được. Hoa sĩ Kiệt nhất nhất gật đầu:

- Vãn bối nhất định tuân theo tất cả chỉ thị của tiền bối!

Lão già áo xanh thở dài nói tiếp:

- Điều kiện thứ nhất ta e mi khó mà tuân theo, nhưng con người chết hay sống đã có số định phần, cứ phó cho số mạng đen hay đỏ của mi vậy!

Lão già áo xanh than xong liền đem thuật “súc địa di hình” chỉ dạy cho Hoa sĩ

Kiệt.

Chàng tập đi tập lại vài lượt đã học được 6, 7 thành.

Lão già áo xanh lại đem hai chiêu tuyệt học công và thủ “hậu sơn đả hổ” cùng “hoành đoạn tọa sơn” nhất nhất chỉ rành qua một lượt.

Hoa sĩ Kiệt tâm tính rất linh mẫn chuyên tâm học trong chốc lát, chiêu thế đã thuộc nhuần, hai người liền giở thuật thượng đẳng khinh công phóng nhanh về hướng Tây Bắc.

Trời độ năm canh, lão già áo xanh đưa Hoa sĩ Kiệt đến trước ngõ vào một thung lũng núi liền ngưng lại.

Hoa sĩ Kiệt vội đưa mắt nhìn vào thung lũng núi ấy, rất sâu và dài, nơi xa xa tận cùng của sơn cốc, một ánh đèn vàng vọt lơ mờ hắt ra ngoài.

Lão già áo xanh dùng phương pháp truyền âm nhập mật bảo Hoa sĩ Kiệt:

- Điều mà chúng ta muốn xem chính là người và việc trong căn nhà tranh nơi cuối cốc ấy! Mi nhớ phải coi chừng ta làm thế nào là làm thế này hiểu chưa!

Hoa sĩ Kiệt lẳng lẳng gật đầu.

Chợt một luồng gió tanh phớt qua, Hoa sĩ Kiệt vừa nghĩ phải là muốn mưa ngay.

Chàng vội đưa mắt nhìn kỹ phía trước, không khỏi giật bản mình suýt chút nữa kêu lên thành tiếng.

Vì trong thung lũng núi ấy, cây người chất chồng như núi, xương trắng thành

đồi, một không khí âm trầm, khủng khiếp như bao trùm lấy cả toà thung lũng bao la nọ! Hoa sĩ Kiệt kinh hãi nhủ thầm:

“Nơi đây là nơi nào, vì sao mà lăm xác người như thế?”

Giữa lúc chàng còn đang bàng hoàng suy nghĩ, lão già áo xanh đã bản mình lao tuốt vào thung lũng...

Liền khi đó, một tiếng quát to đập dội vào tai chàng:

- Ai đó?

Chàng thanh chấn động sơn cốc, lồng lộng dội lại hồi lâu chẳng dứt, đủ thấy kẻ phát ra tiếng nói có một nội lực hùng hậu kinh người.

Hoa sĩ Kiệt chợt dạ hãi thềm, vội đưa mắt nhìn lão già áo xanh thấy lão lệ như chớp chui vào đồng xác chết dẫu kín thân hình.

Chàng tuy rất đổi kinh mạng, nhưng cũng đành phải theo cử chỉ lão già

áo xanh, chui vào đồng xác chết gần đấy, dùng xác chết đắp kín thân hình.

Vừa vận theo đó một luồng kinh phong uy mãnh xé rít không khí ập tới kẹp theo một hơi nóng lạ kỳ.

Hoa sĩ Kiệt dán mình dưới xác chết, kinh hãi nghĩ thầm:

“Chưởng pháp chi mà lạ thế, cứ sao chưởng kinh quét đến đâu lại nóng kinh người đến đấy?”

Chưa kịp hết kinh ngạc, bỗng từ xa một bóng đỏ bay vút đến nhẹ nhàng như một vầng mây hồng, thuật khinh công của bà ấy quả thần tốc quá mức tưởng tượng của người.

Bóng đỏ vừa lướt qua khỏi chỗ hai người núp, một tiếng ngạc nhiên liền từ cửa miệng bóng đỏ thoát ra :

- Lạ thật ! Rõ ràng thấy có bóng người vào thung lũng, lẽ đâu chỉ thoáng chốc lại biến mất ?

Bóng đỏ lướt qua lướt lại mấy lượt, liền quay mình phóng vào cốc.

Bóng đỏ vừa rời đi, lão già áo xanh liền nhõm người nhảy phóc dậy, lẳng lặng phóng tuốt vào trong rừng sâu của thung lũng, Hoa sĩ Kiệt cũng nhanh chóng bám gót theo sau. Hai người tiến sâu vào lòng cốc độ hai mươi trượng xa, thấy bóng đỏ xẹt nhanh vào gian nhà tranh có ánh đèn chiếu hắt ra kia.

Lão già áo xanh xé lấy nửa vạt áo dưới, trùm kín lấy mặt mày, đồng thời dùng tay ra dấu Hoa sĩ Kiệt cũng bao mặt y như mình.

Hoa sĩ Kiệt hiểu ý, đang lúc định xé lấy nửa vạt áo dưới, chợt có một bàn tay nhỏ nhắn từ phía sau tai chàng chộp đến.

Hoa sĩ Kiệt hốt hoảng, vội xoay nhanh như cơn lốc nhìn lại. Và... Sự việc trước mắt làm chàng thù người ra một chỗ !

Một cô gái áo trắng dung nhan cực kỳ xinh đẹp, không hiểu đến cạnh sau lưng chàng lúc nào, và lạ hơn nữa là nàng đã bị ai đó dùng một thủ pháp cực kỳ thần tốc điểm vào huyệt của nàng.

Bàn tay đang chộp trên vai chàng do đấy từ từ mềm nhũn không sức buông rơi trở xuống!

Bất thần !

Một giọng hú quái lạ từ trong cốc vọng ra, lão già áo xanh nhếch môi cười nhẹ, kéo vội cánh tay của Hoa sĩ Kiệt chui mình vào giữa một đồng thầy người gần đấy, nín thở giả chết !

Thân hình hay người vừa chui khuất vào đồng xác chết một luồng kinh lực như cơn bão dữ cấp thời ập tới !

Sau một tiếng “ ối cha!” luồng kinh lực nọ lại tắt mất từ trong nhà tranh lao vọt ra một bóng áo vàng nhanh như tên bật nỏ, hấp tấp đỡ lấy thiếu nữ áo trắng bị điểm huyệt lúc này.

Tiếp theo đấy, từ một nơi khuất tịch trong cốc, năm bóng đen như năm tia chớp xẹt vút đến, thoáng mắt đã đến trước mặt áo vàng.

Bóng người áo vàng quát lên một tiếng trong trẻo:

- Đứng lại!

Năm bóng đen lướt đến như năm tia chớp kia đồng loạt tống ra một chưởng, chưởng kinh năm người hợp lại thành một, thế mạnh thác xô sóng cuốn ùn ùn ập thẳng đến đối thủ.

Bóng vàng khẽ lắc mình và với một thân pháp diệu kỳ vung tay nhắm ngay kinh lực của đối phương quật lại một chưởng đối kích !

Sau một tiếng nổ dội rung sơn cốc, nơi vị trí bóng vàng đứng lúc nãy, bị đào sâu một lỗ khá to, nhìn lại đối phương đã biến đâu mất, năm bóng đen chưa kịp hết sức ngạc nhiên, thì...

Vèo ! vèo !...

Cùng lượt với ba tiếng xé gió vừa vang lên năm bóng đen cùng rú lên một tiếng thảm thiết, ngã gục xuống như năm cây thối đổ.

Hoa sĩ Kiệt núp mình dưới những xác chết, thấy rõ từng chi tiết xảy ra trước mắt.

Chàng rất đổi kinh ngạc vô cùng, cảm thấy trong gian nhà tranh kia ẩn chứa nhiều sự bí mật phi thường và những nhân vật xuất hiện trong gian nhà tranh kia, võ công đều rất cao diệu khó lường mà thủ đoạn cũng vô cùng độc ác.

Lúc ấy bóng vàng lẹ thoăn thoắt giải huyết cho thiếu nữ áo trắng xong, liền hỏi:

- Tỉ tỉ vì sao bị điểm huyết như thế ?

Thiếu nữ áo trắng được giải huyết xong, liền đem tình hình thấy qua lúc nãy, thuật sơ lượt cho bóng vàng nghe.

Hai người đều đồng thời lộ vẻ kinh ngạc, riêng thiếu nữ áo trắng đôi nhãn quang trong veo không ngớt soi mói khắp xung quanh thung lũng, dường như thấy chẳng có chi khả nghi thêm mới quay lại hỏi bóng vàng :

- Sư phụ chắc cũng sắp tới rồi, ngũ muội hãy đến cốc khẩu nghinh đón người, để ta sắp đặt lại mọi việc trong gian nhà tranh.

Bóng vàng gật đầu ưng thuận, nhất mình vọt ra cốc khẩu, thiếu nữ áo trắng quay người chậm rãi trở vào nhà

Lão già áo xanh chui ra khỏi đồng xác chết, phóng mình về hướng phía sau nhà, Hoa sĩ Kiệt cũng chững chốt chần chừ bám theo phía sau như bóng đuổi hình, hai người nhẹ hơn cả chiếc lá, rồi đáp lên mái hậu của gian nhà tranh.

Lão già áo xanh mường tượng như con mọt cánh chui lòn qua lỗ hồng, chui mình vào giữa mái tranh của gian nhà, toàn thân hình được lớp tranh ở bên trên phủ kín.

Hoa sĩ Kiệt cũng vội y theo cách thức dấu mình vào giữa mái tranh đưa mắt theo những kẽ hở mái tranh nhìn xuống dưới nhà.

Nhưng chàng vô cùng thất vọng vì giữa căn nhà chỉ vồn vện có một ngọn đèn tờ mờ chiếu không đủ sáng được căn nhà!

Hoa sĩ Kiệt vội dùng thuật “Truyền âm nhập mật “ hỏi lão già áo xanh :

- Lão tiên bối thấy gì chẳng ?

Lão già áo xanh cũng dùng”truyền âm nhập mật” đáp lại:

- Đợi chút nữa là vỡ tường bắt đầu náo nhiệt, mi làm gì mà nóng thế ?

Hoa sĩ Kiệt rất bức rức trong lòng cảm thấy gian nhà tranh này rất quái lạ và bí mật, trong nhà trừ ngọn đèn ảm đạm đặt trên chiếc bàn con, ngoài ra không một vật gì, càng tăng thêm vẻ âm trầm và khủng khiếp !

Chàng thắc mắc không hiểu cô gái áo trắng lúc nãy đã rõ ràng chui vào

nhà nhưng từ này giờ không thấy bóng dạng cô nàng đâu cả!

Đang lúc chàng không ngớt nghĩ ngợi, ánh mắt vô tình chạm lên bốn phía góc mái nhà, bắt gặp bốn thiếu nữ đang dán sát mình mai phục, cô nào cũng yêu kiều như hoa, chỉ có sắc phục khác nhau, ánh mắt họ không ngớt soi mói khắp bốn phía bên ngoài gian nhà, và eo ôi trên đầu của mỗi người lúc nhúc vô số những con rắn li ti màu vàng ...

Hoa sĩ Kiệt ngậm kinh hãi cực cùng, liên tiếp rùng mình luôn mấy lượt. Bỗng lúc ấy, cánh cửa gian nhà tranh”kẹt” lên một tiếng và mở toang ra, tiếp theo đẩy từ bên ngoài bước vào hai người đàn bà.

Tuy ánh đèn rất mờ mịt nhưng Hoa sĩ Kiệt cũng nhận ra hai kẻ vừa vào là hai người đàn bà, đi đầu là một nữ lang lụa trắng bịt mặt, dáng vóc yêu kiều phủ kín trong lớp áo dài trắng tha thướt phủ đến tận chân, thần thái cao sang, mái tóc vàng kim dịu

xoã trên hai bờ vai thon tròn. Hoa sĩ Kiệt lập tức nhận ra nữ lang nọ chính là nữ lang bịt mặt trên Kim đỉnh Nga mi Sơn độ nào, lòng chàng càng thêm kinh hãi.

Chàng vội xoay mắt nhìn sang cô gái đi phía sau, té ra là một cô gái áo vàng mặt mày cực kỳ xấu xí.

Vừa bước vào nhà, cô gái xấu xí áo vàng liền vỗ tay ba tiếng, bốn cô gái đang mai phục trên bốn góc mái nhà liền nhảy xuống.

Nhưng lúc này gương mặt như hoa tợ ngọc của bốn người lúc này đã biến thành bốn khuôn mặt quái dị gớm ghiết. Hoa sĩ Kiệt càng cảm thấy như mình rơi vào muông trượng xa mù hoang mang không sao hiểu nổi.

Năm cô gái xấu xí với năm màu áo bất đồng ấy, nhất tề quỳ xuống nữ lang bịt mặt cúi đầu làm lỘ :

- Chúng đệ tử khấu kiến sư phụ !

Nữ lang áo trắng bịt mặt cười khê cất tiếng :

- Hãy đứng dậy tất cả ! Các con đã chuẩn bị hình cụ đủ cả chưa?

Năm nàng đồng thanh đáp:

- Bẩm sư phụ, tất cả đều chuẩn bị chu đáo, chỉ đợi lệnh sư phụ là thi hành.

Năm nàng đồng rảo chân vào hậu phòng của gian nhà tranh, hì hục khiên ra vô số hình cụ, dường như sắp sửa khảo tra một tội nhân nào.

Nữ lang bịt mặt ngồi chÔm chệ nơi chiếc ghế giữa nhà lớn tiếng ra lệnh:

- Giải mấy con heo bự ấy ra đây!

Năm thiếu nữ dạ ran lên một tiếng bước đến một góc nhà ấn mạnh gót chân lên sàn nhà... Sau một chuỗi tiếng rít ken két như sắt đá nghiền vào nhau, góc nhà phía Đông Nam bỗng từ từ chuyển động nhích sang bên, khoảnh khắc sau, để lộ ra dưới nền nhà một hầm sâu hun hút.

Quái nhân xấu xí áo xanh vôi vàng chui xuống hầm sâu nọ kẹp lên một người mặc áo đen, huyết đạo của người ấy dường như bị chế, nên đôi mắt cứ thừ ra mặc tình cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Hoa sĩ Kiệt sau khi nhìn rõ mặt mày của người áo đen không khỏi thềm giật mình kinh ngạc.

Vì người áo đen nọ chính là Trí Huệ Tử một trong những vị Trưởng lão của Côn Lôn phái còn sót lại.

Tuổi của vị trưởng lão ấy có hơn trăm, nghe đồn sớm đã “toạ hoá” không

hiỜu vì sao lại lọt vào tay đám nữ ma đầu này?

Ba năm về trước chàng đã gặp vị trưởng lão này trong dịp người đến Kim Đỉnh Nga Mi để thăm viếng sư thúc tổ của chàng: ân Vân Thượng Nhân!

Nữ lang bịt mặt đưa mắt nhìn Tri Cơ Tử cười gằn ra lệnh: - Giải mở “huyết cam” của lão ra!

Quái nhân áo xanh vâng lên một tiếng, giơ tay điểm nhẹ lên người Tri Huệ Tử mở lấy “huyết cam” cho ông!

Nữ lang áo xanh cất giọng uy nghiêm hỏi Tri Huệ Tử :

- Tri Huệ Tử , mi còn nhận ra ta không ?

Tri Huệ Tử đưa đôi mắt mờ mịt nhưng không kém tinh quang, chăm chú nhìn nữ lang bịt mặt giây lâu, thở dài buồn bã:

- Tất nhiên là ta nhận ra, Xà Hà Tiên Tử người định làm gì ta hôm nay:

Xà Hà Tiên Tử cười ngất ngưỡng :

- Chỉ cần người nói ra sự bí mật của Băng Hồn Quốc, bốn tiên tử sẽ thả mi ra!

Nàng ngừng lại giây phút lại hừ lạt một tiếng tiếp lời:

- Trái lại, nếu mi chẳng chịu nói ra, sang năm ngày này cũng là ngày giỗ kị của

mi!

Trí Huệ Tử lắc đầu thở dài :

- Băng quốc có sự bí mật chi, Băng quốc ở nơi nào, tôi một mảy may cũng chẳng biết, nếu như Tiên Tử chẳng tin, tôi cũng chẳng còn biết nói sao hơn!

Xà Hà Tiên Tử cất tiếng cười cao ghê rợn :

- Tri Huệ Tử, mi muốn chẳng nói cũng không được năm xưa mi cùng “Nga Mi” ẫn Vân Thượng Nhân; “La Phù” Không Không đạo cô; “Điểm Thương” Phàm Trần chân nhân, mỗi người được một phần tư mảnh địa đồ, chỉ rõ phương hướng tìm đến Băng Quốc, chuyện như thế mi còn giấu ta được chẳng?

Tri Huệ Tử than dài :

- Quả thế! Mỗi người chúng tôi được một mảnh địa đồ, chẳng qua tấm địa đồ ấy là bức giả. Chúng tôi y theo phương hướng chỉ dẫn của bức địa đồ tìm tòi hơn ba tháng trời, vẫn là công không trở về...

Xà Hà Tiên Tử ngắt lời :

- Câm miệng ! Đừng giảo biện, nếu quả là bức địa đồ là giả mạo, hãy đem nộp cho ta làm bằng chứng !

Tri Huệ Tử khẽ giật mình, lắc đầu :

- Khi tôi trở về Côn Lôn liền đem mảnh địa đồ ấy huỷ ngay!

Xà Hà Tiên Tử giận dữ hét to :

- Tri Huệ Tử, lời của mi gạt đứa con nít ba tuổi thì hoạ may, nếu không cho mi nếm chút khổ hình, dÔ đâu mi chịu cung khai !

Dứt lời, nàng liền quay sang hất hàm bảo quái nhân áo xanh :

- Hình cụ “Vọng côn lân”, cho lão ném thử mùi “Vọng côn lân”

Quái nhân áo xanh cung kính dạ ran một tiếng đem ra sợi dây “băng tâm” dẻo dai gấp mười lần sắt thép, luồn vào hai ngón chân cái của Trí Huệ Tử, đoạn hét lên một tiếng xách Trí Huệ Tử treo dốc ngược lên xà nhà.

Phía dưới lại nổi lửa un khói lên, trong chất khói lại để vào một loại thuốc vừa cay vừa nồng, khiến Trí Huệ Tử nước mắt nước mũi chàm ngòam, miệng không ngớt rên rỉ đau đớn.

Xà Hà Tiên Tử đặc ý cười khanh khách hỏi:

- Trí Huệ Tử mi chịu cung khai hay không? Nếu vẫn cương lý chẳng nói, sẽ còn bao nhiêu độc hình khác đối phó với mi!

Trí Huệ Tử ảo não thở dài:

- Những gì lão phu muốn nói cũng đã nói rồi, tùy người muốn làm gì cứ làm!

Xà Hà Tiên Tử cười khẩy ra lệnh:

- Hạ lão trở xuống, ta có cách xử trí lão!

Quái nhân áo xanh vội thả dây buông Trí Huệ Tử xuống.

Xà Hà Tiên Tử lại ra lệnh:

- Dắt luôn cả ba tên nọ ra đây!

Quái nhân áo xanh cung kính “vâng” to một tiếng, phi thân đến miệng hầm sâu lúc nãy, kẹp luôn ba người vào hai vách, đặt xuống bên cạnh Trí

Huệ Tử .

Hoa sĩ Kiệt núp kín trên mái nhà, quét mắt nhìn kỹ ba người nọ, té ra là “Điểm Thương” Phàm Trần chân nhân, “La Phù” Không Không đạo cô, cùng sư thúc tổ của chàng : ả Vân thượng nhân.

Vừa nhận ra ba người ấy, Hoa sĩ Kiệt vụt nghe máu nóng sôi trào, và giữa lúc chàng sắp sửa có những hành vi bạo động.

Chợt sau lưng có một bàn tay lẹ làng chộp cứng lấy bả vai chàng giữ lại, Hoa sĩ Kiệt giật bắn mình vội quay đầu nhìn ra sau...

Lão già áo xanh vẫn giữ cứng lấy đầu bả vai chẳng buông, một mặt dùng mắt ra dấu không cho chàng vọng động.

Hoa sĩ Kiệt nuốt ực một tiếng, hướng về phía lão già áo xanh nhè nhẹ gật đầu như hiểu ý!

Từ dưới nhà bỗng vang lên một giọng rên rĩ thật não lòng thu hút lấy nhãn quang của Hoa sĩ Kiệt nhìn trở xuống.

Lúc ấy, ba nạn nhân đã được giải toả huyết đạo, mỗi người không ngớt oằn oại rên rĩ chừng như đau đớn lắm!

Xà Hà Tiên Tử ngẩng đầu cười khanh khách cất lời: - Ngũ ♀m tuyệt mạch trên người đã bị ta điểm cả rồi, võ công hoàn toàn bị phế

mất, nếu hiện giờ khôn hồn cung khai sự thật, bốn tiên tử hoạ may có thể dung tha cho các người toàn mạng !

ả Vân thượng nhân cả giận mắng to :

- Yêu phụ tâm địa quả độc ác, ngầm dùng thủ đoạn ám toán lão phu, lại còn dám mượn danh nghĩa của lão phu mạo thờ triệu tập ba lão hữu của

ta, tâm nguyện mi đã thoả, bọn ta đều bị sa vào tay hãm hại của mi, lão phu sống chẳng thể báo thù, dù chết cũng quyết làm quỷ dữ, bắt cho được yêu phụ mi!

Xà Hà Tiên Tử cười thách thức :

- ần Vân lão mũi trâu mi đừng nói chuyện nằm mơ nếu như mi chịu nói rõ đường đi Băng quốc nơi nào, đối với bốn bọn người, ta sẽ mở rộng lưới phóng sinh !

ần Vân thượng nhân cười lạt :

- Yêu phụ, nếu như bần đạo thật đã tìm được Băng Quốc lấy được những vật kỳ bảo nơi ấy, thì hôm nay đâu lại sa vào tay của yêu phụ mi?

Xà Hà Tiên Tử nạt đùa.

- Khởi ngụy biện nhiều lời, bốn bọn người bằng lòng giao bức địa đồ Băng Quốc ra, ta sẽ tha mạng cho các người!

ần Vân thượng nhân cười gằn:

- Mụ yêu phụ ngu ngốc bốn mảnh địa đồ đó đều là giả cả! Chỉ có bốn câu thơ mới có thể tìm đến Băng Quốc.

Xà Hà Tiên Tử sắc mặt dịu lại cướp lời :

- Được rồi ! Nếu mi bằng lòng đọc bốn câu thơ ấy ra, ta cũng tha mạng cho bốn người được.

ần Vân thượng nhân hừ khan một tiếng gạt ngang :

- Đừng nói chi ta không biết, mà dù có biết được cũng không bao giờ hé răng nửa lời với một yêu phụ tâm địa độc ác hơn rắn rít như mi!

Xà Hà Tiên Tử mặt liền đổi sắt quát to :

- Lão mũi trâu ẩn Vân, mi thật cứng cỏi chẳng chịu nói phải không ?

Nàng quay lại ba người còn lại :

- Trong bọn người kẻ nào chịu nói ra bốn câu thơ ấy, là chuộc được sinh mạng của mình !

Lời Xà Hà Tiên Tử vừa dứt, Tri cơ Tử, Phàm Trần chân nhân Và Không Không đạo cô đưa mắt nhìn nhau đồng cảm nghĩ.

Không Không đạo cô cười khẩy lên tiếng :

- Trừ phi nàng không phải là yêu phụ “Xà Hà” bằng không, đừng mong biết được bốn câu thơ ấy !

Xà Hà Tiên Tử giận đến nổi đôi mắt cơ hồ toé ra lửa:

- Các người chẳng chịu nói, đừng ăn năn về sau ! Bốn người chẳng buồn đáp lời, xếp bằng ngồi im trên mặt đất, thần sắc thản nhiên như thần tăng nhập định chừng như đã đem việc sống chết của bản thân bỏ hẳn ngoài tai.

Xà Hà Tiên Tử càng như lửa cháy thêm dầu :

- Chẳng cho bọn người nếm ít nhiều vàng đá, dỒ gì các người chịu cung khai !

Dứt lời nàng quay sang lão già áo xanh ra lệnh:

- Dùng thủ pháp tối độc “Kê dâm chi pháp” đối phó với bọn chúng !

“Kê dâm chi pháp” một pháp điểm huyết rất ác độc, khơi động lòng dâm của con người, như một con gà trống dù đập bao nhiêu mái cũng chẳng thoả lòng dâm. Kẻ nào mắc phải thủ pháp ấy dù đạo đức tinh tu thế nào cũng bị tà niệm bốc dậy mà huỷ hoại cả thanh danh. Do đấy cả bốn người nghe nhắc đến tên “Kê dâm chi pháp” đều biến hẳn sắc mặt, Không Không đạo cô trừng mắt căm hờn, quát to:

- Chúng ta tu luyện cả đời, thân danh trong sạch mong khi chết trả về thanh bạch cho “ngã thân” người không nên làm chuyện thất đức như thế !

Xà Hà Tiên Tử cười lạt :

- Nếu chẳng dùng hình phạt thảm độc ấy, bọn người đâu chịu cung khai sự thật

ra!

ấn Vân thượng nhân cũng quắc mắt nạt to :

- Yêu phụ, dù mi có nghiền nát xác thân bần đạo thành vạn đoạn cũng nhất định chẳng hé răng cho mi biết nửa lời! Hiện tại giang hồ còn “ba nam hai nữ” có thể liên tay chế ngự được mi. Nếu như để mi vào được Băng Quốc, thu hoạch được kỳ duyên, thì võ lâm chắc đã phải mặt thế !

Xà Hà Tiên Tử tức tối quát lên lạnh lãnh :

- Không nói cũng chẳng quan trọng, bốn tiên tử phá hoại được một đời tinh tu thanh bạch của các người cũng đủ hả dạ hận thù rồi!

Tay phải nàng, năm ngón xoè rộng nhất tề bung ra bốn viên thuốc vừa vặn không một chút sai lệch chui lọt vào họng bốn người, tay trái đồng thời điểm lia trên từng huyết đạo của họ !

Bốn người sắc mặt tái bệch, tức giận đến run bần bật cả châu thân.

Xà Hà Tiên Tử trái lại rất đặc ý, buông giọng cười lên lạnh lãnh :

- Vỡ hài kịch kê dâm sắp sửa khơi màn!

Bốn nạn nhân đồng thờ dài ão não nhắm mắt trầm lặng...

Bốn viên thuốc vừa rời Xà Hà Tiên Tử búng vào miệng mỗi người là một xuân

dược kích dâm rất độc hại tên gọi “Cm hoá thực hồn hoàn”.

Nạn nhân nào nuốt phải xuân dược ấy độ thời gian tuần trà sau, trong cơ thể liền phát sinh một thú tính kích động dữ dội lòng dâm hùng hực mong đổi lý trí bắt buộc phải “giao dâm” cho kỳ được, kẻ bị thuốc khá nặng lúc giao dâm mất cả bản tính con người vồ vập thô bạo không khác chi cầm thú!

Quả nhiên độ giây khắc sau sắc mặt bốn người đỏ ửng như say rượu, đôi mắt ngời ngời những tia nhìn thèm thường cực độ.

Bốn người cố sức nghiêng răng vận công để chế hãm lòng mình, nhưng dâm tính trong cơ thể càng lúc càng xung động mãnh liệt hơn...

Dần dần... mọi người như mất đi bản tính, Điểm Thương Phàm Trần chân nhân vụt quét bấn đôi mắt đỏ ngầu nhìn hao hao vào thân hình của Không Không đạo cô, trong cổ họng không ngớt phát lên những tiếng gừ gừ quái dị như tiếng mèo đực gọi cái.

Bất thần, ông hét lên một tiếng thật to, xé toan quần áo trên bản thân, chạy nhào đến ôm gọn Không Không đạo cô vào lòng.

Và cũng thời gian ấy, Không Không đạo cô hơi thở đứt đoạn từng hồi, từ

cổ họng cũng phát lên những tiếng gừ gừ đầy âm dật, giơ tay rút phăng lấy những gì che đậy trên người, ôm chầm lấy Phạm Trần chân nhân với một thái độ vô cùng thỏa thích...

Tri Huệ tử, ẩn Vân Thượng Nhân trong họng đồng thời cũng gặm gù rú lên những âm thanh thèm khát dục vọng điên cuồng nhảy bổ đến dành lấy Không Không đạo cô... Đáng thương thay, bốn người đều là những bậc chân tu đức hạnh, trong một phút lỡ cơ sa hãm vào độc thủ của kẻ địch đến nỗi mất đi bản tính đạo hạnh, giằng co đấm đau nhau mất còn vì một chữ “dục” mà suốt đời họ đã ghê tởm gớm nhảm...

Chỉ giây phút sau, bốn người đã biến thành bốn con người máu, không, bốn con dã thú khát máu thì đúng hơn, đang lăn lộn cấu xé nhau dưới mặt đất, để tranh lấy một “cái” về mình!

Hoa sĩ Kiệt không thể lặng hơi để mục kích thêm, chàng quát lên một tiếng giận dữ, dẫn thoát khỏi tay lão già áo xanh và nhảy vọt xuống giữa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tửu vũ thần công

Nhìn thấy sự thúc tổ của mình bị thảm hình quá ư độc ác của đối phương như thế, Hoa sĩ Kiệt trong cơn bi phẫn cực cùng quên cả lời dặn của lão già áo xanh, nhảy phóc xuống nền nhà.

Lão già áo xanh định kéo tay chàng ngăn lại nhưng không sao hành động kịp, lão rất mực kinh hoàng vội chong mắt nhìn xuống dưới, thấy Hoa sĩ Kiệt chân vừa chạm đất đã ôm chầm lấy ả Vân thượng nhân đang còn hăng máu lạng lạng với ba đồng bạn trên mặt đất.

Bất thần một giọng quát thật to nghe như muốn lung lay cả gian nhà tranh:

- Buông lão già ấy xuống!

Hoa sĩ Kiệt thoáng giật mình, xoay phắt lại xĩa tay vào hướng Xà Hà Tiên Tử, quát lại:

- Chờ tại hạ cứu xong người sẽ tìm đến yêu phụ mi báo phục mối huyết thù này!

Xà Hà Tiên Tử nhìn rõ ra là Hoa sĩ Kiệt, vừa giận vừa ngạc nhiên, nhủ thầm:

“Lại gã? Mới một thoáng thời gian, thuật khinh công của gã đã tiến bộ khá nhiều, gã là ai? Phải chăng là...”

Xà Hà Tiên Tử giữa lúc đang hoang mang nghĩ ngợi, Hoa sĩ Kiệt đã bỗng lấy ả Vân thượng nhân, với một tốc độ nhanh như làn sét giựt, bắn mình ra phía cửa.

Năm quái nhân đứng nơi thảo đường vì không có lệnh của Xà Hà Tiên Tử nên chẳng dám tiến lên ngăn trở, chỉ ngẩng người ra nhìn Hoa sĩ Kiệt xông ra cửa ngoài.

Xà Hà Tiên Tử thấh Hoa sĩ Kiệt đột ngột cắp lấy ả Vân thượng nhân tung mình ra khỏi cửa, liền giật mình cảnh giác, hét to:

- Đứng lại!

Giọng quát như sấm nổ từng không, chấn rung cả tâm não mọi người, Hoa sĩ Kiệt không ngăn được tự chủ. Khựng bước đứng lại, quay đầu dẫn giọng:

- Yêu phụ! Mi muốn gì?

Xà Hà Tiên Tử buông ra một chuỗi cười lạnh lạnh:

- Nhóc con quả lớn gan! Trước mặt Xà Hà Tiên Tử mi dám hung hăng chẳng nể đến thế à?

Hoa sĩ Kiệt hừ lạnh nhạt: - Tiên Tử cái “cóc khô”! Có chi mà nể với chẳng nể, thiếu gia chẳng chút biết sợ

mi là gì!

Giọng cười của Xà Hà Tiên Tử càng lúc càng to, nàng cảm thấy tánh khí cuồng ngông của gã trẻ tuổi trước mắt rất đáng buồn cười, cả một lúc sâu nàng mới dứt được tiếng cười, tiếp lời:

- Bốn tiên tử không trách cứ được nhóc con mi, chỉ vì sợ hiểu biết mi quá nông cạn ngu dốt! Ráng vênh tai lên mà nghe ta nói: “Từ lúc bốn tiên tử tái xuất giang hồ, cao thủ các đại môn phái, đừng nói chi là thấy mặt bốn tiên tử, mà chỉ cần nhìn thấy lệnh phù “Kim Hà Phiêu” của bốn tiên tử, cũng đã rụng rời hồn vía rồi!” Hoa sĩ Kiệt giọng khinh khỉnh:

- Khởi cần yêu phụ mi giới thiệu, tất cả những hành động của mi ta rất rõ, song le thiếu gia chẳng hề biết sợ mi!

Xà Hà Tiên Tử cười đe dọa:

- Mi thật không sợ chẳng? Tay chưởng nàng từ từ nhấc lên, giọng âm trầm tiếp lời:

- Bốn tiên tử chả cần lật ngược bàn tay, xương gân châu thân của mi sẽ nát nghiền chẳng còn!

Hoa sĩ Kiệt thần sắc rất mực trầm lặng, nhẹ nhàng đặt sư thúc tổ chàng xuống đất, đoạn ngằm vận công vào thế chưởng sấm sàng đợi chờ...

Xà Hà Tiên Tử hét to:

- Ranh con! Nếu như mi còn có ý định kháng cự là tự mình chuốc lấy họa sát thân! Hoa sĩ Kiệt vẫn thản nhiên như chẳng hề nghe thấy, tiếp tục vận công lên song chưởng, miệng lầm nhảm đọc khẩu quyết “Băng hồn chưởng” đôi mắt rực ngời sát khí tựa thẳng vào mặt Xà Hà Tiên Tử...

Vừa chạm ánh mắt lạnh ngời của đối phương, Xà Hà Tiên Tử lòng nghe rúng động, một ý niệm lướt qua tâm khảm: “Gã tiểu tử trước mặt rất giống con người bội bạc ấy...”

Nàng vụt quát lên như sấm:

- Ranh con! Lần nữa ta cảnh cáo mi, nếu mi đại dột động thủ trước là máu của mi sẽ lập tức rưới thắm nơi đây!

Hoa sĩ Kiệt hừ lạnh:

- Không lẽ thiếu gia đứng nơi đây để chịu đòn sao?

Miệng nói song chương cũng đồng thời nhắc cao... nhắc cao... Bất thần!....

Một giọng nói nhỏ hơn cả tiếng muỗi vo ve nhưng rất rõ ràng vang nhẹ vào tai:

- Nhóc con muôn ngàn lần không nên ra tay trước!

Nhận ra tiếng nói ấy là của lão già áo xanh, Hoa sĩ Kiệt vội thu ngay “Băng hồn chương” trở về.

Xà Hà Tiên Tử thoáng biến sắc mặt, ngẩng mặt, nhìn lên trần nhà, nạt to:

- Ai? Mau chui ra ngay!

âm vang của tiếng quát, chấn rung cả mái là kèo cột vang lên răn rắc dữ dội, nhưng đợi mãi cả buổi sau, trên mái nhà vẫn lặng im không thấy bóng một ai nhảy xuống.

Nhãn lực của Xà Hà Tiên Tử lợi hại đâu phải vừa, nàng ngẩng mặt đưa đôi luồng nhãn tuyết sắc bén đảo sát khắp nơi khá lâu, vẫn không phát giác ra một điểm chi khác lạ!

Xà Hà Tiên Tử càng dùng dùng nổi giận, quay sang quái nhân áo xanh:

- Thanh nhi! Tóm cổ tên vừa trốn chạy kia về đây cho ta! Mau lên!

Quái nhân áo xanh từ nãy giờ xuôi tay đứng hầu bên cạnh vội vòng tay cung kính:

- Đệ tử xin tuân lệnh! Thân ảnh tiếp theo đó vạch dài vào không khí nhanh như một ánh sao băng, lao tuốt ra cửa mất dạng.

Xà Hà Tiên Tử mới chậm rãi day lại phía Hoa sĩ Kiệt cười gằn:

- Ranh con! Không ngờ sau lưng mi còn có người đỡ đầu! Ai đấy? Khai ra mau!

Hoa sĩ Kiệt cười khẩy:

- Kẻ có tài rất nhiều! Yêu phụ mi muốn hỏi vị nào?

Xà Hà Tiên Tử thoáng lộ sắc kinh hãi, nhưng liền đẩy dẫn giọng quát:

- Ranh con, là ai? Nếu vẫn chẳng chịu nói, bốn tiên tử sẽ phóng chưởng giết mi tức khắc!

Hoa sĩ Kiệt da mặt xạm lại như sắt thép, không một chút hãi sợ. Nhưng kịp khi thấy rõ giữa lòng chưởng hữu đang nhắc cao của Xà Hà Tiên Tử, một luồng khí đỏ hồng như sắc lửa, lờ mờ bốc lên, từ từ lan dần khắp cả cánh tay, chàng không khỏi rùng mình khiếp hãi than thầm:

“Chưởng lực mà yêu phụ đang sử dụng kia, phải chẳng là loại “Thần chưởng Nhật quang” mà trước kia sư phụ đã nói? Nếu quả thế thì yêu phụ này đúng là Xà Hà Tiên Tử rồi!”.

Nhưng vốn có tính dù gãy có không cong, Hoa sĩ Kiệt không chút tỏ vẻ sợ hãi trái lại còn hùng hổ quát to:

- Đại danh của thiếu gia, yêu phụ mi không xứng để hỏi!

Xà Hà Tiên Tử giận đến tái mặt nghiến răng ken két: - Ranh con tự chuốc lấy cái chết, đừng trách bốn tiên tử độc ác!

Tay phải nàng vừa sắp quật ra, một giọng hốt hãi chột vang lên từ phía sau lưng:

- Sư phụ! Chẳng phải người có ý định bắt sống gã chẳng? Sao sư phụ lại

định giết gã bằng ngọn “Thần chưởng Nhật Quang” thế?

Xà Hà Tiên Tử giật mình vội thu ngay thế chưởng quay đầu nhìn lại, té ra kẻ vừa nhắc bà không ai khác hơn là quái nhân áo vàng.

Xà Hà Tiên Tử ngạc nhiên hỏi:

- Hoàng nhi! Con quen biết gã đấy à?

Quái nhân áo vàng lắc đầu:

- Đồ nhi theo sư phụ khổ tu nơi “Xà Yêu Hồ” suốt hai mươi năm, chẳng hề rời khỏi mặt hồ nửa bước, làm sao mà quen được gã, song lúc sư phụ truyền lệnh cho chúng con nơi Kim Đình Nga Mi chẳng phải đã nói qua câu ấy sao?

Quái nhân áo vàng khéo dùng lời che đậy được nội tâm khùng hoảng của mình cùng sự việc nàng đã thả Hoa sĩ Kiệt nơi Nga mi sơn đạo họ.

Xà Hà Tiên Tử “ồ” lên một tiếng, nhếch môi âm trầm:

- Chẳng quen biết càng hay! Đêm nay quyết chẳng cho tên ranh quỷ quái này sống còn!

Cùng thời gian ấy, một bóng người thoát nhanh vào nhà, gập mình trước mặt Xà Hà Tiên Tử, cung kính lên tiếng: - Trong ngoài cốc núi đệ tử đều lục soát qua, nhưng chẳng thấy dạng ai, có lẽ tên gian tặc đã chạy xa rồi!

Xà Hà Tiên Tử tức tối mắng to:

- Các người toàn là đồ cơm hại, mới để cho bọn chúng tẩu thoát được! Ta ra hạn cho trong vòng ba ngày, chúng bây phải tìm bắt kẻ ấy cho được!

Quay sang Hoa sĩ Kiệt, Xà Hà Tiên Tử răn giọng:

- Thời gian chẳng nhiều, nếu ranh con vẫn không chịu khai thật tên họ ra, bốn tiên tử kêu liêu mạng chó của mi ngay!

Hoa sĩ Kiệt nhích lên một bước thách thức:

- Thiếu gia nhất định không nói, người có giỏi cứ ra tay!... Tay chưởng đồng thời nhắc lên, một ngọn “Băng Hồn Chưởng” tỏa ra như sấm

sét.

Xà Hà Tiên Tử có vẻ ngạc nhiên, tại sao gã thiếu niên này lại luyện được ngón chưởng danh trấn giang hồ ấy. Tuy nhiên Xà Hà Tiên Tử nhếch môi cười khinh miệt:

- Chỉ cậy vào một chiêu Băng Hồn Chưởng xoàng xĩnh với năm thành hỏa hầu mà cũng dám buông lung trước mặt bốn tiên tử, quả chẳng biết trời cao đất dày ra sao!

Cánh tay phải cùng lúc vươn lên và phất ra một luồng gió nóng đối công...

Chưởng lực “Băng Hồn” vừa công ra, cuống theo một luồng hơi lạ kỳ, cơ hồ có thể làm đông giá cả nồi nước đang đun sôi trên lò lửa, nhưng khi vừa chạm phải luồng nhiệt lưu của đối phương, hơi lạnh trong cấp thời biến mất. Hoa sĩ Kiệt kinh hãi, than thầm:

“Đối phương vẫn chưa dùng đến “Nhật quan thần chưởng” mà đã hóa giải dồ dàng Băng Hồn Chưởng của ta, găm lại cuộc diện đêm nay ta khó mà thoát khỏi cái chết”.

Xà Hà Tiên Tử đắc ý cười ngất ngưỡng:

- Ranh con, với mớ võ công ít ỏi của mi nào đáng chi mà quá ngông

cuồng tự phụ đến thế? Giờ đây mi hẳn đã hiểu lợi hại thế nào rồi, khá ngoan ngoãn mà khai rõ lai lịch của mi ra!

Hoa sĩ Kiệt ánh mắt bùng sát khí, gầm lên:

- Đã bảo không nói là không nói! Loài yêu phụ danh ác kia, mi hỏi để làm gì? Bàn tay tanh nồng mùi máu của mi mau cứ lật nhanh độc thủ ra!

Xà Hà Tiên Tử xạm mặt rít lên:

- Bốn tiên tử vốn ra có tiếc tài mi, không ngờ ranh con lại còn dám mở miệng mắng ta như thế, cho mi chết thảm nơi đây trong tức khắc cũng là đáng số lắm!

Lời vừa dứt, hữu chương đã nhắc cao và từ từ lật lại. Bất thần ngay lúc ấy, một giọng quát to vang lên như sấm sét: - Khoan lật chương đã!

Lồng trong tiếng quát từ trên xà nhà, lao bắn xuống thảo đường một người bịt mặc áo xanh và nhanh như một đường thoi băng ngan khung dẹt vung lên một ngọn kinh phong chạm cứng lấy thể chương của Xà Hà Tiên Tử không cho lật lại. Tất cả mọi người trong gian nhà tranh đều sửng sốt bàng hoàng.

Bao nhiêu cặp mắt đều nhất tề đổ dồn vào kẻ vừa xuất hiện: người áo xanh bịt

mặt.

Xà Hà Tiên Tử cũng thoáng biến sắc mặt, nhắc mắt định thần nhìn lại... Trước mắt bà, quả là một con người dị dạng dị hình, bộ áo xanh rộng thùng thình, rách xơ vải chẳng còn hình, từ đôi mắt trở xuống bị che kín trong lớp vải xanh cáu bẩn, chỉ nhìn thấy được đôi mắt tròn lao lảo, ẩn dưới đôi hàng mi đen rậm, hai làn nhãn tuyến tua tủa oai nghiêm, đầu cổ mình mấy như bị lấp kín trong lớp tranh khô, hình dạng khô hài như chú

hề trên sân khấu.

Thấy Xà Hà Tiên Tử cứ trân trối nhìn vào mình, người bịt mặt áo xanh vụt cười lên hô hố: - Từ lâu nghe danh tiên tử phong tư tuyệt thế, hôm nay phúc duyên đưa đẩy mới hạnh hội được tiên tử của trần gian. Chỉ ngặt nỗi không khí trong gian nhà quá oi bức, tiên tử có vui lòng buông cánh tay đang nhấc cao kia xuống không?

Xà Hà Tiên Tử trừng mắt lạnh lùng:

- Gã khùng kia từ đâu lạc vào đây thế? Có chi quý báu dấu người đến phải bao mặt trùm mày như thế?

Lời vừa dứt, tay trái lẹ như chớp chớp vút vào vuông vải bịt mặt của đối phương.

Người áo xanh bao mặt khẽ đảo người, khéo léo tránh khỏi thế công đột ngột của kẻ địch, cười lên hô hố:

- Tiên tử chậm động thủ đã chứ! Nếu như tiên tử chẳng thích vuông vải xanh trên mặt ta, thì tiên tử cứ rút phăng mảnh lụa trắng che mặt mình đi, chúng ta mỗi người cùng chường bộ mặt thật ra có tiện hơn không?

Xà Hà Tiên Tử thấy đối phương chỉ khẽ xoay mình, thế chớp của bà đã rơi vào khoảng trống, trong lòng rất mực khiếp phục khen thầm: “Tên khùng phải gió này thân pháp khá lợi hại đấy”.

Giữa lúc bà còn tần ngần nghĩ ngợi, người bịt mặt áo xanh đã lẹ làng xô mình đến trước mặt bà, và với thủ pháp cực kỳ thần tốc chớp véo vào mặt bà.

Xà Hà Tiên Tử vội lách người tránh thoát chiêu đột kích của địch thủ, giận dữ hét lớn: - ác đồ! Nếu mi còn nhích tới một bước, bổn tiên tử sẽ hạ chưởng ngay!

Người áo xanh bịt mặt khoác tay cười hô hố:

- Tục ngữ có câu rất hay “Không tát tai những kẻ tươi cười”, lão phu từ này giờ vẫn một mực giữ thái độ thân thiện với tiên tử, lý đâu tiên tử lại động thủ đánh người?

Xà Hà Tiên Tử ngạc nhiên:

- Thế thì người là ai? Hãy nói thật ra cho bốn tiên tử biết!

Người áo xanh bịt mặt ngửa cổ cười ngất:

- Tiên tử muốn biết danh tính của lão phu, cứ nghe lão phu ngâm bài thơ thôi này, nghe xong là tức khắc hiểu ngay và bàn tay phải của tiên tử cũng tự động mà buông xuôi xuống nữa đấy!

Xà Hà Tiên Tử càng thêm kinh ngạc, nhưng bên ngoài vẫn một mực giữ vẻ thản nhiên: - Hừ! Bài thơ của người lại có một sức mạnh thần diệu đến thế à? Đâu, ngâm cho ta nghe thử!

Người áo xanh bịt mặt với tay tháo hai chiếc hồ lô sau lưng, hai tay nâng lên, ngửa cổ tu lần lượt bầu này hết bầu nọ, gật gù lẩm bẫm lấy mình:

- Rượu ngon thật! “Trần niên bá hoa lộ” mùi vị có khác thật, ngon hơn cả cô gái ngây thơ 17 tuổi, ngọt lịm từ trong ngọt ra, thơm thớ từ ngoài thơm vào, thơm ngọt...

Xà Hà Tiên Tử không sao dẫn lòng đợi chờ được, nóng nảy hét to: - Lão khùng còn làm xàm gì thế, bài thơ chi mi có ngâm hay là không?

Người bịt mặt áo xanh tay áo quệt lia khoé miệng: - Ngâm, ngâm, tiên tử nghe cho kỹ nhé! Dứt lời, lão rướn cao cổ, cất giọng khàn khàn như vịt đực ngâm vang:

Nghe đối phương ngâm xong bốn câu trước, Xà Hà Tiên Tử thoáng lộ vẻ nét kinh mang lấm bẫm khe khẽ:

- Lão khùng quý quái này không lẽ lại là Phong Trần Túy Khách mà hai mươi năm về trước đã đồng danh với ta?

Qua đến câu năm, câu sáu, sắc mặt của Xà Hà Tiên Tử càng biến đổi không ngừng và những câu kế tiếp sự kinh hoàng đã lộ đầy trên vẻ mặt, toàn thân bần bật run lên.

Và chẳng đợi người áo xanh chấm dứt, bà đã hùng hổ thét lên:

- Phong Trần Túy Khách, mi quả thật to gan, dám lén lút đến Xà Yêu Hồ của ta, trộm đi “Xà Tiên linh đơn” mà ta đã khổ luyện trên hai mươi năm trời.

Xà Hà Tiên Tử chưa kịp dứt lời, người bịt mặt áo xanh cười hì hì cướp lời:

- Sao tiên tử lại tiếc của đời lắm thế, lão phu vì lòng từ bi, mong cho hai người có ngày thuận thảo chung sống nhau mới chịu khó trộm thuốc về trị thương cho y, có chi là quấy đâu?

Xà Hà Tiên Tử càng nghe càng khí giận xung thiên, hét lên lanh lảnh:

- Phong Trần Túy Khách, mi trộm “Xà Tiên linh đơn” của ta đem giấu đi đâu, nói mau!

Phong Trần Túy Khách nheo mắt cười hì hì:

- Tiên tử làm gì mà hung hăng thế? Mấy viên linh đơn đáng giá là bao!
Nếu quả

nhất định phải lấy trở về cho kỳ được, ta sẽ chỉ cho một chỗ đến đấy mà lấy.

Xà Hà Tiên Tử cơ hồ không dẫn được lửa giận, dẫn giọng rít lời:

- Nơi nào? Nếu mi nói dối trá, coi chừng “Nhật quang thần chưởng” sẽ đốt rụi lớp da già của mi và Yên Xà Chi cũng sẽ móc lấy quả tim của mi ra!

Phong Trần Túy Khách bật cười xòa:

- Lão “thần men” này nếu sợ Nhật quang thần chưởng cùng Yên Xà Chi của bà thì không bao giờ đến đây. Theo lão thấy thì bà nên ngoan ngoãn buông tay phải xuống là hơn, bằng không lão “thần men” này đểch có thêm nói.

Xà Hà Tiên Tử cố dẫn lòng, cười khẩy:

- Được rồi, bốn tiên tử chịu lòng mi bỏ tay xuống thử xem cái miệng móm lẻo lự bực nào.

Dứt lời, Xà Hà Tiên Tử chậm chậm nhắc chưởng xuống, luồng hồng quang tắt phụt ngay.

Phong Trần Túy Khách cố tạo ra vẻ trịnh trọng chậm rãi ho khan lên mấy tiếng mới cất lời:

- Xà Tiên linh đơn của người, ta cũng chẳng lấy chi nhiều, chỉ nhón có chín viên thôi và ta đã đem tất cả đến “vạn niên băng nhai” nơi Trường Bạch sơn, cốt ý là dùng để trị thương cho y, nói tới nói lui tóm tắt cũng chỉ vì nàng, thế mà chẳng một chút ơn nghĩa đối với lão phu, trái lại còn đem lòng oán hờn thì thật là...

Xà Hà Tiên Tử nghe chín hoàn linh dược “Xà Tiên linh đơn” đều bị cắp

đi cả, để cho chồng của mình phục bệnh, không khỏi lửa giận bốc lên ngùn ngụt, mặt xạm lại như sắt thép, nhích người tới quát to: - Phong Trần Túy Khách, bốn tiên tử hẹn mi trong vòng một tháng phải đem chín viên linh đơn trả về chỗ cũ, bằng không, hừ hừ...

Phong Trần Túy Khách đâu phải là hạng người dốt cho người dọa nạt, cười ngạo nghễ cướp lời:

- Bằng không thì sao? Phải chăng sẽ dùng Nhật quang thần chưởng cùng Yêu xà chỉ để đốt da móc tim ta?

Xà Hà Tiên Tử cười âm trầm:

- Con quý rượu! Mi ngờ bốn tiên tử trừ hai môn tuyệt học ấy ra, chẳng còn tuyệt học nào lợi hại hơn để đối phó với lão quý mi sao?

Phong Trần Túy Khách cười ngất ngưỡng:

- Lão say ta rất muốn được thưởng thức tuyệt học chi chi càng lợi hại của tiên tử, xem nó ra sao cho biết.

Xà Hà Tiên Tử quay mặt sang năm ả đồ đệ: - Bày ngay trận pháp “Ngũ Tinh yêu xà trận”.

Năm ả đồ đệ vừa nghe lệnh sư phụ lập tức di động thân ảnh, mỗi người theo án ngữ một phương vị nhất định, vừa vận bao vây, Phong Trần Túy Khách cùng Hoa sĩ Kiệt vào giữa hạt tâm.

Phong Trần Túy Khách thoáng biến sắc, vội quay sang Hoa sĩ Kiệt dặn dò:

- Nhóc con, tất cả đều tại mi gây ra còn chưa bước xích lại gần ta nữa à?

Hoa sĩ Kiệt không dám cãi lời, nhanh nhẹn xê bước đến sát bên cạnh

Phong Trần Túy Khách, hỏi khê: - Mỗi khi “Yêu xà Ngũ Tinh trận” phát động, uy lực trận thế ra sao? Có cần văn bối giúp một tay chẳng?

Phong Trần Túy Khách nổi nóng nạt bừa:

- Láo! Đồ bé con không sợ cọp! Đừng nói chi một chút võ công “lá mít” của mi, mà dù chưởng môn nhân của các đại môn phái cũng chả giúp được cái đếch gì!

Giọng nói của ông bỗng đổi sang ôn tồn:

- Tốt hơn hết là ngoan ngoãn núp kín trong vạt áo ta, bất luận bên ngoài động tịnh ra sao, cũng không được thò đầu ra ngoài, bằng không, cái mạng chó của mi...

Phong Trần Túy Khách vụt thở dài một tiếng và chấm dứt câu nói nửa chừng.

Hoa sĩ Kiệt nhìn vào thần sắc của đối phương biết là sự việc rất nghiêm trọng, riu riu để ả Vân thượng nhân trở xuống và ngoan ngoãn chui vào vạt áo của Phong Trần Túy Khách.

Lúc ấy năm ả quái nhân xấu xí vẫn phân nhau đứng yên nơi năm góc độ của trận thế, bất động im lìm như năm pho tượng đá hình cây.

Phong Trần Túy Khách đôi mắt khê nhăm, hai tay nâng lấy hồ rượu, không ngớt tu ồng ộc như nước đổ vào lỗ, đối với sự việc trước mắt, dường như chẳng chút bận tâm.

Hoa sĩ Kiệt tuy núp kín dưới vạt áo của Phong Trần Túy Khách, nhưng tình thế xảy ra bên ngoài đều trông thấy rõ ràng, vội dùng thuật truyền âm nhập mật khuyên can:

- Lão tiên bối đừng nên uống nữa, cuộc huyết chiến sắp bắt đầu, rui say

khuyết làm sao đối phó được?

Phong Trần Túy Khách cười xòa:

- Ranh con lo chuyện bá láp, lão tử càng say càng tráng kiện đảm lược, tránh được...

Xà Hà Tiên Tử cười lạt cướp lời:

- Tránh được sự khó chịu vì đường xuống Diêm Vương thiếu rượu uống phải không?

Phong Trần Túy Khách sầm mặt:

- Cái ấy cũng chả mắc mới gì mi thế nào? Ngũ Tinh Xà Yêu trận vẫn chưa phát động à?

Xà Hà Tiên Tử lại cười khiêu khích:

- Con sâu rượu! Mi có biết uy lực của Ngũ Tinh Xà Yêu trận phát động uy lực của nó như thế nào chẳng? Mi tự tin có thể ngăn được trận thế hay không?

Phong Trần Túy Khách nhếch mép lạnh lùng:

- Là phúc thì không họa đã là họa khó trốn được vào đâu, chuyện đã thế này dù không ngăn nổi cũng phải ngăn.

Xà Hà Tiên Tử cười nhạt:

- Nếu trên người lão say mi có mang theo chín viên “Xà Tiên linh đơn”, khôn hồn trao trả đây, bốn tiên tử sẽ niệm tình mở lưới rộng dung một phen, bằng trái lại ngọc đá đều tan, dù hối tiếc cũng đã muộn.

Phong Trần Túy Khách nghiêm mặt quát:

- Lão say này suốt nửa đời người lặn lội trên khắp giang hồ, chưa hề biết nói dối ai nửa tiếng. Nếu người muốn đòi cho được chín viên “Xà Tiên linh đơn” giờ đây mau lên đường ngay, may ra còn kịp.

Xà Hà Tiên Tử sắc mặt vụt xạm lại như sắt đá, đồng dục cất tiếng:

- Ngũ phụng nghe lệnh: Lập tức phát động trận thế, diệt trừ trước hai tên ác đồ này rồi sẽ hay.

Năm quái nhân xấu xí liền di động bước chân, chạy vòng vòng theo phương vị của trận pháp, Hoa sĩ Kiệt khẽ hé mặt nhìn ra ngoài, thấy bộ pháp của năm người càng lúc càng nhanh, dần dần thoát lướt qua trước mắt như những vết mờ không sao nhìn thấy được hình người.

Hoa sĩ Kiệt cũng đồng thời cảm thấy vạt áo của Phong Trần Túy Khách càng lúc càng dày, cuối cùng biến thành như một bức tường đá cứng. Hoa sĩ Kiệt thất sắc bảo thầm:

“Nội lực của Phong Trần Túy Khách này quả hùng hậu! Nhưng ông có thể đương đầu nổi Ngũ Tinh Xà trận của bọn họ chăng?”

Lúc bấy giờ, Phong Trần Túy Khách rượu đã thôi uống, nhắm mắt đứng im giữa trận bất động, sắc mặt nghiêm trọng như một lão tăng đang nhập định...

Bất thần!...

Sau một tiếng quát lớn, kinh phong từ bốn phía bên ngoài đồng thời ập vào giữa trận, giữa những luồng cuồng phong sôi động, năm quái nhân lắc rung mái tóc xòa, bay ra vô số những con rắn nhỏ màu vàng ngo ngoe phóng thẳng về phía Phong Trần Túy Khách.

Phong Trần Túy Khách bỗng mở chòng mắt giận dữ hét to: - Xà Hà Tiên Tử, nếu như ngươi chẳng lập tức thu hồi lũ đồ tử đồ tôn của ngươi, lão phu sẽ hủy diệt tất cả giống vật gớm ghiếc ấy chẳng còn một móng.

Xà Hà Tiên Tử đắc ý cười lạnh lạnh:

- Xem tài nghệ bực nào mà hủy diệt được “Kim xà nô”, quyền chưởng chẳng hại đao kiếm chẳng thủng này!

Phong Trần Túy Khách cười gằn:

- Ngươi đừng hối hận!

Tiếng “hận” chưa kịp thoát khỏi bờ môi, đã có vài con Kim xà nô phóng tới.

Phong Trần Túy Khách vội há toang chiếc miệng rộng, phèo phèo phun vọt ra một luồng mưa đỏ hồng như máu.

Sau một loạt tiếng xèo xèo như than hồng rơi trong vũng nước, làn mưa đỏ ấy đã nuốt mất những con Kim xà nô vừa phóng đến.

Xà Hà Tiên Tử kinh hãi kêu lên:

- Tửu Vũ thần công!

Phong Trần Túy Khách cười lạt:

- Một chút “tửu lực” có chi đáng kể tiên tử hà tất phải kinh ngạc thế!

Xà Hà Tiên Tử trợn mắt giận dữ:

- Được lắm! Lão quỷ say nhớ lấy, hủy mất bao nhiêu rắn thần mà bốn

tiên tử đã dày công luyện tập, bốn tiên tử sẽ gia bội bồi thường vào cái mạng già của mi!

Phong Trần Túy Khách hơi chột dạ, lão dư hiểu Xà Hà Tiên Tử lòng hung tay độc, võ công cũng rất cao cường, lại thêm năm ả đồ đệ, đều là những tay cao thủ tuyệt thế võ lâm, đêm nay khó mà thoát khỏi một phen ác chiến sống còn.

Lão đăng hăng khan vài tiếng đỡ lời:

- Lúc này, chả phải lão phu đã cảnh báo trước là người đừng hối hận chẳng? Tiên tử cứ cậy thế hiếp người, sao trách trở lại ta?

Xà Hà Tiên Tử hừ lên một tiếng nặng nề, chẳng buồn đáp lời, khẽ khoác tay trái ra dấu, năm quái nhân được lệnh đồng quát lên thật to, mỗi người cùng chĩa thẳng mười ngón tay chân về phía Phong Trần Túy Khách.

Cùng thời gian ấy, Xà Hà Tiên Tử chậm chậm nhấc tay phải lên, lòng bàn tay hào quang đỏ ngời, tiếp đó một vầng hơi màu hồng lờ mờ bốc lên...

Phong Trần Túy Khách sắc mặt rần rần như sắt đá. Hoa sĩ Kiệt nấp kín trong vạt áo ông, chợt cảm thấy từ vạt lỗ chân lông của lão toát ra một luồng cương khí, phân bố khắp bên ngoài châu thân của lão.

Xà Hà Tiên Tử vụt quát to: - Công!

Năm quái nhân với 50 ngón tay thon dài như bút ngọc đồng thời chộp thẳng vào người Phong Trần Túy Khách kẹp theo những luồng khí thể xanh lè như những con thanh xà nhỏ nhỏ nhắm vào khắp châu thân tuyệt đạo đối phương phóng tới.

Xà Hà Tiên Tử cũng lật nhanh tay phải chưởng tâm hướng thẳng ra ngoài.

Liền đó một luồng hồng quang sáng rực như chiếc móng dài từ chưởng tâm vèo vèo thoát ra với một tốc độ phi thường...

Trong khoảnh khắc, thân hình Phong Trần Túy Khách cơ hồ bị bao trùm giữa hai luồng hào quang rực rỡ xanh hồng.

Mặt đất cơ hồ như rung rinh chuyển động, gian nhà tranh không ngớt kéo kẹt lắc lư...

Phong Trần Túy Khách xạm tái sắc mặt, vội hé miệng phun ra liên tiếp mấy luồng tử khí màu đỏ thẫm, đẩy bật hai đạo hào quang xanh hồng của đối phương giạt trở ra ngoài, hai tay đồng thời trút tất cả số rượu còn lại trong chiếc hồ lô vải ra bốn phía.

Hơi rượu bay đến đâu, những tiếng xèo xèo vang theo đến đấy, và khói trắng bốc nghi ngút mịt tủa cả trận trường.

Xà Hà Tiên Tử càng thêm giận dữ, hét vang:

- Các đồ nhi! Mau gia thêm hai thành uy lực vào Ngũ Tinh Xà Yêu trận!

Hai luồng hào quang xanh hồng liền đó vụt ngời lên rực rỡ, Xà Hà Tiên Tử cũng đồng thời gian ấy, nhấc cao tay trái phóng ra một chưởng.

Phong Trần Túy Khách vội mang hai chiếc hồ lô trở lên vai, song chưởng đột ngột đẩy ra đối kích.

Bằng!...

Sau một tiếng nổ, Phong Trần Túy Khách hự lên một tiếng nặng nề, té ngời trên mặt đất, thân hình đồng thời rủ ra như hết cả sức hơi.

Hoa sĩ Kiệt kinh hoàng, vội cùng ngời hụp ngay xuống. Người chàng dán

sát vào thân hình Túy Khách. Chàng cảm thấy thân hình đang run rẩy dữ dội, chứng tỏ là ông bị nội thương rất nặng.

Hoa sĩ Kiệt thở dài sườn sượt than thầm:

- Thế là hết! Ta đã hại mạng vị hiệp khách này rồi!

Phong Trần Túy Khách dần dần càng run lên dữ dội, thân hình lão đảo như sắp ngã dụi xuống...

Cùng khi ấy, chàng lại nghe tiếng cười âm trầm đặc ý nhưng ngùn ngụt sát cơ của Xà Hà Tiên Tử vọt xói vào tai, chứng tỏ là mục sắp sửa hạ độc thủ để kết liễu mạng hai người.

Giữa lúc cái chết của chàng và Phong Trần Túy Khách chỉ còn cách nhau giữa khoảng tóc đường tơ, đột nhiên...

Một tiếng quát từ của miệng Xà Hà Tiên Tử vang lên, chàng chưa kịp hết ngạc nhiên, đã cảm thấy thân hình chàng cùng với Phong Trần Túy Khách như được ai nhắc bổng và bay đi vùn vụt giữa không trung...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hồi 08

Không bao lâu sau Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy thân hình như hạ dần xuống thấp và như được ai đặt nhẹ lên mặt đất.

Chàng lắng tai nghe ngóng xung quanh, không tiếng động chi vang lên. hoàn toàn lặng trang như cảnh chết!

Sự im vắng đật ngột và lạ thường ấy, khiến Hoa Sĩ Kiệt rất mực kinh ngạc, vội dỡ hé vạt áo Phong Trần Túy Khách, nhìn dáo dác khắp bốn phương... ánh trăng yếu ớt xuyên qua kẽ lá, chiếu lờ mờ xuống cảnh vật đủ cho chàng nhận thấy nơi đây là một ảnh rừng rậm rạp không một dạng người, mà chỉ có tiếng trùng để nỉ non trong đêm dài tĩnh mịch.

Hoa Sĩ Kiệt cơ hồ ngỡ là mình sống trong mộng , hấp tấp chui ra khỏi vạt áo của Phong Trần Túy Khách, liền thấy ngay một bóng vàng mờ mờ thoáng xẹt qua tầm mắt và mất hút vào rừng sâu.

Nhãn quang của chàng vô cùng sắc bén, thoáng nhì theo hướng chiếc bóng vàng vừa thoát đi, chợt bắt gặp trên một thân cổ thụ cách nơi chàng đứng độ ba thước, lờ mờ ẩn hiện mấy hàng chữ to.

Chàng vội móc đá lửa trong mình ra nhen lửa lên, thấy nơi thân cây đã có kẻ nào dùng "Kim Cang Chỉ" vạch lút vào thân cây hơn ba tấc sâu nét chữ cứng cáp như rồng bay phượng múa: "Tửu khách đã được phục "tục mệnh đờn", tánh mạng chẳng sao! mau tiến về hướng Nam".

Bên cạnh mấy hàng chữ lớn lại chú thêm hai chữ nhỏ hơn, "Cuồng Nhân!".

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy mới vỡ lẽ kẻ bí mật đã cứu thoát hai người chính là "Cuồng Nhân"- kẻ đã đề thơ trên thân cây!

Nhưng "Cuồng Nhân" là ai?

Chàng vì chưa lịch duyệt giang hồ, nên không sao biết là vị cao nhân nào?

Chàng lại quay sang thăm chừng Phong Trần Túy Khách thấy đã tỉnh lại, nhưng hơi thở rất mạnh.

Chàng vội tiến lên, lòng bàn tay áp vào huyết mạch môn nơi sau lưng của lão, đem chân lực của mình chậm chậm rót sang cơ thể Phong Trần Túy Khách.

Giây phút sau, Phong Trần Túy Khách từ từ mở choàng mắt ra, cảnh huống trước mắt khiến lão hơi ngạc nhiên vội khẽ giọng hỏi:

- Chúng ta hiện ở nơi đâu thế này?

Hoa Sĩ Kiệt đáp:

- Lão tiên bối chúng ta đã thoát hiểm, nhờ một vị gọi là "Cuồng Nhân" cứu thoát và đem chúng ta đến đây!

Phong Trần Túy Khách càng kinh ngạc:

Cuồng Nhân? Chắc là lão Thiên Nhai Cuồng Nhân chứ chẳng ai, lão có nói gì chẳng

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu thành thật:

- Người ổng ra sao, vẫn bối thật không thấy rõ, chỉ thoáng nhìn được bóng lưng vàng vàng của ông mất hút vào rừng sâu. Song ổng có đề lên trên cây mấy chữ...

Hoa Sĩ Kiệt chưa kịp dứt lời, đã nghe bên ngoài bìa rừng có tiếng người xì xào:

- Đại sư tử trong rừng có tiếng người nói chuyện, nhất định là bọn họ chúng ta mau kéo vào rừng lục soát mau đi!

Hoa Sĩ Kiệt, Phong Trần Túy Khách nghe xong đều biến sắc.

Phong Trần Túy Khách khẽ rí tai bảo:

- Tiểu tử chạy mau, mặc ta ở nơi đây!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu chẳng vui:

- Tôi công tiên bối trên lưng mà đi theo lời của "Cuồng Nhân" chỉ bảo, tiến về hướng Nam nhất định là được cứu!

Dứt lời không đợi Phong Trần Túy Khách ưng thuận hay không, Hoa Sĩ Kiệt vội cúi người xuống, xốc đôi phương lên lưng, thoáng định phương hướng và chạy bay về phía Nam.

Càng đi, rừng cây càng rậm rạp âm u đáng sợ. Bất thần từ sau lưng chàng một giọng nói vang lên:

- Nhị sư tử ơi, nơi này có tiếng người bước, có lẽ bọn tiến về hướng ấy, chúng ta mau đến phía trước chặn họ lại:

Lại một giọng nói khác tiếp:

- Mau phát tín hiệu để cho chị em sư môn chúng ta biết mà kéo rốc mà bao vây khoảnh rừng này!

Liền theo đó, từ trên không trung cao mút một bóng hiện lên một vầng lửa màu xanh lục chiếu tỏ một góc trời.

Hoa Sĩ Kiệt than thầm: - Đêm nay sợ khó mà thoát miệng cộp rồi!

Phong Trần Túy Khách cũng lo âu bảo khê: - Người mau bỏ ta xuống, ráng mà kiếm chỗ ẩn nấp lấy mình, mặc ta đừng lo! Hoa Sĩ Kiệt thở dài:

- Đâu có thể thế được! Có chết chúng ta cùng chết chung một chỗ mà thôi!

Cùng khi ấy, từ sau lưng hai người có tiếng quát to:

- Đứng lại!

Hoa Sĩ Kiệt giật bản mình, chạy liều mạng về phía trước.

Giọng cười âm trầm ghê rợn vẫn đuổi theo phía sau chàng:

-Thử xem bọn người ráng chạy được thêm mấy bước nữa?

Phong Trần Túy Khách sốt ruột bảo:

- Nhóc con giữ tình thế nguy cấp hiện tại, sao không giở thuật khinh công "Súc địa di hình" của ta đã dạy ra mà ứng dụng họa may có thoát khỏi được sự truy kích của bọn họ chẳng?...

Hoa Sĩ Kiệt mới sức nhớ lại vội y theo đúng ngay thuật "Súc địa di hình" phóng mình vun vút về phía trước!

Chạy được một đoạn khá xa chàng quay đầu lại trông chừng phía sau lưng, hai quái nhân xấu xí đang bám gót cách hai người không đầy bảy tám bước !

Hai quái nhân cố gắng đuổi theo một lúc, cả hai đồng thời "ồ" lên một tiếng chừng như rất ngạc nhiên, một tên liền quay sang đồng bọn hỏi :

- Lạ thật! Gã tiểu tử ấy chỉ cách trước mặt ta có bảy tám bước, thế sao đuổi cả buổi trời vẫn không bắt kịp thế? Không lẽ là tà môn?

Gã thứ hai gật gù đáp :

- Tôi cũng có ý nghĩ như thế! Có lẽ tiểu tử ấy có pháp thuật tà môn , chúng cứ việc dùng "Yêu xà chi" giết chết bọn họ là xong! Hoa Sĩ Kiệt càng rùng rờ thất sắc, lúc ấy chàng đã thoát ta khỏi cụm rừng rậm, nhìn về phía trước, nơi khoảng đất trống trải có một toà miếu cũ dưới bóng trăng tỏ rõ, toà miếu cũ ấy càng hiện ra vẻ điêu tàn hoang liêu, bốn bên vách miếu cỏ dại mọc lấp đỉnh đầu.

Chàng bèn hấp tấp bằng mình đến ngôi miếu hoang, vừa đặt chân vào bãi cỏ rậm cạnh miếu, chợt cảm thấy một luồng kinh phong từ phía Sau lưng ập tới.

Phong Trần Túy Khách vội hét lên:

- Mau nằm xuống "Xà Yêu Chi" của bọn chúng đã công tới rồi kìa!

Hoa Sĩ Kiệt vội lăn tròn trên bãi cỏ rậm kịp nghe thấy một ngọn gió kinh bén nhọn rít véo qua đỉnh đầu!

Hoa Sĩ Kiệt lè lưỡi, nhủ thầm: - May thật!

Vốn là người thông minh tuyệt thế, ứng biến rất nhanh, chàng vừa lăn vừa bò chui tọt vào trong ngôi miếu.

Nhưng hai quái nhân vẫn xấu xí vẫn đuổi theo phía sau bén gót, chẳng rời, chàng vừa xông vào được trong miếu, thì hai quái nhân cũng lướt đến nơi rồi! Hoa Sĩ Kiệt như chim sợ náy, vội chạy bừa vào hậu điện. Bên trong tối đen như mực, ngửa bàn tay chẳng thấy, chàng mò mẫm đi trong bóng tối, trong lúc vội vàng chân vấp trúng một vật, thân hình liền té

chui nhủi ra phía trước, quăng cả Phong Trần Túy Khách cũng té theo!

Chàng vừa định chống tay chỗi dậy bất ngờ chạm phải một miệng hang khá rộng, âm phong từ dưới lòng động không ngớt xoáy thốc lên!

Hoa Sĩ Kiệt trong cơn nguy cấp sau phút giây trù trừ liền bế xốc Phong Trần Túy Khách chui tuột xuống miệng hang.

Lòng động chỉ độ một người đi, đường hầm vừa tối tăm lại âm thấp vô cùng, rong rêu mọc đầy lối. Hoa Sĩ Kiệt vì tâm tình bối rối, không sao gượng được bước chân, cứ độ vài bước lại bị té nhào một keo.

Nhờ bản năng cầu sinh đã giúp chàng tri tri và khuất phục mọi khó khăn vừa bò lần lần chui mãi vào tuốt sâu trong lòng hang.

Một hy vọng vụt thoáng nhanh qua đầu óc:

- Lòng động đã có gió lạnh thốc lên, tất Phải có ngõ ra khác, quyết không đến nỗi bị bọn người của Xà Hà Tiên Tử đuổi đến cùng đường được. Song khi chui sâu vào đường hầm độ hai trượng, sau lưng chàng đã có tiếng chân người rồn rập vọng đến Hoa Sĩ Kiệt không ngớt kêu khổ trong lòng, Phong Trần Túy Khách vội bảo :

Bọn họ có đuổi theo vào hang rồi, bé con, lòng tốt mi cứu ta lão phu đã tâm lãnh. Giờ đây mi hãy để ta xuống, nội thương ta đã bớt khá nhiều, ta đủ sức ngăn cản bọn họ được mi mau thoát cho m au!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu:

- Không được tiền bối đã trọng thương không thể đơn độc một người lưu lại nơi đây. Văn sinh cảm thấy lòng động này có gió âm hàn thỉnh thoảng thốc lên, tất Phải có ngách khác. Và lại, chúng ta theo phương hướng của "Cuồng nhân" chỉ dẫn đến đây biết đâu lại chẳng gặp may mắn...

- H a Ha!...Còn mong gặp may mắn nữa sao? Tiểu tử đừng hy vọng hão huyền vô ích!...Ha ha...

Tiếp theo câu nói là một tràng cười ngạo nghễ đã ý, vang lên lạnh lốt từ phía sau lưng hai người.

Hoa Sĩ Kiệt nghiêng rặng, đề thêm chân khí xuống hai gót chân phóng nhanh về phía trước, đồng thời liền chéo tay quét ngược ra phía sau một chiêu Băng Hồn Chưởng.

Một luồng khí âm hànاتف chưởng kinh toả ra như sấm sét, sét đẩy bật đám người

đuổi theo phía sau phải thối lui hai ba bước. Hoa Sĩ Kiệt thừa sức phản đội của luồng chưởng kinh bắn người vọt ra trước bảy tám trượng.

Ngờ đâu phía trước mặt là một chiếc cửa sắt kiên cố nặng nề chặn cả lối tiến của đường hầm.

Hoa Sĩ Kiệt định thần quan sát thấy cánh cửa sắt chỉ khép hờ, trên ngưỡng cửa, một bức hoành vó ba chữ thật to đỏ nhu máu : "Quý môn quan"

Hai bên cửa lại có đôi liễn :

" Xâm nhập một bước,

Đường trần khó về!"

Hoa Sĩ Kiệt đọc xong hai câu liễn ghê rợn ấy, lòng dẫn đo không ngớt :

Phía sau là cường địch đuổi giết, trước mặt là tử lộ chặn ngăn, chỉ còn cách trong cái chết tìm đường sống, nhắm mắt xông bừa, đến đâu hay đấy!

Chàng vừa định đặt bước ỡng vào cửa sắt "Qui môn Quan", Phong Trần Túy Khách vội lên tiếng ngăn trở :

- Bé con ! Khoan xông vào đã! Toà cửa sắt này chỉ sơ mà không đóng, bên trong tất có cơ quan cần mật, nên dò xem hư, thiệt rồi bầy bước vào !

Hoa Sĩ Kiệt y lời, nép người sát bên hông cửa, tống một đạp khá mạnh vào cánh cửa, và lanh như chớp tung mình tránh sang một bên.

Vèo ! Vèo!

Cánh cửa sắt sau một tiếng két khô khan liền mở toang ra, đồng với thời gian ấy, từ bên trong bay vút ra bảy làn sáng trắng tua tủa cắm vào phía vách đối diện thành hình chữ phẩm. Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh hãi, trở mắt nhìn vào những mũi ám khí cắm vào vách đá, hình dáng của bảy vật ấy rất kỳ dị, không giống đao cũng không giống kiếm, nơi phần chuôi lại có bảy khía ngời sáng long lanh.

Phong Trần Túy Khách kinh ngạc kêu lên:

- Thất Giác Đinh !

Hoa Sĩ Kiệt vội hỏi :

- Lão tiền bối nhận ra được loại ám khí này?

Phong Trần Túy Khách nhẹ gật đầu :

- Thất giác đinh là một loại ám khí tuyệt độc, hai mươi năm về trước cả một thời làm xôn động võ lâm đã lăm cao thủ trong hai phái Chánh, Tà phải bỏ mạng vì ngọn đinh ấy, nhưng chỉ một thời gian ngắn, đột nhiên mất tích...

Chưa kịp dứt lời, từ phía đường hầm sau lưng, đã có tiếng chân đập dồn vọng lại, càng lúc càng gần. Hoa Sĩ Kiệt biến sắc, không dám trù trù, vội công Phong Trần Túy Khách lên lưng xông vào cửa sắt.

Quét mắt nhìn sơ địa thế xung quanh, phía trước vẫn là một đường hầm dài thăm thẳm, nhưng có phần rộng rãi và sáng sủa hơn nhiều.

Hoa Sĩ Kiệt vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, sau lưng liền rít kẹt một tiếng, hai cánh cửa sắt nặng nề đã tự động khép lại nửa hở như cũ.

Chàng bạo gan tiến nhanh về phía trước, mới chạy tới độ năm chục bước hơn, chân chàng bỗng đạp phải một vật mềm mềm.

Với một phản ứng cực nhanh chàng vội vọt chân tung người lên năm thước cao. Thân ảnh chàng vừa chộp rời mặt đất, từ dưới đường hầm bỗng nhô lên bảy người mẫu me đầm đìa...

Bảy cái thủ cấp khỉp khiếp ấy vừa lú lên khỏi mặt đất từ trong thất khiếu: tai, mắt, mũi, họng của mỗi đầu lâu máu đồng thời bắn ra bảy luồng khí thể màu xanh lấp lánh.

Bốn mươi chín luồng sáng xanh từ bảy chiếc thủ cấp bắn ra chỉ trong thoáng mắt là tắt ngúm ngay, và bảy cái đầu lâu cũng toắt biến mất, mọi vật lại yên tĩnh như cũ.

Hoa Sĩ Kiệt mồ hôi lạnh tháo ra như tắm, nhè nhẹ đáp người trở xuống đất.

Phong Trần Túy Khách chép miệng thở dài:

- May thật! Bốn mươi luồng chân khí" Lục oan lân hoá" ấy, bất luận là chạm vào đâu trên thân thể cũng mất mạng trong tức khắc! Bé con động tác khá nhanh đấy!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu e ngại :

Ngắm lại trong mật động này bước bước hiểm hung, nơi nơi chết chóc

Phong Trần Túy Khách vẽ mặt trầm ngâm :

- Chiếc động cổ quái như thế này mười phần chắc chắn mụ quái vật ấy cư ngụ tại đây. Nếu tình cảnh chẳng bức bách đến nông nỗi như thế này, ta thật không bao giờ mong muốn gặp mặt mụ!

Hoa Sĩ Kiệt rảo nhanh về phía trước, vừa chạy vừa đối đáp:

- Là ai! Nghe khẩu khí dường như lão tiên bối quen chủ nhân của động này thì phải?

Phong Trần Túy Khách cười khẽ gật đầu:

- Là một mụ già cổ quái, quái đến chẳng người được! Con mụ vừa chính vừa tà, rất nhiều trò chơi ngộ nghĩnh trong tay! Đặc biệt mụ mỗi món chi cũng mang tinh chất số bảy lang độc khác thường.

Hoa Sĩ Kiệt cướp lời:

- Phải chăng "Thất Sát Thần Bà" một hung danh cực mạnh của hai mươi năm về trước?

Phong Trần Túy Khách khẽ gật đầu:

- Chính mụ ấy đấy! Tuy mang danh là Thất Sát, có lúc hung ác đến cùng cực, giết người không gớm tay, nhưng cũng có khi tỏ ra rất giàu lòng chính nghĩa. Hoa Sĩ Kiệt lại hỏi:

- Lão tiên bối có quen thuộc với mụ chẳng?

Phong Trần Túy Khách cười nhạt:

- Ta cùng mẹ chưa hề đụng mặt nhau, chẳng qua hai mươi năm trước đây, mẹ vì giết chết một số bạch đạo cao thủ khơi động lòng căm phẫn của các đại môn phái võ lâm. Một lần mẹ bị mấy trăm cao thủ hai phái hắc bạch vây công trên đỉnh Hoa Sơn, khổ chiến luôn hai ngày đêm, sau rốt nhờ lão say ta giải vây giúp cho mẹ thoát hiểm...

Hoa Sĩ Kiệt lộ vẻ hân hoan:

- Thế thì đại may, rất tiện cho chúng ta nhờ lại mẹ giúp đỡ:

Phong Trần Túy Khách cười nhẹ:

- Đã thi ân cho người thì đừng mong báo đáp, ta còn đang dẫn xem có nên gặp mẹ hay là không?

Hoa Sĩ Kiệt gạt đầu nhủ thầm:

"Đúng lắm! Ra ơn đừng mong báo đáp, có lỗi dõ thứ tha! Vị Phong Trần Túy Khách này quả không hổ là một đời hào kiệt phong trần, ý niệm của ta còn quá tầm thường, nên lấy đấy mà làm gương sáng cho mình!..."

Hoa Sĩ Kiệt trong lúc trầm ngâm nghĩ ngợi đã chạy thêm được một đoạn đường khá dài, mút con đường hầm rộng rãi là một khoảng đất bằng rộng độ hai mươi trượng.

Đối diện với khoảng sân rộng là hai gian nhà một màu xanh thẫm, mái nhà sau lại cao hơn mái trước khá nhiều.

Hoa Sĩ Kiệt dừng chân nơi mút đường hầm nhìn ra ngoài quan địa thế chung quanh.

Trước hai gian nhà này, khoảng sân rộng trồng ngay ngắn bảy hàng cây

hoa lạ mắt không rõ tên, hoa tím đang nở rộ khắp lá cành.

Tất cả cửa nẻo nơi gian nhà màu xanh ấy đều đóng im ỉm, càng thăng thêm vẻ kỳ bí, âm u của cảnh vật chung quanh.

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh ngạc, cất tiếng:

Dưới lòng đất lại có thể kiến trúc phòng ốc thanh nhàn thế này công trình quả thật không nhỏ!

- Thất Tuyệt Thần Bà suốt hai mươi năm chẳng xuất hiện giang hồ, chắc có lẽ qui ẩn và kiến tạo nơi động này. Mụ chỉ có một người đồ đệ, khéo tài bố trí cơ quan, nên được giang hồ tặng cho trác hiệu "Xảo công đoạt thiên", tên thật của gã là Tưởng Bá Thành. Những cơ quan xảo diệu nơi đây, đại khái đều do một tay y sắp bày cả.

Phong Trần Túy Khách ngừng lại giây lâu rồi nói tiếp:

- Bảy hàng cây trước mắt đều án theo phép sanh khắc của ngũ hành mà sắp bày, hay gian nhà màu xanh bên trong đen tối như bưng kia, tất có nhiều cơ quan rất lợi hại. Chúng ta tạm thời ngồi nơi cửa đường hầm này, điều khí dưỡng thần một hồi nếu như đám người Xà Hà Tiên Tử chẳng đuổi theo, chúng ta bất tất phải xông vào đấy làm chi.

Hoa Sĩ Kiệt ngoan ngoãn theo lời, đặt nhẹ Phong Trần Túy Khách xuống đất, hai người ngồi xếp bằng đối diện nhau, Hoa Sĩ Kiệt cười hỏi:

- Kẻ lúc nãy cứu ta thoát khỏi ngôi nhà tranh phải chăng là Thất Sát Thần Bà?

Phong Trần Túy Khách lắc đầu cải chính:

- Đó là Thiên Nhai Cuồng Nhân Lý Mộ Bạch, ý của lão có lẽ muốn chúng ta tới đây tỵ nạn một lúc cho qua cơn nguy ngặt.

Hoa Sĩ Kiệt bỗng "ồ" lên một tiếng, chàng sực nhớ đến lời sư phụ chàng-
Ngộ Tĩnh Chân Nhân thường nhắc nhở qua: Hai mươi năm về trước có
ba nữ hai nam là những nhân vật sắc nhọn nhất của võ lâm, Thiên Nhai
Cuồng Nhân Lý Mộ Bạch là một trong những vị cao thủ ấy

Nhưng Thiên Nhai Cuồng Nhân vì sao lại cứu chàng, bản khoản suy
nghĩ mãi chẳng hiểu, chàng liền quay sang hỏi Phong Trần Túy Khách

- Con người Thiên Nhai Cuồng Nhân như thế nào? Vì sao người lại cứu
chúng

ta?

Phong Trần Túy Khách cười đáp:

- Con người lão suốt đời hành hiệp trượng nghĩa, danh dội giang hồ, một
khi xuất hiện thường bao kín mặt mày, thích gánh vác chuyện bất bình,
hành tung xuất quỷ nhập thần, chưa có một ai thấy được bộ mặt thật của
lão sao, chỉ biết lão là một con người rất tốt!

Hoa Sĩ Kiệt chợt nhớ đến lão áo vàng bịt mặt đã gặp qua trên Kim Đỉnh
Nga Mi Sơn, vội hỏi tiếp:

- Vị Thiên Nhai Cuồng Nhân phải chăng là một cụ già mặc áo vàng bao
mặt?

Phong Trần Túy Khách gật đầu:

- Phải! Chính lão ấy đấy! Lão ta rất thích mặc áo màu vàng, chiếc khăn
bịt mặt hôi rình dơ dáy, bịt mặt mười năm chưa tháo ra giặt một lần nào,
lần sau bé con có gặp lão, đừng nên buông tha mà phải năn nỉ học cho kỹ
được pho "Vô ảnh thần chỉ" của lão!

Hoa Sĩ Kiệt vừa định hỏi tiếp, chợt một luồng kinh phong bất ngờ ập đến bên chàng, cùng theo giọng cười sắc lạnh:

- Bọn người dù chốn đến góc biển, hay lên tận mây ngàn, chúng ta cũng quyết tìm cho kỳ được, mau mau ngửa cổ chịu chết!

Hoa Sĩ Kiệt rất mực kinh hãi, vội quay phắt người lại, gã quái nhân xấu xí áo xanh chỉ còn cách hai người không đến năm bước. Té ra lúc hai người mãi mê nói chuyện, quái nhân áo xanh đã lặng lẽ tiến sát đến không gây một tiếng động nhỏ và bất thành linh phóng chưởng ra đột kích hai người. Hoa Sĩ Kiệt cả kinh thất sắc, song chưởng cấp thời dựng lên đầy tới. Từ lòng bàn tay hai luồng kinh khí tỏa ra như sấm sét, phóng thẳng vào ngọn chưởng của quái nhân áo xanh đang lao tới!

Băng!

Trong đường hầm âm u liền đó vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, lòng hang rung chuyển cơ hồ như muốn sụp xuống, Hoa Sĩ Kiệt bị đẩy lùi ra sau hàng mấy bước.

Phong Trần Túy Khách vội nhắc:

- Hãy đem Băng hồn chưởng của mi ra mau!

Hoa Sĩ Kiệt miệng lẩm bẩm niệm "băng hồn", tay phải đồng thời vận kinh, quật mạnh ra trước.

Quái nhân áo xanh chợt cảm thấy một luồng kinh khí lạnh buốt thốc đến, chẳng dám ngang nhiên chống đỡ, nhanh nhẹn tháo lui ra sau bảy tám bước, đồng thời kinh ngạc kêu lên:

- ô ! Té ra tiểu tử mi đã học được Băng hồn chưởng? Chẳng ngờ chỉ thời gian ngắn ngủi một tháng, mi lại may mắn ngộ kỳ ngẫu, công lực tiến bộ đến thế!

Tay phải cùng theo lời nói nhắc cao, năm ngón quặp lại như năm chiếc móc câu, chộp vút vào người Hoa Sĩ Kiệt.

Thấy quái nhân áo xanh sử dụng Xà yêu chi, chàng đâu dám chống đỡ, hoá tốc quặp lấy Phong Trần Túy Khách phóng người lẩn vào giữa bảy hàng cây nơi sân trống.

Chân chàng vừa chắm đất, thì đột nhiên ,từ mỗi cánh hoa của tất cả bảy hàng cây trên sân trống, đều đồnglượt phun toả ra một làn sa mù màu xanh biếc. Hoa Sĩ Kiệt cả sợ vội nhắc người lên hai trượng cao, cúi đầu nhìn xuống, làn sa mù màu lục phủ trùm khắp những lùm cây, càng lúc càng mịt mù.

Chàng chau mày lo âu nhủ thầm:

"Khoảng sân này rộng có dư hai mươi trượng, bãng vào võ công hiện tại của ta, khó mà bay vượt qua khỏi một lượt bay hàng cây như thế, mà ít nhất phải đáp xuống một hai lần để lấy đà mới có thể đặt chân đến ngôi nhà màu lục, phía dưới, tất nhiên chứa đầy chất kỳ độc, chỉ còn cách mạo hiểm bế huyết đạo mà đáp xuống..."

Suy tính xong, chàng vội với ra sau bảo Phong Trần Túy Khách:

- Lão tiên bối mau bế lấy huyết đạo kéo lớp sương mù trong những bụi hoa kia coa chất độc!

Lời vừa dứt, thân hình chàng đã bắt đầu sà xuống, Hoa Sĩ Kiệt vội bế tất cả huyết đạo châu thân và để mạnh chân khí, đạp chân vọt người lên một trượng cao, là là bay xéo về phía trước xa dư năm trượng.

Nhưng lạ thay khi cúi mặt nhìn xuống, bảy hàng hoa cỏ vẫn nguyên như cũ dưới chân, cái nhảy vừa rồi của chàng dường như vẫn đứng yên một chỗ bất di bất dịch. Hoa Sĩ Kiệt thầm kinh ngạc giật mình:

"Bằng vào công lực của ta, hai lượt nhảy như thế, ít nhất cũng thâm nấn được khoảng cách trên mười trượng, thế sao dãy hàng hoa cỏ vẫn y nguyên dưới chân, lẽ đâu bảy hàng cây cối ấy lại biết di động hãm vây khách lạ?"

Phong Trần Túy Khách cũng nhìn thấy sự việc không phải vội bảo chàng:

- bảy hàng hoa cỏ này được sắp xếp trồng theo thuật ngũ hành và bát quái, bé con hay an theo trận pháp mới có thể thoát ra được!

Luồng xa mù xanh biêng biếc vẫn cứ vờn vỹ mãi chẳng tan. Hoa Sĩ Kiệt lại sà mình đáp xuống lùm hoa trung ương của hàng cây thứ hai, chân chàng vừa chạm đất, bỗng từ dưới lòng đất một tiếng "két" vang lên, bảy hàng hoa mọc đồng thời gian như chớp xẹt, bay tủa ra vô số những chiếc móc bằng sắt, châu thẳng về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt kinh hoàng đến thất sắc, cấp tốc tung người trở lên cao, phản ứng của chàng tuy nhanh chóng cực cùng, song cũng chẳng tránh khỏi quần áo bị móc rách tả tơi từng mảnh suýt nữa là chạm vào da thịt.

Chàng không còn dám khinh lờn nữa, đành ngoan ngoãn theo phương hướng của Phong Trần Túy Khách chỉ dân rơi đúng lùm hoa mút về phía phải hàng cây thứ ba.

Liền đó, lại một tiếng động khẽ vang lên, từ trong những cánh hoa tủa bay ra vô số ong độc màu vàng như nghệ.

Chỉ thoáng mắt sau, đầy trời toàn là ong độc bay về hướng Hoa Sĩ Kiệt đang đứng.

Phong Trần Túy Khách vội bảo:

- mau tháo chiếc hồ lô rượu trên lưng ta xuống, trút tất cả số rượu còn

lại, châm lửa đốt lên, loài ong rất sợ lửa!

Hoa Sĩ Kiệt không chút chần chừ, y theo lời đổ hết số rượu thừa trong hồ lô ra, nhen lửa đốt phừng lên, quả nhiên từng đàn ong độc vây khắp bốn phía, thấy lửa liền bay dạt cả ra không dám tiến lại gần.

Phong Trần Túy Khách đặng hăng cất cao giọng:

- Thất sát thần Bà, nếu mụ còn giở trò quỷ quái coi chừng lão say này sẽ huỷ phá tất cả hoa cỏ trong vườn mụ đấy!

Và quả nhiên lời của Phong Trần Túy Khách có hiệu nghiệm, ngay lần trong tiếng quát của ông có tiếng huýt sáo sắc nhọn, bầy ong nghe qua hiệu lệnh liền rút lui

vào những lùm hoa kỳ dị.

Phong Trần Túy Khách nhìn lên những chùm hoa, cười đắc ý:

- Bé con, giờ đây mi bắt đầu từ hàng cây thứ ba tiến sang hướng Đông đúng năm bước, quay về hướng Bắc cũng năm bước sau đó vòng qua hướng Nam ba bước, lại trở sang hướng Đông là có thể thoát ra khỏi trận này. Hoa Sĩ Kiệt răng rắc nghe theo lời, quả nhiên chỉ khoảnh khắc sau đã ra khỏi bầy hàng cây hoa cỏ và đặt chân đến trước thềm hai toà nhà màu xanh.

Phong Trần Túy Khách đưa mắt ngắm nghía hai toà nh, sắc mặt trang nghiêm:

- Trong hai toà nhà quỷ quái này, nhất định là cơ quan trùng trùng, bước bước chạm bẫy, vào được trong ấy phải cẩn thận cho lắm! Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ gật đầu, giơ tay vỗ nhẹ lên cánh cửa mấy lượt và nhẹ như chớp tràn mình sang bên.

Cánh cửa nặng nề màu xanh biếc liền kết lên tiếng và mở toác ra. Khác hẳn với sở liệu của Hoa Sĩ Kiệt , không hề có một loại ám khí nào phóng ra, chàng im lìm đợi qua một hồi, chẳng thấy động tĩnh chi khả nghi, liền nhón mắt nhìn vào, bên trong trống trơn không một vật. Khi đó chàng mới an tâm công Phong Trần Túy Khách trên lưng, nhắc bước vào trong.

Vừa đặt chân qua khỏi ngưỡng cửa, sau lưng lập tức vang lên tiếng động khẽ, hai cánh cửa màu xanh đã tự động khép chặt lại kín như bưng.

Trong nhà vụt tối đen như mực, xoè bàn tay ra chẳng nhìn thấy. Hoa Sĩ Kiệt khẽ nhắm mắt lại giây lâu để cho quen với bóng tối, sau đấy vụt mở choàng mắt ra, chàng không khỏi lặng người đứng im như trụ đá.

Cảnh vật mà ánh mắt chàng đầu tiên chạm phải là những bộ xương người rải đầy mặt đất.

Những bộ xương người ấy hoặc nằm, hoặc ngồi, có bộ dáng dấp như đang đi hoặc đang chạy, mỗi bộ xương đều có đầy đủ ngũ quan: mắt, mũi, họng, tai,...chẳng qua da thịt đã rửa mất còn trơ lại lớp xương trắng phếu mà thôi.

Từng trận âm phong không biết từ đâu hiu hắt thổi lồng vào nhà như càng tăng thêm không khí u trầm lạnh lẽo đầy vẻ ma quái.

Giữa thời gia Hoa Sĩ Kiệt đang kinh hãi bàng hoàng, đột nhiên từ bên Ngũ Đài Sơn phía vách nhà vang lên một điệu nhạc thật véo von ai oán, nghe như tiếng nhạc tang Lô ti Ôn đưa một oan hồn về cái chết,

Phong Trần Túy Khách khẽ giọng thì thào:

- Chúng ta tạm khoan tiến vào, chờ xem chúng định giở trò quỷ quái gì? giọng nhạc u hồn tấu lên một lúc lâu, chợt có tiếng khóc rả rích thấp cao theo hơi nhạc, và lạ thay từ trong những bộ xương người khô khốc, từ từ lăn rơi hai dòng lệ long lanh xanh biếc.

Hoa Sĩ Kiệt càng kinh dị hãi hùng, trợn tròn ánh mắt nhìn chăm chăm lên những bộ xương người biết cảm xúc ấy!

Những bộ xương vốn trắng phêu phểu đáng sợ, dang dần dần nhuộm đỏ vì chất máu, biến thành những con ma máu.

Từng con ma máu khủng khiếp ấy bỗng chầm chậm nhách động thân hình, lù lù tiến về phía Hoa Sĩ Kiệt.

Quá sợ hãi, chàng rú oái lên một tiếng, song chưởng đẩy bừa ra với toàn sinh công lực trên người. - ào !...

Một luồng kinh phong với thế mạnh như nước đổ dồn ập thẳng vào những bộ xương máu kia.

Nhưng lạ thay! Những con ma máu ấy vẫn đứng đưng như không, lằm lừ tiến đến, luồng kinh phong hình hậu của Hoa Sĩ Kiệt phóng ra vừa rồi, không một mảy may ảnh hưởng đến sức tiến của chúng.

Hoa Sĩ Kiệt lo thảm:

" Với chưởng lực vừa rồi, đừng nói gì là những cỗ xương kia mà dù cho sắt đá cũng khó vẹn toàn, thế tại sao..."

Lúc ấy, những bộ xương đã tiến gần đến nơi, Hoa Sĩ Kiệt không còn thời giờ đâu nghĩ tiếp, vội lần nữ tập trung mười thành công lực dúc vào song chưởng đẩy mạnh ra... - ầm !...

Gian phòng sau tiếng nổ từ làn chưởng phóng ra, rung rinh lắc động, thế nhưng những bộ xương vẫn y nhiên tiến đến mà không ngã nhào như sự tưởng tượng của chàng.

Bất thần cùng thời gian ấy, một bộ xương to lớn nhất giương rộng đôi

cánh tay, chạy nhào ra trước.

Hoa Sĩ Kiệt cả sợ vội lách người sang bên tránh né, chẳng ngờ một thầy ma từ cánh trái giơ hai cánh tay máu ra bóp cổ chàng.

Lưỡng đầu thọ địch, Hoa Sĩ Kiệt muốn né tránh cũng vô phương, hai bàn tay lạnh ngắt như giá băng đã chộp gọn cần cổ chàng xiết chặt.

Hoa Sĩ Kiệt kinh khiếp, đến tóc gáy dựng đứng từng sợi, hoá tốc vung ra một chưởng bổ vào chiếc sọ của bộ xương máu.

Sau một tiếng "bịch" nặng nề vang lên, chàng cảm thấy bàn tay như nên phải một vật bằng sắt thép, đau nhức như muốn gãy lìa.

Hai bàn tay máu như hai chiếc kẹp sắt càng lúc càng siết chặt thêm cổ chàng, cơ hồ nghẹt cả hơi thở và ngắt đi.

Hoa Sĩ Kiệt thàn than:

- Hết rồi!...

Cũng khi ấy Phong Trần Túy Khách trên lưng chàng, bị một bộ xương to lớn khác giương tay chộp vào mặt ông.

- Soạt!...

Vuông lỵa trên mặt ông bị thầy ma giật phăng xuống, xé toang từng mảnh, ông chỉ kịp kêu rú lên một tiếng đau đớn và rời khỏi lưng Hoa Sĩ Kiệt ngã quay trên mặt đất. Hoa Sĩ Kiệt vừa định xoay người lại giải cứu, nhưng chàng bị ngay một bộ xương khác nhảy đến ôm chặt, khiến chàng mất hết thăng bằng và cùng chung số phận như Phong Trần Túy Khách té phịch ngay xuống đất.

Liền theo đó, từ hướng sâu trong nhà vang lên một chuỗi cười lạnh lạnh

đắc ý:

- Ồ! Té ra lão quỷ say, thả cho bọn họ vào!

Một chuỗi tiếng động "lách cách" khuua vang, những bộ xương máu đang giữ chặt hai người, tự dưng nói lỏng ra, chậm chạp di động về những vị trí cũ của mình.

Hoa Sĩ Kiệt chợt cảm thấy trước mắt hoa lên, nhưng bộ xương góm ghiếc bỗng trong thoáng mắt đột nhiên biến mất, căn phòng trở lại trạng thái cũ như lúc chàng mới vừa đặt chân bước vào, trống trơn không một vật! Hai người vừa lồm cồm trỗi dậy, Phong Trần Túy Khách tức tối mắng vang: - Thất sát thần Bà! Mi lại định giở trò quái gì thế?

Giọng nói lạnh lạnh khi nãy lại từ phía trong vọng ra: - Hai mươi năm trời chẳng gặp nhau, võ công của lão quỷ say m sao thoái bộ đến thế?

Phong Trần Túy Khách cười khà khà, mắng oang oang:

- Giá như lão say ta chẳng bị trọng thương trước, thì căn nhà quỷ của người đã lật ngược đưa cột lên trời từ lâu rồi!

Giọng cười từ bên trong nhà vụt tắt ngang:

- Thôi đủ rồi ! Đừng khoác lác lắm! mau vào trong mà nghỉ ngơi!

Dứt lời, vách tường nơi cửa nhà bỗng tách ra làm đôi, hiện ra một khung cửa nhỏ. Hoa Sĩ Kiệt vội đỡ Phong Trần Túy Khách lên lưng, xuyên qua ngách cửa bí mật đi sâu vào trong, vừa nhắc mắt nhìn vào chàng không khỏi rùng rờ hồn vía.

Vì nơi giữa của sảnh đường, một lão bà chợt mắt đang ngồi, da nhăn, tóc trắng, mặt mũi vô cùng góm ghiếc! Đã thế, phía sau lưng bà ta còn bày một cái đánh thật lớn, từ trong đó không ngớt phọt ra bảy tia máu tươi,

vọt cao đến tận nóc nhà, và toả văng khắp nơi, khiến trên gạch lầy lụa một lớp máu ngậ đến mắt cá chân.

Hai bên vách tường phải trái treo bảy loại binh khí quái dị khác nhau, không phải đao cũng chẳng giống kiếm. Trên mỗi lưỡi binh khí long lanh ánh máu hồng.

Dưới chân lão bà một mắt, phủ phục bảy loại quái vật khác nhau, đủ cả sư tử, cọp, beo, gấu sói...

Trên mình lũ quái vật đó vết máu lổm đổm khắp nơi, hình trạng càng tăng thêm phần khủng khiếp.

Bầy thú lạ thấy hai người bực tới, đều nhe nanh gầm gừ như muốn nhảy xổ lại.

Hoa Sĩ Kiệt thấy cảnh tượng quái nhân, quái vật cùng căn nhà hung hiểm trước mắt, không khỏi sụt lui ra sau mấy bước, da lưng rờn rợn toát mồ hôi.

Lão bà chợt mắt cười kha kha:

- Nhóc con! Chỉ nhìn thấy đám quái thú của ta đã sợ đến nông nỗi ấy, còn định xông xáo giang hồ được chẳng?

- Bà quay xuống vỗ về bảy con quái thú dưới chân, khẽ giọng bảo:

- Bảy cục cưng! mau lui ra nhà sau. Nơi đây để ta tiếp rước hai cục cưng kia, kéo chúng sợ hãi!

Bảy quái thú rất mực ngoan ngoãn, vẫy đuôi lắc đầu riu riu lui ra nhà sau.

Hoa Sĩ Kiệt đến lúc ấy mới dám thở phào một hơi để nhẹ bớt nỗi sợ hãi

trong lòng. Chàngkhẽ đặt Phong Trần Túy Khách xuống đất, lựa chỗ không dính chất máu để đặt chân.

Lão bà chợt mắt buông tiếng cười khanh khách:

- Lão quý say, đã hai mươi năm không gặp, hôm nay trận gió nào thổi mi tới đây thế? Mời ngồi!...

Phong Trần Túy Khách cũng cười lên ha hả:

- Lão say ta đêm nay xông bừa đi bậy, lỡ chân lọt vào căn nhà quý của người. Thật ra, nếu biết có người ở đây, chưa chắc lão say đã chịu vào!

Lão bà chợt mắt hừ khan một tiếng, cười gằn:

- Tại sao? Chả nhẽ mi sđặt bước vào chốn "Đào nguyên" nơi thế ngoại này rồi ô nhục thanh danh của mi sao?

Phong Trần Túy Khách dư hiểu tính nết cổ quái của mục Thất sát thần Bà trước mắt, một lời chẳng hợp tai, mục sẽ trở mặt ngay, nên vội đổi sang vẻ tươi cười:

- Mục quái bà người đã hiểu lầm rồi, người cho rằng nhìn thấy bộ giò tiều tụy của ta đây sao? ối chà...

Ông thở dài một tiếng dứt ngang lời nói, quay sang bảo Hoa Sĩ Kiệt :

- Mau ra mắt Thất sát thần Bà, một lão tiên bối của mi, đã danh trấn giang hồ từ hai mươi năm trước!

Hoa Sĩ Kiệt vội quì xuống đất làm lỒ:

- Vãn bối Hoa Sĩ Kiệt xin bái kiến thần bà!

Thất sát thần Bà đổi giận làm vui, cười hể hả:

- Thăng bé này xem ra khá đĩnh ngộ đấy, coa đồ của lão tửu quý người phải chăng? Thôi đứng lên, đứng lên!

Hoa Sĩ Kiệt vâng lời đwngs dậy, cung kính:

- Văn bối là tọc gia đệ tử Nga Mi phái, Đồ đệ của Ngô Tĩnh Chân Nhân. Thất sát thần Bà buột miệng kêu "ồ" len:

Một giờ trước đây, sư thúc tổ mi ẩn Vân Thượng Nhân được lão cuồng đưa đến nơi đây, ông ta đã hấp hối gần chết, mi đến gặp người mau! Hoa Sĩ Kiệt mừng lo lẫn lộn:

- Thật chẳng? Văn bối rất muốn được gặp người trong tức khắc! Thất sát thần Bà quay ra phía sau gọi to:

- Ngũ Bảo nhi, mau bồng ẩn Vân Thượng Nhân ra đây!

Giây sau, một con đười ươi to lớn dị thường bồng đem ra một cụ già máu me đầy người để nhẹ lên nơi khô ráo dưới sàn nhà.

Vừa đưa mắt nhìn sang liền nhận ra ngay cụ già nọ chính là ẩn Vân Thượng Nhân. Hoa Sĩ Kiệt nhào tới như kẻ điên, quì thụp xuống bên cạnh ẩn Vân Thượng Nhân buông tiếng khóc to. - Đồ tôn Hoa Sĩ Kiệt cúi lạy ra mắt sư thúc tổ! Tiếng khóc gào của Hoa Sĩ Kiệt khiến ẩn Vân Thượng Nhân dần dần tỉnh lại, đôi mắt lơ lệt thất thần rời di lên khuôn mặt chàng, sắc mặt hiện đầy vẻ kinh ngạc, mấp máy môi mấy cái mới phều phào được thành lời:

- Con là...Hoa Sĩ Kiệt ?...

Hoa Sĩ Kiệt nước mắt đầm đìa gật đầu:

- Vâng ! Đồ tôn chính là Hoa Sĩ Kiệt , sư thúc tổ người...

Ấn Vân Thượng Nhân gắng sức dùng cánh tay phải run rẩy khoát chặn lời chàng, giọng đứt đoạn và yếu dần...

- Con phải...Nga Mi phải...báo...báo thù...

Hoa Sĩ Kiệt càng khóc nức nở, vội gạt đầu không đáp.

Ấn Vân Thượng Nhân đã thờ hắt ra, lồng ngực càng phập phồng dữ dội, cố gom lấy sức tàn mấp máy đôi môi, khá lâu sau mới thều thào được mấy tiếng khẽ như gió thoảng:

- Mau... đến... ảo Vân... Phong...dưới suối... phún... phún... huyết... bên trên... một cục...

Giọng nói của ông đã quá mảnh không sao nghe rõ được, Hoa Sĩ Kiệt rất mực thông minh, biết là ấn Vân Thượng Nhân vẫn chưa hết lời, vội kề bên tai ông thét gọi:

- Sư thúc tổ, ảo Vân Phong, dưới suối phún huyết trên một cục chi?...

Ấn Vân Thượng Nhân há họng ngáp ngáp mấy cái gom lấy chút tàn lực cuối cùng...rặn ra từng tiếng: - Trên một cục....cục đá... có... tám... chữ... có... thể tìm đến... Băng... sơn...

luyện... thành võ... công... cái thế...

Tiếng khò khè trong cổ họng càng lúc càng dập dồn chen lấy những tiếng cuối cùng, thân hình ông đồng thời giật luôn mấy cái và thẳng đơ ra bất động.

Hoa Sĩ Kiệt thấy sư thúc tổ đã hết thở, ôm chặt lấy thi hài ông, gào khóc điên cuồng, tiếng khóc càng lúc càng thê thiết não nùng, khiến Phong

Trần Túy Khách đứng bên cạnh cũng cúi lòng để rơi hai giọt lệ già nua.

Thất sát thần Bà chừng như không chịu được vụn hết lên:

- Đồ vô dụng, người chết rồi có sống lại được chẳng? Cứ ôm lấy thầy mà khóc mãi có ích gì?...

Hoa Sĩ Kiệt đang thống khổ quá mức, cơ hồ muốn chết đi được, lời quát tháo của Thất sát thần Bà như một gáo băng sương dội thẳng vào tâm não, khiến chàng chợt tỉnh ngộ ngay, vội để thi hài ả Vân Thượng Nhân xuống, quệt phẳng nước mắt, nghiêng răng cung tay hăn học: Phải! Anh hùng chẳng rơi lệ, ta phải can đảm cố mà sống, để một ngày vì sự môn mà báo thù!

Phong Trần Túy Khách quay sang Thất sát thần Bà trách cứ:

- Lệ anh hùng không để rơi, chỉ vì chưa gặp lúc thương tâm đúng mức. Gã thiếu niên này gặp phải cảnh giáo huỷ sư vong, lại là lúc tuổi trẻ dõ xúc cảm, gặp biến cố thảm khốc như thế tránh sao khỏi đau đớn muốn chết được?

Thất sát thần Bà nhẹ thở dài đáp:

- Ý của già lại khác, một con người gặp phải đại nạn càng phải tỏ ra cương nghị sắt đá hơn, nước mắt theo thói nữ nhi đâu có dìm được chết kẻ thù bao giờ?... Bà vụn thở dài thêm một tiếng, tiếp lời:

- Tuy chốn giang hồ lắm mưu quỷ chước thần, nhưng luật trời rất oai linh! Bé con, hôm nay mi có thể xông vào chốn này, kể như là phước duyên kỳ ngẫu của mi...

Hoa Sĩ Kiệt vừa nghe lời bóng gió của đối phương đã hiểu ngay, vội bươn bả tiến lên quì ngay trước mặt Thất sát thần Bà cung kính dập đầu:

- Nếu như Thần Bà khứng chỉ điểm võ công cho vãn bối, dù đến chết vãn bối cũng chẳng dám quên ân!

Thất sát thần Bà vội vọt cười to lên:

- Bé con thông minh, già cùng mi chẳng có duyên phận thầy trò, không nên dùng đại LỖ như thế, mau đứng dậy!

Thất sát thần Bà dứt lời, đôi mắt khẽ nhắm lại, lăm bằm một mình:

- Linh đài tuy đã trừ bỏ ý niệm lợi danh, song vì trần thế vẫn chưa tròn nhân quả. Lẽ ra ta đã sớm “toạ hoá” rồi nhưng vì một nguyện ước dở dang cứ day dứt mãi không thôi nên còn nấn ná đến hôm nay...

Hoa Sĩ Kiệt ngắt lời:

- Nguyện ước dở dang của lão tiền bối, sau khi vãn bối ra khỏi chốn này, bất luận là rừng đao hay núi lửa, cũng quyết vì lão tiền bối thực hành đến vẹn tròn mới thôi!

Thất sát thần Bà lại cười lên lạnh lạnh, khẽ phất chiếc tay áo về phía chàng,

Hoa Sĩ Kiệt đang quỳ dưới đất, chợt cảm thấy một luồng nhu lực êm ái nâng chàng đứng ngay dậy.

Giọng cười của Thất sát thần Bà kéo dài một lúc khá lâu, đột nhiên bà ngưng hẳn tiếng cười, trầm tư nghĩ ngợi một lúc, rồi buông ra một tiếng thở dài ảo não.

Hoa Sĩ Kiệt khoanh tay đứng nghiêm cung kính:

- Lão tiền bối có nguyện ước chi chưa tròn, xin cứ nói ra, vãn bối... Thất sát thần Bà khoát tay ra dấu Hoa Sĩ Kiệt đừng nói thêm, đoạn lăm bằm

một mình:

“ Trên đời lắm chuyện hận, hận nhưt phản sư môn...”

Hoa Sĩ Kiệt lờ mờ cảm thấy Thất sát thần Bà dường như có chuyện tâm trọng đại chỉ ẩn kín trong lòng, không thể bộc lộ cùng người ngoài, chàng lạnh đờ lời: - Nếu như lão tiên bối có chuyện khó nói thành lời, không ngại cứ viết lên giấy phong kín lại, rồi chỉ thị cho văn bối...

Thất sát thần Bà lại than dài một tiếng:

- Những chuyện thương tâm nhất trên trần thế, khổ thay không thể bộc lộ cùng người, Bé con! Người quả minh đoán được ý người, trước giờ phút già đây toạ quan về cảnh khác nhất định đem bảy môn tuyệt học bình sinh truyền thụ lại cho mi! Hoa Sĩ Kiệt vòng tay xá dài:

- Đa tạ lão tiên bối có lòng ưu ái! Bỗng khi ấy, tư xa thoang thoang vọng vào nhà mấy tiếng hú quái lạ, Hoa Sĩ Kiệt mặt liền đổi sắc:

- “Đám đồ đệ của Xà Hà tiên tử, dường như chúng đã tiến đến trước căn nhà rồi!”

Thất sát thần Bà cười dài:

- Người không cần sợ hãi, ta có cách khiến chúng phải rời đi!

Dứt lời cất cao giọng gọi:

- “Lục bảo nhi” mau mau ra ngoài bảo “Tam bảo nhi” hãy lập tức thả hai nàng ấy ra và cảnh cáo cho họ biết nơi đây là chỗ tịnh tu của Thất sát thần Bà, cấm không

cho người đến quấy nhiễu, bằng không sẽ giết chết chẳng dung! Sau một tiếng dạ to, từ trong nhà bay vụt ra một con két khổng lồ, nhanh như

chớp xẹt tuốt ra ngoài, không bao lâu sau tiếng rú hò quái lạ đều im bật!

Thất sát thần Bà quay sang Phong Trần Túy Khách cười ôn tồn:

- Nơi đây chẳng có rượu ngon để khoản đãi khách quý, chỉ có ba viên linh dược trị thương xin tặng người, uống xong cứ ở lại đây điều dưỡng một ngày là lành hẳn và người cứ tự tiện rời nơi đây càng sớm càng tốt!

Phong Trần Túy Khách liền tiếp lấy ba hoàn thuốc, vòng tay cảm kích:

- Đa tạ lòng tốt của Thần Bà, còn chuyện chi khác Thần Bà cần đến lão say ta ra sức nữa chẳng?

Thất sát thần Bà khoát tay:

- Không! Ba viên thuốc kia, kể như trả đại ân của hai mươi năm về trước, già chẳng dư thì giờ hầu chuyện cùng người. Vì cần phải truyền thụ võ công cho đứa bé này!

Dứt lời liền đứng phắt dậy, kẹp lấy Hoa Sĩ Kiệt lách mình mất hút vào sau nhà!

Nhìn qua thân pháp lạ lùng của Thất sát thần Bà, Phong Trần Túy Khách rất mực kinh ngạc “ồ” khẽ một tiếng và lẩm bẩm:

- Hai chân của Thất sát thần Bà như chẳng còn, nguyên do vì đâu kìa?

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Yêu thương và thù hận

Ba ngày sau, khi hoàng hôn phủ xuống, từ một miệng hang phía sau miếu, đột nhiên xuất hiện một gã thiếu niên áo trắng chính là Hoa sĩ Kiệt tục gia đệ tử của phái Nga Mi.

Sau khi khuôn mặt tảng đá lấp kín miệng hang, chàng vận lực lên đầu ngón tay khắc sâu vào mặt đá cứng sáu chữ: “Thất sát thần bà chi mộ”.

Và chàng quỳ sụp xuống, sùi sụp khẩn vái mà nước mắt doanh tròn:

- Thần Bà lão tiên bối, cầu xin anh linh người an nghỉ, những sự việc dở dang của lão tiên bối phong kín trong chiếc túi vải đây, vẫn bối nguyện sẽ vì người tiếp tục hoàn thành tại Động Đình Hồ vào mùa thu tới... Di thể sư thúc tổ của vẫn bối, cũng xin tạm mai táng gần đây, chờ sau khi tuổi thâm cừu dọn sạch vẫn bối sẽ trở lại trùng tu phần mộ...

Khẩn xong, chàng chậm chậm đứng lên, tung mình thoát ra khỏi miếu...

Vầng trăng đã chênh chếch về tay, màu trời đã bắt đầu dựng lên một ngày mai khác...

Chàng nhớ lại một đêm của ba ngày về trước bị thầy trò của Xà Hà tiên tử đuổi chạy như chó nhà hoang, xơ bơ xác bấc lủi nhanh vào miếu để trốn lánh, nghĩ đến nỗi đắng cay khốn đốn ấy, lửa thù không khói ngun ngút trào sôi.

Chỉ vốn vẹn ba đêm ngày dưới hầm sâu, Thất Sát Thần Bà đã đem binh sanh bảy môn tuyệt học quý báu “Băng quyền trấn sơn hà”, “Thất cầm thảo”, “Thần Ma ngư phong”, “Thiên Cơ chỉ”, “Đông Hải đồ kinh”,

“Xảo Yến xuyên vân” cùng “Thế phong xung thiên” truyền thụ cả cho chàng, sau đấy lại còn áp dụng phương pháp khai đỉnh của Phật môn, đem tất sinh chân lực của người rót sang cơ thể chàng.

Những dĩ vãng ấy tựa như những bức ảnh nổi dài liên tục quay về trên ký ức, khiến Hoa sĩ Kiệt dâng lên một nỗi buồn thương cảm.

Chàng không sao dẫn được sự trào trộn của tâm linh, giữa đầu hú lên một tiếng dài hùng tráng.

Chàng thanh lạnh lạnh rền vang tựa như tiếng rỗng găm cộp réo, vọng ngút từng mây, dội rung sơn nhạc, khiến hàng cổ thụ bọc quanh ngôi cổ miếu, cành lá phải xào xạc lung lay.

Hoa sĩ Kiệt vừa kinh ngạc lẫn vui mừng, chàng không ngờ chỉ trong ba ngày đêm ngắn ngủi, công lực đã tăng tiến đến mức độ nhanh chóng đến thế.

Chàng đâu hiểu rằng Thất Sát Thần Bà, khi áp dụng phương pháp Phật môn khai đỉnh, đã quyết tâm đem toàn bộ chân lực bản thân, rót sang tất cả cho chàng, nhờ đấy mà công lực chàng đã tăng tiến chày bực như được qua năm, sáu mươi năm trui luyện.

Trong lòng vô cùng phấn chấn, Hoa sĩ Kiệt nắm chặt đầu quyền, vung thẳng vào không khí thệ nguyện: - Ta phải báo thù, vì sư huynh đệ Nga Mi phái mà tẩy sạch huyết thù.

Chàng chỉ thuận tay phẩy động đầu quyền, thế nhưng kinh phong vẫn theo đó thoát ào ra với một sức mạnh lẹch bề nghiêng non, tông thẳng đến một cột cổ thụ trước mặt.

Rắc!...

Cùng với một tiếng động vừa vang lên, cột cổ thụ to hơn ba người ôm,

bỗng gãy gọn làm đôi và ngã âm xuống, lá cành tươi tả bay văng. Hoa sĩ Kiệt đứng lặng người một chỗ, chàng không sao tin tưởng ở mình có được một công lực kinh hồn như thế. Đang lúc chàng đứng thù người ra bàng hoàng, từ trên một ngọn cỏ thụ khác nhảy phóc xuống một người, chân vừa chấm đất đã lạnh lùng cất tiếng:

- Nửa đêm khuya khoắt, không hiểu ở đâu lợ mò đến một tên khùng như thế!

Hoa sĩ Kiệt nghe xong rúng động cả tinh thần, tiếng nói của người nọ tuy rất khê, nhưng cảm thấy như bị những nhát búa ngàn cân đập mạnh lên tâm khảm.

Hiển nhiên là kẻ phát ra tiếng nói có một nội lực vô cùng hùng hậu.

Hoa sĩ Kiệt sau phút định thần, liền nhắc mắt quan sát đối phương, nhãn lực của chàng lúc ấy rất đổi sắc bén, tuy dưới bóng trăng tà lờ mờ, bóng người ấy lại rất nhỏ nhắn, nhưng vẫn nhìn thấy được mái tóc dài óng ả phủ xoa bờ vai chỉ có diện mạo và sắc phục là không nhìn được rõ lắm.

Hoa sĩ Kiệt phán đoán đối phương là một cô gái, nên hừ lạnh lùng cất tiếng:

- Trai không đấu với gái, chó không tranh với gà!

Dứt lời quay ngoắt người cất bước về hướng Tây Nam của ngôi miếu.

Chân chàng chưa kịp nhắc bước, phía sau lưng đã có tiếng quát to:

- Đứng lại!

Hoa sĩ Kiệt thoáng sửng sốt, khựng ngay bước chân, gay gắt hỏi:

- Cô bảo ai đứng?

Thanh âm của chàng rất đỗi âm trầm, cố ý dùng mười thành công lực để phát ra.

Bóng người nọ khẽ giật mình, chậm rãi bước sang nhìn chàng cười khẩy:

- Nơi đây trừ người ra, không lẽ ta nói chuyện với đá được à?

Khi tiến đến còn cách trước mặt Hoa sĩ Kiệt độ năm bước, người nọ mới dừng chân lại.

Nhờ khoảng cách gần gũi ấy, Hoa sĩ Kiệt lúc đó mới có dịp quan sát dung mạo đối phương, dù dưới ánh trăng lờ mờ vẫn hiện rõ một sắc đẹp mỹ miều thoát tục, qua

bộ sắc phục màu vàng trang nhã, bó gọn lấy thân hình yêu kiều.

Hoa sĩ Kiệt không khỏi buột miệng kêu lên:

- Quả là một giai nhân dưới ánh trăng!

Bị lời khen vụng về của chàng, thiếu nữ không khỏi đỏ bừng đôi má, thẹn thùng gục đầu xuống, nhưng chỉ phút giây lại ngừng lên, ánh mắt long lanh như giòng điện lạnh, tia thẳng về phía Hoa sĩ Kiệt, giọng nói thật thanh trong nhưng không kém phần ngạo nghễ:

- Mi nhận thấy ta đẹp lắm à?

Hoa sĩ Kiệt mới chợt cảm thấy mình lỡ lời, đối với một thiếu nữ xa lạ, đáng lý không nên thốt lên những lời kém nhã nhận như thế, nên trướì lời hỏi vặn của thiếu nữ, chàng ấp a ấp úng chẳng thành lời.

Thiếu nữ áo vàng nọ thấy Hoa sĩ Kiệt đỏ mặt tía tai đứng trơ ra một chỗ như tượng phỗng không khỏi buồn cười trong lòng, nhưng ngoài mặt

nàng vẫn phớt tình như thường, lạnh lùng tiếp lời:

- Mi thấy gái đẹp là thích mê đi chẳng?

Trước lời lẽ khinh thường và đầy mỉa mai của thiếu nữ, Hoa sĩ Kiệt cau hăn đôi mày kiếm, hừ lên một tiếng lớn hăn học đáp ngay: - Tại hạ không phải là hạng công tử phóng đảng, trái nét lang tâm như thế, cô nương chớ hiểu lầm! Hiện tại hạ có việc gấp phải đi ngay, không thể hầu chuyện lâu được.

Dứt lời lại quay phắt mình, hấp tấp rời đi.

Thiếu nữ áo vàng quát to ngăn lại:

- Khoan đi đã! Bốn cô nương còn có lời hỏi mi, nếu mi đáp chẳng suông, đừng mong an toàn mà rời đi! Hoa sĩ Kiệt vốn tánh cao ngạo khác thường, nghe qua lời xác xược như thế, tức tốc dừng chân quay phắt lại, to tiếng gằn lời:

- Tôi và cô là hai kẻ xa lạ nhau, vô duyên vô cớ, không có quyền hạn bắt buộc tại hạ phải trả lời những gì cô định hỏi.

Thiếu nữ nhếch môi cười lạt:

- Đêm nay chúng ta ngẫu nhiên bèo mây gặp gỡ, đấy chẳng qua vì vấn đề ta nêu ra quả khó đáp, mi định viện cớ khỏi đáp để chuồn mà thôi! Hoa sĩ Kiệt là tay văn võ kiêm toàn, thậm tự phụ mình là người thông minh xuất chúng, để đâu chịu nổi lời khinh thị của kẻ khác, huống hồ kẻ ấy là một thiếu nữ yếu đuối mảnh mai, giận dữ gằn:

- Muốn hỏi gì nói mau!

Thiếu nữ trên khuôn mặt mịn màng như được phủ thêm một lượt sương băng cười dửng dưng hỏi:

- Người đời trong muôn vạn mối duyên, khiến người khốn đốn là duyên chi?

Câu hỏi vừa lạ lùng lại bí hiểm ấy, khiến Hoa sĩ Kiệt không khỏi đôi giây ngỡ ngác vì vấn đề bao hàm quá phức tạp, phàm những thứ bắt người ta mê đều là những thứ đưa con người đến chỗ khốn đốn, chẳng hạn như tiền, sắc, tài khí, ...

Chàng khẽ nghĩ ngợi một lúc liền hội ý đáp ngay:

- Theo lời cô nương hỏi thì khiến người khốn đốn trong vạn mối duyên có lẽ là “lưới tình” vậy!

Thiếu nữ nhếch môi cười nhẹ gật đầu:

- Lời người đáp rất đúng, đủ thấy văn tài người chẳng hèn, giờ đây ta khảo sát đến võ công của người.

Hoa sĩ Kiệt nghe xong chẳng khỏi nghĩ thầm:

- Đôi bên vốn là kẻ xa lạ nhau, thế tại sao nàng đối với ta vô lễ như thế, có khác nào là một sự ô nhục cho ta!

Thầm nghĩ đến đây, chàng tức tối hừ giọng mũi luôn mấy tiếng lạnh lạt cất lời:

- Xin cô nương bỏ lỗi cho, tại hạ không đủ thì giờ để tiếp đón cái nhã hứng ấy, cô nương tìm người khác mà khảo sát.

Thiếu nữ áo vàng cũng hừ trả luôn mấy tiếng, chau môi tiếp lời:

- Gặp mương mới bắc cầu, chẳng phải oan gia chẳng đặng đầu, bản cô nương nhất định khảo sát cá nhân người mà thôi!

Lời vừa thốt dứt, tay phải nhấc lên, từ chiếc bàn tay nỏ nà như ngọc chuốt ấy, thoát ra một luồng kinh lực trầm mãnh như thái sơn, ập thẳng đến lồng ngực chàng trai.

Hoa sĩ Kiệt không sao ngờ được cô gái cổ quái trước mặt vừa hô là đánh liền, khoảng cách giữa đôi bên rất gần, đợi khi chàng cảnh giác được và giơ tay phản đòn đã muộn rồi.

Sau một tiếng hự mạnh, người chàng đã bị ngọn chưởng phong quét trúng, lăn tròn một hơi bảy tám thước xa.

Thiếu nữ tròn mắt “ồ” lên một tiếng kinh ngạc:

- Sao ngươi lôi thôi chậm chạp quá thế! Lúc này nghe tiếng hú của mi cùng mục kích mi dùng chưởng đánh gãy cổ thụ, dường như là một cao thủ nội gia, cố sao một chưởng của ta đỡ cũng không nổi thế?

Miệng thốt, người nàng đã nhoài theo đỡ Hoa sĩ Kiệt, thấy chàng đôi mắt nhắm nghiền, khoé miệng rịn máu tươi, châu thân bụi đất bám đầy, trạng thái rất đổi tiều tụy...

Chừng như bị thương khá trầm trọng, Hoa sĩ Kiệt ngã gọn vào lòng cô gái, thiếu nữ thấy thế càng lo âu, tự trách lấy mình:

- Ta bậy quá, đánh người ra nông nổi thế này!

Vừa nói nàng vừa cho tay vào túi để tìm thuốc trị thương cho chàng, bất thành linh Hoa sĩ Kiệt bỗng rướn người lên áp nhẹ môi mình lên đôi môi thiếu nữ, đoạn tung mình đứng phắt dậy cười khanh khách: - Tại hạ cũng cần khảo nghiệm xem “lưới tình” của cô đã khốn đốn hay chưa?

Thiếu nữ áo vàng một tay bận đỡ lấy Hoa sĩ Kiệt, tay kia đang loay hoay tìm thuốc trị thương, và lại không ngờ Hoa sĩ Kiệt có thể giở trò như thế,

giận đến run rẩy cả châu thân, đôi má cũng bùng bùng e thẹn, hẳn học
nghiến răng:

- Không ngờ một kẻ như mi lại giở trò khinh bạc như thế, đêm nay mi
chóng mắt mà nhìn ta xử trí.

Hoa sĩ Kiệt lại cười to:

-Cônương ban cho tôi một chưởng suất nữa là đi đời, giờ còn định hạ
độc thủ nữa chẳng?

Thiếu nữ trước sự trêu chọc của chàng, giận càng trào sôi, mím môi rít
lên:

- Đồ vô lại vờ vĩnh để giở trò đồi bại, coi chừng ta sẽ dần nát xương gân
ngươi ra, cho kỳ tàn phế mới thôi!

Lồng trong tiếng quát, đôi tay nâng từ từ đẩy nhẹ tới trước.

Hoa sĩ Kiệt nghe lời cảnh báo của thiếu nữ cũng giật mình, nhưng khi
nhìn thấy lối xuất thủ chậm chạp như thế thăm hiểu là nàng không phải
giận dữ thật tình, chàng không vung tay chống trả mà vờ xịu mặt đáp:

- Cô nương hà tất muốn đánh tại hạ cho kỳ được thế?

Tuy vậy chàng cũng cẩn thận vận tụ khí đờn điền đưa lên đôi tay, tích thế
sàng quyết kỳ này không còn cảnh đưa lưng chịu đòn như khi nãy.

Đôi bàn tay thiếu nữ vừa nhích động ra trước, lập tức có hai luồng kinh
phong tốc thẳng vào lưng đối thủ.

Hoa sĩ Kiệt cấp tốc dùng thế “Bài lảng xuyên ba” (rê sóng xuyên qua)
vượt qua khỏi vòng khí kinh của cô gái.

Thân hình thừa lực còn lơ lửng nửa chừng, chàng vội đạp chân quấy người trở lại, một chiêu “phân hoa phát liễu” đồng thời tủa ra như sấm sét, người chàng theo đà của luồng chưởng kinh đáp nhanh xuống đất.

Thiếu nữ ngang nhiên đứng yên một nơi chẳng tránh né, tay phải một chiêu “Vân toả phong sơn” (mây toả núi gió) phong kín lấy thế công của Hoa sĩ Kiệt, tay trái tiếp nối một chiêu “Hắc hổ đào tâm” (cọp đen móc tim) chộp vút vào lồng ngực chàng.

Hoa sĩ Kiệt cấp tốc lạng người tránh đi, thu tay biến thế phản công...

Hai người quần nhau dữ dội trên 50 hiệp vẫn không phân thắng bại.

Hoa sĩ Kiệt càng đấu càng kinh ngạc, cảm thấy chiêu thế của đối phương không những kiện toàn quy cũ mà biến hóa cũng thần tốc dị thường, nhưng mỗi khi quyền chưởng vừa chạm đến người chàng là thâm hồi lại ngay, chứng tỏ là nàng chẳng

có ý hại thương chàng, bằng chẳng vậy, chàng đã sớm bỏ mạng dưới tay nàng từ lâu. Do đấy mà chàng cũng chẳng giở đến bảy môn tuyệt học của Thất Sát Thần Bà mà chỉ đem những chiêu thế thông thường ra đối phó.

Thiếu nữ đột nhiên tung người ra phía sau, lên tiếng hỏi:

- Người suốt ba ngày đêm trong động của Thất Sát Thần Bà, tất có gặp duyên may sao chẳng đem tuyệt chiêu học được ra ứng dụng để ta thưởng thức thử xem!

Hoa sĩ Kiệt thở dài một tiếng nghiêm giọng:

-Cônương đã bảo qua, chúng ta ngẫu nhiên bè mây gặp gỡ, ấy vẫn là duyên. Vả lại tại hạ cùng cô nương bình sanh chưa quen biết qua, cũng chẳng có mối thù sâu cách như đất trời, cũng chẳng hề mối hận ba sông

bốn bề, tội chi mà hạ độc thủ như thế.

Thiếu nữ bỗng xạm mặt cất tiếng cười lạnh lạt:

- Người không hạ độc thủ, thì ta hạ vậy, bằng không...

Hoa sĩ Kiệt rất đổi kinh mang, cảm thấy thiếu nữ trước mặt, càng lúc càng kỳ bí khác thường, mừng giận không chừng, chàng cũng nghiêm ngay sắc mặt, đáp lại:

- Nếu như cô nương nhất định hạ độc thủ, tại hạ...

Từ phía sau ngôi miếu hoang, thành linh vọng lại một chuỗi tiếng động ào ào thật khê, thiếu nữ mặt liền đổi sắc, vọt thét to: - Tên ác đồ lải nhải lắm lời kia, sang năm cũng đêm này chính là ngày giỗ kỵ của người.

Lồng trong tiếng quát, đòn lạt đã như sấm sét bay nhanh ra đột kích chàng.

Hoa sĩ Kiệt mắt tai rất linh mẫn, chàng phát giác ra ngay là vì nơi sau miếu có người sắp sửa đến, nên cô gái trước mặt mới thay đổi được thái độ một cách nhanh chóng như thế. Chàng lập tức trản mình nhảy vọt ra phía sau xa hơn trượng.

Thiếu nữ quát lên lanh lảnh:

-

cờ tít chạy trốn đây chẳng?

Thân ảnh đã như làn chớp vọt lao theo hướng chàng.

Hoa sĩ Kiệt chớp động song chưởng quát to:

- Cẩn thận! Cô có biết chiêu này chằng?

Lời vừa dứt, một ngọn Băng hồn chường tỏa ra như thác đổ.

Thiếu nữ nhanh như cắt trôn mình sang cạnh tránh thoát, tay tả chỏ giữ vào khoảng trống luôn mấy lượt, kinh lực tự như sóng nước trường giang cuộn cuộn xô lên đón lại.

Hoa sĩ Kiệt giật mình kêu thầm:

- Chường chi mà lạ thế?

Nhưng thời gian cấp bách, không cho phép chàng nghĩ ngợi thêm, Hoa sĩ Kiệt cấp tốc ứng dụng ngay tuyệt học thứ nhất của Thất Sát Thần Bà truyền thụ, một ngọn “Bàng quyền trấn sơn hà” đã theo tay thoát ra. Đôi bên kinh lực tông mạnh vào nhau phát ra một tiếng nổ “bằng” như sấm động cơ hồ rung rinh cả đất trời.

Thiếu nữ thừa khi tiếng nổ vang động, hấp tấp lên tiếng khuyên chàng:

- Cường địch bốn bên rình rập, tướng công nên sớm thoát thân!

Hoa sĩ Kiệt cảnh giác rất nhanh, nghe qua đã hội ý ngay, giữa vầng bụi cát bay mù mịt do dư lực của hai luồng chường phong hốt lên, chàng hấp tấp thoát nhanh về hướng Tây Nam mất dạng.

Trời đã bình minh, Hoa sĩ Kiệt càng gia tăng thêm tốc độ đôi chân để thâm ngăn đoạn đường.

Đột nhiên...

Từ phía sau lưng vọng lại một giọng quát to: - Đứng lại!

Kẹp theo tiếng quát, một luồng kinh phong từ phía sau lưng ập tới! Hoa

sĩ Kiệt lập tức đứng lại, với tay quạt chéo ra sau một chường. Bình...

âm...

Kình lực được dịp tông thẳng vào nhau, nổ lên một tiếng bung tai chai óc.

Hoa sĩ Kiệt gượng được bước chân, nhảy tới phía trước hơn bảy, tám bước mới kèm vững bộ đứng, máu huyết trộn trào trong cơ thể, hai mắt thấy tóe hoa sao.

Hoa sĩ Kiệt cấp tốc quay lại nhìn, cách trước mặt chàng độ năm bước, đối thủ là một thiếu nữ áo xanh, phong tư mỹ lệ tuyệt trần, song sắc mặt lạnh lùng như sương băng đá lạnh, ánh mắt ngời ngời sát khí.

Nhìn thấy lại là một thiếu nữ, Hoa sĩ Kiệt thở phào một hơi nhẹ nhõm ôn tồn hỏi:

-Cônương và tại hạ xưa nay chẳng quen biết nhau vì sao lại đánh trộm một chường vào lưng tại hạ như thế?

Thiếu nữ áo xanh vẫn lạnh lùng như vô cảm giác:

- Ta không những muốn đánh trộm mi một chường mà còn muốn kết liễu cả mạng tiểu tử mi là khác!

Hoa sĩ Kiệt không dẫn được tức giận:

- Tại hạ với cô không thù cũng chẳng oán, vì sao mới thấy mặt đã muốn giết tại hạ, có lẽ cô nhận lầm người rồi!

Thiếu nữ áo xanh hừ lên một tiếng nặng nề, nhếch môi lạnh nhạt:

- Không làm chút nào cả, ranh con phải chăng là kẻ đã thoát chết trên

đình Nga Mi? Tên gì họ chi nói mau!

Hoa sĩ Kiệt đã hết phương dẫn chế, nạt to:

- Con tiện tì hèn hạ kia, mi có tư cách chi mà hạch hỏi đến căn c ở nguồn gốc của ta? Phải chăng mi cháu chít học trò của mẹ Xà Hà tiên tử?

Thiếu nữ áo xanh cũng nạt lại:

- Lai lịch của bản cô nương, mi cũng chẳng đủ tư cách để hỏi. Hôm nay là ngày cuối của mi, chờ gì mà chưa ngoan ngoãn cúi đầu chịu trói! Hoa sĩ Kiệt chín phần mười đã đoán ra đối phương là đệ tử của Xà Hà tiên tử, từ tâm linh chàng bỗng hiện thật rõ những bức tranh đẫm máu của dĩ vãng, đôi mày kiếm chàng vụt cau lại, ánh mắt tóe ra một luồng sát khí rợn người, ngẩng đầu rú lên một tiếng dài hùng tráng!

Thiếu nữ áo xanh xạm mặt cười gay:

- Tiểu tử còn chi mà kêu hú ùm tởi như thế? Mau nạp mạng đây!

Thân hình liền theo đấy khẽ rùn mình, bàn tay ngọc chuốt nhoáng lên như điện chớp, không khí bốn bên cơ hồ bị làn chưởng kinh hút theo ào ào lao thẳng về hướng Hoa sĩ Kiệt.

Chưởng pháp cũng như thân pháp của nàng đều tinh diệu thâm sâu mà Hoa sĩ Kiệt bình sinh chưa thấy ai bì kịp.

Chàng dám đâu chần chờ, chân quay nhẹ một vòng, áp dụng môn khinh công kỳ ảo “Thần Ma ngư phong” tuyệt học thứ ba của Thất Sát Thần Bà, toàn thân bỗng nhiên gập lại và bật thẳng trở lên, gót chân đồng thời búng nhanh khỏi mặt đất, thân hình tựa như một con tôm bấn vút lên cao hơn trượng.

Chàng đảo mắt giữa không trung, ứng dụng ngay phương thức “Hậu sơn

đả hổ” của Phong Trần Túy Khách chỉ giáo, tổng mạnh vào sống lưng thiếu nữ một quyền.

Thiếu nữ áo xanh kinh hãi đến toát mồ hôi hột, lòng nhủ thầm:

- Võ công của tên tiểu tử này dường như tiến bộ khá nhiều, đúng là tà môn!

Tuy đang tư lự, nàng cũng vội nhất động thân ảnh quát lên một tiếng lạnh lạnh, song chưởng vũ lộng như thoi đưa, chập chờn trên dưới trong ngoài, khít khao dường như một màn lưới nhện, kinh khí không ngớt dồn thẳng vào hướng trung tâm.

Hoa sĩ Kiệt càng đấu càng hãi hùng lo sợ, cảm thấy thiếu nữ áo xanh trước mặt chẳng những lang độc mà võ công cao thâm khó lường.

Dù rằng chàng liên tiếp gặp được kỳ ngẫu, luyện thành khá nhiều tuyệt học, nhưng kinh nghiệm đối địch thiếu sót, hỏa hầu lại chưa đủ, thành thử chẳng phát huy

được tận cùng. Bỗng dưng bị phủ chụp trong vòng đại chưởng ảnh, Hoa sĩ Kiệt không khỏi rối trí mất thần, hai tay chộp lia ra trước chẳng biết là chiêu số gì?

Nhưng thiếu nữ áo xanh vụt biến ngay sắc mặt cấp tốc vọt lùi lại phía sau bảy, tám thước và kinh ngạc kêu lên: - Thất Cầm trảo! Phải Thất Sát Thần Bà dạy cho người không?

Hoa sĩ Kiệt đáp lại bằng một tiếng “hừ” rõ to:

- Là ai dạy mặc ta, cô không đủ tư cách để hỏi, khôn hồn hãy rút nhanh tại hạ không thích giết những hạng mù mờ lam xạm!

Bị đối phương buông lời khinh rẽ, thiếu nữ áo xanh giận tái mặt quát to:

- Ranh con, có lẽ ngày tận số của mi đã đến rồi!

Chường trái theo với lời thốt nhẹ nhàng phát ra, chường phải cũng từ từ đưa ngang tới trước vờ xuống, trông nhẹ nhàng như chẳng dùng sức chi.

Hoa sĩ Kiệt nhìn thấy chường thế đối phương quá hư ảo, chẳng hiểu sẽ tấn công ở phương nào, sợ hãi vội dùng ngay chiêu “Hoành đoạn tọa sơn” ứng đối.

Với lối đánh dùng cứng chống cứng của chàng, khiến thiếu nữ áo xanh không khỏi giật mình.

Chường thế của cô gái tuy còn cách lòng ngực Hoa sĩ Kiệt hơn thước nhưng chàng đã cảm thấy một luồng áp lực nặng như toà núi ập lại cơ hồ khiến chàng nghẹt thở.

Vì không hiểu rõ chiêu tuyệt học của cô gái mà Hoa sĩ Kiệt hứng lấy phần thảm bại, thân hình bật tung lên cao và rơi cách xa bảy, tám thước.

Chàng nằm mẹp luôn tại nơi, bất động, máu tươi không ngớt trào theo khoé mép.

Hiển nhiên là chàng bị nội thương khá nặng.

Thiếu nữ áo xanh trong cổ họng không ngớt phát ra những tiếng cười đắc ý, lừ lừ tiến đến chỗ chàng nằm, thấy chàng nhắm mắt im lìm máu theo khoé miệng ướm đầm cả hai vai áo, nàng nhếch môi cười hiểm độc:

- Ranh con, để cô nương ban phúc cho mi thêm một bước, hầu mi sớm theo ông bà nơi cõi dưới!

Miệng thốt, bàn chân đã bung lên ngay hông của Hoa sĩ Kiệt, khiến thân hình chàng như khúc gỗ tròn lăn lông lốc trên mặt đất hơn trượng xa.

Những tưởng Hoa sĩ Kiệt sẽ chết vì ngọn cước, nào ngờ chàng bỗng lồm cồm ngồi phắt dậy.

Trạng thái bất thường ấy, khiến thiếu nữ áo xanh phải một phen hoảng sợ, nhảy nhồm cả mình. Thêm vào đấy Hoa sĩ Kiệt lúc đó mặt mũi áo quần khắp nơi bị gai góc, quần áo rách, thương tích loang lổ, máu me đầy người, tóc tai rối bù mắt lại long lên đỏ ngầu, trông như quỷ sứ từ địa ngục thoát lên.

Hoa sĩ Kiệt chậm chậm đứng lên và bước trở lại hướng đối thủ.

Thiếu nữ áo xanh rất đỗi kinh ngạc kêu lên:

- ㄨ!!! Người... người trúng phải một ngọn “Vô ảnh xà yêu chưởng”, lại bị ta đá thêm một cước, thế sao vẫn chưa chết? Đôi mắt long lên đỏ ngầu của Hoa sĩ Kiệt toé ra những tia sát khí rợn người, chàng rít giọng thét lên: - Thiếu gia chẳng những không thể chết, mà còn muốn chẻ sống mi ra nữa kìa!

Thiếu nữ áo xanh đã lấy lại sự bình tĩnh, ngạo nghễ cười to:

- Tiểu tử nói chuyện nghe xa vời quá! Đương kim võ lâm, kẻ nào thấy chúng ta lại chẳng sợ! Ranh con ngu ngốc kia, người có biết bản cô nương là ai không?

Hoa sĩ Kiệt sầm mặt lạnh nhạt:

- Ta sớm đã rõ lai lịch của hạng tiện tì mi là bè lũ của mục Xà Hà tiên tử trước kia, do đấy mà ta muốn chẻ sống mi ra, để báo thù cho sư phụ và sư huynh ta.

Thiếu nữ áo xanh lại buông tiếng cười âm trầm:

- Vốn ra ta vẫn còn có ý định tha cái mạng chó của mi, nhưng giờ đây cần phải giết mi mới được!

Miệng thốt, song chưởng đã hoa lên, thân hình xoay tít và nhấc lìa khỏi mặt đất, bất thần vọt đến chụp lấy chàng.

Hoa sĩ Kiệt nhìn thấy trong thế chộp thần tốc của thiếu nữ, ánh xanh nhấp nhóa, mừng tượng có muôn ngàn con rắn nhỏ, cất cổ phóng lên, đầu óc chàng rúng động dữ dội bàng hoàng kêu lên: - Xà yêu chi! Loại chi pháp tuyệt độc ấy, chàng đã mục kích qua mấy lần.

Và lần chàng ghi nhớ rõ hơn hết là: ngày mùng năm tháng năm trên Kim đỉnh Nga Mi, tất cả sư phụ, cùng huynh đệ của toàn môn phái hơn trăm mạng đều bỏ mình dưới ngón chỉ tàn độc này!

Lửa hận thù khoảnh khắc thiêu đốt óc tim. Chàng không tránh né mà liều lĩnh sấn tới, quát lên một tiếng cực to, tay trái một chiêu “hoành đoạn tọa sơn”, tay phải bồi tiếp một chiêu “Thần Ma ngư phong” tuyệt học của Thất Sát Thần Bà vừa truyền thụ.

Hai chiêu ấy, một phòng thủ, một tấn công, công phòng liên ứng, đồng lướt thi thổ kín đáo như vách sắt tường đồng.

Thiếu nữ áo xanh biến sắc nhủ thầm:

- Tuyệt kỹ Thần ma ngư phong có lẽ gã đã học của Thất Sát Thần Bà nên công lực khá diệu kỳ.

Tuy đang nghĩ ngợi, nàng vẫn đủ thì giờ vận thêm hai phần chỉ kình ra đối

kháng. Hoa sĩ Kiệt sau khi ra một chiêu Thần Ma ngư phong dồn thiếu nữ áo xanh phải thối lui một bước, nhưng luồng khí thể xanh trên tay thiếu nữ lại càng lúc càng dày đặc.

Uy lực quá dữ dội của Xà Yêu chỉ khiến chàng không dẫn được, biết rằng khó thể đương cự nổi, vội tung mình triển dụng Độn ảnh Mê Tông, thoát xa hơn trượng ngoài, tránh bớt oai lực âm độc của ngọn chớp.

Thiếu nữ áo xanh mặt rần lại, ánh mắt lộ đầy nét kinh dị, nhủ thầm:

- Tên ranh có thể thoát khỏi chỉ phong của ta, kể ra công lực tăng tiến khá nhiều!

Nàng vội thoát người lao theo như tên bắn.

Nhìn thấy thân ảnh của thiếu nữ quá ư thần tốc, chàng không khỏi toát mồ hôi lạnh, vội tràn xéo quá một phía, vừa vắn ngọn chỉ phong xẹt vèo qua mặt chàng.

Thế công vừa rơi vào khoảng trống, thiếu nữ chớp mình định xông lên tiếp công, Hoa sĩ Kiệt nhanh như chớp điện, phóng ra một ngọn Thất Cầm Trảo chớp lên đầu vai thiếu nữ.

Thiếu nữ áo xanh cấp tốc xoay nhanh người, tay phải quật luôn hai chưởng phản kích. Hoa sĩ Kiệt không ngờ thiếu nữ có thể ứng biến nhanh nhẹn đến thế, bị luồng chưởng phong của nàng quét, phải bật lùi năm bước.

Đã qua bảy chiêu giao tranh mà vẫn chưa hạ được Hoa sĩ Kiệt, thiếu nữ áo xanh vô cùng tức tối quát to: - Ranh con, ta sẽ cho mi chết một cách thảm thiết mới hả lòng!

Hoa sĩ Kiệt cũng trợn tròn đôi mắt đỏ ngầu tia máu, quát lại:

- Khỏi nhiều lời, hôm nay trong hai ta phải có một phơi thây tại đây!

Dứt lời, thân ảnh đã nhẹ như luồng sét nhoáng xông tới tấn công, tay

phải quật ra một chiêu “Băng quyền trấn sơn hà”, tay trái cũng cấp thời bồi thêm một ngọn “Thần Ma ngư phong”, thế công dữ dội như tuồng thí mạng.

Bốn phía đá cát bị chưởng kinh hút phải, dấy động mù mịt, không gian mường tượng như sông nước vỡ bờ, thủy triều cuồn cuộn xô dâng...

Thiếu nữ áo xanh rúng động óc đầu, hấp tấp tràn lui để tránh, Hoa sĩ Kiệt vừa nắm được phần chủ động, không ngớt tới tấp tấn công...

Thiếu nữ áo xanh tức tối đến trán nổi gân xanh, quát lên một tiếng lạnh lạnh hất lia mớ tóc dài óng ả, miệng lâm râm ca kệ như đọc bùa.

Lạ lùng thay từ trong mớ tóc mây bông bành ấy lập tức bò ra lúc nhúc những con rắn nhỏ màu vàng kim, ngóc cổ the lười, mổ thẳng về phía Hoa sĩ Kiệt.

Hoa sĩ Kiệt rụng rời hồn vía kêu lên: - Kim Xà Nô!

Đã từng mục kích sự lợi hại của giống ấy, Hoa sĩ Kiệt biết rõ chúng là một vật tuyệt độc, quyền chưởng không thể chạm thương, đao kiếm cũng vô phương chém đứt, nếu bị cắn khó sống được qua ba ngày.

Chàng hết còn dám luyện chiến, thi thố thượng đẳng khinh công quay mình chạy dài.

Thân pháp chàng tuy nhanh thật, nhưng những con Kim Xà Nô nhỏ nhít ấy lại hơn chàng một bậc...

Chạy chưa xa bảy bước, đầu, lưng, tay chân của chàng bị Kim Xà Nô cắn phải thọ thương. Hoa sĩ Kiệt sau một tiếng hét to liền ngã vật ngay xuống mặt đất.

Thiếu nữ áo xanh buông ra một chuỗi cười âm trầm thâu nhanh Kim Xà

Nô vào tóc, chậm chậm từng bước tiến lên.

Hoa sĩ Kiệt gắng vận đờ chân khí trong người, chỗi mình đứng lên thoát chạy, nhưng chỉ mấy bước, lại ngã sấp trở xuống.

Té ra, sau khi bị Kim Xà Nô cắn thương, chất nọc tuyệt độc thấm vào cơ thể, công lực lập tức tiêu tan.

Hoa sĩ Kiệt mím môi than dài một tiếng đoạn nhắm mắt đợi chờ số phận.

Thiếu nữ áo xanh cười lạt một tiếng, giơ bàn tay trắng phau như ngọc ra, nhắm ngay huyết Thiên Linh Cái của Hoa sĩ Kiệt vỡ mạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Ân trọng tình vương

Luồng chưởng kinh của thiếu nữ sắp chạm vào đầu Hoa sĩ Kiệt, đột nhiên nàng cảm thấy cánh tay tê dại và kinh lực liền đó tản mất.

Thiếu nữ áo xanh thầm giật mình, vội lật tay đánh tréo ra một chưởng, xoay người lại quát to: -Ai ?

Bốn bề tịch mịch không một tiếng động, không một dạng người.

Tuy tay phải đã bị khống chế, nhưng một thân khinh công cùng lực đạo nơi cánh tay trái vẫn còn, nàng lập tức đề mạnh chân khí nhắc người lên ba trượng cao đáp lên một ngọn cây bàng cao nhất đưa mắt nhìn quanh bốn phía núi rừng, vẫn chẳng khám phá ra một hình bóng khả nghi!

Thiếu nữ áo xanh càng thêm kinh ngạc nhủ thầm:

“Kẻ đánh lén ta, quyết không thể rời đi một cách thần tốc như thế, nhất định là ẩn núp quanh đây thôi!”

Nhưng mặc dù nhãn lực của nàng tinh nhuệ đến mực nào cũng không sao lục soát ra, quả là một việc lạ lùng!

Thiếu nữ áo xanh thầm rung động trong lòng vội nhảy xuống đất, chậm rãi bước đến chỗ Hoa sĩ Kiệt, cất tiếng cười âm trầm:

- Ranh con, ta trước tiên điểm vào Ngũ Cầm tuyệt mạch của mi, sau đấy dùng thủ pháp “Phân cân sai cốt” bứt đứt tất cả gân cốt châu thân mi, để mi chết mòn vì đau đớn...

Hoa sĩ Kiệt quá giận dữ trợn mắt quát :

- Yêu phụ! Thiếu gia cùng mi thâm thù đại hận chi mà mi nỡ dùng thủ pháp tàn khốc ấy đối với ta?

Thiếu nữ áo xanh cườikhảy:

- Tất nhiên là phải có thù rồi! Nhưng nếu mi muốn chết được mát mẻ hơn, hãy mau khai rõ kẻ đánh lén sau lưng ta lúc nãy là ai?

Hoa sĩ Kiệt lắc đầu cứng cỏi:

- Thiếu gia lúc nãy mắt chưa mở ra, làm sao nhìn thấy người nào đột kích mi chứ? Nếu quả thật có người tài hơn, ác phụ mi khôn hồn chuồn trước kéo toi đời hung ác.

Thiếu nữ áo xanh giận dữ trợn mắt quát vang:

-Ranhconchếtđến nơi rồi mà còn mắng người, ta xẻo lưỡi mi ra cho biết tay.

Dứt lời nàng với tay từ phía sau lưng rút ra một thanh đoản kiếm ngắn không đến 1 thước, loang vào không khí một vòng, ánh lạnh ngập ngời, và nhanh như chớp thọc mạnh mũi kiếm vào huyệt miệng của chàng. Đột nhiên “coong” lên một tiếng ngân thật to và trong, mũi đoản kiếm trên tay thiếu nữ gãy làm ba đoạn.

Thiếu nữ áo xanh mặt mày tái sắc, cấp tốc xoay người quăng kiếm, quật nhanh ra một chưởng.

Rắc!...

Cùng với thanh âm khô khan ấy, một cội thông già cách xa đây năm thước, lãnh phải ngọn chưởng của nàng vừa rồi gãy ngang làm đôi và ngã ẦM xuống mặt đất, lá cành tung bay mù mịt khắp không gian.

Té ra thế chưởng vừa rồi nàng phát ra với lòng căm phẫn, vận dụng đến mười thành công lực, định trong một chiêu sấm sét giết chết ngay kẻ đã ám toán mình.

Dư lực của luồng chưởng phong cũng chưa hết, cát bụi bay bốn bề, lấp mù trời đất, che mờ cả nhãn quang.

Hoa sĩ Kiệt lòng háo kỳ thúc đẩy, đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy từ giữa vầng cát đá dày đặc nọ, đột nhiên xuất hiện một con người khổng lồ nhẹ nhàng đáp xuống giữa trận.

Thiếu nữ áo xanh hốt hoảng lùi hơn hai bước, gượng bình tĩnh quát to:

-Người là ai! Người hay quái vật?

Người khổng lồ cất tiếng cười quái dị và đáp:

- ở nhà là Ɔm Ti Vô thường khách!

Tiếng nói rồn rinh như chuông đồng khiến Hoa sĩ Kiệt nghe xong cũng cảm thấy da tim mọc ốc, chàng hiểu rõ đây là vị cứu tinh của chàng, nhưng nhìn vào bộ mặt khủng khiếp gớm ghiết ấy, cũng không khỏi hãi hùng tái mặt.

Càng sợ lại càng muốn nhìn thêm cho thỏa mắt, quả là mâu thuẫn khó phân tích trên lòng người, Hoa sĩ Kiệt cũng không tránh khỏi trạng thái mâu thuẫn ấy.

Chàng thấy quái nhân nọ người cao trên chín thước, khắp mình che phủ bằng lá cây, đầu đội một chiếc mũ cao và nhọn bằng giấy, da mặt trắng toát tựa thạch cao, hai mắt xệ trĩch xuống vai, lưỡi thặng ngoài dài đến ngực, răng nanh nhọn chìa cả ra ngoài, hình dạng giống hệt một quỷ vô thường từ âm ti thoát lên trần thế...

Tay hắn cầm thòng lòn bộ còng sắt, cố ý vung lên xôn xoảng thành tiếng, từng bước tiếng gần thiếu nữ áo xanh.

Cậy mình tài cao, qua phút giây sợ hãi thiếu nữ đã lấy lại ngay nét bình tĩnh trầm giọng quát to:

- Người là ai? Nếu dám giả dạng quả nhân loè người, bốn cô nương sẽ ra tay hạ sát ngay!

Người khổng lồ động đậy chiếc lưỡi dài cười hi hi quái dị:

- Vô Thường quý đến đâu, trăm oán đều tiêu, mau ngoan ngoãn dứt tay vào còng, theo ta về âm ti phục mạng.

Quái nhân dứt lời liền hoa chiếc còng định tròng vào tay cô gái.

Thiếu nữ áo xanh quát lên một tiếng lạnh lạnh, xoay tròn thân hình tránh khỏi chiếc còng trên tay quái nhân, trở thẳng vào mặt quái nhân rít giọng:

- Aựm toán ta hai lần khi này, phải chăng là mi?

Quái nhân nhe răng cười âm trầm:

- Cái chi mà ám toán, Vô Thường Khách mới đến. Lúc này kẻ đánh lén mi hoạ chẳng chỉ có hành vi của lũ quỷ nhỏ mà thôi! Một khi Vô Thường Khách giáng lâm, mi có muốn sống thêm một phút cũng chẳng được.

Thiếu nữ áo xanh chợt khám phá ra không được tự nhiên, đúng là vì sửa giọng mà ra.

Hiển nhiên quái nhân là người không xa lạ lắm, cố ý giả trang như thế để nàng không nhận ra, nàng hoài nghi to tiếng hỏi:

-Người là ai giả dạng đến đây? Nói mau:

Quái nhân đảo tròn đôi mắt trắng dã, cười ăng ặc:

- Là diêm vương giả dạng đấy! Diêm vương đã phán canh ba chết, số mi khó thoát được canh năm, ngoan ngoãn cúi đầu mà nhận số!

Thanh âm vừa thốt dứt, chiếc còng sắt trên tay đã quật véo vào đỉnh đầu đối thủ.

Thiếu nữ áo xanh thấy thủ pháp thần tốc của quái nhân không không khỏi giật mình khiếp thềm, vội nghiêng mình để tránh.

Chiếc còng sắt từ trên vèo xuống sát thân hình, suýt chút nữa là tròn gọn vào cổ nàng, thiếu nữ áo xanh thềm kêu lên khiếp hãi, da lưng toát lạnh mồ hôi.

Hoa sĩ Kiệt nằm yên cạnh đấy nhìn xem mê mẩn, cảm thấy chiêu thế của quái nhân quá đổi nhanh chóng và kỳ dị, với động tác xuất thủ của y vừa rồi, cũng đủ chiêm nghiệm qua võ công của người cao hơn chàng mấy bậc, vậy người là ai?

Đôi bên đối thủ vừa sáp vào nhau đã cấp tốc phân rời, mỗi bên đều lùi ra sau ba bước.

Thiếu nữ áo xanh sắc mặt lộ đầy kinh ngạc nhủ thầm:

- Chiêu thế của quái nhân này xuất công mường tượng như...

Nàng bỗng trợn mắt quát hỏi:

-Người là ai!

Quái nhân cười nhạt:

- Đã là Vô Thường khách, tất chẳng tên họ cũng chẳng phái môn, ta chấp hành lệnh của Diêm Vương đến dương thế để bắt người, bảo ta lấy đầu mà khai rõ danh phận với mi?

Thiếu nữ áo xanh cả giận, hừ to một tiếng, nhấc cao tay một ngón Yêu Xà chỉ lập tức tủa ra như sấm sét.

Giữa vầng sương mù mịt xanh ngời mừng tượng như có năm con rắn nhỏ, nhắm đầu quái nhân mổ xuống.

Hoa sĩ Kiệt thấy thế khiếp hãi kêu lên:

-Xà Yêu chỉ!Huynhđàikháthậnrộng.

Nhưng quái nhân vẫn đứng đờng cười nhạt:

- Có chi mà bé con phải sợ hãi đến thế, võ nghệ trên dương thế các người lý đâu hại nổi Vô Thường Khách nơi Âm Ti địa ngục được?

Miệng thốt, hai tay áo cũng đồng thời phát động chẳng ngừng, hoá giải mất luồng độc kinh vô song của Yêu Xà chỉ.

Thiếu nữ áo xanh cả kinh tái sắc, lắp bắp kêu lên:

- Quái vật người giống như là...

Quái nhân chẳng đợi cho nàng dứt lời, quát lên một tiếng như sấm động, ngắt ngang lời nói của đối phương, đoạn vội tiếp lời:

- Ta không rãnh thì giờ đâu để nghe mi lái nhải, hãy ngoan ngoãn nằm xuống.

Chiếc còng sắt trên tay cũng đồng thời vung lên xoắn xoảng, tay phải ném

nhanh chiếc còng ra nhắm ngay cổ thiếu nữ tròn xuống!

Thiếu nữ áo xanh vừa nhát thấy trước mắt ánh lạnh ngời, chiếc còng sắt đã nhanh hơn cả tia chớp tròn gọn vào cổ nàng.

Thì ra thiếu nữ áo xanh nhìn thấy chiêu thế của đối phương xuất thủ nòngbõngỡ như đã gặp qua ở đâu, trong phút giây sửng sốt, chiếc còng sắt đã thông lọng đến nơi, muốn tránh cũng chẳng kịp.

Thiếu nữ áo xanh kinh hãi cực cùng, vội xoè năm ngón tay nắm chặt lấy chiếc còng sắt bẻ mạnh, “rắc!” một tiếng kêu khô khan, chiếc còng đã gãy làm đôi đoạn tuột ra khỏi cổ nàng!

Hoa sĩ Kiệt giật mình phục thềm, chàng nhận thấy thiếu nữ áo xanh trước mặt chỉ dùng nội công nơi ngón tay mà bẻ gãy được sắt thép, công lực ấy quả thật là kinh người.

Quái nhân hừ mũi một tiếng, ném phăng hai mảnh còng sắt xuống đất, vừa định xuất thủ, nhưng thiếu nữ áo xanh đã nhanh hơn một bước, chưởng quyền đồng thời vũ lộng, tiến lên tới tập phản công.

Quái nhân nhếch mép cười khinh miệt:

- Thân thủ của bé gái kẻ cũng khá đấy!

Cũng theo lời nói, thân hình cao lêu nghêu của y quay tít như chong chóng, nhẹ nhàng lẩn tránh cả năm chưởng và ba cước của đối phương.

Một trận giao tranh quyết liệt bắt đầu diễn biến giữa song phương, trong thời gian nháy mắt, đôi bên đã kẻ công người thủ, qua tay nhau mười hiệp.

Đột nhiên thiếu nữ áo xanh vọt tuốt ra xa hơn hai trượng, mắt đượm đầy

kinh hãi kêu

lên:

- Bỗng cơn sương hôm nay trúng phải sự ám toán của ác đồ, bị thương nơi cánh trái, sức lực hao giảm, không thể thắng được mi, nếu phải là mặt anh hùng, hãy lưu tên họ lại, đêm mai giờ tí, cùng ta quyết đấu lại cũng nơi địa điểm này!

Quái nhân buông tiếng cười ha hả!

- Vì dù cánh tay phải của bé gái chẳng bị thương cũng không sao thắng nổi Vô Thường Khách, bước qua đây, ta cho mi một hoàn đờn dược trị thương, uống xong sau một tuần trà là có thể khôi phục được sức lực nơi cánh tay phải!

Miệng thốt, tay quái nhân lần vào trong túi mình, lôi ra một hoàn thuốc màu đỏ trao cho thiếu nữ áo xanh.

Hoa sĩ Kiệt vội lên tiếng khuyên ngăn:

- Cô bé áo xanh này tâm địa như rắn rết, võ công lại cao diệu khó lường, đại hiệp không nên đưa thuốc trị thương cho ả...

Quái nhân xua tay cười ha hả:

- Đã là thần của chốn Cầm Ty, lý đâu lại sợ người dương thế... nói như bé con mi, thì nơi địa ngục của chúng ta đành đóng cửa thất nghiệp hết còn gì?

Thiếu nữ áo xanh đón lấy viên thuốc để vào giữa lòng bàn tay, so se nghĩ ngợi mãi chẳng dám nuốt vào.

Quái nhân thấy thế lại cười to:

- Cô nương yên tâm uống vào, chúng ta là thần âm ti, chánh trực chẳng biết dối, không giống như hạng dương thế các người dối trá gian xảo, mặt người lòng thú...

Thiếu nữ áo xanh trằm ngâm thêm giây phút, mới chịch bỏ tọt viên thuốc vào miệng

.

Quái nhân khoác tay tỏ vẻ bằng lòng, tiếp lời:

- Lúc này, nếu cô không có ý sát hại tên tiểu tử kia, Vô thường Khách quyết chẳng hề ám toán cô! Giờ đây cô em tha hồ điều tức dưỡng thương. Vô thường Khách hứa chẳng thừa nguy mà hãm hại.

Thiếu nữ áo xanh lờng gồi xuống điều dưỡng vận khí quả nhiên cảm thấy một luồng hơi mát từ nơi họng chảy xuống đờn điền và lan dần đến cánh tay phải...

Qua một thời gian sau, cánh tay phải của nàng đã khôi phục được công lực, nàng thầm cảm thấy lạ lùng, chầm chậm đứng lên cất tiếng:

- Vì micó ân cho cô nương một viên thuốc trị thương nên hôm nay cô nương tạm thời tha mạng cho mi một chuyến, lần sau gặp lại, không còn cơ hội may mắn như hôm nay!

Quái nhân nghe xong ngửa mặt cười sặc sụa:

- Cô nương thật thông minh, nhưng nếu hôm nay ta tay không trở về, biết lấy gì phục mạng với Diêm Vương?

Dứt lời, khẽ phất cánh tay áo rộng, thò năm ngón ra như chiếc móc câu, chụp vọt lên đầu thiếu nữ.

Thiếu nữ áo xanh hừm lên một tiếng giận dữ:

- Rượu kính chẳng uống, uống rượu phạt, ác đồ quả số đã đến nơi!

Nàng không bước lui mà lại sấn lên, song chường cấp thời đẩy ra trước...

Hai luồng kinh lực liền thoát ào ra, kẹp theo những tiếng âm âm như sóng động ập thẳng vào đối phương.

Quái nhân sau cơn bất ngờ bị hất lui luôn ba bước mới gượng vững thân hình, nhưng thiếu nữ áo xanh trái lại cũng bị lật ngược ra sau bảy, tám bước mới tạm đứng vững vàng.

Thiếu nữ áo xanh mặt tái như chàm, lòng chẳng ngớt khiếp thềm.

Quái nhân cũng giật mình sững sốt, thoáng định thần và buông tiếng cười lỏng lẻo.

Chm thanh như vang động đến mây trời, chấn rung xào xạc cỏ cây bốn phía, hiển nhiên là y cố ý phát huy nội lực hùng hậu của bản thân để chấn khiếp đối phương.

Thiếu nữ áo xanh nhắm mắt điều vận chân khí, cố áp chế khí huyết đang trợn trào trong nội thể.

Quái nhân bỗng dứt ngang giọng cười quát to:

- Cô bé mau theo ta xuống âm ti, trần thế có chi đâu mà quyền luyện thể!

Dứt lời liền xê bước tiến sát đến thiếu nữ bàn chân vĩ đại vang lộc cộc trên mặt đất đá, nghe như tiếng gậy khua.

Thiếu nữ áo xanh vẫn đứng im nhắm mắt vận thần, bất thần như tượng gỗ, mừng tượng chẳng hề hay biết quái nhân đang tiến sát về phía

mình.

Hoa sĩ Kiệt thọt thương đứng im bên ngoài nhìn trận cuộc, thấy thế không khỏi thềm kinh phục sức bình tĩnh của thiếu nữ áo xanh, khẽ tiếng cảnh giác:

- Đại hiệp! Cẩn thận quý kế của cô ả! Lời chưa kịp dứt, thiếu nữ áo xanh bỗng mở bừng mắt ra, hất vung mái tóc dài trên đầu, từ trong lập tức lúc nhúc bay ra vô số những con rắn nhỏ màu vàng, nhanh như chớp mổ thẳng vào người quái nhân.

Hoa sĩ Kiệt vừa nhác thấy những con rắn kia hốt hoảng gọi to:

- Đại hiệp! Coi chừng những con “Kim XàNô” ấy!

Quái nhân chẳng mảy may sợ hãi còn buông tiếng cười to:

- Mấy con trùng tầm thường kia có chi đáng sợ mà kinh hoàng đến thế?

Thốt xong, miệng đọc lâm râm có vần có kệ và lạ thay! Những con rắn vàng độc hại ấy, đang phóng ra nửa chừng, bỗng lắc đầu quấy đuôi, quay về vị trí cũ.

Thiếu nữ áo xanh thấy thế càng kinh mang thất sắc, buột miệng quát lên:

-Người là ai?

Quái nhân lại được dịp cười phá lên:

- Thú thật cho mi biết vậy, ta là Đại Lưu Kim Tiên giáng trần đây!

Thiếu nữ áo xanh bị đối phương trêu chọc, nổi giận càng xông cao, nhõm người xê lên, trường kiếm đồng thời rút nhanh ra khỏi vỏ, “coong” lên một tiếng trong trẻo, ánh lạnh lập tức ngập trời, vung luôn ba chiêu cùng

một lúc tấn công vào quái nhân.

Ba kiếm liên hoàn tuông ra chỉ trong thời gian nháy mắt, khít khao như một bức màn kiếm, che lấp cả thân hình cao to của quái nhân.

Với một động tác không kém phần thần tốc, quái nhân cấp tốc phất lia cánh tay áo rộng, quyện thành một luồng khí kinh xoáy, xông thẳng vào luồng kiếm khí của đối phương và vượt thoát ra ngoài.

Thiếu nữ áo xanh như bóng đuổi hình, nhắc mình lao theo như tên bắn, trường kiếm trên tay vung động với một góc độ tuyệt kỳ xia nhanh vào hông trái quái nhân.

Trước thế kiếm biến ảo và thần kỳ của đối thủ, quái nhân cũng phải hãi thâm, tay phải cung lại thành quyền quật mạnh trở ra, quyền hình khuấy động không khí, ầm ầm thành tiếng, cuồn cuộn xô dâng tới trước như sóng phủ đại dương.

Thiếu nữ áo xanh thấy thế nguy, vội hồi kiếm tự vệ, ánh thép loang nhanh bốn phía, tạo thành một bức tường kiếm khí phòng vệ khắp châu thân.

Bất thần “bịch!” một tiếng động kỳ lạ, ngọn quyền nặng nề của quái nhân tông thẳng vào bức màn kiếm quang của cô gái.

Thiếu nữ áo xanh vụt cảm thấy châu thân rung động, vội hự lên một tiếng trợ uy, cấp tốc gia tăng thêm hai thành lực vào thế kiếm, bức tường kiếm quang lập tức loé rộng ra hơn hai tất...

Quái nhân áo xanh cả giận, quát lên một tiếng thật to, song chưởng đồng thời tung ra đôi chiêu. Bắng! Bắng!... Lực đạo của hai ngọn chưởng quả vô cùng tuyệt diệu, sau hai tiếng nổ vang rền, trường kiếm trên tay thiếu nữ lập tức gãy thành đôi đoạn, thân hình nàng theo đó cũng lạng đi, tay tê buốt, nửa thanh kiếm gãy còn lại giữ ở trên tay cũng tuột văng xuống

đất.

Quái nhân đắc ý buông ra một chuỗi cười âm trầm, thiếu nữ áo xanh mặt như tro chết, vội lùi trong người một mũi tên báo hiệu màu xanh, búng thẳng lên không trung, từ chuỗi tên lập tức phùng lên một luồng khói xanh rực rỡ tỏa rộng giữa nền trời.

Quái nhân giật thót mình dẫn giọng quát:

- Con yêu đầu quỷ quái, mi định thông tin cho đồng bọn đến giúp tay đây à? Hãy ném trước một trảo của ta?

Cùng trong tiếng quát, chiếc đại bào trên người khẽ phấp phới, tay phải từ trong tay áo nhỏ ra từ từ chộp vào không khí luôn mấy lượt...

Từng đợt khí xanh cuồn cuộn mịt mù, toả thẳng về phía thiếu nữ áo xanh.

Bất thành linh ngay khi ấy hai bóng người nhoáng động, đồng thời hai luồng chưởng kinh như vũ bão ập tới đột kích.

Thế chộp của quái nhân bị phải hai luồng chưởng kinh ấy đánh bật trở lại, làn khí xanh lập tức tiêu tan, trận trường đột ngột xuất hiện thêm một cô gái áo biếc và một thiếu nữ áo hồng.

Quái nhân thoáng khiếp hãi giật mình, vội thu chiêu lui dần đến cạnh Hoa sĩ Kiệt!

Thiếu nữ áo xanh chỉ ngay quái nhân, giận dữ quát:

- Nhị muội, tứ muội ra tay mau, bắt sống tên ác quỷ ấy cho ta!

Thiếu nữ áo biếc chẳng đợi dứt lời, tay phải nhanh như chớp vạch tròn một vòng, một luồng kinh phong theo đó lan nhanh ra toả phủ vào huyết

đạo yếu hại trên cơ thể quái nhân!

Quái nhân cả sợ vội xoay người nhảy téo qua một phía, tránh ngọn chưởng đột kích của đối phương.

Thiếu nữ áo hồng ngạc nhiên buột miệng “ồ!” lên một tiếng, xê mình tiến lên, song chưởng đồng thời tung ra vèo vèo xé gió, chưởng kinh như sóng cuốn đại dương ào ào xô tới trước.

Thiếu nữ áo xanh cũng nhích bước xích tới, âm trầm rít giọng:

- Nắm lại một chỉ của ta!

Bàn tay trắng muốt như sữa đục của nàng từ đó giương ra, ngón tay trở xia thẳng về phía thân hình quái nhân điểm lẹ.

Quái nhân hét lên một tiếng thị uy, nhanh như cắt xoay tròn người, tránh thoát tất cả ba thế công liên tay của ba nàng. Tuy thế không khỏi thềm kinh tâm táng đờm, sắc mặt răn lại như sương băng.

Gã vội quay đầu thúc giục Hoa sĩ Kiệt:

-Người chạy mau!

Hoa sĩ Kiệt chẳng dám chần chờ, nhưng khi thân hình chàng vừa nhích động, thiếu nữ áo xanh quát to:

- Ranh con chạy đâu?

Kình phong liền theo lời nói từ tay nàng ập tới.

Quái nhân thấy thế vội vã xoay người, song chưởng cấp tốc tổng mạnh ra đón lấy thế công của thiếu nữ áo xanh giúp Hoa sĩ Kiệt, bất mãn cất lời:

- Đánh một kẻ đã bị trọng thương, còn đâu là bản sắc của nhi nữ võ lâm?

Thiếu nữ áo xanh bị kinh lực của đối phương hất lui ba bước, thừa ngay cơ hội ấy, quái nhân hú lên một tiếng to, kẹp lấy Hoa sĩ Kiệt vào nách, nhắc mình lao bản qua ba thiếu nữ áo thoát thân.

Ba thiếu nữ đồng quát to:

- Bọn người định chạy đi đâu?

Cùng theo tiếng quát, ba luồng kinh lực ào ào như thác cuốn đã thoát khỏi tay tuôn thẳng vào địch thủ.

Quái nhân vội đề mạnh chân khí, bay cao lên khoảng không thêm ba trượng, vừa vịn ba ngọn kinh lực tạt qua dưới chân, tông thẳng cội cổ thụ trước mặt gãy thành mấy đoạn những tiếng ầm ầm như sấm động không ngớt vang lên.

Quái nhân thân hình còn là giữa tầng không, tay trái quẹt lấy mồ hôi trán khẽ kêu thầm:

- Nguy thật!

Thân ảnh theo đà lộn bắn ra trước mấy vòng, liên tiếp mấy lượt tung lên đáp xuống, bóng người đã lẫn mất vào rừng sâu!

Thiếu nữ áo xanh nghĩ rằng hẳn học: - Chúng ta đuổi theo mau!

Quái nhân kẹp lấy Hoa sĩ Kiệt, vận dụng tất cả khả năng khinh công, mãi miết phóng nhanh hơn một tuần trà thời gian, đến một cụm rừng dày lá cành chi chít, che lấp ánh mặt trời, khiến không khí nơi đây mát lạnh thư thái cả người!

Quái nhân nhẹ nhàng đặt Hoa sĩ Kiệt xuống đất, dùng tay áo khẽ lau lấy

mồ hôi sau

gáy! Hoa sĩ Kiệt vội vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ cứu mạng, tại hạ Hoa sĩ Kiệt dù chết cũng không quên!

Quái nhân nhẹ mím cười:

- Có chi mà ân nghĩa, sắc mặt người tiều tụy, đôi mắt lại thất thần, phải chăng đã trúng một loại kịch độc chi?

Hoa sĩ Kiệt thở dài:

- Tại hạ chẳng may bị Kim Xà Nô của cô gái áo xanh cắn phải, sợ e khó sống quá ba ngày...

Quái nhân cười nhạt:

- Bị giống rắn con ấy cắn trúng mấy vết, có chi mà nghiêm trọng? Ta nơi đây có thuốc giải, tiểu hiệp cứ phục vào là chẳng lo gì cả!

Dứt lời quái nhân liền thò tay vào túi móc ra mấy viên thuốc màu xanh, đưa cho Hoa sĩ Kiệt uống một hoàn, đoạn tiếp lời:

- Còn dư lại mấy viên đây, tiểu hiệp giữ lấy mà phòng thân!

Hoa sĩ Kiệt sau khi nuốt xong viên thuốc, liền ngồi xếp bằng dưới mặt đất nhắm mắt vận công khoanh khắc sau cảm thấy tứ chi thư thái, bá huyết xuyên thông, chỗ bầm xung quanh miệng thương của Kim Xà Nô cắn phải cũng dần dần lặn mất, công lực từ từ phục hồi...

Hoa sĩ Kiệt nửa mừng nửa kinh ngạc, lần nữa vòng tay cảm tạ:

- Tại hạ đã thọ ân tất phải báo đền, quý tánh đại danh của các hạ, có thể

cho biết được chăng?

Quái nhân buông tiếng cười ha hả:

- Một chút ơn còn con, mong chi báo đáp, tại hạ tên tuổi đã sớm quên mất, vả lại cơ hội tương phùng còn nhiều, thiếu hiệp vẫn còn gặp mặt kia mà!

Hoa sĩ Kiệt lắc đầu bùi ngùi:

- Vũ trụ mênh mang, đường trần diệu vợ, rừng núi bao la, biết thuở nào gặp lại đại hiệp được?

Quái nhân vụt thở dài ảo não, tiếp lời:

- Mây trời phiêu bạt, bè nước bồng bênh, bỗng dưng gặp gỡ, phải chăng là duyên? Lần đầu tiên thấy mặt, lòng riêng đã cảm thấy yêu...

Hoa sĩ Kiệt nghe khẩu khí úp mở lạ lùng của đối phương tròn mắt kinh ngạc hỏi:

- Ông nhân, người phải chăng là...

Chàng không dám hỏi tiếp thêm, vì chợt thấy lời lẽ có phần mạo muội, cảnh tượng giao tranh ác liệt khi nãy, bỗng vụt hiện rõ lên đầu óc chàng...

Vị quái nhân trước mắt, không những hoá giải được chiêu thế Yêu Xà Chỉ, mà đối với Kim Xà Nô cũng có cách trừ khử, vậy thì người là ai? Tại sao thốt lên những lời lẽ khác thường?

Chàng đang còn phân vân nghĩ ngợi, quái nhân bỗng giơ tay lau lấy bộ mặt gớm ghiếc của người.

Bàn tay người vừa vuốt qua, một chiếc mặc nạ theo đó rơi xuống để lộ ra một gương mặt đầy đặn diễm kiều.

Hoa sĩ Kiệt kinh ngạc kêu lên:

- Canh năm đêm qua nơi miếu hoang dường như đã gặp cô thì phải?...

Hình bóng của một nữ lang xinh đẹp áo vàng bỗng chốc thoáng hiện qua trí óc Hoa sĩ Kiệt, chàng trở mắt nhìn sững thấy cô gái thần bí trước mặt, lặng quên cả nháy!

Nữ lang áo vàng nhoẽn miệng cười tình tứ:

- Được người chẳng quên, lòng này đã đủ an ủi lắm rồi!

Hoa sĩ Kiệt lạ lùng, rụt rè hỏi:

- Cô nương xuất thân phái nào, cùng tại hạ có quan hệ chi? Hôm nay mạo hiểm nguy cứu trợ tại hạ, khiến tại hạ vô cùng cảm kích và phân vân...

Thiếu nữ lại khẽ nhếch đôi môi hồng cười thật tươi, chậm rãi cất lời:

- Lúc này tôi đã chẳng nói qua rồi sao? Bèu mây cách trở ngẫu nhiên gặp gỡ, chẳng qua vì duyên! Cứu người giải nguy là bản sắc của kẻ đã mang nghiệp võ vào thân, tướng công hà tất phải lao tâm ghi nhớ.

Nàng lại nheo mày cười nhẹ và tiếp lời:

- Tiện nữ họ Phan tên Quyên Quyên, tướng công cứ gọi Quyên Quyên là được còn như môn phái tiện nữ, hiện giờ chưa thể nói rõ!

Hoa sĩ Kiệt cũng cười nhẹ đáp:

- Quyên Quyên cô nương, lần chia tay này biết bao giờ mới có thể nhìn lại phương dung, ân cứu mạng nặng nề kia...

Quyên Quyên khoác tay ra ý không cho Hoa sĩ Kiệt nói thêm, ôn tồn ngắt lời:

- Tướng công không nên khách sáo như thế, góc biển ven trời, tuy rằng khó hẹn được ngày gặp mặt, chỉ cần lòng lòng ghi khắc nhau, sợ chi biển đổi non dời?

Bất thần từ phía sau lưng Quyên Quyên vang lên một chuỗi cười âm trầm:

- Giỏi cho con tiện tỳ vô sỉ, đưa nhau đến đây để tình tự thở than!

Hai người cùng giật mình biến sắc, Phan Quyên Quyên hấp tấp chộp lấy chiếc mặt nạ tròn vào, vừa vắn một luồng kinh phong ào ào phủ tới.

Nàng hấp tấp vung chưởng đón lại, miệng nói lớn:

- Tướng công chạy mau!

Hoa sĩ Kiệt quay đầu nhìn lại, thấy thiếu nữ áo xanh xông về phía chàng như điện xẹt. Lửa giận bốc cao khiến chàng quên đi hiểm nghèo, gầm to lên một tiếng và một chưởng “Băng hồn” tủa ra sấm sét.

Thiếu nữ áo xanh trước khí thế hung hăng của đối phương chẳng dám nghênh đón, vội vọt lui bảy, tám bước tránh bớt mũi nhọn của chưởng kinh.

Hoa sĩ Kiệt oai phong lẫm lẫm, xà mình tiến lên, bồi thêm một ngọn “Thất cầm trảo”, một trong bảy tuyệt kỹ của Thất Sát Thần Bà truyền thụ, tay trái tiếp thêm chiêu Thiên cơ chỉ, dồn thiếu nữ áo xanh phải liên tiếp sụt lùi lại phía sau, không còn rảnh tay đâu để xuất chiêu phản kích.

Nàng rất đổi kinh mang nhủ thầm:

- Tên ranh này lúc này chẳng phải đã trúng chất độc Kim Xà Nô của ta rồi ư? Thế tại sao gã vẫn vô tư, mà trái lại công lực so với lúc này đã tiến bộ khá nhiều quá, quả là tà môn!

Hoa sĩ Kiệt công luôn ba chiêu đều bị đối phương áp dụng khinh công tuyệt đẳng tránh thoát tất cả, lòng không khỏi sửng sốt giật mình!

Chính trong thời gian Hoa sĩ Kiệt phân thần lo ra ấy, thiếu nữ áo xanh vụt quất lên lanh lảnh:

-Ranhconhãynếmmộtchicủata!

Tay phải nàng cấp tốc xoè ra, từ ngón tay trở nàng xẹt ra một luồng khí thể màu xanh óng ánh bắn thẳng về hướng Hoa sĩ Kiệt.

Phan Quyên Quyên vội hét to:

- Yêu xà chi đấy, tướng công tránh mau! Lồng trong tiếng quát, một luồng kinh phong tuôn ào tới đây Hoa sĩ Kiệt trôi chệch về một phía.

Và đồng thời gian ấy, trong không khí vang lên những nổ lốc bốc khe khẽ, thiếu nữ áo xanh mặt theo đó liền đổi sắc kinh hoàng.

Sau khi phá giải được Yêu Xà chi của thiếu nữ áo xanh, Phan Quyên Quyên cấp tốc kéo tay Hoa sĩ Kiệt phóng nhanh về hướng Đông.

Thiếu nữ áo xanh giận dữ rít lên: - Bọn ngươi chạy đâu?

Nhưng lá rừng dày chi chít, che mất làn nhãn tuyến của thiếu nữ áo xanh, trong khoảnh khắc bóng dáng hai người mất hút vào những tàng cây rậm rạp.

Hoa sĩ Kiệt len lỏi theo những gốc cành râm bóng, cảm cổ chạy như bay, khá lâu sau mới dám quay đầu nhìn lại chẳng thấy thiếu nữ áo xanh đuổi theo, đồng thời cũng chẳng thấy Phan tiểu Quyên đâu cả.

Chàng rất đổi kinh ngạc, chậm ngay bước chân, lớn tiếng gọi:

- Quyên Quyên cô nương!

Nhưng chỉ có tiếng dội lại của rừng già, chẳng thấy tăm hơi của Phan tiểu Quyên?

Hoa sĩ Kiệt trong lòng buồn bã thuận bước đi sâu vào rừng, đi mãi hồi lâu vẫn chưa thoát ra khỏi cụm rừng, chàng ngạc nhiên phóng mắt nhìn ra trước chỉ thấy rừng cây tít tắp xanh um như vô tận!

Chàng liền nhún chân nhắc người lên cao hai trượng, đáp người lên một ngọn sáo già, nhìn quanh bốn phía.

Trước mắt chàng, chu vi mấy mươi dặm đều xanh thắm một màu của rừng già không biết đâu là ranh giới!

Chàng vừa định nhảy xuống, bất chợt nhìn thấy một việc lạ!

Nơi trung tâm của khu rừng, có độ một chòm cây trên mấy mươi cội nhỏ cao lên khác thường, và từ trên những ngọn cây ấy có mấy bóng trắng, thoắt nhanh như điện lao xuống giữa rừng.

Hoa sĩ Kiệt chăm chú quan sát những ngọn cây nhô lên một cách đặc biệt ấy, chàng lập tức nhận ra những tàng cây cao nọ được sắp theo phương vị ngũ hành, ngầm bày thành một trận thế!

Hoa sĩ Kiệt lúc ở trong động của Thất Sát Thần Bà đã có học qua trận thế, nên khi vừa trông qua đã biết ngay cách thức ra vào trận.

Do lòng háo kỳ thúc đẩy, chàng quyết định đến ngay nơi ấy để thăm dò xem xảy ra chuyện gì?

Yự nghĩa vừa loé qua đầu óc chàng lập tức giở ngay thân pháp “Lãng Không Hư Độ” lướt nhanh đến chỗ cành cây cao nọ.

Thoáng mắt đã đến nơi, chàng rón rén vạch cành lá, buông mình nhảy vào giữa những tàng cây bày thành trận thế ấy!

Giây phút chàng đã có thể nhìn thấy nơi trung tâm trận diện.

Nơi đây một toà nhà cây vĩ đại được tay người khéo léo ghép chênh vênh trên mười mấy cột cổ thụ xung quanh lá rừng phủ kín như ở hang của những người Thượng cổ, nếu chẳng phải đến gần, không sao trông thấy được!

Hoa sĩ Kiệt nín hơi nhin thở, rón rén tiến đến cận nhà, ẩn mình vào tàng lá rậm, nhón gót ghé mắt nhìn vào cảnh vật bên trong.

Giữa nhà thiết kế rất đơn sơ, vón vẹn mấy chiếc giường cây mộc mạc, nơi chiếc bàn vuông đặt giữa nhà có bảy người mặc áo trắng ngồi vây quanh, bốn phía lặng trang không ai mở miệng nói nửa lời.

Bổng lão già râu rỗng ngồi nơi đầu trên, trợn đôi mắt hung quang, quét khắp sáu người cùng bàn, đằng hắng một tiếng và trịnh trọng thốt lời:

- Kim Hà Phiêu của hai mươi năm trước đã tái xuất giang hồ, nghe đồn là đã làm cỏ tất cả Nga mi phái, ngoài ra còn thêm ba môn phái bị huỷ...

Gã đại hán trung niên áo trắng ngồi ở phía tả vội đỡ lời:

- Chúng ta bảy người cất nhà nơi giờ không, ảntích mười mấy năm trời, trừ Huệ Nguyên đại sư của Thiếu

Lâm phái biết ra, trong võ lâm không một ai được rõ, lẽ đâu mụ lại tìm được chỗ ở của chúng ta?

Lão già ngồi phía bên mặt, má hóp mắt chuột, mũi hình, trông dị thường, nhe chiếc miệng rộng toang ra, cười nhạt một tiếng, xen lời:

- Như vậy cũng chưa mấy quan trọng, nghe đồn “Miêu Cương tam độc, Hoàn Nhạc tứ quái, Hắc Hải Ngũ Vương cùng Quỷ Bảo Nhị Sát đều quy thuận dưới tay Kim Hà Phiêu chủ nhân là Xà Hà Tiên Tử, chẳng bao lâu sau đấy, họ sẽ liên tay quét sạch các đại phái trên giang hồ...

Hoa sĩ Kiệt đứng rình nghe bên ngoài không khỏi âm trầm giật mình nhủ thầm:

- Mụ yêu già ấy đã cấu kết gần hết cao thủ hắc phái về với mụ, thực lực ấy không thể khinh thường...

Chàng đang cơn bàng hoàng tư lự chợt thấy giữa nhà một ánh hào quang màu vàng chớp loé, tiếp theo đấy là một tiếng phụp nghe ê cả tóc, nơi chính giữa chiếc bàn vuông mà bảy người đang ngồi, cắm phụp một mũi phiêu vàng dài độ ba tấc, đuôi phiêu vẫn còn khe khẽ rung rinh.

Lão già mặt ngựa râu rỗngngồi phía trên, mặt vụt đổi sắc đứng bật dậy trở tay vào ngọn phiêu vàng, hốt hoảng kêu lên:

- Kim Hà Phiêu!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Không trung Thất Điều

Sáu người áo trắng còn lại cũng đều tái sắc ùn ùn đứng lên.

Tiếng kêu thảng thốt của lão già râu ria chưa dứt, một giọng cười âm trầm đã tiếp nối vang theo nghe như từ bên ngoài gian nhà cây vọng vào.

Liên theo đó, rèm song khẽ rung rinh, một quái nhân với bộ mặt xấu xí gớm ghiếc nhảy vút vào giữa nhà nghênh mặt ngạo nghễ nhìn quanh...

Bảy người đều giật mình, cùng rút soạt trường kiếm ra khỏi vỏ.

Quái nhân áo xanh xấu xí nọ ung dung tiến đến gần lạnh lùng cất giọng:

- Bọn người đã nhận được ngọn phiêu ấy, vậy đã hiểu rõ quy củ của bốn giáo chưa ?

Gã trung niên áo trắng đứng nơi phía trái chĩa mũi kiếm ra trước to tiếng quát :

- Aicầnbiếtquycủcủalũmi,hãyđờikiếmđây !

Cùng với lời quát, trường kiếm trên tay liền chớp động loang thành một đạo bạch quang xẹt thẳng về phía khách lạ.

Lão già râu rồng mặt dài vội quát to ngăn lại :

- Lão tam không được nóng !

Gã đại hán trung niên thế kiếm vừa tung ra nửa phần đành phải hồi bộ

thâu nhanh trở lại, nhưng đôi mắt vẫn trừng trừng hậm hực nhìn xoáy lấy quái nhân áo xanh.

Lão già mặt dài râu rồng sầm hấn nét mặt dần giọng hỏi khách lạ :

- Các hạ là người phái nào ? Có qui củ chi, bốn nhân lắng tai chờ nghe !

Quái nhân áo xanh cười khẩy :

-“ Dạ Điều Thần Ma” Hoa Phong, người đừng vờ hàm hồ, bốn thánh giáo gần đây tung hoành giang hồ với quy củ phiêu đến đâu là người chết đến đó, chẳng lẽ bọn người đều không biết à ?

“ Dạ Điều Thần Ma ” Hoa Phong chính là lão già áo trắng râu rồng trổ mắt kinh ngạc hỏi lại :

Sau hai mươi năm Xà Hà Tiên Tử tái xuất giang hồ đã tổ chức thành lập giáo hội chi ? Lão phu thật chưa hay biết.

Quái nhân áo xanh hừ lên một tiếng rõ to, vênh váo cất lời :

Bốn thánh giáo định là Thiên Bình Giáo, đến mồng chín tháng chín năm nay, sẽ chính thức khai đầu lập phái tại Lạc Nhạn Phong, hiện đã truyền thông điệp mời khắp giang hồ, kẻ nào không đi tham gia cuộc đại hội khai phái của bốn giáo tất phải chết dưới ngọn Kim Hà Phiêu !

Gã “ Lang Điều Phi Hồng ” Cốc đa niên đứng vào hàng thứ năm trong Thất Điều liền gay gắt hỏi :

- Các hạ hôm nay đến đây để truyền thiệp hay để thi hành giáo quy “ Thấy phiêu mạng tử ”?

Quái nhân áo xanh ngửa mặt cười lạnh lạnh :

- Có hai nhiệm vụ, thứ nhất : Đến để thăm lữ “ Thất Điều ” các người, nếu như theo hẹn đúng ngày mồng chín tháng chín bằng lòng đến lạc nhận phong để tham gia cuộc đại hội khai phá của bốn giáo, tội chết hôm nay sẽ được miễn.

Dạ Điều Thần Malạnh lòng chen lời : - Còn nhiệm vụ thứ hai ?

Quái nhân áo xanh cố ý trầm ngâm đôi chút để tăng thêm vẻ nghiêm trọng cho những lời sắp thốt, đoạn chậm rãi từng tiếng tiếp lời :

- Nghe đâu Thất Điều bọn người cùng lão hào thượng Huệ Nguyên có chút giao tình, giờ đây ta kỳ hạn cho các người đến mồng bảy tháng này cắt cho được thủ cấp của Huệ Nguyên tới gặp ta !

Không Trung Thất Điều nghe xong đều giật bản mình, Dạ Điều Thần Ma thầm nhủ :

- Quái nhân áo xanh thấy bảy người đều lộ ra thần sắc ưu tư thâm trầm, lặng im chẳng thốt, không khỏi thét to :

- Nhiệm vụ ấy các người có thể hoàn thành chăng ?

Dạ quỷ Thần Ma sầm mặt cất lời :

- Đây là mệnh lệnh của bốn giáo chủ quý phái, võ công đã đến mức siêu việt, muốn lấy đầu của Huệ Nguyên đại sư, dễ như trở bàn tay, hà tất phải cần đến bảy anh em chúng tôi hạ thủ ?

Quái nhân áo xanh giọng lạnh lãnh :

- Đây là mệnh lệnh của bốn giáo chủ, không được quyền hỏi nhiều! Lão nhị “ Long Điều Kiếm Khách ” trong hàng Thất điều lòng đã nổi nóng, hừ giọng mũi luôn mấy tiếng, khinh khỉnh xen lời :

- Bảy anh em chúng ta chẳng hề tham gia Bình Thiên Giáo của bọn người, đâu có phận sự tiếp nhận cái mệnh thối ấy.

Quái nhân áo xanh cả giận, trừng mắt long lanh quát lớn :

- Nếu thế chứng tỏ là bọn người đều hết muốn sống ! Long Điều Kiếm khách đã hết phương dẫn chế, ngoay râu rít giọng :

- Tên chuột nhắt mượn oai người lung lảng quá mức. Bằng vào bộ mặt xấu như heo của người, dám hống hách trước mặt không trung Thất Kiệt chúng ta được à ?

Trường kiếm trên tay hấn theo đó rít véo một tiếng, chọc thẳng đến ngực đối phương với một tư thế vô cùng quái lạ !

Quái nhân chỉ khẽ lắc người, thân hình biến mất đi như biến, Long Điều Kiếm khách rất đổi kinh mang vừa mới xoay người lại để truy địch, ngọn chưởng của đối phương đã nện mạnh vào lưng.

Cùng với tiếng gào thảm thiết, thân hình Long Điều kiếm khách văng bắn lên không trung, tống thẳng vào tấm vách cây trước mặt đánh bịch một tiếng và nặng nề rơi xuống sân nhà, bốn vó chông lên trời, cả buổi chẳng bò dậy nổi.

Sáu người còn lại đều đứng ngây người ra sửng sốt ! Vì với trình độ kiếm thuật của Long Điều Kiếm Khách mà chỉ một chiêu đã gãy đổ dưới tay đối phương, thử hỏi bảo sao họ chẳng bàng hoàng khiếp hãi?

Hoa Sĩ kiệt không khỏi kinh ngạc, bảo thầm :

- Từ lâu nghe danh Thất Kiệt lừng lẫy giang hồ, sao lại là hạng toi cơm như thế ? Lão thứ tư trong bọn “ Hồ Điều Thần tiên thủ ” Thô Đại Tân, vội tháo nhanh bên thắt lưng một ngọn roi dài vàng óng ánh ra, vung nhanh vào không khí kêu “ phắc ” một tiếng to, vừa phóng tới định sanh

tử với đối phương, Dạ Điểu Thần Ma lập tức ngăn lại :

- Lão tử chẳng nên vọng động !

Dứt lời ông quay sang phía quái nhân áo xanh, tiếp lời :

- Sự yêu cầu của các hạ, chẳng phải chúng tôi dám cãi song e Huệ Nguyên đại sư võ công rất cao, sợ e bảy anh em chúng tôi không làm xuể, mà còn thêm bứt mây động rừng, trái lại làm hại thêm sự việc.

Quái nhân áo xanh hân hoan cười to :

- Lời nói của người rất phải, muốn hại tánh mạng của lão trọc già Huệ Nguyên, chỉ có thể dụng trí mà không nên dùng sức, bảy anh em các người, đầu tiên nên dò xét cho ra chỗ ẩn tích của Huệ Nguyên nơi nào, sau đây...

Quái nhân áo xanh nói đến đây vụt thấp giọng kê sát vào tai Dạ Điểu Thần Ma thì ào vài câu.

Dạ Qui Thần Ma không ngớt gục gặc đầu mỉm cười tỏ vẻ rất tán thành.

Quái nhân áo xanh vụt nghiêm trang, cất to tiếng nói tiếp :

- Biết người, biết mặt nhưng khó biết lòng, ta hiện có đem theo đây bảy sắc độc dược, các người chịu khó uống vào, trong vòng một tháng trở lại, cam đoan là độc tánh chưa thể phát tác, sự việc hoàn thành xong, đến gặp nhau tại Thiếu Lâm Tự ta sẽ đưa thuốc giải cho là chẳng còn cho lo sợ cả. Bằng trái lại độc tánh đến khi phát tác, không thuốc chi giải nổi.

Dứt lời quái nhân áo xanh lôi bên thắt lưng ra bảy gói thuốc màu sắc khác nhau, chia cho mỗi người một gói.

Thất Điểu Đưa mắt nhìn nhau ngần ngại chẳng biết tính sao, Dạ Điểu

Thần Ma thở dài lên một tiếng đoạn ngửa cổ há họng trút sạch gói thuốc vào miệng !

Sáu người kia thấy đầu đảng của mình đã chịu uống không ai bảo ai cũng đều sau trước uống theo.

Dạ Điếu Thần Ma ù rũ ngồi phịch xuống ghế than lên :

- Chúng ta hôm nay kể như đã hết thời rồi !

Hoa Sĩ Kiệt mục kích xong cảnh tượng trước mặt, ngậm khiếp hãi cho âm mưu độc hại của Xà Hà Tiên Tử, vừa định rón rén rời đi, chợt thấy Dạ Điếu Thần Ma ngừng đầu nghiêng mắt nhìn xoáy vào vị trí chàng đang ẩn mình.

Hoa Sĩ Kiệt lồng tim nhảy thành thịch, hấp tấp định lách người rời đi...

Dạ Điếu Thần Ma đôi mày rậm thành linh nhíu lại, phất mạnh tay áo rộng, cất to tiếng quát :

- Ai thế ? Đứng lại !

Từ tay áo ông vọt ra một vật sáng bạc, chui nhanh qua kẽ hở của vách cây bản thẳng về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt dám đâu chậm trễ vội phất tay áo, tung ra một luồng tụ phong, đánh rơi vật sáng nọ, khẽ tung mình xẹt khỏi nơi ấy hơnbatrườngxa.

“ Kẹt ! ” một tiếng rít vang, hai cánh cửa song lập tức mở toát ra từ nơi ấy bảy bóng người bay vút ra chia thành ba mặt, vây tròn Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Động tác của Dạ Điếu Thần Ma quả là nhanh chóng chỉ thoáng mắt đã

bắt kịp theo Hoa Sĩ Kiệt không đầy bảy bước xa, trầm giọng quát vang :
-Địnhchạyđiđâu ? Lồng với tiếng quát, một đạo kinh phong nặng nề như ngọn Thái Sơn từ trên cao ập xuống đỉnh đầu chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vừa phát giác nghe hơi gió lạ, lập tức nhào người nhảy ra trước, lộn thành một hình cánh cung vọt thẳng lên cao hơn trượng, vừa vọt ngọn kinh phong lướt qua bàn chân, tông thẳng vào cổ thụ trước mặt khiến thân cây bật tung cả rễ, đổ ầm xuống mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt giữa không trung bong chân lộn trái một vòng nhẹ nhàng đáp trở xuống.

Chân vừa chạm đất, lại gặp ngay mấy luồng kinh phong từ ba phía ập tới đột công, Hoa Sĩ Kiệt vội hét to :

- Chư vị hãy ngừng tay, tại hạ có lời muốn nói!

Một mặt cắt tiếng gọi, chàng một mặt búng chân nhảy lên hai trượng cao để tránh những luồng chưởng phong của bảy người đang ập đến.

Dạ Điều Thần Ma “ ồ ” lên một tiếng kinh ngạc :

- Thuật khinh công của tên tiểu tử này quả chẳng vừa !

Miệng nói người đã thoát tới đuổi theo, “ coong ” một tiếng ngân vang, tay y đồng thời rút phăng trường kiếm ra khỏi vỏ, phạt nhanh vào đỉnh đầu chàng.

Hoa Sĩ Kiệt cả giận, hét lên :

-ácđồđángchếtlắm !

Dạ Điều Thần Ma vội phát chiếc tay áo rộng, một luồng kinh phong theo đó bay ra, hóa giải tất cả chưởng kinh của đối thủ, buông tiếng cười lạnh

nhật :

- Té ra đồ đệ của Nga Mi phái, mau cúi đầu chịu trói để toàn thân !

Hoa Sĩ Kiệt dừng chân quay phắt lại, trợn đôi mắt sáng quắc như ánh điện nhìn khắp Thất Diệu xung quanh, thần sắc vô cùng ngạo nghễ.

Dạ Diệu Thần Ma lớn tiếng đáp lời :

- Ranh con vâng lệnh ai đến đây rình mò ? Khôn hồn nói thật ra !

Hoa Sĩ Kiệt bĩu môi cười khẩy :

- Thiếu gia vô tình đi tạt qua đây, chẳng phải cố ý dòm ngó chuyện riêng của các người. Chẳng qua các người cậy đông hiệp yếu, thật ta chẳng hiểu lý do gì ?

Dạ Diệu Thần Ma cười dài :

- Ranh con sao chẳng mở mắt ra nhìn cho kỹ
nơi đây là đâu mà để chong người tự do xông xáo chứ ?

Hoa Sĩ Kiệt hừ khinh miệt :

- Gió trăng không kim cổ, rừng suối vốn thiên nhiên, cụm rừng già này không phải sở hữu độc của bảy người, tại sao ta chẳng có quyền đến ?

Lão tứ trong bọn Hồ Diệu Thần Thủ tánh nết nóng nảy nhất trong bọn, hùng hổ hét to

:

- Ranh con, đi có đường nhưng về mất lối con ạ !

Chiếc trường tiên trên tay trái đồng thời phát mạnh kẹp theo tiếng xé gió lạnh người cuốn vút vào mặt chàng trai họ Hoa.

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ gầm to một tiếng, lách bước nhích người sang cạnh, tay chưởng như đồng thời gian quật téo trở lại.

Chiêu vừa rồi chàng đã áp dụng thức “ Đông Hải Đồ Kinh ” tuyệt học thứ năm của Thất Sát Thần Bà truyền thụ.

Nên khi chưởng thế vừa thoát ra, một tiếng “ rắc ” liền đó vang lên, ngọn roi vàng trong tay Hồ Điếu lập tức gãy thành hai đoạn.

Hồ Điếu Thần Ma không dẫn được khiếp hãi kêu lên :

- Đông Hải Đồ Kinh !

Người gã đồng thời bị hất bật ra, suýt chút nữa là ngã ngửa xuống đất, hồ khẩu tay tê buốt, nửa ngọn roi gãy còn lại cũng vượt khỏi tay rơi phịch xuống đất !

Dạ Điếu Thần Ma lại lớn tiếng quát :

- Ranh con, ngươi thật là ai ?

Hoa Sĩ Kiệt giọng lạnh như băng đá :

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt !

Dạ Điếu Thần Ma lạ lùng lặp lại :

- Hoa Sĩ Kiệt ? Một tên tiểu tử chẳng hề nghe danh lại biết ứng dụng chiêu tuyệt kỹ “Đông Hải Đồ Kinh ”, ngươi phải chăng là truyền nhân của Thất Tuyệt Thần Bà ?

Hoa Sĩ Kiệt lạnh lùng cười mũi :

- Dạ Điều Thần Ma, người đừng khinh thường một kẻ hậu bối vô danh mà lắm, thiếu gia một đời chưa biết phản bội bạn bè, hành động những chuyện bại lý thương luân !

Dạ Điều Thần Ma biến hẳn sắc mặt, quay sang sáu đồng bọn ra lệnh:

- Thằng ranh này đã biết rõ cơ mật của chúng ta, đêm nay đừng dung tha cho gã sống sót rời đi !

Bảy người đồng loạt xô nhích thân hình, vây tròn lấy Hoa Sĩ Kiệt vào giữa hậu tâm. Lão thứ năm trong Thất Điều là Lang Điều Phi Hồng xe bước lên gầm to :

- Hoa Sĩ Kiệt, số của người tận rồi !

Tiếng quát vừa thoát đi, trường kiếm trên tay lập tức hơi động thành một vòng hoa bạc, nhanh như sét giạt lao thẳng đến “ Huyệt đơn điền ” của đối thủ.

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ nhàng nhích tréo người sang bên tránh đi thế kiếm, thuận tay chop nhanh trở lại quần đống cổ tay đối phương, vận sức siết chặt...

Lang Điều Phi Hồng đau đớn rống lên một tiếng, trường kiếm trên tay văng rơi xuống

đất. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như chớp, ghé tay một cái, thanh trường kiếm ánh lên ngập người đã lọt gọn vào tay.

Lão thứ sáu Báo Điều Thiết Bút, chuyên xử dụng đôi bút Văn Xương, thừa ngay cơ hộ chàng bận tay giao đấu vội quơ bút điểm nhanh tới.

Trước thế đột kích quá bất ngờ, Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng to, đẩy nhủi thân hình Lang Điều Phi Hồng ra trước để làm bia đỡ đòn.

Báo Điều Thiết Bút cả kinh, vội thâu nhanh ngọn bút trở lại, nhưng đã chậm đi một bước.

Lang Điều rống lên một tiếng như sói tru, nơi lồng ngực đã bị đầu bút điểm rạch một vết dài, máu tươi bắn ra như suối !

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy tay đã cầm s½n trường kiếm đứng im giữa trận lẫm lẫm uy phong !

Thất Điều trước tình trạng ấy không khỏi âm thầm nể khiếp. Bọn họ không ngờ một gã thiếu niên chưa sạch mũi kia, lại có một thân võ công tuyệt vời đến thế !

Dạ Điều Thần Ma hừ hừ trong cổ họng luôn mấy tiếng, nửa muốn xông tới nữa nhưng ngại ngùng.

Hoa Sĩ Kiệt quắc đôi mắt uy nghiêm sáng rực nhìn quanh khắp Thất Điều, đoạn gằn giọng tiếp lời :

Còn ai muốn thử sức cứ xông lên. Thiếu gia cảnh cáo lũ người, nếu còn có ý định hại Huệ Nguyên Đại sư Thiếu Lâm Tự để làm vật đầu phục kẻ ác nhân, Thiếu gia sẽ tàn sát tất cả lũ người không chừa một móng !

Lão thứ bảy của Thất Điều là Lôi Điều Khiếp Hồn trợn mắt quát to :

-Người là giống gì của trọc già Huệ Nguyên ? Nói mau !

Hoa Sĩ kiệt cười khẩy lắc đầu :

- Huệ Nguyên đại sư với ta chỉ gặp mặt sơ qua mà chưa có duyên quen

biết, chẳng qua vì bảo trì chánh nghĩa võ lâm, thiếu gia cấm không cho
lũ người mưu sát vĩ đại sư đạo hạnh cao thâm ấy !

Lôi Điểu hếch mặt cười gằn :

-Người là giống gì, với tư cách nào dám ngăn trở kế hoạch của anh em
lão gia ?

Hoa Sĩ Kiệt ngửa cổ cười khanh khách :

-Võ công chính là tư cách! Haha! haha...

Lôi Điểu giận đến nhú chặt đôi mày, tay phải che kín trước ngực, tay
phải nắm chặt thanh quyền, quật mạnh trở ra ...

Lập tức tiếng sấm gầm gầm vang trong không khí. Kẹp theo một ngọn
quyền phong mạnh tựa sông xô thác dồn, bắn nhanh tới trước.

Hổ Điểu Thần Tiên cũng đồng thời quát to một tiếng song chưởng một
lượt vung lên, chưởng ảnh đầy trời giăng mắc phủ chụp xuống đỉnh đầu
Hoa Sĩ Kiệt.

Dạ Điểu Thần Ma trong cổ họng hừ hừ chẳng ngớt trường kiếm trên tay
cũng hoa lên, xốc tới thêm tay !

Bọn họ đều quyết tâm trong vòng đôi hiệp kết liễu cho được tánh mạng
Hoa Sĩ Kiệt để nhem chuyện, nên vừa phát động đã ồ ạt xông lên phủ
vây, không để cho Hoa Sĩ Kiệt có cơ hội rảnh tay đỡ đòn.

Trước thế quần công vạn phần nguy cấp ấy, Hoa Sĩ Kiệt hú lên một tiếng
tựa rống ngâm, tay kiếm vung tròn bổ khắp chung quanh một màn kiếm
khí để che hộ thân hình. Bịch !...

Ngọn quyền như đỉnh thái sơn của Lôi Điểu, tông mạnh vào màn kiếm

khí vọt văng trở lại.

Cùng khi ấy chưởng phong của Hồ Điếu cũng bị luồng kiếm đẩy bật trở lại, khiến thân hình gã bị chấn động loạn choạng thối lui ba bước.

Hoa Sĩ Kiệt nhích bước xê mình, đưa luồng kiếm quang véo qua người Lôi Điếu đến đón ngay ngọn trường kiếm trên tay, Dạ Điếu Thần Ma cảm thấy hồ khẩu tay tê buốt, trường kiếm cơ hồ văng rơi xuống đất, gã hốt hoảng vọt người thối lui lòng rất đỗi khiếp hãi nhủ thầm:

-Nội lực của tiên tử này quả là hùng hậu !

Hoa Sĩ Kiệt tung hoành giữa đám đông địch thủ như giao long rời ổ, phấn khởi oai phong quát lên một tiếng cực to, thế kiếm dọc ngang lồng lộn, “ soạt ” lên một tiếng rợn người, mũi kiếm đã xuyên thẳng vào nách Hồ Điếu, một vòi máu đỏ lập tức phun ra. Hồ Điếu chỉ kịp rú lên như sói tru và thân hình ngã sấp xuống, lăn lộn trên mặt đất. Dạ Điếu Thần Ma giận đến nghiến răng trèo trẹo thét to : - Lão tam, lão lục mau ra tay, đêm nay phải hạ cho được tên tiên tử này, lòng ta mới

hả.

Lão thứ ba trong Thất Điếu là Tọa Điếu Kim Cang, tánh người có phần ngay thẳng hơn đồng bọn, từ nãy giờ đứng im một nơi chẳng chịu ra tay hòa công, chợt nghe lão đại gọi mình xuất thủ, lòng bất nhẫn nhủ thầm:

- Gã thiếu niên này khí thế anh hùng võ công lại rất cao, tất lai lịch chẳng nhỏ, ta hà cứ chẳng hỏi rõ thân thế gã trước ?

Nghĩ đoạn y liền tiến tới ba bước, rồn rảng cất lời :

- Thất Kiệt chúng tôi xưa nay chưa hề quen biết cùng các hạ, thế tại sao các hạ...

Hoa Sĩ Kiệt lúc đứng rình bên ngoài gian nhà cây, sớm đã nhìn thấy Tọa Diệu Kim Cang, vẻ người có phần chính trực, trận ác đấu vừa mới xảy ra, y cũng chẳng xuất thủ tham gia, nên đối với y chàng đã dành riêng ít nhiều thiện cảm, chợt nghe y hỏi thế, liền cười nhẹ ngắt lời :

- Đã là kẻ trong võ lâm, cần phải giữ tâm địa hiệp nghĩa, tại hạ lẽ đã hiểu rõ âm mưu tà trời của Bình Thiên Giáo, tất phải có bốn phận tận lực ngăn trở những hành động trong phạm vi âm mưu đó, chư vị đáng lý ra không nên a tòng với đám người như nhuốc ấy...

Dạ Diệu Thần Ma vụt quát lên :

- Lão tam bất tất phải cãi nhai với tên tiểu tử này, gã đã liên tiếp đánh trọng thương lão tứ, lão ngũ, lại còn nghe trộm cơ mật của chúng ta, không thể nào dung tha gã được ! anh em hãy một lượt xông lên !

Tọa Diệu Kim Cang bất mãn cất tiếng !

- Đại ca, chúng ta chẳng nên cậy đông hiệp người, lão tứ, lão ngũ vì học nghệ chưa tinh, tại sao lại gia tội trách người, còn như bí mật của chúng ta, chỉ cần Hoa thiếu hiệp đừng có thổ lộ ra là được, cần chi sát phạt chém giết nhau ?

Dạ Diệu Thần Ma chẳng bằng lòng :

- Không Được, giết người mới diệt được khẩu, chuyện này liên hệ đến sinh mạng của Thất Kiệt chúng ta, sao tam đệ lại hàm hồ quá thế ?

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy khiêu khích :

- Giết người diệt khẩu, tài nghệ người bực nào mà lớn lối quá thế ? Ném trước một chỉ của ta thử xem !

Miệng vừa thốt dứt, thân hình đã thoát nhanh tới, ngón trỏ của bàn tay

trái đột nhiên điểm khê vào hư không một đốm. Từ ngón tay chàng lập tức thoát ra một luồng khí trắng lơ mờ xẹt thẳng vào Dạ Điểu Thần Ma. - Thiên Cơ Chỉ !

Dạ Điểu Thần Ma sững sốt buột miệng kêu to và nhắc mình vọt lùi để tránh.

Báo Điểu, Lôi Điểu hai người thấy thế nguy cho đại ca mình vội nhất tề vung chưởng ra, ngăn chặn lấy chỉ kinh của đối thủ.

May nhờ động tác nhanh nhẹn của hai người kịp thời đón nhận, Dạ Điểu Thần Ma mới khỏi bị chỉ lực điểm trúng, nhưng dư kinh của chỉ lực vẫn còn đẩy được thân hình lão loạn choạng lộn mấy lượt !

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt, búa thêm một câu :

- Giờ đây ngươi hẳn đã biết rõ, giết người diệt khẩu khó mà hoàn thành đấy chứ ?

Dạ Điểu nét bàng hoàng vẫn còn hiện rõ lên sắc mặt lấp bắp hỏi :

- Ranh con thật phải chăng là truyền nhân của Thất Sát Thần Bà ?

Hoa Sĩ Kiệt dừng dừng đáp :

- Ngươi bất tất phải gạn tra ta là đồ đệ của Thất Sát Thần Bà hay Nga Mi phái, mà chỉ nên biết là nếu các ngươi bằng lòng hứa chẳng làm trái trời bại lý, không đến Thiếu Lâm để ám hại Huệ Nguyên là thiếu gia sẽ dung mạng cho bọn ngươi.

Dạ Điểu Thần Ma giận đến run bần cả người, hừ hừ cười nhạt luôn mấy tiếng:

- Hôm nay ta thề quyết phải giết cho được ngươi, chẳng vậy, không

Trung Thất Điều này nhất định sẽ xuôi tay ân tích giang hồ !

Lão vụt quay đầu lại ra lệnh :

- Anh em hãy hiệp sức bày nhanh trận thế “Không Trung Điều Vỡ” thử xem tên tiểu tử này thoát đàng nào ?

Tọa Điều Kim Cang vội lên tiếng :

- Trong bảy người, lão nhị đã bị thương dưới tay giáo đồ Bình Thiên Giáo, lão tứ, lão ngũ cũng đều trọng thương, anh chỉ còn lại bốn, sợ e...

Dạ Điều Thần Ma giận dữ quát ngang :

- Chúng ta mỗi người đứng một phương vị, vẫn có thể bày thành “Điều Vỡ” được như thường, còn viện lý gì nữa ?

Hoa Sĩ Kiệt ngửa mặt cười dài :

- Từ lâu nghe danh Không Trung Thất Điều, lừng danh giang hồ, thứ nhất là tuyệt kỹ “lưới chim” khắp mặt anh hào đều nể mặt. Thiếu gia hôm nay muốn tận tường thưởng thức tài nghệ siêu việt của các người !

Lúc ấy, Dạ Điều Thần Ma, Tọa Điều, Báo Điều, Lôi Điều, bốn người đã lặng lẽ đứng trấn theo phương vị cố định của mình, vây quanh Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Hoa Sĩ Kiệt ngáng kiếm ngay trước ngực, đứng im như pho tượng, khí thế uy nghi như một thiên thần giữa bày quỷ dữ, chẳng buồn đưa mắt nhìn ai.

Dạ Điều Thần Ma bỗng buông ra một chuỗi cười lạnh lạnh, âm thanh chấn động, khiến lá rừng bốn bên phải xào xạc khua rung.

Hoa Sĩ Kiệt trừng mắt nói :

- Cười gì, trợn thế “ Lưới chim ” của bọn người đợi gì mà chưa phát động ?

Tọa Diệu Kim Cang vẽ mặt nghiêm trang chờ lời :

- Hoa thiếu hiệp chớ có khinh thường trợn thế “ Lưới chim ” này, lần chót lão phu thật lòng khuyên thiếu hiệp đừng quản việc không đâu mà liên lụy đến bản thân !

Hoa Sĩ Kiệt cười khẽ :

- Lời nói của huynh đài tuy mang nhiều thiện ý nhưng tai họa thật khó thể vâng theo, đại trượng phu lấy sự an nguy của thiên hạ làm trách nhiệm của bản thân, huống chi, giữa Bình Thiên Giáo cùng tại hạ có mối thù sát sư diệt phái, lẽ đâu mặc nhiên để chúng tự do hoành hành, nuốt dần thế lực võ lâm.

Tọa Diệu kim Cang khe khẽ thở dài, hết lời khuyên giải thêm.

Dạ Diệu Thần Magiơ cao hai bàn tay hữu lên, lớn tiếng quát :

- Tiểu tử ráng mà chống mắt xem tuyệt học Diệu Võng của chúng ta, uy lực lợi hại thế nào ?

Ba gã Tọa Diệu, Báo Diệu, Lôi Diệu đứng án ba hướng Đông, Nam, Bắc, cũng đồng thời quát to một tiếng, tay áo phất động liên hồi...

Hoa Sĩ Kiệt lập tức cảm thấy một loạt âm thanh vèo vèo như bão tố, trước mắt ánh thép ngập ngời chói chan, bốn phía trong mười trượng chu vi, dường như bị phải bức màn kinh lực úp chụp và bao trùm.

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn lên, thấy giữa trời lơ mờ như có một mảnh

lưới trắng không lồ, từ trên đầu chụp xuống !

Xung quanh kinh phong càng lúc càng to, đá bay cát chạy, bầu trời như u ám hẳn lại.

Hoa Sĩ Kiệt đã hết dám khinh thường, trường kiếm vung nhanh như điện chớp, quát lên một tiếng trợ uy lia thẳng ánh kiếm vào gã đầu dọc Dạ Điểu Thần Ma.

Rống lên một chuỗi cười the thé đặc ý. Dạ Điểu Thần Ma nhấc cao thân hình, nhẹ nhàng tránh khỏi thế công vừa xia đến !

Ngọn kiếm bị rơi vào khoảng không, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi giật mình lo lắng.

Cùng thời gian ấy, bốn người bên ngoài vòng trận bắt đầu chuyển động phòng tuyến theo thế xoay tròn như đèn kéo quân.

Dạ Điểu Thần Ma buông ra chuỗi cười ngạo nghễ quát to :

-“Lưới chim” đã bắt đầu giương rộng, ranh con hôm nay đừng mong sống sót ! Ha ha... ha... ha...

Hoa Sĩ Kiệt nhíu mày, quắc mắt quét quanh, quả nhiên nhìn thấy mảng lưới to màu trắng ấy đang từ từ hạ thấp và thắt chặt...

Không khí chung quanh chừng như ứ đọng, hơi thở bỗng thấy nặng nề nghèn nghẹn.

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh hãi, vội hú lên một tiếng như rống ngâm, tung chân nhấc người lên cao vung kiếm chém mạnh vào mảng lưới vô hình trên đỉnh đầu.

Phụp... Phụp !...

Mũi kiếm trên tay chàng dường như chạm phải một vật chi mềm sèò, khiến mũi kiếm dội bật trở về !

Chàng kinh ngạc nhũ thâm :

- Vì sao mà mũi kiếm rạch chẳng vỡ được, chẳng hiểu “ Lưới chim ” của chúng bằng vật gì tạo thành ?

Dạ Điểu Thần Ma ha hả cười to :

-Ranh con ngu ngốc kia, nếu như “Điều võng” của chúng ta có thể dùng kiếm rạch vỡ, còn đâu đáng gọi là vật kỳ bửu của võ lâm ? Hôm nay người đã lọt lưới, đừng hòng sống sót trở về !

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ nghiến răng :

- Thiếu gia cùng các người không đại thù chẳng thâm hận tại sao lại năng năng muốn sát hại ta ?

Nhìn thấy ánh mắt lóe ngời sát khí của chàng, Dạ Điểu Thần ma không khỏi rùng mình sợ hãi nhìn tránh đi nơi khác.

Hoa Sĩ Kiệt dứt lời liền thúc mạnh trường kiếm phóng người đến bên lão.

Dạ Điểu Thân Ma vội thoát người nhảy tránh, miệng lớn tiếng quát to:

- Mọi người hãy mau gia thêm công, thúc mảng lưới bay nhanh xuống ngay !

Hoa Sĩ Kiệt thấy tốc độ nhảy tránh của đối phương rất đổi nhanh nhẹn, thuật khinh công xem ra còn hơn chàng một bậc, lòng chàng càng thêm kinh hãi. Lúc còn ở Kim Đỉnh Nga Mi, sư phụ chàng Ngô Tịnh Chân

Nhân có giảng giải qua cho chàng nghe về tài nghệ của nhóm Không Trung Thất Diệu, bảo là họ sở trường về thuật khinh công “ Diệu võng ” của họ đứng vào hàng kỹ tuyệt trên võ thuật, giờ đây tận mắt nhìn thấy, mới tin là lời thầy rất đúng !

Nhìn thấy thế vận tốc càng quay nhanh, và trên tay bọn họ không ngớt như đang thế tóm lưới to dạng màu trắng cứ theo đó hạ dần và thu hẹp...

Bất thần, chàng nghe bên tai có một giọng nói vo ve như muỗi réo:

Thiếu hiệp mau tìm cách thoát khỏi “ Diệu võng ”, bằng không sẽ bị mảng lưới chụp kín, dù có Đại La Thần Tiên hạ phàm cũng chẳng mở nổi lưới ấy ! Thiếu hiệp bị trói chặt vào đó xương cốt sẽ dần dần bị siết chặt gẫy vụn cho đến chết !...

Hoa Sĩ Kiệt máu nóng trí hăng cũng vội dùng thuật truyền âm đáp lại:

- Uy võ không thể khiếp phục được tại hạ, tại hạ cần muốn kiến thức “ Diệu võng ” danh chấn giang hồ kia, thử xem lợi hại đến mức nào cho biết :

- Dứt lời chàng thét to một tiếng, vung ngược thanh kiếm chém thẳng vào mảng lưới đang chụp dần xuống đỉnh đầu.

Hoa Sĩ Kiệt góc trán rịn mồ hôi, nhíu mày suy nghĩ tìm cách giải trừ.

Giọng nói lúc nãy lại khè vang lên :

- Thiếu hiệp, mau xông về hướng Đông, tôi sẽ để cho một lối thoát thân, nếu chần chờ thêm một chút chẳng còn kịp !

Hoa Sĩ Kiệt vội ngừng đầu nhìn sang hướng Đông, mới hay kẻ đã dùng thuật truyền âm đàm thoại cùng chàng lại chính là Tọa Diệu Kim Cang, lúc bấy giờ đang đứng án ngữ nơi hướng Đông.

Hoa Sĩ Kiệt đáp lại bằng đôi mắt cảm kích, nhưng chàng vẫn đứng yên một chỗ, chẳng chịu di động thân hình.

Tọa Diệu Kim Cang chùng như đã sốt ruột, vọt quát lên một tiếng và xông thẳng về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vội lách đi nơi khác, thân hình Tọa Diệu Kim Cang vừa vọt lướt ngang qua chàng, khẽ giọng thúc giục :

- Thiếu hiệp mau xông ra hướng Đông ngay kẻo nguy hiểm bây giờ

Dạ Diệu Thần Ma thấy Tọa Diệu Kim Cang chạy sai phương vị, để lộ nơi góc Đông một đường trống, vội quát to :

- Lão tam, người định làm gì thế ?

Tọa Diệu Kim Cang chẳng đáp cũng chẳng buồn quay đầu lại, lẳng lẳng xông thẳng qua hướng Tây, tông ngay vào gã Báo Diệu Thiết Bút.

Cả hai do thế đều té ngửa trên mặt đất, trận “ Diệu võng ” lập tức ngưng ngay lại !

Hoa Sĩ Kiệt thừa cơ hội ấy, gầm to một tiếng, ánh kiếm kéo theo một vệt sáng dài chĩa thẳng vào Dạ Diệu Thần Ma, thân hình đồng thời nhấc vọt vào không khí lướt thẳng về hướng Đông, thoăn thoắt nhảy lên đáp xuống mấy lượt đá đi xa hơn ba, bốn trượng, thoáng mắt đã thoát khỏi vòng vây.

Dạ Diệu Thần Ma định vung khí giới chẹn Hoa Sĩ Kiệt lại, nhưng trước thế công độc hại của chàng bị dồn lui liên tiếp mấy bước, đến lúc phát chiêu cản địch thì đã chậm.

Hoa Sĩ Kiệt đưa tay lau mồ hôi trán đứng xa xa thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy con mồi đã xông được ra khỏi lưới. Dạ Điểu Thần Ma không dẫn được lửa giận chỉ ngay Tọa Điểu Kim Cang nạt to :

- Vu Minh, không ngờ hôm nay người lại đột ngột trở mặt phản bội anh em.

Ngọn kiếm trên tay cũng đồng thời vung động đâm vút vào người Tọa Điểu Kim Cang đang té ngời trên mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt thấy thế cấp tốc phóng người trở lại vung kiếm thét vang.

-Dạ Điểu Thần Ma hãy dừng tay !

Một đạo bạch quang liên đó lia thẳng vào phía lưng của lão Dạ Điểu!

Vừa nghe phía sau có hơi gió lạ, vội triệt nhanh thế kiếm xoay phắt người lại, song thế kiếm của đối phương đã như một mảnh hào quang chói bạc long lanh úp phủ xuống đỉnh đầu...

Dạ Điểu Thần Ma hốt hoảng kêu lên :

-Thần Ma Ngự Phong mạng ta đã hết !

Hoa Sĩ Kiệt ánh mắt lờm lờm, ngằm tăng thêm hai phần lực đạo ánh kiếm lập tức tỏa rộng như sao sa nhắm ngay đối phương phủ xuống.

Dạ Điểu Thần Ma vội vung kiếm lên chống đỡ “ coong” một tiếng ngân dài, lưới kiếm trên tay lão lập tức gãy thành đôi đoạn rơi văng xuống đất.

Một chiêu vừa đắc thủ, Hoa Sĩ Kiệt thêm phấn chấn tinh thần, ngọn kiếm thứ hai bồi theo chớp nhoáng.

Dạ Điểu Thần Ma vô cùng hoảng hốt, đoạn vung tay quật tới một quyền

kình phong tuôn ra ào ào phong tỏa lấy luồng kiếm khí vừa bay tới.

Hoa Sĩ Kiệt càng thêm tức giận, hừ lên một tiếng to thúc nhanh mũi kiếm vượt qua vòng đai khí kình tia thẳng vào người đối thủ.

Một tiếng “ hự ” đau đớn theo đó vang lên nơi cánh tay Dạ Điểu thần Ma bị vạch một vết dài sâu mấy phân máu tươi ùa ra như suối !

Hoa Sĩ Kiệt dễ đâu buông tha, thế kiếm thứ ba đã tiếp nối chọc ngay yết hầu của lão.

Dạ Điểu Thần Ma trước thế liền công hung hiểm chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết, Tọa Điểu Kim Cang đang nằm im dưới đất bỗng nhảy phắt dậy, hấp tấp gọi :

-Thiếu hiệp xin dừng tay !

Hoa Sĩ Kiệt thế kiếm đang công ra nửa chừng vội thu ngay trở lại, hướng mắt như hỏi han.

Tọa Điểu Kim Cang liền tiếp lời:

- Xin thiếu hiệp nể mặt Vũ mỗ mà tha mạng cho y !

Hoa Sĩ Kiệt chống kiếm ngăn ngừa giây lâu chưa kịp thốt lời thì Dạ Điểu Thần Ma bỗng nghiêng răng rít lên:

- Tên họ Hoa kia, núi non chẳng đổi, chúng ta tái ngộ vẫn còn ngày ! Lão lại quay mặt ra phía sau tiếp lời :

- Lão lục, lão thất công lấy lão nhị, lão tứ, lão ngũ, lui nhanh !

Sáu người chỉ trong khoảnh khắc đã mất hút vào rừng sâu.

Tọa Diệu Kim Cang chờ mọi người đã đi khỏi mới quay sang Hoa Sĩ Kiệt vòng tay cảm tạ :

-Mang ân Hoa thiếu hiệp nương tay tha mạng cho họ, Vũ mỗ thật cảm kích vô cùng !

Hoa Sĩ Kiệt vội vàng trả lễ :

-Ân huynh đài cứu đệ thoát khỏi vòng lưới hiểm nguy đã khiến đệ cảm ơn chẳng hết, dám đâu nhận lấy trọng lễ ấy ! Song e nếu dung tha sáu người này, bọn họ tất sẽ đến Thiếu Lâm Tự để thi hành âm mưu rất có hại cho tính mạng của Huệ Nguyên đại sư...

Tọa Diệu Kim Cang vội ngắt lời :

- Chúng ta chịu khó đi suốt đêm ngày vượt lộ trình đến Thiếu Lâm Tự trước đề phòng vẫn còn kịp thì giờ.

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu tán đồng ! Thế là hai người giở thuật khinh công băng rừng trực chỉ về hướng Tung Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dạ kích Tung Sơn

Trời vừa độ hoàng hôn, sương chiều tỏa phủ khắp không gian một màu trắng mờ mờ trông như khói.

Từ sau viện tự Thiếu Lâm chênh vênh giữa đỉnh Tung Sơn, khói xám từng đợt uốn éo bốc lên nền trời và tản dần vào màn sương trắng.

Vầng trăng đã nhô dần lên từ cuối chân trời, trên chùa Thiếu Lâm đã có ánh đèn le lói, buổi công phu tối của sư tăng lại bắt đầu. . .

Tiếng chuông trống rập rền, tiếng mõ lời kinh ê a khoan nhặt, lan dài giữa cảnh tĩnh mịch của rừng núi, khiến lòng người không khỏi dâng lên một nỗi buồn man mác. . .

Thần đêm rủ dần bóng tối lên khắp vũ trụ, chùa Thiếu Lâm sừng sững đen thẳm không gian, trông càng uy nghi và cổ kính.

Tiếng gõ chuông đã tắt hẳn từ lâu, trả lại cho rừng núi sự im lặng nghìn đời.

Giữa lúc vạn vật như chìm sâu trong giấc ngủ đêm dài, bỗng từ dưới chân núi, trên con đường dốc gồ ghề đưa đến ngọn Tung Sơn, sáu bóng trắng thoăn thoắt phi nhanh như tên bắn.

Sáu bóng trắng vừa khuất dạng chẳng bao lâu, lại có hai bóng đen khác xuất hiện cũng vội vàng, hai bóng vội vàng kia vừa xuất hiện, người trẻ tuổi chạy phía trước chính là Hoa Sĩ kiệt, đôi mắt chàng lóng lánh hoan nhìn lên ngôi Thiếu Lâm Tự trên sườn núi thở phào một hơi nhẹ nhõm:

- Chúng ta phải vất vả suốt hai mươi ngày đường mới đến được Thiếu

Lâm Tự này!

Tọa Diệu Kim Cang ngạc nhiên cất lời :

- Chúng ta đi đâu phải là chậm, thế tại sao trong bao nhiêu ngày qua, không bắt gặp tông tích sáu người bọn họ ? Không lẽ. . .

Hoa Sĩ Kiệt cũng cảm thấy lạ lùng, nhú mày thúc giục :

- Chúng ta cứ nhanh chân tiến lên, mọi việc sẽ tự nhiên hiểu rõ :

Hai người thoăn thoắt tựa đôi bóng ua hồn, xẹt nhanh lên hướng đỉnh, khoảnh khắc mất hút vào bóng đêm.

Cùng lúc ấy phía trên đầu của hai người xẹt nhanh qua mấy bóng đen, vì giữa bầu trời đêm đen kịt, hai người không sao phát giác được.

Tòa Sơn Tự Thiếu Lâm kiến trúc theo thế núi, tháp vũ nguy nga trùng điệp trước sau. Có nơi cao đến sáu bảy tầng, quy mô hùng vĩ thật khó nơi sánh kịp.

Tuy đã vào khuya, nhưng đèn đuốc trên dưới tự viện vẫn sáng choang, chính điện, biệt điện vẫn khói hương nghi ngút.

Trong cảnh vắng lặng trang nghiêm ấy, đột nhiên có một bóng trắng thấp thoáng xuất hiện nơi tường cao của chái điện phía trái kể đến bóng thứ hai, bóng thứ ba. . . cứ từng bóng người nhanh như điện nhoáng vượt qua lớp tường cao.

Bất thần một cột đại thụ khẽ vang lên tiếng cành cây gãy “ rắc ” ! tiếp theo đấy là một cánh chim vỗ cánh bay vụt vào nền trời đen thẫm ré lên mấy tiếng oác oác xé toang bầu không khí tịch mịch uy nghiêm.

Từ sau gốc tối của chái điện liền đó vọt ra hai chú tiểu nhãy phóc lên bờ

tường cao ráo gác quay nhìn khắp bốn phía, đoạn nhảy trở vào vị trí cũ.

Nín hơi im tiếng chờ động tịnh một lúc khá lâu sau, một bóng trắng mới khẽ thì thầm hỏi đồng bọn:

- Đại ca, lần trước đến Tung Sơn hội kiến cùng Huệ Nguyên đại sư đại ca còn nhớ rõ ông ta ở căn nào chẳng ?

Bóng trắng thứ nhất liền gắt khẽ :

- Lão nhị sao mà nóng nảy quá thế, lần trước Huệ Nguyên đại sư ngụ tại Đạt Ma Viện, song gần đây nghe đồn ông đã tọa quan có thể là ở gần Tàng Kinh Các, chứ không đâu xa. . .

Long Điều Kiếm Khách cũng là lão thứ hai trong bọn Thất Điều, lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý :

- Theo tôi nhận thấy với cách lén lút đột nhập thế này, vạn nhất bị bọn họ phát giác, càng gây thêm phiền phức bất lợi. Tốt hơn là cứ đường hoàng đi vào, với tư cách bái kiến Huệ Nguyên đại sư, may ra. . .

Dạ Điều Thần Ma cũng chính là bóng thứ nhất liền cười khẩy ngắt lời :

- Huệ Nguyên đại sư đang tọa quan, lão nhị người tưởng muốn gặp mặt dễ lắm hay sao? Theo ta nghĩ thì vượt qua khỏi dãy điện này chẳng bao xa là đến tòa Tàng Kinh Các, lão nhị rần ần hẳn một chút !

Dứt lời, sáu người liền giở thuật khinh công nhảy sang mái điện, dán mình sát mái ngói, ngẩng đầu nhìn lên, thấy cách phía trước mặt chẳng bao xa, có một tòa lầu cao vượt hẳn mái điện họ đánh núp độ ba tầng hơn.

Đột nhiên trên tòa lầu cao vợi ấy, một khuôn cửa sổ mở toang ra rít kẹt lên một tiếng, và cùng theo đó, một bóng người xẹt nhanh ra ngoài.

Dạ Diệu Thần Ma vội xua tay ra dấu cho năm đồng bọn năm sát xuống mái ngói ẩn kính thân hình. . .

Độ chốc sau, Dạ Diệu Thần Ma mới cẩn thận từ từ nhô đầu lên quan sát, bóng người khi này đã mất hút chẳng biết về hướng nào.

Đồng thời trên lầu cao nọ cũng đều tắt đèn cả, dường như kẻ trên lầu đã vào giường an giấc hoặc đã rời khỏi đi rồi !

Hồ Diệu Thần Tiên Thủ không dẫn được thấp giọng nói :

- Lão đại này, tòa lầu kia có lẽ là Tàng Kinh Các đấy !

Dạ Diệu Thần Ma gật đầu :

- Phải đấy ! Song dường như bọn họ đã phát giác được chúng ta !

Lời chưa kịp dứt từ trên lầu cao nơi khuôn cửa sổ lúc này bỗng có ba ánh bạc sáng ngời lao xẹt ra.

Dạ Diệu Thần Ma hốt hoảng vội la khẽ :

- Mọi người cẩn thận ám khí đấy !

Sáu người vội vàng nhắc chương kinh, chuẩn bị đánh rơi những món ám khí nọ.

Nhưng sự việc đã thoát ngoài ý liệu, ba luồng ám khí nọ lao về một phương hướng khác.

ánh thép chỉ thoáng ánh lên rồi mất hút, mọi vật lại trở về nếp im lặng cũ.

Dạ Điều Thần Ma dạ hoài nghi nhủ thầm:

- Không lẽ Thiếu Lâm Tự còn phát giác ra bóng lạ khác nữa chẳng? Nếu quả như thế, thật là cơ hội tốt để bọn ta đột nhập lên Tầng Kinh Các tìm nơi tọa lạc của Huệ Nguyên đại sư, hầu sớm hoàn thành mưu lược cho rồi !

Dạ Điều Thần Ma đang lúc còn phân vân suy tính chợt từ trên lầu cao vọt ra ba bóng người, thoáng cái đã biến mất trong màn đêm.

Chẳng bao lâu sau liền vang lại mấy tiếng “ hự ” nặng nề rồi im hẳn không còn động tĩnh chi khác.

Dạ Điều Thần Ma kinh ngạc khẽ buột miệng :

- Kẻ bí mật nào đó, chỉ ra tay trong khoảnh khắc đã kết liễu được ba nhân vật của Thiếu Lâm Tự, trình độ võ công ấy không phải là bực tầm thường.

Lão ngũ Lang Điều Phi Hồng nóng ruột thúc giục :

- Chúng ta cứ xông lên là hơn nơi đây cũng chẳng an toàn gì !

Sáu người lạng lẽ men thao bóng tối của mái nhà tiến dần đến bên lầu cao.

Báo Điều Thiết Bút chợt thì thào cất lời :

- Báo mỡ thường nghe người đồn, Tầng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự là nơi rồng nằm hổ núp, thế tại sao chẳng thấy có ai ra ngăn trở chúng ta cả, hay. . .

Lời nói của Báo Điều Thiết Bút chưa dứt, bất thần thấy ngay một luồng sáng xanh, tỏa thành một vầng bông lửa giữa không trung, nhắm ngay

hướng sáu người chụp xuống.

Dạ Điều Thần Ma kiến thức rất rộng rãi, lập tức hét to :

- Chết ! Mưa lửa ! Mau tránh ngay !

Sáu người vội vả tràn mình nhảy tránh, vừa vặn luồng mưa lân tinh rơi xuống ngay vị trí mà họ đã ẩn núp khi nãy.

Mái ngói nơi đó lập tức cháy bùng lên xanh lét một vòng chu vi rộng độ bốn thước của mái điện trong khoảnh khắc cháy biến thành tro.

Báo Điều Thiết Bút xuất mồ hôi trán than thẫm:

- Nguy hiểm thật !

Dạ Điều Thần Ma lập tức ra lệnh :

- Đã bị bọn họ phát giác, chúng ta chỉ còn cách chia ra ba mặt tấn công. .

.

Nhưng liền theo đó, sau lưng sáu người bỗng vang lên một giọng nói già nua :

- A Di Đà Phật, nơi phật môn thanh tịnh, chẳng cùng thế nhân tranh chấp, cũng chẳng co kim ngân bảo vật, lại cũng có gái đẹp tài nhân, chẳng hiểu thí chủ phân ba mặt tập kích để làm gì ?

Không Trung Thất Điều cùng giật bản mình, quay đầu lại nhìn. . .

Sau lưng họ không thấy sáu thước, sừng sừng giữa bóng đêm uy nghiêm một lão tăng mày dài râu bạc, trên người một chiếc áo cà sa thùng thình phất phơ theo gió đêm, đang lặng lẽ nhìn về phía họ.

Dạ Diệu Thần Ma vừa liếc sơ qua đối phương đã nhận ra vị hòa thượng nọ chính là Viên Ngu đại sư, sư đệ của chưởng môn Thiếu Lâm Viên Quang đại sư.

Đã biết rõ võ công của Viên Ngu đại sư, chỉ sút kém một mình Viên Quang đại sư mà thôi. Dạ Diệu Thần Ma bất thần phất mạnh tay áo, phóng ra vầng hào quang tua tủa như mưa bạc, xẹt thẳng vào đối thủ định với thế. . . phải của Viên Ngu đại sư một vết thương sâu hoắm máu bắn ra như suối !

Viên Ngu đại sư quá đau, buột miệng rú lên một tiếng cổ nghiến răng nhin đau, tay trái đảo nhanh ra một ngọn Đại La Kim Cang Quyền trả đũa Báo Diệu Thiết Bút.

Lập tức một lượng kinh phong ào ra như thác cuộn. Báo Diệu Thiết Bút cả kinh vội phóng mình vọt tránh, nhưng vẫn chậm đi một bước, vai trái bị ngọn kinh phong tạt ngang. Gã chỉ kịp “ hự ” lên một tiếng nặng nề và té ngời trên mái ngói.

Dạ Diệu Thần Ma hốt hoảng rú lên :

- La Hán Triều Phật, một tuyệt kỹ của Đạt Ma mười chín thức, các người tránh mau !

Lục Diệu Không Trung sở trường về môn khinh công, trừ Báo Diệu Thiết Bút đang thọ thương không thể nhảy tránh đi đâu được, kỳ dư năm người đều nhắc người vọt lên ba trượng cao, vừa vịn luồng kinh phong hung mãnh quét xéo qua chân !

Cùng theo đó, Báo Diệu Thiết Bút rú lên một tiếng hãi hùng, thân hình bị lượng gió kinh tung bổng lên cao và lăn tròn theo mái ngói.

Nguyên Ngu đại sư chấp tay lâm râm khẩn niệm :

- A Di Đà Phật, ngã phật từ bi, xin dung thứ cho đệ tử đêm nay phải đại khai sát giới !

Ngũ Điều còn lại, từ nửa lưng đáp nhẹ trở xuống vây chặt lấy Viên Ngu đại sư vào giữa.

Dạ Điều Thần Ma đôi mắt lóe ngời hung quanh sầm mặt rít lên :

- Tất cả hãy tiến lên để báo thù cho lão lục, tiên hạ thủ vi cường !

Viên Ngu đại sư nhẹ nhàng phẩy động cánh tăng bào, cuốn tất cả ám khí của đối phương vào chiếc tay áo rộng, trầm giọng niệm lên một tràng phật hiệu và nghiêm mặt cất lời :

- A Di Đà Phật ! Nơi thánh địa của phật giáo, đâu để các người tự do hung hăng được ? Khôn hồn thì cúi đầu chịu trói, may ra vì lượng từ bi của đức phật, lão tăng đây cho một đường sinh tồn. . .

Té ra Dạ Điều Thần Ma cùng đồng bọn sáu người, đều dùng lụa trắng bao mặt, nên Viên Ngu đại sư không sao nhìn ra bọn chúng là ai.

Nhìn thấy ám khí của mình phóng ra, như đá con chim sâu trong biển cả, Dạ Điều Thần Ma không khỏi lạng người khiếp hãi.

Long Điều Kiếm Khách trước tình thế không thể dừng, hú khê lên một tiếng, tay rút soạt trường kiếm ra khỏi vỏ, lia thẳng vào Viên Ngu đại sư.

Dạ Điều Thần Ma cũng đồng thời quát to một tiếng, đảo nhanh ra một quyền.

Viên Ngu đại sư vội thoát người tránh sang một phía tay phải quạt chéo ra một chưởng đón thẳng vào thế quyền của Dạ Điều.

Nhưng ngay khi ấy, Lang Điều Phi Hồng đã nhanh nhen nhấc cao song

chưởng và đẩy mạnh trở ra.

Trước thế công liên hợp của ba tay địch thủ. Viên Ngu đại sư không khỏi rúng động trong lòng, vừa định phóng tên báo hiệu cầu cứu. Báo Điều Thiết Bút đứng hờm s¹/₂n nơi cánh hữu đã nhanh hơn một bước, ngọn thiết bút trên tay sau tiếng rít gió rợn người, đã cắm phập vào vai.

Lồng trong tiếng quát, sáu người nhất tề xuất thủ liên công trong khoảnh khắc, chưởng ánh sáng vờn từng đợt phủ xô, ánh kiếm giăng giăng đường lưới bạc, khiến Viên Ngu đại sư chống đỡ chẳng hờ tay.

Hai mươi hiệp giao tranh, Viên Ngu đại sư đã dần dần tỏ ra rúng thế chẳng kham.

Long Điều Kiếm Khách liên buông ra giọng cười âm trầm:

- Lão giặc trọc, hôm nay là ngày tận số của ngươi.

Trường kiếm trên tay y theo câu nói càng thúc nhanh lúc trên lúc dưới, nẩy lộn dọc ngang như giao long uốn khúc, tuyệt chiêu liên miên thi thố như bất tuyệt.

Viên Ngu đại sư võ công dù cao thâm, nhưng trước thế quần công của năm tên địch thủ, đều chẳng phải là hạng tầm thường. Viên Ngu đại sư dù có tài thông thiên quán địa cũng khó có thể đương cự nổi.

Loáng mắt sau bamười chiêu qua tay, Viên Ngu đại sư càng đấu càng khiếp hãi trong lòng, vội rống lên một tiếng cực to với chiêu tuyệt kỹ đẩy lui Lang Điều Phi hồng sang một bên, thừa chỗ trống, nhắc mình nhảy thoát khỏi vòng vây !

Long Điều Kiếm Khách gầm lên như cọp đói :

- Tên giặc trọc định chạy đâu ? Hãy ném thử một kiếm của ta !

Miệng thét trường kiếm đã thoát khỏi tay thay ám khí lao vèo về phía lưng địch thủ !

Viên Ngu đại sư đang bận tâm vì ý định thoát thân cứ cảm cố mong phóng đi cho nhanh quên đi việc phòng vệ phía sau lưng, kịp khi nghe tiếng xé gió, hoảng hốt xoay nhanh người lại hầu đối phó, vừa vận mũi kiếm lao nhanh đến và cắm phập vào ngay lồng ngực. . .

Sau một tiếng rú thảm thiết, người ông đã ngã vật ra sau và lăn tròn xuống mái ngói. .

.

Long Điều kiếm Khách ngửa mặt cười lạnh nhạt :

- Gọi là cao thủ Thiếu Lâm Tự mà té ra tài nghệ chỉ có thể thôi à ?

Thanh âm vừa thoát vào không khí bất thần nơi góc mái phía trái vọng lên một chuỗi cười sang sảng :

- Chư vị thí chủ đêm khuya dám mạo xông đến Thiếu Lâm lại còn được được bình tĩnh như thế lão tăng đây rất khâm phục !

Long Điều Kiếm Khách vội quay phắt người lại, thấy nơi góc mái phía tả, có ba bóng người cao lớn, đang chầm chậm tiến lại, bước đi nhẹ nhàng như cỡi sóng, vờn mây, tuy đi trên mái ngói, nhưng chẳng hề vang lên một tiếng động.

Tuy thầm giật mình khiếp hãi, Long Điều Kiếm Khách cũng cố dẫn giọng quát to :

- Lũ giặc trọc đến đây chịu chết phải chăng ?

Vị lão hòa thượng đi đầu liền than dài một tiếng và cất lời :

- Lão tăng chậm đến một bước. Viên Ngu đại sư đành táng mạng dưới tay thí chủ, đủ thấy kiếm pháp của thí chủ chẳng phải tầm thường, bản tăng xin tặng lại người một kiếm chúng ta trên kiếm thuật trao đổi đôi chiêu thử xem ?

Dứt lời, tay phải khẽ nhấc lên, một ánh thép lạnh người liền thoát khỏi tay bay ra nhanh như làn chớp xẹt.

Long Điều Kiếm Khách vội giơ tay ra đón lấy trường kiếm, thần tình không khỏi rúng động kinh mang.

Giữa thời gian mà gã giơ tay ra đón kiếm, ba vị hòa thượng nọ đã xê mình nhích bước tiến lên.

Long Điều Kiếm Khách trầm giọng hỏi :

- Người định khiêu chiến một mình lão phu phải chăng ?

Vị lão tăng đi đầu lạng lùg đáp lại :

- Phật gia thường giảng cứu về nhân quả và báo ứng ! Thí chủ đã giết chết Viên Ngu đại sư, món nợ máu ấy phải từ trên bản thân thí chủ thu hồi !

Dạ Điều Thần Mavutlólên một ý niệm, vội dùng phương pháp truyền âm nhập mật bảo Long Điều Kiếm Khách :

- Bốn người hãy ở đây cầm chân bọn hòa thượng Thiếu Lâm Tự, để mình ta đột nhập vào Tàng Kinh Các, tìm nơi tọa quan của Huệ Nguyên đại sư, hầu sớm thi hành kế hoạch.

Long Điều kiếm Khách kín đáo gật đầu, loang kiếm quát to :

- Lũ trọc đầu vô dụng kia, ba người cứ việc xông lên tiên hơn !

Gã định thu hút sự chú ý của ba người, để Dạ Điểu Thần Ma tiện bề lên đi hành sự

Quả nhiên, ba vị hòa thượng nọ đang nóng lòng vì cái chết của Viên Ngu đại sư, thấy Long Điều Kiếm Khách ngông cuồng tự thị như thế, không khỏi lửa giận ngàn ngọn sôi trào, cùng quát to lên một tiếng, nhảy bổ đến liên công.

Long Điều Kiếm Khách nhờ vào kiếm thuật mà nên danh trên võ lâm, trước thế hùng hổ của đối phương, chẳng chút tỏ ra nao núng, hú lên một tiếng dài thị uy, giở ngay kiếm pháp “ Phục Ma Cửu Thức ” từng thức một tiếp nối bay ra. . .

Thoáng mắt đã năm chiêu qua tay, giữa vầng hào quang nhấp nháy chẳng ngừng, bốn bóng người xoay tít vào nhau quay tròn như chong chóng, không sao phân biệt được ai với ai !

Dạ Điểu Thần Ma thấy mưu cơ đã thành tựu, rón rén luồn khỏi mái ngói, nhảy vọt về hướng Tàng Kinh Các.

Lôi Điều Kiếm Khách thấy Dạ Điểu Thần Ma đã an toàn rời đi, liền nghĩ ra được một kế, gã vọt hú lên một tiếng thật to, kinh động khắp bốn hướng núi rừng.

Tất cả phòng ốc của Thiếu Lâm Tự lập tức đèn đuốc sang choang, tiếp theo đó vô số hòa thượng từ bốn bên tám bề ùn ùn vũ lộng khí giới nhảy bổ đến trận trường.

Chỉ loáng mắt sau đã có hơn hai mươi tên hòa thượng trung niên, tướng tá vạm vỡ, hiện diện trên mái ngói.

Bọn họ đều là những cao thủ kiệt liệt trong hàng đệ tử đời thứ ba của Thiếu Lâm Tự.

Lôi Điều khiếp Hồn vội lớn tiếng gọi ba đồng bọn :

- Chúng ta mau bày thành “ Điều Vòng ” tóm cả bọn chúng vào một lưới là xong.

Long Điều Kiếm Khách đang giao đấu kịch liệt cùng ba tăng, nghe thế vội tung mình thoát ra khỏi đấu trường, tham gia vào một trong bốn phương vị của đồng bọn, và bắt đầu chạy vòng quanh.

Trong đám đệ tử của Thiếu Lâm, có đôi người đã khá từng lịch duyệt giang hồ, vừa nhác thấy trận thế, hoảng hốt kêu lên :

- Tuyệt kỹ Điều Vòng ! Tránh mau !

Quần tăng đều rầm rộ nhảy tránh ra bốn phía, những kẻ động tác hơi chậm hơn một chút, liền bị ngay màn lưới ngăn lại, không sao xông ra được.

Họ hốt hoảng cùng nhấc mắt nhìn lên, thấy giữa không khí lơ mờ như có một mảng lưới to màu trắng từ từ chụp xuống.

Lúc ấy, bên ngoài tốc độ chạy vòng quanh của bốn Điều càng lúc càng nhanh, cơ hồ không sao nhận ra bóng người, mà chỉ còn là bốn vệt dài xám xám loang loáng lướt qua tầm mắt, và kinh phong từ bốn phía như sơn nhạc dần dần khép hẹp lại khiến đám tăng chúng còn kẹt lại giữa giòng, cảm thấy nghẹn cả hơi thở.

Bọn họ không khỏi cuống quýt hãi hùng, lui đông lui tây, nhưng rút cuộc không sao xông thoát khỏi vòng vây.

Bỗng nhiên, từng loạt âm thanh lịch bạch không ngớt vang lên giữa trận

cuộc, độ hơn mười tên Thiếu Lâm đệ tử bị phải màn Điều Vòng chụp, thi nhau ngã lăn quay trên mái ngói.

Bọn họ cùng cảm thấy xương cốt châu thân và tứ chi như bị muôn ngàn sợi lưới vô hình bó chặt không sao động đậy được.

Long Điều Kiếm Khách đắc ý buông lên một chuỗi cười âm trầm :

- Giờ đây thanh trường kiếm trên tay lão phu chỉ cần nhắc lên cao, và một chiêu tuyệt kỹ theo lưỡi kiếm thoát ra từ trên bổ mạnh xuống. . .

Long Điều Kiếm Khách hốt hải kê lên :

- Trời ! Đông Hải Đồ Kinh ! ối ! . . .

Sau tiếng hét hãi hùng và đứt đoạn ấy, thân hình Long Điều đã bị rút từ trên xuống dưới thanh hai mảnh, giãy tê tê trên mái ngói, máu bắn vung vãi khắp nơi !

Tọa Điều Kim Cang chẳng nở nhìn, vội quay đầu đi nơi khác.

Hoa Sĩ Kiệt mặt như sương lạnh quét mắt nhìn khắp tam Điều còn lại, lạnh lạnh cất lời :

- Kẻ nào còn nhúc nhích, hãy nhìn Long Điều mà làm gương !

Tam Điều còn sống sót sắc mặt đều lộ vẻ kinh hoàng đứng trơ ra một chỗ, chẳng ai dám nhích động thân hình, Hoa Sĩ Kiệt uy nghi giơ tay chỉ vào mảng lưới, danh thép tiếp lời !

- Mau thả những hòa thượng trong lưới ra, bằng không, hừm ! . . .

Tam Điều qua cơn hãi hùng đã có phần định tĩnh lại tinh thần. Lão thấy Lôi Điều Nhiếp Hồn trợn mắt gầm lên :

- Ranh con đừng có tự phụ nông cuồng quá thế, hãy ném thử một quyền của ta xem !

Liền theo tiếng nói, một quyền đã lao nhanh ra như sấm sét !

Hoa Sĩ Kiệt lại hừ to một tiếng, không tránh né mà lại sẵn tới, thế kiếm nhanh nhẹn quét ngang. . .

Lão tứ Hồ Điều Thần Tiên Thủ thấy thế nguy cho đồng bọn vội phát mạnh tay áo, lập tức từ bên trong bay vọt ra hai luồng sáng lạnh xạ thẳng về phía đối phương. . .

Hoa Sĩ Kiệt chợt nghe sau lưng có hơi gió lạ, hốt hoảng chẳng kịp xoay người vội phát chéo đôi tay áo trở ra sau. . .

“ ời chao ” Sau tiếng rú gào thảm thiết, một bóng người lăn tròn theo mái ngói và rơi đánh phịch xuống đất.

Lôi Điều Nhiếp Hồn thấy đồng bọn Hồ Điều Thần Tiên Thủ bị tử thương, rúng động cõi lòng, chiêu thế không khỏi chậm lại phần nào, ánh kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt đã như ánh chớp xia tới.

Lôi Điều hoảng hốt vọt lui ra sau, bất thần đạp phải mảnh ngói bể, sụp chân té ngồi trên mái nhà.

Một ánh kiếm lập tức lóe lên và tắt hẳn. Lôi Điều hét lên một tiếng đau đớn bả vai trái luôn cả cánh tay bị xia lìa khỏi thân hình.

Lang Điều Phi Hồng sợ đến hồn vía chẳng còn, quay đầu chạy ngay. Hoa Sĩ Kiệt cười lên ghê rợn :

- Người định chạy đi đâu ?

Trường kiếm đồng thời thoát khỏi tay lao thẳng tới trước, Lang Điều Phi Hồng chạy chưa được mấy bước đã ngã xấp xuống, lăn tròn xuống mái ngói, sau một tiếng rống như sói tru, mũi kiếm đã từ phía lưng đâm thấu ra trước ngực.

Hoa Sĩ Kiệt xe bước nhích lên, nhổ thanh trường kiếm ra khỏi thi hài đối thủ, dùng để giầy lau sơ vết máu nơi mũi kiếm đoạn trầm giọng hỏi những hòa thượng đang đứng vây quanh :

- Huệ Nguyên đại sư của các người hiện giờ ở đâu ?

Một gã hòa thượng trong bọn chấp tay cung kính đáp :

- Sư thúc tổ chúng tôi hiện giờ ở dưới thạch thất Tàng Kinh Các, thí chủ tìm người để làm gì ?

Hoa Sĩ Kiệt nói giọng nghiêm trang :

- Tôi đi cứu người, chư vị hãy mau dẫn đường kéo trẻ !

Và chẳng kịp chờ đối phương đáp lại, chàng đã thoát người phóng thẳng về hướng Tàng Kinh Các.

Nhắc lại Dạ Điều Thần Ma lợi dụng quần tăng mãi đổ dồn tinh thần vào cuộc giao tranh trên mái điện ngoài, lão rón rén tiến dần đến bên Tàng Kinh Các, núp mình dưới hiên, ghé mắt nhìn vào, thấy bên trong lạng lẽ như tờ chỉ có một lão tăng đang nhắm mắt tịnh tọa giữa phòng.

Nhìn kỹ vị tăng già ấy không phải là Huệ Nguyên đại sư, Dạ Điều Thần Ma thầm suy trong lòng :

- Lão trọc già này có lẽ là người thủ quan, muốn đột nhập vào lầu, tất phải thủ tiêu lão ấy trước mới được.

Nhưng gã không khỏi hoài nghi lưỡng lự, vì Tàng Kinh Các là một nơi trọng yếu của Thiếu Lâm, lẽ đâu lại canh phòng sơ hở đến thế ?

Lão tăng nhân trước sau vẫn im lìm ngồi ngây như tượng gỗ, sắc thái lẳng trâm dường như đang nhập định hoàn vô.

Dạ Điều Thần Ma nằm im quan sát động tịnh một hồi, thấy đầu đấy vẫn im lặng, lòng càng nghi ngại vu vơ.

Nhưng thời gian cấp bách không cho phép gã chần chừ đắn đo, tay phải quả quyết nhấc lên, một ánh thép lạnh ngời theo đó lao ra như tên bắn. . .

Phụp ! . . .

Một âm thanh rợn người, mũi ám khí cắm sâu vào giữa hai huyệt “ Cự Khuyết” và “ Kiếp Giáp ” trên vai lão tăng nọ.

Thế nhưng, thân hình lão tăng không một chút lắc lư nhúc nhích, vẫn nhắm mắt ngồi yên như chẳng hề hay biết !

Dạ Điều Thần Ma đã từng lịch lãm chốn giang hồ, nhưng chưa bao giờ gặp qua một trạng thái lạ thường như thế !

Loại ám khí “ Xuyên tâm thích ” trên tay gã, là một vật vô cùng sắc bén, chất độc lại vô song thế tại sao ghim lên thân hình lão tăng nọ, lại không thấy một phản ứng gì hết, chẳng khác như thỏ đá chìm sâu giữa vòng biển cả !

Gã băn khoăn thâm nghĩ :

- Dù cho võ công của lão tăng này có cao siêu bậc nào, thân hình có rắn như kim cương bất hoại đi nữa, cũng không thể chịu nổi một mũi “ Xuyên tâm thích ” của ta, nhất định bên trong phải có nguyên do.

Dạ Điều Thần Ma đảo mắt quan sát địa thế khắp gian phòng, đoạn bạo gan phóng mình nhảy vào.

Thân hình gã chưa tới, chưởng phong đã thoát ào ra trước tấn công. . .

Phịch ! . . . Một tiếng vang ngắn gọn thân hình vị tăng nhân nọ đã theo tay ngã xuống sân lâu. . .

Dạ Điều Thần Ma lập tức xe mình tiến lên, gã bỗng thở phào một tiếng nhẹ nhõm, và tự bật cười :

- Té ra là một tượng cây được hóa trang rất khéo !

Giữa phút giây mà bàn tay sắp chạm lên tượng cây nọ, đột nhiên một tiếng rít “ken két ” lạ lùng vang lên, tượng cây vùn đùng đứng dậy, và hai cánh tay quều quào giương nhanh ra như chiếc máy siết lấy cần cổ kẻ trước mặt.

Dạ Điều Thần Ma giật mình sợ hãi, vội lạng người tránh đi, nhưng đã muộn !

Trợn chiếc cổ gã, đã lọt gọn vào hai bàn tay bằng gỗ cứng vô tri, tựa như hai gọng kềm thép càng lúc càng siết chặt.

Dạ Điều Thần Ma trong cơn cấp bách, liều mạng tống ra một chưởng võ mạnh lên đỉnh đầu tượng cây !

“ Bịch ” lên một tiếng, bàn tay gã tê chồn và dội lại. Gã cảm thấy như đánh lên một thỏi sắt chứ không phải là khúc cây.

Và như được cơ quan thúc động thêm, hai cánh tay của hình cây nọ càng siết chặt, siết chặt. . .

Dạ Điều Thần Ma chỉ còn nước trợn mắt kêu ăng ạc như chó bị ngộp

hơi, chắc lưỡi thè cả ra bên ngoài miệng.

Bất thần, không biết từ đâu đến một ngọn chường với một lực đạo vô cùng hùng hậu, đập thẳng vào đôi cánh tay tượng cây.

Rắc ! . . .

Mảnh cây vụng bần văng tung tóe, tượng gỗ bật văng qua một phía, và đôi cánh tay gỗ siết chặt chiếc cổ Dạ Diệu Thần Ma gãy lìa thành mấy khúc, rơi lỏng chỏng trên mặt đất !

Dạ Diệu Thần Ma kinh ngạc vội xoay người lại xem vị ân nhân của mình là ai?

Trước mặt gã sừng sừng một quái nhân áo xanh, không biết xuất hiện từ lúc nào ?

Dạ Diệu Thần Ma giật mình sững sốt há miệng vừa định kêu lên chợt thấy quái nhân áo xanh khoát tay ra dấu và kề miệng vào tai gã khẽ thì thầm đôi câu gì đó.

Dạ Diệu Thần Ma không ngớt cười khe gật đầu và lắc mình phóng tọt xuống thạch thất nơi dưới lầu.

Vừa tiến đến gần gian thạch thất, từ sau lưng bất thần vang lên một tiếng quát to :

- Đứng lại !

Dạ Diệu Thần Ma giật mình khựng bước, vừa định xoay lại phát chường tấn công, nhưng chưa kịp ra tay, một tiếng rú khủng khiếp ré lên, tiếp theo đó là xác một tên hòa thượng trung niên té nhào xuống mặt đất.

Dạ Diệu Thần Ma quay đầu nhìn lại, chỉ còn kịp thấy chiếc lưng của quái

nhân áo xanh thoát mất vào trong bóng tối !

Được người ngầm hộ trợ một cách đặc lực. Dạ Điều Thân Ma càng vững lòng tin, theo đúng với chỉ thị của quái nhân áo xanh sấp bầy, gã bỗng lăn tròn dưới đất rú lên mấy tiếng thảm thiết, vừa lăn vừa bò xông thẳng vào bên trong thạch thất.

Từ giữa gian thạch thất tối mù, lập tức ngời lên hai luồng nhãn tuyến sáng rực như ánh chớp chiếu thẳng về phía gã, đồng thời một giọng trầm ấm vang lên :

- Aیدآ !

Dạ Điều Thần Ma vội kéo nhanh vuông lựa bao mặt xuống hốt hải kê lên :

- Đại sư, tại hạ là Dạ Điều Thần Ma Hoa Phong đây, tại hạ bị. . . người đả thương. . .

Vị ngồi trên giường cây giữa thạch thất, chính là Huệ Nguyên đại sư, vị lão tăng duy nhất còn sống sót của Thiếu Lâm.

Không đợi đối phương kịp dứt lời, Huệ Nguyên đại sư kinh ngạc kê ồ lên một tiếng hỏi dồn :

- Hoa thí chủ đây à ? Vì sao lại ra nông nỗi thế này ?

Cùng với lời nói, tay đạo bào ông phất khẽ tới trước, lập tức một luồng kinh lực âm nhu thoát ra, nhắc bổng thân hình Dạ Điều Thần Ma để lên giường cây cạnh chỗ mình.

Dạ Điều Thần Ma khe khẽ rên rỉ cất lời:

- Tại hạ trước đây mấy ngày nghe lóm được một tin bất lợi vội vã đêm

ngày vượt lộ trình đến đây để thông báo cho đại sư rõ, bất ngờ giữa đường bị giáo đồ Bình Thiên Giáo đuổi theo sát hại, sáu anh em tại hạ đều bị độc thủ bỏ mình, chỉ có tại hạ còn. . .

Gã thốt đến đây lại càng rên lên dữ dội, thở hổn hển từng cơn vờ như rất mệt không sao thốt tiếp.

Huệ Nguyên đại sư thần sắc lộ đầy kinh ngạc, sốt ruột gạn hỏi:

- Bình Thiên Giáo? Trên giang hồ chưa từng nghe tên phái ấy bao giờ. Thí chủ bị thương nơi nào? Cũng may là bần tăng tọa quan vừa viên mãn, để lão tăng khám thử vết thương ra sao.

Huệ Nguyên đại sư vừa nói vừa nhích dần thân hình sát gần Dạ Điếu Thần Ma.

Chỉ chờ có thế, Dạ Điếu Thần Ma bất thần tung người nhảy dậy, đôi tay nhanh như chớp điểm thẳng liên tiếp vào năm đại huyệt: á huyệt, Tàng huyệt, Linh Đài, Mạng môn và Thiên hoàn của Huệ Nguyên.

Huệ Nguyên đại sư liên tiếp hự lên những tiếng đau đớn, rũ người nằm co quắp trên giường không phương động đậy.

Dạ Điếu Thần Ma buông lên một chuỗi cười đắc ý, với tay rút soạt trường kiếm sau lưng, chầm chậm dí thẳng vào yết hầu vị lão tăng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bức họa đồ Bạng Quốc

Vì huyết cam đã bị đối phương điểm trúng, Huệ Nguyên đại sư không sao thốt thành lời, toàn thân huyết đạo đều bị chết, chẳng hề động đậy chi được, ông chỉ còn cách trơ mắt căm thù nhìn Dạ Điểu Thần Ma.

Mũi kiếm trên tay đối phương dần dần sâu vào vết hầu ông, một vòi máu tươi theo đó phun trào, từng giọt từng giọt rỉ qua kẽ giường rơi thánh thót xuống nền đá. Dạ Điểu Thần Ma lại ngửa cổ buông ra một tràng cười khủng khiếp.

Huệ Nguyên đại sư cắn răng nén lấy tiếng rên, nhắm mắt thở dài não nuột, hai dòng lệ nóng bi thương từ từ lăn trào ra hai khóe mắt.

Giữa đầu óc ông đang hiện lên cảnh hoang tàn của tự viện Thiếu Lâm với những thân người sinh thối ngổn ngang. Thanh danh cơ đồ của Thiếu Lâm phái vững bền trên mấy trăm năm bỗng sụp đổ chỉ một ngày. .

Bất thần ngay khi ấy bên ngoài thạch thất xẹt vào ba bóng người, cùng với một giọng thét uy nghi:

- Tên Dạ Điểu Thần Ma hãy ngừng tay!

Chm thanh vừa thoát ra, một luồng kinh phong uy mãnh như ngọn sóng thần đã phủ tới nơi.

Dạ Điểu Thần Ma cả sợ vội triệt kiếm xoay người vọt lui hơn năm thước xa và cấp tốc đẩy ra một chưởng!

Đôi luồng kinh lực chạm nhau, lập tức nổ bằng một tiếng như sấm động rung chuyển cả tòa thạch thất.

Dạ Điều Thần Ma bị sức phản chấn loạn choạng thối lui hơn bảy tám bước, lưng dựa sát vào tường mới đứng vững được thân hình.

Dạ Điều Thần Ma lúc ấy mới kịp nhìn ra đối phương, kinh hãi kêu lên:

- Hoa Sĩ Kiệt?

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi cười khẩy:

- Phải! Dạ Điều Thần Ma, năm đồng bọn của mi bên ngoài, đều bị thiếu gia giết sạch cả rồi! Mi tội ác tà trời cũng khó thoát sinh đêm nay. . .

Gã hòa thượng Thiếu Lâm cùng bước vào bỗng chợt nhìn thấy Huệ Nguyên đại sư nằm co quắp trên giường vội phóng tới đỡ dậy, đoạn bật lửa châm vào nến soi kỹ, không khỏi thất sắc hãi kinh.

Lúc bây giờ, Huệ Nguyên đại sư nhắm nghiền đôi mắt, da mặt trắng tái như người chết, máu từ nơi cổ họng không ngớt phụt ra như suối, nhuộm đỏ cả chiếc tăng bào rộng.

Gã hòa thượng nọ nức nở kêu lên:

- Sư thúc tổ. . . người. . .

Huệ Nguyên đại sư khẽ nhướng đôi mắt lơ lơ hết thần, giơ tay trở vào miệng mình và lại từ từ nhắm mắt.

Hoa Sĩ Kiệt rất lạnh ý lập tức biết ngay là Huệ Nguyên đại sư đã bị điểm huyệt câm, vội xòe chưởng phát nhẹ, áp dụng thủ pháp “Cách không điểm huyệt” giải mở huyệt câm cho nạn nhân.

Huệ Nguyên đại sư lại khẽ nhường mắt lên chậm rãi nhìn quanh thạch thất và ngơ ngác hỏi:

- Vị. . . vị. . . thiếu hiệp đó là. . . là ai. . .

Hoa Sĩ Kiệt vội tiến ra trước vòng tay thi lễ:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt, đệ tử tục gia của Nga Mi phái vì đến chậm một bước, đến đổi lão tiên bối. . .

Huệ Nguyên đại sư ánh mắt lộ đầy vẻ kinh ngạc, chăm chú nhìn Hoa Sĩ Kiệt, khoát tay ra ý bảo chàng đừng nói thêm, đoạn thều thào từng tiếng một:

- Nơi dưới giường cây này có bức địa đồ. . . vào. . . vào Băng quốc. . . thí chủ. . . cất. . . cất lấy. . . có thể luyện. . . luyện. . .

Huệ Nguyên đại sư chưa kịp hết lời, máu từ vết thương nơi cổ họng phùn phụt vọt ra, ông nhắm nghiền đôi mắt, toàn thân rung động dữ dội, cuối cùng nấc ngược lên một tiếng và lìa đời.

Hoa Sĩ Kiệt trước cảnh tượng ấy vô cùng phần khích, quay sang trợn mắt nhìn Dạ Điều Thần Ma, nghiến răng rít giọng:

- Dạ Điều Thần Ma, ta quyết giết chết mi!

Dạ Điều Thần Ma cười khẩy:

- Ranh con, đừng ngông cuồng quá thế! Người của Bình Thiên giáo đã xâm nhập khắp nơi trong Thiếu Lâm tự rồi, nếu như mi bằng lòng bắt tay theo lão phu, họa may chốc nữa đây lão phu sẽ giúp mi năn nỉ vài lời. . .

Hoa Sĩ Kiệt nạt ngang:

- Bình Thiên giáo là cái quái chi? Thiếu gia đang định tìm đến quét tan sào huyết chúng, giờ đây chúng lại tự đến đây dứt đầu vô rọ, còn chi hay cho bằng!

Dạ Điều Thần Ma ngửa cổ lên cười ằng ặc như điên, cười đến gập đôi người lại!

Hoa Sĩ Kiệt sầm mặt thét:

- Người cười giống chi?

Dạ Điều Thần Ma dứt ngang tiếng cười trừng mắt thét lại:

- Lão phu cười người quá nông cuồng vô tri, mi biết Giáo chủ Bình Thiên giáo là ai chẳng? Đừng nói chi hạng tiểu tử với tí võ công như mi, mà dù cho các đại phái giang hồ, nghe đến ba tiếng Bình Thiên giáo cũng đều hồn vía rụng rời, mấy ai được sống sót khi nhìn thấy Kim Hà Phiêu?

Hoa Sĩ Kiệt cười khinh miệt:

-thiếu gia thấy phải Kim Hà Phiêu, không đến đổi há họng nuốt thuốc độc như lũ khiếp nhược nọ!

Dạ Điều Thần Ma bị đối phương mắng xéo, tím hần sắc mặt, gầm lên:

- Đêm nay nếu lão phu không giết được mi, thề chẳng trở xuống Tung Sơn!

Hoa Sĩ Kiệt cười rít giọng:

- Dạ Điều Thần Ma mi còn mong rời khỏi Tung Sơn được à? Đừng chiêm bao ban ngày vô ích!

Ngọn kiếm trên tay đồng thời nhoáng lên vạch vào không khí một đường dài lấp lánh, xia thẳng vào ngực đối phương.

Dạ Điều Thần Ma vội xê chân lắc mình, đồng thời xoáy chưởng tung ra phản kích, kinh phong theo thế chưởng xoáy cuộn trở ra đón lại.

Chưởng kinh tông thẳng vào kiếm khí, phát ra những tiếng xè xè kỳ lạ, đồng khi ấy Dạ Điều Thần Ma hự lên một tiếng nặng nề, loạng choạng thối lui ba bước.

Dạ Điều Thần Ma rúng động hãi thâm:

- Võ công của tên ranh này so với tháng trước gặp nhau nơi rừng già dường như tiến bộ thêm rất nhiều. Sự tiến triển khác thường của gã, chỉ độ một đôi năm sau, sợ rằng. . .

Một ý niệm vụt lòe nhanh qua đầu óc, gã không một chút chậm trễ, thoát mình nhảy ra hướng cửa.

- Mi định chạy nơi nào?

Tay hữu trường kiếm liền đó vung lên, tay trái năm ngón cũng lập tức giương rộng và quấu lại như móc câu chụp phủ xuống.

Dạ Điều Thần Ma tái mặt vội nhào người lăn tròn trên mặt đất theo thế “Lai lư đả cốn”, thân hình như thốt lửa biếng nhác, cả trườn, lăn, bò, chồm nhanh ra hướng cửa!

Thế chớp vừa rơi vào khoảng trống, Hoa Sĩ Kiệt vô cùng tức tối, vội phóng bước đuổi theo!

Dạ Điều Thần Ma chỉ đợi có thế, thành linh nhóm người đứng phắt dậy, đôi tay áo cấp thời phát động, phát ra hai vầng mưa bạc lấp lánh nhắm ngay đầu Hoa Sĩ Kiệt chụp xuống!

Khoảng cách giữa đôi bên rất gần, ám khí đối phương tung ra vừa đột ngột lại thần tốc, Hoa Sĩ Kiệt muốn nhào tránh cũng không sao kịp.

Trong thế cấp bách chàng vội huy động ánh thép trên tay loang thành một vòng đai kiếm khí che lấy đỉnh đầu.

Tiếng sắt thép không ngớt kinh coong khua chạm, những mũi ám khí chạm phải bức màn kiếm lập tức bắn cả trở lại.

Dạ Điểu Thần Ma nhích chân chéo sang cạnh một bước, tay trái tống ra một quyền, hữu chưởng nhanh nhẹn rút lại và trầm xuống, bồi tiếp theo một chưởng, kinh lực tiếp nối tuôn ra như lượng sóng trước. . .

Hoa Sĩ Kiệt sát khí bùng lên ánh mắt, thế kiếm vụt cuốn tròn một chiêu Đông Hải đồ kinh tủa thành một lớp kiếm ảnh mịt mù ngăn chặn tất cả lực đạo chưởng, quyền của đối phương công lại.

Tuyệt chiêu vừa thi thố, Dạ Điểu Thần Ma liền xanh mặt thối lui, động tác dù cực kỳ nhanh nhẹn, hữu chưởng vẫn chậm đi một bước, sau một tiếng thét thê thảm như xé ruột người, cánh tay phải của y, theo ánh kiếm vừa tắt phụt, bị tiện lìa khỏi cơ thể sát tận bả vai, máu tươi bắnvấy khắp nơi.

Dạ Điểu Thần Ma đau đến suýt ngất đi, té ngồi trên mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt cười lên một tiếng ghê rợn, ánh thép trên tay chậm chậm nhắc cao, sắp sửa bổ xuống một chiêu sát thủ.

Bất thần một bóng người lao bắn đến trận diện hốt hải kê lên:

- Xin Hoa thiếu hiệp dừng tay!

Hoa Sĩ Kiệt thoáng kinh ngạc, khẽ xoay đầu nhìn lại té ra là Tọa Điểu

Kim cương Vũ Minh, nhân vật thứ ba của bọn Thất điều.

Vũ Minh vòng tay thi lễ, trang nghiêm cất lời:

- Xin thiếu hiệp tha cho hãn một lần!

Hoa Sĩ Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Huynh đài cùng Dạ Điều Thần Ma chẳng phải đã. . .

Vũ Minh buồn bã thốt:

- Tại hạ tuy bất mãn vì hành vi vô sỉ của y nhưng năm xưa y đã có ân cứu mạng tại hạ một lần, mang ân không thể không báo, nếu lần sau gặp lại, thiếu hiệp dù chẳng động thủ, tại hạ cũng chẳng tha y. . .

Hoa Sĩ Kiệt thầm khâm phục sự ân oán phân minh của Vũ Minh, chàng trù trừ giây lâu, đoạn mới lên tiếng:

- Lần này vì nể mặt Vũ đại hiệp, ta tha cho đây, rút đi cho rảnh mắt!

Dạ Điều Thần Ma tay bịt chặt lấy vết thương, gượng gạo đứng lên hãn học rít giọng:

- Thù một kiếm hôm nay, hẹn mười năm sau sẽ trả lại gấp đôi, chúng ta vẫn còn ngày gặp lại!

Dứt lời loạng choạng bước ra khỏi tòa thạch thất, biến mình vào bóng đêm tịch mịch.

Hoa Sĩ Kiệt quay người lại, chậm rãi tiến đến bên giường cây, thấy Huệ Nguyên đại sư nằm chết co quắp bên vũng máu lòng chàng không khỏi bùi ngùi thương xót cho một vị cao tăng danh dội khắp giang hồ, thế mà ngày kết cuộc lại bi thảm như thế!

Quả là đời người tựa như giấc mộng phù du! Chàng lẩm bẩm khẩn thềm:

- Vãn bối vì đến chậm một bước, không ngờ lão tiên bối phải chết thảm thế này, vãn bối thề quyết vì tiên bối mà báo thù. . .

Hai gã hòa thượng theo chân Hoa Sĩ Kiệt đứng cạnh đấy này giờ, thấy sự thúc tử của mình đã chết, một tên vội đến Đạt Ma viện bẩm cáo với chưởng môn Thiếu Lâm Viên Nguyên đại sư, một tên ở lại canh chừng di thể của Huệ Nguyên.

Hoa Sĩ Kiệt buồn rầu lên tiếng:

- Theo chỗ tại hạ được biết thì mồng bảy tháng bảy tới, Xà Hà tiên tử sẽ thống lãnh đồng đảng đến đây với cố là tẩy sạch huyết thù cùng quý tự!

Gã hòa thượng nghe xong biến sắc hãi hùng:

- Ngày mai là mồng bảy tháng bảy rồi, thế sao chúng tôi chẳng hề nghe một chút tin tức gì cả?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm trang tiếp lời:

- Chuyện này chỉ có những người đến tham dự buổi khánh tiết của Nga Mi phái trên Kim Đỉnh mới biết mà thôi, những người tham gia cuộc đại hội đệ bách chu niên ấy, không

một ai may mắn sống sót. Nếu không chết tại trận cũng bị Kim Xà nô cắn phải trọng thương, khó sống qua ba ngày! Cho nên hung tin ấy, chỉ có mình tại hạ được biết thôi. . .

Gã hòa thượng nọ nhú mày nửa tin nửa nghi:

- Có lẽ thí chủ là người duy nhất thoát hiểm khi ấy, dám hỏi thí chủ quý

danh tánh là chi? Xuất thân từ môn phái nào?

Hoa Sĩ Kiệt đành phải tóm tắt thuật sơ lược thân thế mình, cùng sự việc đã xảy ra trên Kim Đỉnh Nga Mi sơn.

Gã hòa thượng nọ nghe xong vội chắp tay thi lễ:

- Té ra là cao đồ của Ngô Tịnh chân nhân, cam thất lễ! Xin mời thí chủ theo bần tăng đến Đạt Ma viện để gặp phương trượng của bốn môn!

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay trả lễ:

- Nơi dưới giường của Huệ Nguyên đại sư có bức địa đồ vào Bằng quốc, xin đại sư lấy lên và đem theo phòng gian tế lên vào lấy cặp mắt!

Gã hòa thượng gật đầu tán đồng, vội tiến đến bên mép giường của Huệ Nguyên đại sư, vịn chốt điều động cơ quan.

Sau một tiếng rít “két” sắc gọn, chiếc giường cây liền di động sang một phía để lộ ra một miệng hang nhỏ.

Gã hòa thượng nọ chậm rãi lên tiếng:

- Có lẽ ở trong ấy, sư thúc tổ đã di mệnh biểu cho thí chủ, xin thí chủ mau đến lấy lên!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu cười nhẹ:

- Bảo vật của quý tự, tại hạ dám đâu đường đột nhận lãnh? Đại sư đến lấy là hơn!

Gã hòa thượng nọ vụt nghiêm sắc mặt:

- Sư thúc tổ của tệ tự, đôi pháp nhãn của người tinh tường, chỉ quan sát

sơ qua sắc diện người, có thể gạt lọc ngay kẻ gian người lành. Người đã có nhã ý trao tặng cho thí chủ, tất có tâm kiến chi, thí chủ không nên thoái thác mà phụ vong linh người quá cố!

Hoa Sĩ Kiệt đành bất đắc dĩ gật đầu:

- Cung kính chẳng bằng phụng mạng! Tại hạ tạm thời lấy ra cất đây, đợi sau này cùng quý chưởng môn thương lượng lại, đại sư nên thừa khi bọn Xà Hà tiên tử chưa đến mau bẩm cáo cùng chưởng môn nhân của quý tự!

Lời chưa kịp dứt, chợt nghe bên ngoài thạch thất vọng vào một chuỗi cười thật âm trầm sắc lạnh:

- Ai bảo chúng ta chưa đến? Những nẻo quanh đường tắt thông lên đỉnh Tung Sơn đều bị canh phòng kín mít, lũ trọc Thiếu Lâm tự chúng mi đừng mong một ai thoát khỏi. . .

Hoa Sĩ Kiệt giật mình vội quay đầu nhìn ra, thấy từ bên ngoài ngưỡng cửa thạch thất lững thững bước vào một quái nhân áo xanh.

Mặt chàng vụt đổi sắc, cấp tốc tống ra một chưởng, miệng hét to:

- Đại sư mau bồng lấy pháp thể của Huệ Nguyên đại sư, tên ác đồ này để mặc tại hạ đối phó!

Thế chưởng vừa rồi Hoa Sĩ Kiệt đã áp dụng thức “Thần Ma ngự phong”, một trong bảy tuyệt kỹ của Thất Sát Thần Bà, vì định đẩy quái nhân áo xanh ra khỏi gian thạch thất, để cho gã hòa thượng nọ có cơ hội thoát đi, nên vừa xuất thủ chàng đã đem tất cả bình sinh công lực dốc vào thế chưởng.

Quái nhân áo xanh không sao ngờ được Hoa Sĩ Kiệt mới nhắc tay đã giở tuyệt chiêu ra, kinh lực lại vô cùng uy mãnh, không dám vung chiêu đối kích vội phi thân thoát ra khỏi thạch thất tránh đòn.

Chường kinh không người ngăn chặn, đập dội vào vách đá đánh ầm một tiếng, cát bụi trần nhà rơi xuống ào ào như mưa mù.

Trong làn cát bụi che khuất tầm mắt ấy, gã hòa thượng nọ vội y theo lời Hoa Sĩ Kiệt ôm xốc lấy thi hài Huệ Nguyên bắn mình vọt ra khỏi cửa.

Hoa Sĩ Kiệt quát lên một tiếng to, liên tiếp đẩy ra thêm ba chường để yểm trợ. . .

Quái nhân áo xanh phải liên tiếp thụt lùi ra xa, thềm “ồ” lên kinh ngạc:

- Tên ranh này chỉ cách thời gian hai mươi ngày mà võ công đã tiến bộ ghê gớm đến thế, đêm nay ta quyết. . .

Hoa Sĩ Kiệt sau khi yểm trợ cho gã hòa thượng nọ thoát khỏi thạch thất liền phi thân đến bên miệng hang dưới gầm giường.

Chân chàng vừa chắm đất, sau lưng đã vang lên tiếng cười lạt:

- Ranh con, chiếc hang này chính là nơi chôn thầy mi đêm nay. . .

Cùng với thanh âm vừa thốt ra, hai bóng người nhẹ nhàng như hồn ma rơi êm bên cạnh chàng.

Hoa Sĩ Kiệt chẳng kịp quay đầu lại, cấp tốc quật vớ ra sau một chường, người chàng thừa thế bắn vọt ra trước chui nhanh xuống hang. . .

Lòng hang lúc đầu rất hẹp, chỉ vừa vặn một người chui vào, lại tối đen như mực. Hoa Sĩ Kiệt vận dụng tất cả thuật khinh công phóng nhanh về phía trước, chạy được độ hai mươi trượng xa chợt nghe sau lưng có một luồng gió kinh ập tới, đồng thời vang lên một chuỗi cười âm trầm cổ quái dội động cả lòng hang:

- Tiểu tử đêm nay đã cùng đường rồi!

Hoa Sĩ Kiệt quay phắt người lại, song chưởng đồng thời đẩy mạnh ra. . .

Bùng! . . .

Đôi luồng kinh lực tông thẳng vào nhau, phát ra một tiếng nổ chuyền rung mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt bật lui ra ba bước, chàng vội phóng mắt nhìn ra, nhưng lòng động tối đen không sao nhìn thấy bóng người.

Chàng thầm phán đoán, đối phương phải là quái nhân áo xanh mới đuổi nột theo chàng như thế.

Mục đích đột nhập vào hang của chàng là để tìm bức địa đồ do vậy chàng xoay nhanh người tiếp tục chạy về phía trước.

Ước độ thời gian một tuần trà sau, đường hầm bỗng mất hẳn lối đi, trước mắt là một tảng đá to ngăn chặn không sao tiến lên được!

Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt quan sát, thấy bốn cạnh phiến đá đều chôn sâu trong lòng đất, không thể đoán được to cỡ nào, trên mặt phiến đá có mấy hàng chữ thật thảo, nét bút phóng túng tựa phụng múa rồng bay.

Lòng động lại tối om, không sao đọc được là chữ gì, chàng vội lôi vật dụng bật lửa trong người ra, nhen lên và rọi vào vách đá.

Chàng mừng rỡ suýt kêu lên thành tiếng sau khi đọc xong hai hàng chữ thảo nọ:

“Sau phiến cửa đá to này là bức địa đồ Băng quốc chỉ dẫn cách thức xuyên qua 21 kỳ trận cùng 19 đường lưới nhện để đột nhập vào Băng quốc, nơi tàng trữ mật kíp võ công cùng bảo vật giang hồ. . .”

Bên cạnh hàng chữ lớn ghi chú thêm hai chữ Huệ Nguyên nhỏ nhỏ.

Hoa Sĩ Kiệt xem xong nhú mào thở dài tư lự:

- Với võ công như Huệ Nguyên đại sư mà chưa mở nổi phiến cửa đá được, huống hồ là ta?

Đang băn khoăn chưa biết giải quyết cách nào, giọng cười âm trầm như băng lạnh lúc nãy lại vang lên phía sau lưng.

Hoa Sĩ Kiệt giật mình vội xoay lại, vận sức dự phòng cũng vừa vịn lúc ba bóng người đồng thời đáp vút xuống cạnh chàng.

Hoa Sĩ Kiệt thoáng giật mình, chưởng thế quật nhanh ra như sét chớp!

Giữa đường hầm lập tức rít lên một luồng gió xoáy dữ dội khiến ba bóng người vừa đáp xuống chưa kịp đứng vững bị đẩy bật lùi ra sau năm bước.

Hoa Sĩ Kiệt ý nghĩ xoay nhanh như điện:

- Phía trước mặt bít lối, sau lưng cường địch lại đuổi theo, chỉ còn có cách liều lĩnh kháng cự. . .

Chưa kịp hết suy tư, quái nhân áo xanh đã buông ra chuỗi cười sắc lạnh:

- Hoa Sĩ Kiệt, ngươi hôm nay dù chấp cánh cũng vô phương thoát khỏi đường hầm này. Khôn hồn bó tay chịu trói mới mong toàn thân.

Hoa Sĩ Kiệt đáp lại lời chiêu hàng của đối phương bằng một tiếng hừ khinh miệt, song chưởng lại nhắc cao và quật véo trở ra.

Đường hầm vô cùng chật chội, chỉ có thể một người chui qua cho nên

khi luồng kinh lực xung kích ra đẩy quái nhân áo xanh thối lui, hai người đứng phía sau lưng của quái nhân áo xanh cũng chịu chung số phận liên tiếp bị bật lùi.

Hoa Sĩ Kiệt thấy rõ chỗ ba người không sao liên tay vây công được chàng, lòng hơi yên tâm phần nào, thừa cơ ba người đang chật vật thối lui, chàng xoay nhanh người lại, vận tất cả chân lực tổng mạnh vào phiến đá một chưởng.

Thế chưởng với sức lực nặng tựa ngàn cân ấy tông thẳng vào phiến đá, phát ra một tiếng “ầm” như trời long đất lở, sao lửa nhoáng văng, đá vụn rào rào bắn rát cả mặt.

Hoa Sĩ Kiệt hốt hoảng nhún chân vọt lùi ra sau sáu bước và đưa mắt nhìn lên phiến đá to, thấy đã thủng đi một lỗ lớn nhưng chưa thể chui lọt người qua được.

Chàng vừa định phóng bồi thêm một chưởng nhưng kinh phong của đối phương đã từ sau lưng ập tới đột kích.

Hoa Sĩ Kiệt “hừm” lên một tiếng, lật tay đánh chéo lại một chưởng, đồng thời tung mình nhảy vọt tới trước năm bước.

Kinh lực đôi bên lại được dịp choảng nhau, nổ lên một tiếng lùng bùng cả màng tai, đất trên nóc hầm sụp xuống rào rào như mưa bấc.

Quái nhân áo xanh nhếch mép âm trầm:

- Hoa Sĩ Kiệt, nếu mi còn cứng đầu chẳng xuôi tay chịu trói, ta sẽ dùng thuốc nổ phân thân mi dưới đường hầm này.

Hoa Sĩ Kiệt rúng động cả đầu óc, nhưng liền đó buông tiếng cười lạt:

- Nếu mi dùng tạc được để phá nổ đường hầm chật chội, chẳng nơi ẩn

núp, bọn người cũng khó sống. . .

Quái nhân áo xanh “hừ” lên một tiếng ngắt lời:

- Bọn ta dù sao cũng có đường rút lui, lo phận mi tiến thối chẳng đường, đành bỏ thầy giữa lòng hang này!

Hoa Sĩ Kiệt ngẫm kinh hãi nhủ thầm:

- Gã nói rất đúng, một khi lòng hang bị phá nổ, bọn chúng vẫn đủ thì giờ rút lui ra ngoài, ta dù không bị tan xác vì chất nổ cũng bị chôn sống vì đường hầm sập xuống. . .

Quái nhân vụt quay ra sau bảo hai đồng bọn:

- Hai vị mau tìm đồ dẫn thuốc và đặt tạc dục, để tôi dùng chưởng lực án ngự không cho tên này thoát, đi sau khi châm ngòi dẫn thuốc, chúng ta. . .

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong cả kinh tái mặt, bản năng sinh tồn thúc đẩy, sức lực bỗng như gia tăng gấp đôi, liều lĩnh xông thẳng về hướng quái nhân.

Sớm đã liệu trước ý định liều mạng của chàng, quái nhân áo xanh vừa nhác thấy đối phương nhích động thân hình tay phải liền quấu như chiếc móc câu, năm luồng chỉ lực Xà Yêu tỏa kín chẹn đường. . .

Hoa Sĩ Kiệt thấy đối phương dùng độc thủ Xà Yêu chỉ phong tỏa không cho chàng lướt tới, giật mình khựng ngay bước chân vận nhanh sức lên song chưởng chụp dứ vào khoảng không một nhát.

Quái nhân áo xanh “ủa” lên một tiếng kinh ngạc:

- Không ngờ Tiên Cơ chỉ của tiểu tử đã được sáu thành hỏa hầu, nhưng để đâu làm hại nổi ta!

Nghĩ đoạn, quái nhân áo xanh cấp tốc vận thêm hai thành chân lực vào thế chỉ phát ra.

Hai luồng kinh lực uy mãnh chạm thẳng vào nhau, phát thành tiếng nổ vang rền như sấm động.

Hoa Sĩ Kiệt bật lùi bốn, năm bước, toàn thân run rẩy dữ dội, khí huyết trào ngược trở lên, té ngời trên mặt đất.

Quái nhân áo xanh cũng hự lên một tiếng nặng nề, bị sức phản dội của gió kinh, loạng choạng thối lui liên tiếp, cuối cùng cũng té ngời trên mặt đất, mở miệng ói ra một vòi máu tươi!

Hiển nhiên là cả đôi bên đều bị nội thương trầm trọng.

Hai kẻ đứng phía sau lưng quái nhân áo xanh, người thứ nhất là một gã đàn ông trung niên vận đoản phục, người thứ hai là một lão già tuổi độ ngũ tuần.

Nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt và quái nhân áo xanh đều bị trọng thương té ngời trên mặt đất đang nhắm mắt điều tức trị thương, gã đại hán áo xanh liền cười khẩy một tiếng, dùng phương pháp truyền âm nhập mật bảo với lão già:

- Lý đường chủ! Bảo chúa chúng ta chẳng qua vì khiếp bạo uy của Bình Thiên giáo nên tạm thời vờ phải quy thuận đấy thôi! Hiện giờ gã quỷ xấu áo xanh của Bình Thiên giáo với tên tiểu tử kia đều mang trọng thương, chúng ta chờ gì chẳng mau nổ hủy đường hầm, chôn sống bọn chúng nơi đây, dù quỷ thần cũng chẳng hay biết.

Té ra hai người nọ chính là hai cao thủ của Quỷ Bảo phái đến hiệp sức với Bình Thiên giáo đến tấn công Thiếu Lâm, lão già ngũ tuần chính là Lý Túy Bạch đệ nhất đường chủ Đại Tam đường của Quỷ Bảo, ngoại

hiệu là Song Dao Thánh Thủ. Gã áo xanh là Thiết Diện Quỷ Thủ Lưu Tiểu Phục.

Lý Túy Bạch khẽ cau mày nghĩ ngợi, đoạn gật đầu cất lời:

- Lưu huynh ý kiến rất hay, một viên đá bắn được hai con chim, còn gì hơn nữa!

Lưu Tiểu Phục càng đặc ý tiếp lời:

- Vậy phiền Lý đường chủ bước ra miệng hầm canh chừng kéo gã Vũ Minh mò vào được, hồng cả đại sự. Để mặc tôi nơi đây chôn thuốc châm ngòi cũng đủ.

Lý Túy Bạch lập tức quay mình bước ra cửa hang canh phòng. Lưu Tiểu Phục y theo kế hoạch rón rén chôn thuốc nổ và đặt ngòi.

Lúc ấy Hoa Sĩ Kiệt sau một hồi điều tức vận khí, máu huyết trộn trào trong cơ thể dần dần hạ lắng xuống đôi phần vội mở mắt ra nhìn, chợt thấy Lưu Tiểu Phục đang lui cui châm ngòi dẫn thuốc. . .

Chàng vô cùng tức tối gầm to lên một tiếng, vung tay tổng mạnh ra một quyền.

Tuy đã mang trọng thương nhưng qua một buổi vận lưu điều khí, công lực đã khôi phục được ba thành, ngọn quyền đánh ra vẫn cuốn theo một luồng kinh phong khá uy mãnh, ào ào lướt xoáy tới địch thủ.

Lưu Tiểu Phục nhếch môi khinh miệt:

- Ranh con đêm nay đã tận số rồi!

Tay phải gã cấp thời nhắc lên, nhả ra một luồng chưởng phong chẹn lấy thế quyền đang ập đến.

Một tiếng động ầm tuy không mấy lớn nhưng cũng đủ khiến Hoa Sĩ Kiệt lạng người, thối lui thêm bảy, tám bước và ngã dụi xuống đất.

Cùng khi ấy, ngòi nổ đã bén lửa phát ra những tiếng xè xè khe khẽ.

Lưu Tiểu Phục rú lên một tiếng cười ghê rợn lạ lùng phóng mình trở ra miệng hang.

Vừa đặt chân đến miệng hầm đã nghe từ bên dưới vọng lại mấy tiếng nổ bằng bằng khùng khiếp, khói đen từ dưới lòng hang theo miệng hầm bốc lên nghi ngút.

Lưu Tiểu Phục vỗ tay cười ha hả:

- Loại trừ một lúc được hai tên kinh địch của Quỷ Bảo, Lý đường chủ, chúng ta chuẩn đi thôi!

Hai người lập tức phóng mình ra khỏi tòa thạch thất và mất hút vào giữa bóng đêm của rừng núi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Yêu và hận

Giữa thời gian ngòi lửa sắp bén vào thuốc nổ, Hoa Sĩ Kiệt bất chợt quét mắt nhìn sang quái nhân áo xanh, thấy đối phương đôi mắt vẫn nhắm nghiền, đối với sự việc xảy ra bên ngoài, dường như chẳng mảy may hay biết, mà tạc dước lại đặt ngay bên cạnh y, cách không đầy một thước, một ý nghĩ đồng loại vụt thoáng nhanh qua đầu chàng:

- Nếu một khi tạc dước đã nổ thì gã quái nhân áo xanh ắt phải xác tan thành mảnh vụn!

Thời gian cấp bách không cho chàng đủ thời gian để suy nghĩ thiệt hơn. Hoa Sĩ Kiệt mím môi gắng sức nhóm phắt dậy, chẳng chút chần chừ, xốc lấy quái nhân áo xanh và lùi nhanh ra đằng sau.

Con người mỗi khi đứng trước cái chết, tiềm lực bản thân cũng theo đó vùng dậy mà giành lấy sự sống, do đó, Hoa Sĩ Kiệt dù đang bị trọng thương song bản năng sinh tồn khiến đã khiến cơ thể chàng phát huy sức mạnh tiềm tàng, vẫn có thể bồng nổi quái nhân áo xanh nhảy vọt ra xa bảy tám trượng.

Tuy thế hơi nổ cũng đủ dư lực hất văng hai người tuốt ra và cùng ngất đi cùng lúc ấy.

Trải qua chẳng biết bao lâu thời gian, Hoa Sĩ Kiệt rên lên một tiếng và dần dần tỉnh lại.

Chàng hé mắt ra nhìn thấy thân hình mình bị chôn lấp gần kín. Hết nửa khúc giữa lớp đất cát của trần hầm bị đổ sụp, hai tay mình vẫn còn ôm cứng quái nhân áo xanh chưa buông!

Nơi khoé miệng quái nhân áo xanh rỉ hai dòng máu tím, đôi mắt y vẫn

nhằm nghiền, hơi thở thoi thóp, chứng tỏ là bị thương khá nặng.

Hoa Sĩ Kiệt đảo mắt nhìn quanh bốn phía, thấy lối trở ra miệng hầm đã bị đất cát đổ xuống bít kín mất rồi. Quay lại thấy phiến đá to sau lưng đã bị sức nổ của tạc được làm nứt một đường dài, đường kính rộng có hơn hai thước.

Hoa Sĩ Kiệt thử vận khi một lượt, cảm thấy nội thương đã đỡ khá nhiều, tuy thân hình bị vùi trong đất cát song khá may, chẳng bị thương tích chi nặng lắm.

Chàng mừng rỡ đưa mắt nhìn vào kẽ nứt của vách đá thấy bên trong đen ngòm như mực. Thành linh một luồng gió lạnh khủng khiếp từ vết nứt thổi ra khiến chàng lạnh cóng cả người, rùng mình luôn mấy lượt.

Chàng cố tĩnh tâm, nhủ thầm:

- Lời của Huệ Nguyên đại sư, quyết chẳng bao giờ sai, ta nên thừa cơ hội hiếm có này chui vào trong thử xem!

Nghĩ đoạn, chàng đặt nhẹ quái nhân áo xanh xuống đất, định đi vào, song lại chột nghĩ lại:

- Tuy rằng gã này đã cố tâm sát hại ta, lẽ ra phải giết chết gã mới đáng tội. Nhưng hiện giờ gã đang bị trọng thương, ta thật không nên thừa nguy mà hãm hại. . .

Nghĩ tới đây, chàng quả quyết đưa tay vào túi móc ra hai hoàn thuốc trị thương, mình tự nuốt một hoàn, còn một hoàn nhét vào miệng gã quái nhân áo xanh kia. Nhúu mày tư lự một chút rồi ngồi xếp bằng ngay bên cạnh gã, một tay ấn lên huyệt Linh đài của gã, truyền chân lực giúp gã trị thương.

Độ thời gian một tuần trà, quái nhân áo xanh dần hồi tỉnh, chân mày hơi

động đậy, miệng hơi hé mở. Hoa Sĩ Kiệt nửa mừng nửa lo, chăm chú nhìn sự thay đổi trên khuôn mặt xấu xí của quái nhân. Chàng chột loé lên sự hoài nghi, thật không tin trên đời có một bộ mặt xấu xa đến thế!

Chàng vụt đưa tay cào nhẹ lên mặt quái nhân. . . Quả nhiên, không ngoài dự đoán, trên tay chàng là một chiếc mặt nạ bằng da, còn trong mắt chàng là một trang giai nhân tuyệt thế, tóc mây buông xoã bờ vai. Hoa Sĩ Kiệt sững sờ, thật không ngờ cô gái đẹp nhường ấy lại mang trên mặt chiếc mặt nạ gớm ghiếc như thế. Nhìn kĩ lại, chàng càng ngạc nhiên hơn, vì cô gái xinh đẹp kia chính là thiếu nữ áo xanh mà chàng đã gặp qua sau toà miếu hoang.

Đột nhiên, trong suối tóc của cô gái bỗng có vật động đậy, Hoa Sĩ Kiệt kinh hoàng la lên:

- Kim Xà Nô!

Trong khoảnh khắc, cảnh tượng chàng bị Kim Xà Nô cản lại hiện nhanh trong óc.

Chàng hấp tấp phóng người vọt xa hơn năm thước đề phòng Kim Xà Nô có thể bay ra mổ cắn. Nhưng hồi lâu không thấy bày răn bò ra khỏi đầu, mà chỉ bò loanh quanh những sợi tóc vàng kim thô. Chàng bớt sợ phần nào, cẩn thận bước trở lại bên thiếu nữ áo xanh, tiếp tục việc trị thương cho nàng.

Qua thời gian độ nửa giờ nữa, thiếu nữ khẽ động rèm mi, rồi từ từ mở mắt ra. Thấy áo mình bị cởi banh ra, Hoa Sĩ Kiệt đang một tay quàng ôm chặt trước ngực, một tay để lên Linh Đài huyết của nàng, một luồng nhiệt lưu theo đó chầm chậm tuôn vào cơ thể mình thì thẹn hồng đôi má, toan rướn mình vùng dậy. Hoa Sĩ Kiệt vội ngăn lại:

- Cô nương đừng vọng động. Trái lại e rằng tẩu hoả nhập ma, không những võ công không còn, mà người cũng thành tàn phế. . .

Thiếu nữ nghe nói thì nhẹ buông tiếng thở dài, khép kín rèm mi, ngoan ngoãn nằm im trong tay của Hoa Sĩ Kiệt.

Lại thêm nửa giờ nữa trôi qua, Hoa Sĩ Kiệt khẽ hỏi:

- Giờ cô nương cảm thấy thế nào?

Thiếu nữ áo xanh bèn đáp:

- Trong người đã khá thư thái, không còn chi đáng ngại nữa.

Hoa Sĩ Kiệt liền buông tay, lau mồ hôi lấm tấm trên trán, ngửa mặt thở phào một hơi dài.

Thiếu nữ quay phắt lại, trừng mắt nhìn chàng, khinh khỉnh hỏi:

- Hai vị cao thủ của Quỷ Bảo cùng đến với ta khi này, bị người sát hại cả rồi phải không?

Hoa Sĩ Kiệt nhè nhẹ lắc đầu, không đáp.

Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, kinh ngạc tiếp lời:

- Bọn họ đã châm ngòi nổ rồi sao?

Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ gật đầu, đưa mắt nhìn cô gái soi mói. Chỉ trong nháy mắt mà khuôn mặt nàng đã liên tiếp thay đổi bốn năm sắc thái khác nhau. Khá lâu sau, nàng lại đột ngột hỏi một cách lạnh lùng:

- Hoa Sĩ Kiệt ! Ta cùng ngươi là kẻ thù, tại sao ngươi không thừa lúc ta hôn mê mà hạ sát đi.

Hoa Sĩ Kiệt cười lạnh mà rằng:

- Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Hoa mỗ cả đời chưa hề thừa lúc người ta nguy nan mà sát hại đâu.

Thiếu nữ cũng cười khẩy một tiếng, nói:

- Vậy phải chăng người thấy ta có chút nhan sắc mà không đành lòng sát hại ?

Hoa Sĩ Kiệt “hừ” một tiếng, gay gắt cắt ngang:

- Tại hạ chưa khi nào có ý nghĩ hèn hạ ấy! Giờ đây cô nương đã có thể tự đi đứng được, xin rời đi ngay!

Thiếu nữ áo xanh xịu mặt than khẽ đầy u oán:

- Có lẽ nào người cho ta không bằng Phan Quyên Quyên ư? Nếu không tại sao người chẳng yêu ta?

Ba tiếng Phan Quyên Quyên khơi gợi trong tâm trí Hoa Sĩ Kiệt khuôn mặt khả ái dịu hiền của cô gái áo vàng, ân nhân của chàng nơi miếu hoang ngày nào.

- Cô quen với Phan Quyên Quyên ư?

Thiếu nữ áo xanh bĩu môi, “xì” một tiếng rồi đáp:

- Nào phải chỉ quen biết thôi, nàng chính là người em thứ năm trong đám Ngũ Phụng của chúng ta. Những gì giữa hai người, người tưởng ta không biết sao? Thật ra. . .

Nàng ngập ngừng giây lát rồi tiếp:

- Hai người mấy lần gặp gỡ nhau ta đều biết cả! Cũng chính tại người

đem lòng yêu Phan Quyên Quyên, ta mới hận người, muốn giết chết người!

Hoa Sĩ Kiệt lấy làm lạ lùng, hỏi:

- Sao lại như thế?

Thiếu nữ thở dài ảo não:

- Lần đầu tiên gặp người trên Kim đỉnh Nga Mi, ta đã thấy yêu người ngay rồi. Lúc đó ta vâng mệnh sư phụ đuổi bắt người, nhưng lại cố ý buông cho người chạy thoát. . . .

Nói tới đây thì hai má nàng đỏ hồng, đầu cúi gằm, giọng buồn rầu tiếp :

- Kịp khi ta phát giác được Phan Quyên Quyên giả trang quái nhân áo vàng phóng thích người, lòng hận càng sâu. Nơi hoang miếu, câu chuyện đối đáp giữa hai người ta đều lén nghe hết cả, niềm hờn ghen nung nấu,ta đã phát thệ sẽ giết người cho kì được, cho nên.

..

Hoa Sĩ Kiệt gay gắt đón lời;

- Nên cô đã thả Kim Xà Nô để căn chết tôi phải không?

Thiếu nữ áo xanh lại thở dài:

- Yêu càng nặng, hận càng sâu! Khi con người phải lòng ai hay yêu thích cái gì mà không đoạt được thì luôn có ý định huỷ hoại cho kì được cái mà mình hằng mơ ước! Ta, ta.

.. đã sống trong sự mâu thuẫn ấy. . .

Hoa Sĩ Kiệt nghe lòng mình rúng động, lặng im nhìn nàng chẳng nói.
Thiếu nữ lại chép miệng thở dài ảo não và tiếp:

- Đêm nay, chính ta đã quyết châm thuốc nổ để cùng chết với người nơi
hầm sâu. Sống đã chẳng thể đồng sàng, chết quyết đồng mộ mới cam.

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói ngâm kinh hãi nhủ thầm:

- Không ngờ cô gái ác độc này lại nặng tình với ta như vậy!

Thiếu nữ dứt lời, đăm đũa nhìn Hoa Sĩ Kiệt một hồi, từ khoé mắt trào ra
đôi dòng lệ u hoài. Chàng thật không thể ngờ một ả ma đầu giết người
chẳng gớm tay, nhưng tình ý lại đậm đà chung thủy đến thế. Chàng lắc
đầu, cổ xua đi ý nghĩ hắc ám vừa thoáng qua. Hình bóng yêu kiều của
Quyên Quyên bỗng dưng hiện ra trước mắt.

- Quyên Quyên. . .

Thiếu nữ nhìn chàng nói:

- Người vẫn chưa quên Quyên Quyên ư? Quyên Quyên. . .

Hoa Sĩ Kiệt hồi hộp hỏi dồn:

- Nàng đã thế nào?

Thiếu nữ cười lạnh:

- Phan Quyên Quyên phản bội bốn giáo, đã bị giáo chủ Xà Hà tiên tử
đem về giam giữ tại Xà Yêu hồ, cho bày răn độc ngày đêm cắn xé, e là
giờ này đã. . .

Hoa Sĩ Kiệt đứng phắt dậy, lăm lăm:

- Quyên muội, tội cho nàng. Nếu thoát khỏi Tung Sơn này, ta nhất định sẽ tìm cứu nàng. . . .

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu nói:

- Ta chỉ e người chưa kịp đến, nàng đã bỏ mình rồi!

Hoa Sĩ Kiệt mím môi dẫn giọng:

- Nếu quả Quyên Quyên bỏ mạng tại Xà Yêu hồ, ta sẽ giết sạch những kẻ trong Xà Yêu hồ, dùng thủ đoạn thảm khốc gấp mười lần đối với Quyên Quyên mới nghe!

Thiếu nữ áo xanh nghe lạnh da lưng, đôi sắc mặt, giận dữ quát:

- Người sao quá lãnh tâm vô tình như thế?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt:

- Ai lãnh tâm, ai vô tình! Là họ tự chuốc lấy. . .

Những tiếng cuối chàng nói thật khẽ, thiếu nữ áo xanh không làm sao nghe được, ánh mắt nàng đang giận dữ chuyển thành sầu ưu, chăm chăm nhìn Hoa Sĩ Kiệt, lộ lên vẻ khao khát chờ đợi. Hoa Sĩ Kiệt bắt gặp luồng nhãn tuyến tha thiết ấy không khỏi dao động tinh thần, ngây ngất bàng hoàng, cơ hồ không còn tự chủ nổi nữa. Song chàng nghĩ tới hành động tàn ác, giết người chẳng gớm tay của nàng, lại đã mấy lần cố tâm hạ sát chàng thì lập

tức quay đầu đi, cử chỉ thật phũ phàng. Thiếu nữ áo xanh đôi môi run rẩy, nghẹn ngào cất lời:

- Người vẫn hận ta, vẫn ghét ta?

Hoa Sĩ Kiệt không đành lòng, quay lại ấp úng:

- Cô nương dung mạo. . . đẹp. . . đẹp như vậy, ai mà ghét cô chứ?

Nàng nghe nói thì tươi ngay nét mặt, nhoèn cười:

- Thật không? Người không ghét ta nữa thật chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt vội lắc đầu chuyển sang chuyện khác:

- Chúng ta đừng đề cập chuyện đâu đâu ấy nữa là hơn. Cô nương thương thế đã bớt, chắc không còn gì đáng ngại. Tại hạ xin kiếu!

Dứt lời chàng kín đáo thở dài một tiếng, đoạn quay mình tiến sát tới vách đá định chui qua lỗ nứt nọ. Thiếu nữ áo xanh trông thấy liền hốt hải kêu lên:

- Hoa Sĩ Kiệt, người định vào đó để tìm bức hoạ đồ Bạng Quốc phải chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt quay đầu lại cười gằn:

- Cô nương quả thật lợi hại, nghe lỏm được tất cả những lời trời của Huệ Nguyên đại sư!

Thiếu nữ đỏ bừng mặt, nghĩ thầm:

- Nếu như ta giúp chàng tìm được bức hoạ đồ chỉ dẫn đến Bạng Quốc, có thể chàng sẽ đối xử với ta. . .

Nghĩ thế, nên nàng đứng lên, vuốt sơ mái tóc nhỏ nhẹ hỏi:

- Ta sẽ giúp chàng một tay tìm kiếm. Ta hứa sẽ chẳng chạm tới nó là được rồi!

Hoa Sĩ Kiệt bĩu môi “hừ” nhạt một tiếng, quay phắt đầu qua nơi khác:

- Tại hạ không mượn cô nương. Nhưng nếu như cô nương nhất định theo tại hạ chui vào, tại hạ tất phải vì Huệ Nguyên mà báo thù, chừng ấy cô nương đừng trách tại hạ thừa lúc thương thế của cô chưa lành mà ra tay!

Thiếu nữ đứng lặng người một chỗ, ánh mắt ngời lên đáng sợ, giọng run run không dẫn được :

- Không ngờ người. . . người. . . vô tình với. . . ta. . . đến thế!

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt đáp:

- Giữa tại hạ và cô nương luôn có hố hận thù ngăn cách. Tình cảm đâu thể tồn tại. .

Nói tới đây chàng cảm thấy lời lẽ quá nặng nề nên bỏ lửng câu nói bằng một tiếng thở dài, rồi tiếp:

- Trên đời này, ngoài Quyên Quyên ra, tại hạ không thể yêu người con gái nào khác. Huống chi cô nương lại là kẻ thù của tại hạ?

Thiếu nữ càng đau đớn, thân hình run rẩy:

- Ta sẽ không bao giờ truy sát chàng nữa. Từ đêm nay, ta không còn là kẻ thù của chàng nữa. Nếu chàng không chịu tin, ta có một cách khiến chàng phải tin.

Nàng nói tới đây liền nhắc cao chương lên, nhắm ngay huyết Thái Dương của mình vỗ xuống. Hoa Sĩ Kiệt hoảng hốt, níu cứng tay nàng lại, thở dài lộ vẻ khó xử:

- Cô nương hà tất phải làm như thế. Tại hạ chỉ là hạng phàm phu tục tử,

không đáng để cô nương để dạ ưu ái thế ấy! Xin hãy bảo trọng lấy thân.
Chào cô!

Thiếu nữ vội giơ tay ra ghì chéo áo chàng trở lại, răng cắn lấy môi, ánh mắt đượm vẻ u hờn, cất lời thiếu nữ:

- Chàng sao vẫn còn giận ta. Chuyện truy sát ngày xưa. . . ôi, chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Mệnh lệnh của sư phụ, ta làm sao. . .

Hoa Sĩ Kiệt khoát tay ngắt lời:

- Chuyện đã qua coi như mây khói, tại hạ không nhắc đến nữa, cô nương khỏi bận tâm! Cuộc đời là thế, số mệnh đã an bài, sức người sao có thể cưỡng lại được?

Bỗng dưng tấm thảm kịch đẫm máu trên Kim đỉnh Nga Mi hiện rõ trong đầu chàng. Nếu chẳng phải có Phan Quyên Quyên, có lẽ chàng đã bỏ xác nơi chân núi Nga Mi vì Yêu Xà Chỉ của kẻ địch rồi. Thế mà giờ đây, kẻ cứu sống chàng lại vì chàng mà lâm vào cảnh bất hạnh, ngày đêm bị bày răn độc cắn xé da thịt, còn chàng lại bó tay bất lực không sao có thể cứu nàng. ý niệm ấy như muôn ngàn mũi kim nhọn đâm chích tâm tư. Chàng xót xa khẽ lắc đầu, buông một tiếng thở dài não ruột. Thiếu nữ áo xanh thấy chàng như vậy không khỏi đau lòng, buông lời ướm dọ:

- Quyên Quyên có lẽ đã chết rồi. Chàng dù có nhớ nhưng cũng có ích chi! Tại sao con người không chịu tin vào thực tế, lại cứ mơ chuyện hảo huyền? Phải chăng bởi sắc đẹp ta không sánh được với Quyên Quyên?

Hoa Sĩ Kiệt ngăm nàng hồi lâu, bàng hoàng thốt lên:

- Cô nương đẹp lắm!

Thiếu nữ thốn thức:

- Vậy có gì chàng chẳng yêu ta?

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ thở dài:

- Đã vô duyên vô phận, khó nói được chữ yêu! Người yêu duy nhất trong đời ta vẫn là Quyên Quyên, dù nàng có hoá thành cát bụi. Lòng ta vẫn mãi yêu nàng!

Dứt lời, chàng quay phắt người, chui nhanh vào trong vách đá, không dám ngoái đầu nhìn lại. Thiếu nữ thấy Hoa Sĩ Kiệt quá hững hờ với mình, đau đớn lẫn căm hờn mím môi gọi lớn:

- Hoa Sĩ Kiệt! Hoa Sĩ Kiệt!

Nhưng chỉ có âm vang vách đá rền rĩ vọng lại mà không hề nghe tiếng đáp trả lại của chàng. Nàng đau xót lắc nhẹ đầu. Quá bi thương nên nội thương tái phát, máu huyết trong cơ thể lập tức trào ra, nàng mở miệng mửa ra một vòi màu tươi. Tay đỡ lấy ngực, nàng loạng choạng men theo vách đá lần vào trong.

Hoa Sĩ Kiệt sau khi lọt vào thạch động thứ hai, lúc đầu thấy trước mặt tối om như mực, chàng vội nhắm mắt lại, chờ cho mắt quen dần với bóng tối mới từ từ mở mắt ra. Nhìn thấy cảnh tượng lờ mờ trong động đá, chàng không khỏi sửng sốt. Lòng động vô cùng rộng rãi. Chu vi phải tới hơn năm mươi trượng. Chàng không thể ngờ dưới lòng đất tại Thiếu Lâm Tự lại có một động ngầm lớn tới như vậy. Giữa động lại có một toà miếu nguy nga như cung điện, chỉ hơi không cao ráo bằng. Cửa miếu đóng kín. Chàng thận trọng bước tới

bên cửa, thình lình nhận thấy một luồng gió lạnh lẽo thốc tới, khiến chàng lạnh run, hắt hơi luôn mấy lượt. Chàng vội vận chân khí điều hoà cơ thể cho ấm áp trở lại. Đoạn đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa. Bất ngờ “két” một tiếng. Cánh cửa tự động mở toang ra ngoài. Hoa Sĩ Kiệt hoảng hốt nhảy vọt ra sau bốn năm bước, nghĩ thầm:”Trong ấy nếu không có

người, tất cũng có cơ quan mai phục. . . ”Đưa mắt nhìn vào thấy bên trong là một đại điện tối om, chẳng thấy vật chi khác lạ. Chàng thở phào một tiếng, tâm trí bớt căng thẳng phần nào. Chàng cẩn thận tiến vào từng bước một. Chợt nhìn lên thấy trên vách cửa có ghi tám chữ to màu xanh lấp lánh:

Tiến vào nửa bước, tán mạng như chơi!

Bên cạnh tám chữ to lấp lánh như lân tinh ấy, lủng lẳng tám chiếc đầu lâu trắng hếu, hai hố mắt đen ngòm nhìn về phía chàng như đe dọa. Trông thật khủng khiếp. Hoa Sĩ Kiệt rùng mình ớn lạnh, trán tức thì lấm tấm mồ hôi. Chần chừ hồi lâu. Chàng cất tiếng cười nhạt:

- Tại hạ thật không tin là tiến vào nửa bước có thể bỏ mạng được. Tại hạ cứ thử bước vào coi ai làm gì được tại hạ!

Đôi mắt chàng ngời ánh lên, như muốn chọc thủng màn tối âm u trong điện. Đôi mày sắc như mũi kiếm hơi nhíu lại, chàng ngạo nghễ tiến vào trong. Vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, không khí đang âm trầm lặng lẽ bỗng vèo lên tiếng xé gió. Hai luồng kinh phong từ hai phía ập tới đột kích. Tiếp sau đó, hai bóng đen to lớn đồng loạt nhảy bổ tới. Hoa Sĩ Kiệt thảng thốt ồ lên một tiếng, song chưởng phân ra hai phía đẩy thẳng vào hai bóng đen. Chỉ nghe hai tiếng “bịch”, “bịch”. Hai bóng đen nọ lập tức ngã ngược ra sau. Nhìn kĩ, té ra là hai bộ xương khô. Hai thanh kiếm trên tay hai bộ xương bị chưởng kinh của chàng quét văng ra xa tít. Hoa Sĩ Kiệt không khỏi bật cười:

- Trò chơi trẻ con đó cũng đòi lấy mạng ta sao?

Chàng tiếp tục thẳng bước vào điện. Chợt thấy trên vách đá hiện ra bảy đạo hào quang xanh biếc. Bảy luồng lục quang nọ chỉ ngời lên một chút rồi tắt lịm mất. Hoa Sĩ Kiệt lấy làm lạ, quát to:

- Trong điện này vị nào đang núp trong bóng tối sử các cơ quan, xin

bước ra ngay!

Đột nhiên, sau lưng chàng có tiếng gọi to:

- Kiệt ca mau lui ra, bảy đạo lục quang ấy. . .

Hoa Sĩ Kiệt kinh hãi giật mình. Quay đầu nhìn lại thấy nơi bực cửa hiện rõ dáng dấp một nàng con gái, tóc tai rối bời, thần sắc tiêu tụy, khoe miệng còn rỉ máu tươi. Chính là thiếu nữ áo xanh: Tạ Trinh Trinh.

Hoa Sĩ Kiệt hừ mũi một tiếng, dừng dừng hỏi:

- Tại sao?

Tạ Trinh Trinh vội đáp:

- Đây là Thất Độc Thần Kiếm. Người chạm phải tất chết. . .

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy, tỏ vẻ nghi ngờ:

- Do đâu mà cô biết đây chính là Thất Độc Thần Kiếm?

Tạ Trinh Trinh không chút phật ý, vẫn dụi dàng đáp:

- Lúc sắp khởi hành đến Thiếu Lâm Tự, sư phụ đã cảnh báo qua là Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân-kẻ bảy mươi năm trước tưởng như đã chết khi từ tuyệt đỉnh Tung Sơn rơi xuống-có thể vẫn còn sống.

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt chen ngang:

- Cô đừng ăn nói hàm hồ. Thất Tuyệt Thần Kiếm Lang Sơn Quân đã chết từ thưở nào, làm gì còn sống mà có Thất Độc Thần Kiếm?

Tạ Trinh Trinh bực mình thở dài:

- Sao lại không nhận ra bảy luồng hào quang biêng biếc liền thành một khối tựa như...

Vừa nói tới đây, bảy đạo lục quang nọ lại khẽ bùng sáng lên, tiếp đó là tiếng xé gió ve ve. Luồng lục quang nọ lại bất thành linh xẹt bắn lại. Tạ Trinh Trinh trong lúc nguy cấp ấy vội ngửa người, chân quay nhanh một vòng mới tránh khỏi luồng hào quang nọ trong chân tơ kẽ tóc, đồng thời hốt hoảng la lên:

- Hương Vĩ Kiếm đó! Kiệt ca mau tránh đi!

Hoa Sĩ Kiệt đầu đời nàng cảnh giác, sớm đã nhắc mình lên cao hơn trượng, vừa vịn luồng hào quang lướt vèo qua chân. Hai người chưa kịp hoàn hồn, lại vù lên một tiếng, kèm theo là hai luồng sáng xanh phân thành đôi xẹt vụt tới hướng hai người, uy lực cùng tốc độ so với lần trước còn ghê gớm gấp mấy lần. Hai người tái mặt hãi hùng, nhưng bản năng thúc đẩy họ xoay nhanh người tránh khỏi. Hoa Sĩ Kiệt trong thời gian cấp bách ấy, còn đủ bình tĩnh xoay tay cong lại một chưởng. Chưởng chưa tống ra hết đà, hai luồng sáng xanh nọ bỗng từ hai phía tả hữu uốn lại thành một hình cánh cung lao thẳng về phía chàng. Hoa Sĩ Kiệt cả sợ vội theo thế "Lại lư đã cốn" ngửa người đưa con ó lên trời, tựa như một thốt lửa, lăn tròn một hơi đến giữa điện. Thân hình chàng vô tình chạm vào bàn thờ bày nơi giữa điện. Một tiếng "rắc" vang lên, tiếp theo là một tiếng sắt đá rít két nữa, bảy luồng hào quang bỗng dừng tắt lịm. trong điện nhất thời tối om như mực.

Tạ Trinh Trinh lăn tròn tới bên Hoa Sĩ Kiệt kêu lên nho nhỏ:

- Ghê thật!

Nàng vụt nhóm dậy, lo lắng gọi lên:

- Kiệt ca, huynh có bị thương chằng?

Tiếng nói chứa chan tình ý, rất đỗi tha thiết. Hoa Sĩ Kiệt không khỏi xúc động :

- Nàng gọi ta với sự âu yếm như thế, lại có vẻ rất lo lắng cho ta. Nàng thật lòng yêu ta chẳng?

Tạ Trinh Trinh lại bằng giọng thật buồn, nói tiếp:

- Kiệt ca, vẫn còn giận muội sao:Tại sao không đáp lời? ôi chao! . . . Toà điện này sao mà đáng sợ. . . muội sợ quá đi mất! Kiệt ca. . . Kiệt ca ôm muội đi!

Miệng nói, tay nàng đã ôm chặt lấy eo ếch Hoa Sĩ Kiệt chẳng chịu buông. Hoa Sĩ Kiệt tim không ngừng nhảy lên trong lồng ngực. Thành thịch, thật dữ dội. Chưa bao giờ chàng được cùng một người con gái gần gũi thân mật như thế này. . .

Từ ấu thơ đã sống trên núi Nga Mi, suốt ngày chỉ thấy rừng tùng xanh và suối biếc, rừng rậm núi cao, tai chỉ quen nghe tiếng chuông sáng trống chiều. Nga Mi gặp đại biến, chàng phải rong ruổi giang hồ, bị người đồn đuổi truy sát, gặp toàn cảnh phần uất bi thương. Vì thế, chuyện nam nữ chưa từng nghĩ tới. Giờ đây bỗng được một cô gái sắc

nước hương trời ôm chặt chẳng rời, bảo sao chàng chẳng sung sướng, hồi hộp chết ngất đi được?

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt bỗng nhớ lại đoạn huyết sử đẫm máu của sư môn chàng trên Kim đỉnh Nga Mi, chàng vụt thấy ghê tởm, liền giơ tay đẩy mạnh Tạ Trinh Trinh ra, gay gắt thốt lên:

- Cô nương lí nào không biết câu :Nam nữ thọ thọ bất thân, không hiểu cái quý giá mà người con gái thường giữ gìn?

Tạ Trinh Trinh mặt đỏ ửng, cúi mặt đáp nhỏ:

- Nơi đây chẳng có bóng người, chỉ có Kiệt ca với muội mà thôi, can chi mà câu nệ lễ giáo? Tại sao Kiệt ca đối với muội lại lãnh đạm tới vậy?

Bất thần có tiếng cười vang lên:

- Con quý nhỏ, sao người biết nơi đây chẳng có người?

Cả hai cùng giật bắn người, đứng phắt dậy lơ lảo nhìn quanh. . . ánh mắt họ bắt gặp trên bệ thờ nơi đại điện, hai ánh hào quang xanh ngời biếng biếng đang chiếu thẳng về phía họ.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn kĩ hồi lâu mới nhận ra được hai đạo hào quang tròn trịa kia phát ra từ hai con mắt của một lão già áo đen đang ngồi xếp bằng trên bục thờ. Lại đưa mắt ngắm diện mạo lão, chàng không khỏi sợ hãi, lùi luôn năm sáu bước, buột hỏi:

- Ông là người hay là quý?

Vì lão già nợ tóc dài xấp xoã gần tới chân, rối như ổ chuột, phủ cả mặt mày. Mắt lồi, miệng sứt, mũi chả còn hình, Trên gò má lại nằm vắt ngang bảy tám vết sẹo đỏ hồng, râu trắng phủ ra ngực. Xem tuổi tác ít ra cũng hơn trăm, bảo sao Hoa Sĩ Kiệt không sợ hãi.

Nơi điện lúc ấy lại thêm một luồng gió mạnh không hiểu từ đâu thốc tới khiến chàng không khỏi rùng mình mấy lượt.

Quái nhân áo đen bỗng cười lên mấy tiếng the thé nghe như quỷ rúc đêm sâu, ồm ồm cất tiếng hỏi:

- Tên tuổi của lão đã chết theo thời gian dư bảy mươi năm trời. Mấy bé con cứ gọi lão phu là quý hay yêu ma gì cũng chẳng sao!

Lão già lại trở lên mấy tiếng cười the thé, tiếp:

- Ranh con kia xuất thân từ phái nào, có thể đẩy dờn phiến đá trên hai ngàn cân, lại có thể thoát được hai lần đột kích của lão phu, thân thủ phi phàm! Càng đáng khen hơn, người có thể tìm ra cơ quan bí mật của lão phu, ngăn được Thất Độc Thần Kiếm, còn mời được lão phu từ dưới đất sâu trời đầu lên đây. Ranh con, tài hoa xuất chúng lắm!

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói thầm thẹn trong lòng. Té ra lúc chàng lăn tròn, đã ngẫu nhiên chạm phải bực thờ, chạm trúng đầu mối cơ quan, nào phải chàng sáng suốt tìm ra cơ quan chi! Chàng định thần tìm lại can đảm, đồng dục cất lời:

- Lão tiên bối quá khen. Tiên bối phải chăng chính là Thất Độc Thần Kiếm lang Sơn Quân, đệ nhất cao thủ mà bảy mươi năm trước lừng danh trong giang hồ?

Lão già ha hả cười to:

- Chính thế! Giỏi thật! Ai nói cho người biết thế?

Hoa Sĩ Kiệt đáp:

- Vãn bối thường nghe gia sư nhắc nhở chuyện bảy mươi năm trước Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân đại chiến trên tuyệt đỉnh Tung Sơn. . .

Thất Độc Thần Kiếm vụt hét lên một tiếng, ngắt lời Hoa Sĩ Kiệt:

- Đừng nhắc lại nữa! Lần đó lão phu trúng phải gian kế của bọn chúng, tuy rằng bị đánh rớt xuống vực sâu muôn trượng, nhưng ta vẫn không chết. . .

Ông lão ngừng lại thở dài một tiếng, đoạn tiếp lời:

- Lão phu lết được vào động này, ở li đây tu luyện hơn bảy mươi năm qua, đồng thời cũng trả được phần nào mối thù.

Dứt lời, tay phải lão khẽ nhấn lên mặt hương án, đại điện lập tức hiện ra hai mươi bốn đôi bảo ngọc chiếu sáng khắp điện tỏ rõ như ban ngày. Hoa Sĩ Kiệt thấy những viên châu ấy đều là vật báu giá liên thành, và vị trí của hai mươi bốn đôi châu ấy, ngầm hợp thành thế trận ngũ hành, Chàng lặng người kinh ngạc.

Giữa khi ấy, Thất Độc Thần Kiếm hai tay đột nhiên chộp vút về hướng vách đá. "Kẹt" một tiếng khẽ, tức thì nơi tiếp mối của tấm tường đá lập tức hiện ra một lỗ trống, bên trong la liệt xương khô cùng mấy chiếc tăng bào.

Thất Độc Thần Kiếm đưa tay chỉ vào đó cười hà hà:

Thất Độc Thần Kiếm tuy tuyệt tích giang hồ trên bảy mươi năm, nhưng Thiếu Lâm Tự cũng giảm đi một số tăng lữ cao nhân!

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc hỏi:

- Phải chăng họ vì tìm tiền bối mà bị hạ sát ?

Thất Độc Thần Kiếm lắc đầu, cười khẩy:

- Bọn họ đều cho lão phu đã bỏ mạng dưới vực sâu Tung Sơn, nào đi tìm lão phu làm gì. Bọn họ chính là muốn tìm những chữ lão phu viết trên phiến đá nơi cửa động. Lòng tham khiến họ tự dẫn xác vào động để chết dưới ngọn Thất Độc Thần Kiếm của lão phu!

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói, không khỏi bất mãn lắc đầu:

- Đúng lắm! Trên vách đá bên ngoài có nói tới bản đồ Băng Quốc, một bảo vật không gì quý hơn. Bảo sao họ chẳng động lòng tham chiếm đoạt.

Lão tiên bối dùng phương pháp ấy gạt họ vào động, xuất kì bất ý hạ sát họ một cách dễ dàng. . .

Thất Độc Thần Kiếm quát to:

- Ranh con câm miệng! Ai bảo chúng làm hoà thượng mà lục căn không thanh tịnh. Năm xưa nếu không phải chúng cậy đông hợp công muốn chiếm bức địa đồ Băng Quốc trên người lão phu thì lão phu đâu có gặp cảnh bất hạnh này!

Tạ Trinh Trinh này giờ đứng im bên cạnh vọt hỏi:

- Bức địa đồ Băng Quốc thật có trong động này sao? Lời của Huệ Nguyên đại sư quả nhiên chẳng sai!

Thất Độc Thần Kiếm xoay ánh mắt xanh biếc nhìn về phía nàng, cười nhạt:

- Phải! Có trong động này! Kẻ nào có được bảy tấm hoạ đồ sẽ vào được Băng Quốc luyện thành tuyệt thế võ công. Đáng tiếc, lão phu chẳng còn. . .

Chợt nhận ra mình lỡ lời, Thất Độc Thần Kiếm im bặt chẳng nói tiếp nữa. Tạ Trinh Trinh sốt ruột gặng hỏi:

- Lão tiên bối chẳng còn cái gì? Đã có hoạ đồ chỉ dẫn tới Băng Quốc, sao không tới đó để luyện thành tuyệt thế võ công?

Thất Độc Thần Kiếm thoáng giật mình, lộ vẻ giận dữ thét:

- Ai mượn con nha đầu thối mi hỏi tới những cái đó? Người hết muốn sống nữa chẳng?

Bàn tay phải của lão cấp thời đẩy ra một luồng kinh phong cực kì uy

mãnh cuốn thẳng về phía cô gái. Trinh Trinh thất sắc trợn người tránh đi. Hoa Sĩ Kiệt chẳng chút chần chừ, lệ làng phóng chưởng đón thẳng thế tấn công của Thất Độc Thần Kiếm.

Bùng!

Một tiếng nổ thật to. Hoa Sĩ Kiệt bật người ra sau một bước mới gương vững được thân hình. Thất Độc Thần Kiếm thẳng thốt kêu lên:

- Đồ đệ của Thất Sát Thần bà? Mụ ta còn sống sao?

Hoa Sĩ Kiệt không đáp mà hỏi lại:

- Tại sao tiền bối lại đánh kẻ đã bị thương?

Tạ Trinh Trinh vô cùng xúc động, nhào tới ôm lấy Sĩ Kiệt, cười sung sướng:

- Kiệt ca, đúng là huynh đã yêu muội rồi! Đa tạ ân cứu mạng, muội, muội vui lắm. . .

Hoa Sĩ Kiệt lạnh lùng đẩy nàng ra, nói:

- Ai yêu cô nương, xin cô nương đừng ăn nói hàm hồ!

Tạ Trinh Trinh tái mặt. quay đầu đi, nước mắt lưng tròng. Hoa Sĩ Kiệt thấy vậy biết mình quá lời, thở dài tiếp:

- Tại hạ tầm trí rồi rắm, nên lời nói có phần khiếm nhã. . .

Thất Độc Thần Kiếm bỗng cười the thé, khiến hai người giật mình, nhớ lại tình cảnh hiện giờ của mình. Hoa Sĩ Kiệt nghe giọng cười thì rùng mình ớn lạnh. Cố định thần, chàng hướng về phía Thất Độc Thần Kiếm, vòng tay xá một xá, rồi chậm rãi cất lời:

- Văn bối đêm nay vâng lời trời của Huệ Nguyên đại sư mà tìm vào động này lấy bức địa đồ. Chẳng ngờ vật báu đã có chủ. Vậy văn bối xin cáo lui!

Dứt lời quay lưng tìm lối trở ra. Thất Độc Thần Kiếm vụt quát lớn:

- Đứng lại!

Hoa Sĩ Kiệt thềm kinh hãi xoay nhanh lại hi:

- Lão tiền bối còn điều chi chỉ dạy?

Thất Độc Thần Kiếm hừm to một tiếng:

- Từ hơn bảy mươi năm nay, không kẻ nào vào động mà sòn sống sót trở ra. Trừ phi võ công cao hơn lão phu. Ranh con người đã có thể đẩy nổi phiến đá hai ngàn cân, tất phải là bậc thần đồng, lão phu. . .

Hoa Sĩ Kiệt liền nhú mày ngắt lời:

- Phiến đá ấy do chất nổ mà bị phá vỡ, không phải do văn bối đủ sức. Tin hay không tùy tiền bối. Văn bối không phải hạng người hiệp nhược cầu lụy kẻ khác. Nếu lão tiền bối nhất định ra tay, văn bối phải đành múa rìu qua mắt thợ vậy!

Thất Độc Thần Kiếm ánh mắt ngời lên xanh biếc tựa thép lạnh chiếu thẳng về phía chàng. Hoa Sĩ Kiệt không mảy may e sợ, ngạo nghễ đón lấy ánh nhìn ấy. Thất độc Thần Kiếm nhìn chàng một lúc lâu, rồi ngửa cổ cười sảng sặc:

- Ranh con khá lắm! Thái Sơn đồ trước mắt cũng không nao núng. Quả không hổ danh đệ tử của Thất Sát Thần Bà. Song với võ công non yếu của người, giao đấu với lão phu thì e là không công bằng cho lắm!

Hoa Sĩ Kiệt không hiểu ý, hỏi lại:

- Vậy thế nào mới gọi là công bằng?

Thất Độc Thần Kiếm nghiêm giọng:

- Trận so tài khi công phu hai bên ngang nhau mới gọi là công bằng. Lão phu đã dư trăm, ngươi mới hai mươi tuổi. Lão phu thắng ranh con mi một chiêu nửa thức cũng khiến thiên hạ chê cười mắng lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ. Cho nên lão muốn dạy cho mi trước bảy chiêu thức của Thất Độc Thần Kiếm ta, sau đấy tỉ thí cũng chưa muộn.

Hoa Sĩ Kiệt bàng hoàng nhủ thầm:”Từ lâu nghe danh bảy thức Thất Độc Thần Kiếm là nhất tuyệt võ lâm. Từ khi Lang Sơn Quân rơi xuống vực thì cũng bật tăm tích. Không ngờ bảy mươi năm sau Lang Sơn quân lại có ý truyền thụ cho ta! ”

Tạ Trinh Trinh thấy chàng mãi tư lự không đáp thì sốt ruột thúc giục:

- Kiệt ca, còn chưa quỳ xuống vái tạ? Lão tiên bối Thất Độc Thần Kiếm có ý tốt muốn truyền thụ võ công cho huynh đó!

Thất Độc Thần Kiếm trợn mắt quát to:

- Con ranh, ai mượn mi thài lai lăm chuyện? Lão phu giết mi trước!

Dứt lời, tay trái vỗ nhẹ lên hương án, giữa điện đột nhiên bùng sáng bảy luồng hào quang xanh biếc. Một trong bảy luồng hào quang đó bỗng “vèo” một tiếng xẹt thẳng về phía nàng với tốc độ nhanh thật không thể tả. Trinh Trinh mắt thấy mà không sao tránh kịp, tưởng phen này tán mạng dưới luồng lục quang đó rồi. Bất thần, một bóng người động thân hình, kẹp Trinh Trinh vào nách, rồi liền đó, người ấy bật người lôn trái ra sau, kéo theo nàng lăn tròn trên đất, vừa vặn tránh khỏi luồng lục quang

lướt véo qua đỉnh đầu.

Thất Độc Thần Kiếm trông thấy chặt lưỡi khen thầm:

- Chiêu pháp Đồ Giao tuyệt thật! Nể Thất Sát Thần Bà, lão phu dung mạng cho con ranh mi một phen. Khôn hồn mau xéo đi!

Tạ Trinh Trinh chui khỏi cánh tay Hoa Sĩ Kiệt, ưỡn ẹo đứng lên xá chàng một xá:

- Kiệt ca, đa tạ ơn cứu mạng lần thứ hai của huynh!

Hoa Sĩ Kiệt sa sầm nét mặt lạnh lùng:

- Cô nương bất tất phải nói chuyện ân nghĩa. Hãy mau rời đi là hơn! Tạ Trinh Trinh đừng đưa người làm duyên:

- Kiệt ca thật muốn so tài cùng Thất Độc Thần Kiếm chăng? Muội sao có thể an tâm rời khỏi chứ? Muội chẳng đi đâu cả!

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy, gằn giọng:

- Tại hạ tỉ thí so tài không mượn cô nương quan tâm! Trời sắp sáng rồi kia. Cô có nhiệm vụ phải giết sạch Thiếu Lâm Tự thì tìm đường lên mà thi hành. Lát đây thế nào tôi cũng trở lên trên ấy!

Tạ Trinh Trinh buồn bã chép miệng:

- Muội đối với huynh một dạ yêu thương, vậy mà tới giờ huynh vẫn chưa chịu tha thứ cho muội sao?

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ thét:

- Tại hạ đã nói bao nhiêu lần rồi. Tại hạ không thể yêu cô nương được.

Tạ Trinh Trinh mặt xanh ngắt, toàn thân run rẩy như lên cơn sốt, ánh mắt căm phẫn như muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Hoa Sĩ Kiệt vẫn tảng lờ, quay mặt đi nơi khác. Tạ Trinh Trinh nghiến răng căm hờn:

- Hoa Sĩ Kiệt! Người hãy nhớ lấy! Hôm nay người tàn nhẫn với ta như thế. Sẽ có ngày người mở mắt ra mà nhìn hậu quả ngày hôm nay!

Dứt lời, nàng quay nhanh người, cắm đầu chạy trở ra, trong đường hầm vắng vắng vọng lại tiếng khóc ai oán căm hờn của nàng, mỗi lúc một xa dần...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kỳ nhân tuyệt kỹ

Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn ra khoảng sâu hun hút của lòng hang, lòng bồi hồi muôn ngàn ý niệm, buông tiếng thở dài lẩm bẫm:

- Chẳng phải ta vô tình, nhưng lòng này đã ký thác. . .

Thất Độc Thần Kiếm nhẹ mỉm cười:

- Người đời trong vạn duyên, khó vượt phá nhất là tình duyên, lão phu xem tiểu tử mi, đôi mắt long lanh, đào hoa lắm số, sau này trên đường tình ắt phải lận đận khá nhiều. . .

Hoa Sĩ Kiệt giật mình như từ cơn mê sực tỉnh, mặt thẹn đỏ bừng chẳng dám ngó ngay người đối thoại cùng mình.

Thất Độc Thần Kiếm phá lên:

- Tiểu tử hãy tụ tập tinh thần để lão phu còn truyền thụ kiếm pháp “Thất Độc” cho mi!

Hoa Sĩ Kiệt không hiểu liền hỏi:

- Thế nào gọi là “Thất Độc” ?

Thất Độc Thần Kiếm vuốt râu cười dài:

- Thất Độc chính là bảy thức kiếm, mỗi thức còn lợi hại hơn cả độc xà, chiêu thế mỗi khi xuất thủ, nhất định là cường địch phải bại thương!
Ranh con đã hiểu chưa?

Hoa Sĩ Kiệt khẽ gật đầu!

Thất Độc Thần Kiếm tay phải hướng về phía bảy đạo hào quang, chộp dứt vào khoảng trống một cái, bảy đạo hào quang xanh biếc liền tắt và trên tay ông đã nắm gọn một thanh kiếm lạ!

Ông lẳng lẳng rảy mạnh thanh kiếm, một tiếng “rẹt” rất khê vang lên, thanh kiếm bỗng xòe rộng ra như cánh quạt, biến thành bảy cây, kết liền với nhau, ánh xanh ngập ngời hơi lạnh toát ra hơn năm thước.

Hoa Sĩ Kiệt thừ người ra nhìn, đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy thanh kiếm quý quái nọ.

Thất Độc Thần Kiếm nghiêm trang cất lời:

- Bảy lá kiếm này có thể thi thố ra bảy chiêu khác nhau. Mỗi thế kiếm công ra đả thương được người trong vòng mười thước, người dùng kiếm tùy nghi xếp mở dễ dàng, nên thanh kiếm được mang danh là Thất Độc Thần Kiếm!

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ:

- Nghe nhiều không bằng được thấy, tiếng tăm Thất Độc Thần Kiếm lừng lẫy khắp giang hồ, hôm nay được bái kiến, quả danh bất hư truyền. .

.

Thất Độc Thần Kiếm đắc ý cười to:

- Lão phu nhờ kiếm này mà thành danh, nhưng cũng vì nó mà chôn vùi hạnh phúc một đời, thế sự lắm nghịch cảnh khó thể ước lường. . .

Thốt đến đây, ánh mắt xanh ngời của ông vụt mờ dần và khép kín tựa như đang chìm sâu về một dĩ vãng xa xưa, trên khuôn mặt sần sùi và xấu xí phớt lên một sắc thái bi thương.

Nhưng liền đó, ông vụt mở tròn mắt ra quát lớn:

- Chuyện xưa như mây khói, đáng chi để nuối tiếc vãn vơ! Bé con hãy nhìn kỹ bảy chiêu ta biểu diễn đây!

Dứt lời thanh kiếm trên tay huy động không ngừng, trong điện bỗng chốc lại hiện lên bảy đạo hào quang xanh biếc, lồng lộn lúc trên lúc dưới, khi to khi bé trông tựa như bảy thớt giao long đang vờn nhau trong bóng tối.

Hoa Sĩ Kiệt mở bết mắt cố hết sức chăm chú ghi nhớ chiêu thức cùng tư thế của tay ông, lăm lăm hơi kiếm bay sát qua mặt, tạo thành một cảm giác tăng tăng, chàng cũng vẫn trơ trơ tựa như chẳng biết.

Thất Độc Thần Kiếm vụt quát lên một tiếng, ánh hào quang cũng đồng thời tắt lịm, trong điện trở lại lạng trang như cũ.

Thâu nhanh xong thế kiếm cuối cùng, Thất Độc Thần Kiếm buông tiếng cười lồng lộng:

- Bé con hãy nhìn vào bốn bên mặt vách, xem thấy có màu gì lạ không?

Hoa Sĩ Kiệt y theo lời, nhìn vào bốn phía vách đá, đều có sắc nám đen, hiển nhiên là bị độc khí quét qua.

Chàng cau mày lộ vẻ thắc mắc:

- Phải chăng chất cực độc trên người tiền bối rót qua mũi kiếm và rải lên vách đá bốn bên?

Thất Độc Thần Kiếm ha hả cười to:

- Bé con thông minh thật, bảy chiêu kiếm đã thuộc chưa?

Hoa Sĩ Kiệt vừa định mở miệng trả lời, chợt một âm thanh xè xè kỳ lạ

vọng vào tai, chàng giật mình vội quay đầu nhìn lại, bỗng thấy nơi ngoài cửa điện chỗ vách đã nứt khi nãy xông lên một bưng khói trắng khét nghẹt, chàng hốt hoảng la lên:

- Lão tiên bối chạy mau, thạch điện sắp bị nổ đấy.

Miệng thốt ra, người chàng đã vọt nhanh ra phía sau điện. Vừa vọt khi đó, một tiếng nổ “ầm! “ lở đất long trời, gian đại điện dường như sụp hẳn xuống, bụi khói nhất thời mịt mù tỏa kín khắp nơi.

Hoa Sĩ Kiệt đưa tay áo quạt mờ hôi trán than thầm:

- May thật!

Chàng quay đầu nhìn lại, chẳng thấy Thất Độc Thần Kiếm không khói sừng sốt, vội vọt người trở lại đại điện.

Hoa Sĩ Kiệt tức tối hét vang:

-

c đồ dừng tay!

Tay phải đồng thời quạt nhanh ra một chưởng đột kích.

Song Đao Thánh Thủ giật bản mình vội thu chiêu quay phắt người lại, đôi đao trên tay cấp tốc loang vòng trước mặt đỡ lấy thế chưởng của Hoa Sĩ Kiệt vừa thốc tới.

U. . . u!

Chưởng phong chạm vào ánh đao phát ra âm thanh như tiếng sáo reo ngắn, Song Đao Thánh Thủ bị đẩy bật lùi ra sau ba bước, sừng sốt kêu lên:

-

a! Tiểu tử vẫn còn sống à?

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy Thất Độc Thần Kiếm nằm lìm giữa đồng gạch đá, thương tích nhầy nhựa khắp người, hơi thở thoi thóp sắp tàn, chàng không dẫn được giận dữ thét vang:

- Quân súc sanh, ta cùng người chưa hề quen biết cũng không oán thù, người vâng mệnh ai mà mãi theo ta hạ độc thủ cho kỳ được như thế?

Song Dao Thánh Thủ cười âm trầm:

- Vâng mệnh của Bình Thiên Giáo, ranh con nghe xong e đã chết khiếp đi mất, khôn vong cúi đầu chịu trói, bằng nghịch mạng dù trốn nơi nào cũng khó thoát khỏi độc hình của Bình Thiên Giáo chúng ta!

Hoa Sĩ Kiệt gầm lên như cọp đói:

- Lũ chó săn chim mồi, mượn oai người hống hách hung hăng. Thiếu gia bầm nát mi ra làm trăm mảnh để trả thù cho lão tiền bối Thất Độc Thần Kiếm. . .

Lồng trong tiếng quát, song chưởng nhất tề dựng lên, tay trái một ngọn “Băng Hồn Chưởng“, chưởng phải một tuyệt chiêu “Đông Hải Đồ Kinh“ cùng lượt tung ra như sét chớp!

Song Dao Thánh Thủ lúc đầu tiên chẳng xem Hoa Sĩ Kiệt vào đâu, định nhắc song đao lên ngăn đỡ, chợt khi nhìn thấy khắp điện như chập chờn trong thế chưởng lạ lùng, gã sợ đến tái xanh mày mặt, vội thu đao quay mình thoát chạy.

Hoa Sĩ Kiệt dễ đâu chịu bỏ, gầm lên như sấm:

-

c đồ định chạy đi đâu? Hãy ném một chỉ của ta!

Tay phải chàng cấp tốc xòe ra, ngón tay giữa lắc lay điểm vào hướng lưng của đối thủ.

Song Dao Thánh Thủ rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình bỗng co nhũn lại và ngã nhào xuống đất, hết thở.

Tên đồng bọn Thiết Diện Quỷ Lưu Tiểu Phục là một tay lão luyện kiến thức, từ nãy giờ đứng núp bên ngoài, thấy thế không dẫn được sợ hãi buột miệng thét lên:

- Thiên Cơ chỉ!

Đoạn quay nhanh người, co giò chạy thực mạng. Hoa Sĩ Kiệt cất tiếng cười ghê rợn, định phóng mình đuổi theo, chợt nghe Thất Độc Thần Kiếm rên rỉ vài tiếng và thều thào gọi lên:

- Đừng đuổi nữa. . . quay lại đây, ta. . . ta. . . có lời. . .

Hoa Sĩ Kiệt bất đắc dĩ dừng bước, hậm hực quát với theo:

-

c đồ hai lần hạ thủ định hại thiếu gia, món nợ máu này tạm thời treo lên cổ mi, thế nào ta cũng thanh toán lại!

Dứt lời chàng quay bước trở lại bên cạnh Thất Độc Thần Kiếm, cẩn thận lôi ông ra khỏi đồng gạch ngói, thấy khắp người đều mang thương tích, ngực và bụng bị miếng gạch phang trúng mấy vếtthủng khá sâu, máu tươi không ngớt trào ra ngoài.

Lúc ấy chàng mới kịp nhìn thấy Thất Độc Thần Kiếm đã cụt mất hai chân, thảo nào ông chẳng nhảy tránh được khi tạc được phát nổ, đồng thời chàng cũng hiểu rõ vì sao mà Thất Độc Thần Kiếm ở lì mãi dưới thạch động âm u suốt bảy mươi năm trời mà không chịu dời đi!

Hoa Sĩ Kiệt vội xé lấy vạt áo rịt các vết thương cho ông, Thất Độc Thần Kiếm khẽ nhướn mắt ra, cố gượng sức thều thào:

- Phù sanh bị hư danh mà lụy mình. . . lão phu cũng vì. . . bị danh Thất Độc Thần Kiếm mà. . . hại mình. . . Mối hận lòng này. . . biết. . . thưở nào trả. . . trả cho được đây?

Hơi thở của ông càng lúc càng yếu dần, môi mấp máy mãi nhưng không sao thành tiếng.

Hoa Sĩ Kiệt biết Thất Độc Thần Kiếm đã mòn hơi sắp chết, vội kề tai sát miệng ông, hỏi tiếp:

- Lão tiền bối còn điều chi chưa mãn ý, xin nói rõ, vẫn bối sẽ vì tiền bối hoàn thành!

Thất Độc Thần Kiếm lại cố nhướn mắt lên, buông ra một tiếng thở dài, lấp bấp từng tiếng một:

- Thần. . . kiếm. . . tặng ngươi. . .

Ông ngưng lại giây lâu để lấy hơi, đoạn thều thào tiếp:

- Thanh Hải. . . hai cốc. . . Tây Tạng. . . ba bảo. . . đều là. . . kẻ. . . thù. . . của lão. . . phu.

..

đời.

Hoa Sĩ Kiệt lăm bẫm một mình:

- Thanh Hải hai cốc, Tây Tạng ba bảo đều là nhân vật tối lợi hại trên giới hắc đạo, nghe đồn 70 năm về trước bọn họ có kéo đến Trung Nguyên, không lẽ chúng đến để vây công hạ thủ Thất Độc Thần Kiếm?

Chàng nhặt thanh kiếm quý vào tay, nghiêng răng khấn nguyện:

- Vãn bối xin tiếp nhận thanh Thất Độc Thần Kiếm của lão tiên bối tặng, quyết sẽ tìm đến hai cốc và ba bảo mà báo thù cho tiền bối!

Chàng giắt thanh kiếm vào người, đoạn đem thi hài của Thất Độc Thần Kiếm mai táng đàng hoàng, mới thẳng bước ra sau điện để tìm đường lên mặt đất.

Mò ra đến cửa hầm, trời đã bắt đầu hửng sáng, chàng vừa định giở thuật khinh công để băng nhanh về phía trước, chợt thấy phía trước có bóng người thấp thoáng và đang phóng ngược về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vội vọt mình ra cửa động, chen lấy lối tiến của bóng lạ nọ, té ra là Tọa Điều Kim Cang Vũ Minh!

Gắng sức thốt đến đây, Thất Độc Thần Kiếm khẽ duỗi người mấy cái và xuôi tay là

Nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt đột ngột xuất hiện trước mặt mình liền mừng rỡ kêu lên:

-

, Hoa thiếu hiệp! Đêm qua tại hạ trở lại thạch thất, không thấy thiếu hiệp đâu cả, tại hạ tìm thiếu hiệp suốt đêm, nhờ đây phát giác được vô số cao

thủ hắc đạo đang ẩn phục quanh bốn phía Tung Sơn, e hôm nay tất phải xảy ra một trường huyết chiến kinh hồn.

Hoa Sĩ Kiệt ngẫm nghĩ giây lâu mới cất lời:

- Ngày này đúng là ngày mồng bảy tháng bảy, việc Xà Hà Tiên Tử phân phái cao thủ định san bằng Thiếu Lâm tôi đã thông tri cho Thiếu Lâm hay rồi, có lẽ họ đã chuẩn bị sẵn sàng. Chúng ta chỉ cần thông báo một lần nữa là đủ!

Vũ Minh gật gù tán đồng:

- Theo sự quan sát của tại hạ đêm qua, những cao thủ mai phục bốn phía Tung Sơn gồm có Hoàn Nhạc tứ quái, Hắc Hải ngũ cường, Quỷ Bảo nhị sát, đều là những nhân vật sắc nhọn nhất trong giới Hắc đạo. Với thiên kiến của tại hạ thì chúng ta nên ẩn mình trên ngọn cổ thụ nơi mé sân rộng trước Thiếu Lâm, chờ xem tình hình phát triển ra sao, đoạn xuất kỳ bất ý, dùng lối tấn công chớp nhoáng xông ra chế địch.

Hoa Sĩ Kiệt cười tán đồng:

- Huynh đài kinh nghiệm giang hồ dồi dào, tiểu đệ xin răm rắp hành động theo kế hoạch.

Dứt lời, hai người lén lút tiến đến cạnh bên sân rộng trước chùa, ẩn mình kín đáo trên một cội cây to. Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn quanh, thấy trên những yếu đạo bên ngoài viên tự đều có rải rác từng nhóm tăng nhân sãi nhỏ, không ngớt qua lại tuần hành, trên sắc mặt người nào cũng lộ vẻ lo âu trầm trọng!

Bỗng nhiên!

Từ dưới chân núi xa xa vọng lại một tiếng hú to, thanh âm rền vang lạnh lốt, tựa như tiếng sấm nổ bùng tai, xé rách bầu khí quyển buổi sáng im

lìm của sơn cảnh Tung Sơn, náo động cả vẻ uy nghiêm của tòa Thiếu Lâm tự.

Chẳng bao lâu sau, một bóng màu đỏ, nhanh như ánh chớp màu hồng phóng vút lên đỉnh và xẹt thẳng về phía Đại Hùng bảo điện.

Tốc độ của bóng đỏ vô cùng thần tốc, cơ hồ nhanh hơn cả tầm mắt người, thân hình bóng đỏ vừa đáp rơi lên nóc Đại Hùng bảo điện, lập tức từ nơi ấy đột ngột nhô ra ba gã hòa thượng vóc dáng vạm vỡ, giăng ngang thành hàng chữ nhất chặn lối đi của gã.

Bóng đỏ vội dừng lại, đôi mắt ngời như ánh sao quét khắp ba gã hòa thượng to béo nọ, nhận thấy người đứng mút ngoài là một vị hòa thượng mày trắng râu dài, khoác chiếc cà sa màu vàng, sắc mặt nghiêm nghị, chắp tay thi lễ:

- Thí chủ chưa hề thông báo việc xông lên núi, chẳng hay có chuyện chi cần?

Bóng đỏ trừng mắt cười khẩy:

- Đến một tòa Thiếu Lâm tự xoàng xĩnh này mà cũng cần thông báo nữa à?

Vị hòa thượng đôi mày trắng nhíu hằn lại, dẫn giọng:

- Đó là điều quy của bản tự, phàm kẻ nào nhập sơn đều phải tuân!

Bóng đỏ hừ lên một tiếng rõ to:

- Đâu lại có cái quy củ thối ấy, lão phu đến đây để đưa thơ, tạm thời chưa muốn giao đấu với lũ mi, hẹn lại sau này!

Vị lão tăng liền cười nhạt:

- Nếu quả đến để đưa thư, xin thí chủ đưa đây, lão tăng sẽ chuyển đến phương trượng lập tức. . .

Bóng đỏ lại hừ lên một tiếng cướp lời:

- Được rồi! Đưa cho ai cũng thế, giờ ngộ ba khắc hãy nạp thủ cấp lên!

Dứt lời lôi trong người ra một cuộn thư quăng bừa xuống mái ngói và quay phắt người phóng nhanh xuống núi.

Vị lão hòa thượng nọ vội nhặt lấy cuộn thư và thoát mình trở vào Đại Hùng bảo điện dâng lên phương trượng Viên Quang đại sư.

Vừa bóc phong thư ra, Viên Quang đại sư liền kinh hãi kêu lên:

- Kim Hà Phiêu!

Té ra trên tờ thư nọ vẽ một mũi phiêu màu vàng, hình rảnh trên giữa mũi phiêu phơi phơi như sống!

Tất cả tăng chúng đang túc trực nơi điện nghe chưởng môn nhân kêu lên kinh hãi như thế cũng đều thất sắc dớn dác nhìn nhau.

Viên Quang đại sư vội mở thư ra đọc to:

- Nạp tất cả những chiếc đầu trọc của cao thủ bốn đời Huệ, Viên, Quang, Tịnh, mọi việc sẽ yên lành, bằng trái lại, toàn chùa sẽ không còn ngọn cỏ!

Viên Quang đại sư xem xong thở dài lên một tiếng:

- Không ngờ Kim Hà Phiêu quả nhiên đúng hẹn mồng bảy tháng bảy đến gây sự với chúng ta. Đêm qua Huệ Nguyên sư thúc bị hại, ngờ đâu là hành động tham cuồng của đám Không Trung Thất Diệu, giờ đây đã

chứng thật là do mưu yêu phụ Xà Hà đứng sau lưng chủ trì. . .

Nhất thời khắp gian đại điện bỗng như phủ trùm giữa một bầu không khí bi thảm nặng nề, người nào cũng cúi đầu lặng trong ủ rũ.

Viên Quang đại sư sắc mặt vụt răn lại, đứng phắt lên giọng run run vì xúc động:

- Thiếu Lâm phái chúng ta lãnh đạo võ lâm đã hơn trăm năm lâu, chẳng ngờ từ khi bốn tòa chấp chưởng chức chưởng môn đến giờ vì tài sơ đức kém, khiến đại họa liên tiếp trút tới bản phái, phụ đi kỳ vọng của chư tổ sư. Bốn tòa ý nguyện tự tận trước linh tượng của Đạt Ma tổ sư, hầu chuộc lấy đại tội.

Ngồi ở ghế đầu phía trái là Huệ Tâm thượng nhân, vị lão tăng cao niên nhất của Thiếu Lâm phái vội đứng lên khuyên nhủ:

- Chưởng môn sư diệt tạm thời không nên khích động. Huệ Nguyên sư huynh bị chúng hại, bản tăng cũng quyết vì người mà báo thù, những lời trên thư chẳng qua chỉ là những lời dọa nạt mà thôi, bản tăng không tin rằng với hàng mấy trăm tăng chúng Thiếu Lâm lại không địch nổi mấy con yêu nữ của Xà Yêu hồ.

Viên Quang đại sư khẽ niệm lên một tràng Phật hiệu, đoạn tiếp lời:

- Theo cao kiến của sư thúc ta phải đối phó thế nào?

Huệ Tâm thượng nhân nhíu mày răn rỏi:

- Cho triệu tập tất cả cao thủ bốn đời Huệ, Viên, Quang, Tịnh bày thành La Hán trận, để bọn chúng nếm thử lợi hại của La Hán trận Thiếu Lâm phái chúng ta!

Viên Quang đại sư ngẫm nghĩ giây lâu mới lên tiếng:

- Mông năm tháng năm qua chúng đã làm cỏ Kim Đính Nga Mi, xe trước đã đổ không xa, xe sau cần phải tránh, vạn nhất chẳng may trên mấy trăm sinh linh Thiếu Lâm phải tất khó sống sót, chúng ta cần phải thận trọng hành động cho lắm mới được.

Huệ Tâm thượng nhân ánh mắt hực ngời hào khí, giọng đanh thép hào hùng:

- Thiếu Lâm tự xưa nay danh tiếng rất lẫy lừng trên võ lâm, nếu như hôm nay đành bó tay chịu nhục dưới tay người, tránh sao khỏi bia miệng muôn đời đàm tiếu? Chiến cũng chết mà không chiến cũng chết, tại sao lại ngồi yên đợi chết? Sống mà nhục thà chết mà vinh. . .

Huệ Tâm thượng nhân chưa dứt lời, chợt một giọng cười thật âm trầm từ ngoài điện vọng vào:

- Sống mà nhục thà chết mà vinh, giỏi cho lão trọc già nông cuồng, hãy ra đây mà chịu chết. . .

Huệ Tâm đại sư biến sắc vội tung người vọt ra khỏi cửa, đôi tay áo rộng đồng thời phất khê, hai mặt tiền đồng lập tức từ bên trong bay vù ra trước. . .

Phát ra tiếng cười kia là một người mặc áo xanh, khê thoát người mất đi như biến, hai mặt tiền đồng nọ liền “sực sực“ luôn hai tiếng, cắm sâu vào một gốc cổ thụ mọc bên sân rộng, lút tuốt vào trong có hơn ba tấc.

Huệ Tâm thượng nhân đáp nhẹ xuống sân rộng, thấy đối phương đã mất dạng, giật mình khen thầm:

- Thân pháp tên này nhanh thật!

Cùng lúc ấy bốn phía Tung Sơn đồng thời vang lên vô số tiếng hú to,

vang động khắp rừng núi Tung Sơn.

Vũ Minh trên ngọn cây khẽ giọng cùng Hoa Sĩ Kiệt:

- Bọn chúng đến rồi đây!

Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ gật đầu hội ý!

Tiếng đại hồng chung từ chót vót trên đỉnh lâu chuông gióng lên từng hồi một gấp rút, thanh âm vọng dài tận bốn, năm dặm xa.

Toàn thể đệ tử của Thiếu Lâm tự từ Huệ, Viên, Quang, Tịnh bốn đời vai vế, đều ùn ùn kéo đến tụ tập tại sân rộng trước Đại Hùng bảo điện, người nào cũng nghiêm trang chấp tay cúi đầu đợi lệnh. . .

Viên Quang đại sư nghiêm trang đứng giữa quần tăng lãnh đạo mọi người đồng thanh tụng lên một biến kinh bằng Phạn âm.

Tiếng kinh trầm bổng buồn buồn vang lên giữa cảnh bình minh thanh tịnh khiến người nghe không khỏi lâng lâng kính ngưỡng, bao nhiêu ý niệm tranh danh đoạt lợi đều vút sang một phía. . .

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ thở dài quay sang Vũ Minh khẽ giọng:

- Tại hạ nghe đến thanh âm tụng niệm ấy, cảm thấy như chán nản cả mọi sự oán thù sắt máu trên cuộc thế. . .

Vũ Minh cũng cảm khái vừa định mở lời, chợt ngay khi ấy từ khoảng không bóng người nhoáng động, nơi sân rộng cùng lúc hiện ra bốn gã đại hán áo xanh vận kinh trang, lưng mỗi người đều giắt một thanh trường kiếm.

Hoa Sĩ Kiệt kề tai Vũ Minh hỏi khẽ:

- Bốn gã ấy là ai thế?

Vũ Minh cũng khẽ giọng đáp lại:

- Bọn chúng là bốn viên đại tướng của Hoành nhạc Tứ quái, từ phải sang trái là “Tổ hồn thủ” Thôi Kỳ Mao, “Truy hồn thảo” Lý Phan, “Tiên vũ thần kiếm” Phan Vân và “Thần câu thần việt” Bang Lâm.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn kỹ bốn người, diện mạo đều rất xấu xa nửa ngợm nửa người, bên hông của họ đều buộc một loại khí giới vô cùng quái dị.

Mấy trăm tăng lữ Thiếu Lâm, người nào cũng nhắm mắt lâm râm tụng niệm, chẳng buồn đếm xỉa đến sự xuất hiện của bốn người.

Lại ba bóng người từ trên vút cao nhẹ đáp xuống trường. Vũ Minh buột miệng “ồ” khẽ một tiếng:

- Bốn gã Đường chủ thủ hạ của Hắc Hải ngũ cuồng cũng đã đến đây trợ tay cho bọn ác! Nghe đồn Hắc Hải ngũ cuồng đã cấu kết với Xà Yêu hồ, hôm nay mới tin là đúng!

Hoa Sĩ Kiệt liền hỏi:

- Hắc Hải ngũ cuồng là nhân vật thế nào?

Vũ Minh khẽ phì cười:

- Hoa thiếu hiệp ít xông xáo giang hồ nên chẳng hiểu Hắc Hải ngũ cuồng là những tên ma đầu rất lợi hại, nhất là lão thứ năm trong bọn, háo sắc như điên, lòng lang tay độc, tuổi xấp xỉ cỡ thiếu hiệp, nhưng võ công phi phàm.

Từ dưới sân bỗng vang lên một giọng quát the thé cắt ngang câu chuyện giữa hai người:

- Tụng niệm cái khi khô, mau tự động cắt nạp những chiếc đầu trục của đệ tử bốn đời Huệ, Viên, Quang, Tịnh đây! Bằng không cho đến ngọn cỏ trên Thiếu Lâm cũng chẳng còn!

Vũ Minh và Hoa Sĩ Kiệt vội thò đầu nhìn xuống thấy nơi sân rộng lúc ấy xuất hiện thêm ba quái nhân diện mạo cực kỳ xấu xa đến phát sợ, mỗi người một sắc phục khác nhau, phân thành ba sắc riêng biệt: Lục, trắng và hồng.

Viên Quang đại sư lúc ấy mới từ từ mở mắt ra, hai ánh tinh quang quét nhanh bốn bên trận diện đoạn khẽ nhíp thanh “Phất ngọc trượng” trầm trầm cất tiếng:

- A Di Đà Phật! Chư vị thí chủ không đợi thông báo, đường đột đến tệ sơn có chuyện chi chỉ giáo?

Gã Đường chủ thứ nhất của Hắc Hải ngũ cường là Thiết Diện Ɔm Ty Thường Tấn trợn mắt mắng vang:

- Lão trục thối ngu xuẩn! Chiến thơ đã hạ rồi, không lẽ mi đui hay sao mà chẳng thấy?

Viên Quang mặt thoáng biến sắc, chiếu đôi mắt sao nhìn thẳng vào mặt Thiết Diện Ɔm Ty, dẫn giọng hỏi:

- Thí chủ có phải là Thường Đàn chủ thủ hạ của Hắc Hải ngũ cường đấy chẳng? Xưa nay giữa bản tự và quý phái như sông giếng cách xa, chẳng khi nào động chạm nhau, thế tại sao. . .

Thiết Diện Ɔm Ty ngắt ngang lời Viên Quang nạt lớn:

- Lão phu phụng mạng chủ quét tan tất cả Trung Nguyên võ lâm, hôm nay chẳng qua dùng Thiếu Lâm tự làm chốn khai đao thôi!

Huệ Tâm thượng nhân tuy tuổi đã cao mà tính nóng vẫn còn, không sao dẫn chế được, quay đầu sang phía Viên Quang đại sư bảo:

- Chưởng môn nhân cần chi phải nhiều lời với hạng mất đi nhân tính ấy, để bần tăng thu phục hẳn là xong!

Ông lại thấp giọng niệm lên một tràng Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Ngã Phật từ bi, xin dung cho đệ tử phải buộc lòng đại khai sát giới!

Lời vừa dứt, đôi cánh tay áo rộng liền phất ra hai luồng kinh lực cuộn như thác đổ về phía đối thủ.

Thiết Diện Cầm Ty từ lâu đã nghe danh Huệ Tâm thượng nhân dám đầu chậm trễ vội lắc mình tránh xa ba thước.

Gã quái nhân áo lục đứng nơi giữa sân chột thét to:

- Hãy dừng tay lại tất cả! Nghe ta nói đây!

Không đánh trúng được đối thủ, Huệ Tâm thượng nhân không khỏi thầm giật mình, cảm thấy công phu của đối phương chẳng phải hạng xoàng, nên mượn đẩy rút lui là hơn!

Viên Quang đại sư liền hỏi:

- Thích chủ có lời chi muốn nói?

Quái nhân áo lục dẫn giọng thốt:

- Trên thơ ta đã nói rõ, nếu như lập tức hiến dâng thủ cấp tất cả bốn đời đệ tử Huệ, Viên, Quang, Tịnh của Thiếu Lâm, một khi giáo chủ đến đây,

toàn chùa các người tất sẽ bị san bằng nhu bình địa, lão hòa thượng mau quyết định lại kéo hối!

Viên Quang đại sư trầm tư giây lâu, khích động cất lời:

- Bần tăng với thân phận là chưởng môn đời thứ ba mươi của Thiếu Lâm phái, xin thí chủ thể niệm đến lượng từ bi của đức Phật, cho một mạng bần tăng chuộc lấy bao sinh mạng của toàn tự. . .

Quái nhân áo lục cười khẩy bĩu môi:

- Một chiếc đầu trọc của lão thầy chùa mi có thể đổi lấy mấy trăm cái thủ cấp của Thiếu Lâm toàn tự được à? Đừng nằm mơ vô ích!

Viên Quang đại sư thoáng biến sắc, khẽ niệm lên một tràng Phật hiệu và ôn tồn tiếp lời:

- Thí chủ hà tất buộc chúng tôi phải ra tay, tạo thêm một sát kiếp hãi hùng cho đôi bên có ích gì?

Quái nhân áo lục lại cười khẩy:

- Sát kiếp hãi hùng cho đôi bên? Hừ! Lão hòa thượng mi chẳng hề nghe câu chuyện máu rửa đỉnh Nga Mi à? Lúc ấy, chúng ta chỉ có năm người, hiện giờ người hãy nhìn thử lại thêm bao nhiêu người?

Viên Quang đại sư khẽ chớp mắt thở dài:

- Ngẫm lại trận đồ sát hôm nay đã khó tránh, có lẽ là ý trời muốn thế?

Quái nhân áo lục vụt cười lên ghê rợn:

- Lão hòa thượng mi đã quyết ý định đem toàn thể sinh linh của Thiếu Lâm tự đổi lấy một thiếu số cao thủ của chúng ta phải không?

Huệ Tâm thượng nhân đã hết phương dẫn chế, quát to:

-

c đồ, mi nhắm đã nắm vững phần thắng toàn thể nhân số Thiếu Lâm chúng ta hay chưa?

Quái nhân áo lục vênh mặt ngạo nghễ:

- Người của Xà Yêu hồ từ khi xuất đạo đến giờ, chưa ai là địch thủ cả? Chuyện san bằng võ lâm chỉ là thời gian trước mắt thôi! Lão trọc người thế mà vẫn chưa thức thời vụ, cái chết kề bên cổ vẫn còn ngông nghênh tự đại, thật là đáng thương thay!

Huệ Tâm thượng nhân trước lời khinh miệt của đối phương dễ dãi chịu được, lập tức gầm lên một tiếng cực to, phát mạnh tay áo, hai mắt tiền đồng từ bên trong vù nhanh ra như tên bắn.

Quái nhân áo lục khẽ xoay người về phía hữu, song chưởng đồng thời tổng mạnh trở ra.

Động tác tránh đòn, xoay người và phát chưởng của quái nhân áo lục nhanh đến mức tựa như cùng một thời gian hành động, khiến toàn thể tăng lữ Thiếu Lâm có mặt đều sửng sờ lác mắt!

Huệ Tâm nhìn thấy hai đồng tiền phóng ra không hại được đối phương, lòng chưa hết sửng sờ, chưởng phong của đối phương đã ùn ùn xô đến. Ông dám đâu chần chờ vội nhấc cao đôi tay áo che ngang trước ngực, hứng thẳng lấy ngọn chưởng của địch.

Quái nhân áo lục vụt cảm thấy tay mình như đập lên phải một khối mềm nhũn như bông, không khỏi giật mình khiếp thẳm:

- Công lực của lão trọc này quả phi phạm, hứng trọn ngọn chưởng của ta mà vẫn không hề hấn chi. . .

Huệ Tâm đôi mắt như hai luồng sao lạnh chiếu bắn vào mặt quái nhân áo xanh, nhếch môi cười lạnh lạt:

- Người của Xà Yêu hồ cũng chẳng có chi là xuất sắc cả, hãy ném lại một đòn của lão tăng.

Tay phải ông từ từ đưa ngay ra, vỗ khễ vào hư không một chưởng.

Lập tức kinh phong tua ra như sóng cuộn với một tốc độ kinh hồn lao thẳng về phía địch thủ.

Quái nhân áo lục thất đảm kêu lên:

-

! Ban Nhược chưởng! Giỏi lắm, lão trọc già, hãy ném lại một chỉ của ta!

Thân hình cấp tốc vọt lui, và liền đó phóng nhanh trở lại ngón giữa trên tay phải đồng thời bủa nhanh ra một chỉ.

Huệ Tâm thượng nhân kinh hoàng rú lên:

- Xà Yêu chỉ!

Tay phải Ban Nhược chưởng cấp tốc vận thêm ba thành, tay áo trái cùng lướt nhắc cao che ngang trước ngực, chiếc áo cà sa trên người cũng đồng thời căng phồng lên no bốt.

Hai luồng kinh lực quyện vào nhau, khiến cát đá bắn tung vào không khí, mặt đất cả chừng rung rinh chấn động.

Hai chân của Huệ Tâm thượng nhân càng lúc càng lún sâu xuống, giây phút sau đã ngập hết nửa khúc người.

Quái nhân áo lục mồ hôi hột vã ra như tắm, hơi thở hồ hào nặng nề.

Đôi bên cầm cự nhau thời gian độ một tuần trà, quái nhân áo lục bỗng hự mạnh một tiếng, thân hình bị bắn ngược ra sau. . .

Quái nhân áo hồng cả kinh vội nhún người lao theo đỡ lấy thân hình của đồng bọn, nhưng vì sức bật lại của nội lực của Huệ Tâm quá mạnh nên vừa ôm được thân hình đồng bọn, gã quái nhân áo hồng không sao gượng vững được bước chân, đành té ngời trên mặt đất.

Huệ Tâm thượng nhân cũng không kém phần thảm não mím môi lắc đầu luôn mấy lượt và cuối cùng ngời phịch tại nơi!

Hiển nhiên là cả song phương đối thủ đều bị nội thương khá nặng.

Quái nhân áo hồng vội thò tay vào túi lôi ra một hoàn thuốc trị thương nhét vào miệng đồng bọn áo lục.

Nhìn thấy y đã tỉnh, quái nhân áo hồng liền kề tai rỉ khẽ:

- Lão trọc già Huệ Tâm đã bị trọng thương, hiện giờ trừ chưởng môn của chúng ra, kỳ dư bao nhiêu không đủ lo! Chúng ta mau phát động thế công, để giết sạch bọn chúng trước khi sư phụ giá lâm. . .

Quái nhân áo lục gật đầu đồng ý, quái nhân áo hồng lập tức nhích bước xô đến trước mặt Viên Quang đại sư.

Với một sắc thái rất mực bình tĩnh nghiêm trang, Viên Quang đại sư khoan thai cất lời:

- Một kẻ trong bọn các người đã bị trọng thương, võ công của Thiếu

Lâm thế nào các người tất đã hiểu, chúng ta người đông, nếu trận đấu cứ giằng co, đừng trách chúng ta cậy đông hiếp lẻ.

Quái nhân áo hồng cười gằn:

- Lão trọc khỏi cần hư trương thế lực, sao chẳng nói thật là: trừ ngươi ra, tất cả chỉ là hạng toi cơm bị thọt!

Quái nhân áo hồng vừa dứt lời, từ phía sau lưng Viên Quang đại sư bước ra một vị hòa thượng trung niên hàm hừ thét to:

- Con quỷ xấu! Mi dám khinh miệt bản phái Thiếu Lâm như thế, nếu chẳng cho mi một bài học, mi đâu biết Thiếu Lâm ta lợi hại!

Lời vừa thốt xong, ánh đao đã theo cùng thân ảnh xẹt thẳng vào đỉnh đầu quái nhân áo hồng, động tác đã nhanh mà chiêu số cũng vô cùng trầm mãnh, thanh giới đao xé gió rít vù lên một tiếng rợn người, mũi đao đã như một đường sao lạnh từ trên cao bổ chúi xuống...

Quái nhân áo hồng chẳng may nao núng, khẽ xoay người, chờ ánh đao đối phương chém trượt xuống, lập tức vồ ra một chưởng phản công.

..

Bóng đỏ vừa chớp động, một tiếng rú thảm thiết liên vang lên kèm theo một khối thịt đổ rũ xuống.

Viên Quang đại sư khẽ nhắm mắt than dài.

Viên Trí đại sư đã bỏ mạng rồi!

Từ trong hàng tăng lữ Thiếu Lâm bỗng lên mấy tiếng thét to, tiếp theo đó một hàng năm người tăng nhân xông ra giữa sân, trên tay mỗi người lăm lăm một thanh phương tiện sản, chính là năm tay cao thủ trong hàng chữ Viên.

Cả năm lầm lì vây chặt lấy quái nhân áo hồng vào giữa sắp sửa xuất thủ vây công, chợt từ xa xa theo không gian vọng lại giữa tiếng hét hò sát phạt dữ dằn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kiệu răn và người răn

Tiếng hò hét ấy cứ nối tiếp nhau vang mãi có hơn thời gian một tuần trà lâu, quần hùng có mặt đều kinh ngạc lạ lùng cùng đưa mắt nhìn ngoài trận, thấy từ hướng xa xa có bốn tên đại hán áo ngũ sắc chân không, trên vai khiêng một cỗ kiệu nhỏ màu vàng, theo phía sau kiệu vàng các cô gái cũng vận áo ngũ sắc, và mặt mũi vô cùng xấu xí đang chậm rãi tiến về phía mọi người .

Hoa Sĩ Kiệt ngồi bó gối giữa ngọn cây kín đáo, dõi mắt nhìn xuống thấy bốn gã đại hán khiêng kiệu đang đi, xem ra rất chậm chạp, nhưng trong khoảnh khắc đã tiến sát đến mép sân rộng của chùa .

Chàng khẽ ồ lên một tiếng quay sang bàn bạc cùng Vũ Minh :

- Bốn gã khiêng kiệu khinh công quả dị thường chân họ mưỡn tượng như không chấm bụi, chứng tỏ là đã đến mức Lăng Không Hư Độ rồi !

Vũ Minh khẽ gật đầu :

- Võ công của Xà Hà Tiên Tử cao diệu khó ước lường, hôm nay nàng thân hành đến đây, Thiếu Lâm tự gãm lại khó tránh khỏi trận đồ sát diệt vong !

Giữa lúc ấy hai người khe khẽ chuyện trò, chiếc kiệu vàng do bốn gã đại hán khiêng đã tiến vào giữa sân.

Quái nhân áo hồng vội tung ra một đòn trí mạng và lao mình vượt thoát khỏi vòng vây của năm đại cao thủ, phóng thẳng về phía chiếc kiệu và quỳ phục xuống đất.

Quái nhân áo trắng cũng vội phủ phục tung hô :

- Đệ tử xin nghênh tiếp thánh giá của sư phụ !

Bốn gã thủ hạ của Hoành Nhạc Tứ Quái đứng bên ngoài trận cùng ba vị đường chủ của Ngũ Cuồng Hắc Hải và Thiết Diện Quỷ Thủ của Quỷ Bảo cũng đều khấu đầu làm lễ xướng to :

- Xin nghênh tiếp giáo chủ .

Chiếc kiệu vàng đột nhiên dừng lại, bốn gã đại hán áo màu phân đứng nơi bốn góc kiệu, im lìm như tượng gỗ. Mười hai cô gái xấu xí phía sau kiệu cũng ngưng đi theo điệu nhạc đang tấu giữa chừng.

Từ trong kiệu bỗng vọng ra một chuỗi cười thanh như ngọc rớt trên mâm đồng, êm ái như ngón ngà run trên phím nhạc.

Vũ Minh bấm nhẹ Hoa Sĩ Kiệt khẽ thì thào :

- Nghe đồn Xà Hà Tiên Tử là một tuyệt sắc giai nhân, giờ đây chỉ nghe giọng cười mê cảm lòng người của bà, cũng đủ tưởng tượng ra vẻ đẹp của nàng là bậc nào, đáng tiếc lòng dạ của bà ta lại độc hơn cứt rít !

Hoa Sĩ Kiệt cũng chéo miệng cảm khái :

- Tại hạ nghe đồn là mấy năm gần đây, phàm kẻ nào lỡ thấy được mặt mũi thật của Xà Hà Tiên Tử, tất phải chết trong tức khắc. Chỉ có một người được may mắn thấy dung

nhan của bà, đáng tiếc là người ấy đã bị giam kín trong Băng Cung của Vạn Niên Băng Nhai .

Một mặt trò chuyện, một mặt chàng đưa mắt quét nhìn khắp phía trận

trường.

Khi ấy tăng lữ toàn Thiếu Lâm, sau khi nhìn kỹ cổ kiệu màu vàng cùng những tên khiêng kiệu và đội nhạc xa nữ tì xấu xí nọ, mỗi người không khỏi trở mắt sững sờ.

Vì Cổ kiệu vàng chói kia lúc đến gần mới nhận rõ toàn thể chiếc kiệu do những con rắn nhỏ màu vàng quấn dính vào nhau tạo thành.

Bốn tên đại hán, trên mỗi người vẫn quanh một con hoa xà to lớn, ở phía xa nhìn lại trông như khoác lên một chiếc áo màu sặc sỡ.

Đội nhạc 12 tì nữ xấu xí nọ, trên toàn thân quấn đầy những con hoa xà lớn nhỏ đủ cỡ, mườn tượng như vận một bộ xiêm y loè loẹt, nhưng kỳ thật cô nào cũng thân thể loả lồ.

Viên Quang đại sư khẽ định tỉnh thần trí, nghiêm trang niệm lên một tràng Phật hiệu và cắt lời :

- A Di Đà Phật ! Thí chủ giá lâm đến tệt sơn, chẳng hiểu có điều gì chỉ giáo ? Bỗng không lại cười khan như thế, không sợ giảm đi giá trị giáo chủ của mình sao ?

Tiếng cười trong kiệu liền dứt ngang, tiếp theo là một tiếng “hừ” thật lạnh lùng, cùng một giọng âm trầm hỏi lại :

- Con nhỏ áo lục đồ đệ của ta, phải chăng do tên trọc thối mi đã thương ?

Viên Nguyên đại sư trầm trầm đáp :

- Thí chủ áo xanh đó, vừa đặt chân lên núi đã đại khai sát giới, cùng Huệ Tâm đại sư đấu đến thọ thương, đây là tự mình chứ nào phải. . .

Trong Kiệu rắn lại vang ra một tiếng hừ lạt :

- Lão trọc già quả thật to gan dám đả thương người của Bình Thiên Giáo, chẳng sợ Thiếu Lâm Tự bị huỷ diệt à ?

Giọng nói bỗng ngừng lại giây phút rồi lại cất cao lên :

- Bạch Phụng đâu ?

Quái nhân áo trắng vội rập mình cung kính :

- Đệ tử có mặt !

Giọng người trong kiệu ra lệnh :

- Giết chết lão trọc già ấy trước, đoạn nổi lửa đốt chùa cho ta !

Quái nhân áo trắng lại cúi đầu tuân lệnh :

- Đệ tử xin tuân mạng ! Đoạn từ từ đứng dậy, lăm lăm từng bước đến trước mặt Viên Nguyên đại sư, toàn trường Thiếu Lâm tăng chúng ánh mắt đều đổ dồn vào từng động tác của quái nhân áo trắng.

Đột nhiên, trận diện vang lên một tiếng quát to, năm gã đại hoà thượng trung niên từ phía sau lưng Viên Nguyên đại sư bỗng tung mình nhảy vọt ra trước.

Họ chính là năm đại cao thủ trong hàng chữ Viên : Viên Liệt, Viên Ẩn, Viên Động, Viên Tĩnh và Viên Vĩ. Cả năm người cùng sắp hàng ngang đứng trước mặt Viên Nguyên chấp tay thi lễ :

- Xin phương trượng sư cho chúng đệ thu thập tên ác đồ kia !

Viên Nguyên đại sư nghiêm nghị gật đầu:

- Các sư đệ hãy bày s½n Ngũ Hiệp Kiếm Trận trước khi ả chưa ra tay, các sư đệ không nên động thủ, ngả Phật từ bi, có thể hỉ xả cho người được, ta phải nên hỉ xả !

Năm người đồng thanh đáp :

- Chúng đệ tử kính vâng theo ý Phật !

Năm người lập tức thoát người đứng theo phương vị trận thế của kiếm trận Ngũ hiệp, trường kiếm đều nắm chặt nơi tay, đôi mắt khẽ khép, đứng yên như thế núi, giăng ngang lối tiến của quái nhân áo trắng.

Bỗng dưng bị năm người chẹn lối, quái nhân áo trắng rất đỗi tức giận, dừng bước nhìn kỹ năm người, tên nào cũng Thái dương huyết nổi vòng lên chứng tỏ là những tay nội gia cao thủ, lại thấy họ đứng trấn theo phương vị ngũ hành, ngấp ngừng sát khí tựa theo ánh kiếm trên tay, quái nhân áo trắng không khỏi chột dạ nhủ thầm :

- Năm tên trọc này liên tay xuất thủ, uy lực tất chẳng vừa, nhưng nếu ta chẳng vào trận, khác nào tỏ vẻ sợ hãi trước mọi người sao !

Gã trù trừ suy tính trong chốc lát, đoạn quát lên một tiếng to, tung mình phóng thẳng vào trận, chân vừa chấm đất song chưởng đã cấp tốc đẩy ra !

Tay hãn mới chợp động, năm ánh thép trắng ngời của năm cao tăng chữ Viên liền nhoáng lên vi vút, trận kiếm Ngũ Hiệp lập tức phát động như sấm sét tựa thẳng vào người quái nhân áo trắng !

Hai luồng chưởng phong đập mạnh vào luồng kiếm khí của năm người lập tức phát ra những tiếng phức phức kỳ lạ, quái nhân áo trắng liên tiếp bị trôi lui ra sau ba bước, loạng choạng cơ hồ suýt té nhào .

Nhưng năm tay cao thủ vaivẽchữ Viên cũng bịđộngngợcra sau bảy tám

bước cxa .

Một chiêu qua tay thắng bại đã phân rành, năm vị cao thủ Thiếu Lâm cùng lặng người sửng sốt !

Quái nhân áo trắng khẽ lắc đầu, định tĩnh thần trí quát to :

- Năm ten trọc già hãy ném thử một chỉ của ta !

Cùng với âm thanh vừa thoát ra, ngón trở nơi tay hữ nàng lập tức xĩa về hướng đối thủ, điếm vào khoảng trống một nhát...

Từ đầu ngón tay thon thon như cái bút của nàng lập tức tuôn ra một luồng khí thể màu xanh mờ mờ, hình dạng uốn éo như có hăng hà con rắn xanh nhỏ mỗ thẳng vào năm người .

Viên Quang đại sư kinh hãi kêu to :

- Xà Yêu chỉ ! Các sư đệ hãy tránh mau !

Nhưng tiếng kêu chưa kịp hết, những tiếng hự nặng nề đã liên tiếo vang len, bốn trong năm vị cao tăng đã rủ người quy ngay xuống, chỉ có một mình Viên Vĩ đại sư là may mắn thoát khỏi .

Trong kiệu rần bồng buông ra một chuỗi cười dài lạnh lãnh :

- Lão trọc già, bọn người đã gặp phải Xà Yêu chỉ mà còn mong trốn thoát được à? Đừng nằm mơ vô ích...ha...ha...ha...

Viên Quang đại sư thấy bốn sư đệ của mình đều vong mạng dưới ngọn Xà Yêu chỉ không khỏi kinh hoàng tái sắc nhưng chẳng hổ là một cao tăng đức độ thâm sâu, trong thoáng mắt đã lấy lại ngay nét bình tĩnh, trầm trầm cất lời :

- A Di Đà Phật ! Thủ đoạn của thíc chủ quá ư lang độc, bần tăng khó thể dung người hôm nay...

ơng vụt giơ cao ngọn trượng Ngọc Phật truyền lệnh :

- Huệ, Viên, Quang, Tịnh tất cả cao thủ của bản tự nghe lệnh.

Cả mấy trăm tăng lữ có mặt tại sân đều chấp tay cúi đầu chờ đợi, lặng im không một tiếng xì xào .

Viên Quang Đại sư vẻ mặt nghiêm nghị tiếp lời :

- Cấp tốc bày thành La Hán Trận, bao vây tất cả những kẻ xâm phạm đến bản sơn, đừng để một người nào chạy thoát.

Lệnh của Viên Quang đại sư vừa ban ra, mấy trăm hoà thượng nơi sân rộng đều tản mát ra khắp phía đứng án theo phương vị của mình, khoảnh khắc sau trận thế La Hán danh tiếng khắp thiên hạ đã thành hình, kín đáo, vững vàng như tường đồng vách sắt.

Hoa Sĩ Kiệt núp kín trong ngọn cây nhìn xuống thấy tăng chúng Thiếu Lâm chỉ trong loáng mắt đã bày xong La Hán Trận, tiến thoái đã rập ràng, tuy đông người mà không mấy may xáo loạn, người người theo đúng phương vị trấn thủ, lăm liệt tựa những hòn sơn nhạc bọc quanh trận diện, chàng không khỏi buột miệng khẻ khen ngợi :

- Từ lâu nghe danh La Hán Trận Thiếu Lâm, hôm nay mới được mục kích, quả chẳng phải là hư danh...

Vũ minh vội tiếp lời than dài :

- La Hán Trận của Thiếu Lâm tuy lợi hại, nhưng cũng không sao chống lại Kim Xà Nô, sợ rằng bao nhiêu tinh hoa của Thiếu Lâm Tự phải huỷ diệt trong chốc lát đây thôi !

Trận diện bỗng vang lên một chuỗi cười âm u rờn rợn cắt đứt câu chuyện giữa đôi người . Hoa Sĩ Kiệt vội đưa mắt chăm chú vào cuộc trận, tiếng cười từ trong kiệu rảnh vẫn không ngớt tuôn ra....

Viên Quang đại sư không dẫn được giận dữ xằng giọng :

- Có chi mà đáng cười, La Hán trận của bốn phái phát động ngay bây giờ, thí chủ cần trời trăn chi mau nói ra !

Giọng cười trong kiệu liền ngưng bật, thay vào đó một giọng nói cũng chẳng kém âm trầm:

- Trước thời gian lão trọc già người phát động La Hán Trận, bốn giáo chủ rộng ơn tấu cho bọn người một khúc nhạc siêu độ hầu vui vẽ đưa nhau về cõi dưới .

Dứt lời liền cao giọng ra lệnh :

- Hoà nhạc !

Mười hai ả tì nữ loã thể dùng rảnh quần quanh người kia lập tức huy động nhạc khí đưa lên môi và bắt đầu thổi giọng. .

Một âm thanh dịu dặt ai oán trào dâng trong không khí, thấm nhuộm vào từng tâm trí của mọi cao thủ, khiến người nghe phải băng khuâng cảm xúc, đã dưng tình thần.

Hoa Sĩ Kiệt vốn rất đa cảm, chếp miệng buồn buồn :

- Điệu nhạc sao mà thê lương lạ, tựa như thế giới đến ngày cùng, bao nhiêu thương cảm cứ dâng dâng kéo đến lòng mình...

Vũ Minh khá cứng rắn hơn, khẽ lắc đầu :

- Nội với điệu nhạc qui quái kia cũng đủ làm đám tăng lữ Thiếu Lâm run cả chí phấn đấu rồi, huống hồ là...

Và quả nhiên hơn mấy trăm hoà thượng nơi trận, nghe xong giọng tiêu u oán, đầu tiên chỉ lắc đầu than dài, nhưng sau đấy người nào cũng ủ mặt xù mày, rơi lụy dầm dề....

Viên Quang đại sư định lực có phần cao cường, vội niệm to :

- A Di Đà Phật ! Thí chủ hãy dừng ngay điệu nhạc lại kéo nơ uế không khí của Phật môn !

Trong kiệu rần vọng ra một chuỗi cười lạnh lạt :

- Được rồi, gia ân chấp thuận lời yêu cầu cuối cùng của người . Vậy trước giờ lữ trọc người lìa cõi thế, cho các người hưởng lấy một phen lạc thú trần gian.

Lời nói vừa dứt, 12 ả tì nữ xấu xí phía sau kiệu kia, lập tức ngừng ngay điệu nhạc cùng giơ tay lau lấy mặt mình, lập tức biến thành 12 nàng mỹ nữ sắc đẹp tựa tiên nương lạc vào cõi thế. Mười hai nàng đứng đĩnh bước ra phía trước, uốn éo thân hình theo giọng ca du dương trên đôi môi đào hé mở, rập ràng theo khúc vũ nhã lơi tiến dần về phía tăng chúng Thiếu Lâm.

Với những tấm thân kiều diễm nõn nà, rập ràng rung động theo hơi ca điệu vũ, những con răn hoa quấn kín quanh mình, từ từ tụt xuống đôi chân, phơi bày tất cả những đường cong tuyệt mỹ ngàn ngút quyến rũ như những tòa hoả diệm sơn nung đốt lòng dục con người.

Viên Quang đại sư vận dụng cả định lực, kèm chế lấy bản năng thú tánh, nhắm mắt niệm to :

- A Di Đà Phật ! A Di Đà Phật ! Tội thay, tội thay ! Thí chủ hãy mau dẹp trò tồi bại ấy, bằng không bần tăng buộc lòng phát động La Hán Trận ngay .

Toàn Mỹ nữ cùng buông ra một chuỗi cười dâm dật, ánh mắt tình tứ đông đưa :

- Lão thầy chùa ơi, sao chẳng hiểu thú phong lưu sung sướng của trần gian chi cả! Người đời cầu cạnh còn chẳng được thay, đại chi s¹/₂n có mà chẳng hưởng? Chỉ cần các người chịu hoàn tục rời chùa, chi em tiện thiệp nguyện hiến dâng cho các người tất cả...

Trong kiệu rần cũng buông ra một chuỗi cười dâm đảng :

- Trước giờ phút các người chưa chết, ta vui lòng để bọn người tùy ý lựa chọn một mỹ nhân để hưởng lạc một phen cho thoả thích bấy lâu chịu nhịn thềm...

Những vị hoà thượng có phần kém hơn trong bọn, tinh thần lập tức bị dao động, đôi mắt cứ hao hao nhìn nhau vào những thân hình lửa lò trắng nuột của đám thiếu nữ, cổ họng ừng ực khô cháy, máu huyết châu thân cứ phùng phùng như căng phồng khắp huyết mạch...

Viên Quang đại sư thấy thế nguy, vội quát to một tiếng, song chưởng đồng thời quật mạnh trở ra .

Một loạt tiếng gọi kêu eo éo vang lên :

- Lão thầy chùa này sao mà hung quá thế ? Ai lại đi đánh đập người đẹp đang yêu mình như thế?

Cùng trong tiếng la hét xô bồ, 12 nàng mỹ nữ bị luồng chưởng phong đẩy lui hơn tám bước.

Viên Quang đại sư hừm lên một tiếng giận dữ :

- Lũ người cho bần tăng là hạng thế nào mà định dùng sắc mê hoặc ta ?

Người trong kiệu răn liền lạnh lạnh đờ lời :

- Lão trọc già đừng khoác lác vội, mi thật có định lực đối kháng chăng?
Mi dám nhìn ngay mặt ta chăng?

Viên Quang đại sư cười nhạt :

- Có chi mà chẳng dám, yêu phụ đủ can đảm cứ bước ra khỏi kiệu, bần tăng quyết không tin là mi có tà môn chi quyền hoặc được người !

Trong kiệu lại vang lên chuỗi cười rùng rợn âm ô :

- Lão trọc già, sợ rằng khi mi ngấm ta không chịu lập tức chết đi mà còn muốn hoàn tục, ỉ ôi cầu hôn ta nữa là khác !

Viên Quang đại sư cười khẩy :

- Bần tăng xuất gia hơn 40 năm trời, Tử Sắc Tài Khí đã thị là không, thì bất luận một mỹ nhân nào trên nhân tạo cũng khó thể làm động lòng được bần tăng. Nữ thí chủ nếu quả có ít nhiều bản lĩnh, chúng ta đánh cuộc một chuyến xem sao ?

Người trong kiệu cười phá lên :

- Lão hoà thượng muốn đánh cuộc thế nào ?

Viên Quang giọng nghiêm trang :

- Nếu như bần tăng thấy xong nữ thí chủ mà động tâm toàn thể Thiếu Lâm Tự hơn ba trăm tăng lữ sẽ tự đập vào Thiên linh cái mà tự sát tại

trận trường ! Bằng trái lại nữ thí chủ thua xin hãy rời khỏi Tung Sơn lập tức vĩnh viễn chẳng quấy rầy đến tự cảnh Thiếu Lâm.

Người trong kiệu khanh khách cười to :

- Lão hoà thượng, cuộc đánh cá của người đề nghị ta muốn sử đổi lại một chút, nếu như người thấy bốn giáo chủ mà động lòng, bốn giáo chủ không cần các người phải tự sát, mà chỉ cần tăng chúng toàn viện đều hoàn tục và chịu sự sai khiến của ta, bằng nếu bốn giáo chủ thua các người, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi chốn này ...

Viên Quang đại sư nhẹ gật đầu :

- Được rồi, mời nữ thí chủ bước ra khỏi kiệu !

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong rất thắc mắc quay sang hỏi Vũ Minh :

- Viên Quang đại sư sau khi nhìn mặt Xà Hà Tiên Tử có thể điên đảo đến chết được chăng?

Vũ Minh nhú mày gật đầu :

- Rất có thể là như thế ! Nghe đồn Xà Hà Tiên Tử cùng Băng Hồn Tiên Cơ là hai vị tuyệt thế giai nhân trên võ lâm. Kẻ nào nhìn phải hai nàng nếu chẳng lập tức chết đi cũng bị chung thân cấm cố. Do những lẽ ấy mà không một ai được biết hai nàng đẹp đến mức độ nào !

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ :

- Chúng ta hôm nay núp kín trên ngọn cây này, rất có thể là nhìn thấy được mặt của bà ta, nhưng tôi không tin được là bà đẹp đến mức độ mà người thấy phải cầu hôn ngay .

Trong kiệu lúc ấy lại vang ra một chuỗi cười trong như ngọc thể chạm

vào nhau :

- lão trọc Viên Quang mau ra lệnh cho đám đồ đệ của các người đứng quay lưng về phía bốn giáo chủ, bằng chẳng vậy đừng trách sao ta lại giết chết họ ngay lập tức khắc !

Viên Quang đại sư liền sang sảng cất lời :

- Thiếu Lâm đệ tử tất cả phải đứng quay lưng về phía kiêu, nếu chưa nghe hiệu lệnh của bốn chưởng nhân không được quay mặt lại nhìn !

Chúng tăng lữ Thiếu Lâm hơn mấy trăm người đều răm rắp tuân lệnh quay lưng trở lại, sắc mặt của mỗi người đều hết sức nghiêm trọng, lặng trang không một tiếng xì xào. Không khí phăng phắc nặng nề, cơ hồ có thể nghe được cả tiếng lá rơi !

Viên Quang đại sư đứng im lìm ở giữa sân như tượng đá vô tri, mắt khẽ khép lại, sắc mặt trang nghiêm trầm mặc.

Bỗng nhiên. .

Mười hai cô gái tuyệt sắc lỏa thể kia di động gót sen tay nhạc tay vũ, rập rờn thướt tha theo khúc điệu réo rắt bổng trầm...

Một nàng có phần trẻ nhất trong bọn cất tiếng ca thánh thót :

“ Tha thướt vóc ngà châu ngọc ánh

Tóc mây bông mướt lộng màu da

Mi cong dài uể oải

Gót ngọc đường trải hoa

Dịu dàng kiệu thắm bước ra

Đài trang thoáng ngấm hồn đà du tiên”

Hoa Sĩ Kiệt nghe ra khúc đầu lại bài đường thi “Vịnh Mỹ Nhân” của Ôn Đình Quân, nhưng khúc sau lại chấp vá hai câu ý nghĩa mù mờ khó hiểu, dường như vừa cảnh cáo lại vừa đe dọa !

Viên Quang đại sứ nghe xong nhíu mày thở dài, đoạn mở bừng mắt ra quét chiếu về hướng kiệu răn, trầm trầm cất lời :

- Sao còn chưa chịu bước ra ?

Tiếng người trong kiệu răn giọng ra lạnh lạnh :

- Lão trọc già, nôn nao chi lắm thế, ta bước ra ngay bây giờ !

Hai gã đại hán đứng sát bên đầu kiệu nhẹ nhàng vén rèm kiệu sang hai phía...

Viên Quang đại sứ vội khép mắt để lắng tụ thần trí, miệng niệm phật khe khẽ để tẩy trừ những tạp niệm trong đầu óc.

Hoa Sĩ Kiệt quay sang Vũ Minh khẽ giọng :

- Hồng mất, chiếc kiệu của mục yêu ấy bỗng đổi đi phương hướng đưa lưng về phía chúng ta làm thế nào mà nhìn thấy được mặt thật của mục, chúng ta mau tuột xuống kẻo mất đi cơ hội hiếm có này !

Vũ Minh vội khoát tay :

- Chúng ta không nên chường mặt ngang nhiên giữa lúc này...

Vũ Minh vừa dứt lời, tư nơi rèm kiệu được vệt đôi, một nữ lang áo trắng

như màu tuyết, tóc vàng xoả vai, lượt trắng che mặt uyển chuyển chui ra khỏi kiệu .

Hoa Sĩ Kiệt than dài :

- Cách trang phục y như nơi Kim Đình Nga Mi khi trước, đáng tiếc là không sao nhìn được diện mạo thật của mụ....

Vũ Minh vội an ủi :

- Nhìn thấy chiếc lưng thon ong tròn trĩnh, cùng dáng dấp tha thướt của mụ ta cũng đã thấy đẹp vô cùng rồi. Gẫm lại lời đồn nàng sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành không phải là lời nói ngoa .

Hoa Sĩ Kiệt vội trở tay ngắt lời :

- Mau xem kia ! Mụ chỉ còn cách Viên Quang đại sư không đầy ba bước !

Vũ Minh ngó theo hướng tay của Hoa Sĩ Kiệt thấy nữ lang áo trắng nõn gót sen nhẹ nhàng tiến lên thêm một bước buông tiếng cười thành thót :

- Lão thầy chùa hãy mở mắt ra mà nhìn ta !

Viên Quang đại sư vụt mở bừng mắt ra, đôi làn nhãn tuyến của ông lúc ấy long lanh như ánh đao bén nhọn chọc thẳng vào khuôn mặt của đối phương.

Nữ lang áo trắng nhẹ đưa bàn tay hữu mịn muốt như sữa đục với một cử chỉ thật là chậm chạp từ từ kéo vuông lụa trắng lần xuống khỏi mặt...

Viên Quang đại sư mồ hôi như hột đậu, tuôn ra càng lúc càng nhiều...

Trong khoảnh khắc mà vuông lụa trắng trịch khỏi xuống bờ môi nữ lang

áo trắng, Viên Quang đại sư bỗng nắc lên một tiếng thân hình lần lần khụy xuống như khối thịt rũ...

Hoa Sĩ Kiệt cùng Vũ Minh trợn mắt nhìn nhau trong một trạng thái kinh khiếp cực cùng!

Cùng khi ấy, Viên Vân đại sư, sư đệ của Viên Quang, đứng cạnh đấy, chợt cảm thấy chưởng môn nhân của mình bỗng dưng té quỵ trên mặt đất, lập tức xoay phắt lại thấy Viên Quang đã tắt thở và nữ lang áo trắng vũng đã kéo xong vuông lưới lên che kín mặt, đôi mắt trong veo của nàng đang long lanh tình tứ nhìn lại phía ông.

Viên Vân đại sư vừa cảm hờn lại vừa đau đớn, nghiêng răng gọi lên :

- Chưởng Môn nhân đã chết các sư huynh, sư đệ mau cố thủ phương vị, phát động La Hán trận ngay !

Nữ lang áo trắng cười lạt :

- Lão trọc định làm gì thế ?

Viên Vân rít giọng :

- Bần tăng định giết mi để báo thù cho sư huynh ta !

Nữ lang áo trắng cười lên ha hả :

- Thật chẳng ? Lão thầy chùa không định hoàn tục à ? Lời của sư huynh mi, bộ các người...

Viên Vân quát to ngắt lời :

- Yêu phụ khỏi phải nhải nhiều. La Hán trận đã phát động rồi kia, đừng hòng thoát khỏi nơi đây !

Nữ lang áo trắng khẽ đưa ánh mắt phụng liếc nhanh bốn phía đoạn lại buông tiếng cười to :

- La Hán trận chỉ có thế à ?

Nàng vụt dứt ngang giọng cười, miệng lâm râm có vắn có kệ, tay áo không ngớt phất lia, chiếc kiệu rần cách xa chỗ nàng đứng độ tám thước, bỗng phát ra một loạt âm thanh quái lạ, hàng vạn con rắn vàng nhỏ lập tức vượn mình cất cổ phóng thẳng vào đám tăng nhân của La Hán trận.

Viên Vân đại sư kinh hoàng kêu lên :

- Trời ! Kim Xà Nô ! Các người hãy chạy mau !

Nữ lang áo trắng càng cười lên lạnh lãnh :

- Lũ người chạy đâu ?

Tay phải đồng thời chộp dữ vào khoảng không một chộp, Viên Vân đại sư chạy đi chưa đầy năm bước rú lên một tiếng thảm thiết và ngã rú xuống đất!

Từ trong vòng trận La Hán, tiếng hét gào thảm thiết nghe vang động đến chín tầng mây....

Bất thần từ mút cao không trung bỗng nổi lên một giọng hú dội ngân khắp núi rừng. .

Kế đó là trận diện bồng ngời lên luồng hào quang xanh biếc, hàng ngàn con Kim Xà Nô thi nhau rơi lịch phịch trên mặt đất chết cứng nằm la liệt khắp nơi .

Nữ lang áo trắng kinh mang tái sắc đảo mắt nhìn quanh. .

ánh hào quang vụt tắt, giữa trận trường uy nghi xuất hiện một chàng thiếu niên anh tuấn áo trắng dáng thư sinh.

Trên tay chàng một thanh kiếm quái lạ, màu xanh óng ánh với bảy cánh liền nhau như cánh quạt.

Kiếm che trước ngực, lăm lăm hào hùng, ánh mắt chàng như hai luồng điện lạnh chiếu thẳng vào mặt nữ lang, rục rờ sát khí !

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thất độc thần kiếm

Sau khi định thần nhìn kỹ là Hoa Sĩ Kiệt, nữ lang áo trắng còn thêm kinh ngạc, nhủ thầm:

- Thanh kiếm hình quạt trên tay gã tiểu tử này đúng là Thất Độc Thần Kiếm của Lang Sơn Quân 70 năm về trước, tại sao lại lọt vào tay gã?

Đang lúc nàng trầm tư, Hoa Sĩ Kiệt lầm lì từng bước một tiến tới, mỗi cái nhích chân của chàng phát ra những âm thanh rào rào, mặt đá cứng nơi đây liền lõm sâu hơn tấc.

Nữ lang áo trắng, càng lúc càng kinh ngạc hơn lên, nàng thầm lạ lùng công lực của chàng, so với lần đầu tiên gặp trên Kim Đỉnh Nga Mi, cơ hồ tiến bộ rất nhiều, trạng thái tăng tiến vượt bậc phi phàm ấy khiến nàng hoang mang không sao hiểu nổi !

Vì nàng làm thế nào mà biết được Hoa Sĩ Kiệt chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng đã có thể gặp luôn ba lượt kỳ ngẫu, nhờ đây mà võ công của chàng đã đứng vào hàng cao thủ nhất nhì của võ lâm.

Nhìn thấy vẻ hoang mang trong ánh mắt của nữ lang áo trắng và đang thờ người ra nhìn mình, Hoa Sĩ Kiệt liền cất to tiếng quát :

- Yêu phụ có nhận được thiếu gia chưa ?

Nữ lang áo trắng sau phút định thần, âm trầm cất lời :

- Ranh con là cá vượt lưới trên đỉnh Nga Mi, sao lại có thể cùng Thất Độc Thần Kiếm dây dưa quan hệ thế ?

Nghe đối phương nhắc đến sự việc trên Kim Đỉnh Nga Mi, Hoa Sĩ Kiệt

càng sôi lòng thù hận nghiền răng hăn học :

- Thất Độc Thần Kiếm à ? Thiếu gia chính là Thất Độc Thần Kiếm đây, hôm nay đến đây để vì sư môn mà báo thù !

Nữ lang áo trắng khẻ nhích môi cười khẩy :

- Định tự xưng là Thất Độc Thần Kiếm Khách để loè bốn giáo chủ chẳng ? Mi đã biết ta là ai chưa ?

Hoa Sĩ Kiệt cười gằn :

- Ai còn lại gì Xà Hà Tiên Tử ? Bà chưa khai môn dựng giáo lại dám nghênh ngang xưng mình là giáo chủ, không thấy thẹn sao ?

Đám hoà thượng nơi trận cuộc, một phần bị Kim Xà Nô cắn thương, phần đông còn lại đứng ra xa, chợt thấy một thiếu niên áo trắng tay cầm kiếm lạ, từ trên không trung bổ vọt xuống, ánh kiếm đến đâu, Kim Xà Nô ngã lăn ra chết đến đấy, lại thấy chàng ngang nhiên đối kháng cùng nữ lang áo trắng, bất giác đều thờ người ngỡ ngẩn !

Chợt nghe Xà Hà Tiên Tử hét to :

- Ranh con mi đã biết đại danh của bốn giáo chủ, sao lại dám thốt lời vô lễ, mi có biết là gần đây trên giang hồ....

Hoa Sĩ Kiệt ngắt ngang lời Xà Hà Tiên Tử quát to :

- Thiếu gia hiểu lắm, yêu phụ gần đây giết người như rạ, người người đều sợ mi, nhưng thiếu gia chẳng sợ mi chút nào cả.

Xà Hà Tiên Tử lạnh lạnh cười dài :

- Thấy ranh con mi là hạng trẻ thơ khờ dại, bốn giáo chủ đã hai lần

nương tay cho, hôm nay nếu chẳng đem tên họ thật khai ra, bổn giáo chủ tất sẽ đập nát mi thành vụn mảnh.

Hoa Sĩ Kiệt cười ngạo nghễ :

- Thiếu gia là Khách Thất Độc Thần Kiếm, chẳng phải đã nói qua yêu phụ mi nghe rồi sao ? Còn lãi nhãi gì nữa ?

Xà Hà Tiên Tử giận dữ thét lên :

- Tiểu tử đáng chết thật, ta cần phải lột bỏ ngoại hiệu Khách Thất Độc Thần Kiếm của mi, mất tích luôn trên giang hồ.

Đôi mắt bà xuyên qua vuông lưới trắng, người bắn ra hai luồng sát khí rợn người, tay phải chầm chậm nhấc cao...

Thình lình từ phía sau lưng Xà Hà Tiên Tử, nhảy vọt ra một trung niên đại hán áo xanh, vòng tay trước Xà Hà Tiên Tử cung kính thốt :

- Một gã ranh con chẳng nghe tên tuổi, cần chi phải nhọc đến đại uy của giáo chủ. Tại hạ xin thay giáo chủ loại trừ gã vậy !

Xà Hà Tiên Tử xuôi tay hữu xuống, nhìn lại té ra là Truy Hồn Trảo Lý Phiên, một cao thủ do Hoành Sơn Tứ Quái phái đến trợ tay, vội tươi cười đáp lời :

- Tốt lắm ! Phiên Lý huynh nhọc sức thay ta !

Truy Hồn Trảo Lý Phiên ngênh ngang tiến lên ba bước, dẫn giọng hỏi to :

- Ranh con hãy khai rõ danh tánh ra, ngọn cỏ của lão phu không thêm giết hạng vô danh tiểu tốt !

Hoa Sĩ Kiệt chẳng buồn nhìn lại đối phương, đứng đưng đáp :

- Truy Hồn Trảo là mi đấy à ? Định chết thế cho yêu phụ chẳng ? Tên của thiếu gia đã nói rõ từ sớm rồi, mi có điếc rồi chẳng?

Truy Hồn Trảo với ngón trảo tuyệt kỹ của mình, lừng danh khắp giang hồ, dễ đâu chịu đựng được những lời khinh miệt như thế, giận đến mắt long lên đỏ ngầu, năm ngón tay xoè nhanh ra như vuốt quỷ, chộp vút vào mặt chàng trai đối thủ.

Hoa Sĩ Kiệt hừm lên một tiếng rẻ khinh, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay cấp thời vung mạnh, bảy đạo hào quang xanh biếc cùng một lượt bắn tủa trở ra...

ánh xanh vừa tắt phụt, một tiếng rú thảm thiết liền vang lên, Truy Hồn Trảo Lý Phiên liên tiếp bật lùi ra sau, tay trái ôm chặt lấy tay phải, máu tươi từ những kẽ ngón tay rĩ rĩ chảy dài xuống đất.

Thì ra trọn bàn tay phải của gã, bị kiếm khí của đối phương tiện lìa đến cổ tay . Hoa Sĩ Kiệt mặt vẫn đưng đưng không đổi sắc, bĩu môi cất lời :

- Đồ ăn hại vô dụng, vì nghĩ ở chỗ giữa ta và mi không dính dấp oán thù, cho mi hưởng chút ân huệ dung tha, mau bế chặt huyết mạch cổ tay, để tránh chất độc xâm phạm vào trong, bằng trái lại khó sống được ba giờ đồng hồ.

Truy Hồn Trảo kinh mạng thất sắc, ánh mắt loé ngời thù hận, căn môi rít tiếng :

- Ranh con, mũi kiếm nhận lạnh hôm nay, mười năm sau sẽ có dịp hoàn lại !

Gã thoát người biến hẳn vào rừng cây mất dạng.

Cao thủ nơi trận trường đều lạnh người sùng sốt, không ai ngờ được Thất Độc Thần Kiếm vô cùng lợi hại như thế !

Vien Ngữ đại sư không dẫn được tâm tình kích động chép miệng reo lên :

- Đại danh Khách Thất Độc Thần Kiếm của thí chủ quả chẳng phải ngoa ! Bần tăng hôm nay mới sáng mắt ra !

Hoa Sĩ Kiệt khiêm tốn :

- Đại sư dạy quá lời khiến tại hạ thêm thẹn !

Chợt một giọng rống lên như trâu kêu quát to :

- Ranh con đừng vội đắc ý ! Mi tưởng kẻ thủ hạ của Hoà Nhạc Tứ Quái dễ cho mi hiệp nhục lắm à ?

Hoa Sĩ Kiệt vội phóng mắt nhìn lại, từ phía sau lưng Xà Hà Tiên Tử lại chen ra một đại hán tay phe phẩy chiếc quạt lông, đầu to như trái dưa hấu, bộ dạng quái đản khác thường.

Chiếc quạt trên tay gã khẻ phe phẩy, kinh phong lập tức tủa bốn phía cùng với ánh vàng chớp chóa tựa sao giăng.

Vũ Minh khẽ rĩ tai thì thào cùng Hoa Sĩ Kiệt :

- Hoa lão đệ hãy cẩn thận trong tay gã quái hán này !

Hoa Sĩ Kiệt khẻ gạt đầu, đoạn buông tiếng cười lạnh lãnh :

- Tại hạ không ngờ Hoà Nhạc Tứ Quái lại có thể phái người trợ tay cho lũ ác, sau này gặp được Tứ Quái phải trách họ một trận...

Gã đại hán đầu to, Tiên Dật Thần Phiến Phan Vân phe phẩy chiếc quạt giấy trên tay hừ lên tức tối :

- Ranh con phách lối quá mức, bốn môn Tứ Tôn, oai vọng như trời đất, ranh con mi là hạng chi mà dám buông lời bất kính như thế !

Hoa Sĩ Kiệt nạt to :

- Khỏi lời thôi nhiều, hãy đỡ thiếu gia một kiếm là biết ngay !

Liền thay lời nói, thanh Thất Độc Thần Kiếm trên tay chàng vạch thành một hình cán cung, lắc lư xĩa nhanh vào hướng đối thủ.

Tiên Dật Thần Phiến sớm đã để tâm giới bị, ánh kiếm vừa chớp loé, gã chẳng chút dám chậm trễ, ngọn quạt trên tay cáo tốc phát mạnh tở ra đón lại .

Cùng với ánh vàng chớp chói hực hỡ, một tiếng “coong” thanh thót ngân vang, nhưng luồng kim quang từ trên đầu ngọn quạt của Phan Vân bỗng lả tả rơi văng, thân hình gã cũng đồng thời trối lui ba bước.

Hoa Sĩ Kiệt “hừm” lên một tiếng giận dữ :

- Phan Vân không ngờ trong quạt mi còn ẩn đầy ám khí, thủ đoạn thật vô cùng dê tiện.

Lời vừa thốt dứt thân hình lập tức nhoáng động, ánh kiếm theo sát với thân hình, ba/y luồng hào quang xanh biếc tua giăng loé mắt, nhất tề xĩa thẳng vào kẻ địch.

Phan Vân rất đổi kinh hoàng vội xoay nhanh thế quạt lên hứng đón. Một tiếng “soẹt” khô khan như một âm thanh xé lụa, chiếc quạt trên tay gã lập tức bị xả thành đôi mảnh, một rơi dưới đất, một còn sót lại trên tay.

Phan Vân nắm cứng lấy nửa mảnh quạt còn dư lại, sắc mặt xám ngắt như chàm đỗ, rụng rời thối lui luôn năm bước.

Hoa Sĩ Kiệt hoành kiếm đứng im khinh miệt cất lời :

- Tiên Dực Thần Phiến té ra chỉ là hạng có hu danh rõ thực còn gì chưa cú đi cho rảnh mắt ta ?

Tiên Dực Thần Phiến giận dữ đến đỏ mặt tím trừng mắt nhìn Hoa Sĩ Kiệt một cái, hần học cất lời :

- Thất Độc Thần Kiếm Khách núi sông còn dài, nhất định là chúng ta sẽ có ngày gặp lại!

Dứt lời quay phắt người rảo bước ra khỏi trận trường. Cao thủ toàn trường càng lặng người kinh khiếp. Vì Tiên Dực Thần Phiến với thanh quạt thần trên tay đã tung hoành hai miền Nam Bắc dư 20 năm trời, chưa hề gặp thảm bại, chẳng ngờ cùng Hoa Sĩ Kiệt giao tay chẳng đến hai chiêu, đã xếp vó chạy dài . Xà Hà Tiên Tử vụt cười lên khanh khách :

- Ranh con, uy phong như thế đã đủ chưa ?

Dứt lời, Bà đũng đĩnh xê bước tiến gần đến bên chàng.

Hoa Sĩ Kiệt trừng mắt hừ lạt :

- Giờ đây thì đến phiên mi, yêu phụ mau rút khí giới ra .

Vũ Minh nhìn thấy đôi mắt Xà Hà Tiên Tử loé ngời lên đáng sợ, không khỏi lo âu cho Hoa Sĩ Kiệt, vội thấp giọng dặn dò :

- Hoa đệ, không nên khinh thường mục Bình Thiên Giáo Chủ. .

Lời chưa dứt, một bóng người nhoáng động, lao đến trước mặt Xà Hà

Tiên Tử, vòng tay lễ phép thưa :

- Tại hạ xin thay Giáo chủ quật tên chó con ấy !

Xà Hà Tiên Tử vội dừng bước nhìn rõ là Thiết Diện Ɔm Ty Thường Tấn, một gã Đường chủ của Hắc Hải Ngũ Cuồng liền cười khẻ gật đầu :

- Được lắm ! Nhưng Thường đường chủ khá lưu tâm thanh kiếm trên tay gã tiểu tử đó.

Thiết Diện Ɔm Ty cung kính gật đầu :

- Tại hạ đã hiểu !

Dứt lời rút soạt trường kiếm phía sau lưng ra, lăm bằm oai phong, giọng hách dịch hỏi:

- Ranh con có nhận ra bản Đường chủ chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt nường mắt nhìn gã, cười khẩy :

- Hắc Hải Ngũ Cuồng, thiếu gia còn chẳng xem ra chi, huống hồ với hạng đường chủ xoàng xĩnh nhu mi, mà cũng làm trò oai phong đáng ghét !

Bị đối phương khinh miệt, Thiết Diện Ɔm Ty càngh nhu lửa cháy thêm dầu, lia mạnh thanh trường kiếm quátto :

- Vật trong tay lão phu sẽ dạy cho mi cách lễ phép cùng với lão phu !

Một luồng ngân quang lồng theo câu nói loé lên như một đường chớp xẹt, kẹp theo một đạo kiếm khí ùn ùn như núi phủ chụp xuống đỉnh đầu chàng.

Trước thế công ồ ạt của đối phương, Hoa Sĩ Kiệt sắc diện vẫn ung dung, thanh Thất Độc Thần Kiếm “rẹt” lên một tiếng xếp nhanh lại trao vào tay trái, ngón giữa tay phải đồng thời xia điểm vào luồng kiếm khí của đối phương vừa bũa đến...

Huych ! . .

Một âm vang khe khẽ vừa thoát ra, ánh thép vụt tắt mất, Thiết Diện Kiếm Ty gương mặt càng xạm đen bật lùi luôn bảy bước, kinh hoảng kêu lên :

- Thiên Cơ Chỉ !

Nhìn lại trường kiếm trên tay mình đã gãy thành ba đoạn rơi lả tả xuống đất.

Hoa Sĩ Kiệt đứng im hất hàm khinh miệt :

- Thế nào ? Các hạ nhắm đủ sức dạy ta cách đối xử lễ phép chăng? Hay để ta dạy lại các hạ?

Miệng hỏi, thân hình chàng thoát mất như biến. Thường Tấn rất đổi kinh tâm, vừa định quay ra sau ứng chiến, một lượng kinh phong như ngọn sóng cuồn ập đến sau lưng.

Bị phải ngọn đòn Hậu Sơn Đả Ngư ấy, thân hình Thường Tấn bị tung xa dư trượng và huych lên một tiếng, rơi sóng soài trên mặt đất, miệng mũi máu tuông ồ ạt, chết liền khi ấy.

Hai gã Nhị, Tam đường chủ, đồng bọn Hắc Hải Ngũ Cuồng không khỏi cùng lạng người khiếp hải, đang định rút kiếm vây công Hoa Sĩ Kiệt, bỗng từ trên mút cao một bóng người sà vút xuống sông dặc thét to :

- Ngừng tay !

Hai gã đường chủ cùng giật mình nhấc mắt nhìn lên, giữa trận trường xuất hiện thêm một vị thanh niên áo vàng, tuổi ước hai mươi hơn.

Hai người vội vả rạp người vái chào:

- Ngũ gia đến vừa đúng lúc, xin hãy vì Thường đường chủ mà báo thù !

Té ra gã thanh niên áo vàng vừa đáp vào giữa trận kia chính là Hồng Trần Cuồng Sanh Lý Ngoan, người thứ năm trong bọn Hắc Hải Ngũ Cuồng, danh rền Hắc Hải, võ công cao siêu khó nổi ước lường !

Hồng Trần Cuồng Sanh chường mày cười nhếch mép :

- Ta đến đây đã lâu, mọi việc đều mục kích rõ ràng, hãy xê ra tất cả !

Lý Ngoan dứt lời xủ đôi tay áo vàng, xoè quạt phe phẩy vài lượt và ung dung đến trước mặt Hoa Sĩ Kiệt.

Đưa mắt ngắm nghía vị thanh niên áo vàng nọ, Hoa Sĩ Kiệt nhận thấy khí vũ của đối phương khác chúng, mi thanh, mắt sáng, sắc mặt trẻ trung, tuổi tác cùng chàng suýt soát, vóc người tầm thước, bộ trang phục màu vàng phất phơ theo gió động, tay phe phẩy quạt lông, dáng điệu vô cùng phong lưu tiêu sái trông như một vị thư sinh đôn hậu, chỉ có chiếc

mũi quạt xuống như mỏ ưng, ánh mắt phóng ngời tia âm quang, vừa nhìn qua đã biết ngay là tay hiếu sắc !

Bước chân của gã nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, chân dường chẳng chấm đất. Điều làm Hoa Sĩ Kiệt kinh dị nhất là bước đi của gã trông như chậm chạp nhưng kỳ thật tốc độ lại nhanh chóng khó lường, chớp mắt đã cách chàng không hơn năm bước.

Hoa Sĩ Kiệt nhũ thềm :

- Khinh công tên tiểu tử này không vừa, cần phải tiểu tâm. .

Hồng Trần Cuồng Sanh lúc bấy giờ chỉ còn cách Hoa Sĩ Kiệt ba bước liền dừng lại khinh khinh thốt :

- Các hạ là Thất Độc Thần Kiếm à ?

Hoa Sĩ Kiệt trầm giọng :

- Phải ! Các hạ có điều chi chỉ giáo?

Hồng Trần Cuồng Sanh ánh mắt loé ngời tinh quang, trừng trừng nhìn Hoa Sĩ Kiệt hỏi

tiếp :

- Đệ nhất đường chủ của giáo Thường Tấn phải chăng do các hạ sát hại ?

Hoa Sĩ Kiệt dừng dừng đáp :

- Phải ! Đây là tự gã đến tìm cái chết ! Dao kiếm vô tình không vị một ai !

Hồng Trần Cuồng Sanh hừm lên một tiếng giận dữ :

- Con chó con to gan ! Đường chủ của Hắc Hải Cuồng Ma giáo mi dám tùy tiện giết chết được à ?

Hoa Sĩ Kiệt nhượng mào ngạo nghễ :

- Ngũ Cuồng trong Cuồng Ma giáo chỉ có thể tung hoành nơi Hắc Hải đó thôi. Đó là vịt ăn bám theo mặt nước, một khi mon men lên bờ tất bị sát hại chẳng còn. Ranh con mi có lẽ một trong năm con vịt chúa miền Hắc

Hải đấỵ chắng?

Hồng Trần Cuồn Sanh lúc đầu giận đến tái mặt, nhưng liền đó vụt buồng tiếng cười to:

- Không ngờ Hắ Hải Ngũ Cuồng ngộng đã quá mức ngộng, thế mà ranh con mi lại càng ngộng hơn một bực, ông đấỵ chính là Hồng Trần Cuồng Sanh đệ nhất ngộng trong Ngũ Cuồng.

Gã bồng dưng lời quay sang Xà Hà Tiên Tử hỏi :

- ý của Tống giáo chủ, định giết chết tên ranh này hay bắt sống ?

Xà Hà Tiên Tử Tống Lệ Lệ ánh mắt tình tứ nguýt dài Hồng Trần Cuồng Sanh cười dâm đắng :

- Lão đệ cứ tùy tiện mà hành độnğ, nếu giết chết gã sợ rằng đồ đệ Quyên Quyên của ta sẽ oán trách. .

Hoa Sĩ Kiệt nghe nhắc Phan Quyên Quyên, lòng liền rúng độnğ, buộỵ miệng hỏi :

- Quyên Quyên còn sống chắng? Hiện tại nàng ở đầỵ ?

Xà Hà Tiên Tử Tống Lệ Lệ cười khắỵ giọng thật chậm rãi :

- Quyên Quyên ấy à?Hiện giờ ả bặỵtreo tại Xà yêu Hồ chomuôn rắỵ cắỵ mỗ...

Hoa Sĩ Kiệt nghe như lồng tim nhói lên, cắỵ phần thốỵ :

- Yêu phụ quả là độc ác ! Nếu Quyên Quyên có mệnh hệ gì, ta sẽ giết người trước tiên!

Khí giận phòng căng lồng ngực, chàng chậm rãi bước lên một bước, hăm hừ định xuất thủ.

Xà Hà Tiên Tử thản nhiên cười khanh khách :

- Ơi chà ! Làm gì mà nóng lên thế ? Cứ nói rõ tên họ mi ra, và nếu như mi thật dạ yêu con Quyên Quyên. .

Hồng Trần Cuồng Sanh vụt chen lời :

- Tổng giáo chủ, chúng ta là người lớn giao ước nhau, bà đã bằng lòng đưa Phan Quyên Quyên cho...

Xà Hà Tiên Tử vội lắc đầu :

- Lý lão đệ đừng vội nóng, Phan Quyên Quyên nói thương tên ranh này, trừ phi mi làm cho tên ranh này...

Hồng Trần Cuồng Sanh cười ha hả ngắt lời :

- Tại hạ hiểu rồi, nhất định là tại hạ phải giết chết được tên ranh này !

Dứt lời ngọn quạt trên tay Hồng Trần Cuồng Sanh liền “rẹt” lên một tiếng và xoè rộng ra, khoé miệng điểm nụ cười hiểm ác, lầm lì sấn lên hai bước về phía Hoa Sĩ Kiệt, khinh khinh thốt :

- Ranh con, mi cũng yêu Phan Quyên Quyên đấy à?

Hoa Sĩ Kiệt trợn mắt quát lại :

- Yêu hay không mặc ta, đối với mi vẫn vô can ! Hãy đỡ kiếm này !

Lồng với lời quát, ngọn Thất Độc Thần Kiếm đồng thời rủ mạnh trở ra...

Liền đó, bảy ánh hào quang đột nhiên toả rộng, rập rờn như bức màn kiểm khí màu xanh chụp thẳng vào địch thủ.

Hồng Trần Cuồng Sanh “hùm” lên một tiếng như sấm động chẳng tránh mà còn sấn lên, thanh quạt trên tay bỗng dừng cụp trở lại, lắc lư điếm thẳng vào màn kiểm khí xanh rờn.

Phục ! . . .

Xè xè ! . . .

Một âm thanh kỳ lạ vang lên, luồng hào quang bỗng dừng rủ phân rời hợp lại, hai người đồng thời trội lui ba bước.

Hoa Sĩ Kiệt sắc mặt vụt răn lại, thân hình vừa chớp động thế kiếm thứ hai đã lao đến như chớp xẹt.

Hồng Trần Cuồng Sanh thở phào một tiếng lắc đầu luôn mấy lượt như để trấn khí huyết đang xông lên, ngọn quạt cấp tốc xoè rộng phấp phới xoay tròn tạo thành một màn bóng quạt nhưng cứng rắn tựa vách sắt tường đồng, chặn ngăn lấy thế kiếm của Hoa Sĩ Kiệt.

Hai người vừa phân rời lại xáp mặt, kẻ công người thủ khoảnh khắc đã qua năm chiêu.

Chiêu thế công phòng của song phương đều thần tốc uy mãnh như sao giăng điện chớp, cách cao thủ có mặt tại trận dù nhãn quang rất sắc bén cũng không rõ hai người xuất thủ thế nào, chỉ cảm thấy kinh phong bắn tạt ra bốn phía, hốt dậy cát đá bay tứ tung. .

Hồng Trần Cuồng Sanh âm thầm kinh hãi, không ngờ nơi võ lâm trung nguyên lại có hạng trẻ tuổi tài cao như thế !

Hoa Sĩ Kiệt cũng chẳng kém kinh mạng, chẳng dè rằng ngọn quạt của

đối phương trong ra nhẹ nhàng mảnh mai nhưng lại có một uy lực tà môn đến thế, đụng vào Thất Độc Thần Kiếm mà vẫn không một mây may suy suyễn.

Hai người với sắc kinh ngạc, trố mắt nhìn nhau trừng trừng quên nháy .

Hồng Trần Cuồng Sanh vụt lạnh lùng cất lời :

- Thanh kiếm trên tay ranh con, phải chăng là thanh Thất Độc Thần Kiếm của Lang Sơn Quân 70 năm về trước ?

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt :

- Kể ra tiểu tử khá sành mắt đấy, còn ngọc quạt trên tay mi phải chăng là Thiên Dật Nhuyễn Điệp Phiến củ vị tiên bối Thiên Dật Kỳ Nhân mà 50 năm về trước đã lừng danh giang hồ ?

Hồng Trần Cuồng Sanh cười ha hả :

- Ranh con đoán đúng lắm ! Thanh quạt này không sợ bất kỳ một loại khí giới nào lại có thể trị được trăm độc, bí gió quạt quét trúng dù võ công cao diệu bậc nào cũng chẳng sống được, ranh con hôm nay chết là phần chắc !

Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng lạnh lạt, chẳng buồn đáp lại, vung mạnh thần kiếm trên tay, bảy đạo hào quang lóe ngời rực rỡ, uy mãnh như bảy thốt giao long từ trên không bổ xuống, xĩa vào các yếu huyệt hậu thân của kẻ địch.

Vừa nhắc thấy đối phương chớp động thân hình, Hồng Trần Cuồng Sanh lập tức hú to một tiếng nhắc cao thân hình, ngọn quạt trên tay đồng thời xoè rộng toả ra ánh bạc tựa sao giăng, thập tam thức Kỳ Phiến Nhuyễn Châm từng chiêu nối tiếp tung ra như mưa cuồng gió dữ...

Hoa Sĩ Kiệt dễ dãi chịu kém, vận khí đơn điền thét lên một tiếng long trời, bảy chiêu Thất Độc theo thần kiếm vũ lộng liên miên chẳng dứt.

Trong khoảnh khắc, hai người đã quây quần hơnbamười chiêu .

Dần dần sau bảy chiêu thế của song phương từ mau đến chậm, mỗi chiêu xuất thủ đến nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương, toàn là tuyệt học xưa nay chưa từng thấy qua.

Viên Ngữ đại sư đứng cạnh đấy, mục kích rõ ràng tài nghệ tuyệt thế của hai người, không khỏi thở dài tự thán :

- Ta một đời cần cù trên võ thuật, nhưng so lại chưa chắc đã bằng hai gã trẻ tuổi này đây !

Xà Hà Tiên Tử cũng không kém phần kinh ngạc, nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt càng đấu càng hăng, chiêu thế càng lúc càng nhuần nhã tinh vi và nội lực chừng như suối nguồn tuôn mãi chẳng hết.

Bà lẩm bẩm một mình :

- Tên ranh này có chút tà môn, lúc gặp gã nơi Kim Đỉnh Nga Mi, bất quá chỉ là những võ công thô thiển nhập môn, mới có mấy tháng trời, tại sao gã lại biến thành một cao thủ bậc nhất như thế ? Nếu như gã chịu khó dụng công rèn luyện thêm một thời gian, sợ rằng trong vòng trăm hiệp ta chưa chắc đã...

Sát cơ bỗng dựng lên đầu óc, bà thầm nghĩ phải giết cho kỳ được Hoa Sĩ Kiệt để diệt hậu hoạn.

Lúc bấy giờ Hoa Sĩ Kiệt cùng Hồng Trần Cuồng Sanh đã giao đấu nhau trên trăm hiệp, sự hơn kém đã bắt đầu thấy rõ, chiêu thế của Hồng Trần Cuồng Sanh công ra tuy kỳ diệu nhưng nội lực đã dần dần sút giảm.

Hoa Sĩ Kiệt từ khi được Thất Sát Thần Bà truyền rót cho nội lực gần trăm năm của bà, sức lực chàng gia tăng thập bội, tuy chiêu thể chưa mấy thuần thực, nhưng nội lực miên miên vô tận, càng đấu càng phấn khởi, lần lần tiến đến chỗ áp đảo đối phương.

Hồng Trần Cuồng Sanh tức tối lồng lên như thú dữ điên mồi :

- Ranh con, nếu hôm nay chẳng sát hại được mi, ta thề chẳng trở lại Hắc Hải .

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi cười âm trầm, thể kiếm lập tức đổi nhanh, bung rộng trở ra tựa như một màn lưới hào quang xanh ónh ánh, phủ chụp xuống đỉnh đầu kẻ địch.

Hồng Trần Cuồng Sanh vội soạt bước lách mình, vọt lùi sang cạnh bảy bước.

Hoa Sĩ Kiệt gầm lên như cọp rống :

- Quân hèn nhát nếu có bản lĩnh cứ đứng một nơi đừng xe dịch, chúng ta mỗi người tiếp thẳng nhau ba chiêu thử sức, dám hay chẳng?

Vì rằng Hoa Sĩ Kiệt sau trăm hiệp giao tay cùng đối thủ đã khám phá được nhược điểm của kẻ địch chỉ sở trường về môn khinh công, nếu như cùng gã giao đấu chàng khó mong thủ thắng nổi .

Hồng Trần Cuồng Sanh kinh nghiệm trận chiến rất phong phú cơ trí lại hơn người, nghe qua lời lẽ đã hiểu ngay dụng ý của đối phương, cười nhạt đáp ngay :

- Ta cũng có điều kiện, nêu như mi bằng lòng, chúng ta cùng trao đổi yêu sách !

Hoa Sĩ Kiệt đầu hiểu là kế của đối phương, nhanh nhẩu gật đầu :

- Được rồi ! Người hãy đưa ra điều kiện cho ta nghe trước nếu như hợp tình hợp lý, chúng ta trao đổi yêu sách ngay !

Hồng Trần Cuồng Sanh đằng hắng lên một tiếng, nghiêm trang cất lời :

- Chúng ta giao tranh trước một trận bằng miệng, sau đấy sẽ theo đề nghị của mi đấu nhau bằng võ thuật, nếu như cả hai trận võ vẫn đều thắng cả, Phan Quyên Quyên sẽ thuộc về kẻ ấy, như vậy được chăng?

Hoa Sĩ Kiệt nhíu mày cân phân nghĩ ngợi chẳng đáp.

Hồng Trần Cuồng Sanh thấy thế khích thêm :

- Có lẽ ranh con mi chẳng dám so khẩu cùng ta vì rằng trong bụng mi chẳng có chi chân tài thực học, bắt quá mi chỉ học lóm võ vẽ vài chiêu thức của người thôi !

Mưu “ khiến tướng không đặng khích tướng” ấy quả nhiên hiệu nghiệm, Hoa Sĩ Kiệt giận dữ thét lên :

- Có chi mà chẳng dám? Thiếu gia nhất định phải khiến mi phục sát đất, để từ đây mi hết còn dám léo hánh đến Trung thổ ngông nghênh.

Hồng Trần Cuồng Sanh thấy kế mọn đắc thành, nhếch môi cười đắc ý :

- Chúng ta nhờ Bình Thiên Giáo Chủ làm chứng, đầu tiên là đấu khẩu, thứ nhì là đối nội lực, sau cùng ta tỉ thí khinh công, ba môn mà thua mất hai, kể như là bại cuộc !

Hoa Sĩ Kiệt lòng rúng động nghĩ thầm :

- Tên ranh này lợi hại thật ! Gã lại đèo thêm một đề nghị có lợi cho gã, nếu ta chẳng chấp thuận cuộc so tài, khác nào tự chứng tỏ mình khiếp

nhược...

Xà Hà Tiên Tử bật cười lạnh lạnh, quay sang hất hàm hỏi Hoa Sĩ Kiệt :

- Sao ? Tiểu tử ngán rồi à ? Nếu như chẳng dám hãy cúi đầu năn nỉ ta sẽ ra phúc cho lần chót, để cút khỏi nơi đây !

Hoa Sĩ Kiệt là một trang thanh niên tính khí cương liệt, đâu thể chịu đựng nổi lời châm chọc miệt khinh của người khác, sảng sớm quát lên :

- Được rồi, ta chấp thuận tất cả điều kiện của tên ông đã nêu ra !

Hồng Trần Cuồng Sanh lạnh lùng cất lời :

- Chúng ta đấu khẩu trước, ta đưa ra ba vấn đề để mi giải, sau đấy mi cũng nêu ra ba đề mục ta giải lại...

Hoa Sĩ Kiệt ngắt lời :

- Khỏi nhiều lời, mau xuất đề cho rồi !

Hồng Trần Cuồng Sanh cười khẩy, cất cao giọng :

- Võ học phát nguyên từ thời đại nào ? Nơi đâu ? Vị ấy là ai, Lộ số ra sao ?

Hoa Sĩ Kiệt nhíu mày nghĩ ngợi giây lâu, thốt :

- Võ học phát nguyên từ lúc nào, nơi đâu, do ai, trên sử sách khó mà tham khảo, nhưng nhân gian trong nước đã biết luyện võ từ hai ngàn năm trước, và chánh thức khai sơn dựng giáo, bắt đầu từ Đạp Ma tổ của Thiếu Lâm...

Hồng Trần Cuồng Sanh cười phá lên :

- Tiểu tử là người Trung thổ, thế mà chẳng rành được vị phát nguyên ra võ học, cùng thời gian và địa điểm, thật đúng là hạng bị thịt toi cơm !

Hoa Sĩ Kiệt bị đối phương mai mỉa, giận đến đỏ mặt tía tai, gầm to một tiếng thanh kiếm trên tay lia mạnh trở ra .

Hồng Trần Cuồng Sanh cả kinh, vội tung mình lên ba trượng cao tránh khỏi thế kiếm của chàng, đoạn quay người chụp nhanh thanh quạt, hai tay chụp lấy đầu quạt tựa như ôm lấy mũi kích bổ thẳng xuống người Hoa Sĩ Kiệt.

Đầu quạt đâm phủ qua làn kiếm khí, phát ra những tiếng soèn soẹt như xé lụa.

Hoa Sĩ Kiệt bỗng thấy đối phương tựa thốt chim ưng, lộn bổ trở xuống, phản công một cách liêu lĩnh như thế, lòng thầm rúng động, vội vận thêm ba thành công lực truyền vào thế kiếm.

Bằng ! . . .

Và tiếp theo tiếng nổ là hai tiếng “huych, huych” nặng nề, cả hai người cùng bật ra sau hai trượng và đồng ngất người hôn mê luôn tại chỗ.

Tất cả cao thủ hiện diện kinh sửng thừ người !

Hàng trăm ánh mắt đều đổ dồn vào hai đối thủ, hồi hộp đợi chờ !

Trận trường nhất thời nặng nề ngột ngạt một mùi tử khí, không khí khã trương đến độ như bóp nghẹt được tim người. .

Bỗng dừng lúc ấy...

Một giọng cười âm trầm, rùng rợn, lạnh lạnh vang lên, xé toang bầu khí

quyển nặng nề, khiến quần hùng đều giật mình nhác mắt quay nhìn, thấy Xà Hà Tiên Tử thoắt động gót chân, ánh mắt rục ngời sát khí, chậm chậm lầm lì xê dần đến bên Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt vẫn hôn mê bất động trên mặt đất, hơi thở thoi thóp như chỉ mảnh.

Bằng vào giọng cười âm trầm cùng đôi mắt loé ngời sát khí của Xà Hà Tiên Tử, chứng tỏ là bà ta sắp sửa hạ độc thủ Hoa Sĩ Kiệt...

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn bảy bước...

Tất cả sư tăng Thiếu Lâm Tự đều đổ dồn ánh mắt vào từng bước xê dịch của Xà Hà Tiên Tử, tâm tình họ theo đó phập phồng khẩn trương dần.

Hoa Sĩ Kiệt vì muốn cứu Thiếu Lâm Tự khỏi trận sát kiếp, mới ưỡn ngực tiến ra giao đấu, điểm ấy, tất cả hoà thượng Thiếu Lâm đều cảm nhận và thấy rõ, nhưng vì họ khiếp hãi bởi võ công cao thâm khó lường của Xà Hà Tiên Tử, nên không một người nào dám bước ra trở ngại.

Giờ đây Xà Hà Tiên Tử cách Hoa Sĩ Kiệt chỉ còn năm bước, ba bước...

Bất thần một giọng quát to từ sau lưng Xà Hà Tiên Tử vọng lên :

- Đứng lại !

Xà Hà Tiên Tử vội dừng bước xoay mình, vừa vịn một lượng kinh phong uy mãnh từ sau lưng ập tới .

Vẫn một tư thái ung dung, Xà Hà Tiên Tử không buồn tránh né, tay phải khê vương ra, chộp nhẹ vào trước mặt, lượng kinh phong vừa ập đến, lập tức bị hoá giải tiêu tan, đôi mắt phụng ngời ngời ánh lạnh thoáng quét qua, nhận ngay đối phương là một đại hán trung niên, mày kiếm mắt cọp, lưng gấu vai hùm, mặt ngời chánh khí...

Xà Hà Tiên Tử sau khi nhìn rõ đối thủ, buông tiếng cười âm trầm :

- Ta ngỡ là ai, té ra Toạ Diệu Kim Cang Vũ Minh, người dám đánh trộm bốn giáo chủ một chiêu, lòng hào hiệp hết lòng vì bạn của người, bốn giáo chủ rất ư khâm phục !

Nàng ngừng lại giây phút và tiếp lời :

- Để tán dương tấm tình ấy, bốn giáo chủ đểchomidđượctoàn thân .

Chạm vang lạnh rần như băng đá, khiến người nghe không khỏi ớn ớn rùng mình.

Toạ Diệu Kim Cang Vũ Minh trừng mắt giận dữ :

- Yêu phụ ! Mi địa vị Giáo chủ Bình Thiên, lại thừa nguy của người, chẳng sợ thiên hạ giang hồ cười chê hay sao ?

Xà Hà Tiên Tử cười lên ha hả :

- Phóng mắt nhìn vào võ lâm hiện tại, kẻ nào dám chê bai trước mặt bốn giáo chủ? Bình thiên giáo chẳng bao lâu sẽ bình định võ lâm, quét nghiêng thiên hạ, ai lại dám chẳng nghe lời chỉ huy của ta ? Ha...ha... ha...

Vũ Minh cười khẩy :

- Lấy đức phục người là còn, dùng uy phục người vong! Yêu phụ nếu mi còn tiến lên một bước, Vũ Minh này se vì bằng hữu mà liều mạng cùng mi !

Xà Hà Tiên Tử hừm lên giận dữ :

- Dám buông lời bất kính, súc sinh quả to gan !

Biết rõ tài lực mình chẳng bằng Xà Hà Tiên Tử, thừa lúc đối phương đang trò chuyện, Vũ Minh chập nhanh song chưởng và liêu lĩnh quật mạnh trở ra đột kích đối phương với một đòn sấm sét may ra hạ được đối phương cứu nguy cho bạn.

Nhưng Xà Hà Tiên Tử đâu phải là hạng dễ cho y hành động theo ý muốn, tay phải bà nhẹ khoác vào không khí, ngón trỏ tay trái đồng thời điểm nhanh ra, miệng thét to :

- Dám xuất thủ tập kích bản giáo chủ, hãy đón lấy ngọn Yêu Xà chỉ này !

Vũ Minh thấy chưởng lực mình bị hoá giải tiêu tan, biết ngay thế nguy, vừa định xoay tay phá thế chợt cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình nặng như sơn thạch từ trên đè ập xuống đỉnh đầu...

Chàng vội vã vọt người thối hậu nhưng đã trễ, gót chân chỉ nhõm lên được vài bước, loạng choạng té sấp xuống, thân hình rung rẩy một lúc rồi thảng cẳng nằm im.

Viên Ngữ đại sư đứng phía sau lưng Vũ Minh, trầm trầm đọc lên một tràng Phật hiệu, nghiêm trang tiếp lời :

- A Di Đà Phật ! Nữ thí chủ ra tay quá lang độc ! Luật nhân quả tuần hoàn rất chóng, nữ thí chủ mau tỉnh ngộ là hơn !

Xà Hà Tiên Tử ngạo nghễ cười to :

- Nhân quả là cái thá gì ? Võ công mới là nhân quả, hôm nay nếu kẻ nào chẳng phục bổn giáo chủ, ta sẽ giết chết ngay, giết mãi cho đến khi nào khắp võ lâm thiên hạ đều quy thuận mới kỳ thôi !

Viên Ngữ đại sư buông tiếng than dài :

- Thuốc hay không trị được bệnh ngặt. Phậ chỉ độ được kẻ hữu duyên !
Nữ thí chủ đã không kể chi nhân quả, bần đạo còn biết nói chi hơn !

Dứt lời, đại sư khẽ nhắm mắt lại, khuôn mặt lộ đầy sắc u buồn, thăm
hiểu Thiếu Lâm hôm nay khó lòng hy vọng tránh được một tai ương chết
chóc hãi hùng, bất giác hai tay chấp lại, lâm râm niệm Di Đà Kinh, thái
độ vô cùng trầm tĩnh như sẵn sàng đón chờ mối nguy nan diễn biến...

Xà Hà Tiên Tử cười khan luôn mấy tiếng :

- Lão trọc thối, đừng vờ vĩnh từ bi mộ đạo, trên đời không gì đáng ghét
hơn là hạng hoà thượng đạo sĩ tu để trốn nợ trần, bốn giáo chủ giết mi
chết trước rồi sẽ hay !

Tay áo lụa cùng theo lời nói, nhẹ nhàng phát lên, một luồng lực đạo lập
tức ủa ra bắn thẳng về phía nhà sư .

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đường tơ lộn ruột

Viên Ngữ đại sư sắc mặt nhất thời răn lại, vội dương đôi tay áo rộng, che ngang trước ngực, nhưng lực đạo luồng tụ phong của Xà Hà Tiên Tử vô cùng to rộng tựa như một lạng

hải triều bổ ập tới, khiến Viên Ngữ đại sư bị tống văng ra sau tám bước, té ngồi trên mặt đất.

Xà Hà Tiên Tử đắc ý cười to :

- Lão trọc thối chỉ là hạng bị thịt vô dụng, hãy nếm thêm một chưởng của ta, sớm mà về Tây phương với Phật Tổ.

Hữ chưởng liền đó đột ngột quật nhanh ra, Viên Ngữ đại sư chưa kịp rú lên một tiếng thảm thiết, cả đầu lẫn bộ phận vai đều nát liền từng mảnh máu me vụn vắn.

Tất cả sư tăng Thiếu Lâm đều lạng người trở mắt, nhìn thấy trường môn nhân của mình, cùng năm vị cao thủ đều chết một cách cực kỳ thảm thiết, người nào cũng hồn vía rụng rời, lại thêm mất kẻ cầm đầu tựa như bày dê vô chủ, nhất tề hô lên một tiếng đoạn ùn ùn đua nhau chạy thoát thân, trận tuyến La Hán bỗng chốc rời rã tan tành.

Đột nhiên họ cùng nghe sau lưng mình vang lên một giọng thét thật uy nghi :

- Tất cả hãy đứng im.

Ơm vang lạnh lảnh như sấm nổ bên tai, và mườn tượng có một ma lực đe dọa hãi hùng, khiến tất cả đều dừng chân khựng bước đứng trơ ra một chỗ.

Xà Hà Tiên Tử lại quát to :

- Kẻ nào chịu hoàn tục và bằng lòng vĩnh viễn quy thuận bốn giáo sẽ được sống .

Bà quay mắt nhìn phía quái nhân áo trắng truyền lệnh :

- Bạch Vân Vân, con hãy xử đám trọc thối này, kẻ nào không bằng lòng hoàn tục, cứ thẳng tay giết chết tất cả, để sư phụ còn đưa hai gã tiểu tử kia đi trước !

Dứt lời, Xà Hà Tiên Tử quay bước tiến về phía Hoa Sĩ Kiệt đang thoi thóp.

Nhìn thấy chàng nằm ngửa người im lìm trên mặt đất khoé miệng rìn rịn máu tươi, nhưng vành môi vẫn điểm xuyên một nụ cười bất khuất. Xà Hà Tiên Tử nhếch mép cười :

- Ranh con chết mà vẫn chẳng bỏ thói ngông cuồng, bốn giáo chủ vốn ra chẳng muốn giết mi, nhưng để mi sống sót, sau này sẽ là một mối đại họa của bốn giáo chủ, âu cũng là số của mi...

Tay phải của bà thành linh nhắc cao ra trước và bổ nhanh xuống người Hoa Sĩ Kiệt.

Bỗng cùng trong một lúc ấy, hai bóng người từ hai phía khác nhau đồng thời lao bắn tới, thân hình chưa đến kinh phong đã ùa dăng đến trước hứng lấy ngọn Xà Yêu chỉ của Xà Hà Tiên Tử, vừa vụn luồng chỉ phong tuyết độc ấy chỉ còn cách thân mình của Hoa Sĩ Kiệt không hơn tấc.

Xà Hà Tiên Tử kinh hải giật bắn mình, định thần nhìn lại, dưới chân bà hai bóng người đang quì rạp cung kính, đầu gằm xuống chẳng dám ngẩng lên.

Ngó kỹ té ra hai ả đồ đệ trong Ngũ Phụng của mình, Hồng Phụng Trịnh Bội Hà và Bạch Phụng Bạch Vân Vân.

Bà chưa kịp hết kinh ngạc, quái nhân áo trắng tức Bạch Vân Vân vập đầu thưa :

- Xin sư phụ dung tội cho đệ tử, sư phụ tạm thời tha mạng đừng sát hại đến hần !

Xà Hà Tiên Tử chẳng buồn nghe lời khẩn cầu của Bạch Vân Vân, quay sang hỏi quái nhân áo hồng Trịnh Bội Hà :

- Trịnh Bội Hà, con cũng phải lòng tên ranh ấy à?

Quái nhân áo hồng ập ứng :

- Đệ tử chỉ cầu xin sư phụ đừng sát hại hần thôi...

Xà Hà Tiên Tử giận quát to :

- Phải chăng tên ranh này cùng chị em bọn người đã quen trước, chã trách lần trước nơi Kim Đĩnh Nga Mi bọn người có ý thả gã thoát đi !

Bạch Vân Vân vội biện hộ :

- Nơi Kim Đĩnh Nga Mi không phải chúng con có ý thả hần trốn khỏi, mà là con ưng to mang gã trốn đi . Mệnh lệnh của sư phụ, đệ tử chúng con đâu dám vi kháng.

Xà Hà Tiên Tử cười lạt :

- Được, mi cho là mệnh lệnh của sư phụ không dám vi kháng. Bạch Vân Vân, bây giờ sư phụ hạ lệnh cho con phải giết chết tên khốn ấy, cắt đầu

đem dâng cho sư phụ !

Dứt lời, lôi bên thắt lưng ra một thanh đoản kiếm sắc bén trao cho nàng.

Bạch Vân Vân hai tay đón lấy thanh kiếm, toàn thân run bắn lên như chạm phải luồng điện, nhưng vì khuôn mặt bị che kín trong chiếc mặt nạ xấu xí, không sao nhìn rõ thần sắc nàng lúc ấy, song qua ánh mắt và đôi tay, đủ thấy được nội tâm mâu thuẫn và đau đớn của nàng.

Tay nàng cứ mân mê thanh kiếm trù trù mãi chẳng biết định lẽ nào...

Buổi đầu tiên gặp mặt Hoa Sĩ Kiệt, lòng Bạch Vân Vân đã khắc ghi hình bóng chàng trai đỉnh ngộ.

Hai mươi năm trời sống trong hoàn cảnh nghiệt ngã lạnh lùng, vừa tiếp xúc với thế giới bên ngoài, lại gặp ngay một thiếu niên hào hùng tuấn tú, thử hỏi làm sao nàng chẳng nao động cõi lòng, những nhiệt tình chất chứa đè ép bao tháng ngày được dịp tuông trào như hoả diệm sơn bộc phát.

Thấy thái độ chần chừ của nàng, Xà Hà Tiên Tử tức tối hét to :

- Bạch Vân Vân, sao còn chưa động thủ ?

Bạch Vân Vân giật thót mình và như một kẻ vừa sức tỉnh cơn mê, nàng mím môi nhắc kiếm đâm xuống lòng ngực Hoa Sĩ Kiệt.

Trịnh Bội Hà kinh hãi rú lên :

- Tam sư tỷ chị....

Giữa tiếng quát kinh hãi của nàng, từ không trung bất thần sà vút xuống một con chim ưng khổng lồ, xoè móng quắp lấy thanh kiếm trên tay Bạch Vân Vân và hất thẳng về phía Xà Hà Tiên Tử...

Xà Hà Tiên Tử vô cùng kinh ngạc vội phất cánh tay lụa đánh rơi mũi kiếm xuống đất.

Đến khi định thần nhìn lại, con ưng khổng lồ nọ đã chộp lấy Hoa Sĩ Kiệt và bay vút lên trời.

Trịnh Bộ Hà hốt hãi la to :

- Lần trước tại Kim Đỉnh Nga Mi cũng chính con ưng ấy đã cứu hãn thoát đi.

Xà Hà Tiên Tử tức tối nghĩ thầm :

- Con linh điểu này do ai nuôi dưỡng mà dám bay đến đây chống đối cùng ta, cần phải trừng trị tội hỗn của nó mới được.

ý nghĩ vừa thoáng qua, tay phải đã nhanh nhẹn bay ra chộp thẳng vào hư không một

nhát.

Con ưng to nọ đang vỗ cánh tung vút từng mây, bỗng đảo nghiêng và một chiếc cánh hơi xệ đi, nhưng vẫn gượng tiếp tục bay cao về phía trước.

Xà Hà Tiên Tử sửng sốt, khen thầm :

- Sức lực của con ưng to này ít nhất có trên ngàn cân, nên có thể hứng lấy một ngọn trảo của ta mà không hề hấn gì .

Bà bỗng thét lên một tiếng to, hai tay thành linh chộp thẳng về hướng linh điểu đang bay .

Từ lòng hai bàn tay của bà lập tức thoát ra hai ngọn kinh phong như sóng dữ tủa thẳng vào không gian.

Con ưng to bỗng kêu lên mấy tiếng thật bi thiết, thân hình không ngờ chao động giữa không trung và dần dần rơi xuống.

Xà Hà Tiên Tử cười đắc ý :

- Tưởng đâu súc sanh mi kháng cự nổi thần lực của bốn giáo chủ, té ra chỉ có thế !

Dứt tiếng, bà ta lắc mình xê gần đến chỗ con ưng to, thấy con vật nằm mẹp trên mặt đất, đôi mắt bấn ngời hai luồng sát khí rợn người, cất cổ há mỏ chồm vờn như muốn mổ.

Nhìn kỹ con vật, thân hình rất to lớn, cao hơn thước từ trong lớp xanh xám óng ánh, màu đỏ khong ngớt rịn ra, chứng tỏ là bị thương không nhẹ lắm.

Đang lúc Xà Hà Tiên Tử chăm chú quan sát con vật bị thương, từ không trung bỗng thoát xuống một bóng to xanh sẫm tiếp theo đấy, trước mặt bà đột ngột hiện ra một người cùng một chim.

Kẻ vừa đến là một nữ lang áo lam, tóc dài xoả vai khăn xan che kín mặt nàng, qua dáng điệu tha thướt cùng dáng dấp thuôn tròn đều đặn của nàng, đủ phán đoán là một giai nhân tuyệt sắc, tay nàng ôm chặt chiếc đao, chễm chệ trên lưng một con chim to màu lông xanh sậm mượt như con ưng đang bị thương.

Đôi mắt nữ lang vừa đến, chột chạm lên thân hình Hoa Sĩ Kiệt cùng thót chim ưng đang bị thương nằm lịm trên mặt đất, liền buột “ồ” một tiếng thản thốt, đoạn hấp tấp nhảy xuống lưng chim, móc ra một viên thuốc nhét vào mỏ con vật bị thương.

Nhìn thấy cách trang phục cùng phong thái ung dung của nữ lang nọ, Xà Hà Tiên Tử khe khẽ giựt mình.

Nữ lang áo lam đưa mắt quét nhanh khắp bốn phía trận trường, dẫn giọng hỏi :

- Aidãthương Linh nhi của ta ?

Và không đợi ai trả lời, nàng hất hàm về phía Xà Hà Tiên Tử hỏi tiếp :

- Nếu là người thì mau tự nhận là hơn !

Xà Hà Tiên Tử cười khẩy :

- Cô nương, đã thương một con vật có đáng là bao, làm gì phải hốt hải đến thế ?

Nữ lang áo lam trở tay ngay Xà Hà Tiên Tử, x½ng giọng :

- Nhất định là người rồi !

Xà Hà Tiên Tử dừng dừng gật đầu :

- Phải ! Chính bốn giáo chủ đã làm, chim cô nương nuôi nhưng lại thả lỏng cho bay bậy, chẳng lẽ không đáng đánh sao ?

Nữ lang áo lam không ngờ nàng áo trắng trước mặt dám buông lời trả treo với mình như thế, giận dữ rít lên :

- Thiếu nợ trả lời, giết nhưn thường mạng, chim ta bay giữa không trung, người lại đánh đánh thương nó, giờ đây phải chịu ta một chương để trừ.

Xà Hà Tiên Tử bật cười lạnh lạnh :

- Cô nương quả là to gan lắm đấy, cô có biết bốn giáo chủ là hạng người chi không?

Nữ lang áo lam cũng buông tiếng cười lạnh nhạt, đưa tay chỉ vào chót mũi của mình, hỏi lại :

- Người cũng chắc chưa nghe ta là hạng người chi à ?

Xà Hà Tiên Tử xám mặt lại, giọng gằn gằn :

- Cô là ai ?

Nữ lang áo lam lạnh lùng đáp :

- Người có nghe cách đây mấy mươi năm về trước, giang hồ xuất hiện ba Nữ hai Nam, vậy ba Nữ ấy ám chiaì ?

Xà Hà Tiên Tử giật bản mình thốt to :

- Cô...Cô nương là Thất Sát Thần Bà hay Băng Hồn Tiên Cơ ?

Băng Hồn Tiên Cơ không đáo mà hỏi lại :

- Còn người là Xà Hà Tiên Tử phải không ?

Xà Hà Tiên Tử trong cổ họng hừ lên một tiếng, ánh mắt ngời ngời tinh quang, bà đã thấy qua Thất Sát Thần Bà, lối trang phục không phải như thế, nữ lang này nhất định là Băng Hồn Tiên Cơ rồi.

Bà quay sang ra lệnh cho Hồng, Bạch Song Phụng :

- Hoả tốc truyền lịnh cho tất cả cao thủ của Xà Yêu Hồ bao vây kín mặt Băng Hồn Tiên Cơ, không được cho y thoát chạy !

Băng Hồn Tiên Cơ quét mắt nhìn khắp cao thủ của Xà Yêu Hồ đang vây chặt bốn bên cất tiếng cười ha hả :

- Xà Hà Tiên Tử mi uống phí tâm cơ mất rồi, nêu như bốn nhân sợ mi, đâu có đến đây tìm mi.... . ha...ha.... . ha...

Xà Hà Tiên Tử giận dữ quát to :

- Nàng và ta đồng danh trên giang hồ, giữa chúng ta như nước sông nước giếng chẳng phạm nhau, tại sao nàng lại đến đây quấy phá chuyện của bốn tiên tử?

Băng Hồn Tiên Cơ cười lạt :

- Bốn nhân tình cờ tạt ngang đây, thấy người nguy không lẽ chẳng cứu !

Xà Hà Tiên Tử nhếch môi dẫn giọng :

- Bằng vào mấy chiêu Băng Hồn Chưởng xoàng xĩnh của người có thể cứu được ai chứ? Người hãy nhướng mắt nhìn kỹ bốn phía bên ngoài là những hạng người nào ? Người nhắm đủ khả năng áp đảo tất cả cao thủ đây chẳng?

Băng Hồn Tiên Cơ bĩu môi khinh miệt :

- Lũ ấy à ? Chỉ là hạng đánh trống vỗ tay, cùng hạng cùng đình khiêng kiệu có chi mà đáng bận tâm, lần chót ta cảnh cáo tiên tử, đừng thị cường hung hăng háo sát, bằng trái lại, ha...ha. . chừng đó...

Xà Hà Tiên Tử cố dẫn giận mím môi :

- Hai mươi năm trước, ta và người đồng danh trên giang hồ, hai mươi năm sau, bốn giáo chủ muốn được thưởng thức công lực của người...

Bà vụt quát lên một tiếng thật to, xoay tay nghiêm thế, lớn tiếng hỏi tiếp :

- Bạng Hồn Tiên Cơ, người nhận ra chiêu này không ?

Bạng Hồn Tiên Cơ nghiêng mặt khẽ liếc thấy giữa lòng bàn tay hữ giơ cao của đối phương ánh hồng ngời chói lên, liền bữu môi cất lời :

- Một chiêu môn Hồng Quang Nhật Chưởng ấy có chi lạ kỳ mà khoe vênh váo !

Xà Hà Tiên Tử nghe đối phương nói trúng phóc tên chiêu thế của mình, lòng không khỏi thoáng rung động, trầm giọng hỏi tiếp :

- Người có biết Hồng Quang Nhật Chưởng là một trong bảy đại tuyệt kỹ của võ lâm chăng? Uy lực nói phát ra lợi hại thế nào không?

Bạng Hồn Tiên Cơ cười khẩy :

- Có thể Nhật Quang Thần Chưởng được liệt vào bảy đại tuyệt kỹ trong võ lâm, ngưng mi khổ luyện đã hai mươi năm, mà hoả hầu vẫn chỉ có bảy thành trở lại, nhằm cũng chẳng phát huy được mấy uy lực.

Xà Hà Tiên Tử càn kinh ngạc nhủ thầm :

- ả chỉ thoáng nhìn qua đã đoán ngay Nhật Quang Thần Chưởng của ta chỉ có bảy thành, đủ thấy công lực ả cao minh khó lường.

Lòng bà do đấy không tránh khỏi âm thầm khiếp hải .

Bạng Hồn Tiên Cơ như đã nhìn thấu qua nội tâm của đối phương cười nhạt tiếp lời :

- Giáo chủ hãy để tay xuống là hơn, và dẫn tất cả đệ tử đồng đảng của

người rời khỏi nơi đây, để hoà khí giữa đôi bên không sức mẻ.

Trước mắt đông đủ bao nhiêu nhân vật võ lâm, Xà Hà Tiên Tử để đầu khếp mình chịu nhục, sự giận vút chớ'c xông cao, nghiêng răng hét lớn :

- Tốt lắm ! Băng Hồn Tiên Cơ hãy ném thử Nhật Quang Thần Chưởng của ta, xem có lợi hại hay là không ?

Cao thủ bốn phía nghe thế đều tái sắc kinh hoàng, vì họ biết rõ một khi Nhật Quang Thần Chưởng thi thố ra, có thể cháy tiêu cả vỏ đất.

Xà Hà Tiên Tử tay hữu càng lúc càng nhắc cao, ánh hào quang màu hồng giữa lòng bàn tay càng đỏ rực như máu...

Sắc mặt Băng Hồn Tiên Cơ bỗng răn lại, trụ vững như thế núi, song chưởng đưa ngang trước ngực.

Bất thần Xà Hà Tiên Tử quát lên một tiếng to, hữu chưởng chậm chậm đẩy về phía Băng Hồn Tiên Cơ.

Lập tức một luồng ánh sáng rực rỡ màu hồng nhoáng phừng lên, thân hình Băng Hồn Tiên Cơ cơ hồ bị phủ chụp trong luồng hồng quang nọ, tất cả cao thủ bốn phía đều khiếp hải xô nhau thối hậu ra xa để tránh hơi tấp vào mặt.

Luồng hồng quang càng lúc càng đỏ thắm lên, che mất cả hình tích Băng Hồn Tiên Cơ, quần hùng bên ngoài cố bết mắt ra nhìn, cũng không sao thấy rõ tình hình bên trong.

Độ thời gian một tuần trà sau, những tiếng xèo xèo vang lên không ngớt và những làn hơi trắng bốc lên nghi ngút, luồng hồng quang dần dần tắt mất... tiếp theo đó một luồng hơi lạnh như từ núi băng toát ra ập thẳng về phía Xà Hà Tiên Tử và toả ra bốn phía trận trường.

Xà Hà Tiên Tử thất sắc kêu lên :

- Băng Hồn Mãn Càn Khôn !

Bà vừa đề khí định đưa Nhật Quang Thần Chưởng trở ra phản kích, Băng Hồn Tiên Cơ đã lạnh lùng cất lời :

- Công lực giữa hai ta thế nào đã hiểu nhau rồi, nếu còn liều lĩnh manh động, chỉ sợ đi đến chỗ lưỡng bại thọ thương, nếu như giáo chủ chưa phục, thì đến ngày mồng chín tháng chín khai sơn thiết giáo sắp tới kia, bốn nhân sẽ đến thỉnh giáo thêm !

Xà Hà Tiên Tử cười gằn một tiếng, hậm hực thốt :

- Được ! Bốn giáo chủ gia ân cho mi sống thêm ba tháng nữa vậy !

Dứt lời quay sang chúng cao thủ Xà Yêu Hồ ra lệnh :

- Sửa soạn rời ngay !

Liên theo câu nói, Xà Hà Tiên Tử thoát mình lui vào kiệu răn, bốn đại hán lập tức nhắc kiệu lên vai và phóng nhanh xuống núi, khoảnh khắc đã mất dạng.

Băng Hồn Tiên Cơ thấy Xà Hà Tiên Tử đã bỏ đi, liền buồn bã đưa mắt nhìn quanh những xác chết hòa thượng Thiếu Lâm la liệt khắp mặt đất, không khỏi than dài :

- Thiếu Lâm Tự bị gặp phải trận đồ sát này, sợ e khó mà ngóc đầu lên nổi, trong võ lâm bỗng xuất hiện mục đại sát tinh như thế, thật là sắp đến ngày mạt nhật vậy !

Nàng cúi xuống bồng lấy Hoa Sĩ Kiệt để lên lưng chim ưng, con ưng to sau khi phục xong viên thuốc của Băng Hồn Tiên Cơ thương thế đã khá

nhieu, rướn cổ ré dài một tiếng đoạn võ cánh tung bông vào khoảng không mang theo cả Hoa Sĩ Kiệt trên lưng bay đi.

Qua chẳng biết bao nhiêu lâu thời gian, Hoa Sĩ Kiệt dần dần tỉnh lại, mở mắt nhìn lên, cảnh vật xung quanh khiến chàng ngỡ ngác sửng sờ !

Tung Sơn, Thiếu Lâm Tự chẳng thấy, Xà Hà Tiên Tử, Hồng Trần Cuồng Sanh cũng mất dấu nốt...

Nhưng trận ác đấu cùng Hồng Trần Cuồng Sanh trên Thiếu Lâm Tự vẫn như sống động trước mắt chàng.

Quét mắt nhìn quanh, thấy nơi mình đang nằm là một mái tranh cheo leo trên đỉnh núi, bên cạnh để la liệt những chiếc bánh khô và vật thực. Chàng biết đây là lương thực hàng ngày chim ưng đã mang đến cho chàng và có lẽ vì chàng mê man bất tỉnh suốt ngày đêm nên không hay biết.

Tần mẫn đếm những chiếc bánh khô, vừa vụn là 30 chiếc. Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu vu vơ :

- Không lẽ ta đã mê man suốt mười ngày rồi ? Nơi đây là đâu ?

Chàng lại đưa mắt nhìn ra ngoài, thế núi không cao lắm có thể quan sát tận tường những đồng bằng dưới bốn phía chân núi, nhưng chàng không sao nhớ được đây là nơi nào, chỉ ý thức được rằng đã rời khỏi Tung Sơn rất xa !

Nhắc mắt nhìn lên bầu trời, ánh tà dương đã nhếch h $\frac{1}{2}$ n về Tây, sương đêm đang phủ trắng khắp núi đồi .

Thầm nghĩ trời đã tối, mà mấy ngày trời chưa nuốt chi vào bụng, nên vừa tỉnh lại, cơn đói lập tức hoành hành, chàng bất giác chép lưỡi thèm thỗng.

Chợt cảm thấy một mùi hương từ các kẻ rặng thoang thoảng vào nóc giòng, chàng hiểu rằng mình đã được ai cho uống một loại đơn dược chi đó !

Thử điều khí vận công, thể nội bỗng như có một luồng sức mạnh kỳ lạ trào thoát ra ngoài, mũi mắt và miệng chàng bốc lên một luồng hơi trắng long lanh và lạnh toát như giá tuyết.

Là một chàng trai tuyệt thế thông minh, lúc ấy chàng đã hiểu rõ mình nhất định là lại gặp một kỳ ngẫu chi, bằng chẳng vậy, trong người có một nguồn hào lực như thế ?

Lòng ngồn ngang mừng rỡ và kinh ngạc, chàng thuận tay vớ lấy một ổ bánh khô ăn ngẫu nhiên.

Vừa nhai bánh vừa lẩm bẫm vu vơ :

- Một hạt cơm hay miếng cháo thọ của người, đều nhớ ân báo đền, huống chi...

Từ sau lưng chợt vang lên một giọng nói lạnh băng, cắt mất giòng suy tư của chàng :

- Ranh con, ai cần mi báo ân báo đức, gia ân chẳng qua hành động vì con gái của mình thôi .

Hoa Sĩ Kiệt giật bản mình, vội quay phắt người lại trước mặt chàng độ năm bước xa, sừng sững một nữ lang áo lam với chiếc khăn xanh bịt mặt, không sao nhìn rõ dung mạo cùng tuổi tác nàng ra thế nào, nhưng qua đôi ánh mắt bản ngời tinh quang đủ nhận thức nàng có nội lực hùng hậu sô song.

Với tai mắt linh mẫn của Hoa Sĩ Kiệt như thế mà đối phương lặng lẽ tiến

đến bên chàng cách xa không đầy sáu bước mà chàng vẫn không máy may hay biết, thuật khinh công của nàng đáng liệt vào mức xuất quỷ nhập thần !

Hoa Sĩ Kiệt tuy mù tịt không hiểu vị nữ lang áo lam bịt mặt kia là ai, nhưng qua lời lẽ của nàng vừa thốt dường như chính người vừa cứu chàng thoát khỏi nguy hiểm và đưa về đây. Chàng vội bảo :

- Phải chăng tiên bối đã cứu mạng vãn bối và đưa đến chốn này ?

Nữ lang áo lam lạnh lùng cất lời :

- Chuyện qua chẳng cần nhắc đến ! Tiểu tử sau lực phục vạn niên Tuyệt Quy hoàn của ta, cảm thấy thế nào ?

Hoa Sĩ Kiệt thật tình đáp :

- Lúc này vãn bối vận khí thử, cảm thấy trong người cuộn cuộn một luồng khí lưu cực lạnh từ ngũ quan xông thoát ra, khiến cây cỏ bốn phía lập tức kết thành sương băng, chẳng biết phải là hiệu dụng của Vạn Niên Tuyệt Quy Hoàn hay không ?

Nữ lang bịt mặt bỗng hoa tay nhảy nhót cười phá lên :

- Băng nhân ! Người Tuyệt ! Ha. . Ha. . ! Già đã tạo được thành một “người tuyết” đạo của già chẳng đến nỗi cô độc lắm.

Hoa Sĩ Kiệt ngơ ngác, trở mắt nhìn vẻ mừng rỡ như điên của nữ lang bịt mặt, nhú mày cất tiếng hỏi :

- Người Tuyệt ? Ai là người tuyết ?

Nữ lang bịt mặt bỗng lịm ngay tiếng cười, nghiêm trang đáp :

- Chính tiêu tử mới thành “người tuyết” đấy !

Như sợ Hoa Sĩ Kiệt chưa hiểu, bà bồi thêm một câu :

- Chính vì tiêu tử phục xong Vạn Niên Tuyết Quy Hoàn đó, nên mới thành được Người Tuyết.

Hoa Sĩ Kiệt lăm bằm nhắc lại danh từ “Vạn Niên Tuyết Quy Hoàn” và hỏi tiếp :

- Cách chế Vạn Niên Tuyết Quy Hoàn ra sao ? Thế nào là trở thành Người Tuyết?

Nữ lang bịt mắt lại cười to :

- Tiêu tử ngốc thật ! Người Tuyết tức là Băng Nhân, không sợ lửa, chính là khắc tinh với Nhật Quang Thần Chưởng của Xà Hà Tiên Tử ! Còn Vạn Niên Tuyết Quy Hoàn là chất trứng của con Quy già vạn năm ẩn sâu giữa dãy núi Trường Bạch Sơn, già đây đã phí nửa đời người mới tìm được, đem về chế luyện với nhót mũi của mình thì thành...

Hoa Sĩ Kiệt nghe được Người Tuyết là khắc tinh của Nhật Quang Thần Chưởng của Xà Hà Tiên Tử lòng rất đổi vui mừng, nhưng khi nghe đến Vạn Niên Tuyết Quy Hoàn chế bằng chất nhót mũi của y thi, không khỏi lợm giọng muốn ói.

Nữ lang bịt mắt bỗng dứt ngang tiếng cười lạnh lùng hỏi :

- Tiêu tử, tên họ là chi ?

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt.

Nữ lang bịt mắt lại hỏi tiếp :

- Mi tự xưng là Thất Độc Thần Kiếm Khách, phải chăng là truyền nhân của Thất Độc Thần Kiếm Lan Sơn Quân.

Hoa Sĩ Kiệt rất đỗi ngạc nhiên :

- Vì sao tiền bối lại biết văn bối mạo xưng Thất Độc Thần Kiếm Khách? Phải chăng tiền bối có đến Tung Sơn...

Nữ lang bịt mắt ngắt ngang, cười lạt :

- Mi đến Tung Sơn được, chẳng lẽ ta không đi được à ?

Hoa Sĩ Kiệt đỏ mặt, chậm rãi tóm tắt kể lại chuyện ngẫu nhiên gặp Thất Độc Thần Kiếm nơi địa tuyệt cho đối phương nghe .

Nữ lang bịt mắt chờ Hoa Sĩ Kiệt dứt lời, liền khẽ lắc đầu :

- Với chút võ công của tiểu tử hiện nay, vẫn chưa phải là đối thủ của Thanh Hải Nhị Cốc cùng Tây Tạng Tam Bảo . Thay Thất Độc Thần Kiếm báo thù, đâu phải là chuyện đơn giản !

Hoa Sĩ Kiệt buồn bã thốt :

- Văn bối cố hết sức mình để tròn lời hứa, bước được bước nào hay bước đó. .

Nữ lang bịt mắt vụt “hừ khan” một tiếng to :

- Nhưng tiểu tử đâu còn sống mà hòng trở về quan nội...

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc :

- Nơi đây chẳng phải là quan ngoại sao ? Tại hạ cùng nhân vật quan ngoại không oán thù ai, tại sao chẳng còn trở về quan nội ?

Nữ lang bịt mặt cười âm trầm :

- Hoa Sĩ Kiệt, mi tưởng là ta khi không lại mất công cứu mi ra khỏi Thiếu Lâm Tự đấy à? Hừm ! Nói toạt cho mi nghe, vì con gái cưng của già ao ước muốn được so tài cùng mi, cho nên ta mới phải chịu nhọc đi giải cứu và đưa mi đến đây .

Hoa Sĩ Kiệt càng nghe càng hoang mang chẳng hiểu, vội chối từ :

- Lệnh thiên kim định cùng tại hạ so tài ? Nhưng tại hạ không có cái nhã hứng đó !

Nữ lang bịt mặt lại hừ lên một tiếng rõ to :

- Mi dám chẳng muốn so tài cùng con gái ta à? Già đây một đời tạo chỉ được một đôi Người Tuyết một là con gái của già, từ khi cô ta trở thành người Tuyết cứ buồn buồn chẳng vui, thường đánh đàn để tiêu sầu, những kẻ vô phúc thấy nó đều bị giết chết cả chỉ có tiểu tử mi khôn hồn chẳng nhìn nó, khi gặp nhau trên ngọn Thái Sơn, cho nên chẳng giết mi...

Hoa Sĩ Kiệt bàng hoàng vỡ lẽ, nhớ lại cảnh tượng trên ngọn Thái Sơn độ nọ...

Nữ lang bịt mặt ngừng lại đưa mắt quan sát sắc diện Hoa Sĩ Kiệt một lúc rồi tiếp lời:

- Sau đấy nó còn dạy mi ba tháng trời Băng Hồn Chưởng có phải vậy không? Nhưng cũng bắt đầu từ ngày đó, nó càng chẳng vui thêm, cứ đòi già phải tìm cho được tiểu tử mi đưa về quan ngoại cùng nó so tài .

Hoa Sĩ Kiệt càng lúc càng như rơi vào trăm trượng sa mù, ngẩn ngơ chẳng hiểu :

- Nếu thật lệnh ái có ý muốn cùng tại hạ so tài, lão tiên bối tại sao lại còn ban Vạn Niên Tuyết Quy Hoàn giúp tại hạ tăng thêm công lực âm hàn?

Nữ lang bịt mặt cười khẽ :

- Vì con gái ta bảo là nếu chẳng luyện cho mi trở thành người Tuyết, cuộc thi tài như thế rất bất công, do đấy mà ta đành đem Vạn Niên Tuyết Quy Hoàn cuối cùng cho mi uống.

Hoa Sĩ Kiệt rất bực thông minh, qua vài câu đối đáp đã nghe ra dụng ý thâm sâu của đối phương, lòng không khỏi hồi hộp băn khoăn, vội hỏi :

- Lệnh ái ở nơi nào ? Cách thức so tài ra sao ? Xin lão tiên bối giảng giải .

Nữ lang bịt mặt ánh mắt bỗng hừng lên sát quang rợn người, giọng nói cũng đổi thành âm trầm đáng khiếp:

- Ngày so tài cũng là ngày cuối cùng của mi, vì kẻ thua nhất định phải bị kẻ thắng sát

hại !

Hoa Sĩ Kiệt hơi bất mãn :

- Chưa biết tại hạ thua hay lệnh ái thua, nhưng nếu tại hạ thắng cũng chẳng thể hạ độc thủ như lời tiên bối được !

Nữ lang bịt mặt vụt ngửa mặt cười khanh khách :

- Mấy năm rồi đừng nói là cùng nó so tài, mà chỉ nhìn thấy mặt nó, chưa có người nào được tha khỏi chết, ta đoán chắc là tiểu tử thế nào cũng bỏ mạng ha...ha...ha. .

Hoa Sĩ Kiệt hào khí lâng lâng, dũng dạc cất lời :

- Đã thế lão tiên bối cứ đưa tại hạ đến so tài ngay bây giờ được không?

Nữ lang bịt mắt gật đầu :

- Càng hay ! Nhưng phải bịt mắt mi lại, già se dẫn mi đi !

Chẳng biết là bao lâu thời gian, con chim từ từ đáp xuống mặt đất, Hoa Sĩ Kiệt vội kéo miếng vải che mắt xuống, nhìn quanh cảnh vật bốn phía, không dẫn được lòng kinh ngạc.

Vì nơi vị trí chàng đang đứng là một toà cung điện cực kỳ hùng vĩ nguy nga . Khắp tường trần thiết những viên châu báu long lanh loé mắt.

Những viên châu báu nọ, không những giá đáng liên thành, mà toàn là vật hiếm có dù vua chúa chưa chắc đã có.

Đang khi Hoa Sĩ Kiệt còn ngẩn ngơ ngăm ngúa, chợt từ trên nóc cung, vọng xuống một nhạc khúc êm đềm dịu dặt như từ thiên cung chậm chậm trôi lại....

Từ trên trần điện bỗng chợt đáp nhẹ xuống 12 ã cung nữ áo xanh, dáng dấp thướt tha như tiên nữ lạc trần. Chân các nàng vừa chấm đất đã theo câu ca lời nhạc rập ràng múa lượn nhõn nhỡ...

Hoa Sĩ Kiệt băn khoăn lo nghĩ :

- Mười hai thiếu nữ áo lam này, cô nào cũng là trang sắc nước hương trời, chẳng hiểu là nàng nào định cùng ta so tài đây ?

Chàng bất giác quay đầu nhìn lại, vị nữ lang cùng đến với chàng đã biến mất đi đâu rồi, cho đến con chim to bay đi từ lúc nào chàng cũng không hay biết.

Hoa Sĩ Kiệt càng thêm kinh dị, chính trong thời gian ấy, một điệu nhạc đàn cầm từ xa vang vọng lại, tiếng tơ khoan nhặt ngân rung đúng là khúc Trường Môn oán của thi hào Lý Bạch :

Quế điện trường sầu bất ký xuân.

Hoàng kim tứ ốc khởi thu trần.

Dạ huyền minh kính thanh thiên thượng.

Độc chiếu trường môn cung lý nhân.

Tạm dịch :

Điện Quế sầu dài chẳng nhớ Xuân.

Vàn son cung các bụi lan dần.

Trời xanh, đêm vắng vầng trăng sáng.

Soi mãi trường môn bóng mỹ nhân.

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong vỗ tay cười lớn :

- Nàng A kiều của Cung Trường Môn đâu - hãy ra đây cùng ta so tài cho rồi !

Đáp lại lời gọi của chàng là một tiếng hừ to tiếp theo muôn ánh hào quang bàng bạc, khít khao hơn cảm mưa rơi, tua tủa bay nhanh về phía chàng.

Bị tập kích bất ngờ, Hoa Sĩ Kiệt rất đỗi kinh ngạc vội giở ngay tuyệt đẳng khinh công Thế Phụng Xung Thiên của Thất Sát Thần Bà truyền

thụ, nhắc người lên cao hơn ba trượng, gần sát đến nóc cung, mới tránh khỏi đám mưa hào quang lợi hại nọ.

Một giọng cười yêu kiều liên vang lên :

- Thân thủ quân thiên bất phạm, mau đến Vạn Niên Băng đài phía sau cung điện để so tài võ thuật.

Hoa Sĩ Kiệt chân đạp nhẹ xuống mặt đất, quệt lấy mồ hôi trán thờ phào suýt soa :

- ám khí ghê thật !

Trên đỉnh Thái Sơn ngày nọ, chàng đã nhìn thấy những thân người ngã lấp cả khe sâu, những nạn nhân kia cũng chính vì trận mưa bạc của tiếng đàn cầm vừa rồi mà bỏ mạng. Cảnh tượng ghê rợn ấy vẫn còn in rành rành trong đầu óc chàng. Vừa rồi nếu như khinh công chàng chẳng giỏi, chắc đã bỏ mạng trong toà cung điện kỳ lạ này rồi !

Chàng trầm ngâm lặng lẽ xuyên qua đám mỹ nữ vượt khỏi đại sảnh, đối với toán mỹ nhân xinh như mộng và đầy quyến rũ kia, chẳng hề để mắt nhìn đến.

Phía sau cung điện là chiếc sân rộng, giữa sân rộng có một toà đài cao độ năm, sáu thước, đứng trên đài là một nữ lang áo xanh lưng quay về phía chàng.

Nhìn vào bờ lưng thon nhỏ uyển chuyển kia, cùng mái tóc mây dịu xoả đôi vai, Hoa Sĩ Kiệt thầm đoán cô gái ấy phải là một trang sắc mạo tuyệt trần...

Hoa Sĩ Kiệt còn đang thờ người băng khuôn, chợt một giọng quát trong như suối reo khiến chàng giật mình bừng tỉnh :

- Mau lên đài giao tranh cho rồi, còn đứng đấy làm gì ?

Hoa Sĩ Kiệt vội lắc mình thót lên đài vòng tay thủ lễ :

- Dám hỏi cô nương, cách thức so tranh thế nào ?

Nữ lang áo xanh vẫn đứng yên quay mặt vào trong đáp :

- Dùng Thất Độc Thần Kiếm trên mình mi, đâm ta ba nhát trước, sau đấy sẽ chánh thức giao tranh.

Hoa Sĩ Kiệt cười chua chát :

- Tại hạ chưa hề đánh người nào không kháng cự, lời cô nương tại hạ khó thể tuân theo !

Nữ lang áo xanh cười khanh khách :

- Đồ ngốc chớ ngại ! Lời đồn Thất Độc Thần Kiếm kỳ độc vô song và sắc bén dị thường, ta rất muốn thưởng thức xem thanh kiếm ánh sắc bén đến bực nào cho biết.

Hoa Sĩ Kiệt vội đáp :

- Lời đồn không sai đâu, Thất Độc Thần Kiếm không những chém sắt như bùn, mà cho đến Kim Xà Nô của Xà Hà Tiên Tử cũng bị chặt đứt như chém sậy.

Nữ lang áo xanh dường như không muốn nói nhiều, hừ một tiếng ngắt lời :

- Lắm chuyện ! Ra tay cho rồi !

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu :

- Tại hạ không thể nào đâm một kẻ xuôi tay chẳng trả đòn, cô nương thủ tiêu điều kiện mã thúng ấy là hơn !

Nữ lang áo xanh cười khẩy :

- Nếu mi không chịu đâm trước ta ba kiếm, thì hãy để ta đâm trước ba kiếm bằng lòng không?

Hoa Sĩ Kiệt lòng rúng động nhủ thầm :

- Cô gái này tính tình bướng kỳ lạ, một con người bằng xương bằng thịt đừng nói là đâm ba kiếm, chỉ một kiếm cũng đủ toi mạng rồi !

Nhưng vốn tính cương ngạnh cứng cỏi, trước mắt nữ nhi, đâu chịu tỏ ý nhu nhược, Hoa Sĩ Kiệt nghiêng răng răn rỏi :

- Được !

Giọng nữ lang liền quát lên :

- Vậy mi hãy xoay lưng lại !

Hoa Sĩ Kiệt mím chặt môi quay lưng hướng về phía đối phương, mắt nhìn thẳng ra trước.

Tiếng chân vang khẽ sau lưng và xê dần về phía chàng, lòng tim của Hoa Sĩ Kiệt theo đó nhịp động dữ dội, trong khoảnh khắc, mốt huyết thù của sư môn, trận thảm sát kinh hồn trên Kim Đỉnh Nga Mi hiện rõ trước mắt. chàng lăm bằm lấy mình :

- Không lẽ ta chịu chết trước một cách vô căn cơ trên đỉnh núi này ư ?

Cùng khi đó, sau lưng chàng ánh thép vụt chớp ngời và xẹt thẳng vào

hậu thân. .

Bỗng một tiếng thét lạ tai, nhưng cùng chẳng kém phần trong trẻo vang lên :

- Mẹ...

Một bóng nhanh nhỏ nhắn liền theo với âm thanh kia như làn điện xẹt lao vút lên đài.

Cũng trong thời gian ấy, Hoa Sĩ Kiệt nghe bả vai mình đau nhói lên dữ dội, chàng hự lên một tiếng đau đớn lão đảo lạng người, vội xoay phắt lại...

Nhưng cảnh vật trước mắt chàng khiến chàng đờ người ra như mọc rễ dưới đôi chân...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cuồng ma giáo chủ

Vì trên đài lúc ấy xuất hiện thêm một thiếu nữ áo xanh, tay phải nàng đang níu cứng lấy cánh tay cầm trường kiếm của nữ lang bịt mặt và mũi kiếm chọc đâm thẳng vào người chàng.

Thiếu nữ áo xanh sắc mặt đầy vẻ khẩn cầu :

- Mẹ ! Mẹ đừng giết hấn !

Nữ lang bịt mặt ánh mắt lộ tràn kinh ngạc :

- Thật con đã...

Nữ lang bịt mặt chưa kịp thốt hết lời, thiếu nữ áo xanh đã lẹ làng ngắt lời :

- Lần đầu tiên gặp hấn con đã thấy yêu...

Nói đến đây đôi má nàng vụt thẹn thùa găm đầu chẳng thể tiếp lời.

Hoa Sĩ Kiệt ánh mắt chạm phải đôi luồng nhả tuyến long lanh như hồ thu của thiếu nữ áo xanh, không khỏi thấy rúng động và đập mạnh nhịp tim.

Chàng cơ hồ không tin là trên đời lại có một trang tuyệt sắc như thế. Trong khoảnh khắc ấy, đầu óc chàng chỉ quay cuồng đảo lộn một ý niệm duy nhất là đẹp, đẹp. .

Không một lời lẽ nào hình dung cho đầy đủ được cái đẹp của thiếu nữ trước mắt, rán chiều chiếu trên đôi gò má mịn màng của nàng, tựa như quả hồng chính ửng trong đến mát mắt. .

Hoa Sĩ Kiệt quên phứt mình đang đứng yên trên đài, quên cả vết thương đâm máu trên vai, quên cả đau đớn trên thể xác. Sắc đẹp tuyệt vời của thiếu nữ đã nhất thời thu hút tất cả ý tưởng khiến chàng lạng người một chỗ.

Một tiếng thở dài khe khẽ đánh thức chàng trở lại và kéo chàng về với hiện thực.

- Con thật yêu hẳn chẳng ? Nhưng sư huynh của con đã đợi chờ con có năm năm rồi !

Thiếu nữ áo xanh khẽ ngược đầu lên, xịu mặt phụng phịu :

- Aithương y, có đợi mười năm nữa cũng đừng hòng.

Lời nàng vừa dứt, một giọng cười chua chát từ hậu đài vọng lại tiếp theo đẩy lại thoát ra một bóng xanh, lạnh lẽ xen lời :

- Sư muội, di mệnh của sư phụ không thể bỏ qua, mười năm trời nay, chúng ta ngày đêm tựa hình bóng chẳng rời, lẽ đâu...

Thiếu nữ áo xanh cười khẩy, ngắt lời người vừa đến :

- Nói chi thêm nhiều, nào ai yêu thương anh, sao chẳng hổ mà cứ bắt tôi phải nghe mãi những lời yêu thương nhạt nhẽo ấy !

Nàng ngoe ngậy quay sang nữ lang bịt mặt, giọng nùng nịu :

- Mẹ ! Lúc cha con sắp đi, nghe nói thần kinh người đã thoát loạn,, mẹ phải chứng minh điều ấy, lời hứa hôn khi đó coi như không có giá trị.

Thiếu nữ bịt mặt thở dài :

- Lời của con mẹ biết nói thế nào cho phải...

ánh mắt bà vụt xoay thẳng về phía Hoa Sĩ Kiệt, nữ giận bồng trào dâng thét to :

- Ranh con, mọi việc rắc rối đều khởi đầu bởi mi, còn gì nữa chưa dứt đi chorồi !

Hoa Sĩ Kiệt còn đang kinh ngạc vì câu chuyện bạc bạc giữa ba người, chợt nghe nữ lang bịt mắt hét thét, không khỏi nổi giận hừ lên một tiếng, x¹/₂ng giọng thét lại :

- Chẳng phải là bà đưa tôi đến để so tài à ? Nào phải tôi tự ý đến đâu ? Hừ !

Chàng xoay người định nhảy xuống đài rời đi, thành linh sau lưng có tiếng quát to :

- Đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt dừng đứng đứng bước, lạnh lạt cất lời :

- Chuyện chi nữa ?

Nữ lang bịt mắt lạnh lãnh quát to :

- Hoa Sĩ Kiệt, ta đã ra ân cứu lấy mạng nhỏ của mi, chẳng những mi không một câu trả ân, mà lúc định đi còn dùng thái độ như thế đối phó cùng ta, hôm nay chẳng giết mi, Bằng Hồn Tiên Cơ bốn tiếng ấy ắt sẽ lu mờ trên giang hồ vậy .

Hoa Sĩ Kiệt vẫn một mực lạnh lùng :

- Ơn cứu mạng của Tiên Cơ, tại hạ sẽ đền đáp có ngày, nhưng sự lạnh nhạt của Tiên Cơ đối với tại hạ cùng không làm sao tại hạ quên được!

Băng Hồn Tiên Cơ càng thêm giận dữ, gặt mạnh trường kiếm trên tay, sắp sửa xuất thủ, gã thanh niên áo xanh từ nãy giờ lặng im chờ xem cuộc diện diễn biến, vụt lên tiếng :

- Xin sư mẫu tạm thời dẫn cơn giận, tên chó con này để đồ nhi xử trí được rồi !

Chẳng đợi nữ lang bịt mắt đáp lời, thanh niên áo xanh song chưởng xoay vòng một hình cánh cung và nhất tề đẩy mạnh ra....

- Thù Thế Hận mau dừng tay !

Thiếu nữ áo xanh nhảy bổ đến như kẻ điên, đồng thời tống nhanh ra một chưởng.

Băng Hồn Tiên Cơ tức giận quát to :

- Oanh Oanh con điên rồi ư, có mau thu chưởng lại không?

Hoa Sĩ Kiệt hừm lên một tiếng, chẳng tránh né mà còn lắc mình xê lên, tay phải công ra một chiêu Phân Hoa Phất Liễu miệng cũng thét lên :

- Oanh Oanh cô nương hãy lui ra, mặc cho tại hạ !

Lời chàng chưa dứt, ba luồng chưởng lực đã tông vào nhau, phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, khiến toàn chiếc đài cao rung rinh mãi chẳng ngớt.

Ba người đều bị sức nổ hất văng trở lại năm bước. Hoa Sĩ Kiệt thềm kinh hải lo âu . Thanh niên áo xanh: Thù Thế Hận đôi mắt hừng hực sát quang quắt thẳng về phía chàng cùng Hạ Oanh Oanh, nghiêng răng dẫn giọng :

- Hạ Oanh Oanh, không ngờ cô chẳng niệm tình mười năm sư huynh muội của chúng ta, lại nở trở mặt một cách phủ phàng đến thế !

Hạ Oanh Oanh cười khẩy :

- Cái chi mà trở mặt ? Tự anh chuốc lấy ưu phiền, toi nào có chi cảm tình cùng anh.

Thù Thế Hận vụt đổi sắc, cười âm trầm :

- Hạ Oanh Oanh, cô bực béo như thế, có ngày rồi sẽ ân hận suốt đời !

Hạ Oanh Oanh bủi mồm : to :

- Ờn hận giống chi ? Tôi có kén chồng cũng không kén hạng người đầu đít có một tấc như thế được !

Thù Thế Hận đối với hình thù nhỏ nhoi lùn tịt của mình, vốn đã có mặc cảm chẳng hay bây giờ đây nghe Hạ Oanh Oanh mắng mình là hạng đầu đít một tấc, lòng càng thêm giận dữ, nhưng không nơi để phát tác, quay sang Hoa Sĩ Kiệt thấy chàng đang nhếch mép cười mỉa, càng dẫn khơi lửa sát cơ đang nhen phừng giữa tâm tư, xĩa tay về phía Hoa Sĩ Kiệt rít lên :

- Ranh con ! Ta cần phải giết mi mới hả lòng !

Chiếc áo xanh vừa nhoáng động, ngọn quyền từ tay gã quét ra như sét chớp, kẹp theo một đạo kinh phong tựa sóng nước tràn bờ tuôn tới.

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi cười nhạt, hữu chưởng cấp tốc dựng lên, chặt thẳng vào luồng mãnh phong của đối thủ.

Bằng ! . . .

Một tiếng nổ to run chát màng tai, cả hai bên cùng trội lui ba bước.

Thù Thế Hận lòng thâm khiếp hãi :

- Tên ranh con này quả nhiên lợi hại, cần phải giết chết gã hôm nay mới mong bóp chết lòng yêu của sư muội !

Nghĩ đoạn, gã liền rút phăng thanh kiếm sau lưng ra chia thẳng mũi kiếm về phía Hoa Sĩ Kiệt, âm trầm cất giọng :

- Ranh con mau rút khí giới ra !

Hoa Sĩ Kiệt tâm tính vốn thiện lương, vả lại chàng không có ý tranh đoạt tình yêu của Hạ Oanh Oanh, nên chẳng muốn sát hại Thù Thế Hận, khẽ mỉm cười lắc đầu :

- Khí giới của tại hạ không thể sử dụng bừa bãi được, tôn giá cứ việc ra tay là hơn.

Thù Thế Hận lại lầm tưởng là Hoa Sĩ Kiệt kiêu căng, định dùng đôi nhục chưởng để chống lại ngọn kiếm của mình, hiển lộng thần uy trước mặt người đẹp, lòng gã cũng như lửa cháy thêm dầu, nạt to :

- Ranh con đừng kiêu căng, kiếm thuật của thiếu gia chẳng phải là tầm thường đâu nhé!

Hoa Sĩ Kiệt cười chua chát :

- Tôn giá đã hoàn toàn ngộ nhận, Thất Độc Thần Kiếm của tại hạ, sắc bén dị thường, chạm vào da thịt là vong mạng. Chúng ta chẳng thù cũng không hận, khổ chi phải...

Lời chàng chưa kịp dứt, Thù Thế Hận đã quát to ngắt lời :

- Thù “đoạt yêu” chẳng đội trời chung, hôm nay trong hai ta phải có kẻ chết người sống.

Ngọn kiếm trên tay gã đồng thời loáng động, thoáng mắt đã công ra năm chiêu .

Thế kiếm nối tiếp nhau như đồng một thời gian phát động khít khao tựa một màn hào quang bạc chói phủ kín thân hình Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Nhìn Thấy kiếm thuật của đối phương rất tinh vi, nội lực lại hùng hậu khác thường, mỗi kiếm công ra đều kẹp theo một lực đạo kinh mảnh đường sơn nhạc, nếu chẳng phải là bậc cao thủ đệ nhất không sao thi thố nổi. Lòng Hoa Sĩ Kiệt âm thầm rú động, khẽ đảo mắt nhìn quanh trận cuộc, không dẫn được ơn ớn dalung.

Vì rằng thế công của đối phương rất dữ dằn, bên ngoài Băng Hồn Tiên Cơ lom lom mắt cọp chực chờ, ánh mắt lộ đầy địch ý, chỉ muốn ra tay sát hại mạng chàng...

Hạ Oanh Oanh ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, đang nhìn sững vào chiêu kiếm của Thù Thế Hận, im lìm bặt nghĩ ngợi đầu đầu.

Vết thương trên vai trái của chàng, mỗi lúc tràn mình tránh né máu tươi lại được dịp phún trào, sự đau nhức như xông lên đỉnh óc.

Thù Thế Hận nhếch môi cười hung hiểm :

- Ranh con, xem mi có thể tránh được mấy chiêu ?

Lưỡi kiếm trên tay càng toả rộng phạm vi, một luồng ngân quang loé vút từng không, vạch rách mặt trời u ám của chiều hôm, tựa như một giòng nước đại giang, trút ngược xuống đỉnh đầu chàng trai họ Hoa.

Hoa Sĩ Kiệt rất đối khiếp hãi, vội dờ ngay tuyệt đỉnh khinh công Thế Phụng Xung Thiên xông ra khỏi vòng đai kiếm khí, buột miệng kêu lên :

- Chiêu Thần Kiếm Quán Nhật thật tuyệt !

Thù Thế Hận khinh khỉnh cười :

- Chiêu Thần Kiếm Quán Nhật tầm thường ấy có chi đáng kể, trò hay vẫn còn nhiều, trong mười vòng chiêu nếu chẳng giết được mi, ta hứa sẽ lập tức rời khỏi Băng Hồn Sơn, không bao giờ đặt chân trở lại nữa !

Hoa Sĩ Kiệt ôn tồn giải thích :

- Các hạ hà tất phải làm thế, tại hạ mang ân Băng Hồn Tiên Cơ lão tiên bối từ Thiếu Lâm tự cứu đem về đây, định bụng thương thế lành lặn sẽ lên đường đến Xà Yêu Hồ, nhưng vì nghe lệnh ái của Băng Hồn Tiên Cơ nằng nặc tìm cho được tại hạ để so tài, nên bất đắc dĩ mới đặt bước đến đây...

Hạ Oanh Oanh hấp tấp xen vào :

- Chuyện so tài giữa hai ta, sớm đã thủ tiêu, từ khi chia tay nhau nơi ngọn Thái Sơn, chẳng phút nào không tưởng nhớ...

Thốt đến đây, đôi má nàng bỗng hồng lên như phớt nắng, e ấp cúi đầu và khẽ chớp vành mi...

Thù Thế Hận nghe như muôn ngàn mũi kim châm chích vào buồn tim, quắc mắt cười âm trầm :

- Ranh con đã khéo dùng lời đường mật khiến sư muội ta mê mẩn tâm tình, hôm nay ta quyết chẳng dung mi sống sót !

Kiếm quang lập tức loé ngời theo lời thốt, vạch tròn vào không khí một vòng và từ từ xĩa thẳng về phía Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy thế kiếm của đối phương yếu ớt như vô lực, mà

chiêu thế xuất thủ cũng rất đỗi dị kỳ, không khỏi hồ nghi lưỡng lự.

Hạ Oanh Oanh vọt thét to :

- Sư huynh anh không được sử dụng chiêu Vô ảnh Nhiếp Hồn Kiếm hại y !

Nàng bỗng đổi sang giọng kinh hoàng :

- Kiệt huynh mau tránh xa, không nên đón đỡ.

Hoa Sĩ Kiệt qua lời cảnh cáo của Hạ Oanh Oanh, vội thoát người tránh đi, nhưng đã không kịp, từ thế kiếm như hư như ảo của đối phương, bỗng tuông ra một luồng kinh lực vĩ đại đập thẳng vào ngực chàng.

Chàng chỉ hự được một tiếng đau đớn té lăn tròn trên sàn đài và văng bắn xuống đất.

Hạ Oanh Oanh đau nhói từng khúc, lệ nóng đoanh tròn, vừa định cúi xuống ôm xúc lấy thân hình Hoa Sĩ Kiệt, thì lình một bóng người từ sau lưng vọt đến, phóng ra một cước đá bỗng thân hình Hoa Sĩ Kiệt lên cao hơn trượng và văng tuốt ra ngoài xa hai trượng.

Thi hành xong động tác ấy, bóng đen chổng nạnh cười ghê rợn, tiếng cười lạnh lãnh âm u, như tiếng hú của tử thần :

- Ha ha ! Bồi cho mi thêm một cước, để mi chết được thống khoái hơn!

Hạ Oanh Oanh vội nhắc mắt nhìn lên, té ra là sư huynh Thù Thế Hận, lúc ấy đang xoay mắt nhìn lại phía nàng nhếch môi cười mai mỉa.

Hạ Oanh Oanh cảm thấy máu nóng bốc nghẹn cả lồng ngực mồm môi rít giọng :

- Hãn đã bị sư huynh đánh chết rồi, thế mà sư huynh còn nhẫn tâm bôi thêm y một cước, lòng dạ sư huynh quá ư lang độc !

Thù Thế Hận cười nham hiểm :

- Tôi còn muốn nghiền nát thi thể gã ra ngàn mảnh nữa là khác.

Hạ Oanh Oanh càng giận dữ, đứng phắt dậy, tay phải gạt nhanh lấy nước mắt nhuộm nhòai trên mặt hãn học trở tay vào mặt Thù Thế Hận thét lớn :

- Họ Thù, ta nhất định hôm nay giết chết mi để báo thù cho Hoa Sĩ Kiệt.

Chợt nhìn thấy thần sắc đáng sợ của sư muội. Thù Thế Hận tâm thần rúng động, từ mười năm nay, chưa bao giờ gã thấy thái độ dữ dằn của Hạ Oanh Oanh như thế, gã không khỏi mất đi tự chủ, sụl lụi luôn tám bước.

Hạ Oanh Oanh từ đôi mắt loé bắn ra hai tia sát quang khiếp người, mím chặt môi, mặt tái ngắt, từng bước lầm lì đuổi theo.

Thù Thế Hận bị phải sự uy hiếp ấy, khiếp hải, lúng túng kêu lên :

- Sư muội em....

Hạ Oanh Oanh nghiêng răng ken két, gằn từng tiếng :

- Ta thế nào ? Nhất định giết cho được mi !

Thù Thế Hận rúng động giật mình thầm nghĩ...gã biết rõ Hạ Oanh Oanh cá tính vốn khuất cường, lời đã thốt ra, không bao giờ chịu bỏ, bằng vào võ công của gã hiện nay, tuy không đến nỗi bị hạ trong tay nàng, nhưng nếu gã thật tìn động thủ, tất sẽ bị khích nộ đến

sư mẫu Băng Hồn Tiên Cơ, thì mối hy vọng thành tựu giữa gã và Hạ Oanh Oanh sẽ phó trôi theo mây khói.

Gã khẻ định thầm, ấp úng thốt :

- Sư muội...em...chẳng niệm...

Hạ Oanh Oanh nạt ngang :

- Người chẳng niệm tình sư môn, lang tâm sát hại người ta yêu thương, ta còn gì mà niệm tình sư huynh muội cùng người nữa ?

Đôi mắt liễu nàng vụt cau lại, bàn tay ngọc đồng thời giơ ra, chộp mạnh vào không khí. .

Thù Thế Hận hoảng hốt ré lên :

- Băng Hồn Trảo !

Miệng vừa thốt, thân hình gã đã vọt bắn ra sau, nhưng trảo kinh của Hạ Oanh Oanh đã chia ra chụp phủ vào các yếu huyệt châu thân.

Trước một tình thế diễn biến đột ngột và hung hiểm, gã vô phương trở tay vào đâu.

Nhưng may thay một bóng người đã lao thoát đến, đứng án trước thân hình gã, tay áo nhẹ phất ra đón lấy thế trảo của Hạ Oanh Oanh đang vèo vèo tủa đến.

Thù Thế Hận chưa kịp nhìn rõ mặt mũi vị cứu tinh là ai, chợt Oanh Oanh khóc ò lên và sà vào lòng kẻ ấy, tắc tưởi :

- Mẹ ! mẹ còn giúp người dưng để đánh con gái mẹ à ?

Băng Hồn Tiên Cơ buồn bã thờ dài :

- Con sao nóng tánh quá thế ? Đừng nói chi là tiểu tử ấy đã chết rồi, ví dù mà chưa chết, con cũng không thể bỏ được tình thân mười năm đồng môn, trở mặt đánh lại sư huynh con !

Hạ Oanh Oanh ngược đôi mắt đầm lệ, thê thảm lắc đầu :

- Con không còn nhìn nhận y là sư huynh của con nữa ! ý quá ích kỷ quá lang độc, nói tóm là y không phải là hạng người tốt....

Băng Hồn Tiên Cơ chép miêng thở dài ão ão :

- Thôi ! con đừng nói nữa, bất luận là sư huynh con thế nào, vẫn là người mà cha con đã lựa chọn và nhận nhìn hứa gã, con không thể. .

Hạ Oanh Oanh tức tối kêu thét lên :

- Con van mẹ đừng nói tiếp nữa, mặt mũi cha con thế nào con cũng chẳng nhớ rõ, có thật chẳng người đã nói những lời như thế ?

Băng Hồn Tiên Cơ vụt sầm mặt nghiêm trang :

- Con gái của mẹ, làm mẹ không khi nào đi lừa gạt con mình, cha con...

Hạ Oanh Oanh bỗng khóc to lên, tiếng khóc của nàng che lấp mất lời nói của Băng Hồn Tiên Cơ, nàng vừa khóc vừa gào to :

- Cha ơi ! ! . . cha có biết là đã hại con gái của cha phải khổ thế này không ? Hiện giờ cha ở nơi nào...

Băng Hồn Tiên Cơ cũng không dẫn được nước mắt, ôm lấy đầu con khuyen nhủ :

- Con yêu của mẹ, thôi đừng khóc nữa mẹ thêm đau lòng, tên tiểu tử ấy dù sao đã chết rồi, con nên thành toàn lời hứa của cha con, để tròn bổn

phận hiếu thảo!

Hạ Oanh Oanh vụtngăng đầu lên răn rỏi :

- Không ! Người tuy chết, nhưng lòng con đã thuộc về người, từ lúc gặp gỡ nhau trên đỉnh Thái Sơn, con đã để dạ thắm yêu, ngày đêm khắc khoải nên mới nhờ mẹ tìm người về đây. Giờ đây, người đã chết, lòng con như muối xát, bàng hoàng chán nản chuyện duyên tình. Tuy không phải do tay con trực tiếp giết người, song vì con mà người chết, lòng con làm sao mà yên tâm được ? ý con, định bắt đầu từ hôm nay, xuất thế quy y, gởi thân cửa Phật, lấy lời kinh kệ để chôn sâu niềm hận, tìm một ngọn danh sơn u tịch, độ lấy kiếp này, chờ ngày theo người xuống đất lạnh. .

Nàng vụt chối dậy khỏi lòng mẹ, phóng đi như điên, chỉ thoăn thoắt mấy lượt đã mất hút vào sau dãy núi đồi chập chùng. .

Băng Hồn Tiên Cơ đứng lặng một chỗ như pho tượng đá, nước mắt thi nhau lăn dài xuống má, đầm ướt cả vuông lụa màu lam che kín mặt mày.

Thù Thế Hận đứng im bên cạnh, lòng ngổn ngang nửa giận nữ mừng. Vì Băng Hồn Tiên Cơ một mực khuyên con gái mình phải ưng gã làm chồng, sau lại nghe lời của Hạ Oanh Oanh khiến lửa ghen hờn nung sôi lòng ngực, nhưng không tiện phát tác ra, kịp khi thấy Hạ Oanh Oanh đột ngột bỏ đi, Băng Hồn Tiên Cơ đứng lặng người ra, gã rón rén bước tới gọi khẽ :

- Sư mẫu !

Băng Hồn Tiên Cơ tức tối thét lên :

- Sư muội mi vì giận mi mà bỏ đi, còn chưa chịu chạy theo tìm nó trở lại !

Thù Thế Hận cung kính rạp mình :

- Vâng !

Đoạn tức tốc quay người, phóng nhanh theo hướng Hạ Oanh Oanh chạy khi này.

Nhưng khi rời khỏi đỉnh Băng Hồn, gã hừ lên một tiếng to, lăm bằm lấy mình :

- Ông hôm nay rời khỏi đỉnh Băng Hồn cũng là ngày ông bắt đầu tung hoành phi chí. Con quỉ nhỏ Oanh Oanh kia, một ngày nào đó, ông sẽ hại mi hoa tàn nhụy rữa, phải quỳ dưới chân khẩn cầu ta mới thôi !

Gã giở hết thuật khinh công, chạy nhanh về phía Hạ Oanh Oanh rời đi, nhưng mãi vẫn không tìm thấy bóng dáng nàng nơi nào...

Gã dừng bước khẽ cau mày nghĩ ngợi đoạn quay bước lao nhanh về Vạn Lý Trường Thành.

Nhắc lại Băng Hồn Tiên Cơ đôi mắt buồn bã dõi theo bóng lưng của Thù Thế Hận, thở dài một tiếng ảo não, ánh mắt chuyển sang phía Hoa Sĩ Kiệt và sự thể trước mắt, khiến bà giật mình sửng sốt...

Vì Hoa Sĩ Kiệt không biết từ lúc nào đã tỉnh lại và ngồi dậy, đang tỉnh toạ điều khí trên mặt đất.

Băng Hồn Tiên Cơ kinh ngạc hỏi :

- Ranh con, lúc này đã hết thở rồi kia mà? Sao sống trở lại được như thế?

Hoa Sĩ Kiệt ưỡn người đứng dậy, thản nhiên đáp :

- Tại hạ bị kiếm kình của đối phương quét trúng rơi xuống đài, khí huyết ngăn chặn lòng ngực không sao thở được, nhưng nhờ y đá bồi thêm một

cước, khí huyết tự dừng hành thông trở lại.

Băng Hồn Tiên Cơ dậm chân sốt ruột :

- Cái chết nhất thời của mi, đã tạo cho con gái ta một lầm lỡ suốt đời, mau đuổi theo nó cho ta !

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc chẳng hiểu, vội hỏi đầu đuôi tự sự xong, buông tiếng thở dài não ruột :

- Oanh Oanh cô nương thật quá mức chung tình, tại hạ chỉ một tên phàm phu tục tử, đâu đáng để cho nàng yêu thương như thế, giờ đây biến người mệnh mông, danh sơn cổ tháp hăng hà muôn vạn, biết đâu mà tìm ra nàng đây ?

Băng Hồn Tiên Cơ giận dữ trợn mắt, dẫn giọng :

- Ranh con, nêu như trong vòng một năm, chẳng tìm được con gái ta đưa về Băng Hồn Sơn, ta sẽ nghiền nát hình hài mi ra !

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong ớn ớn cả đầu óc, lảng lẻ, nặng nề nhấc bước rời khỏi Băng Hồn Sơn với một tâm tình trĩ đầy ưu tư....

Màn đêm âm thầm nuốt dần lấy thân hình thất thế của chàng !

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chập chùng nguy hiểm

Trời thu lá vàng rơi rụng khắp sườn non đỉnh đồi, câu thi

“ Phong điệp hồng như nguyệt hoa”

(lá phong đỏ ối như hoa tháng hai)

thật là đúng vô cùng.

Hoa Sĩ Kiệt ngày đêm bươn bả trên lộ trình nơi quan ngoại để tìm Hạ Oanh Oanh của mình, nhìn thấy lá vàng lác đác rải khắp lối đường không khỏi bùi ngùi xúc cảnh sanh tình khẽ ngâm lên câu ấy .

Sau khi rời khỏi Băng Hồn Sơn và rẽ đường phóng về hướng Nam, dần dần tiến đến phạm vi Vạn Lý Trường Thành.

Toà cổ thành hùng vĩ, trơ vơ hiện trước tầm mắt càng khiến chàng thêm băng khuâng cả khái...

Đứng trên bệ tường của Trường Thành phóng mắt nhìn ra xa, nhà cửa, núi đồi, đồng bằng, cây cỏ chỉ chít dưới chân chàng và tít tắp tận chân trời. Trước cảnh vật bao la ấy một cảm giác phấn khởi và khoan khoái len sâu vào huyết mạch tâm tư của chàng.

Bao tháng nay lặn lội khắp chốn tìm kiếm Hạ Oanh Oanh không được, lòng chàng trĩu nặng u sầu, bỗng dưng giờ đây như được quét sạch, chàng vụt ngửa cổ hú lên một tiếng dài lạnh lãnh.

Chm ba trăm hùng như rồng gầm hổ rống, rền dội khắp thành quách núi

đôi.

Chùng như đã phát tiết được phần nào những u ất của tâm tình, chàng xoay người định nhảy xuống khỏi bờ thành chợt từ xa vẳng lại một giọng ca ảo não :

Lướt khướt say mèm vượt lối xa

Phong sương đầu dải, biết đâu nhà

Lê bước rạc rài chân lảng tử

Đầu trông cuối bãi, độc hành ca !

Tri kỷ đâu rồi ! Tri kỷ ơi....

Trường Thành Vạn Lý đứng chơi vơi

Một thuở chia phôi, ngàn thuở cách

Vời trông quan ải lệ ngàn rơi.

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong lòng rúng động, lăm bầm ngâm lại :

- Một thuở chia phôi, ngàn thuở cách. Vời trong quan ải lệ ngàn rơi !
Tâm sự người này không khác chi ta, trên đời đâu lại có kẻ đồng bệnh tương lân như thế...

Chàng phóng mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh, té ra đấy là một quái nhân áo xanh đang băng xiêng tiến về phía chàng.

Tuy thế, tốc độ của đôi chân vô cùng nhanh chóng, cách xa chỗ Hoa Sĩ Kiệt đứng có hơn trăm trượng, chiloáng mắt đã đến bên cạnh chàng rồi.

Khẽ liếc mắt ngắm sơ đối phương, chiếc áo xanh thùng thình trên người te tua rách rưới chẳng thành hình, mày rậm mắt tròn, râu rồng tua tủa quanh hàm, sau lưng mang hai bầu rượu tổ bố độ 50 hơn.

Hoa Sĩ Kiệt thoáng nhìn lập tức nhận ngay là Phong Trần Túy Khách, lòng không khỏi mừng rỡ lẫn kinh ngạc.

Phong Trần Túy Khách cười bô bô cất lời :

- Lão đệ lâu nay vẫn mạnh à ?

Hoa Sĩ Kiệt vội vòng tay vái chào :

- Nhờ phúc của tiên bối, mấy tháng nay vẫn bình an !

Phong Trần Túy Khách cười ha hả :

- Lão đệ gặp đại nạn mà không chết, tất có phúc may. Lão đệ lặn lội đường xa đến Vạn Lý Trường Thành nơi quan ngoại này có điều chi trọng hệ?

Hoa Sĩ Kiệt liền đem những gì xảy ra cho chàng từ sau khi phân tay nơi một động của Thất Sát Thần Bà tóm tắt thuật lại cho Phong Trần Túy Khách nghe qua một lược.

Phong Trần Túy Khách càng nghe qua sắc càng trầm ngâm nặng nề, lắm lúc lại lắc đầu than dài, hay nhíu mày chăm chú, đôi khi Hoa Sĩ Kiệt kể hết, ông mới thốt lời :

- Tìm người theo cái lối như lão đệ, đừng nói là một năm mà dù cho mười năm hay trăm năm cũng ch¹/₂ng tìm ra được, rốt cuộc chỉ mang hận mà nhắm mắt thôi !

Hoa Sĩ Kiệt sắc mặt buồn bã :

- Theo cao kiến lão tiền bối phải thế nào ?

Phong Trần Túy Khách thở dài thườn thượt lắc đầu :

- Ta cũng chẳng biết thế nào, lão đệ cứ chịu khó ngược xuôi giang hồ mãi như thế, tất có ngày rồi cũng nghe được tin tức Oanh Oanh. Theo lão phu thấy thì hiện tại chỉ có một sự kiện quang trọng hơn tìm Hạ Oanh Oanh nhiều !

Hoa Sĩ Kiệt vội hỏi :

- Chuyện chi trọng yếu thế?

Phong Trần Túy Khách vụt trở nên nghiêm trang :

- Nghe đồn Xà Hà Tiên Tử đã cấu kết được với những tay ma đầu hắc đạo khét tiếng đương thời như Thanh Hải nhị cốc, Tây Tạng tam bảo, Hoàn Nhạc Tứ Quái, Hắc Hải Ngũ Cuồng, cùng Quý Bảo Nhị Sát...tổ chức thành Bình Thiên Giáo, ngày mồng chín tháng chín này sẽ khai đàn lập giáo tại Lạc Nhạc Phong, hiện đã cho thủ hạ phát thiệp, hội ước khắp cao thủ hai phái Hắc Bạch đến tham quan buổi lễ, rất có thể là mục đích một lưới tóm sạch các phái võ lâm đối thủ...

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu ngắt lời :

- Chuyện ấy văn bối đã sớm rõ, ngày mồng chín tháng chín tới thế nào văn bối cũng đến tham dự cuộc náo nhiệt đó.

Phong Trần Túy Khách cười khẽ :

- Lão đệ được trời thiên ban ân huệ, thân kiếm tuyệt học mấy nhà, danh tiếng Thất Độc Thần Kiếm, lại lần nữa có thể nêu cao tại Lạc Nhạc Phong.

Hoa Sĩ Kiệt vội xá dài khiêm tốn :

- Chẳng dám ! Vãn bối một chút tài hèn, dưới mắt lão tiền bối cùng chư cao thủ, chỉ là trò cười mà thôi !

Phong Trần Túy Khách nghiêm mặt trách cứ :

- Lão đệ đừng quá khách sáo ! Tuổi trẻ như lão đệ mà tài nghệ được cỡ ấy, quả là phúc chung võ lâm, lão đệ khá thận trọng hành động, để khỏi uổng lòng kỳ vọng của mọi người.

Hoa Sĩ Kiệt khẽ trầm ngâm giây lâu, mới thốt :

- Hôm nay đến mồng chín tháng chín còn cách hơn một tháng. Chuyển đi Lạc Nhạn Phong này, vừa vắn đi ngang qua Xà Yêu Hồ, vãn bối muốn tiện đường đến cứu một bạn củ, không hiểu lão tiền bối có nhã hứng đi với vãn bối chẳng ?

Phong Trần Túy Khách hahảcườiito :

- Phải chẳng là đi cứu người yêu tri kỷ Phan Quyên Quyên? Lão phu dù có mắc chuyện bằng trời, cũng rần mà theo làm bạn với lão đệ một chuyến !

Hoa Sĩ Kiệt đỏ mặt cười ngượng ngập :

- Chưa dám nói là người yêu tri kỷ, chẳng qua Phan Quyên Quyên có ơn cứu vãn bối mấy lần, hiện giờ nàng bị giam nơi Xà Yêu Hồ, ngày đêm chịu khổ, đâu thể làm ngơ chẳng cứu sao phải.

Phong Trần Túy Khách nhíu mày suy tư giây lâu vàđáp :

- Lão phu từ lâu nghe tiếng Xà Yêu Hồ là nơi rồng nằm hổ núp, hung

hiếm vạn phần, vả lại mục Xà Hà Tiên Tử là tay thiện dụng cơ quan. Muốn vào được Xà Yêu Hồ không phải là chuyện dễ, huống hồ định đi cứu người, lại càng khó vô cùng. Chúng ta cần nên rủ thêm vài vị cao thủ bằng hữu nữa hay không?

Chợt một giọng cười âm trầm vang lên từ sau góc tường thành, tiếng cười ăng ặc lạ kỳ như tiếng cú kêu, lại rùng rợn khô khan như tiếng gừ gừ của quỷ dữ.

Hoa Sĩ Kiệt khẽ biến sắc, quay phắt người lại quát to :

- Ai ?

Ông ba chưa thoát khỏi bờ môi, vụt cảm thấy trước mắt bóng người nhoáng động, một gã áo đen, đã rơi nhẹ bên cạnh rồi.

Đưa mắt nhì kỹ gã đại hán áo đen vừa đến, mặt ngựa, râu ngắn, mắt chuột, mũi điều râu, thân hình lùn tịt, vai mang một khí giới hình dạng khác thường, sắc mặt đầy vẽ cuồng ngạo kiêu căng.

Hoa Sĩ Kiệt đã có ý bất mãn dẫn giọng xẵng :

- Tôn giá là ai ? Có điều chi đáng cười như điên thế?

Vị trung niên áo đen, vẫn ngựa mắt nhìn trời như chẳng thèm xĩa đến Hoa Sĩ Kiệt, giọng cười càng lồng lộng điên cuồng...

Hoa Sĩ Kiệt không sao dẫn được trọn mắt hét vang :

- Có gì đáng cười, nếu chẳng ngừng ngay giọng cười bất nhã ấy, đừng trách sao tại hạ đây vô lễ !

Gã đại hán áo đen vụt dứt ngay tiếng cười, hừ gay gắt :

- Không lẽ nơi Trung Nguyên bọn người, chẳng có quyền tự do cười theo sở thích à ?

Lời vặn hỏi của đối phương rất phải lẽ, khiến Hoa Sĩ Kiệt câm miệng lặng thinh.

Phong Trần Túy Khách đằng hắt một tiếng đờ lời :

- Nghe khẩu khí của các hạ, dường như từ miền biển hay biên thù chi mới đến. Nơi đây chẳng phải không có quyền tự do cười, nhưng mà muốn cười cũng phải có lý do và tiết chế...

Người áo đen quắc mắt hừ nhạt :

- Cái chi là lý do tiết chế ? Lão phu thích cười là cứ cười, ai đã làm gì ta ?

Hoa Sĩ Kiệt cũng hừ trả một tiếng :

- Tôn giá đã là người ngoài biên thù, hiện tại đặt bước đến Trung Nguyên, cần phải hiểu rõ lẽ tiết của Trung Thổ, nghe lén câu chuyện của người lại còn cố ý buông giọng cười lớn, với dụng tâm chi ?

Người áo đen không đáp mà hỏi lại :

- Bé con là người gì mà dám vô lễ cùng lão phu như thế ?

Hoa Sĩ Kiệt lạnh lùng buông gọn :

- Tại hạ Thất Độc Thần Kiếm Khách !

Người áo đen thoáng sắc kinh ngạc :

-

! Thất Độc Thần Kiếm Khách ! Chẳng trách mới cuồng ngông như thế !

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi ngạo nghễ :

- Phải ! Thất Độc Thần Kiếm Khách, sức có thể chống trời, các hạ nếu còn cười...

Người áo đen ngắt lời chàng, bằng một chuỗi cười sặc sụa :

- Tứ gia của Hắc Hải Ngũ Cuồng chưa coi mi vào đâu cả !

Hoa Sĩ Kiệt thoáng giật mình, trên chùa Thiếu Lâm ngày nọ trận đấu khốc liệt cùng Hồng Trần Cuồng Sanh, nhân vật thứ năm trong Hắc Hải Ngũ Cuồng, vẫn còn đậm ghi trên tâm não...

Chàng hừm lên một tiếng, lạnh lùng tiếp lời :

- Tại hạ đang định đến Hắc Hải để tìm nhóm Ngũ Cuồng các người, không ngờ mi lại tìm tới đây trước.

Phong Trần Túy Khách cũng đã từng nghe danh Hắc Hải Ngũ Cuồng, vội xen lời :

- Hoa lão đệ cùng bọn họ không hề dính dấp qua, định tìm đến để làm gì?

Ông dụng ý thốt lời ấy lên, để khéo léo tránh cho Hoa Sĩ Kiệt khỏi chuốt thêm cừ địch vô lối ở giờ phút này.

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt vô tình chẳng may may hội ý, cười nhạt tiếp lời :

- Hắc Hải Ngũ Cuồng trợ Trụ làm càng, hạng bại hoại võ lâm như thế, cần phải sớm quét trừ mới được.

Hồi Thiên Cuồng Khách gã thứ bốn trong Hắc Hải Ngũ Cuồng cũng chính là người áo đen nọ, sầm mặt cười ghê :

- Không ngờ tên tiểu tử này còn ngông cuồng hơn cả người trong Cuồng Ma Giáo chúng ta, danh tiếng Hồi Thiên Cuồng Khách lu mờ vì mi mất !

Hoa Sĩ Kiệt vụt quát to một tiếng, vói ra sau lưng tuốt phăng thanh Thất Độc Thần Kiếm ghiêm sẵn nơi tay nghiêm giọng thét tiếp :

- Hồi Thiên Cuồng Khách, khỏi lái nhái nhiều, mau rút khí giới sau lưng ra là hơn !

Với sắc mặt âm trầm, Hồi Thiên Cuồng Khách, quày tay ra phía sau, rút lấy món khí giới quái lạ cầm vào tay, đoạn nhích lên ba bước, vận công lên đôi tay, chồm hờm định xuất thủ. .

Phong Trần Túy Khách vội thét :

- Khoan ! Nhóm Hắc Hải Ngũ Cuồng chúng mi, là nhân vật thành danh trên giang hồ đã lâu, lẽ đâu lại đi động thủ cùng một kẻ hậu sanh nhỏ tuổi, còn chi là cuộc so tranh công bằng.

Hồi Thiên Cuồng Khách hừ lên một tiếng to, hỏi :

- Thế nào mới gọi là cuộc so tranh công bằng ? Tên già không chết kia nói mau !

Phong Trần Túy Khách tháo một bình rượu trên vai xuống, ung dung nốc ừng ực luôn mấy ngụm, đoạn mới chầm rãi thốt :

- Lão phu thấy món khí giới trên tay các hạ có chút khác thường, tục ngữ có câu “đâm ngay dễ tránh, bắn ngầm khó phòng”, hai người tỉ thí với nhau, không được dùng ám khí hại người là được !

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy cũng kịp nhìn ra thanh khí giới ấy không giống như đao kiếm, đầu trên tròn loè ra, phía dưới nhọn lêu lêu, nơi chuôi cầm dài không đến ba tấc.

Hồi Thiên Cuồng Khách mặt xạm lại, cười nhạt :

- Lão phu nổi danh võ lâm là Hồi Thiên Cuồng Khách, trên thanh khí giới này, không tránh khỏi có chút cuồng khí, các hạ nếu như sợ hãi, hãy bó tay chịu trói là hơn !

Trước lời lẽ đầy khiêu khích của đối thủ, Hoa Sĩ Kiệt không đành được buông tiếng cười to :

- Tại hạ Thất Độc Thần Kiếm Khách từ lúc dẫn bước sông hồ đến giờ, chưa hề biết sơ ai, lão thất phu chớ vội ngông cuồng, hã đỡ thử một kiếm của ta !

Phong Trần Túy Khách vội ngăn Hoa Sĩ Kiệt lại :

- Hoa lão đệ chậm xuất thủ, lão phu đứng giữa làm trọng tài, hai người bình sanh chưa xích mích qua, hà tất phải gây cuộc ác đấu sanh tử. Với hai mươi chiêu làm chuẩn để phân định hơn thua được chăng?

Vì từ lâu nghe danh Ngũ Cuồng Hắc Hải như cồn, võ công cao diệu khó ước lường, sơ e Hoa Sĩ Kiệt bi nguy nên cố che đở gỡ nguy trước cho chàng.

Hồi Thiên Cuồng Khách kiêu căng nhếch mép :

- Lão quý say nói nghe cũng phải, nhưng sơ rằng tên ranh này chẳng chịu nổi lão phu ba chiêu.

Hoa Sĩ Kiệt hào khí lằng lằng, ngửa cổ cười khanh khách :

- Nếu như trong ba chiêu mà tại hạ bại vì tay cách hạ, thì tên Thất Độc Thần Kiếm Khách sẽ vĩnh viễn chẳng xuất hiện giang hồ.

Hồi Thiên Cuồng Khách sắc sặc cười to :

- Bé con thật còn ngông hơn cả lão phu, thú lắm ! Thú lắm

Hoa Sĩ Kiệt nghe trong giọng cười của đối phương đầy vẻ mỉa mai khinh miệt, bất giác cả giận vung mạnh ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay, lập tức bảy đạo hào quang xanh biếc bắn ngời tựa bảy thớt giao long đang quảy lộng giữa không trung, khí thế dữ dội cường mãnh, khiến Phong Trần Túy Khách đứng bên cạnh phải âm thầm thán phục.

Hồi Thiên Cuồng Khách thấy Hoa Sĩ Kiệt có thể dùng nội lực rót vào thân kiếm phóng ra một uy thế như sóng bủa đá băng, chứng tỏ là một kiếm gia cao thủ, sắc thái cuồng ngạo trên khuôn mặt gã tự dưng biến mất.

Gã thận trọng nhắc cao thanh khí giới kỳ lạ trên tay khẽ vỗ nhẹ vào chui, sau một tiếng “bực” khẽ từ nơi đầu tròn loè bống chia ra tua tủa mười ba ngọn đoản kiếm ngời ngời sắc lạnh.

Hoa Sĩ Kiệt lòng rúng động nghĩ thầm :

- Trong võ lâm, binh khí kỳ dị này không thiếu chi, nhưng giống như khí giới quái lạ trên tay gã thật là ít thấy...

ý nghĩ chưa kịp dứt, chợt nghe Hồi Thiên Cuồng Khách quát lên một tiếng xé không, tay nhắc rung thanh khí giới quái đản nọ, mười ba mũi đoản kiếm vạc vào không khí thành mười ba đạo ngân quang bắn vụt vào người Hoa Sĩ Kiệt.

Không một mảy may nao núng, Hoa Sĩ Kiệt không lui tránh mà trái lại

sấn lên, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay khởi đầu từ thế thứ nhất, kiếm khí ào ào bất tuyệt như thế nước xuôi giòng triền miên tuôn ra phản kích.

Chỉ chịu được chiêu thứ hai, Hồi Thiên Cuồng Khách đã kinh tâm tán đởm, vọt vọt lùira sau ba bước kêu to :

- Tàthuật! Tiểu tử có tàthuật !

Phong Trần Túy Khách ngạc nhiên vọt miệng hỏi :

- Cái chi là tà thuật ?

Hồi Thiên Cuồng Khách gạt mạnh khí giới trên tay, thông thả đáp :

- Thanh khí giới trên tay lão phu đây không sợ độc, nên Thất Độc Thần Kiếm của tiểu tử không phát huy được oai lực với lão phu, nhưng trên người hẳn dường như có một khí âm hàn, truyền thấu qua khí giới của lão phu...

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt cướp lời :

- Phải ! Tại hạ đã biến thành Người Tuyết rồi !

Chàng đồng thời lắc mình đến sát cạnh gã, đôi mắt đột ngột toé ra hai luồng tinh quang mãnh liệt như hai mũi kiếm bén soi bắn lên mình đối thủ.

Hồi Thiên Cuồng Khách ớn ớn rùng mình thối lui một bước, buột miệng kêu lên :

- Người Tuyết ? Trừ phi uống được Vạn Niên Tuyết Qui Hoàn của Băng Hồn Tiên Cơ mới có thể biến thành người tuyết, nhưng bà ta ở tận trên đỉnh Băng Hồn, đã bao nhiêu người tìm mà không được, nhóc con mi...

Hoa Sĩ Kiệt khinh khĩnh mỉm cười :

- Thế mà tại hạ được cái duyên phần ấy. Hồi Thiên Cuồng Khách ! Nếu mi chưa chịu rút đi, tại hạ đành phải hạ sát thủ đấy !

Hồi Thiên Cuồng Khách tuy có mấy phần khiếp hãi, nhưng dù sao cũng là một nhân vật thành danh giang hồ, đâu thể lộ vẻ khiếp nhược trước mặt Phong Trần Túy Khách, cố lấy vẻ bình tĩnh, cười khẩy :

- Tuyệt rất kỳ lừa, lão phu dùng lừa công mi sợ gì chẳng chế phục được nhóc con ?

Hoa Sĩ Kiệt buông tiếng cười lồng lộng, vận lấy luồng thần công âm hàn trong cơ thể, hé miệng phun ra một vầng hơi trắng tựa sương mù.

Hồi Thiên Cuồng Khách lập tức cảm thấy có một luồng khí cực lạnh và mãnh liệt từ bốn phía ập lại dần dần...

Thân hình gã càng lúc càng run lên bần bật, cơn lạnh quá đối tàn khốc, khiến gã cơ hồ chịu đựng chẳng kham...

Những bụi cỏ lơ thơ mọc theo kẽ chân tường thành cũng dần dần đọng kết thành tuyết giá...

Hoa Sĩ Kiệt thành linh quát lên như sấm :

- Rán đỡ thêm một kiếm của thiếu gia !

Kể ra Hồi Thiên Cuồng Khách cũng là tay cao thủ lợi hại, tuy đã hết sức khiếp hãi vì công lực băng hàn của đối phương, nhưng vẫn không quên phản kích, vội vận đầy công lực, từ mỗi lỗ chân lông trên khắp cùng thân thể, đều tan bốc ra một luồng nhiệt khí, để đương cự chất âm hàn của đối phương đang đột kích.

Mười ba thanh đoản kiếm trong tay, cũng đồng bắn vung lên, tông tréo vào ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt vừa bổ xuống.

Choeng ! Một tiếng ngân dài, lửa bắn văng tung toé và đôi bên khí giới qua ảnh hưởng hai luồng nội lực của song phương cứ ghệt cứng vào nhau !

Hoa Sĩ Kiệt tức tối “hự to một tiếng, vội vận thêm hai thành công lực vào tay hữu và truyền qua thân kiếm, tay trái đột ngột nhấc cao, mồm quát lớn :

- Nhận lấy một chỉ của ta !

Đồng trong tiếng quát, ngón giữa của tay trái trở thẳng về phía Hồi Thiên Cuồng Khách điểm nhẹ vào không khí và lắc lia. .

Chợt thấy đối phương xuất chỉ điểm lại, từ ngón tay đối phương nhả ra luồng sương trắng nhàn nhạt, Hồi Thiên Cuồng Khách thất thanh kêu lên :

- Thiên Cơ Chỉ ! Ranh con phải chẳng là truyền nhân của Thất Sát Thần Bà ?

Gã một mặt kinh hoàng hấp tấp thối hậu, khẽ lắc mình đã vọt xê ngoài sáu trượng xa.

Bất thành linh, từ nướn từng cao vọng xuống một giọng quát to :

- Thiên Cơ Chỉ! xuất thiên giang hồ à? Hiện giờ ở đâu ?

Chm thanh vừa dứt, một bóng người đỏ nhánh to lớn đã nhẹ đáp bên ngoài tường thành. Vừa nhấc thấy bóng đỏ, Hồi Thiên Cuồng Khách mừng rỡ gọi to :

- Đại ca đến vừa đúng lúc ! May quá !

Hoa Sĩ Kiệt ngừng tay thôi đấu, đưa mắt nhìn kỹ kẻ vừa đến là một đại hán tuổi độ ngũ tuần, khoác chiếc trường bào màu đỏ, thân hình khôi vĩ, lưng gấu vai hùm, mặt như táo

chín, râu rồng bó cầm, đôi mắt ngời như lửa đỏ, thần thái uy mãnh như ác sát hung thần. Chàng nhìn thấy dáng dấp to lớn cùng đôi mắt đỏ như than hồng của người nọ, trong lòng không khỏi có độ phần giới bị.

Đại hán áo đỏ đảo tròn đôi mắt lửa nhìn lên bờ tường thành, âm trầm cất tiếng :

- Tứ đệ lúc này thấy Thiên Cơ chỉ là doai phát ra thế ?

Hồi Thiên Cuồng Khách chỉ ngay Hoa Sĩ Kiệt, đáp :

- Tên ranh này biết Thiên Cơ Chi, có lẽ là truyền nhân của Thất Sát Thần Bà, nếu lúc này khinh công của tiểu đệ chẳng...

Đại hán áo đỏ khoác tay ngắt lời Hồi Thiên Cuồng Khách, đôi mắt đỏ ánh tựa than hồng lại xoay bản vào người Hoa Sĩ Kiệt, hất hàm trích thượng :

- Ế ! Thất Sát Thần Bà hiện ở đâu ? Cứ khai thật ra, ta sẽ tha người khỏi chết !

Hoa Sĩ Kiệt cười ngạo mạn :

- Mi chưa đủ tư cách để hỏi .

Đại hán áo đỏ nổi xung giơ tay trở vào chót mũi mình gằn gằn cất giọng :

- Ranh con rán mà mở to mắt ra, mi có biết lão phu là ai không?

Hoa Sĩ Kiệt cười dừng dừng :

- Có lẽ cũng là lũ cóc dơ từ trong Hắc Hải bò ra thôi, chẳng tốt lành chi !

Đại Hán áo đỏ chừng như rất ngạc nhiên trước thái độ ngạo nghễ của đối phương, “ồ” lên một tiếng, trở mắt nhìn sững chàng :

- Nhóc con ! Dám mắng cả lão phu à ? Lão phu chính Giáo chủ Cuồng Ma Giáo nơi Hắc Hải. Nhóc con quả thật là hạng có mắt mà chẳng nhìn thấy Thái Sơn.

Phong Trần Túy Khách vụt cười lên hahaxen lời :

- Té ra là Cuồng Ma Giáo chủ Dịch Vân, danh rền Hắc Hải đấy à ? Lão say này ngưỡng mộ đã lâu, hai môn Thiết Sa Trảo và Thông Tý Công của các hạ, mỗi mỗi đều có chỗ độc đáo đáng nể !

Vì sợ Hoa Sĩ Kiệt không hiểu rõ hai môn tuyệt kỹ lợi hại của Dịch Vân, nên Phong Trần Túy Khách khéo léo dùng lời để cảnh giác chàng.

Cuồng Ma Giáo Chủ Dịch Vân Nhếch mép cười kiêu căng :

- Xem bộ dạng mi dường như là Phong Trần Túy Khách. Hai mươi năm trước lão phu đến Trung Nguyên, không gặp được các hạ ! Nghe đồn Tửu Vũ Thần Công của các hạ cũng có vài phần uy lực, nhưng đáng tiếc là chưa lần nào lãnh giáo được oai lực của tuyệt học này...

Phong Trần Túy Khách vụt dứt ngang tiếng cười, lạnh lạt ngắt lời :

- Hai mươi năm trước chúng ta không dịp gặp mặt, thì hai mươi năm sau chúng ta cùng nhau ấn định vài chiêu võ thuật cũng chẳng muộn !

Miệng thốt tay đã quày ra sau tháo bỏ rượu trên vai xuống nốc ực luôn mấy ngụm.

Cuồng Ma Giáo Chủ vội khoát tay :

- Lão quỷ say khoan đã ! Bồn Giáo chủ còn có mấy vấn đề muốn hỏi người, nhờ người trả lời xong xuống rồi động thủ cũng chưa có muộn !

Phong Trần Túy Khách vội nhắc bỏ rượu ra khỏi môi, tròn mắt hỏi :

- Vấn đề gì nói mau !

Cuồng Ma Giáo Chủ chậm rãi thốt :

- Vấn đề thứ nhất là Thất Sát Thần Bà hiện ở đâu ?

Hoa Sĩ Kiệt đứng bên cạnh không dẫn được vọt miệng :

- Mi hỏi thăm Thất Sát Thần Bà để làm gì ?

Mi phải chẳng là kẻ thù của Bà ?

Phong Trần Kiếm Khách vội khoát tay ra dấu chàng dừng lời :

- Lão đệ đừng nóng vội, hai người muốn liều kết ân thù, đợi chốc sẽ có cơ hội ~

Đoạn quay sang Cuồng Ma Giáo Chủ, thốt tiếp :

- Nghe đồn hai mươi năm trước các hạ đã bại dưới ngọn Thiên Cơ Chỉ của Thần Bà phải không?

Cuồng Ma Giáo Chủ đỏ mặt, hừm lên một tiếng che thẹn :

- Xưa và nay khác xa nhau ! Bốn Giáo chủ hiện giờ đang cần tìm mụ ấy để báo lại một chỉ hai mươi năm trước !

Phong Trần Túy Khách nhệthở dài :

- Oán củ tuy còn nhưng người xưa vắng bóng, Giáo chủ kiếp này khó tìm gặp lại bà !

Cuồng Ma Giáo Chủ giựt mình, trố mắt :

- Thất Sát Thần Bà chết rồi ? May cho mụ ta biết mấy !

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ hét lên :

- Nếu như không chết, lũ ngươi đã làm gì được người ?

Cuồng Ma Giáo Chủ nhíu chặt đôi mày rậm, xẵng giọng hét lại :

- Nhóc con có lẽ mi là truyền nhân của mụ. Ớn thù 20 năm trước, giờ đây cả vốn lẫn lời đều chính do bản thân mi trả lấy !

Phong Trần Túy Khách vụt réo lên :

- Dịch Giáo Chủ, ngươi chẳng phải còn lắm vấn đề để cần hỏi à ? Nói cho hết đi rồi sẽ đánh. Hơn nữa, sẵn có lão tử trong Ngũ Cuồng của các ngươi cũng có mặt nơi đây, vừa vặn đủ cặp cho đôi bên, vộ chi !

Cuồng Ma Giáo Chủ lăm lì gật đầu :

- Tốt lắm ! Bốn Giáo Chủ còn hai vấn đề muốn biết rõ. Câu hỏi thứ hai là : nghe đến bảy bức hoạ đồ thông vàng đến Băng Quốc đã xuất hiện trên giang hồ rồi . Bốn Giáo Chủ lần này thống lãnh một số cao thủ trở lại Trung Nguyên, chủ định không ngoài bảy bức kỳ đồ.

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt, cướp lời :

- Loài vịt nước ngu ngốc kia, dù người ta có cất giữ được bảy bức kỳ đồ Bạng Quốc, cũng chẳng đại chi mà nói thật cùng mi !

Cuồng Ma Giáo Chủ cười ha hả :

- Nhóc con nói chẳng sai mấy, lão phu từ lâu nghe danh Phong Trần Túy Khách ngàn chuyện đều thông, lại có lòng hiệp nghĩa, nếu như lão có thể chỉ rõ tên kẻ dấu bức địa đồ bốn Giáo chủ sẽ tránh đại khai sát giới nơi Trung Thổ !

Phong Trần Túy Khách lạnh lùng nghiêm sắc mặt :

- Dù Dịch giáo chủ có tìm bảy bức hoạ đồ chỉ rõ Bạng Quốc, cũng vẫn không sao tìm đến được Bạng Quốc.

Cuồng Ma Giáo Chủ kinh ngạc hỏi gặng :

- Vì sao ?

Phong Trần Túy Khách chăm rả tiếp lời :

- Vì tại hạ nghe rằng bảy bức hoạ đồ Bạng Quốc kia bất quá chỉ rõ cách thức sau khi vào Bạng Quốc có thể đi thông qua 21 toà kỳ trận, cùng 49 ngách hầm chông. Còn như Bạng Quốc vị trí ở đâu ? Các hạ làm sao biết được ? Tại hạ khuyên Giáo chủ dẹp bớt sát nghiệp là hơn.

Cuồng Ma Giáo Chủ nghe xong, Trầm Ngâm giây phút vụt hỏi :

- Bạng Quốc nào, chắc lão quỷ say biết rõ ?

Phong Trần Túy Khách haitay vò liachiếđầu bù cườiihahả :

- Nếu như lão xay này biết được Băng Quốc nơi nào, có lẽ sớm đã luyện thành tuyệt thế võ công từ lâu, còn đâu ở đây mà vất vưởng chuyện phiếm như vậy !

Lão bỗng dứt ngang tiếng cười, lắc đầu than dài :

- Băng Quốc, một địa phương mỹ lệ ấy, trăm năm nay đã có biết bao nhiêu cao thủ lặn lội tìm đến, cũng chỉ vì bảy bức Băng Quốc kỳ đồ nọ gây cho giang hồ bao trận mưa máu gió tanh. Nhưng đã có mấy ai đoạt được bảy bức kỳ đồ nọ, mấy ai đặt chân vào được Băng Quốc, mà trái lại, chỉ toàn đem đến những tai họa hải hùng.

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong lời than, rúng động nghĩ thầm :

- Trên người ta hiện giờ có bảy bức hoạ đồ ấy, không lẽ....

Chợt nghe Phong Trần Túy Khách tiếp lời :

- Theo chỗ lão phu biết, thì muốn vào Băng Quốc cần phải hiểu rõ vị trí của nó, sau đấy mới noi theo đường đi nước bước vạch rõ trên hoạ đồ thăm nhập vào Băng Quốc. Dùng chiếc khoá ngọc mở kho, mới có thể lấy được những bảo vật chất chứa trong kho, cùng với bao nhiêu kỳ duyên võ học....

Cuồng Ma Giáo Chủ càng nghe càng nôn nao thèm muốn :

- Theo như lời của các hạ thì vào được Băng Quốc còn khó hơn cưỡi trời !

Phong Trần Túy Khách buông tiếng cười to :

- Trăm năm nay đã mấy ai vào được Băng Quốc ? Nếu như một ngày nào đó có người nhặt được bảo vật và kỳ duyên nơi Băng Quốc, người ấy sẽ là chúa tể võ lâm vậy !

Hoa Sĩ Kiệt trầm nghĩ :

- Vị trí của Băng Quốc, sự thúc tổ đã nói rõ cho ta biết, bảy bức kỳ đồ thông vàng Băng Quốc, Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân cũng đã tặng cho ta rồi, chỉ còn thiếu chiếc chìa khoá Ngọc để mở kho băng, chẳng biết hiện ở đâu mà tìm?

Cuồng Ma Giáo Chủ lạnh lạt tiếp lời :

- Các hạ bảo là Thất Sát Thần Bà đã chết, chuyện ấy thật chẳng ?

Phong Trần Tuý Khách có vẻ bất mãn xẵng giọng :

- Ai dối người làm gì !

Cuồng Ma Giáo Chủ ngẩng mặt trầm tư giây lát, chợt hừ mũi một tiếng rõ to và thốt :

- Dù mù ta đã chết, bốn giáo chủ vẫn phải đi tìm thi hài mù cho kỳ được !

Hoa Sĩ Kiệt nổi nóng hét to:

- Mi định tìm di thể người để làm gì ?

Cuồng Ma Giáo Chủ hét lại :

- Để dùng roi đập nát xương mù ra, còn nhóc con người bốn giáo chủ cũng chẳng bỏ qua đâu !

Hoa Sĩ Kiệt cười gằn :

- Tại hạ thay Thất Sát Thần Bà lão tiên bối để kết liễu mọi ân oán khi

còn sinh thời của người, ác đồ hãy rút khí giới ra là vừa !

Dứt lời ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay vang rẹt lên một tiếng và xoè ra, lập tức bảy ánh Hào quang ngập người xanh biếc.

Cuồng Ma Giáo Chủ kinh hoàng kêu to :

- Thất Độc Thần Kiếm ! Người là ai ?

Hoa Sĩ Kiệt ngạo nghễ đáp :

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt.

Cuồng Ma Giáo Chủ khẻ rúng động, hỏi tiếp :

- Thất Độc Thần Kiếm Khách phải chăng là người ? Và lão năm của bốn giáo chủ: Lý Ngoan phải chăng cũng chính mi đã thương ?

Hoa Sĩ Kiệt hoành ngang thanh Thất Độc Thần Kiếm cười sắt lạnh :

- Phải ! Thần Kiếm đến đâu, ma đầu ác đạo đều run vía !

Thần Kiếm trên tay đồng thời huy động, nghiêng nghiêng xia thẳng vào Cự Khuyết huyết của đối phương.

Hồi Thiên Cuồng Khách đứng bên cạnh vội kêu lên:

- Giáo chủ coi chừng trên kiếm của tên ranh ấy có chứa độc, không nên chạm vào.

Cuồng Ma Giáo Chủ khẻ lắc người, đã vọt tếu sang canh tám thước xa, trở lên một tràng cười như quỷ hú :

- Bốn giáo chủ sớm đã quan sát thấy thanh kiếm ấy khác hẳn với loại

kiếm thường, để gì để nó chạm gần mình ?

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy đối phương khẻ nhắc mình đã nhẹ nhàng tránh xa khỏi tầm kiếm, lòng thầm khiếp hãi cho thuật khinh công của đối phương xảo diệu khôn lường.

Vừa định xếp kiếm để xuất chiêu truy kích, chợt nghe Phong Trần Túy Khách hừ to lên tiếng :

- Đối với kẻ hậu bối mà đem Thông Tý Công ra thi thố, chẳng cảm thấy mất mặt sao ?

Hoa Sĩ Kiệt giật mình vội nhắc mắt nhìn vào hai cánh tay của Cuồng Ma Giáo Chủ, thấy chiếc tay áo màu đỏ rộng thùng thình, bỗng dừng nổi phình lên và sắc mặt của lão đồng thời càng thêm đỏ sậm...

Hoa Sĩ Kiệt chẳng rành sự lợi hại của Thông Tý Công, vẫn ngang nhiên thúc kiếm đâm vào cánh tay phải đang căng phồng của đối thủ.

Xèo...xèo ! . . .

Một âm thanh rờn rờn như giọt dầu rơi trên chảo nóng. Hoa Sĩ Kiệt đồng thời cảm thấy chuôi kiếm trên tay đột nhiên nóng bỏng lạ thường, tựa như vừa hơ qua trong lửa đỏ.

Liền theo đó, bảy ngọn điệp kiếm đang từ màu xanh rục rở bỗng biến thành đỏ ánh như màu lửa.

Hoa Sĩ Kiệt còn đang sửng sờ khiếp đảm, Phong Trần Túy Khách đã vội kêu lên :

- Lão đệ mau triệt kiếm, chậm trễ một chút là Thanh Thất Độc Thần Kiếm sẽ bị nung chảy chẳng còn !

Hoa Sĩ Kiệt rất nên linh lợi, lúc ấy chàng đã kịp nhận thức đối phương đang dùng một loại nhiệt công để hạ mình.

Một ý niệm “nước tri được lửa” vụt thoáng nhanh qua đầu, Chàng cấp tốc triệt hồi Thất Độc Thần Kiếm, vận nhanh một luồng lực lượng băng hàn trong cơ thể, hé miệng phun ra đối kích.

Cuồng Ma Giáo Chủ vừ định thi thố Thông Tý Công ra, chợt nhìn thấy đôi mắt Hoa Sĩ Kiệt xẹt ngời ra hai đạo bạch quang mãnh liệt, miệng lại phun ra một luồng khí thể trắng đục như giá tuyết kẹp theo một hơi lạnh dị thường, cuồn cuộn phủ tới...

Chỉ khoảnh khắc, hơi lạnh ấy càng lúc càng nặng nề thắt chặt, tựa như một tòa băng sơn khổng lồ, từ bốn phía châu thân chầm chậm khép lại, khiến luồng khí nóng do cơ thể lão phát ra dần dần hạ đi nhiệt độ.

Cuồng Ma Giáo Chủ âm thầm kinh sợ, nghiêng răng gia tăng thêm hai thành công lực vào tay...

Xèo...xèo ! . . .

Ầm thanh rợn người ấy lại vang lên không ngớt.

Hoa Sĩ Kiệt thấy thế, vận sức từ đờn điền, quát lên một tiếng thật to, ngón giữa của tay phải đột ngột bắn vèo ra một chỉ.

Cuồng Ma Giáo Chủ nhếch môi cười hiểm độc:

- Lại Thiên Cơ Chỉ ! Ầm hận đã hai mươi năm trời, lão phu cần phải báo thù cho được ngọn chỉ ấy tại hôm nay !

Bàn tay của lão đồng thời xoè ra năm ngón tay bỗng chốc trở màu đen sì, chộp mạnh vào khoảng trống, hướng về phía Hoa Sĩ Kiệt.

Phong Trần Túy Khách hốt hỡi thét lên :

- Thiết Sa Trảo, khắc tinh của Thiên Cơ Chi, lão đệ mau thâm chiêu về !

Hoa Sĩ Kiệt không dám chần chờ vội thu ngay chỉ kinh trở lại thay vào đây nhanh như chớp đảo trở ra một ngọn Băng Quyền Trấn Sơn Hà...

Cuồng Ma Giáo Chủ rùng mình luôn mấy lượt lo thềm :

- Tên ranh này dường như có tà thuật, luồng khí lạnh dị hợm này, ta khó mà chống gượng nổi thêm nữa giờ...

Một ý niệm chạy thoáng nhanh qua đầu, nhưng ngặt nổi còn có lão tứ Hôi Thiên Cuồng Khách đồng bọn Ngũ Cuồng của lão đang đứng sờ sờ kia, mặt mũi nào mà bỏ trốn đi được?

Nhưng kéo dài thêm trận đấu, cũng chẳng hy vọng gì nắm được phần thủ thắng, mà rất có thể hậu quả sẽ trái ngược lại là khác.

Còn đang phân vân khó xử, Phong Trần Túy Khách như đã nhìn thấu được ý định của y, liền buông tiếng cười ha hả gọi to :

- Dịch giáo chủ, ông cùng Hoa lão đệ ta vốn chẳng hề thù oán nhau, cũng chẳng có mối hận chi to tát, so định võ công nhau như thế cũng vừa rồi, ngừng tay lại là hơn !

Phong Trần Túy Khách dứt lời liền đưa mắt ra dấu cho Hoa Sĩ Kiệt dừng tay.

Hoa Sĩ Kiệt lập tức hội ý nay, cấp tốc thâm ngay thế quyền trở lại, nhảy tránh sang cạnh.

Cuồng Ma Giáo Chủ thật như cất được gánh đá trên tâm linh, gượng gạo cười nhạt :

- Được lắm, nể mặt lão quỷ say, tạm thời ta thủ tiêu cuộc ác đấu hôm nay, ranh con nếu có gan tiếp đón, chúng ta cùng hẹn lại ngày sau !

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi cười khẩy :

- Một ngày gần đây, tại hạ sẽ đến Hắc Hải tìm cả năm trụ ma đầu lũ mi !

Chàng đường hoàng quay sang Phong Trần Túy Khách thúc giục :

- Lão tiên bối, chúng ta phải đi thôi !

Bóng hai người lập tức chớp động nhẹ nhàng lao khỏi bờ tường Vạn Lý Trường Thành và mất hút giữa núi đồi nhấp nhô.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21: Giữa tình và hận

Trên con đường cái quan ăn thông từ Sơn Đông đến Độc Sơn Hồ, có hai kẻ lữ hành quái lạ một trẻ một già đang phăng phăng phóng bước như bay.

Người trẻ tuổi áo trắng thư sinh, lưng giắt trường kiếm đi ở phía trước chính là Hoa Sĩ Kiệt, lão già quần áo xơ xài sau lưng khoác chiếc hồ lô tổ bố không ai khác hơn là Phong Trần Túy Khách.

Hai người vận dụng tất cả tốc độ khinh công lướt nhanh trên mặt đường, bất chấp sự xì xào bàn luận của khách qua đường.

Lúc ấy vào độ tháng tám, tuy đã vào độ giữa Thu, nhưng thời tiết vẫn vô cùng oi bức, vàng thái dương như một thỏi lửa đỏ hồng, hắt ánh nắng thiêu đốt xuống mặt đường cắt đá gồ ghề.

Phong Trần Túy Khách nhấc chiếc áo rách bươm chấm lấy mồ hôi trán, thở phào một hơi mệt nhọc đưa mắt nhìn theo dáng dấp ung dung của Hoa Sĩ Kiệt, dường như chàng không có chi là mệt mỏi cả, ông bất giác than lên:

- Hoa lão đệ, suốt ngày trời chúng ta chẳng dừng chân, lão phu đã hết lết rồi!

Hoa Sĩ Kiệt bước lại, quay đầu cười to:

- Nếu lão tiên bối cảm thấy mệt mỏi, chúng ta đến cội cây trước mặt nghỉ chân.

Phong Trần Túy Khách cười hếch hạc:

- Cũng được, nửa ngày trời chẳng có nhỏ rượu vào miệng, con sâu rượu thiếu điều bò lên lỗ mũi của lão!

Hai người chậm bước đến ba cội cây mọc một hàng bên vệ đường, ngồi xuống nghỉ chân.

Phong Trần Tuý Khách tháo hồ rượu trên lưng xuống, cười rộn rang:

- Hoa lão đệ, cứ mỗi lần gặp lão đệ, ta cảm thấy công lực của lão đệ lại tăng tiến thêm một bậc, nếu lão đệ ráng chuyên cần tu tập, sau này tất sẽ thành một đóa kỳ hoa trong võ lâm.

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay khiêm nhường:

- Lão tiền bối quá khen, vẫn bồi một chút công lực con con, so với lão tiền bối, chẳng khác chi đom đóm trước vầng trăng...

Phong Trần Tuý Khách bật cười ha hả:

- Chú bé học đâu được cái lối ton hót thế? Lão say này nuốt món ấy chẳng vô rồi, ha... ha...

Lão chấm câu bằng cách ngửa cổ, tu luôn một hơi ực chẳng thôi...

Được ba mớ rượu vào miệng, sắc mặt lão liền tươi tỉnh trở lại, tựa lưng vào gốc cây, mắt nhắm mắt mở, tréo cằm ngâm nga:

Phong Trần Tuý Khách còn đang thích thú ngâm nga, bỗng một người áo vàng thoắt ngang qua đường cái quan, cũng theo đấy một giọng quát to:

- Phong Trần Tuý Khách đừng lách đáp, hãy đỡ một chịch của lão phu!

Lời quát chưa dứt, một vệt chỉ trắng xoá, từ xa nhắm ngay đỉnh đầu Phong Trần Tuý Khách bay vút đến.

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh hãi, cấp tốc vung chưởng quật ra đáp lại, nhưng tốc độ của vật trắng nọ rất nhanh, kinh đạo lại cường mãnh khác thường. Chưởng lực của Hoa Sĩ Kiệt ào ra tuy rằng dữ dội vẫn không đánh rơi được vật ấy mà chỉ làm lệch hướng đi của nó...

- Phập!...

Vật trắng vẫn còn đủ dư kinh cắm sâu vào gốc cây của Phong Trần Túy Khách đang tựa lưng.

Bóng vàng nọ chỉ thoáng nhẹ qua mắt như ma quái rồi mất đi tông tích.

Hoa Sĩ Kiệt kinh hãi chẳng ít, vội tiến đến bốn cội cây nhìn kỹ, không khỏi thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Vì vật trắng cắm vào cội cây kia chỉ là một tờ giấy được gập lại làm mấy bận và cắm sâu vào thân cây hơn vài phân.

Sau khi nhìn kỹ, Hoa Sĩ Kiệt càng kinh hãi, nhủ thầm:

- Có thể dùng công lực rút vào trang giấy cắm sâu vào thân cây có mấy phân, đủ thấy nội lực của kẻ vừa rồi đã tiến đến mức tiên cực cao siêu!

Phong Trần Túy Khách buông tiếng cười ha hả:

- Hoa lão đệ, đem tờ giấy lại cho lão phu xem, chẳng hiểu “Thiên Nhai Cuồng Nhân” lại bày trò gì với lão say nữa đây?

Hoa Sĩ Kiệt trở mắt ngạc nhiên:

- Sao? Thiên Nhai Cuồng Nhân thật à...? Do đâu mà lão tiên bối biết rõ thế?

Phong Trần Túy Khách lại cười ha hả, tiếp lời:

- Phóng mắt nhìn vào võ lâm hiện tại, có thể búng tờ giấy cắm sâu vào thân cây ba phân, trừ tuyệt kỹ “Vô ảnh thần chỉ” của Thiên Nhai Cuồng Nhân ra, còn ai vào đây?

Hoa Sĩ Kiệt tiến lên rút mảnh giấy ra khỏi cội cây, hai tay dâng đến trước mặt Phong Trần Túy Khách.

Mở banh mảnh giấy, Phong Trần Túy Khách thấy vón vện bên trong mấy dòng chữ thảo:

“Mặt trời lặn, đầu người rơi, đến chẳng kịp, gọi ai ơi?”

Bên dưới lại ghi chú thêm hàng chữ nhỏ:

“Cuồng nhân đợi chờ nơi Độc Sơn Hồ”

Phong Trần Túy Khách đọc xong mảnh thư, trầm ngâm giây lâu, đoạn ngược nhìn lên trời, nhảy phắt dậy réo lên:

- Hoa lão đệ, chúng ta đi mau, trễ đến tối là...

Lời lão chưa thốt hết, người đã phóng ra khỏi dãy ngoài sáu trượng xa.

Hoa Sĩ Kiệt chưa đọc được trên mảnh giấy viết những gì, nhưng thấy bộ dạng lão say hấp tấp như thế, cũng vội phóng bước bèn gót theo sau, đầu óc chàng không ngớt băn khoăn thắc mắc.

Phóng theo Phong Trần Túy Khách một đoạn đường dài, chàng mới cất tiếng hỏi:

- Kính hỏi lão tiền bối, Thiên Nhai Cuồng Nhân viết chi trên tờ giấy, khiến lão tiền bối phải vội vàng thế ấy?

Phong Trần Túy Khách khẽ nghiêng đầu lại đáp, đôi chân vẫn không ngừng bước:

- Chút xíu nữa lão đệ sẽ biết, nhưng tóm tắt quan trọng một điều: Chúng ta trước lúc mặt trời lặn phải kíp đến Độc Sơn Hồ mới hy vọng cứu được người!

Hoa Sĩ Kiệt càng hoang mang nghi ngại, chẳng hiểu đến Độc Sơn Hồ để cứu mạng ai? Chàng không dẫn được, hỏi tiếp:

- Chúng ta chẳng phải đã quyết định đến Xà Yêu Hồ để cứu Phan Quyên Quyên rồi sao? Do đâu tiền bối đột ngột sửa đổi kế hoạch, lại định đến Độc Sơn Hồ? Mà cứu ai ở đó thế?

Phong Trần Túy Khách càng gia tăng tốc độ đôi chân cười hếch hạc:

- Hồ ở trong hồ ấy chứ đâu! Nếu chẳng có Thiên Nhai Cuồng Nhân chỉ điểm, chúng ta làm sao biết được Xà Yêu Hồ ở nơi nào?

Hoa Sĩ Kiệt đã vỡ lẽ ra tám phần mười sự việc, té ra Xà Yêu Hồ nằm trong lòng Độc Sơn Hồ, thảo nào khiến hai người phải khổ công tìm kiếm bao lâu nay!

Và tất nhiên giờ đây chàng không cần đọc qua mảnh giấy cũng dư suy đoán qua bên trong viết những gì rồi!

Khuôn trang đều đặn, cùng làn môi nét cười của Phan Quyên Quyên, bỗng khoảnh khắc hiện rõ lên trước tầm mắt, nghĩ đến nỗi hiểm nguy của Phan Quyên Quyên phải hứng chịu, chàng bất giác ngẩng đầu nhìn trời thở phào một tiếng náo ruột, giận không thể chấp cánh để lập tức bay đến trước mặt Phan Quyên Quyên của mình.

Đột nhiên, chàng gia tăng thêm tốc độ đôi chân vọt mình bước qua mặt

lão Tuý Khách.

Phong Trần Tuý Khách cười hề hề, gọi lại:

- Bé con, hãy dành chút sức lại, đến chỗ ấy, không được xung động thái quá. Vì theo lão say này suy đoán, thì nhất định nơi ấy bước bước hiểm hung, sát cơ trùng

trùng, nếu chẳng có tiểu tâm cẩn mật, không những cứu chẳng được người, mà tính mạng cũng khó bảo...

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ gật đầu:

- Đến lúc ấy mọi sự nghe theo chỉ thị của lão tiền bối là xong!

Với thuật khinh công của hai người hiện tại, đều đã đạt đến mức Lăng Không Hư Bộ, nên chỉ trong hai giờ đồng hồ vun vút thâu ngắn lộ trình, đến giờ thân đã đạt đến Độc Sơn Hồ rồi!

Diện tích của Độc Sơn Hồ rất lớn, giữa làn nước mênh mông xanh ngắt, lô nhô vô số hồ con núi nhỏ, hai người rất đỗi khổ tâm chẳng biết Xà Yêu Hồ ở nơi nào!

Phong Trần Tuý Khách đứng lặng bên bờ hồ dõimắt nhìn ra xa, mặt hồ bình lặng như mặt tấm gương vĩ đại, nước mây liên sắc, hai bên bờ hồ không một chiếc thuyền con xuôi ngược.

Đang lúc âu lo, chợt thấy rừng lau không gió mà lung lay, dần dần nghe rõ tiếng dầm khuấy nước, từ nơi giữa bụi lao um tùm xa xa, một chiếc thuyền con đang rẽ sóng lướt ra.

Trên đầu thuyền, một lão già sắc phục ngư phu, râu dài tới ngực, đầu đội nón tre sùm sụp kín che hết nửa mặt, tay ung dung khuấy chèo, xênh xang cao giọng ngâm nga:

Thanh âm rền vang sang sảng vọng mãi tận xa xa như chẳng dứt...

Hoa Sĩ Kiệt cúi sát vành tai Phong Trần Tuý Khách khẽ giọng:

- Tiếng ca của lão già câu kia trầm rền như thế, đủ thấy nội lực của lão vô cùng hùng hậu, tất cũng là một cao thủ thế ngoại vậy!

Phong Trần Tuý Khách vội quát:

- Đừng nói nhiều, cẩn thận! Lão đã chèo thuyền đến nơi rồi kìa...

Hoa Sĩ Kiệt vội phóng mắt nhìn ra mặt hồ, quả nhiên lão ngư ông nọ, vung chèo loang loáng, chiếc thuyền lướt bay trên mặt nước tiến về phía hai người.

Phong Trần Tuý Khách vòng tay lớn tiếng:

- Tại hạ hai anh em định nhờ lão trượng cho đèo nhờ một chuyến thuyền, chẳng hiểu lão trượng có vui lòng chăng?

Lão ngư ông khẽ nhắc chiếc nống tre lên, đôi mắt chuột sáng rực không ngớt quan sát hai người, lạnh lùng hỏi:

- Chẳng hay nhị vị định đáp thuyền đi đâu?

Phong Trần Tuý Khách không chút lưỡng lự đáp ngay:

- Đến Xà Yêu Hồ, nếu lão trượng chịu nhọc sức, chúng tôi xin báo đáp trọng hậu!

Đôi mắt hí hí của lão ngư ông bỗng ngời ánh lên khác thường, quét thật nhanh về phía hai người lần nữa, khẽ gật đầu thay câu đáp.

Phong Trần Túy Khách vừa định phóng mình xuống thuyền, Hoa Sĩ Kiệt kín đáo kéo giật lão lại, dùng thuật “truyền âm nhập mật” đàm thoại:

- Vãn bối thấy lão già này lộ ý chẳng lành, cặp mắt lão rất khác thường, chúng ta tốt hơn hết đừng lên thuyền lão.

Phong Trần Túy Khách cũng dùng “truyền âm nhập mật” đáp lại:

- Lão say này đã nửa đời lặn lội giang hồ, trải qua không biết bao lần sóng to gió dữ, chẳng lẽ lại sợ cái trò trẻ con ấy à? Trước thời gian mặt trời lặn, chúng ta phải kịp đến Xà Yêu Hồ, mới có thể...

Lão ho khan lên một tiếng bỏ lửng câu nói giữa chừng lắc mình vọt phóc xuống thuyền.

Hoa Sĩ Kiệt đành phải theo chân lão nhún mình đáp nhẹ lên sạp thuyền.

Lão ngư ông nọ, lăm lè chẳng thốt một tiếng, đôi tay vung nhanh mạn chèo như thoi đưa, chiếc thuyền lướt bay trên mặt nước tiến sâu vào giữa hồ.

Hoa Sĩ Kiệt đứng trước đầu thuyền, phóng mắt nhìn quanh bốn hướng, nhìn thấy cửa khoang thuyền đóng im lìm, bên trong mường tượng khe khẽ vang lên những tiếng động lạ kỳ.

Chiếc thuyền rẽ sóng như bay, chỉ loáng mắt đã lướt đến giữa hồ, cách xa bến có hơn mấy mươi trượng.

Hoa Sĩ Kiệt nhíu mày nghi ngờ, cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi lão trượng, Xà Yêu Hồ còn cách đây bao xa?

Lão ngư ông tay khua động mái chèo, tay vuốt lấy bộ râu dài, cười lạnh nhạt:

- Cậu trẻ gặp chi thế, đã đi tất phải đến...

Lão bỗng dưng hăng lên một tiếng, giọng nói vụt đổi thành sắc lạnh:

- Hai người đến Xà Yêu Hồ để dâng mạng, hay để...

Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng nặng nề, ngắt ngang lời nói đối phương:

- Nói như thế có ý chi?

Lão ngư ông chợt cười lạnh lạnh:

- Hôm nay mùng 8 tháng 8 đúng là ngày tế lễ Xà Thần kỳ ảo châu niên của Xà Yêu Hồ, cần phải có 108 đầu người, cùng một trái tim của thiếu nữ, các người phải chẳng đến đây để nạp cho đủ số thủ cấp còn thiếu?

Phong Trần Túy Khách quát to:

- Mi là ai?

Lão ngư ông mặt không đổi sắc, vẫn cười lên ha hả:

- Cho đến lão phu mi không nhận ra nổi, còn định đến Xà Yêu Hồ để sanh sự à? Ha... Ha...

Soạt!...

Hoa Sĩ Kiệt tréo tay rút phăng thanh Thất Độc Thần Kiếm sau lưng ra vung “rẹt” lên một tiếng, bảy lá kiếm lập tức trải rộng, ánh biếc ngập người...

Lão ngư ông nhìn thấy thanh kiếm bảy lá chói loà lục quang trên tay của Hoa Sĩ Kiệt buột miệng kêu lên:

- Thất Độc Thần Kiếm! Nhóc con là ai?

Hoa Sĩ Kiệt sang sàng đáp:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt!

Lão ngư ông mặt liền biến sắc, đôi mắt chuột thao láo lượn tròn kinh ngạc:

- Mi chính là Thất Độc Kiếm Khách?

Hoa Sĩ Kiệt ngạo nghễ đứng trước đầu thuyền, dẫn giọng uy nghi:

- Đã biết rõ ngoại hiệu của tại hạ, mau khai rõ tên họ thật ra!

Lão ngư ông trong khoảnh khắc lấy ngay lại vẻ bình tĩnh cười nhạt:

- Con chó con! Đừng vội làm oai! Mi hãy mở mắt to nhìn xung quanh mi hiện giờ thế nào? Kế hoạch của Hổ Hải Cuồng Long này, một khi đã sắp bày, nhất định là phải có kết quả!

Dứt lời, lão ngư ông tự xưng là Hổ Hải Cuồng Long liền ngửa mặt hú lên một tiếng to, từ giữa lòng hồ, trong những mô đá nhấp nhô, hay sau cụm lau um tùm, thỉnh linh xông ra năm chiếc thuyền to.

Trên mỗi thuyền đều có một người đứng trấn, cửa mỗi khoang thuyền đều đóng im lìm, thuyền phẳng phẳng như bay tiến thẳng về hướng Hoa Sĩ Kiệt!

Phong Trần Túy Khách kiến thức rất quảng bác, vội kêu lên:

- Không ngờ mi chính là tên thứ hai trong đám Hắc Hải Ngũ Cuồng, giữa chúng ta bình sanh chẳng biết quen, cũng chẳng hề oán thù...

Hỗn Hải Cuồng Long cười ằng ặc ngắt lời:

- Lão quỷ say, kể ra mi không đến đổi tộ lẫm, ta sẽ cho mi chết được toàn thân, đáng giận là tên ranh con, dám ngông cuồng hơn cả anh em lão phu.

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy mới hiểu ra lão già hoá trang ngư ông trước mặt chính là tên thứ hai trong Hắc Hải Ngũ Cuồng, lửa giận bùng phừng phừng sôi lên tim óc, một tiếng “hừ” to vừa thoát ra cổ họng, thanh thần kiếm trên tay cũng đồng thời vung động, bảy ánh hào quang xanh như sấm sét dự tủa công.

Hỗn Hải Cuồng Long xoay nhanh người, đôi tay bương vào không khí, thân hình đã phóng tuốt lên đầu cột buồm, động tác nhanh chóng phi thường.

Lão đu người vất vẻo trên cao cất tiếng cười ha hả:

- Ranh con chậm động thủ, mi hãy quay đầu lại xem sau lưng kia.

Hoa Sĩ Kiệt vội xoay phắt người, bốn thanh trường kiếm ngời ngời ánh lạnh đang chĩa thẳng mũi vào lưng.

Không một mảy may lộ sắc khiếp hãi, trong cái quay đầu tíc tắc ấy, chàng đã nhìn ba tên trong bọn là: Cuồng Ma Giáo Chủ Dị Thanh, Hồi Thiên Cuồng Khách Lập Tuấn cùng Hồng Trần Cuồng Sanh Lý Ngoan, còn tên thứ tư mặc áo xanh kia, chàng chưa hề gặp qua.

Với một phản ứng vô cùng thần tốc, chân hữu chàng bay nhanh lên như tia điện xẹt, kẹp theo một ngọn kinh lực như sóng cuộn, đẩy bật cả bốn người cùng tháo lui ba bước.

Đoạn trừng mắt chỉ tay vào mặt Hồng Trần Cuồng Sanh quát lớn:

- Ranh con, vẫn còn sống đấy à?

Hồng Trần Cuồng Sanh cười ngất ngưỡng:

- Tại hạ không bao giờ chết được, hoạ chẳng có mi khó sống được hôm nay!

Hoa Sĩ Kiệt xoáy ánh mắt như điện lạnh vào mặt Cuồng Ma Giáo Chủ, cười lạnh lùng:

- Lão giáo chủ, lần trước chạm mặt nhau nơi Vạn Lý Trường Thành, thiếu gia đã nương tay cho ngươi một lần. Hôm nay sợ rằng khó mà dễ dàng thoát mạng như cơ hội qua!

Cuồng Ma Giáo Chủ bị đối phương nhắc lại chuyện cũ, xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, thẹn quá sanh giận, rống lên như điên:

- Chư vị một lượt xông lên, đừng để cho tên ranh sống qua đêm nay.

Giọng quát vừa dứt, ánh thép trên tay mỗi người lập tức nhoáng động, chia ra bốn phía vây quanh Hoa Sĩ Kiệt hăm hở xông lên...

Phong Trần Tuý Khách hừ lên một tiếng rõ to, hét lớn:

- Khoan động thủ!

Cuồng Ma Giáo chủ trợn mắt hùng hổ:

- Lão quỷ say, chúng ta chẳng ân oán chi đáng nói. Bốn giáo chủ khuyên mi lần cuối là đừng nhúng tay vào vụ này, rời xa nơi đây là tốt hơn hết!

Phong Trần Tuý Khách trợn mắt thô lỗ:

- Hắc Hải Ngũ Cuồng lữ người, trên giang hồ kể ra cũng có ít tăm tiếng, giờ đây lại hòa nhau để hiếp húng một kẻ hậu sinh, sự việc này truyền lan vào giang hồ, chẳng sợ người đời đàm tiếu chê bai chăng?

Gã trung niên áo xanh, mặt đen râu rồng từ nãy giờ đứng im vệt quát to:

- Chúng ta hòa nhau đây, mắc mớ gì mi chẳng?

Phong Trần Tuý Khách cười gằng luôn hai tiếng:

- Lão say này có tật là, nhìn chướng mắt chuyện chi tất phải nhảy vào can thiệp, đổ tên nào dám động thủ?

Hoa Sĩ Kiệt sang sảng cất lời:

- Chuyện của văn bối, lão tiền bối bắt tất phải nhọc lòng! Thật ra Hắc Hải Ngũ Cuồng là cái giống chi, tại hạ vẫn chưa bận để vào mắt!

Thanh thần kiếm trên tay đồng thời gạt mạnh vào không khí, đôi mắt chàng vệt loé lên hai luồng sát quang rợn người...

Phong Trần Tuý Khách xoa râu cười hì hì:

- Tốt quá Hoa lão đệ cứ mặc sức mà ra uy, con sâu rượu của lão phu đang rục rịch đòi uống rồi đây!

Lão khệnh khạng với tay ra sau lưng, tháo bầu rượu xuống và chấm câu bằng cách ngửa cổ tu một hơi ừng ực.

Cuồng Ma Giáo Chủ bồng ngửa cổ cất giọng cười ghê rợn:

- Hoa Sĩ Kiệt! Hôm nay đúng là ngày tận số của mi!

Gã vệt xoay mắt quét nhanh bốn phía đồng bọn, tiếp lời:

- Năm người chúng ta hôm nay chẳng giết được tên ranh này, danh tiếng Hắc Hải Ngũ Cuồng vĩnh viễn sẽ mai một giang hồ...

Gã chưa kịp hết lời, một luồng chớp xanh biếc cùng với giọng hừm to của Hoa Sĩ Kiệt, xẹt thẳng xuống đỉnh đầu gã.

Cuồng Ma Giáo Chủ rất đổi kinh hãi, cấp tốc lắc mình tháo vọt sang cạnh năm bước...

Cùng trong thời gian ấy, từ dưới làn nước thành linh nháy vọt lên bảy gã đại hán vạm vỡ, giăng thành hàng chữ nhất, chẹn ngang trước mặt chàng.

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ hét to:

- Lũ các người phải chẳng là đồ đảng của Cuồng Ma Giáo?

Bảy tên đại hán nọ lăm lè gật đầu, vũ lộng khí giới trên tay, xô đến vây công đối thủ...

Một ý niệm vụt loé qua đầu óc, Hoa Sĩ Kiệt trong khoảng khắc đã hiểu ngay thâm ý của đối phương định dùng lối luân chiến để hạ chàng.

Lửa giận đang bốc ngút trong lòng như được rưới thêm dầu, chàng rống lên một tiếng như sấm động, thanh “Thất Độc Thần Kiếm” trên tay, loáng thành bảy đạo lục quang đồng thời túa công ra bảy hướng...

Bảy tên đại hán vội vàng chuyển mình xoay bước để tránh thế kiếm dữ dăng của chàng, nhưng dù sao đã chậm...

Trước mắt họ vừa loé lên một luồng xanh biếc, những tiếng rú thảm thiết theo đó vang lên, bốn tên trong bọn loạng choạng thối lui đến mép thuyền và té ngời trở xuống.

Trên lồng ngực mỗi tên đều bị vạch một vết thương dài sâu hoắm, máu tươi không ngớt tuôn trào xuống sàn thuyền.

Hoa Sĩ Kiệt chẳng buồn nhìn bọn họ, vội xoay nhanh lại phía sau để đối phó với mũi kiếm đang đồng thời chĩa vào ba yếu huyệt: Linh Đài, Chí Đường và Mạch Môn của chàng.

Ngọn thần kiếm trên tay cùng với thời gian xoay mình quét ào trở ra một vòng...

Soạt!...

Soạt!...

Trường kiếm trên tay ba gã đại hán nọ, đều bị tiện thành đôi đoạn rơi lá tả trên mặt đất.

Hoa Sĩ Kiệt thuận chân bay lên một cước đá văng một tên xuống sông, hai tên còn lại lập tức dậm chân, nhào trở lại tấn công chàng.

Hoa Sĩ Kiệt ung dung nhấn mình lên cao hai trượng, hai tên đại hán nọ chơi vơi chụp vào khoảng trống.

Cùng với khoảnh khắc ấy, một luồng sáng xanh biếc loè lên phía sau lưng chúng, cả hai tên đều rú lên một tiếng thảm thiết, máu từ cơ thể chúng rưới dài trên sàn gỗ.

Bốn gã đại hán té ngời trên mép thuyền lúc nãy, bỗng dưng da dẻ toàn thân tím ngắt như mực, từng tên từng tên chúi rú xuống sàn thuyền chết tốt.

Hỗn Hải Cuồng Long treo người vắt vẻo trên cột buồm để lượt trận từ nãy giờ, bỗng vọt miệng ré lên:

- Tên ranh con này có tà môn, những người bị gã giết đều trúng phải độc cả, chẳng lẽ gã là “Người độc”?

Cuồng Ma Giáo Chủ cũng như tất cả đồng bọn có mặt tại trường không hẹn đồng lượt xoay mắt vào những xác chết, tất cả đều lạng người kinh hãi!

Hoa Sĩ Kiệt buông tiếng cười sắc lạnh:

- Tại hạ trên kiếm không những có độc mà tại hạ còn là một “Người Tuyết” đấng khác!

Cuồng Ma Giáo Chủ tròn mắt hãi hùng:

- Tiểu tử đã biến thành được Người Tuyết? Thế có nghĩa là người không sợ lửa phải không?

Hồng Trần Cuồng Sanh cười âm trầm cất giọng:

- Ranh con tuy không sợ lửa, nhưng nước chẳng lẽ lại không sợ luôn? Hừ hừ! Hiện tại bốn phía đều là nước hồ lại sâu trăm trượng, dù mi có tài thông thiên quán địa, nhưng rút cục cũng phải chết chìm giữa hồ.

Hoa Sĩ Kiệt lòng rúng động lo thềm:

- Mặt hồ bao la thế này, dù là một kẻ lợi giỏi cách nào cũng vô phương lợi vào bờ được. Nếu bọn họ quả thật định phá vỡ đáy thuyền, ta phải đối phó ra sao đây?

Chàng thấy chỉ còn cách là nhanh chóng hạ độc thủ, kết liễu tất cả đối thủ trong thời gian chớp mắt, mới mong tự giải nguy được.

ý đã định, chàng lập tức quát lên một tiếng trợ uy, thanh Thất Độc Thần Kiếm trên tay, thành linh xoay nhanh mũi đâm thốc vào ngực Hồng Trần

Cuồng Sanh.

Quả đáng khen cho Hồng Trần Cuồng Sanh, tuy trong bất cập mà vẫn bình tĩnh phản ứng lại rất nhanh, chiếc quạt trên tay, cấp bách xoè rộng, loang loáng thành một vầng quạt ảnh, chẹn đứng lấy thế kiếm của Hoa Sĩ Kiệt, nhếch môi cười khẩy:

- Thiên hạ nể sợ “Thất Độc Thần Kiếm” của mi, riêng ta đâu có sợ!

Bóng quạt đồng thời nhoáng động chập chờn, kỳ chiêu tuôn ra chẳng ngớt...

Hoa Sĩ Kiệt mím môi hú to một tiếng, bảy chiêu tuyệt độc thần kiếm: Đồ Giao, Sưu Hồn, Xa Nhật, Thổ Nhụy, v.v.. liên tiếp đưa ra phản công...

Trong Ngũ Cuồng Hắc Hải chỉ có Hồng Trần Cuồng Sanh là công lực trội nhất, chiếc quạt quý “Thiên Dực Nhuyễn Điện” trên tay gã có thể loại trừ được trăm độc, nên vẫn ngang nhiên chống đỡ thanh “Thất Độc Thần Kiếm” của Hoa Sĩ Kiệt một cách vô sự!

Hoa Sĩ Kiệt nhớ lại lúc trên chùa Thiếu Lâm đã cùng gã trẻ tuổi trước mặt đấu nhau một trận sống còn, cuối cùng cả hai đều thảm bại thọ thương, chàng tức tối nghiên răng quyết liệt:

- Hôm nay quyết chẳng để mi sống sót!

Lửa giận được dịp trào sôi qua động tác, ánh mắt chàng vụt ngời bắn bạch quang, thế kiếm vẫn vung nhanh đón chặn từng chiêu quạt hiểm ác, miệng chàng bất thần thối phù ra một luồng hơi trắng xoá như sương.

Hồng Trần Cuồng Sanh đang lúc cùng đối phương vui vẫn say đấu, chợt cảm thấy một luồng gió lạnh cực cùng tuôn phủ đến châu thân.

Chỉ loáng mắt sau, sức lạnh càng gia tăng, khiến gã không sao chịu đựng

nổi, chất máu lai láng trên mặt thuyền từ từ đặc kết thành khối tuyết băng đỏ ánh.

Người gã không ngớt run rẩy như lên cơn sốt, ngọn quạt trên tay chiêu thế cứ chậm dần...

Thế nguy đã hiện rõ trước mắt!

Hoa Sĩ Kiệt buông tiếng cười mai mỉa:

- Hồng Trần Cuồng Sanh, còn đủ sức chịu nổi ba chiêu với ta nữa chẳng?

Hồng Trần Cuồng Sanh mím môi nghiền nát căm hờn, ngọn quạt trên tay bỗng vung lên mạnh mẽ, phất liên tiếp ra ba chiêu tuyệt học, khiến Hoa Sĩ Kiệt trong nhất thời y bị trôi đi hai bước.

Gã không một phút giây chậm trễ, vội lắc mình phóng sang một chiếc thuyền bên cạnh.

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ gầm lên:

- Chạy đâu?

Ngọn kiếm trên tay cùng với thân ảnh bổ theo truy kích.

Giữa lúc chàng vừa chớp động thân hình, Phong Trần Tuý Khách vụt ré lên hốt hoảng:

- Thiết Sa Trảo!

Hoa Sĩ Kiệt như một con trốt xoáy, quay nhanh người lại, ngọn “Thiết Sa Trảo” của Cuồng Ma Giáo Chủ cũng vừa vạn xấp gần đến mình.

Thoáng mắt nhìn qua, chàng thấy ngay từ năm đầu ngón tay xương xẩu

và đen sì như vuốt quỷ của đối phương, xẹt bắn ra năm luồng hơi đen nhánh.

Biết đây là một công phu tối âm độc, Hoa Sĩ Kiệt chẳng dám phút giây chần chừ, tay chưởng lệ dựng lên, một chiêu “Băng Hồn Chưởng” lao ra như sét tủa...

Phục!...

Sau âm vang lạ lùng và gọn sắc ấy, Cuồng Ma Giáo Chủ mặt xám ngắt như màu tro, thối lui luôn ba bước!

Ngay khi đó, từ trên một đại thuyền khác, vọt nhanh lại năm bóng đen vạm vỡ, vây tròn lấy Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Uy nghi xia kiếm trở thẳng vào năm người, Hoa Sĩ Kiệt hét to:

- Lũ người chẳng biết sợ chết à?

Năm tên đại hán nọ lặng im như điếc, huy động vũ khí trong tay, đồng lượt phát động thế công.

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy một tiếng, ngọn thần kiếm quét vòng ra bốn phía kèm theo những đường chớp ngời như sét điện...

Những tiếng hự đau đớn liên tiếp dội vọng vào tai, năm gã đại hán chưa kịp phát huy hết trận thế vây công, đã lồm bồm rơi tuốt xuống lòng hồ như chuối rụng.

Đôi thần nhãn của Hoa Sĩ Kiệt quét nhanh bốn phía, Cuồng Ma Giáo Chủ đã khôn hồn nhảy sang một chiếc thuyền khác từ lâu.

Ngũ cuồng của Hắc Hải, sóng vai nhau đứng giăng ngang một hàng, sắc mặt của tên nào cũng đều lộ vẻ khiếp hãi tuyệt cùng.

Chiếc thuyền to mà bọn chúng đang đứng đã trôi xa khỏi thuyền Hoa Sĩ Kiệt ngoài bảy tám trường.

Hoa Sĩ Kiệt bất chợt rơi lên năm xác chết lênh bênh nửa chìm nửa nổi trên sóng nước bàng hoàng tỉnh ngộ ngay.

Thì ra năm tên đại hán vừa rồi nhảy đến tấn công chàng một cách liều lĩnh, cốt để duy trì thời gian cho giáo chủ của bọn chúng, đủ thời gian nhảy trốn sang thuyền khác.

Thủ đoạn hy sinh người khác để bảo tồn sinh mạng mình như thế, thật là ti tiện và bất công vô cùng.

Nhìn chăm chú vào những xác chết vô can, lòng chàng không khỏi nổi lên nổi bùi ngùi và căm hận, một tiếng thở dài nhẹ nhè từ đáy lòng thoát ra không khí...

Giữa lúc chàng đang tư lự hoang mang, Phong Trần Tuý Khách đứng phía sau chàng bỗng ré lên kinh hãi:

- Rắn! Rắn! Ơi chao là rắn!

Hoa Sĩ Kiệt vội xoay nhanh người lại, cửa khoang thuyền đã được ai mở rộng từ lúc nào, bên trong lúc nhúc không biết cơ man nào là rắn, mỗi con dài ít nhất cũng hơn trượng, lớn bằng miện tô, đang ngóc đầu thè lưỡi, ngúc ngoắc bò ra khỏi khoang phóng thẳng về phía hai người...

Nhìn thấy bầy rắn to đông nghịt đen sì ấy, Hoa Sĩ Kiệt dù dạn dĩ đến đâu cũng không khỏi mồ hôi lạnh tháo ra ướt áo.

Chàng vộihui động thần kiếm, chém xảvàolũ rắn đang cấtcổ phóng tới.

Nhưng bầy rắn càng lúc càng nhiều, lũ trước chết, lũ sau phì phò cấtcổ

phóng tới thêm đông.

Hoa Sĩ Kiệt đang chú trọng tinh thần đối phó với bầy rắn nơi khoang thuyền trước mặt, không ngờ rằng lũ rắn từ trong khoang những chiếc thuyền đóng kín kia đang lũ lượt bốn bên tám bề kéo đến.

Phong Trần Tuý Khách tru tréo kêu lên:

- Hoa lão đệ nhìn kia, trong hồ đâu đâu cũng là rắn, không lẽ đây là Xà Yêu Hồ?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêng đầu nhìn sang, thấy từ trong những khoang thuyền được mở ra kia, hàng ngàn muôn rắn độc to lớn, đang tranh nhau lúc nhúc bò ra phóng xuống hồ và bơi nhanh về phía chàng.

Dường như bọn chúng đã được người huấn luyện qua, cứ một hàng ngang tám con rắn to, từng hàng nối tiếp nhau chính tề bơi tới thuyền chàng.

Trên mặt nước lúc ấy, cơ hồ đâu đâu cũng toàn là rắn và rắn!

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng khiếp đảm, tuy rằng không sợ chi rắn độc, nhưng chàng cứ phải liên tiếp múa kiếm để giết chúng thế kia, sẽ cầm cự được bao lâu?

Mà rắn từ bốn phía kéo đến như bất tận, một khi kiệt sức chỉ còn cách xuôi tay làm mồi cho lũ rắn đói chẳng còn...

Đột nhiên...

Phong Trần Tuý Khách hét lên một tiếng như trời gầm, rướn mình quật mạnh ra một quyền vào mặt hồ!

Ầm!...

Sóng nước bắt tung toé như hoa lạch, liền theo đó một lượt sóng to bề cao khỏi mặt hồ có hơn hai trượng.

Hoa Sĩ Kiệt giật bản mình vội xoay lại để nhìn...

Phong Trần Túy Khách ngoay râu hét lên:

- Nhóc con, ngó gì? Vừa rồi tám trụ rần to phóng đến sau lưng, suýt chút nữa là nhóc con bỏ đời rồi!

Hoa Sĩ Kiệt mới chột vờ lẽ, ngọn sóng vừa rồi, chính là Phong Trần Túy Khách đã vung quyền đánh chết tám con rần nọ để cứu nguy chàng.

Nhẹ thở dài một tiếng giọng chàng đượm đầy lo âu:

- Lũ rần cứ kéo đến tấn công như vô tận, cúng ta tất phải có lúc kiệt sức...

Phong Trần Túy Khách khẽ ngược đầu nhìn sắc trời thấy vàng thái dương đã ngả sang màu đỏ ối, chìm dần về hướng tây, mặt hồ phản chiếu hực hờ một màu vàng cam chói mắt.

ong nhíu mày trầm tư giây lâu mới thốt:

- Trước khi mặt trời lặn mất mà không đến được Xà Yêu Hồ, ả Phan Quyên Quyên ý trung nhân của người tất phải nguy...

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói cả tim, vội hỏi:

- Lời của tiên bối có thật chẳng?

Tuy bận đối đáp, tay vẫn không ngớt vung tròn thanh kiếm để đẩy vệt bầy rần ra xa.

Phong Trần Túy Khachhs chậm rãi tiếp lời:

- Lời của Thiên Nhai Cuồng Nhân không bao giờ nói sai.

Dứt lời, ông lôi mảnh giấy trong túi ra trao cho Hoa Sĩ Kiệt.

Lướt nhanh những dòng chữ trên mặt giấy, Hoa Sĩ Kiệt bỗng đứng như một kẻ phát cuồng, hú lên một tiếng xé không. Ngọn “Thất Độc Thần Kiếm” trên tay vẩy mạnh thành một đường sáng xanh lè, bốc người nhảy vọt về hướng thuyền của Hắc Hải Ngũ Cuồng đang cách chàng bảy tám trượng xa.

Thì ra, chàng đã nhìn rõ bày răn đông nghẹt kia, phần lớn đều do thuyền của Hắc Hải Ngũ Cuồng thả ra, khoảng cách giữa đôi bên tuy rất xa, nhưng chàng chỉ còn phương pháp liều mạng ấy là duy nhất!

Thân hình chàng nhấc lao vào không khí, và tựa như đoá mây trắng, từ nửa chừng, chàng bỗng quấy người xẹt bắn đến vị trí của Hắc Hải Ngũ Cuồng nhanh như một đường sao xẹt.

Hắc Hải Ngũ Cuồng đang lúc mải mê đặc ý nhìn xem cuộc giao tranh giữa Hoa Sĩ Kiệt và bày răn, định nhìn thế nào Hoa Sĩ Kiệt cũng phải bỏ thân vào miệng răn, bất thần thấy Hoa Sĩ Kiệt nhảy phóc tới, cả bọn cùng thất sắc buột miệng kêu lên kinh hãi.

- Năm người cùng hấp tấp rút phăng khí giới ra, lệ làng phủ vây lấy đối thủ tấn công như vũ bão.

Chân vừa chấm đất, Hoa Sĩ Kiệt lập tức gập lên một tiếng như cộp đỏi, thần kiếm trên tay đường điện chớp quét thốc vào năm người, ánh mắt đồng thời cũng tủa bắn bạch quang...

Choeng!...

Coong!...

Tiếng sắt thép chạm vào nhau vang lên như bất tận, trừ chiếc quạt trên tay Hồng Trần Cuồng Sanh còn nguyên vẹn ra, kỳ dư bốn thanh khí giới kia đều bị tiện đứt làm đôi cả.

Năm người đồng thời chờ người ra khiếp hãi.

Hoa Sĩ Kiệt trở kiếm ngay mặt Cuồng Ma Giáo Chủ thét to:

- Dị Vân! Ta và người vốn không thù hận, nếu hôm nay người bằng lòng đưa ta đến Xà Yêu Hồ, thì muôn việc đều bỏ qua bằng trái lại ta sẽ sát hại chẳng chừa một mống!

Cuồng Ma Giáo Chủ sầm mặt, ném phăng nửa thanh kiếm gãy đánh tồm xuống, cười lạnh lạt:

- Lẽ đâu năm anh em ta lại đi sợ một tên ranh con như mi à?

Miệng thốt, song chưởng gã đồng thời tổng mạnh ra đột kích.

Cùng khi ấy, Hồi Thiên Cuồng Khách cũng thét to:

- Gã họ Hoa, hãy đỡ một quyền của lão gia!

Lồng với tiếng quát, tay hữu đánh nhanh một quyền kẹp theo một luồng cuồng phong như sóng cuộn phủ tới đối phương.

Hoa Sĩ Kiệt nhanh như cắt, tréo bước nghiêng mình, tránh khỏi luồng chưởng quyền của hai người, ngọn kiếm trên tay thuận thế phạt nghiêng vào hông Cuồng Ma Giáo Chủ.

Dị Thanh hốt hoảng vọt vọt mình thối hậu, Hồn Hải Cuồng Long thừa

lúc Hoa Sĩ Kiệt bận giao đấu với hai người, bất thần phóng mạnh nửa thanh kiếm gãy trên tay vào hướng lưng chàng...

Nhưng ngay khi đó, trước mắt gã một bóng xanh nhoáng động, cũng với một luồng kinh phong ào ra đánh rơi thanh kiếm gãy xuống lòng hồ, dư kinh của ba bóng xanh vẫn còn đủ sức đẩy bật gã trôi lui hơn ba bước.

Hỗn Hải Cuồng Long vô cùng kinh khiếp, định thần nhắc mắt nhìn lên, té ra là Phong Trần Tuý Khách.

Nhìn thần sắc bất định của đối phương, Phong Trần Tuý Khách vượt râu cười khà:

- Cả năm thăng già hùa công một đứa trẻ đã là nhục nhã chẳng cùng rồi, lại còn dùng ám toán hại người, còn chi là danh tiếng anh hùng Hắc Hải Ngũ Cuồng? Nếu có gan hãy cùng lão say này thử lửa chơi đôi hiệp!

Hỗn Hải Cuồng Long thẹn thùng, gầm lên một tiếng như chó rống, cung tay đảo ra một chiêu “Thái Sơn áp Đỉnh”.

Phong Trần Tuý Khách càng ngửa cổ cười ngất ngưỡng:

- Chiêu thế khác thường, công lực cũng khá trội, lão say được dịp quần một trận cho đỡ ngứa tay chân!

Chẳng buồn di động thân hình tránh né, Phong Trần Tuý Khách chờ cho chiêu thế vừa tầm, mới ung dung phát đôi chân tay áo te tua, kinh lực của đối phương đang ào ào lướt đến bỗng dừng biến tan đâu mất.

Hỗn Hải Cuồng Long thầm giật mình khiếp phục, vội thét lên một tiếng, hai chân vù vù tung luôn hai cước, hai tay cũng đồng thời liên tiếp công ra ba chiêu.

Phong Trần Tuý Khách mặt chẳng đổi sắc, vẫn ha hả cười to, vội tay

tháo nhanh bầu rượu trên lưng xuống, giữa làn chướng phong cước kinh khít khao như mưa điểm của đối phương, ung dung luồn qua tránh lại, một mặt ngựa cổ tu ừng ực quên thôi, mùi rượu xông ra nức nồng trận diện...

Còn lại bốn gã trụ cột trong Ngũ Cuồng kia, xúm xít bao vây lấy Hoa Sĩ Kiệt vào giữa, tay quyền tay chưởng ào ạt tấn công.

Nhất thời, chướng phong quyền ảnh trùng điệp khít khao như núi sắt tường đồng, Hoa Sĩ Kiệt dù tài năng xuất chúng, nhưng qua nửa ngày tận lực giao tranh, cũng dần dần cảm thấy đuối sức...

Liếc nhìn thấy tình hình sắp đến nguy ngập, Phong Trần Tuý Khách lập tức quát lên một tiếng thật to, hé miệng phun ra một vùng hơi đỏ ánh phủ chụp vào hướng năm người.

Cuồng Ma Giáo Chủ kiến thức rất quảng bác vội hốt hải la lên:

- Tử Vũ Thần Công! Anh em chuồn mau!

Cả năm người cùng lướt quăng mình nhảy sang một chiếc thuyền cạnh đấy!

Hoa Sĩ Kiệt hét to:

- Lũ người định chạy đâu?

Vừa định nhắc mình đuổi theo bọn chúng, chợt thấy sau thuyền vọt ra tám gã đại hán trần truồng như nhộng, chẹn ngang lối đi của chàng.

Hoa Sĩ Kiệt tức tối lồng lên như cọp rống:

- Nếu lũ người chẳng nhường đường, thiếu gia sẽ giết chết tất cả!

Gã đại hán cầm đầu trong bọn liền ngửa cổ cười phá lên:

- Thuyền mi sắp bốc cao lửa rồi! Dù có giết chết bọn ông mi cũng khó sống được!

Hoa Sĩ Kiệt nghe rúng động cả đầu óc, định vung kiếm giết chết bọn chúng ngay, từ trong khoang thuyền bỗng xông cao một luồng khói đen kịt, kể đó là tiếng nổ lách cách của tre cây!

Hoa Sĩ Kiệt giật mình cả sợ, vội phóng mắt nhìn ra phía trước, chiếc thuyền của Hắc Hải Ngũ Cuồng đã tách xa khỏi đáy ngoài ba mươi trượng, dù chàng có tuyệt đẳng khinh công cũng vô phương phóng sang được.

Lữagiận vô phương dẫn chế, chàng chỉ tay vào tám người nghiêng răng rít giọng:

- Lũ ngươi đã có gan nổi lửa, cũng cần phải có gan mà nếm ngọn “Thất Độc Thần Kiếm” của ta!

Tám gã đại hán bỗng dưng mất đi thái độ hung hăng khi nãy, cũng cúi đầu khe khẽ thở dài.

Hoa Sĩ Kiệt trước thái độ im lặng chịu chết của đối phương, không khỏi chùn tay thu kiếm:

- Các ngươi biết sợ chết đấy à?

Tám gã đại hán loã thể nọ không đáp mà lặng lẽ thở dài thêm một tiếng ảo não...

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu thu kiếm vào bao:

- Giết các ngươi, cũng chẳng lợi ích gì, mau rút cả!

Phong Trần Túy Khách nhếch môi cười khẽ, gật gù:

- Hoa lão đệ có được một độ lượng khoan dung hào hiệp như thế, tất thế nào cũng rạng danh một tay hào hiệp trên võ lâm sau này!

Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn lại sau thuyền, thấy ngọn lửa đã liếm ra ngoài be, chiếc thuyền theo thế lửa cứ dần dần chìm xuống, Phong Trần Túy Khách vẫn thản nhiên cười nói như không, chẳng mảy may đem nguy hiểm để vào tâm, Hoa Sĩ Kiệt trước thái độ ấy không khỏi sanh lòng kính ái!

Tám gã đại hán cảm kích vì thái độ khoan dung của Hoa Sĩ Kiệt, nội tâm của chúng đồng trong một tâm trạng mâu thuẫn dữ dội và cuối cùng lương tri từ lâu đã bị lãng quên trong tiềm thức được dịp bừng sáng trở lại...

Một gã đại hán trong bọn vòng tay xá dài chàng và kính cẩn thốt:

- Thiếu hiệp, mong ơn thiếu hiệp bao dung, tại hạ nguyện ý điu thiếu hiệp đến Xà Yêu Hồ!

Chưa kịp trả lời thế nào, tên đại hán nọ đã sốt sắng kéo tay chàng và cùng nhảy tòm xuống lòng hồ.

Bầy răn nghe tiếng động lập tức quay đầu phóng cổ mổ nhanh về phía hai người.

Một tiếng thét thê thảm vang lên, gã đại hán tốt bụng nọ bị bầy răn bu quanh và kéo sâu xuống đáy hồ thìnhhau rútthịtxương.

Hoa Sĩ Kiệt điếng người sợ hãi vội vùng thoát khỏi đối phương vung chưởng đẩy bật bầy răn xung quanh, vừa trôi mình lên khỏi mặt nước, một con rắn to khác thường hả chiếc họng đỏ như máu, tấp nhanh vào

hông chàng.

Hoa Sĩ Kiệt trong cơn cấp bách với bản năng tự nhiên, vung bừa ra một chưởng, thân hình do đẩy lại chìm nhanh trở xuống đáy hồ.

Nào ngờ con rắn to nọ bị phải một chưởng của chàng chỉ lắc đầu lo le chiếc lưỡi mấy lượt rồi lặn sâu xuống nước, lại há họng đớp vào hông chàng.

Đang kinh hãi vì bị chìm xuống nước, chàng đâu còn lòng dạ lưu ý đến chuyện rắn lặn theo để cắn mình, đợi khi cảm thấy nơi hông đau nhói, thân hình con rắn đã quấn chặt người chàng.

Lập tức, chàng cảm thấy kinh lực bản thân mất đi, huyệt đạo châu thân dường như bị ức chế, sức mạnh tiêu tan, do đẩy nước từ mũi từ họng không ngớt tràn vào, thân hình chàng một mực chìm xuống... chìm xuống mãi...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Giữa tình và hận

Bóng tà dương dần ngả về Tây, ráng chiều liếm điểm từng vệt mây ngũ sắc lơ lửng khắp nền trời.

Gió thu từng đợt phe phẩy làm giảm đi phần nào khí hè oi bức.

Tiếng nhạc lạ lùng êm ái kia đã lôi Hoa Sĩ Kiệt từ trong hôn mê trở về thực tại.

Một ý niệm hãi hùng lướt nhanh qua trí não, chẳng phải chàng đã bị răn cản trọng thương và rơi xuống hồ rồi ư? Vì sao chàng lại nằm ngủ nơi đây?

Chàng vội chỗi mình ngồi dậy, nhưng chàng phát giác ngay tứ chi mình đã bị ai trói chặt.

Nhìn vào những sợi dây da trói chằng chịt khắp người, chàng không khỏi bật cười thầm khinh thị...

Với công lực chàng hiện tại, những sợi dây da ấy có thể giữ nổi được chàng không?

Chàng lập tức vận công, gồng cứng tứ chi định chặn đứt những vòng dây đang trói chặt, nhưng...

Sự việc ngoài ý liệu của chàng, những làn dây không những chẳng đứt mà chàng còn phát hiện được công lực của mình đã hoàn toàn tiêu mất!

Chàng không sao dẫn được một tiếng thở dài chán nản và đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chàng bỗng giật bản mình thất sắc, trông ánh mắt lộ đầy vẻ hãi hùng.

Vì chàng hiện đang nằm trên một chiếc giường gấm lộng lẫy, từ chiếc màn buông thông, chiếc mền đắp ngang người cho đến vách tường quanh phòng toàn một màu hồng nhạt dịu dàng thơ mộng.

Nhưng eo ôi đáng khiếp thay, trên bờ tường hồng nhạt khắp bốn hướng phòng, lúc nhúc những con rắn to bằng miện bát.

Và tất cả bày động vật gớm ghiếc ấy, con nào cũng giương mắt, cất cổ, lo le chiếc lưỡi đỏ hồng, chồm vờn vào phía chàng thể như muốn phóng đến bất cứ lúc nào.

Chàng bần khoản trầm nghĩ:

- Trong một căn khuê phòng lộng lẫy thế này, lại để cho giống vật dơ dáy ấy bò cùng, thật chẳng tương xứng chút nào.

Hoa Sĩ Kiệt bất chợt đưa mắt nhìn qua cửa song, vừa vặn bắt gặp dáng một thiếu nữ yêu kiều áo vàng thoáng nhanh qua.

Chàng kinh ngạc suýt buột miệng kêu lên, vì bóng dáng ấy trông ra rất quen, dường tượng như là Phan Quyên Quyên.

Lòng chàng bàng hoàng xúc động:

- Không lẽ là nàng thật?

Nhưng hoàn cảnh thực tại bắt chàng phải phủ nhận ngay!

Nếu là nàng tất đã thả chàng ra khỏi phòng, đuổi đi bày rắn và sẽ phục hồi công lực cho chàng.

Song le bóng cô gái bên song cửa giống Phan Quyên Quyên của chàng không sai một mảy.

Chàng không dẫn được lòng rạo rức, buột miệng kêu lên:

- Quyên Quyên!

Cô gái nọ liền đáp lại bằng một chuỗi cười trong ấm:

- Nàng đã chết rồi, người còn gọi làm gì?

Hoa Sĩ Kiệt nghe như tiếng sấm nổ giữa đỉnh đầu, choáng váng lạng người, cơ hồ muốn ngất đi được.

Chàng buông tiếng thở dài buồn bã:

- Lời của cô nương có thật chẳng?

Thiếu nữ lại cất tiếng cười khanh khách:

- Ai gạt người? Người có thấy mặt trời đã ngã về Tây không? Nàng sớm đã nằm trọn trong huyệt xà thần rồi còn chi!

Hoa Sĩ Kiệt nổi giận quát to:

- Lũ người thật tàn nhẫn! ác độc! Ta liều cùng lũ người!

Chàng vùng vẫy dữ dội định đứng lên khỏi giường, thiếu nữ bỗng tắt lịm nét cười, nhẹ than lên một tiếng và dịu dàng bảo:

- Người dù có vùng vẫy cho mấy cũng vô dụng, hiện giờ công lực của người hoàn toàn tiêu mất, hơn nữa vết thương bị răn cản chưa lành, nếu chẳng nghe lời khuyên của ta, vết thương sẽ chảy máu trở lại là vô phương cứu chữa!

Cảnh tượng hãi hùng bị răn cản té rơi xuống hồ vừa qua lại quay về

trong ký ức, chàng bàng hoàng kinh ngạc trở mắt nhìn bóng lưng thiếu nữ quên thôi, miệng lắp bắp như nói với chính mình:

- Vậy ai đã cứu ta? Không lẽ vị cô nương trước mặt đây? Nàng là ai...?

Thiếu nữ lại thở dài nhẹ:

- Đáng trách là tôi hành động chậm đi một bước, để cho công tử bị răn cản trọng thương! Đây, hoàn toàn do sự sơ hở của tôi...

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong càng bàng hoàng, qua khẩu khí nàng vừa thốt, chứng tỏ là chính tay nàng cứu mình, nhưng nguyên nhân nàng cứu mình? Nàng là ai?

Chàng không dẫn được nên nói:

- Chính cô nương đã cứu tại hạ đây chăng? Ờn đức ấy thật dù chết cũng chẳng quên, dám hỏi phương danh là chi?

Thiếu nữ không đáp mà hỏi lại:

- Hiện giờ công tử còn nhớ đến Quyên Quyên không?

Hoa Sĩ Kiệt thở dài giọng bùi ngùi:

- Ờn sâu nghĩa trọng, khó mà quên được!

Thiếu nữ cũng kín đáo thở dài:

- Chí nghĩa chí tình như thế mới là trang quân tử, nhưng tiếc là đã chậm đi một bước, hờn Phan Quyên Quyên có linh biết rõ đối tượng của mình tình nghĩa thủy chung như thế, chắc cũng ngậm cười nơi cõi dưới.

Thấy đối phương cũng tỏ vẻ xót xa cái chết của Phan Quyên Quyên, lòng

chàng không khỏi xúc động run run cất lời:

- Hoa Sĩ Kiệt này nếu ngày nào còn sống, quyết sẽ báo thù cho Phan Quyên Quyên đến cùng!

Thiếu nữ trầm ngâm giây lát vụt hỏi:

- Thiếu hiệp có biết nơi đây là đâu chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu:

- Tại hạ không biết nơi đây là đâu, chỉ rõ cô nương là ân nhân cứu mạng của Hoa Sĩ Kiệt này thôi!

Thiếu nữ nhếch môi cười thâm nảo:

- Thiếu hiệp biết được tôi là ân nhân, đã đủ cho tôi mãn nguyện rồi! Tôi dùng giây trói công tử lại là sợ e công tử loạn động, hại đến vết thương, chứ chẳng ác ý chi khác!

Thiếu nữ ngậm ngừng giây lâu mới tiếp:

- Hiện giờ vết thương của công tử đã vô ngại, để tôi giải mở huyết đạo châu thân công tử xong, tôi sẽ cho công tử xem một vật lạ!

Dứt lời nàng liền dùng thuật “cách không điểm huyết” xia ngón tay trở, điểm liên tiếp về phía cơ thể chàng.

Những huyết đạo bị kèm toả, lập tức được khai thông trở lại, đồng thời sợi giây da như bị dao chặt ngang, “bùng bực” đứt thành từng đoạn rơi tuột khỏi người chàng.

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc nhủ thầm:

- Thủ pháp “cách không giải huyệt” của cô gái này quả là tuyệt diệu, cho đến “Điều không đoan vật” của nàng, cũng quả thật kinh người!

Chàng vội nhảy tót xuống giường, vận khí hành công thử, thấy trăm mạch thông thương, công lực đã phục hồi, lòng vô cùng mừng rỡ, tiến ngay đến trước mặt thiếu nữ vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ ân cứu mạng của cô nương!

Thiếu nữ lặng im chẳng đáp một tiếng. Hoa Sĩ Kiệt thấy lạ lùng, ngừng phất đầu lên, thấy khuôn mặt nàng được che kín sau vuông lụa xanh, chỉ lộ ra đôi mắt linh động trong veo như hạt huyền châu, chìm trong ánh nước.

Hoa Sĩ Kiệt bỗng nghe lòng rúng động:

- Thiếu nữ này không những có một nội lực vô song mà tình cảm cũng vô cùng phong phú bản lộ cả ánh mắt.

Thiếu nữ dường như nhìn thấy những ý nghĩ trong tâm tư của Hoa Sĩ Kiệt, khẽ tránh đi nơi khác, hỏi lảng câu chuyện:

- Các hạ có muốn nhìn mặt Phan Quyên Quyên lần chót không?

Hoa Sĩ Kiệt vội hỏi:

- Tại hạ rất muốn thấy nàng lần cuối lắm, dù là thi hài của nàng! Xin cô nương mau chỉ cho tại hạ, hiện tại Phan Quyên Quyên ở nơi nào?

Thiếu nữ giơ bàn tay trắng muốt như ngọc khẽ vén rèm trong, tay chỉ về phía trước, đáp:

- Đại hiệp nhìn theo hướng ngón tay tôi sẽ thấy được nàng lần cuối.

Hoa Sĩ Kiệt y lời nhìn theo phương hướng của thiếu nữ bịt mặt, quả nhiên nơi xa xa, trên mặt hồ có dựng lên một chiếc đài bằng cây.

Trên đài bằng cây ấy sắp 108 cái thủ cấp người mà máu tươi còn rịn chảy. Giữa 108 thủ cấp nọ dựng một chiếc trụ, một thiếu nữ loã thể bị trói chặt trên trụ, máu từ thất khiếu từ đôi nhũ hoa và từ dưới âm hộ rỉ rả chảy ra không ngừng, trạng thái chết chóc vô cùng thảm thiết.

Trong ánh sáng mật mờ của buổi chạng vạng, tuy không nhìn rõ diện mạo thiếu nữ thế nào, nhưng làn tóc, vóc người đều hao hao giống Phan Quyên Quyên.

Bốn làn nhãn tuyến vừa chạm nhau, Hoa Sĩ Kiệt thét lên một tiếng to, thân hình run lên bần bật, cơ hồ muốn ngất mê trở lại.

Hai giọt lệ nóng từ đôi mắt tràn ra như suối, chàng đã khóc! Khóc âm thầm không vang một tiếng rên, cái khóc của con người trong tuyệt cùng của đau khổ.

Thiếu nữ giọng cũng đượm buồn:

- Anh hùng lắm lúc phải lệ rơi! Thiếu hiệp khá giữ gìn sức khoẻ!

Hoa Sĩ Kiệt hai tay cung chặt lại cắn thù rít giọng:

- Ta nhất định phải báo thù cho Phan Quyên Quyên!

Chàng gào thét lên như điên định lập tức phóng mình ra song cửa hành động ngay!

Thiếu nữ vội ngăn chàng lại:

- Thiếu hiệp muôn ngàn lần không nên vọng động. Cầm chắc là Bình Thiên Giáo Chủ Xà Hà Tiên Tử, đã cắt đặt rất nhiều cao thủ canh phòng

nơi ấy, nếu thiếu hiệp mạo hiểm xông đến, khác nào tự đút đầu vào rọ!

Hoa Sĩ Kiệt ngẫm nghĩ cũng phải, dừng ngay bước chân, nhưng giọng vẫn đầy phần uất:

- Hoa Sĩ Kiệt này chưa hề biết sợ ai, tôi đang tìm lũ họ để báo thù cho Quyên Quyên, lũ họ lại kéo đến nạp mạng càng hay chứ sao?

Thiếu nữ lắc đầu mỉm cười:

- Chẳng nên làm thế! Thiếu hiệp tuy võ công tuyệt luân, nhưng đang khi thọ thương vừa mới lành, nếu như ác đấu trở lại, rất bất lợi cho thiếu hiệp!

Hoa Sĩ Kiệt nghe ra hữu lý hậm hực than dài:

- Lời cô nương rất phải, nhưng thù to chưa trả được, ăn ngủ sao yên mà còn hồ thẹn với Quyên Quyên nơi tuổi vàng!

Thiếu nữ lại khuyên:

- Quân tử báo thù ba năm, đại trượng phu phải biết tùy thời nhẫn nhục, thứ nhất là giữa lúc nguy nan, càng đừng rối trí xuân động!

Hoa Sĩ Kiệt thở dài một tiếng, đoạn ngồi phịch trở xuống!

Thiếu nữ khoan thai bước đến cạnh, từ một lỗ hồng bí mật bên tường lôi ra ba viên thuốc màu đỏ thẫm, để vào giữa lòng bàn tay, nhìn chàng tươi cười:

- Chúng ta tuy bèo mây gặp gỡ, nhưng cũng tại duyên, đại hiệp hãy uống lấy ba viên thuốc này, trong vòng ba tiếng đồng hồ, thương thế sẽ hoàn toàn bình phục!

Hoa Sĩ Kiệt cảm động đón lấy ba viên thuốc uống vào, đoạn vòng tay tạ ơn:

- Được cô nương hậu đãi, tại hạ suốt đời chẳng quên ơn trọng này, chẳng hiểu tại hạ hiện giờ ở đâu? Nằm trong khuê phòng của cô nương, có chi trở ngại chẳng?

Thiếu nữ cười nhẹ:

- Thiếu hiệp cứ ở đây tịnh dưỡng đủ ba giờ đồng hồ, đợi đến nửa đêm bình phục hẳn, sẽ tìm cách trốn khỏi nơi đây!

Hoa Sĩ Kiệt vẫn không an lòng, hỏi tiếp:

- Nơi đây là đâu, nếu chẳng có chi khó khăn cho cô nương, tại hạ rất muốn biết rõ!

Thiếu nữ bỗng vội khoác tay khẽ giọng:

- Thiếu hiệp đừng lên tiếng, vạn nhất bị người phát giác, hai ta...

Hoa Sĩ Kiệt chẳng dám nói tiếp, vội leo trở lên giường xếp bằng điều tức vận công, để tự điều dưỡng thương thế.

Thiếu nữ cũng liền đóng kín các cửa sổ, gian phòng lập tức trở nên tối om, trong làn ánh sáng mờ mờ, khó mà phân biệt rõ diện mạo của đối phương, thiếu nữ miệng lẩm bẩm mấy câu chi đó, bầy rắn to từ nơi vách bò ra khi nãy từng con một chui trở vào tường mất dạng.

Cùng khi ấy, một làn hương kỳ dị, dần dần toả ngát khắp phòng.

Hoa Sĩ Kiệt ngửi phải mùi hương lạ nọ, cảm thấy sáng khoái vô cùng, bao nhiêu lo lắng, bỗng như tiêu tan đâu mất.

Thiếu nữ nhẹ nhàng di động gót sen, đến bên cạnh giường tháo giày, leo lên ngồi xếp bằng phía sau lưng Hoa Sĩ Kiệt, hai bàn tay ấn sát vào “linh đài huyệt” của chàng, một luồng nhiệt lưu theo đó chầm chậm từ Linh Đài Huyệt tuôn vào nội thể chàng trai.

Hoa Sĩ Kiệt vội lắng thần tịnh tâm, điều hoà bản thân chân khí, dẫn đạo luồng nhiệt lưu nọ châu du khắp “Cửu cung Tú phủ”, qua “Thập Nhị Trùng Lô”, đến tứ chi bãi hải, bát mạch kỳ kinh...

Ước độ hai giờ đồng hồ trôi qua, thiếu nữ đã mệt đến hơi thở hồ hào, chùng như đã kiệt sức, nhấc bàn tay xuống khỏi lưng chàng và nằm chúi xuống giường.

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy trái lại tinh thần tráng kiệt gấp trăm lần, thương thế cũng hoàn toàn lành lẽ.

Chàng rón rén bước xuống giường, đến bên song cửa nhẹ nhàng vén rèm mở hoác cửa ra...

Bên ngoài vắng trăng xanh như rửa, bông toả một ánh sáng lành lạnh màu sữa đục, khắp mặt đất đều non...

Xa xa cảnh tượng giữa hồ càng mờ lung kỳ bí, như ẩn như hiện, khó nhìn được rõ ràng.

Bức tranh bi thảm với thân hình loã lồ của Phan Quyên Quyên bị trói chặt trên cột, máu me đầm đìa... lại sống động hiện rõ trước mắt chàng.

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn trời buông tiếng thở dài uất hận, bất giác lẩm bẩm lấy mình:

- Quyên Quyên em, chính anh đã hại em, ta nhất định sẽ vì em mà báo thù!

Chàng muốn lập tức nhảy vọt ra song cửa, chạy bay đến giữa hồ, nhưng nghĩ lại mình không rành thủy tánh, giữa hồ lại có bao nhiêu rảo độc lui tới tuần hành, muốn vượt qua được, không phải là chuyện dễ.

Cảnh tượng khủng khiếp lúc chàng sẩy chân rơi xuống hồ, bị bầy rắn xúm đến cắn xé, lại hiện nhanh lên đầu óc...

Bao nhiêu ý chí hào hùng, bỗng chốc nguội dị hơn phân nửa, cùng khi đó, từ ngoài song, một mùi hương thơm phức kỳ lạ theo hơi gió phất vào.

Hoa Sĩ Kiệt ngửi phải mùi hương ấy, cảm thấy nội tâm dâng lên một cảm giác, một ý niệm thật kỳ lạ.

Chàng nghiêng rặng, nhủ thầm:

- “Ngửi phải mùi hương quái đản kia, mừng tượng như khiến ta ý loạn tình mê, ta phải rời khỏi nơi đây lập tức...”

Chàng quay đầu nhìn lại thiếu nữ đang say ngủ trên giường, chợt bắt gặp một luồng sáng xanh biên biếc, lấp loé cạnh chiếc mền.

Hoa Sĩ Kiệt lập tức nhận ra ngay luồng ánh sáng biếc ấy do thanh Thất Độc Thần Kiếm của chàng phát ra.

Nhẹ chân bước vội trở lại bên giường, lấy xong thanh Thất Độc Thần Kiếm cầm trong tay, trong khoảnh khắc trôi qua ấy, ánh mắt chàng chạm phải thiếu nữ đang say ngủ trên giường.

Tuy nhiên nàng vẫn bao kín trong vuông lụa xanh, nhưng vóc dáng cân đối, cùng suối tóc huyền rối xoả trên lớp gấm hồng, dù trong ánh tối mù mờ, vẫn toả ra một sức quyến rũ cực kỳ mãnh liệt.

Mùi hương lạ lùng từ ngoài cửa song từng loạt từng loạt theo gió thoảng vào. Hoa Sĩ Kiệt dần dần cảm thấy một con người rất mạnh về lý trí,

chàng nhẹ lắc đầu như để

xua đuổi những ý nghĩ hắc ám đang bám chắc trong đầu, nghiêng chặt răng, đình rồi đi ngay.

Đột nhiên chàng sực nhớ đến câu “thọ ân phải báo”, nên vừa đi được hai bước, chàng liền dừng hẳn lại, thăm bảo lấy mình:

- Thiếu nữ bịt mặt này đã cứu sống ta, lại còn giúp ta trị thương cho thuốc, nhưng diện mạo cùng tên họ nàng ta cũng chưa biết rõ, sau này làm sao mà báo đáp được?

Chàng lại rón rén quay trở lại giường, định nhẹ nhàng kéo vuông lụa bao mặt ra, để nhìn rõ mặt mũi nàng, dù tên họ chẳng biết, cũng có thể tìm lại nàng sau này.

Tuy chàng đã kéo được vuông lụa xanh che mặt của thiếu nữ xuống, nhưng vì trong phòng quá tối, không sao nhận rõ dung mạo nàng.

Qua ánh trăng dìu dịu hắt vào, chàng chỉ lờ mờ cảm thấy thiếu nữ có khuôn mặt tròn trặn rất đáng yêu, nõn nà như quả lê đang hồi mọng chín, khiến người nhìn phát thèm thường muốn ghé môi vào cắn mà cắn như ngấu nghiến...

Dục tình đã bùng bùng thúc động nóng ran cả cơ thể, Hoa Sĩ Kiệt nghe như hết thể đè nén nổi nhưng lý trí vẫn chưa hoàn toàn mất hẳn, chàng mím chặt môi thở phào một tiếng và đẩy vôi vuông lụa trở lên mặt thiếu nữ.

Đột nhiên hai cánh tay mát lạnh mềm êm như tơ trời bấu chặt lấy gáy chàng, trong cơn bất phòng, Hoa Sĩ Kiệt mất ngay thăng bằng ngã sấp lên thân mình ấm hổi của cô gái.

Thiếu nữ nhoèn đôi môi hồng cười ngọt ngào:

- Định sau khi nhìn rõ mặt tôi là bỏ đi ngay phải không? Nhìn rõ chưa?
Tôi là ai?

Hoa Sĩ Kiệt toàn thân nằm im lên mình thiếu nữ, da thịt hai người cọ sát vào nhau, dục tình càng thêm nung đốt, dù là một kẻ có lòng dạ sắt đá gặp phải trường hợp ấy, cũng vô phương khống chế, huống hồ là một kẻ tuổi trẻ chí tình như Hoa Sĩ Kiệt?

Chàng lặng thinh chẳng đáp, cảm thấy thân hình êm ấm lạ thường của thiếu nữ có muôn ngàn hấp lực vô hình, chàng nghe như mình bập bênh chơi vơi giữa một cảm giác mê loại kỳ thú, hai tay qua sự thúc động tự nhiên của bản năng, siết chặt... siết chặt dần... vóc mình lả lướt của thiếu nữ.

Giữa lãnh vực của thiện và ác của tình yêu và dục vọng chỉ cách nhau qua tích tắc thời gian, Hoa Sĩ Kiệt vốn đang đau đớn vì mất bạn, tâm tình bi phẫn tột cùng, vốn là con người rất minh bạch trên nẻo oán ân, vì cần biết rõ gương mặt thật của thiếu nữ bịt mặt, nên hít phải một mùi hương đậm độc, khiến chàng không sao dẫn chế được tình dục đến phải sa chân vào một hành động thác loạn phi lễ.

Chàng có ngờ đâu rằng quadộmây mưa kỳ thú cùng thiếu nữ kia, đã gieo lên bao mầm giống tai họa tà trời sau này!

Quả đúng với câu: Một thừa phong lưu ngàn thừa hận! Trên đường trần mênh mang khúc khuỷu hiểm nguy, bắt đầu từ lúc ấy, tâm tư chàng mãi ray rứt mâu thuẫn giữa hai cảm tình trái ngược của Yêu đương và Hận thù!

Giữa lúc hai người còn mê chìm đắm trong biển ái nguồn ân, bỗng một giọng quát lạnh lạnh từ bên ngoài phòng vọng vào:

Tiền tì, còn chưa chịu đem tên ranh ấy nạp ra đây nữa à?

Như một tiếng sét đập mạnh lên đỉnh đầu hai người, thiếu nữ vội đẩy Hoa Sĩ Kiệt đang còn ôm cứng lấy nàng, hấp tấp giục:

Kiệt huynh chạy mau, chậm một chút là không còn mạng!

Hoa Sĩ Kiệt quơ vội lấy áo quần mặc vào, tung mình khỏi giường, vừa vặn cửa phòng bị người xô ngã đánh sầm một tiếng từ bên ngoài xông vào tóm cô gái, ăn mặc theo lối nữ tỳ.

Bốn nàng đi đầu mặc áo đỏ, tay mỗi người cầm một cây đèn sáp to bằng cánh tay, chiếu sáng cả gian phòng như ban ngày, bốn nàng còn lại theo phò một vị nữ lang sắc phục toàn trắng, cho đến khuôn mặt cũng được che kín bằng lớp lụa trắng tinh.

Nổi gót phía sau nữ lang áo trắng là ba thiếu nữ sắc phục khác nhau: đỏ, trắng và vàng.

Hoa Sĩ Kiệt vừa thoáng nhìn qua đã nhận ra ngay là Xà Hà Tiên Tử cùng nhóm ngũ phong đồ đệ của bà!

Chàng vụt giật bản mình kinh hãi, xoay đầu nhìn lại thiếu nữ đã cùng chàng trải qua phút ái ân vừa qua chính là Tần Hương Linh - thiếu nữ áo xanh đứng đầu trong Ngũ Phụng!...

Xấu hổ và tức giận nhất thời ngổn ngang quấy động tâm tư, khiến toàn thân chàng run lên bần bật.

Xà Hà Tiên Tử ánh mắt lạnh băng như điện, quét nhanh khắp gian phòng, to tiếng hỏi:

- Tần Hương Linh! Giới luật của Xà Yêu Hồ ta, mi còn nhớ chứ?

Tần Hương Linh vội quỳ xuống, gằm đầu run rẩy:

- Đệ tử còn nhớ!

Xà Hà Tiên Tử hừ một tiếng lạt, hỏi gặng:

- May là mi nhớ được mà còn thế? Cộng tất cả có mấy điều, điều thứ nhất thì sao?

Tần Hương Linh càng gằm thấp đầu, tiếng nói run run:

- Có tất cả mười điều! Điều thứ nhất: khi sư, phản giáo là giết!

Xà Hà Tiên Tử cười âm trầm, hỏi tiếp:

- Còn các điều kia? Đọc tiếp xem!

Tần Hương Linh ấp úng:

- Điều thứ hai: không nghe lệnh sư phụ, tư thông với người ngoài, tham tình si ái là chết! Điều thứ ba...

Nàng vụt thở dài một tiếng, chẳng đọc tiếp mà rầu rầu cất lời:

- Sư phụ, công ân dưỡng dục hai mươi năm trời, đệ tử khắc cốt chằng hề quên, chẳng qua sư phụ đâu thể bắt Ngũ Phụng chúng con, suốt đời thủ tiết nơi Xà Yêu Hồ lạnh lẽo khủng khiếp này mãi, để trở thành gái già hay sao?

Xà Hà Tiên Tử giận dữ quát to:

- Câm miệng! Giới luật đã như thế, sư phụ không thể nương tình nữa được!

Bà lập tức quay sang thiếu nữ áo lục:

- Tạ Trinh Trinh, đem con tiện tì này dìm xuống Xà Yêu Hồ cho chết, sau đấy đem xác ả cho rắn ăn!

Hoa Sĩ Kiệt lửa giận đã tràn tim, định xông lên phát công chọt thấy Tần Hương Linh từ dưới đất đứng phắt dậy, hét lên bi phẫn:

- Sư phụ như thế chẳng công bằng! Đệ tử có chết cũng chẳng nhắm mắt được!

Xà Hà Tiên Tử cười ghê rợn:

- Sao? Mi lén cứu kẻ thù, lại cùng kẻ thù trao thân gởi phận, phạm luôn hai đại tội một lúc chết chẳng đáng sao?

Tần Hương Linh đã mất đi vẻ kính sợ lúc nãy hừ lên một tiếng, to giọng:

- Ngũ muội Phan Quyên Quyên sư phụ xử phạt thế nào? Không lẽ...

Xà Hà Tiên Tử càng như lửa cháy thêm dầu, quát to:

- Câm mồm! Phan Quyên Quyên chỉ phạm một tội tư thông cùng kẻ thù, ta đã điếm vào tuyệt mạch Ngũ Cầm của ả, khiến ả suốt đời tàn phế, hiện tại...

Hoa Sĩ Kiệt nghe đến đây giật bản mình kinh ngạc, hấp tấp ngắt lời:

- Phan Quyên Quyên hiện tại thế nào?

Xà Hà Tiên Tử cười sắc lạnh:

- Nàng đã bị bốn giáo chủ huỷ đi dung mạo và điếm vào tuyệt mạch Ngũ Cầm, hiện đã trao cho Hồng Trần Cường Sanh đem đi rồi!

Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy như bị muôn ngàn nhát búa đập cùng lúc lên đầu, giận đến gan ruột như muốn nổ tung cả lên, hàm hừ thét lớn:

- Yêu phụ! Mi quả thật lang tâm!

Chàng vụt quay đầu về phía Tần Hương Linh, lạnh lùng tiếp lời:

- Cô nương chẳng phải đã nói là nàng bị treo chết giữa Xà Yêu Hồ rồi sao? Không lẽ cô nương dối tôi?

Tần Hương Liên nghẹn họng ăm ớ:

- Tôi cũng chỉ rõ mấy, chẳng biết mang máng là ngũ muội không bằng lòng ưng Hồng Trần Cuồng Sanh, nên sau đó Giáo chủ...

Xà Hà Tiên Tử thình lình quát lên một tiếng ngắt ngang câu nói của nàng:

- Các người chết đã đến nơi còn hỏi lằng nhằng để làm gì?

Bà quay mắt về phía Tạ Trinh Trinh nói như ra lệnh:

- Còn chưa mau động thủ thay sư phụ giết chết chúng cho rồi!

Tạ Trinh Trinh tỏ vẻ khó xử, trù trừ giây lát mới thưa:

- Đệ tử tuân mạng!

Đoạn chậm rãi tiến đến trước mặt Tần Hương Linh.

Hoa Sĩ Kiệt nhíu hăn đôi mày kiếm, thanh “Thất Độc Thần Kiếm” trên tay “rẹt” lên một tiếng và xoè rộng ra, bảy luồng hào quang xanh biếc đồng thời toả chiếu khắp căn phòng, giọng chàng oang oang như sấm động:

- Yêu phụ! Hôm nay ta vì sự môn và vì Phan Quyên Quyên mà đòi lại món nợ máu tà trời kia. Lục cô nương, không ăn thua gì đến cô cả, xin cô đứng lui sang một phía là hơn!

Tạ Trinh Trinh thấy Hoa Sĩ Kiệt vừa vung tay, ngọn kiếm kì lạ đã xoè rộng ra như hình cánh quạt hiện rõ bảy mũi kiếm ngập ngời xanh biếc, không dẫn được khiếp hãi, bất giác tháo lui một bước.

Lại thêm những lời của Hoa Sĩ Kiệt càng khiến nàng trù trù chẳng nỡ xuất thủ.

Xà Hà Tiên Tử thấy cô đồ đệ áo lục của mình chẳng chịu ra tay, giận dữ quát to:

- Tạ Trinh Trinh, kỳ hạn trong ba chiêu, mi phải giết chết cho được gã ranh con ấy phục mệnh!

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy:

- Hiện giờ không phải là ngày xưa, yêu phụ đừng nằm mơ mà lằm, đừng nói chi Tạ cô nương trong ba chiêu vô phương làm gì được ta, mà dù cho yêu phụ mi chính mình ra tay, cũng chưa hẳn đã thủ thắng nổi.

Lời lẽ quá tự phụ của chàng đã khêu động lửa căm hờn trong lòng Tạ Trinh Trinh.

Nàng vụt cười khẩy cất lời:

- Có thể là thiếu hiệp đã luyện được thân đầy tuyệt kỹ, tiện nữ chẳng ngại mạo muội, muốn lãnh giáo một vài chiêu tuyệt học của người.

Nàng khoan thai nhắc mình trở lại trước mặt Hoa Sĩ Kiệt.

Tần Hương Linh lo lắng kêu lên:

- Nhị sư muội, xử niệm tình cùng sư môn suốt hai mươi năm dư của chúng ta, đừng nên đả thương chàng!

Hoa Sĩ Kiệt sầm mặt gay gắt:

- Ai mượn cô năn nỉ cho tôi? Tạ cô nương xin cứ thẳng thắn là hơn!

Tạ Trinh Trinh thầm kính phục sự hào hùng can đảm của chàng, dám xem cái chết như lông hồng, uy vũ không thể đè ép nổi hùng khí. Nàng khkhông khỏi trách thầm mình phận bạc không thể kết thành duyên lứa cùng chàng.

Tư tưởng như giòng thác lũ chuyển động xáo trộn giữa óc đầu, khiến Tạ Trinh Trinh nhất thời quên cả bước, đứng trơ nhìn chàng như dại như ngây!

XàHàTiên Tử càng tứcrốiirlên:

- Tạ Trinh Trinh, mi cũng bị gã ranh ấy hốt hồn rồi chẳng? Nếu sau một phút đồng hồ mà mi chưa chịu xuất thủ, ta sẽ biến mi thành Phan Quyên Quyên thứ hai!

Tạ Trinh Trinh nghe xong sợ đến mồ hôi toát đầm cả vạt áo sau lưng, mím môi vén cao tay áo lụa đẩy vè về phía Hoa Sĩ Kiệt một chưởng.

Hoa Sĩ Kiệt sớm đã nhận thấy Tạ Trinh Trinh cũng có dạ yêu chàng, nhưng thảm cảnh đầm máu trên Nga Mi Sơn, cùng tình cảm của Phan Quyên Quyên phải chịu lại hiện nhanh qua óc.

Chàng mím môi rẩy mạnh thanh Thất Độc Thần Kiếm trên tay xia mạnh ra một nhát vào thế chưởng của đối phương vừa cuốn tới.

Nhưng khi kiếm kình vừa toả ra, chàng vội hét to:

- Kiếm của tại hạ có độc, nếu cô nương không sớm tránh, tánh mạng khó bảo

toàn.

Vốn là người chí nghĩa, chí tình, sớm đã nhìn ra thái độ của Tạ Trinh Trinh, nên lòng vẫn không nỡ hại thương nàng.

Tạ Trinh Trinh nghe xong vội tháo lui năm bước, bảy đạo hào quang xanh lục lập tức xẹt thẳng vào hướng năm đại huyết của Xà Hà Tiên Tử.

- Khẽ phất động cánh tay áo lụa, Xà Hà Tiên Tử đã hoá giải kiếm kình của Hoa Sĩ Kiệt một cách dễ dàng.

Hoa Sĩ Kiệt thâm khiếp hãi, đôi chân tự dưng lùi nhanh một bước.

Xà Hà Tiên Tử nhếch môi cười khẩy:

- Ranh con, nắm được ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay, rồi mặc tình lớn lối to gan chẳng?

Bà chợt xoay mặt ra sau, ra lệnh cho hai thiếu nữ áo trắng và hồng:

- Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà, bọn người hợp nhau ra tay, đoạt lấy thanh Thất Độc Thần Kiếm cho ta!

Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà cùng đưa mắt nhìn nhau, không hện cùng âm thầm thở dài một tiếng.

Hai người sớm đã phải lòng Hoa Sĩ Kiệt, nhưng trái đại uy của sư phụ, bất đắc dĩ phải xê người tiến cận trước mặt Hoa Sĩ Kiệt.

Tần Hương Linh thấy hai người cùng liên tay đối phó Hoa Sĩ Kiệt, trong lòng lo lắng muôn phần, vội hét lên:

- Tam sư muội, tứ sư muội, hai người xúm lại đối phó, thật chẳng công bằng chút nào!

Xà Hà Tiên Tử vọt buông giọng cười lạnh lạnh:

- Phản đồ, chính sinh mạng của mi cũng khó mà bảo toàn được, còn đi lo cho người, ha... ha...

Lồng trong giọng cười sắc mùi tử khí, bàn tay như ngọc chuốt đồng thời đưa ra vồ nhanh vào hướng Tần Hương Linh một chưởng!

Niệm vào tình thầy trò hơn 20 năm trời dạy dỗ, Tần Hương Linh không dám xuất thủ đỡ đòn, kịp khi thấy chưởng phong kẹp theo một vòng hồng quang chói ngời bủa tới như thế núi, nàng thất sắc kinh hoàng kêu to:

- Nhật Quang Thần Chưởng! Sư phụ quả nhẫn tâm...

Hoa Sĩ Kiệt giật bản mình khiếp hãi, trong khoảnh khắc nguy nan, chỉ biết cứu người là việc trọng, quên sự sống bản thân, phóng mình ra trước xốt gọn lấy thân hình Tần Hương Linh.

Vừa định quật chưởng đối kích, đồng thời mượn ngay phản kinh của đối thủ để vọt lui tránh đòn, nhưng cục diện xảy ra đã nhanh hơn ý định...

Hoa Sĩ Kiệt chỉ kịp thấy một ánh hồng loé lên rục rở trước mắt, người chàng đã hứng trọn thế chưởng bay tạt sang một phía tông mạnh vào tường đánh huỳnh một tiếng và dội ngược trở lại có hơn 5 thước ngoài, té lịm trên đất.

Tuy thế, tay chàng vẫn ôm cứng thân hình Tần Hương Linh, nhờ đấy mà

người nàng không một chút thương tích.

Nàng vội nhào ra khỏi vòng tay chàng, lồm cồm chồi dậy, nhìn lại Hoa Sĩ Kiệt thất khiếu trào máu tươi, hơi thở đã chẳng còn.

Tần Hương Linh cảm thấy như vừa bị búa to đập mạnh đỉnh đầu, trước mắt tối sầm, ngất nhào mê man tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Yêu bên cái chết

Qua chẳng biết bao lâu thời gian. Kịp khi Tần Hương Linh tỉnh lại, nàng liền cảm thấy đầu cổ mình ướt đẫm nước lạnh, Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân, Trịnh bội Hà, ba người đang vây quanh nàng, người nào cũng nước mắt rưng vành mi.

Trong ánh lạp leo lét như hạt đậu, lung lay theo chiều gió, càng tăng thêm vẻ u trầm chết chóc, vầng trăng lạnh vẫn treo lơ lửng cuối lưng trời chứng tỏ là đã vào độ canh tư.

Tần Hương Linh thở dài một tiếng, uể oải từ dưới đất chồi dậy, mắt nhìn sang Hoa Sĩ Kiệt thấy chàng vẫn nằm đơ trên nền đất lạnh máu từ khoe miệng còn rịn chảy chẳng ngừng.

Mặt nàng tái nhợt như kẻ sắp chết, tóc tai rối bời, chỉ có đôi mắt long lên đỏ ngầu dữ dội, trừng trừng nhìn Xà Hà Tiên Tử, nghiến răng cắn hờn:

- Sư phụ quả thật lang độc tuyệt cùng!

Xà Hà Tiên cười sắc lạnh:

- Ta sẽ cho mi chết một cách thảm thiết hơn cả tên kia! Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân, hãy trói con tiện tù ấy lại!

Tần Hương Linh ngửa cổ cười to như điên:

Không cần đến các người trói buộc làm gì, tôi tự biết một mình xử lý mình. Kiệt huynh đã chết rồi, bao nhiêu hy vọng tương lai đã tan tành, tôi còn sống làm gì cho thêm đau khổ!

Cùng với tiếng thốt, từ đôi vành mi nàng nước mắt bực trào như suối

cuộn.

Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân nhìn thấy vẻ đau thương quá mực của sư tử của mình, mà hơn hai mươi năm trời gần gũi nhau tình chị em, khiến họ không sao đành lòng xuống tay, thứ người đứng yên một nơi trù trù khó quyết!

Tần Hương Linh xoay mắt nhìn khắp ba vị sư muội của mình, đoạn ừ ừ tiếp lời:

- Hai mươi năm trời thân cận bên nhau, tình như ruột thịt, đành vĩnh quyết đêm nay. Các em bây giờ rán mà nhớ lấy lời chị: tất cả những gì đã qua chỉ là mộng, chúng ta đều bị mắc vào tròng của bao người, bao nhiêu tự do của chúng ta đã bị người khác tước đoạt cả.

Xà Hà Tiên Tử cả giận quát to:

- Câm miệng! Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân, kì hạn hai người trong năm chiêu phải giết chết tên phản đồ ấy, ném xuống Xà yêu Hồ cho rắn ăn.

Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà ba người cùng đưa mắt nhìn nhau và không hện cùng quỳ ngay trước mặt Xà Hà Tiên Tử.

Tạ Trinh Trinh nức nở cất lời:

- Xin sư phụ nghĩ đến tình thầy trò trên 20 năm trời mà tha cho sư tử một phen!

Xà Hà Tiên Tử hét lên tức tối:

- Cho nó chết được như thế, cũng là rộng rãi lắm rồi! Bọn người còn tìm lời năn nỉ giúp à, ta sẽ đánh cho các người tàn phế tất cả và trục xuất khỏi sư môn ngay! Mau dùng thủ pháp "sai cốt phân cân" trừng trị tên

phản đồ khiến ả phải khổ sở vì chết dở sống dở ...

Tần Hương Linh lớn tiếng ngắt lời:

- Chư vị sư muội đứng dậy đừng năn nỉ làm gì! Kiệt huynh đã chết rồi, tôi cũng chẳng vui chi với kiếp sống cô độc chán chường, tôi cũng sắp tự huỷ mình trong giây phút đây thôi!

Dứt lời, nàng thất thểu như một kẻ mất hồn, tiến đến bên cạnh Hoa Sĩ Kiệt nhặt lấy thanh Thất Độc Thần Kiếm lên...

Xà Hà Tiên Tử hơi rung động, trầm giọng:

- Phản đồ, định làm gì? Muốn động thủ cùng ta đấy à?

Miệng thốt, công lực đã chuyển vận vào tay, chuẩn bị hạ độc thủ.

Tần Hương Linh như chẳng nghe, trấn trối nhìn vào thanh thần kiếm, ảo não thở dài cất tiếng:

- Không khi nào tôi động thủ cùng bà! Bà đã bất nhân nhưng tôi chưa đến nỗi bất nghĩa, tuy đêm nay tôi đã hận bà thâm xương khắc cốt, nhưng tôi không thể quên được công ơn dạy dỗ suốt 20 năm trời.

Xà Hà Tiên Tử cười gằn:

- Phản đồ nhớ công ơn dạy dỗ củataà?

Tần Hương Linh giọng bỗng rắn lại:

- Bà đừng nên dùng tiếng cười ấy đối với tôi, bà luôn luôn gọi tôi là phản đồ, nhưng tôi đã phản hồi nào? Không lẽ chẳng có quyền tự do yêu sao? Nếu như bà còn chút lòng nhân, lời yêu cầu tôi sắp thổ lộ mong bà chấp thuận!

Xà Hà Tiên Tử cười lạnh nhạt:

- Điều yêu cầu chi?

Sống chẳng được chung chăn gối, nguyện chết đồng huyệt đồng ngày!
Mong bà đem thi hài của tôi và của Kiệt huynh chôn chung trong một cỗ áo quan!

Xà Hà Tiên Tử thoáng biến sắc, lẩm bẫm khe khẽ:

- Sống chẳng được chung chăn gối, nguyện chết đồng huyệt đồng quan?
Sức mạnh tình yêu có thể khiến con người gạt sống chết ra ngoài vòng sinh? Ghê thay!...

Bà khe khẽ gật đầu:

- Tần Hương Linh! Ta bằng lòng yêu cầu cuối cùng của mi!

Tần Hương Linh lại xoay ánh mắt sang Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân và Trịnh Bội Hà, xót xa than dài:

- Ba vị sư muội! Chúng ta vĩnh quyết hôm nay!

Dứt lời nàng chậm chậm nhấc cao thanh Thất độc thần kiếm, nhắm ngay yết hầu nàng.

Tạ Trinh Trinh cả kinh hấp tấp quăng mình phóng tới, ôm cứng cánh tay cầm kiếm của Tần Hương Linh, bạo bạo hỏi:

- Sư tỉ thật tình định ...

Xà Hà Tiên Tử hét to:

- Trinh Trinh trở lại đây, để ả tự tử, để tạ tội vì sự phản giáo của ả!

Tạ Trinh Trinh nghe tiếng sư phụ quát, giật mình buông tay Tần Hương Linh ra, bàng hoàng lâm bầm:

- Giữa người và người không nên có một đồng tình giữa nhau sao? ...

Tần Hương Linh vốn ý định dùng kiếm tự sát, nhưng bị Trinh Trinh chạy ào tới kèm tay chặn ngăn, nên chẳng đâm vào cổ được!

Nàng bất chợt cúi đầu nhìn thấy cái chết thê thảm của Hoa Sĩ Kiệt bị thương cũng phần uất như muôn vạn mũi kim châm vào tâm khảm.

Nhìn vào khuôn mặt trắng bệch lấm tẩm máu đào của chàng, Tần Hương Linh khẽ khép rèm mi lâm râm như khẩn niệm.

Ngẫm lại Kiệt huynh ta suốt một đời chịu lắm gian truân, chết lại thê thảm thế này, tiếc vì ta tài sơ sức yếu, không thể thay chàng rửa sạch mỗi hận cừu.

Nghĩ đến đây, nước mắt nàng như dòng suối nhỏ, bực rơi lả chả xuống mặt đất, nàng lết người đến bên cạnh chàng dùng lưỡi mình lau lấy những bệt máu lấm tẩm trên khuôn mặt người yêu.

Nhìn thấy cảnh tượng nào lòng ấy, Tạ Trinh Trinh không khỏi ứa lệ thờ dài. Bạch Vân Vân đứng cạnh đấy cũng xúc động, nước mắt cũng rưng rưng, chép miệng than lên:

- Còn gì đau lòng hơn bằng tử biệt và sanh ly!

Xà Hà Tiên Tử hừ lên một tiếng thúc dục:

- Tần Hương Linh chưa chịu tự xử cho rồi, hay đợi ta ra tay?

Tần Hương Linh không buồn ngẩng đầu lên di động đôi môi của mình run run gắn chặt vào bờ môi giá lạnh của Hoa Sĩ Kiệt ...

Cả một lúc sau nàng mới chậm chậm ngược đôi mắt đầy lệ lên, lăm lăm vái van:

- Kiệt huynh hồn có linh hãy đợi em theo cùng...

Ngọn Thất độc thần kiếm trên tay, bỗng nhoáng thành một vệt dài lao thẳng vào yết hầu của nàng...

Một vòi máu tươi lập tức theo đấy bắn vọt ra xa hơn năm thước!

Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà cũng kinh hãi rú lên:

- Sư tỷ, chị đành ...

Ba thân đồng thời bổ nhào tới, ôm lấy thân hình của Tần Hương Linh khóc lên rã rít.

Đôi mắt Tần Hương Linh lúc ấy đã nhắm khế lại, khoé môi vẫn diềm nét cười thảm não, máu tươi từ yết hầu không ngớt phún vọt như suối, quả tim đập yếu dần và cuối cùng ngưng bật.

Xà Hà Tiên Tử đột nhiên buông tiếng cười lạnh lạnh, âm thanh sắc lạnh như chất chứa những gì của chết chóc hận thù...

Ba thiếu nữ giật mình nhìn nhau, nghe như tóc dựng ngược cả lên, không hện cùng run mình ớn ớn...

Xà Hà Tiên Tử vụt dứt ngay giọng cười, lạnh lùng cất lời:

- Từ nay về sau, kẻ nào chẳng nghe lệnh ta, hãy lấy đó làm gương.

Ba nàng không khỏi sả mắt nhìn nhau, gằm đầu im thin thít.

Bất thần, từ xa xa trên mặt hồ vọng lại tiếng mỏ cây lốc cốc đều đặn.

Xà Hà Tiên Tử khẽ giật mình, nghiêng tai đón hương, tiếng mỏ ấy mừng tượng từ chân trời xa thăm, lại mừng tượng như sát bên ngoài cửa sổ.

Sắc mặt Xà Hà Tiên Tử vụt biến đổi, vừa định nhắc mình xuống giường, chợt thấy rèm song lay động, liền theo đó một bóng người vàng chói thoát nhanh vào.

Xà Hà Tiên Tử hơi mất bình tĩnh, hỏi vội:

- Người là ai?

Bóng vàng vừa lao vào liền chắp tay, giọng từ tốn:

- Bần tăng pháp danh Liễu Liễu!

Xà Hà Tiên Tử định thần nhìn lại, dưới ánh sáng của ngọn bạch lạp, nhìn rõ đúng là một vị hoà thượng, tuổi độ 60 hơn, với chiếc cà sa màu vàng chói khoác lên người, trên ngực lủng lẳng một xâu chuỗi Phật, khăn vàng bao kín mặt...

Xà Hà Tiên Tử thét to:

- Lão hoà thượng, người là một kẻ xuất gia. Sao chẳng biết một chút xã giao chi cả?

Vị lão hoà thượng nọ chắp tay lên ngực, niệm to một tràng Phật hiệu, khoan thai cất lời:

Xin thứ cho bần tăng hơi mạo muội, lúc này nơi ngoài hồ tình cờ gặp

một người bạn cũ, được người nhờ cậy đến đây để cứu một...

Xà Hà Tiên Tử nóng nảy ngắt lời:

- Bạn cũ của hoà thượng là ai? Đến đây muốn cứu người nào?

Lão hoà thượng quét mắt nhìn quanh phòng, mặt liền biến sắc, giọng kinh hãi cực cùng:

Đứa nhỏ kia đã bị nữ thí chủ đánh chết rồi?

Xà Hà Tiên Tử cười nhạt:

- Bị tình nghiệt mà lụy mình, kể ra chẳng phải bốn tiên tử cố ý giết y!

Lão hoà thượng nhếch khế đôi mày bạc, như có vẻ chẳng hiểu:

- Lời của nữ thí chủ mơ hồ khó hiểu, không lẽ chính vị cô nương kia xuống tay?

Tạ Trinh Trinh vọt miệng hớt lời:

- Sư phụ tôi định đánh sư tử của chúng tôi, vị thiếu hiệp này lại chẳng màng đến bản thân, chỉ lo cứu nàng, do đấy trúng phải một chưởng vong mạng, sư tử tôi cũng tuấn tiết chết theo!

Xà Hà Tiên Tử trừng mắt quát:

- Trinh Trinh không được nhiều lời!

Lão hoà thượng đưa mắt nhìn xuống thi hài của hai người giây lát. Đoạn thở dài buồn bã:

- Người đời trong vạn duyên, khó thấu ngộ nhất là tình duyên, cậu bé

này cũng vì tình mà phải cảnh thảm hiện tại, đáng tiếc thay!

Ông ngừng lại đôi phút và quay sang Xà Hà Tiên Tử:

- Bần tăng không muốn phụ lòng nhờ cậy của cố tri, đứa nhỏ này đã chết nhưng bần tăng muốn đem thi hài nó về, như vậy đối với cố hữu có một tượng trưng: hết lòng sở cậy.

Xà Hà Tiên Tử cười khẩy một tiếng, giọng gằn gằn:

- Nơi đây là đâu, lão hoà thượng có lẽ biết chứ?

Lão sư già mặt không đổi sắc đáp:

- Xà Yêu Hồ danh lừng thiên hạ lẽ đâu bần tăng không biết?

Xà Hà Tiên Tử buông một tiếng cười khanh khách, đôi tay vừa nhấc lên từ bên trong bay vọt ra năm đạo kim quang lấp lánh, lồng trong tiếng gió veo veo, bay lướt trên đỉnh đầu vị sư già và "phụp phụp" cắm sâu vào tường lún sâu hơn ba phân.

Xà Hà Tiên Tử ngừng hẳn giọng cười, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Lão hoà thượng nhận ra năm vật ấy chẳng?

Vị sư già thần thái vẫn tự nhiên, ung dung cười nhẹ:

- Bần tăng nhận được! Đây là Kim Hà Phiêu của thí chủ đã chấn khiếp giang hồ bấy lâu nay!

Xà Hà Tiên Tử cười âm trầm:

- Hoà thượng khá tinh mắt đấy! Người có biết kẻ thấy phải phiêu, có mấy ai sống sót chẳng?

Lão hoà thượng cười lạnh nhạt, chậm rãi thốt:

- Thí chủ đừng dọa người thái quá, tuy Kim Hà Phiêu huỷ được Nga Mi, Thiếu Lâm cùng mấy đại môn phái, nhưng lão tăng không hề sợ nên mới dám đến đây!

Xà Hà Tiên Tử xạm mặt, mái tóc vàng xập xoá bỗng dung đưa, muôn ngàn con rắn nhỏ màu vàng nhúc nhích ngoe ngoe trên từng sợi tóc.

Bà giọng đầy đe dọa:

- Lão hoà thượng sợ những thứ này không?

Vị sư già khẽ nhắm mắt thấp giọng:

- Kim Xà Nô! Có chi đáng sợ? Chúng làm gì nổi bần tăng?

Xà Hà Tiên Tử mặt càng xạm sẫm, giọng tràn kinh ngạc:

- Người là ai? Thuộc phái nào?

Bà vụt tung người nhảy gọn xuống giường, song chường vận đầy lực đạo, sẵn sàng chờ biến cuộc.

Vị sư già mở choàng mắt cười nhẹ:

- Lúc này bần tăng đã thông báo pháp hiệu rồi! Bần tăng là Liễu Liễu.

Ông ngừng lại giây phút rồi tiếp:

- Bần tăng vân du bốn bể, chẳng cố định ở một tự tháp nào...

Xà Hà Tiên Tử giật bản mình nhủ thầm:

- Phóng mắt nhìn vào võ lâm, không có hoà thượng nào pháp danh Liễu Liễu cả. Dám to gan cuồng vọng thế này, nhất định là lão giả trang giả mạo danh mà thôi!

Một ý niệm vụt loé nhanh qua đầu óc, bà liền cười khẩy cất lời:

- Lão hoà thượng, người tự xưng là Liễu Liễu, hàm ý là vạn niệm đều kết liễu thị không. Vậy ta hỏi người: Đêm nay mi xía thân vào trường thị phi này, đủ thầy người chưa liễu kiếp trần tục, chưa liễu kiếp được ý niệm đoạt lợi tranh danh...

Vị sư già tự xưng Liễu Liễu liền cười to:

- Lời của thí chủ giải thích sai quá nhiều. Sở tu của bản tăng là tâm, sở dưỡng là tánh hành, nghĩa là sở thủ là tín...

XàHàTiên Tử bữu môi suy to:

- Lão hoà thượng cương lý đoạt lời, đã xưng là Liễu Liễu tức là mọi việc trên trần thế đều liễu kiếp, không còn dính dấp bận lòng tâm thẳng như gương, lợi danh toàn không. Còn người đêm nay lại lén vào phòng the của phụ nữ, thấy sắc động lòng, còn nói chi đến giữ gìn thanh quy của nhà Phật, còn nói chi vạn niệm hoàn liễu? Lời của lão hoà thượng chẳng phải là khi thế đạo danh chẳng?

Liễu Liễu đại sư nghiêm mặt trầm giọng niệm lên một tràng Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Tội thay! Bản tăng đã nói rõ dụng ý đến đây đêm nay rồi, vậy thí chủ có bằng lòng chẳng?

Xà Hà Tiên Tử ngửa cổ cười to:

- Hoà thượng thôi, đừng nằm mơ! Cho đến mi cũng chẳng rời khỏi Xà

Yêu Hồ một bước mà hồng đem xác người đi! Bốn giáo chủ buộc người phải hoàn tục rời ngay cửa Phật ha ha ha ha...

Liễu Liễu đại sư biến sắc vội niệm Phật vang rền:

- A Di Đà Phật! A Di Đà Phật! Tội thay! Tội thay! Nữ thí chủ không nên lộng ngôn mà tội cùng chư Phật!

Xà Hà Tiên Tử càng buông lời dâm dăng, hai ánh mắt càng lúc càng lăm lăm lả lơi.

Chm thanh của giọng cười tựa một thác suối reo dài chẳng dứt, như một điệu nhạc kỳ diệu mà âm ba ngân rung mãi giữa lòng người, lại mường tượng như từng chuỗi châu ngọc, rơi nối tiếp trên một mâm đồng, một thanh âm êm ái quyến rũ lạ lùng.

Xà Hà Tiên Tử thoáng ngưng giọng cười, thanh thót cất lời:

- Lão hoà thượng, hồng phúc người quá to! Bốn tiên tử mong người mau hoàn tục, để cùng bốn tiên tử cùng nhau hưởng hạnh phúc của tuổi thần tiên ...

Liễu Liễu đại sư mặt vụt rựng sắc hồng, đưa mắt nhìn ra sắc trời bên ngoài hấp tấp lên tiếng:

- Thời giờ đã muộn, bần tăng phải đi ngay!

Dứt lời chậm rãi tiến đến gần bên xác Hoa sĩ Kiệt.

Xà Hà Tiên Tử thấy thế quát to:

- Đứng lại!

Liễu Liễu đại sư dừng bước quay đầu nghiêm trọng:

- Kinh Phật có câu: Dung người được nên dung, cho đến một xác chết, thí chủ cũng chẳng nương tay nữa sao?

Xà Hà Tiên Tử nghiêng răng dẫn giọng:

- Khỏi nhiều lời, nếu lão hoà thượng dám chạm đến xác chết dưới đất, bốn tiên tử sẽ cho máu rưới tại nơi này!

Liễu Liễu đại sư cười nhạt:

- Nếu thí chủ chẳng nghe lời kẻ phải, chỉ muốn ra tay, đến lúc hai bên tạo thành một trận quyết đấu, tất nhiên kết quả sẽ tổn hại cho cả hai!

Liễu Liễu đại sư dứt lời, chân vẫn nổi bước tiến dần về hướng thi hài của Hoa sĩ Kiệt.

Xà Hà Tiên Tử giận khó thể dẫn quát to:

- Tạ Trinh Trinh, trong ba chiêu phải cắt cho được chiếc thủ cấp của gã trọc già ấy phụng mệnh sư phụ!

Tạ Trinh Trinh bất đắc dĩ cung kính rập mình:

- Đệ tử xin tuân mạng!

Liễu Liễu tên trọc già rắng mà đỡ này!

Lồng với tiếng quát, cánh tay phải đã nhấc lên, một luồng chưởng phong đã theo đó bủa ra như trận bão.

Liễu Liễu đại sư chép miệng than dài:

- Các người cương lý hành động, đến lúc muốn hối đã không kịp.

Chiếc tay áo rộng liền đó phát phới theo đà thay một lượng kính phong trầm hoà nhưng hùng hậu tựa sóng ngầm toả phủ ra trước, bao lấy luồng chưởng lực của đối thù và hoá giải trong khoảnh khắc.

Tạ Trinh Trinh vô cùng kính hãi, hồi bộ tháo lui luôn ba bước.

Xà Hà Tiên Tử rất tinh mắt, chỉ thoáng nhìn qua thế phát của đối phương, lập tức nhận rõ trong chiêu thế ấy hàm ẩn bao nhiêu đòn ngầm kỳ diệu, bất giác động nể thềm.

Liễu Liễu đại sư đầu chằng buồn quay lại, tiếp tục bước thẳng về phía Hoa sĩ

Kiệt.

Xà Hà Tiên Tử lập tức hét to:

- Vân Vân, Bội Hà, Trinh Trinh cùng xông lên cho ta!

Ba thiếu nữ cùng vang lên một tiếng, thế chưởng đã cùng lúc quật vèo ra.

Ba luồng kinh lực hợp thành một, tựa một ngọn thảo ử dũ dâng trào ngược về phía nhà sư.

Liễu Liễu vừa xoay người lại, thấy chưởng của ba thiếu nữ quật tới dững mãnh đến thế, lòng chằng khỏi hãi thềm, vội vã tràn tránh sang một phía.

Ầm! ...

Ba luồng chưởng phong, ập đến chỗ đại sư vừa rời bước, đào sâu vào đất một lỗ thật to, cát đá tung lên rào rào như mưa bão.

Nơi Liễu Liễu đại sư mới tràn mình đặt chân, lại vừa là cạnh bên thi hài

của Tần Hương Linh, ánh mắt nhà sư vô tình rọi lên thanh “Thất độc thần kiếm” trong tay của kẻ bạc số, một ý niệm vụt loé ngang qua óc:

- Chúng đông ta một, nếu được thanh bảo kiếm ấy trong tay, hữu dụng thật chẳng ít.

Nghĩ đoạn, tay liền giơ nhanh ra chộp vào chuôi kiếm.

Xà Hà Tiên Tử nhân quan quá tinh tường, mỗi mỗi động tác của đối thủ, không sao thoát qua ánh mắt bà. Vừa thấy Liễu Liễu đại sư định chộp vào thanh kiếm, bà rung động hãi thâm, vị sự lợi hại của thanh "Thất độc thần kiếm" bà rất hiểu rõ, nếu như lọt vào tay nhà sư, khác nào hổ thêm vây...

Trong tình thế vô cùng cấp bách ấy, bà vụt quát lên một tiếng to, hấp tấp nhấc chân búng ra một cước.

Nhưng thân ảnh của Liễu Liễu đại sư nhanh ngoài ý tưởng, vừa lách tránh ngọn cước của đối phương, tay vẫn chộp nhanh vào chuôi kiếm.

Ngọn cước của Xà Hà Tiên Tử không trúng được nhà sư, lại búng nhắm ngay vào thi hài của Hoa sĩ Kiệt, khiến chàng văng cao lên bảy tám thước và tổng thẳng vào bờ tường đánh "huych" một tiếng nặng nề.

Lạ lùng thay, thi hài của Hoa Sĩ Kiệt đang cứng đờ trên mặt đất, qua cái tông mạnh ấy bỗng khe khẽ máy động rồi đột nhiên chàng ụp lên một tiếng, mưa vọt ra ngoài một vòi máu tươi, tỉnh hẳn trở lại.

Thì ra, Hoa Sĩ Kiệt bị Xà Hà Tiên Tử đánh trúng một chưởng, huyết khí chẹn ngăn lồng ngực, khiến hơi thở dừng hẳn trông như đã chết.

Ngọn cước khi rời của Xà Hà Tiên Tử lại vừa vắn đã ngay vào huyết khí bị ngưng bế, vô tình giúp cho máu huyết lưu hoà như cũ.

Thân hình Hoa Sĩ Kiệt qua một phút run rẩy dữ dội liền lồm cồm chồi dậy.

Tất cả mọi người trên trận cuộc nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt đã chết rồi lại hồi sinh, không ai dẫn được sừng sờ kinh ngạc.

Cho đến Xà Hà Tiên Tử cũng tháo lui ba bước, buột miệng ồ to:

- Tên tiểu tử này quácó tàthuật:

ánh mắt Hoa Sĩ Kiệt rơi trên thi hài máu me ướt đẫm của Tần Hương Linh, chàng giật đến run người, trợn mắt:

- Yêu phụ! Mi giết chết nàng phải không?

Chân đã lồm lỉ từng bước tiến thẳng về phía Xà Hà Tiên Tử.

Là một kẻ tài nghệ siêu quần, nên chỉ qua phút sừng sờ bà đã lấy lại vẻ cao ngạo bình thường, lạnh lùng cất tiếng:

- Chính bốn giáo đã giết đấy! Ranh con làm gì được bà?

Dù cảm cước trước ái ân nồng nàn vừa qua cùng Tần Hương Linh vẫn còn in đậm trên tâm tưởng, Hoa Sĩ Kiệt càng nghe, máu hận sôi trào, nghiến răng ken két:

- Giết người thường mạng! Nợ máu phải trả bằng máu!

Với cả sức tàn còn lại, chân vận tất vào song chưởng liễu lĩnh quật trở ra, quyết cùng Xà Hà Tiên Tử một mất một còn!

Nhưng chưởng kinh vừa mới nhả ra nửa chừng, chợt nghe tiếng Liễu Liễu đại sư kêu to:

- Thiếu hiệp dừng tay!

Nghe sau lưng có tiếng người gọi mình, chàng vội triệt ngay thế công tràn nhanh mình sanh cạnh ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư có điều chi dạy bảo?

Liễu Liễu đại sư hiền từ lắc đầu:

- Thương thế thiếu hiệp chưa bình phục, không nên liều lĩnh xuất thủ bằng không huyết khí nghịch lưu một thân võ công sợ e...

Xà Hà Tiên Tử cười khẩy:

- Lão trọc già, mi ngăn chảng cho gã ra tay, nhưng liệu bốn giáo chủ có tha cho gã chảng? Đêm nay bọn người đờng hòng sống sót rời khỏi Xà Yêu Hồ này!

Hoa Sĩ Kiệt cả giận, định lại chồm tới, nhưng Liễu Liễu đại sư đã lắc đầu ra dấu, quay sang Xà Hà Tiên Tử nhếch môi cười nhạt:

- Lời của nữ thí chủ quả chẳng tự lượng chút nào, tất nhiên phải có đủ khả năng trở ra như thế ấy!

Xà Hà Tiên Tử ngửa cổ cười to:

- Lão trọc! Mi dù có ba đầu sáu tay, cũng chẳng thoát khỏi Xà Yêu Hồ kiên cố như tường đồng vách sắt này!

Bà ngừng lại chốc lát, đoạn lớn tiếng gọi:

- Tạ Trinh Trinh, con mau hoả tốc truyền lệnh thay sư phụ phát động ngay Xà yêu Trận trên mặt hồ, đồng thời bên ngoài vòng hồ, cắt đặt 49 trạm ngầm, bất luận là kẻ nào, dính mon men vào hồ, lập tức hạ sát ngay!

Tạ Trinh Trinh cung kính cúi đầu:

- Tuân mạng!

Đoạn bản mình ra khỏi phòng đi ngay!

Liễu Liễu đại sư, mặt chẳng đổi sắc, cười nhẹ ung dung:

- Giáo chủ đã sắp đặt thích đáng, bần tăng có thể cáo thối được rồi!

Xà Hà Tiên Tử quát lên lạnh lãnh:

- Nó định trốn chẳng?

Cùng với tiếng quát, ngón tay giữa thon thon như ngọc chuốt, điểm nhanh vào không khí.

Liễu Liễu đại sư thoáng biến sắc, trầm giọng niệm lên một tràng phật hiệu, tay áo rộng phất động liên hồi, trong gian phòng bỗng chốc nổi lên một trận gió kinh như thể sóng hồ núi nghiêng cả căn phòng lung lay cơ hồ muốn sập.

Xà Hà Tiên Tử hừ lên một tiếng tức tối:

- Công lực của lên trọc quả là phi phàm! Hãy thử đỡ một chiêu của bốn tiên tử?

Lồng theo tiếng quát, tay phải nhắc lên chậm chậm, lòng bàn tay ánh hồng ngời chiếu vè vè xẹt thẳng đến lồng ngực nhà sư nhanh như chớp xẹt.

Liễu Liễu đại sư sắc mặt nghiêm trầm, vầng trán cao mồ hôi rịn rịn.

Hoa Sĩ Kiệt lo sợ kêu lên:

- Đại sư, tiểu tâm Nhật Quang Thần Chưởng của đệ tử yêu quái ấy!

Cùng với giọng quát, đôi mắt chàng vụt loé ra hai luồng bạch quang cực mạnh song chưởng đồng thời vẩy thẳng ra...

Liễu Liễu đại sư thấy luồng chưởng phong của Xà Hà kẹp theo một ánh hồng nóng như lửa đốt toả phủ quanh người, nhưng qua song chưởng của Hoa Sĩ Kiệt đẩy ra, hơi nóng lạ lùng kia liền hạ xuống ngay, áp lực chung quanh cũng theo đó giảm nhẹ. Ông thầm bảo bụng:

Lúc này chẳng thoát đi, còn đợi khi nào?

Trong tiếng rú dài thanh thót, người ông nhoáng động nhanh hơn cả đường tên, kẹp lấy thân hình Hoa Sĩ Kiệt vọt bay qua song cửa biến mất.

Xà Hà Tiên Tử bị phải song chưởng phản kích của Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy như có hai toà Băng Sơn nhất thời ập tới.

Khiếp hãi vì công lực lạ lùng của chàng trẻ tuổi, Xà Hà Tiên Tử vội trăn người tháo lui, tuy thế hơi lạnh toả ra cũng khiến bà rùng mình hai lượt.

Bị phải ba luồng chưởng phong xoáy cuộn, bàn ghế trong phòng bắn tung khắp nơi. Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà đều hít hải nhảy qua tránh né.

Xà Hà Tiên Tử sau phút định thần, thấy Liễu Liễu đại sư đã kẹp Hoa Sĩ Kiệt thoát nhanh qua cửa sổ, sự giận càng phùng phùng, vội quay sang Bạch Vân hét lớn ra lệnh:

- Sao chẳng cùng Tạ Trinh Trinh phát động mau Xà Yêu Trận ngăn chặn chúng lại, đứng trơ ra một chỗ cả đám như thế để làm gì?

Bạch Vân Vân giật mình sợ sệt, hấp tấp dạ lên một tiếng, bắn mình ra khỏi phòng liền khi ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hồ rấn, Thuyền ma

Vầng trăng chênh ngang đỉnh đầu đã mất dần ánh sáng chứng tỏ trời đã sắp bình minh.

Trên Xà Yêu Hồ vắng lặng, bỗng ngân lên 21 tiếng chuông thông thả vang lên.

☿m ba run run kéo dài trong không khí và lan dần ra tận bốn phía xa.

Mặt hồ Xà Yêu bỗng dựng cuộn cuộn nổi lên những đợt sóng hãi hùng...

Hàng ngàn muôn con rấn to kết thành năm con một hàng từ bờ hồ bên này nối nhau chẳng dứt lội qua bên kia hồ, và lại bắt đầu từ bên kia lội ngược lại.

Cứ thế, mặt hồ xao động lúc nhúc đâu đâu cũng toàn rấn với rấn!

Cùng khi ấy, một bóng người kẹp theo tay một người, với một tốc độ lạ lùng, thi triển thân pháp "Bình thủy đăng ba", lướt nhanh trên mặt hồ như bay.

Chợt nhìn thấy những đợt sóng rấn từ khắp hang hốc xung quanh bờ đổ ra cuộn cuộn lúc nhúc hôi tanh nồng ngạt cả mũi, bóng ấy chẳng khỏi khẽ rùng mình kinh hãi!

Bóng nọ chậm bớt đi tốc độ thân pháp buột miệng kêu ồ lên:

- Xà Yêu Trận của mục yêu ấy quả thật là thiên cổ kỳ trận, ta làm sao vượt qua đây?

Người đang bị kẹp nách liền lên tiếng:

- Lão tiên bối hãy để vãn bối xuống, cứ mặc vãn bối nơi đây, không thể nào kẹp theo vãn bối mà xông qua trận được đâu!

Bóng nọ liền cười to:

- Sống chết đồng chung, ta đã cứu mi ra được chỗ này, đâu lẽ giữa đường gặp nguy lại bỏ mặc mi chẳng ngó ngang đến? Này, mau thót lên lưng ra, để rảnh tay phát chưởng mới được.

Ngay khi đó, từ giữa hồ một lượn sóng to cuốn ào đến chỗ hai người, trong lượn sóng ấy, năm con rắn to bề kinh mỗi con lớn bằng miệng tô, đang hả hống le lưỡi mỡ tới.

Người nọ quát lên một tiếng to, đón chưởng nhấc lên, phóng tủa ra một luồng gió kinh quét thẳng vào đầu lũ rắn.

Năm con rắn to vừa phóng đến kia, bị chưởng phong quét phải lập tức lặn sâu xuống đáy hồ, và năm con khác ở kẽ đá tiếp đó xông tới...

Tay chưởng của người nọ lại tủa ra như sét chớp...

Như đã được huấn luyện qua, năm con rắn nọ nhanh nhẹn lặn sâu xuống mặt nước mất dạng.

Trước tình thế ấy, người nọ chùng như rất kinh hãi, vọt nhấc mình lên khỏi mặt nước vọt xa một cái hơn ba trượng đáp thân lên một khúc cây to đang nổi lênh bênh giữa hồ, ánh mắt như sao băng quét cùng bốn phía.

Nhìn thấy hăng vạm con rắn to kết thành từng đội ngũ, lúc nhúc phóng tới, người nọ biến sắc than lên:

Xà Yêu Trận của tên yêu phụ quả thật lợi hại phi thường! Chúng ta khó mà thoát khỏi phạm vi của Xà Yêu Hồ này!

Thình lình từ dưới khúc cây nọ nhoi lên một đầu người, chỉ khẽ uốn mình đã nhảy gọn lên khúc cây ấy, hả hống cười to:

- Ha ha! Thiên Nhai Cuồng Nhân, xem ra thối chí rồi chẳng?

Người nọ định thần lại nhìn kĩ kẻ vừa nhảy lên mặt nước té ra là Phong Trần Túy Khách.

Nhìn thấy thần thái sừng sốt của đối phương, Phong Trần Túy Khách lại cất tiếng cười phá lên:

- Thiên Nhai Cuồng Nhân mi giả trang thành lão trọc Liễu Liễu chỉ qua được mắt Xà Hà Tiên Tử, chứ đâu qua mắt nổi lão say này được.

Hoa Sĩ Kiệt kịp khi ấy mới vỡ lẽ, vị Liễu Liễu hoà thượng đã cứu chàng ra khỏi hang hùm chính là Thiên Nhai Cuồng Nhân giả trang ra!

Chàng nhìn sừng con người khoác chiếc áo cà sa, mặt trùm kín trong vuông khăn vàng, kinh ngạc kêu lên:

- Té ra tiền bối chính là Thiên Nhai Cuồng Nhân mà 20 năm trước đây đã lừng danh khắp giang hồ đó chẳng?

Thiên Nhai Cuồng Nhân chẳng đáp mà chỉ cất tiếng cười ha ha:

- Trước mặt Xà Hà Tiên Tử lở khoác lác quá trớn, các người xem kìa!

Hoa Sĩ Kiệt vội quay đầu nhìn theo hướng chỉ, nhìn thấy vô số rắn to, từng hàng năm con, ào ào phóng mình về hướng ba người.

Phong Trần Túy Khách nhú mày lên tiếng:

- Lũ rắn to này, nọc trong mình chúng rất độc, nếu bị cắn phải, chẳng kịp

thời chữa trị khó sống được ba ngày, may mà lão say này đêm qua lén bò vào được trong Xà Độc cung của Xà Hà Tiên Tử, đổ đầy hai bồ rượu ...

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc ngắt lời:

- Lão tiên bối đêm qua té xuống hồ, được người cứu vào "Xà độc cung" phải chăng?

Phong Trần Túy Khách cười ha hả:

- Trường Giang. Hoàng hà lão phu còn chưa chết đuối thay, huống hồ khoảnh hồ nhỏ nhít này đáng gì? Chỉ tiếc là ta vì nhất thời gian uống quá, thanh bê trẻ cả thì giờ, lúc đến được ngoài căn phòng chỗ các người đâm đá nhau thì kịch hay văn đã rồi?

Thiên Nhai Cuồng Nhân hơi tức mắng to:

- Con quỷ rượu mi ác thật, ham ăn hốt uống, suýt chút nữa là lão cuồng này bỏ thân trong căn phòng đó rồi!

Bất thần, một lượn sóng to ập tới giữa ánh nước trắng xoá, năm con rắn to cất cổ cao hơn trượng, phóng bổ đến chỗ ba người.

Hoa Sĩ Kiệt đỡ lấy thanh kiếm trên tay Thiên Nhai Cuồng Nhân, quát to một tiếng, hoành kiếm phạt ngang ra một nhát, bày rắn vừa cất cổ mổ đến lập tức bị đứt lìa thành hai đoạn, rơi tòm xuống lòng hồ.

Phong Trần Túy Khách khoái trá cười to:

- Ranh con dỏm tuy dỏm thật, nhưng tiếc là trên hồ có đến hằng ngàn con, mi có thể giết hết được chăng?

Thiên Nhai Cuồng Nhân tức tối gắt to:

- Vậy không lẽ chúng ta đứng yên nơi đây, chờ bày răn kéo đến phân thân à?

Phong Trần Túy Khách lại ngửa cổ cười khanh khách, chẳng buồn đáp lời Cuồng Nhân, tháo lấy một hồ rượu trên vai rưới quanh khúc cây to đang đứng, bật lửa đốt lên.

Lửa gặp hơi rượu, phừng phừng cháy thành một vòng tròn bọc quanh ba người. Lão ngồi xồm lên khúc cây, ngửa cổ tu ừng ực, ngắt ngừng ca vang:

"Mặc cho ngày tháng cứ trôi dần

Danh lợi đại gì buộc lấy thân?

Say sưa được lúc say cho khoẻ

Nhăn nhó cùng ai thế lão ông? "

Bị đối phương gọi mình là lão ông, Thiên Nhai Cuồng Nhân tròn mắt giận dữ định lớn tiếng gây sự, chợt, nhìn thấy bày răn đã phóng đến nơi, lão xua tay kêu lên:

- Con quỉ say, có thôi uống rượu không? Mở mắt to mà trông bày răn kéo đến xé mi ra kìa!

Phong Trần Túy Khách cười ha hả:

- Lão ông sao mà quá bần chồn thế, răn rất kỳ lửa, chúng tài gì mà dám xông qua vòng lửa. Chúng ta cứ tha hồ uống rượu vui say, xem Xà Yêu Trận của mục yêu quái ấy làm gì được chúng ta!

Đột nhiên một giọng cười lạnh lạnh như sương băng vang lên:

- Lão qui say, xem vòng lửa của mi cháy đến lúc nào cho biết? Một khi lửa tắt cũng là lúc bọn người chôn thân vào bụng rắn đấy!

Phong Trần Tuý Khách cất tiếng cười tởn rảng đáp lại:

- Lúc nào có rượu là ta cứ say! Người đời chẳng biết tùy thời gian hưởng lạc là kẻ dại! Nay Thiên Nhai Cuồng Nhân chúng ta cùng cạn với nhau ba chén thử xem!

Hoa Sĩ Kiệt đứng im bên cạnh bàn quang, đối với thái độ thản nhiên trước cái chết của Phong Trần Tuý Khách, không khỏi thầm kính phục.

Chàng sâu xa cảm nhận, nếu một người trước lãnh vực tử sanh, mà vẫn còn có thể giữ được thái độ bình tĩnh ứng phó, rất có thể chuyển nguy thành an, đổi họa ra phúc.

Và Phong Trần Tuý Khách đây tuy ngông nghênh rất mực nhưng quả không hổ là một vị đại hiệp đầy kinh nghiệm!

Qua sự suy tưởng ấy, chàng bình tĩnh ngồi xuống trên khúc cây, điều khí vận công để phục hồi sức lực.

Quá giây phút sau, chàng đã vào đến giai đoạn lãng quên đi cái ta, chân khí đã vận hành được một tiểu châu thiên, nội thương nhờ thế đã giảm đi được phần nào.

Lúc ấy, bày rắn dữ trong Xà Yêu Trận, bị phải hơi nóng của lửa đốt chết khá nhiều, khắp mặt hồ trong khoảnh khắc đầy xác rắn!

Phong Trần Tuý Khách đắc ý cười vang dậy:

- Xà Hà Tiên Tử, mau thôi hỡi đám tôn đồ tử của ngươi lại, bằng không lão say đốt sạch chẳng còn một mống!

Từ giữa hồ liền văng lại một giọng cười thật âm trầm:

- Lão quý say, xem chất rượu của người đốt được bao lâu, đêm nay chẳng dìm được người xuống lòng hồ, bốn giáo chủ thể chẳng đặt chân vào giang hồ!

Oo

Vầng thái dương đỏ rực như quả cam chín mọng đã chậm chậm nhoi lên khỏi mặt hồ, Thiên Nhai Cuồng Nhân ngẩng mặt nhìn màu trời, lo lắng chép miệng:

- Mặt nhật đã mọc cao, thế mà trong hồ vẫn sương mù chấy xoá, tại hạ ngửi thấy hơi sương ấy dường như có mùi hơi khác...

Phong Trần Túy Khách đang ngắt ngưỡng thưởng thức chất rượu nồng, nghe Thiên Nhai Cuồng Nhân nói xong, liền ngẩng phất đầu lên quan sát...

Quả nhiên, từ giữa hồ, từng đợt từng đợt sương trắng dày đặc bốc lên, không sao nhìn rõ được phương hướng.

Phong Trần Túy Khách nhíu mày lo lắng:

- Không hiểu mù yêu ấy lại giở trò quỉchidây?

Từ trong vầng sương trắng mù mịt ấy bỗng vang lên một chuỗi cười sắc lạnh như dao:

- Đám sa mù này là khí thể do độc xà nhả ra, bọn người đều trúng phải nọc độc, khó sống được một giờ sau, còn gì chẳng bó tay cho rồi?

Thiên Nhai Cuồng Nhân nghe xong giật mình, vội vận khí thử thần sắc đầy vẻ kinh dị quay sang Túy Khách:

- Tại hạ cảm thấy trong người có khác thật, lão quỷ rượu cảm thấy thế nào?

Phong Trần Tuý Khách đã mất đi vẻ khinh đời ngạo thế bình thường, sắc mặt đượm đầy nghiêm trọng, hấp tấp chuyển khí thành công, quả nhiên trong cơ thể có khác thường dường như đã trúng phải độc!

Thiên Nhai Cuồng Nhân thở khì một hơi chán nản:

- Bốn phía trùng trùng nguy hiểm, phải chăng chúng ta đành bỏ mạng trong tay yêu phụ tất cả?

Phong Trần Tuý Khách nghiêng người nhìn sang Hoa Sĩ Kiệt thấy chàng đang chăm chú hành công, sắc mặt hồng hào, không một hiện tượng chi gọi là trúng độc cả.

ông buộc miệng kinh ngạc:

- Chú bé này dường như không trúng độc thì phải?

Thiên Nhai Cuồng Nhân đưa mắt nhìn kỹ sắc diện chàng một lúc, đoạn gật đầu:

- Chính thế, gã không những chẳng trúng độc, mà qua một lúc điều tức hành công, nội thương đã lành hẳn!

Phong Trần Tuý Khách càng lạ lùng:

- Không lẽ gã chẳng sợ độc?

Thiên Nhai Cuồng Nhân trầm tư một lúc, mới cất tiếng:

- Oắt con này có thể gặp được nhiều kỳ ngộ, dường như gã biến thành

người Tuyết, đem rồi trong đại chiến cùng Xà Hà Tiên Tử, nếu chẳng ngờ gã phóng ra hai luồng chưởng phong cực hàn, lão phu thiếu chút nữa đã bị nguy dưới ngọn "Nhật Quang thần chưởng" của Xà Hà Tiên Tử!

Phong Trần Tuý Khách lắc đầu:

- Không lẽ gã biến thành "người tuyết" rồi chẳng sợ độc à?

Thiên Nhai Cuồng Nhân dẫn đo giây lâu rồi mới tiếp:

- Chỉ có uống được "Vạn niên tuyết quy hoàn" của Băng Hồn tiên cơ và nếu đã phục được linh dược ấy, có thể kháng cự bất cứ loại độc dược nào trên đời!

Phong Trần Kiếm Khách không dẫn được nữa, lớn tiếng hỏi:

- Hoa lão đệ, cảm giác của đệ thế nào?

Hoa Sĩ Kiệt mở bừng mắt ra, cười nhẹ:

- Vãn bối thật chẳng hề trúng độc, song le, vãn bối vẫn sợ bị răn cản, đem qua bị chúng cản cho một cái suýt vong mạng!

Thiên Nhai Cuồng Nhân hấp tấp đề nghị:

- Người không sợ độc, vậy nên đi tiên phong, chúng ta phía sau đoạn hậu, mau xông ra khỏi chỗ quỷ quái này được chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt cười thảm nã:

- Nhưng vãn bối thủy thuật quá kém, không thể đi trên nước được, đem qua té xuống hồ, nếu không nhờ Tần Hương Linh cứu mạng, giờ đây có lẽ...

Giọng chàng bỗng trở thành nghẹn ngào thở dài một tiếng mới có thể tiếp lời:

- Tiếc thay, vẫn bồi chưa báo được ân, nàng đã bỏ mạng rồi!

Phong Trần Túy Khách thấy ngọn lửa bao quanh đã tàn vôi hết to:

- Người đã chết không sao cứu được, còn nhớ nàng làm gì, mau xông ra cho rồi!

Lông trong tiếng thét, thân hình ông đã nhấc cao khỏi mặt nước lao bắn về phía trước hơn batrượng xa.

Thiên Nhai Cuồng Nhân vôi kẹp lấy Hoa Sĩ Kiệt phóng theo bên gót.

Trong vùn sương độc trắng xoá, bên thân hình Phong Trần Túy Khách vùn vụt lao đi như đang bay lượn giữa mây trời, bất thần...

Chân ông vướng vào một mảng lưới, thân hình lập tức mất đi thăng bằng, té sấp trở xuống.

Hoa Sĩ Kiệt nhãn quang rất sắc bén kêu lên:

- Không, Phong Trần lão tiền bối đã rơi xuống kia!

Lời chàng vừa thoát hết khỏi vành môi, Thiên Nhai Cuồng Nhân cũng loạng choạng bước chân và ngã dúi trở xuống giữa một mảng lưới vô cùng mềm mại.

Hoa Sĩ Kiệt nhanh như cắt, tung mình đứng phắt dậy, quát một tiếng to, gọn "Thất độc thần kiếm" trên tay lập tức loé ngời đường chớp xẹt chém thẳng vào mảng lưới.

Một tiếng "soẹt" vang lên cùng lúc với ánh thép nhoáng động, mảng lưới

đã bị róc một đường khá dài.

Hoa Sĩ Kiệt uốn người vọt nhanh qua khỏi mảng lưới, trong lớp sa mù trắng xoá khó nhìn rõ vật chỉ, chàng cảm thấy chân mình đạp lên sàn cây một chiếc thuyền.

Cùng theo đó, hai tiếng "lồm bồm" vang lên, Phong Trần Tuý Khách cùng Thiên Nhai Cuồng Nhân đã rút ra khỏi mảng lưới và rơi tòm xuống nước!

Hoa Sĩ Kiệt vừa mới định thần, lập tức thấy năm gã đại hán áo hồng hăm hở xông

đến.

Chàng hừ một tiếng, quát to:

- Bọn ngươi là ai?

Năm gã đại hán áo hồng chẳng buồn lên tiếng, năm ngọn trường kiếm trên tay, rập ràng vung tới tấn công.

Hoa Sĩ Kiệt cả giận, ngọn Thất độ thần kiếm trên tay lồng theo tiếng quát vung lên như chớp xẹt sao giăng...

Liên tiếp những tiếng rú thảm thiết, ba tên trong bọn từ bả vai trở xuống, bị rọc lìa hai mảnh.

Hai tên còn lại, trường kiếm trên tay rắc lên một tiếng gãy gọn làm đôi!

Cả hai vô cùng kinh hoàng, vội tháo lui luôn mấy bước.

Hoa Sĩ Kiệt khẽ lắc mình đã xê lên sát mặt hai người dẫn giọng quát:

- Nơi đây là đâu?

Một tên trong bọn, ánh mắt chớp lia lịa vì sợ lí nhí đáp:

- Đây là "Thuyền Độc".

Hoa Sĩ Kiệt nhíu mày chẳng hiểu:

- Thuyền độc? Tại hạ chưa bao giờ nghe nói đến cái chi là thuyền độc cả.

Bất thần, từ trong khoang thuyền vọng ra một chuỗi cười dài lạnh lạnh âm trầm:

- Phải đó! Đây là độc thuyền, kẻ nào đặt chân vào thuyền, lập tức trúng độc mà chết, vô phương cứu chữa!

Hoa Sĩ Kiệt thân thốt giật mình, vội nhìn ra trước, thấy từ trong khoang thuyền chậm rãi bước ra lão già cổ quái áo xanh, mày ngắn, mắt xệ, râu rồng, mũi quặp, vóc dáng lại lùn thấp khác thường, tuổi tác trông ra có hơn go, thanh gậy trúc trong tay, xanh ngời bóng loáng.

Đã thế, lại chợt hết một mắt, và từ con mắt duy nhất ấy, bắn ra một luồng tinh quang xanh ngời, mường tượng như một lưỡi dao nhọn lướt nhanh trên khắp mặt chàng.

Hoa Sĩ Kiệt mới nghe qua giọng thốt đã khiếp hải ngẫm, lại thấy thêm dáng dấp kỳ lạ của ông lão già, lòng càng thêm rung động, trầm giọng hỏi ngay:

- Lão trượng là ai?

- Lão già chợt mắt lại quét ánh mắt duy nhất nhìn Hoa Sĩ Kiệt, đoạn di động luồng nhãn tuyến sắc bén đảo nhanh khắp khoang thuyền, thấy ba gã áo hồng chết thảm trong khoang, dường như khá kinh ngạc, xoay ánh

mắt chiếu thẳng vào thanh thất độc thần kiếm trên tay chàng, hỏi thay vì đáp:

- Thanh kiếm trên tay tiểu tử là của ai?

Hoa Sĩ Kiệt thấy đối phương không đáp lại lời chàng hỏi, dẫn giọng nhắc lại:

- Tại hạ hỏi trước lão trượng là ai?

Thanh âm của chàng rền rền như vang vọng khắp khoang thuyền, chấn động cả màng tai.

Lão già một mắt càng ngạc nhiên hơn, lầm bầm khẽ:

- Tên ranh này đâu có hiện tượng chi tỏ ra trúng độc cả, mà cho đến mảnh lưới "Vạn niên độc tở" cũng bị gã chém rách, thanh kiếm trong tay gã...

ánh mắt chột xanh lơ của lão lại chiếu bắn vào khuôn mặt tuần tú của chàng.

Đột nhiên, một tiếng hự to vang lại từ sau lưng Hoa Sĩ Kiệt. Chàng cả kinh vội xoay đầu lại không khỏi khẽ ồ lên kinh ngạc.

Vì Phong Trần Tuý Khách và Thiên Nhai Cuồng Nhân rơi tõm xuống lòng hồ lúc này, không biết đã leo lên thuyền từ lúc nào, quần áo ướt sũng, đang ngồi xếp bằng trên sạp thuyền, thân hình co rúm lại, mặt lại lờ mờ hiện ra sắc đen.

Cạnh ông, Thiên Nhai Cuồng Nhân cũng đang ngồi im nhắm mắt, điều khí vận công, nhưng tinh thần cũng hốc hác khác thường!

Thoáng nhìn qua đã nhận ra ngay hai người đã trúng độc rất nặng, độc

tính đang phác tác trong cơ thể.

Chàng lập tức xoay người trở lại, mũi kiếm chĩa thẳng vào người lão già, quát to:

- Nếu lão trượng chẳng giải trừ chất độc trên cơ thể của hai vị bằng hữu của tại hạ, bắt buộc tại hạ sẽ giết ông ngay!

Lão già chột mắt đáp lại cử chỉ của chàng bằng một chuỗi cười vang dậy.

Tiếng cười làm chuyển rung cả chiếc thuyền, chứng tỏ lão ta có một nội lực cực kì hùng hậu.

Hoa Sĩ Kiệt càng thêm giận, thanh Thất Độc Thần Kiếm trên tay nhoáng động, ngập ngừng xanh biếc, chân nhích lên ba bước, dẫn giọng rít lên:

- Cười gì? Mau đưa thuốc giải ra, bằng không đừng trách tại hạ sao thô lỗ!

Lão già chột mắt dứt ngang tiếng cười, âm trầm tiếp lời:

- Lão phu cười mi ranh con chưa biết sợ cọp, giá như ranh con biết được lão phu là Thanh Hải "Độc Long Cốc Chủ" tất không còn ngông nghênh quá thế!

Hoa Sĩ Kiệt thầm rung động, lo âu:

- Lão ta là Độc Long Cốc Chủ, một trong Thanh Hải nhị cốc? Nếu thế hai cốc chủ Thanh Hải đều đến Trung Nguyên cầu kết cùng Xà Hà Tiên Tử?

Lời trời trần của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân trong khoảnh khắc hiện vang rõ trong căn não chàng. Giữa ông và hai cốc chủ Thanh Hải có mối thù to, và chàng đã trịnh trọng hứa sẽ vì ông mà báo thù, giờ

đây gặp nhau, để đâu bỏ qua cho được?

Chàng sạm ngay nét mặt cười gằn:

- Đại danh của tôn giá ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ đang có ý định đến Độc Long Cốc tìm người.

Lão già một mắt tự xưng là Độc Long Cốc Chủ thoát kinh ngạc"

Người muốn đến Thanh Hải tìm lão phu? Vậy tiểu tử là ai thế?

Hoa Sĩ Kiệt hoành ngang thế kiếm, sang sảng đáp:

- Tại hạ là Thất Độc Thần Kiếm Khách Hoa Sĩ Kiệt.

Lão già chột mắt khẽ nhú mày:

- Thất Độc Thần Kiếm Khách? Người là hậu thế của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân?

Hoa Sĩ Kiệt cười lạnh nhạt:

- Tại hạ không phải là truyền nhân của ông ta nhưng tại hạ hôm nay thay người mà rửa sạch mối thù 70 năm về trước!

Lão già chột mắt ngừng đầu ngạo nghễ:

- Ranh con quả chẳng biết trời cao đất dày, lão phu hiện thời có hai vấn đề cần hỏi, nếu người thành thật trả lời, lão phu không những đưa thuốc giải độc ra, còn đưa ba người ra khỏi Thuyền Độc này!

Dứt lời, lão lôi trong túi ra ba hoàn thuốc nhỏ như hạt đậu, màu xanh óng ánh để giữa lòng bàn tay!

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt trịnh trọng:

- Tôn giả cứ hỏi, vấn đề thứ nhất là chi?

ánh mắt chột của Độc Long Cốc Chủ vụt ngời lên kì lạ:

- Câu hỏi thứ nhất: Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân hiện giờ ở đâu?

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ thở dài bùi ngùi:

- Chúng ta đã qua đời cách đây mấy tháng!

Độc Long Cốc chủ trở mắt kinh ngạc:

- Theo lời đồn, Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân bị vây công rơi từ trên tuyết đỉnh Tung Sơn xuống vực sâu 70 năm trời vẫn chưa chết, quả nhiên không phải là lời đồn ngoa...

Lão ngừng lại đôi chút, đoạn chép miệng tiếc rẻ:

- Tiếc thay y đã chết rồi, bằng không lão phu phải đổi lại cho được con mắt chột

Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng thay câu đáp.

Độc Long Cốc chủ trừng mắt giận dữ:

Ranh con hừ gì? Thi hài của thằng già ấy nếu còn, lão phu cũng chẳng bỏ qua

này! đâu!

Hoa Sĩ Kiệt cũng đã nổi xung lên quát lại:

- Còn vấn đề thứ hai là gì, hỏi mau, đừng lái nhai phí lời!

Độc Long Cốc chủ cố nén giận hỏi tiếp:

- Lời đồn phong phanh là bảy bức kỳ đồ vào Bể quốc cũng ở trên người lão Lang Sơn Quân, ranh con đã được Thất Độc Thần Kiếm của y, tất cũng biết được bảy bức kì đồ ấy ở nơi nào?

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy:

- Ông chưa xứng để hỏi!

Độc Long Cốc Chủ cười hừ hừ luôn mấy tiếng:

- Ranh con nếu chẳng chịu nói ra, cả lũ sẽ bỏ thân trên độc thuyền này!

Hoa Sĩ Kiệt đã sẵn kế hoạch định trong lòng, chờ đối phương vừa thu nhanh ba hoàn thuốc, chàng bất thành linh phóng mình tới giờ tay cướp lấy ba viên thuốc nọ.

Vì đã tính thế từ trước, nên thế chộp vào viên thuốc của chàng nhanh mãnh tuyệt cùng. Độc Long Cốc chủ chưa kịp giật mình phản ứng, ba viên thuốc đã lọt gọn và trong tay Hoa Sĩ Kiệt rồi.

Một chiêu đắc chủ, chàng đắc ý nhìn đối phương mỉm cười:

- Sự tình bất đắc dĩ, xin dung tại hạ mạo muội cướp thuốc của tôn giả.

Miệng thốt, chàng đã nhanh nhẹn lui lại phía sau sát bên cạnh Tuý Khách và Cuồng Nhân nhét vội vào miệng mỗi người một viên, còn lại một viên trao trả lại cho lão già chột.

Xin hoàn lại tôn giả, tại hạ không cần đến!

Độc Long Cốc chủ đầu tiên rất giận dữ vừa định xuất thủ chợt thấy Hoa Sĩ Kiệt trao trả viên thuốc còn lại, lão rất kinh ngạc nhủ thầm:

- Tên ranh này do đâu mà chẳng sợ độc, không lẽ gã có tà thuật?

Sắc kinh ngạc chỉ thoáng nhanh qua rồi tắt mất, mặt lão vụt hiện lên một luồng sát khí dữ dội, lâm lì từng bước tiến đến trước mặt Hoa Sĩ Kiệt, từng tiếng thoát qua kẽ răng:

- Ranh con dám cả gan đoạt thuốc trong tay lão phu, có lẽ hết muốn sống rồi chắc?

Vừa chớp tay định xuất thủ, bất thần từ sau khoang thuyền tào ra một bóng xám nhanh như một đường chớp xẹt.

Đến trước mặt Độc Long Cốc Chủ, bóng xám liền dừng nhanh thân pháp, vòng tay cúi đầu:

- Xin Cốc chủ bớt giận, đối phó với tên chó vô danh cần chi phải nhọc đến cốc chủ phải ra tay?

Độc Long Cốc chủ ngược hòn mắt chợt nhìn lên, té ra là Thần cung Thiết bích Trương Dực, một trong ba đại cao thủ của Cốc, liền khẽ gật đầu:

- Tốt lắm, nhưng người cũng khá cẩn thận lưỡi kiếm xanh trên tay gã tiểu tử ấy!

Thần cung Thiết bích Trương Dực vội rập mình:

- Ti chức đã hiểu!

Tuy bên ngoài vâng dạ như thế, nhưng thật tâm Thần Cung Thiết Bích chẳng xem Hoa Sĩ Kiệt ra chi, cây Thiết Cung trong tay gã từ Thanh Hải

đến Trung Nguyên, suốt đường chưa gặp qua địch thủ, thanh cung trên tay đã tàn sát vô số nhân vật võ lâm.

Gã ngạo nghễ tiến lên vài bước, chỉ ngay Hoa Sĩ Kiệt quát hỏi:

- Phải ranh con lúc này đã lấy được tiên dược của Cốc chủ không>

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy:

- ác đồ tên gì, dám buông lời bậy bạ, rõ ràng là Cốc chủ đồng ý trao đổi hai câu hỏi với tại hạ, sao trở lại trách người...

Thần Cung Thiết Bích quát to một tiếng cắt đứt lời của Hoa Sĩ Kiệt:

- Dám buông lời hỗn láo, hãy đỡ một cung của lão phu.

Một mặt cùng đối phương đối đáp, Hoa Sĩ Kiệt một mặt ước lượng tài nghệ đối phương qua sắc thái bên ngoài.

Nhìn thấy Trương Dực thân hình khôi vĩ, khoác chiếc áo màu tro, tay lăm lăm cung sắt, đôi mắt ngời ngời tinh quang, chứng tỏ một thân nội ngoại công phu đều hùng hậu.

Chàng chẳng dám chậm trễ, vừa thấy Trương Dực kéo mạnh cán cung, chàng lập tức vận sức lên hai tay, bỗng kiếm ngang trước ngực, ánh mắt dồn thẳng lên mũi kiếm, đứng vững tựa sơn nhạc.

Thần Cung Thiết Bích Trương Dực kéo mạnh đường cung thật hết đà "O" lên một tiếng, kinh lực theo giây cung vừa buông, bắn tới như bão tố.

Hoa Sĩ Kiệt cười lên một tiếng khinh miệt, ánh mắt bỗng tuôn ngời bạch quang, ngọn "Thất độc thần kiếm" trên tay đồng thời vung mạnh, bảy luồng lục quang như điện chớp tỏa ra...

Đôi luồng sóng kinh chạm mạnh nhau một tiếng "bùng" kỳ lạ theo gió vang lên, thanh cung sắt trên tay Trương Dực lập tức gãy thành hai đoạn.

Thần Cung Thiết Bích Trương Dực, mặt xám như tro chết, "ồ" lên một tiếng vọt lùi luôn ba bước, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn trừng trừng lấy Hoa Sĩ Kiệt, lâm bầm kêu lên:

- Gã là ai? Lại có một thần đồng như thế?

Hoa Sĩ Kiệt lạnh lùng:

- Tại hạ là Thất Độc Thần Kiếm Khách Hoa Sĩ Kiệt!

Trương Dực càng kinh ngạc:

- Danh Thất Độc Thần Kiếm đã thịnh truyền trên võ lâm có 70 năm dư, nhưng Thất Độc Thần Kiếm khách thật chưa nghe ai nhắc đến, ranh con là sư phái nào?

Hoa Sĩ Kiệt cười ngạo nghễ:

- Mi là kẻ sắp chết có nói cho mi nghe cũng chẳng sao, tại hạ là chương môn nhân đời thứ 24 của Nga Mi phái.

Trương Dực càng như tờ cung trăng vừa rơi xuống:

- Ta là kẻ sắp chết? Dù bảo cung của lão phu bị gãy, nhưng chưa hẳn bị bại trong tay ranh con mi?

Hoa Sĩ Kiệt bỗng buông tiếng cười to:

- Phàm kẻ nào sau khi cùng Thất Độc thần kiếm giao tay tất trong tay bị trúng cực độc, chất độc ấy không thuốc chi giải nổi...

Trương Dực mặt liền biến sắc, vội xoè hai tay ra nhìn, quả nhiên 10 ngón tay y đã lờ mờ đổi sang sắc đen, lửa giận càng ngun ngút sôi trào.

Độc Long Cốc Chủ cũng vội bước sang nhìn vào tay của Trương Dực xong, nheo mắt lo lắng:

- Đôi tay mi khi này bị làn lục quang của độc kiếm quét qua, nếu chẳng kịp thời chặt bỏ đôi tay, chất độc sẽ theo máu công vào tim hết thể trị.

Thần cung Thiết bích Trương Dực nghe xong lửa giận thêm phừng sôi, quát lên một tiếng, song quyền thời đảo ra như thác cuộn.

Biết rõ mình sắp tàn phế, gã quên cả sinh mạng, liều lĩnh cùng đối phương một mất một còn.

Hoa Sĩ Kiệt buông lời cười nhạt, kiếm chuyển theo thân người, luồng lục quang như tia chớp xẹt xia thẳng vào yếu huyệt giữa kẽ mắt của đối thủ.

Ồi chao!

Kẹp theo tiếng rú hãi hùng, thân hình Trương Dực ngã vật ra phía sau, văng ra năm thước, trên huyệt mi tâm của gã một vết kiếm dài, máu bắn ra chẳng dứt.

Độc Long Cốc chủ thầm rung động, lão không ngờ một cao thủ Trương Dực chỉ trong hai chiêu đã gảy cung vong mạng.

Luồng lục quang sáng quắc từ ánh mắt chột của lão lại lần nữa soi mói lên người Hoa Sĩ Kiệt, vừa kinh ngạc, vừa như oán độc...

Cùng khi ấy...

Từ sau khoang thuyền lại vọt ra hai bóng người, nhanh như hai đường

tên lao thẳng trước mặt Hoa Sĩ Kiệt.

Thoáng trông qua thân hình nhẹ nhàng của hai bóng nọ, Hoa Sĩ Kiệt hơi gờm thuật khinh công cao diệu của đối phương, phóng mắt định thân chờ xem biến cuộc.

Bóng bên phải là một đạo sĩ trung niên, với chiếc đạo bào đen phủ chân, mắt tròn mày rậm, sắc mặt dữ dội như ác sát hung thần.

Bóng bên trái là một hoà thượng tuổi đã sồn sồn, mặc chiêc cà sa màu xám, trước ngực lòng thông một xâu chuỗi Phật, đôi mắt láo liên lấp lánh, không có vẻ chi là một kẻ xuất gia hiền hậu.

Một tăng một đạo thành đôi kia chính là song sắt của Thanh Hải Độc Long Cốc, cùng Thần Cung Thiết Bích Trương Dực hợp xưng là Độc Long Cốc tam đại cao thủ!

Tên đạo sĩ trung niên chân vừa vững bộ, ánh mắt liền rơi trên thi hài thảm thương của Trương Dực, đôi mày vụt cau lại, âm trầm cất tiếng:

- Ranh con, mi đã giết Thần Cung Trương Dực đấy à?

Hoa Sĩ Kiệt ngạo ngễ nhìn lại:

- Giết một tên vô danh tiểu tốt, đáng chi mà đạo trưởng phải quan tâm đến thế?

Nhìn kĩ vẻ ngạo ngễ của Hoa Sĩ Kiệt, trung niên đạo sỹ nhận càng phừng cao quát lớn:

- Dáng diệc cuồng ngạo khinh người như thế chắc chắn phải thân đây tuyệt học, có thể cho bần đạo rõ đại danh chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt cười dừng dừng, đáp lại bằng một câu hỏi khác:

- Tại hạ tài chưa đáng chi, đạo trưởng quá khen thêm thẹn. Nghe khẩu âm của đạo trưởng, dường như là người Trung thổ thì phải, chẳng hay trước đây trụ trì chùa nào? Vì sao phải xuất thân cầu cạnh người mà đi ngoài biên thủy...

Trung niên đạo sĩ vụt quát lớn ngắt lời:

- Ranh con câm miệng! Mỗi người đều có chí riêng, ranh con mục thị cô nhân như thế, thử chờ một chiêu của bần đạo xem sao?

Dứt lời, từ bên ngoài lòi ra một chiếc vòng màu vàng óng ánh, tung bỗng vào khoảng không, khắp khoang thuyền lập tức ánh vàng ngời chiếu rực rỡ.

Hoa Sĩ Kiệt ngạc nhiên vội nhấc mắt nhìn lên, thấy khắp thuyền đều bao trùm những vòng tròn màu, kim nhắm vào các đại huyệt chân thân chàng chụp xuống.

Hoa Sĩ Kiệt khiếp hãi, kêu thầm:

- Chiếc vòng kia của lão mũi trâu quả thật tà môn. Dám đâu chậm trễ, chàng vội lia trọn ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay, quát lên một tiếng lớn thúc động luồng khí quét thẳng vào những vòng tròn đang sà xuống...

Liên tiếp những tiếng ngân "loong coong" vang động từng vòng màu kim thi nhau rơi lả tả xuống khoang thuyền.

Trung niên đạo sĩ mặt mày thất sắc, vội vàng tháo lui.

Hoa Sĩ Kiệt một chiêu vừa đắc thế, cang phẫn chấn tinh thần, xê mình hét lên, quát vang như sấm:

- Lão mũi trâu hãy ném thêm ta một chỉ!

Tay trái chàng cấp thời xia ra, ngón trỏ lắc lay chỉ thẳng vào người đạo sĩ.

Lão hoà thượng áo xám đứng bên cạnh khoanh tay bàng quang nãy giờ, bỗng hốt hoảng kêu lên:

- Thiên cơ chỉ! Đạo trưởng tránh mau!

Cùng trong tiếng thét kinh hoàng, chiếc tay áo rộng thùng thình phát ra một ngọn kinh phong chạm lấy chỉ lực của đối thủ.

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi cười sắc lạnh:

- Lão hoà thượng có muốn cứu cũng chẳng xong!

Thanh độc kiếm trên tay đồng thời huy động, chém vọt vào tay áo nhà sư.

Soẹt! ...

Chiếc tay áo nhà sư lập tức bị hốt phăng hết nửa, sắc mặt lão hoà thượng như đất xám, hấp tấp xoay người định chuồn đi.

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt dễ đâu buông tha cho hai người, một thế "Xào Yến Xuyên Vân" bản mình đuổi theo như làm tên vừa bật nỏ.

Lão hoà thượng càng rụng rời hồn vía, hấp tấp định tháo râu chuối trên ngực xuống ném ra cứu nguy, nhưng ánh xanh đã nhoáng động trước mắt, cả chiếc đầu với một mảnh vai đã rơi phăng xuống khoang thuyền không kịp một tiếng trối chết.

Gã trung niên đạo sĩ lúc ấy vừa vịn ở sau lưng chàng thừa cơ cấp tốc

tung ra một chưởng đối kích.

Nghe tiếng gió lạ, Hoa Sĩ Kiệt quay mình lại tức khắc một thế "Thế Phụng Xung Thiên" thót người lên cao hơn trượng tránh khỏi một chưởng của đối phương thật dễ dàng.

Thế chưởng vừa rơi vào khoảng trống, gã đạo sĩ vội xoay tay để tránh tréo ra sau thêm một đòn, nhưng chưa kịp hành động đã thấy quanh bóng trảo trùng trùng chụp tới bản thân.

Gã vừa há họng kêu lên "Thất cầm Trảo" thì chiếc đầu gã đã bị Hoa Sĩ Kiệt rút lìa

cổ!

Hoa Sĩ Kiệt chân vừa đáp xuống khoang thuyền, tay nhanh như chớp quăng ngay chiếc thủ cấp bê bết máu tươi vào người Độc Long Cốc Chủ, đồng thời nhắc mình vọt tới trước.

Độc Long Cốc Chủ chiếc trường bào xanh bồng phình to gấp ba bình thường, thân hình đồng thời lùn đi hơn phân nửa, hòn mắt chột lục quang càng ngời ngời bắn toé, tay phải bất thần chộp vút vào khoảng không...

Thình lình...

Từ phía sau thuyền vang lên một giọng thét trong thanh:

- Cha! Đừng nên dùng "Độc Long Trảo" giết y!

Hoa Sĩ Kiệt ngạc nhiên ngừng đầu nhìn ra là một thiếu nữ áo tím, tuổi độ 18, 19 trở lại.

Độc Long Cốc chủ Tư đồ Hạnh vừa định dùng độc môn công phu Độc long trảo để hạ sát đối phương chợt nghe tiếng cô gái cứng Tư Đồ Hồng

thét gọi, vội thu nhanh ngay thế trao trở về, kinh ngạc hỏi:

- Hồng nhi, chuyện gì thế?

Tư Đồ Hồng đôi mắt tình tứ long lanh, liếc nhanh về phía Hoa Sĩ Kiệt, đôi mắt vụt phốt ánh hồng vội găm đầu trở xuống vân vê tà áo:

Chưa chi cha đã dùng Độc long trao hại người không thấy tàn nhẫn quá sao?

Tư Đồ Hạnh thoáng sắc giận:

- Con nói năng quá hồ đồ, tên ranh này giết chết ba đại cao thủ trong cốc ta, cha làm sao buông tha cho gã được?

Tư Đồ Hồng lắc đầu:

- Ba người đi đánh một người, đánh chẳng lại chết là phải, hạng bị thịt vô dụng như thế cố sống cũng tích sự gì cho bốn cốc!

Tư Đồ Hạnh càng giận càng x¹/₂ng giọng:

- Con ăn nói càng lúc càng chẳng ra gì cả, đây là lỗi tại cha nuông chiều quá đáng, mau lui vào trong, nếu còn đứng đó nói nhảm, cha...

Tư Đồ Hồng xịu mặt ngay:

- Con không đi đâu cả, cha cứ đánh chết con đi... con nhỏ không mẹ này mà... có ai bênh vực... che chở cho đâu... chết... chết đi còn sướng hơn... hu hu...

Tư Đồ Hạnh lắc đầu thở dài:

- Cũng vì tại cha quá chiều chuộng con quỉ nhỏ đến thành thói quen

bướng bình thế này! Ơi, nếu mẹ mi còn đây, có lẽ...

Trong khoảnh khắc, hình ảnh của mẫu thân Tư Đồ Hồng: người vợ yêu quý của ông Lí Mai Vân, bỗng hiện rõ lên trí não. Vì một lời lầm lỡ, khiến Lí Mai Vân đã bỏ cóc ra đi hơn 70 năm trời nay, trong rừng mênh mông, ông đã lê gót chân khắp vùng, nhưng không sao tìm thấy lại người vợ yêu quý...

Lần đến trung thổ này, chủ yếu là ông dò tìm tông tích Lý Mai Vân, kế đó là liên kết cùng Xà Hà Tiên Tử nhờ sức người tìm Thất Độc Thần Kiếm để rửa hận!

Đang triền miên trong dĩ vãng đau thương, chợt thấy cô gái cũng nhoén miệng cười vui vẻ:

- Cha không giết hẳn nữa chứ? Cha thương con quá!

Tiếng nói của Tư Đồ Hồng kéo ông trở về thực tại:

- Hừ! Ai bảo với con là cha không giết hẳn! Cha đang nhớ đến mẹ con..

Hoa Sĩ Kiệt thấy bỗng dưng một thiếu nữ mỹ lệ hiện ra, năn nỉ giúp chàng, lòng rất đổi hoang mang, vì rằng giữa cô gái áo tím và chàng chưa hề gặp mặt qua.

Nhưng kịp đến những lời sau cùng của Tư Đồ Hạnh, khiến chàng lửa giận bùng cao, hừ lên lạnh lạt:

- Tại hạ không phải là dạng dễ ai chạm đến được trừ phi hai tay tại hạ trở thành bột nặn.

Tư Đồ Hạnh đỏ mặt giận dữ:

- Ranh con nói chi đó?

Hoa Sĩ Kiệt định hăm hở xông tới, Tư Đồ Hồng đỏ mặt nhỏ nhẹ:

- Thiếu hiệp nên nhẹ lời một chút, đừng để cha tôi sanh giận thi thố "Độc long trao" ra, sợ e thiếu hiệp...

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy:

- Mỹ ý của cô nương, tại hạ xin tâm lãnh, song lẽ từ lúc tại hạ xuất đạo đến giờ, thà chết chứ không thể chịu nhục, xin cô nương chớ bận tâm...

Tư Đồ Hạnh vụt rống lên:

- Ranh con dám vô lễ với ái nữ của bốn cốc chủ như thế, mi hết muốn sống rồi chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt ngạo nghễ:

- Độc Long Cốc chủ tuy danh trấn võ lâm, nhưng tại hạ lòng ngay khí thẳng, chẳng biết sợ ai...

Tư Đồ Hạnh lửa giận bùng bùng ra ánh mắt:

- Ranh con bướng bỉnh cùng bốn cốc chủ đến thế, hôm nay phải giết chết mi để mọi người lấy làm gương.

Dứt lời, tay phải vụt nhấc lên quất vèo ra trước một chưởng.

Hoa Sĩ Kiệt ung dung lách đầu sang một phía, từ đôi mắt vụt loé ngời hai luồng bạch quang như hai cung ánh thép lạnh băng thẳng vào mặt Tư Đồ Hạnh, thẳng nhếch môi cười âm thầm:

- Tôn giả đánh ta một chưởng, tại hạ xin trả lại một kiếm!

Tay hoành Thất Độc Thần Kiếm ra trước ngực, chàng mím môi quát tiếp:

- Độc Long Cốc chủ mau rút khí giới ra!

Tư Đồ Hồng mặt tái sắc, xe mình chẹn lấy trước mặt Hoa Sĩ Kiệt, giọng tràn lo âu:

- Thiếu hiệp không nên động chủ, không thể nào thiếu hiệp đỡ nổi Độc Long Trảo, hãy tin lời tôi, tôi...

Tư Đồ Hạnh thấy con gái mình như thế, nóng mặt quát vang:

- Con qui nhỏ dang ra! Tiểu tử, bốn cốc chủ phải cần đến binh khí à? Trước sự khinh thường quà sức của đối phương, Hoa Sĩ Kiệt dễ đâu nhìn được, một tiếng rú to vừa thoát ra khỏi miệng, thân hình đã nhấc cao hơn trượng, vượt qua đỉnh đầu Tư Đồ Hồng, kiếm thế lặc lự kỳ ảo, xĩa thẳng vào Tư Đồ Hạnh.

Tư Đồ Hạnh hừm lên một tiếng to:

- Con mau xê ra, để cha thanh toán tên ngông cuồng này!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Nghiệt tình vương vít

Chiếc tay áo xanh đồng thời phát động, phát ra một luồng kinh lực tự sóng cuộn hải lưu, từng đợt từng đợt tuôn ngược ra ngoài đẩy lệch thế kiếm sang một phía, đâm sầm vào hông thuyền, vang ầm một tiếng!

Hông thuyền lập tức bị thủng một lỗ to, một trụ nước từ đó bắn vọt vào thuyền.

Tư đồ Hạnh sạm mặt hãi kinh, vội từ dưới khoang thuyền lôi ra một xác chết, nhét vào lỗ thủng để chặn nước khỏi tuôn vào, đoạn quay lại chỉ ngay mặt Hoa sĩ Kiệt hét to:

- Ranh con, hôm nay phải giết chết mi mới được!

Tay áo rộng liền đó phát lên, một ngọn hữu trảo nhanh như sét bắn chộp vào mặt chàng.

Tư đồ Hồng thấy thế thét lên một tiếng kinh hãi, bổ nhào ra trước, chẳng kể gì đến nguy hiểm bản thân, ôm chầm lấy tay phải của cha, nghẹn ngào:

- Cha, con van cha đừng giết y!

Tư đồ Hạnh lòng rúng động, vội thâu nhanh thế trảo kinh gạn hỏi:

- Con, làm gì thế? Không lẽ con quen tên khốn ấy.

Tư đồ Hồng nhè nhẹ lắc đầu:

- Con chưa quen y bao giờ, nhưng từ lúc này y cùng ba đại cao thủ bốn cốc động thủ, con đứng phía sau thuyền nhìn thấy y, lòng con cảm

thấy....cảm thấy....

Tư đồ Hạnh nhíu mày, lắc đầu:

- Con thật là hồ đồ, sư phụ của y là Thất Độc Thần kiếm cùng cha có mỗi đại thù bảy mươi năm nay, trước mắt cha bao giờ cũng nhớ đến cảnh máu đượm trông mắt này....

Ông thở dài một tiếng và tiếp lời:

- Huống chi vẫn chưa tìm được mẹ con, đại sự chung thân cần phải có đủ cha mẹ định đoạt tốt hơn....

Tư đồ Hồng có vẻ phụng phịu:

- Cha đừng nói nữa, sư phụ của người tuy cùng cha có mỗi thù to, nhưng món nợ ấy không thể trút vào đầu học trò được, nghe nói ông ngoại con cùng sư phụ của cha cũng có mỗi thù hằn nhau, thế tại sao cha và mẹ kết hợp nhau được? Và lại tuổi cha hơn mẹ có trên bốn mươi, không lẽ cũng chính do lệnh trên định đoạt?

Tư đồ Hạnh cười gượng gạo:

- Con nhỏ này càng lúc càng nói chẳng ra chi, có câm miệng lại chẳng?

Bất thần, liên tiếp mấy tiếng “hừ” to nơi phía sau lưng chàng, Hoa sĩ Kiệt vội quay phắt đầu lại, thấy Phong Trần Túy Khách và Thiên Nhai Cuồng Nhân đều ngả gục xuống sàn thuyền.

Hoa sĩ Kiệt rất đổi kinh mang vội sấn đến đỡ Phong Trần Túy Khách dậy trước, thấy mắt ông đã nhắm nghiền, khoé miệng sùi đầy bọt trắng, hơi thở yếu như tờ màn, bất tỉnh nhân sự.

Chàng vội đặt nhẹ ông xuống sạp thuyền và đỡ xốc Thiên Nhai Cuồng

Nhân lên quan sát, thấy tình trạng cũng y như Phong Trần Túy Khách, hiển nhiên là hai người trúng độc nặng nề.

Hoa sĩ Kiệt đặt Thiên Nhai Cuồng Nhân nằm trở xuống, trở tay ngay mặt Tư đồ Hạnh quát to:

- Hai viên thuốc của người vừa rồi, phải chăng là độc dược?

Tư đồ Hạnh cười to:

- Kê ra ranh con khá thông minh nên không uống vào, hai con heo hầm kia, chỉ độ một giờ nữa là hết đời!

Hoa sĩ Kiệt giận run:

- Nếu mi chẳng cứu sống hai người bạn của ta, Hoa sĩ Kiệt thề quyết giết cho được mi để trả thù!

Tư đồ Hồng vội thò tay vào túi lấy ra hai hoàn thuốc sắc hồng, chậm rãi đến bên trao cho chàng, ôn tồn bảo:

- Đây là hai hạt “hồi sinh tục mệnh quả” mọc trên đỉnh Ba diêm Khắc la của Thanh Hải ngàn năm chỉ kết được ba quả, có công dụng giải trăm độc và cải tử hoàn sinh. Hoa thiếu hiệp nên lấy mà kịp thời giải cứu quý bằng hữu.

Tư đồ Hạnh tiếc của thét to:

- Con điên rồi sao? Hai quả “hồi sinh phục mệnh” đó cha phải đợi chờ hơn mười năm mới lấy được, sao con đem cho kẻ thù như thế?

Tư đồ Hồng buồn bã thở dài:

- Cứu một mạng người, hơn xây 7 cấp phù đồ, cha tuổi tác như thế lại là

một vị cốc chủ danh tiếng, lại đi giết kẻ hậu sanh, con hiến thuốc cho người, để thay cha chuộc tội đấy.

Hoa sĩ Kiệt dám đầu chần chờ, nhanh như chớp thộp lấy hai viên thuốc quý trên tay cô gái, hấp tấp nhét tọt vào miệng Phong Trần Tuý Khách và Thiên Nhai Cuồng Nhân.

Tư đồ Hạnh vừa tức lại vừa giận rống to một tiếng, song trường đồng thời đẩy bắn ra.

Chưởng thế phân thành hai ngả, một tấn công Thiên Nhai Cuồng Nhân, một lao thẳng đến Phong Trần Tuý Khách, định đập nát thân hình hai người, để tìm lại hai viên thuốc quý hạn hữu trên thế ấy!

Hoa sĩ Kiệt hú lên một tiếng dài hùng tráng, tay kiếm tay chỉ, xông lên để ngăn đòn.

Bốn luồng kinh lực của song phương tông thẳng vào nhau, khoang thuyền lập tức nổ vang ầm ầm như sấm toả, toàn thân chiếc thuyền răng rắc chao đi.

Tư đồ Hạnh hai chân bị lún sâu xuống sạp thuyền có hơn tấc, sắc mặt nặng trầm sát cơ.

Hoa sĩ Kiệt nhảy lùi ra sau bay, tám bước mới đứng vững lại được.

Tư đồ Hồng trở mắt kinh hoàng nhìn chăm chăm Hoa sĩ Kiệt, thấy chàng tuy mồ hôi tuôn ra như suối nhưng sắc mặt vẫn hồng hào chứng tỏ không hề bị thương, nàng bất giác mừng rỡ reo lên:

- Thiếu hiệp không hề bị thương chứ?

Hoa sĩ Kiệt nghiêm trang, nhưng lời nghe rất dịu:

- Cám ơn cô nương quan tâm đến, tại hạ không sao cả, cô nên bước sang săn sóc cha cô phải hơn!

Tư đồ Hạnh cười lạnh nhạt:

- Không lẽ lão phu lại thua mi à?

Vị cốc chủ danh chấn giang hồ Tư đồ Hạnh tuy ngoài miệng như thế, nhưng trong lòng đã khiếp hãi thâm, với tuổi đời già giặn, cùng nội lực thâm hậu ngót trăm năm của lão dốc vào song chưởng phát ra, thế mà gã thiếu niên non choẹt trước mắt lại đỡ nổi mà không hề thọ thương, thử hỏi làm sao chẳng kinh hãi?

Tư đồ Hồng chậm rãi đến bên cha:

- Cha hà tất cùng kẻ hậu sinh tranh chi hơn kém, tha cho y vậy!

Tư đồ Hạnh giận đến nghẹt cả thở:

- Thật là! Nữ sanh ngoại tộc, sanh con gái thật là vô dụng, tức chết ta mất!

Tư đồ Hồng cười giả lả:

- Danh cha trọng vọng khắp vùng, hà tất đi hơn thua với hàng văn bối? Con đem thuốc cứu người cũng đâu phải là chuyện quấy?

Tư đồ Hạnh thấy thuốc quý “hồi sanh tục mạng quả” đã bị người uống đi rồi, có đoạt lại cũng chẳng xong, bình sanh thì đứa con gái duy nhất ấy, nâng niu như hòn ngọc trên tay chẳng biết sao hơn đành thở dài một tiếng:

- Thôi thì đành vậy! Nể lời con cha tha cho chúng một lần, chuyển sau gặp lại cũng là giờ chết của bọn người!

Hoa sĩ Kiệt cười khẩy:

- Ai mượn người dung tha? Có bản lĩnh cùng đấu thử nhau vài trăm hiệp, chưa chắc tại hạ đã thua dưới tay người.

Tư đồ Hạnh giận không sao ngăn được, gằn lên một tiếng hai mắt chột bắn ngời sát khí:

- Ranh con chẳng rành sớm tối, đêm nay phải giết người mới được!

Chiếc trường bào xanh trên thân hình bỗng vang khẽ xoẹt xoẹt vì căng phồng chân khí, bộ râu từng sợi tua tủa dựng lên người lão như cao thêm phân nửa, hai tay chộp mạnh vào giữa vờn....

Tư đồ Hồng hoảng hốt kêu to:

- Độc Long Trảo, Hoa đại hiệp lui mau!

Trong tiếng kêu kinh hoàng, nàng vội ôm chầm lấy thân hình của cha, bi thiết khẩn cầu:

- Cha! Cha hãy thương con mà đừng giết y, con sẽ chết mất!

Tư đồ Hạnh giật bắn mình, vội thâu ngay thế trảo, nhưng kinh lực đã tủa ra, muốn lập tức thâu hồi đâu phải dễ....

Trảo kinh vẫn như luồng bão dữ, thân hình thuyền lắc lư suýt lật chìm, bóng trảo trùng trùng như núi, chụp phủ vào người chàng.

Hoa sĩ Kiệt quát lên một tiếng tựa sấm to, đảo nhanh thanh độc kiếm chém vút vào bóng trảo....

Đang khi chàng định nhắc mình phóng tới, chột nghe tiếng gọi kinh

hoàng của thiếu nữ, tâm tình không nguội lại, đôi bước tháo lui, nhưng vẫn bị ngọn kình phong quét phải té nhào trở xuống.

Chàng nghiêng răng đứng phắt trở lên, hé miệng phun ra một luồng máu đỏ.

Tư đồ Hồng thấy thế hấp tấp chạy sang giọng tràn đầy lo lắng:

- Thiếu hiệp bị thương có nặng không?

Hoa sĩ Kiệt lắc đầu cười thiếu nǎo:

- Chẳng sao, chỉ trong phút chốc là bình phục, đa tạ sự quan tâm lo lắng của cô nương!

Tư đồ Hồng rờn mi rưng đỏ, nhìn thấy Hoa sĩ Kiệt sắc mặt tái bệch, mồ hôi trán tháo ra như hạt đậu, vội móc trong người ra một viên thuốc trị thương, nhét ngay vào miệng chàng.

- Thiếu hiệp ngồi yên điều hoà nội tức, không nên cưỡng hành vận công, dưới ngọn “Độc Long Trảo” của cha tôi, hai mươi năm nay chưa có ai sống sót, lần sau không nên liều lĩnh như thế!

Hoa sĩ Kiệt khẽ nhắm mắt, cảm kích thở dài một tiếng.

Tư đồ Hồng lại bước đến mặt cha, khẩn cầu:

- Cha! Y đã bị thương rồi, cha tha cho y vậy, hạ thủ một kẻ đang bị trọng thương, giang hồ nghe được, e mất thân phận Cốc chủ!

Tư đồ Hạnh lắc đầu khó sử:

- Đáng lý ta phải giết gã ngay, nhưng con đã hết lời nǎn nỉ như thế, cha đành tha gã một lần. Song thả cọp thì dễ chớ bắt lại khó thay, tên ranh

này, nếu tu tập thêm độ mười năm công lực nữa, lúc ấy e sợ....

Hoa sĩ Kiệt vụt mở bừng mắt ra:

- Phải ! Chỉ độ khoảng một thời gian ngắn nữa, tại hạ nhất định sẽ đến Độc Long Cốc tìm người để trả lại một trảo hôm nay.

Sợ hai người sẽ xung đột trở lại, Tư đồ Hồng xen vào:

- Hoa thiếu hiệp chớ nói chi nhiều, mau rời đi cho kịp thời. Tôi hy vọng ngày thiếu hiệp đến Độc Long Cốc, sẽ đợi....

Hoa sĩ Kiệt thoáng rùng mình nghĩ ngợi:

- Thiếu nữ này đối với ta có ân cứu mạng, nghe trong lời nói dường như dành để cho ta rất nhiều cảm tình lại một lỗi nhỏ khó xử cho ta....

Nhất thời chàng thử người ra nhìn thiếu nữ chẳng biết nên dùng lời lẽ gì đáp lại.

Thiên Nhai Cuồng Nhân lúc ấy chợt thở hắt một hơi rồi mở bừng mắt quét nhanh bốn phía, đoạn dừng lại trên khuôn mặt Hoa sĩ Kiệt, ngạc nhiên cất lời:

- Hoa lão đệ cũng bị thương rồi chẳng? Lão là ai thế?

Hoa sĩ Kiệt đáp ngay:

- Độc Long Cốc chủ.

Thiên Nhai Cuồng Nhân thoáng lộ vẻ sửng sờ lừ mắt nhìn Tư đồ Hạnh:

- Độc Long Cốc chủ Tư đồ Hạnh? Phải đã đồng danh với Thất Độc Thần

kiếm 70 nam về trước đây chăng?

- Phải lão khốn ấy đấy!

Tư đồ Hạnh giận dữ quắc mắt:

- Con chó con lời nói nên nhả nhận một chút!

Tư đồ Hồng vội xen lời:

- Tôi xin đưa các người xuống tiểu thuyền mau bước đến đây!

Phong Trần Túy Khách vụt ngáp dài lên một tiếng và trối phắt dậy:

- Chưa đi lúc này, còn đợi khi nào?

Dứt lời rảo chân bước theo Tư đồ Hồng, Thiên Nhai Cuồng Nhân cũng kéo tay Hoa sĩ Kiệt, quăng mình đến mép thuyền.

Tư đồ Hạnh còn ầm ức hô to:

- Lần này cơ may cho lũ ngươi, lần sau đừng hòng!

Hoa sĩ Kiệt cũng quay đầu lại hừ trả lại một tiếng:

- Nhất định có một ngày, ta sẽ tìm đến Độc Long Cốc để tìm tên giặc già mi!

Tư đồ Hồng chỉ vào chiếc thuyền neo bên đại thuyền bảo mọi người:

- Chư vị đáp thuyền này, bơi thẳng về hướng đông quặt sang trái ba lần và mặt ba lần, đoạn nhắm mũi về hướng bắc là có thể thoát khỏi trận “Mê vụ” này! Cần nhất là phải mau rời khỏi Xà Yêu Hồ, đừng diên trì dọc đường.

Hoa sĩ Kiệt nhảy xuống tiểu thuyền vòng tay cảm tạ:

- Đại ân của cô nương, tại hạ xin báo đáp có ngày!

Tư đồ Hồng tựa vào mạn thuyền, rưng rưng vành lệ nghẹn ngào:

- Mong chúng ta có ngày tái hội, tôi xin mãi đợi thiếu hiệp....

Là một chàng trai chí tình chí nghĩa, thấy Tư đồ Hồng đối với chàng tha thiết như thế, Hoa sĩ Kiệt không khỏi xúc động bù ngùi....

Phong Trần Túy Khách tay khuấy mạnh mái chèo, chiếc thuyền như tên bắn lao nhanh về phương đông.

Thiên Nhai Cuồng Nhân gãi đầu cười hahả:

- Xin cô nương chớ vào khoang thuyền, lão Cuồng nhân nhất quyết sẽ làm ông tơ mai cho hai người....

Thuyền nhỏ càng lúc càng tách xa, dáng dấp thướt tha của Tư đồ Hồng càng lúc càng nhỏ dần theo tầm mắt, Hoa sĩ Kiệt bỗng ngược mắt nhìn trời cao lấm bẫm:

- Cầu ơn trời đất gia phúc cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cỗ quan tài đen

Thời tiết tháng chín, trời rất mau tối. Trên con đường đến Triết Giang, giữa lúc chiều sắp rã bóng, càng ít kẻ qua lại.

Bất thần một cỗ xe màu đen, trên chở một cỗ quan tài cũng màu đen, do bốn ngựa kéo từ mút xa phi nhanh tới, tiếng vó ngựa rồn rập lốc cốc, phá tan cảnh trầm tịch của chiều hôm.

Cỗ xe đen vừa lướt qua khỏi tầm mắt, một thớt tuấn mã màu huyền, kỵ khách trên lưng là một thiếu niên áo trắng, hấp tấp giục cương đuổi theo vết cỗ xe đen đang ngược về thành Tân Xương.

Cỗ xe đen đến một gian khách sạn to trong một khu thị tứ náo nhiệt nhất của Tân Xương liền ngừng lại.

Bốn gã đại hán vạm vỡ từ trên xe nối đuôi nhau nhảy xuống, lưng người nào cũng giắt kiếm, kinh trang gọn ghẽ lẫm lẫm oai phong.

Chui ra khỏi xe sau cùng là một vị trang phục theo lối công tử mặc áo vàng, tay phe phẩy quạt, ung dung trèo xuống.

Bốn gã đại hán vận kinh trang lập tức rạp mình cung kính :

- Bẩm ngũ gia, cỗ quan tài kia đêm nay cần đem xuống hay không?

Công tử áo vàng ánh mắt như điện chớp quét vòng bốn phía, lạnh lùng gật đầu :

- Khiêng mau vào khách sạn, bốn người canh thận canh phòng, không được rời đi nửa bước!

Bốn gã đại hán cúi đầu cung kính :

- Bẩm vâng!

Hai gã hầu phòng từ trong khách sạn tất tả chạy ra đón khách, thấy bốn gã đại hán khiêng một cỗ quan tài đen thui vào tiệm, đều lộ vẻ khó chịu nhưng thấy sắc mặt hung dữ của họ, đều chẳng dám tiến lên ngăn cản, chỉ đứng thừ người nơi cửa.

Gã công tử áo vàng dường như nhìn rõ nội tâm của hai tên hầu phòng, vội lên tiếng :

- Trả các người thêm chút ít, ta bao tất cả gian khách sạn đêm nay, không được cho ai tá túc cả!

Dứt lời, lôi trong tay áo ra hai đĩnh bạc ném ra trước mặt hai người.

Hai gã hầu phòng vội đón lấy, vừa mừng vừa sợ, riu riu đi trước dẫn đường đưa khách quý vào phòng.

Gã công tử áo vàng vừa khuất sau lớp cửa, trên đại lộ liền có tiếng vó ngựa lốc cốc nện vang cấp bách.

Chốc sau, một chàng thiếu niên áo trắng ghì chặt cương tuấn mã đứng ại trước cửa tiệm.

Nhìn thấy cỗ xe đen đậu gần đây, thiếu niên ồ lên một tiếng quăng mình xuống ngựa, bước vào khách sạn.

Đột nhiên từ phía bên trong, hấp tấp chạy ra ba gã hầu phòng ngăn chàng lại :

- Khách quan, tiệm chúng tôi đã đầy khách, xin vui lòng tìm nơi khác tá túc.

Chàng thiếu niên áo trắng trừng mắt nhìn lời :

- Tại hạ bằng lòng trả gấp đôi, chỉ một người khách vốn vẹn lẽ đâu quý tiệm chẳng chỗ chứa?

Dứt lời, móc ra một đĩnh bạc mới tinh, nhét vào tay một tên và nhanh chóng bước vào.

Ba gã hầu phòng đâu dám nhận bạc, hấp tấp đuổi theo đón khách lại, nhưng chàng thiếu niên áo trắng dường như có một sức mạnh lạ lùng từ trong người phát ra đẩy bật ba người thối lui trở lại.

Ba tên hầu phòng thấy không sao ngăn được chàng, người nào mặt cũng tái sắc, một tên trong bọn cất giọng la to :

- Mau ngăn vị công tử này lại, y quá ngang ngạnh, định xông vào kia!

Trong tiệm lập tức chạy ra thêm bảy tám tên tiểu nhị, tên nào cũng lực lưỡng đáng sợ, vây quanh chàng thiếu niên.

Thiếu niên áo trắng mặt lộ sắc giận :

- Bọn bây ngang ngạnh thì có! Ta đâu phải ngu không mà còb trả tiền gấp đôi, chỗ nào ngang quá lẽ đâu?

Dứt lời nghênh ngang tiếp tục bước vào.

Bảy tám gã tiểu nhị vây quanh kia, dường như đứng chẳng được vững, loạng choạng nghiêng ngã thối lui, khiến toàn thể trong khách sạn đều sửng sờ lặng người ra.

Bất thần, từ bên trong lao vọt ra bốn tên đại hán, bốn thanh trường kiếm như điện chớp xia thẳng vào chàng thiếu niên.

Thiếu niên áo trắng gầm lên một tiếng, chẳng tránh mà còn xông lên, vói tay rút phăng trường kiếm trên vai xuống.

Soạt...

Trong khách sạn lập tức loé lên một ánh hào quang xanh biếc.

Liên theo đó, “rắc rắc” lên mấy tiếng, bốn thanh kiếm dài trên tay của bọn đại hán đều gãy thành đôi đoạn.

Thiếu niên áo trắng xuất chiêu, triệt kiếm nhanh hơn cả điện giăng chớp xẹt, bốn gã đại hán rụng rời thối lui luôn mấy bước, kinh hoàng buột miệng :

-Người là ai?

Người áo trắng đồng dục :

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt!

Bốn gã đại hán mặt liền xạm lại, một tên trong bọn liền hỏi :

- Phải chăng là Thất độc thần kiếm khách?

Hoa Sĩ Kiệt uy nghi như thiên thần :

- Phải! Tại hạ xin hỏi các vị, trong cỗ xe màu đen kia chở những gì, nếu chẳng thật tình trả lời, các vị tất sẽ máu tươi nơi đây!

Một tên trong bọn có lẽ là đầu dục lớn tiếng đáp :

- Trong xe chở một cỗ quan tài!

Hoa Sĩ Kiệt thầm giật mình hỏi tiếp :

- Tại hạ từ Hà Nam theo dõi các người đến đây, trong cỗ quan tài đen ấy đựng vật chi?

- Cái đó bọn tại hạ chẳng biết, nên hỏi ngay Ngũ gia của bọn tại hạ thì hơn!

Hoa Sĩ Kiệt lại hỏi :

-Cỗ quan tài đen hiện ở đâu?

Cùng trong lời thốt, mũi Thất độc thần kiếm trên tay chàng đã dí sát vào yết hầu gã nọ.

Y điếng hồn run rẩy :

-

... ở bên trong... phòng... kia...

Hoa Sĩ Kiệt quát to :

- Mau dẫn đường !

Tên đại hán bất đắc dĩ quay mình riu riu đi trước, liên tiếp vượt qua ba tầng cửa, đến trước một gian phòng cực kỳ vắng vẻ liền dừng lại, đưa tay chỉ vào trong :

- Cỗ quan tài hiện đặt trong gian phòng ấy!

Hoa Sĩ Kiệt nhướng mắt nhìn vào, thấy cửa phòng đóng kín, gió lạnh từ bên trong he hở vi vu túa ra ngoài.

Chàng trù trù giây lát, thành linh một chân bay lên đám mây vào ánh cửa.

m!...

Hai tấm cửa không sao chịu nổi ngọn cước của chàng, liền mở toát ra, cùng theo đấy ba ánh thép lạnh người từ bên trong xẹt tới...

Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng, nhanh nhẹn tung người lên cao hơn trượng tránh khỏi ba luồng ám khí nọ...

Nhưng sau lưng chàng mấy tiếng rú thảm thiết vang lên, ba tên trong bọn đại hán thi nhau ngã vật ra sau.

Trên ngực mỗi gã đều cắm sâu một thanh đoản kiếm, chuôi kiếm vẫn còn run run chưa ngừng.

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ nhàng rơi trở xuống đất, lắc mình vọt nhanh vào phòng. Bên trong tối đen như mực, cổ quan tài sơn đen đặt nơi giữa phòng, nắp quan đậy kín mít.

Hoa Sĩ Kiệt đôi mắt tựa sao giăng, chăm chú nhìn vào cổ quan tài một lúc, chàng bật cười nhạt một tiếng, đá vút vào cổ quan tài.

Nhưng ngay khi đó, chàng chợt nghe sau lưng mình có một luồng kinh phong ập tới.

Hoa Sĩ Kiệt giật mình quay phắt lại, chỉ kịp thấy một ngọn quạt điểm cách thân hình không hơn tấc.

Chàng lập tức nhắc mình vọt tếu ra xa hơn thước.

Định thần nhìn kỹ, kẻ đã tập kích chàng là một gã áo vàng bao mặt, đôi mắt như sao giăng, dùng quạt thay kiếm, lần nữa điểm nhanh về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt quát to :

-Người là ai?

Gã áo vàng bịt mặt cười âm trầm :

- Bảg hữ vẫn mạnh chứ? Đến ta mà cũng không được à?

Hoa Sĩ Kiệt vừa nghe giọng nói, cùg thấy đôi mắt long lanh giảo hoạt của đối phương dường như rất quen nhưng nhất thời không sao nhớ ra được đã gặp ở đâu?

Chàng cũng nhếch môi cười lạnh lạt :

- Bảg hữ chẳng nói rõ tên họ ra, tạo hạ khó vị nể được!

Gã áo vàng bịt mặt cười phá lên :

- Cây quạt trong tay lão phu lấy lại tên họ, này, đỡ thêm vài chiêu của lão phu!

Cùng với lời nói, ngọn quạt trên tay vù vù bay lộng, khắp gian phòng trong khoảnh khắc như trùng trùng bóng quạt, phủ chụp lấy châu thân yếu huyệt của chàng.

Nhìn thấy quạt pháp trên tay đối phương kỳ dị khác phàm, Hoa Sĩ Kiệt càng đề cao cảnh giác, chẳng dám có chút khinh thường nào, ngọn Thất độc thần kiếm trên tay lập tức rủ mạnh, một vầng hào quang xanh biếc như chiếc móng trời vĩ đại chọc thủng vào lưới quạt đang vây quanh.

Thanh quạt trên tay của gã áo vàng liền biến đổi, ánh quạt loé ra ngời ngời như rìa bạc, từng chuỗi từng chuỗi nối tiếp như sao ngân, ào ào vây bọc lấy thân hình Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt càng thúc động kiếm quang, liên tiếp phản kích ra ba chiêu, cảm thấy ngọn quạt trên tay của gã áo vàng có nhiều khác lạ.

Vì rằng những loại khí giới thông thường, chạm phải Thất độc thần kiếm tức phải gãy lìa.

Nhưng đã qua ba chiêu, đối phương vẫn ngang nhiên như thường, mà mỗi khi kiếm khí của chàng tông vào bóng quạt lại cảm thấy tựa như chạm vào một lớp bông gòn mềm nhũn.

“Phải chăng gã là Hồng trần cuồng sanh Lý Ngoan?”

Một tia nghi ngờ loé lên trong óc, chàng giật mình nghĩ tiếp “Nếu thật là Lý Ngoan, nằm trong cỗ quan tài kia nhất định là Phan Quyên Quyên...”

Chàng nhớ lại lời của Xà Hà tiên tử, Phan Quyên Quyên chưa chết, nàng chỉ bị huỷ hoại thành tàn phế và giao cho Hồng trần cuồng sanh Lý Ngoan. .

Nhưng nơi Xà Yêu hồ, Phong Trần Tuý khách đã tận mắt nhìn thấy Lý Ngoan dùng cỗ quan tài sơn đen để đựng thi hài Phan Quyên Quyên đưa ra khỏi Xà Yêu Hồ.

Ký ức quay về đến đây, chàng lập tứ c quát lên một tiếng như sấm động, lắc mình tiếp cận gã áo vàng, tay trái nắm ngón như móc câu chộp vào mặt gã.

Chiêu thế vừa rồi là “Xảo yển xuyên vân”, một tuyệt chiêu của Thất Sát thần bà truyền thụ, thân pháp cũng như thủ pháp đều nhanh nhẹn vô cùng.

Cho nên, gã áo vàng tuy thấy rõ, nhưng không sao tránh kịp, thốt lên một tiếng rú hãi hùng, vọt lui hơn bảy bước.

Và trên tay Hoa Sĩ Kiệt đã thêm một vuông lụa màu vàng, chàng không khỏi ồ lên kinh ngạc :

- Quả nhiên ác đồ chính là Hồng trần cuồng sanh!

Hồng trần cuồng sanh cũng chính là gã áo vàng bịt mặt cả giận thét to :

- Tên khôn kiếp họ Hoa kia, đã thế, món nợ trên Tung Sơn Thiếu Lâm tự cùng mối hận nơi Xà Yêu hồ, đêm nay cùng tính chung một thể!

Hoa Sĩ Kiệt cũng trầm mặt to lời :

- Trước giờ thanh toán, tại hạ có một điều muốn hỏi!

Hồng trần cuồng sanh cười khẩy :

- Phải chăng quan hệ đến Phan Quyên Quyên? Nàng đã chết rồi!

Hoa Sĩ Kiệt nghe như một tiếng sấm nổ bên tai, mắt mũi tối sầm, loạng choạng mấy bước, phản uất kêu lên :

- Thật không?

Hồng trần cuồng sanh lại cười lên rùng rợn :

- Ai gạt người? Không tin, cứ mở nắp chiếc quan tài đen kia là rõ trắng đen!

Trong lúc bi phẫn quá độ, Hoa Sĩ Kiệt tựa như một kẻ điên, chạy nhào đến cỗ áo quan, vung chưởng đập càn...

Rắc... rắc...

Dưới ngọn chường ngàn cân dốc theo cả tâm tình phần uất ấy, nắp quan tài dù bằng một loại cây cứng chắc cũng phải bể ra manh mún, mảnh vụn tung toé bay văng.

Hoa Sĩ Kiệt vội thò đầu nhì vào, dưới ánh sáng âm u của gian phòng, chàng lơ mờ nhìn thấy một xác người mặt mũi gớm ghiếc đang nằm giữa áo quan.

Chàng nhú mày lăm bằm :

- Phan Quyên Quyên lúc sinh tiền diện mạo rất thanh tú, đâu lẽ lúc chết lại xấu xa đến thế?

Miệng thốt, tay giơ ra bỗng xốc thi hài trong cỗ quan lên.

Đột nhiên...

Chàng cảm thấy một trạng thái khác lạ, mười đầu ngón tay nhúc nhối dị thường, sau lưng chàng đồng thời vang lên một chuỗi cười ghê rợn...

Hoa Sĩ Kiệt thất sắc khiếp hãi, vội đặt xác chết trở xuống, nhưng 10 ngón tay của chàng đã cứng đờ không sao cử động được vì đã bị một mảnh lưới trắng trong như tơ nhện hít chặt.

Biết đã lâm kẻ địch, chàng hoá tốc xoay phắt người lại, một chân như chộp nhoáng bay thốc về phía Hồng trần Cuồng sanh, miệng quát to :

- Hồng Trần Cuồng Sanh, người định giở trò gì?

Hồng Trần Cuồng Sanh lắc mình tránh đi thế cước của đối phương, vung tay xoè rộng chiếc quạt nhếch môi cười lạnh lạt :

- Tên họ Hoa, hai tay của mi đã bị độc tơ ngàn năm của nhện thần bít phải, dù suốt đời cũng chẳng tháo ra được, chỉ nội trăm ngày, thịt da thối

rửa biển mi thành một phế nhân.

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong, hai tay cố sức banh xé, quả nhiên như lời nói của đối phương, chiếc lưới tuy mong manh, nhưng rắn chắc tựa giấy sắt rịt ràng không sao nhúc nhích.

Chàng khiếp hãi đến tái trắng mặt mày, một ý niệm liêu lĩnh loé nhanh trong óc...

Một tiếng thét to vừa thoát ra khỏi miệng, thân hình chàng đã nhào xốc tới như tên bay, chân phải với một cước sấm sét đá vọt vào địch thủ.

Thuật khinh thân của Hồng Trần Cuồng Sanh quả đáng gọi là phi thường, vừa thấy đối phương nhích động thân hình, gã đã tức tốc nhắc người vọt xa bảy tám thước, buông tiếng cười lạnh lạnh :

- Họ Hoa kia, hai tay mi đã vô dụng, đôi chân cũng khó mà bay, đừng mong gì sống sót đêm nay, ha ha ha...

Mỗi câu nói của gã tựa như những mũi kim xoáy mạnh vào đầu chàng, lửa giận bùng phừng phừng kéo đến, ánh mắt ngửa tủa hào quang, hé miệng thối ra một luồng khí màu trắng đục...

Chàng lại nghiêng răng dẫn giọng :

- Hồng Trần Cuồng Sanh, ta phải xé xác mi ra mới hả dạ!

Thân hình chàng đồng thời bổ nhào tới, kẹp theo một luồng khí lạnh dị thường tựa như một toà băng sơn, từ bốn bên ập đến Hồng Trần Cuồng Sanh.

Bỗng dưng cảm thấy châu thân lạnh lẽo khác thường, Hồng Trần Cuồng Sanh hốt hoảng vội lắc mình tránh đi nơi khác.

Hoa Sĩ Kiệt vừa chụp vào khoảng không, lập tức hé miệng phun ra thêm một luồng khí trắng, nhào người bỏ theo như bóng đuổi hình.

Hồng Trần Cuồng Sanh cảm thấy khí lạnh càng lúc càng tăng, khiếp hãi nghĩ thầm :

“Tiểu tử này trên người lại toát ra hơi lạnh, không lẽ gã có tà thuật? Hôm nay khó nên dung tha gã!”

Nghĩ đoạn gã cúi người nhặt ngay thanh Thất Độc Thần Kiếm mà Hoa Sĩ Kiệt đánh rơi xuống đất, ngửa mặt cười lồng lộng :

- Họ Hoa kia, mi tự xưng là Thất Độc thần kiếm khách, lão phu đêm nay dùng thanh kiếm này cắt đi từng kinh mạch trên người mi, sau đấy lóc từng miếng thịt của mi ra...

Hoa Sĩ Kiệt đôi hàm răng nghiêng lên ken két :

- Tên khốn kiếp! Ta cùng mi khôn oán không thù, mi lại tìm muôn phương ngàn kế hãm hại ta, ta sống chẳng giết được mi, chết cũng làm quỷ dữ vạ cổ mi ra!

Hồng Trần Cuồng Sanh dứt ngang giọng cười, thanh kiếm độc trên tay lắc lư khua động, từ từ tiến đến gần chàng.

Biết rõ sự lợi hại của Thất độc thần kiếm, Hoa Sĩ Kiệt mặt liền đổi sắc, vội áp dụng khinh công Xảo yến xuyên vân, lắc mình né khỏi thế kiếm vừa lia tới.

Hồng Trần Cuồng Sanh thâm rúng động giật mình!

“Thuật khinh công của tiểu tử này quá phi phàm, nếu đêm nay không nhờ diệu kế trói chặt đôi tay của gã, ta chưa chắc thoát khỏi lưỡi kiếm của y!”

Nghĩ đến đây, Hồng Trần Cuồng Sanh không khỏi cười lên khoan khoái, dù Hoa Sĩ Kiệt có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần đêm nay cũng khó bay ra khỏi khách điểm này.

Hoa Sĩ Kiệt chân vừa chấm đất, nhìn thấy vẻ cười đắc ý trên môi đối thủ, một ý niệm vụt thoáng nhanh qua đầu chàng:

“Chẳng thừa lúc này tông cửa chãy ra òn đợi đến bao giờ”

Cùng với ý niệm vừa loé lên, người chàng như một mũi tên vừa bật khỏi cung, lao nhanh ra cửa phòng.

Hồng Trần Cuồng Sanh quát to :

-Mi chạy đâu?

Tay phải cặp kiếm, tay trái đồng thời tống nhanh ra một chưởng.

Chưởng phong hợp cùng kiếm khí, ào ào như sóng xô nước lũ, tuôn ập vào ba đại huyết Linh đài, Trí đường, Mạng môn nơi sau lưng chàng.

Hoa Sĩ Kiệt “hừ” lên một tiếng trợ uy, thân ảnh xoay nhanh trở lại, một ngọn cước theo đó vù lên vắt lấy một xác chết nơi cửa, bay tấp vào luồng kiếm khí của Hồng Trần Cuồng Sanh đang cuộn đến!

Bịch!...

Xác chết bị xẻ ra từng mảnh và rơi lả tả xuống đất.

Trong làn mưa thịt và máu bay văng, Hoa Sĩ Kiệt với động tác nhanh hơn cả luồng sét tủa, ngọn cước thứ hai tung ra, vít thêm một xác chết bắn thẳng vào địch thủ, nhanh như một phát đạn thần công.

Hồng Trần Cuồng Sanh toát mồ hôi kinh thần, vội quang mình tránh sang một phía...

Rầm!...

Xác chết lướt vèo qua cạnh Hồng Trần Cuồng Sanh tông thẳng vào vách phòng, tường gạch rắn chắc như thế vẫn bị thủng một lỗ, đồng thời bộ phận đầu của xác chết cũng nát bấy chẳng còn chi.

Hồng Trần Cuồng Sanh không khỏi chép miệng than thầm :

- Nguy thật!

Vừa định thần chưa kịp phát chưởng xuất công xác chết thứ ba đã bị Hoa Sĩ Kiệt vít lao tới như đường tên bắn, thế càng hung mãnh thập phần, kinh phong ào ào như bão cuốn...

Hồng Trần Cuồng Sanh trước tình trạng ấy chỉ còn cách tung người tháo lui hơn tám bước.

Hoa Sĩ Kiệt thừa cơ bắn mình thoát nhanh khỏi khách điểm.

Con ngựa ô chàng cỡi lúc này vẫn còn đứng bên vỉa hè, chàng phi thân lên lưng ngựa, chân thúc mạnh, con tuấn mã lập tức cất cổ hí lên một tiếng dài và buông nhanh bốn vó.

Hồng Trần Cuồng Sanh đuổi ra đến cửa, thấy chàng đã giục ngựa thoát thân, gã buông tiếng âm hiểm :

- Tên khốn! Dù mi có chạy đằng trời. Lão cũng đuổi theo đến cùng!

Gã hấp tấp tháo nhanh một thớt ngựa rời khỏi cỗ xe phóng mình lên, ra roi đuổi vọt theo!

Hoa Sĩ Kiệt mọp người trên lưng ngựa, mặc cho ngựa phi nhanh, bao nhiêu dĩ vãng như lớp sóng triều xô dăng vềký ức...

Huyết thù của sư môn, cái chết thê thảm của Thất Độc thần kiếm Lang Sơn Quân, Phan Quyên Quyên sống chết chưa rõ, Tần Hương Liên vì chàng tuần tiết, Hạ Oanh Oanh trôi lạc về đâu và mối thâm tình của thiếu nữ áo tím con gái Độc Long cốc chủ Tư Đồ Hồng.

Giờ đây chàng đã trở thành kếtàn phế, chàng còn đâu xứng đáng với mỗi kỳ vọng cùng tấm chân tình của bao kẻ yêu chàng.

Nghĩ đến chỗ thương tâm, chàng không khỏi buông tiếng thở dài, không khóc mà nước mắt cứ lã dài xuống má!

Bất thần!...

Từ sau lưng vọng lại tiếng quát tháo lẫn trong tiếng vó ngựa rập rờn, chàng vội quay đầu lại, tóc lông như dựng ngược cả lên, thầmkêu khổ liên hồi.

Hồng Trần Cuồng Sanh trên lưng ngựa cười vang đắc ý :

- Tên khốn họ Hoa kia, xem mi đêm nay còn chạy đi đâu, lão phu chẳng xé xác được mi ra, thề chẳng đặt bước giang hồ!

Hoa Sĩ Kiệt mím môi, thúc mạnh chân vào hông ngựa giục vang :

-Chạy mau!

Con ngựa chùng như thông hiểu lòng người khẩn cấp, đầu ngẩng lên, bốn vó càng bươn nhanh như lướt nhẹ trên mặt đường.

Hồng Trần Cuồng Sanh tuy gắng sức đuổi theo, nhưng trước sau vẫn cách xa mười trượng, vô phương thâu ngắn thêm khoản cách.

Đôi bên cứ thế kẻ trước người sau, hai giờ trôi nhanh theo đoạn đường
bôn tẩu...

Màn đêm dần dần nhường lại cho bình minh, chân trời phương Đông đã
dựng lên màu trắng phơn phớt hồng.

Hoa Sĩ Kiệt ngóc đầu nhìn quanh cảnh vật bốn phía, không ngờ con ngựa
đã đưa chàng vượt hơn mấy trăm dặm lộ trình và lạ lùng hơn nữa là con
ngựa đã vô tình đưa chàng quay về cách điểm chia tay cùng Phong Trần
tuý khách và Thiên Nhai cuồng nhân không còn bao xa.

“Ngựa già nhớ nã!”, (?) câu tục ngữ ấy hôm nay chàng mới cảm nhận
thấm thía!

Đồng thời chàng rất hối hận vì chẳng nghe lời khuyên của Phong Trần
tuý khách, một mình một ngựa đuổi theo cỗ xe đen, để phải chuốc hoạ
vào thân.

Chàng buột miệng thở dài một tiếng, thốt ngựa bỗng dừng dưng vó
chẳng chịu tiến thêm.

Ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt con đường chia thành hai lối,
một nẻo đến Chiêu Hưng, một nẻo đến Dư Đào.

Hoa Sĩ Kiệt đắn đo một lúc, giục cương cho ngựa chạy rẽ sang phía tả,
trực chỉ đến Chiêu Hưng.

Vì thoáng phút giây chần chờ lựa nẻo ấy, Hồng Trần Cuồng Sanh đã bắt
kịp theo chỉ còn cách năm, sáu thước ngoài.

Vừa tầm có thể tấn công, Hồng Trần Cuồng Sanh lập tức thét lên như
sấm :

- Hãy ném một quạt của ta!

Lông trong tiếng quát, chiếc quạt đã xép cụp lại, điem thẳng vào lưng đối thủ.

Một luồng quạt kinh theo đó bắn tủa như sóng cuộn, vó sau của con ngựa Hoa Sĩ Kiệt đang cỡi trúng phải quạt kinh, hí lê một tiếng thảm thiết, té dụi xuống đất lăn tròn giãy giụa, hất mạnh chàng về một phía.

Tuy rất mực kinh hãi, nhưng đáng khen cảnh giác của Hoa Sĩ Kiệt khá nhanh, vừa bị hất văng xuống đất, chàng lập tức lăn nhanh ra bảy tám trượng mới lật mình chỗi dậy.

Nhưng trước mắt một ánh xanh đã loá lên rục rờ, ngọn Thất Độc thần kiếm trong tay Hồng Trần Cuồng Sanh tựa như một mảnh lưới hào quang sắc bén phủ xuống.

Hoa Sĩ Kiệt mắt lạnh chân lẹ, vội lả người về một phía cho thế kiếm của đối phương chém trượt vào khoảng không, ngọn cước chàng liền đó tốc ngược trở lên như sét bắn, đưa ngay vào chuôi kiếm của đối phương.

Hồng Trần Cuồng Sanh vừa cảm thấy hổ khẩu tay tê buốt, ngọn Thất độc thần kiếm đã vượt khỏi tay.

Con ngựa đang nằm thoi thóp bỗng hí lên một tiếng dài thảm thiết, thanh kiếm vừa vượt khỏi tay Hồng Trần Cuồng Sanh vừa vắn lao phập vào bụng ngựa lút mất hơn nửa.

Giữa tiếng hí kinh hoàng của con vật khốn nạn, Hoa Sĩ Kiệt phi thân đến cạnh nó, chân vừa đáp xuống, bóng quạt đã trùng trùng điem tới.

Hoa Sĩ Kiệt quát lên một tiếng to đưa chân vít vào thân ngựa...

o!...

Qua cái vít chân nhẹ nhàng ấy, thốt ngựa nặng hơn trăm cân lập tức bị nhắc bổng khỏi mặt đất tựa một hòn núi nhỏ lao ập vào vầng bóng quạt.

Hồng Trần Cuồng Sanh hụ mạnh lên một tiếng, chiếc quạt quý “Thiên Dực Nhuyễn Điệp” qua sức chấn động dữ dội lập tức vượt khỏi tay và văng tuốt lên trời.

Đột nhiên giữa khi ấy...

Từ trên một ngọn cây bên vệ đường, một bóng người nhoáng động và đâm vút xuống đất tựa một cánh chim giơ tay xốt gọn chiếc quạt ở giữa vời.

Hồng Trần Cuồng Sanh giật bản mình kinh hãi, vội trụ bộ quắc mắt nhìn kỹ, kẻ lạ đang từ trên cao buông mình xuống là một gã thanh niên thân hình không hơn năm thước, mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm, đôi mắt lộ tròn vo, tuổi độ 23,24 trôi lại, khoé miệng hơi xếch lên, tạo cho khuôn mặt gã một vẻ vừa nham hiểm vừa bạc ác.

Gã xoè rộng chiếc quạt vừa đoạt được, phe phẩy vài lượt đoạn buông tiếng cười

to:

- Chiếc quạt này kể cũng khá, tên ranh kia biến chiêu lửa lười lẫn lộn cũng hay, hả hả... hả hả...

Gã chấm câu bằng một chuỗi cười lồng lộng, thanh âm như vang dội khắp bốn phương.

Hồng Trần Cuồng Sanh thấy gã áo xanh đột ngột từ trên cao đáp xuống với thuật khinh công siêu phàm nhập thánh, cùng với vẻ ung dung tiêu sái của gã, không khỏi rúng động kinh thâm.

Hoa Sĩ Kiệt còn đương hoang mang chưa hiểu đối phương là ai, kịp khi nghe đến giọng cười và tiếng nói, chàng vụt thở ra, buột miệng kêu lên :

- Thù huynh, té ra là anh!

Thù Thế Hận cũng chính là gã thiếu niên áo xanh, lỗ mắt nhìn chàng nhếch môi cười lạnh lạt :

- Hoa huynh, từ dạo chia tay nhau tại núi Băng Hồn, huynh vẫn mạnh? Vì sao phải bơ phờ đến thế?

Hoa Sĩ Kiệt nghe như da mặt nóng ran :

- Tại hạ làm phải gian kế, Thù huynh hà tất mĩa mai làm gì, Thù huynh bao lâu nay phải chăng cũng đang đi tìm Hạ Oanh Oanh?

Chàng cốt ý lảng sang chuyện khác, để đánh tan lòng thù hận của kẻ đối thoại.

Nhưng Thù Thế Hận vẫn hậm hực hừ to :

- Tại hạ đi mòn gót giày chẳng phải để tìm nàng mà chính là tìm người!

Hoa Sĩ Kiệt chua chát :

- Tìm tại hạ để làm gì? Tại hạ cùng Hạ cô nương xưa nay chẳng quen biết thì còn gì đến chuyện khác, Thù huynh hoàn toàn ngộ nhận rồi!

Thù Thế Hận cười âm trầm :

-Người quả có tài giao hoạt, nhưng bất luận người chống chế cách nào, ta thề quyết giữa mi và ta phải có kẻ còn người mất.

Hồng Trần Cuồng Sanh từ nãy giờ lặng im, lắng nghe lời đối đáp giữa đôi bên đã hiểu phần nào manh mối, thăm cao hứng đốt thêm :

- Tên khốn họ Hoa này, đến đâu cũng nhăng nhít chuyện tình ái, tại hạ cũng vì hận hăn đoạt yêu nên mới định ra tay sát hại gã!

Hoa Sĩ Kiệt cảm tức quát to :

- ác đồ câm miệng, ta giận chưa được lột da xẻ thịt mi ra!

Thù Thế Hận vụt cười lên ghê rợn :

- Hoa Sĩ Kiệt, người sắp chết đến nơi mà còn khoa môi múa mép, để ông vả rơi răng mi trước, sau đấy sẽ cho mi chết một cách chậm chạp...

Dứt lời, tay vung vẩy chiếc quạt, lầm lì từng bước tiến về phía chàng.

Nhìn quanh bốn phía toàn là bình nguyên trống trải, không một nơi khả dĩ tránh nấp, Hoa Sĩ Kiệt trước hai kinh địch lợi hại liên tay nhau, chàng tự hiểu là khó mong sống sót.

Trong bước đường cùng chỉ còn cách liều lĩnh là hơn, chàng vụt đứng phắt dậy, ngửa mặt hú lên một chuỗi dài hùng tráng, đôi mắt loé ngời bạch quang, bao nhiêu sức lực dốc vào chân phải, chuẩn bị một thế sống còn.

Thù Thế Hận thấy đối phương im lìm ngạo nghễ, mặt không chút đổi sắc, trong đôi mắt lại loé ngời hai luồng bạch quang mãnh liệt, gã không khỏi khe khẽ rùng mình.

Hồng Trần Cuồng Sanh rút phăng thanh Thất độc thần kiếm từ bụng ngựa, xê mình tiến đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt đồng thời lên tiếng :

- huynh đài nên cẩn thận chân của tên khốn ấy!

Thù Thế Hận bật cười vang :

- Dù gã có mọc thêm ngàn chiếc chân, đem nay cũng khó thoát thân!

Hoa Sĩ Kiệt quát lớn :

- Ta nhất định chẳng cần trốn đi đâu, nhưng kẻ nào tiến đến gần, ta sẽ cùng kẻ ấy liều một mất một còn, đến lúc ấy ngọc đá đều tan, đừng hòng trong trận còn ai sống sót !

Thù Thế Hận tâm địa khá thâm trầm, nghe xong thầm toan tính :

“Gã nói rất phải, tho bị đuổi mà còn biết quay lại cắn người, huống hồ gã một thân võ công chưa bị phế? Nếu như gã quả quyết tâm liều lĩnh, tất nhiên sự lợi hại càng gấp mấy lần. Tốt hơn hết là để cho tên kia xông lên trước, ta đứng im làm ngư ông thủ lợi...”

Đã nghĩ thế, nên bước chân gã tự dừng chậm lại dùng truyền âm nhập mật xui gã đồng minh :

- Huynh đài chuẩn bị sẵn kiếm thế, cùng tại hạ đồng lượm đột công hai phía, chỉ một chuyển xuất thủ là có thể hạ ngay tên khốn ấy!

Hồng Trần Cuồng Sanh gật đầu tán đồng, ngọn Thất độ thần kiếm lồng trong tiếng quát, toả nhanh ra tựa sét chớp.

Hoa Sĩ Kiệt nhắc mình vọt cao ba trượng, tránh đi thế kiếm của đối phương, thân hình đang giữa vời đảo ngoặt xuống như chiếc lá lìa cành, chúc đầu lao mạnh vào ngực Hồng Trần Cuồng Sanh.

Đã quyết tâm mạng đổi mạng, nên thế công của chàng hung mãnh dị thường.

Hồng Trần Cuồng Sanh hãi khiếp đến toát mồ hôi, lạt soạt bước thối lui, ngọn kiếm độc trên tay vẫn không quên lia ra một thế.

Vì đã nhất quyết liều lĩnh, lại thêm đôi tay chẳng thể cử động, nhất thời không thể kèm hãm được tốc lực của thân hình, huych một tiếng, Hoa Sĩ Kiệt nhủ sắp người xuống đất.

Cùng khi ấy thanh Thất độc thần kiếm trên tay Hồng Trần Cuồng Sanh vừa vạn lia tới, Hoa Sĩ Kiệt mắt lệ người nhanh, với một thế “Lai lư đê cồn”, lẩn mình tránh sang một phía...

Nhưng cũng chậm đi giây phút, “soẹt” một tiếng, cánh tay áo phải đã bị mũi kiếm vạch một đường dài phạm sâu vào da thịt, máu vọt ra như suối.

Hoa Sĩ Kiệt nghiêng răng nhin đau, đứng phắt dậy, từng bước tiến dần đến cạnh Hồng Trần Cuồng Sanh hăn học nghiêng răng :

- Hồng Trần Cuồng Sanh, ta sẽ đập nát mi!

Nhìn thấy chàng lúc ấy tóc tai rối bời, mặt mày lem luốc đất cát, máu me lổm đổm khắp người, đôi mắt lại ngùn ngụt sát khí, dáng dấp khủng khiếp như quỷ đói dưới hoả ngục, Hồng Trần Cuồng Sanh chợt nghe da lưng rờn rợn.

Hoa Sĩ Kiệt thành linh hét lên một tiếng, ngọc cước đồng thời vù thốc lên, Hồng Trần Cuồng Sanh hoành thân tránh né và công lại hai kiếm.

Vừa thấy ánh lục quang nhoáng động, Hoa Sĩ Kiệt lập tức hồi bộ thối lui...

Nhưng cùng khi ấy, chợt nghe sau lưng có một luồng kinh phong dữ dằn thốc tới, không một giây chậm trễ chàng loạng xoạng xoay phắt người lại, quét ra một cước.

Hai tiếng hự nặng nề đồng thời vang lên, ngọn cước của chàng phát ra, bị phải quạt phong của đối phương điểm trúng, chàng lạng người mấy cái, cuối cùng không thể gượng được, té ngời trở xuống đất.

Nhưng Thù Thế Hận cũng chẳng kém phần thảm não, nơi lồng ngực lĩnh trọn một cước kinh của chàng, trôi lui luôn mấy bước mới gượng đứng vững thân hình.

Hoa Sĩ Kiệt quắc mắt căm phẫn nhìn Thù Thế Hận :

- Tên súc sinh, đến giờ phút này mà còn dùng thói ám toán hại người, thật là vô sỉ, hận này ta sẽ trả có ngày!

Thù Thế Hận sau khi vận tức điều hoà chân khí, cười lên lạnh lạnh :

- Mi còn mơ cái mộng ngày sống để trả thù? Đừng hòng, trước giờ kết liễu mạng mi, ông còn phải cho mi ném khổ sở nữa kìa!

Tay quạt lại vung lên lần nữa, điểm nhanh vào chân phải của Hoa Sĩ Kiệt.

Bản năng sinh tồn trước giờ phút nguy nan, bất cứ động vật nào cũng có, huống hồ Hoa Sĩ Kiệt thân đầy tuyệt học.

Chân trái của chàng tuy đã bị thương, nhưng công lực trên người vẫn không hề suy suyển, vừa thấy bóng quạt điểm tới chàng lập tức quất lên một tiếng cơ hồ rung chuyển cả vòm trời, chân phải chỏi nhẹ lên mặt đất, thân hình đã bốc cao lên hơn trượng, nhảy tạt về một phía.

Thù Thế Hận, Hồng Trần Cuồng Sanh không hẹn cùng buông ra một chuỗi cười lồng lộng, song song nhắc mình đuổi theo.

Người chưa đến, bóng quạt và kiếm khí đã tua tủa ào ra...

Đáng thương cho Hoa Sĩ Kiệt tay chân đều bị trọng thương, thuật khinh công do đẩy cũng giảm đi phần nào, nhìn thấy kiếm quang quạt ảnh tựa sơn nhạc phủ tới, chàng than dài một tiếng buông lơ chân khí cho thân hình rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Nẻo chết hồi sinh

Đột nhiên...

Giữa lúc ấy trên đại lộ từ Chiêu Hưng đến Dư Đào, một cỗ xe sang trọng do bốn thớt ngựa kéo phăng phăng nuốt lấy lộ trình, tiếng vó ngựa nên vang lốc cốc...

Thân hình Hoa Sĩ Kiệt từ giữa vời đáp xuống, vừa hay lại rơi đúng lên cỗ xe đang chạy vụt qua.

Bộp!... Huych!...

Hoa Sĩ Kiệt sau khi rơi lên mui xe, lập tức té lăn xuống bên vệ đường.

Bốn thớt tuần mã đang tung nhanh vó, bị ức dội động khiến chúng kinh hãi, cùng cất cổ hí lên những tiếng dài, chiếc xe do đấy bị lờng lên dừ dội, người trên xe lập tức ghì cương nện roi cho xe dừng ngay lại.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, Thù Thế Hận cùng Hồng Trần Cuồng Sanh từ trên khoảng không với một tốc độ kinh hồn lao vút xuống, kẻ kiếm người quạt song song bắn tới.

Soẹt!...

Mui xe không sao chịu nổi sức tấn công của hai người, bị lưỡi kiếm xé toang mấy mảnh và toàn thể chiếc xe bị luồng quạt phong hất nghiêng vào vệ đường.

Từ trong xe ngay trong khoảnh khắc đó, bắn vọt ra một lão già áo xanh, bên nách kẹp thêm một thiếu nữ, phi thân ra mút xa hơn ba trượng mới nhẹ nhàng đáp mình xuống.

Hồng Trần Cuồng Sanh, Thù Thế Hận thân ảnh vừa chạm đất, khí giới trên tay đã tựa sấm giăng chớp toả chiếu thẳng vào hương Hoa Sĩ Kiệt đang nằm lẩn trên mặt đất.

Lão già áo xanh giận dữ hét to :

- Hai tên khốn chừng tay!

Hồng Trần Cuồng Sanh, Thù Thế Hận nghe tiếng thét của lão già tựa như sấm nổ lưng trời, đều giật bắn mình thâu nhanh khí giới.

Hồng Trần Cuồng Sanh cố nặn bộ mặt tươi cười :

- Tại hạ vì mãi mê đuổi giết kẻ thù, bất cẩn làm lật chiếc xe của lão trượng, tại hạ xin bồi thường y giá nếu lão trượng vui lòng!

Lão già sầm mặt cười khẩy :

- Ban ngày ban mặt trên đường lộ, người ngựa như mắc cửi, đâu phải là chỗ đánh lộn của các người? Nếu như bên này chẳng tránh cho nhanh, có phải đã bị đè chết trong xe rồi chẵng? Huống chi trong xe lão phu còn có hạng phụ nữ yếu đuối!

Lúc ấy, lão đã đặt nhẹ cô gái kẹp bên nách xuống đất, đôi mắt dâm dăng của Thù Thế Hận không ngótt nhìn soi mói lên khắp thân hình thiếu nữ, chừng như gã định dùng ánh mắt xuyên thủng lớp y phục màu tím nhạt đang phủ kín thân hình kiều diễm nõn nà nhìn mà xao xuyến cả tim người.

Nhìn chòng chọc vào thiếu nữ một lúc khá lâu, Thù Thế Hận bỗng bật cười lên khả ố :

- Té ra trong xe còn có một mỹ nhân, ha ha ... ha ha...

Nghe lời lẽ Thù Thế Hận vô lễ đến thế, thiếu nữ áo tím lòng rất giận, đôi mắt phụng của nàng quét nhanh bốn phía, bắt gặp Hoa Sĩ Kiệt đang nằm dài trên mặt đất, thiếu nữ liền biến sắc hấp tấp chạy đến, nâng chàng lên lay gọi :

- Hoa đại hiệp, Hoa đại hiệp!

Hoa Sĩ Kiệt sau cái té khá nặng ấy, máu huyết trong nội thể trào lên, đầu óc xây xẩm mê man, chợt nghe bên tai có tiếng người gọi, lại là một giọng nữ nhân, chàng gượng mở mắt ra nhìn, mừng rỡ kêu lên :

-Ồ! Tư Đồ cô nương, sao cô biết đây mà tìm đến?

Nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt thương tích đầy người, Tư Đồ Hồng đau xót đến trào nước mắt, nghẹn ngào lâu sau mới đáp :

- Tôi theo cha đến Lạc Nhạn Phong để tham gia cuộc đại hội khai đàn lập giáo của Xà hà tiên tử ngày mồng chín tháng chín sắp tới, lộ trình ngang qua đây!

Hoa Sĩ Kiệt chép miệng ủ rũ :

-Cô nương mau đi thôi, tại hạ chắc không xong rồi!

Tư Đồ Hồng ánh mắt lo âu :

- Phải chăng đại hiệp bị hai tên khốn kiếp kia đã thương? Tôi sẽ nhờ cha tôi giết bọn họ ngay!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu buồn bã :

- Bất tất! Aôn oán của tại hạ, để chính tại hạ thanh toán thì hơn, vả lại lệnh tôn cùng tại hạ vốn có mối thâm thù, mỹ ý của cô nương, tại hạ xin

ghi tạc trong lòng!

Lúc ấy Tư Đồ Hạnh đã thấy con gái mình nâng kè bị thương chính là Hoa Sĩ Kiệt, sắc mặt ông liền biến đổi, lớn tiếng gọi :

- Hồng nhi, mau sang đây!

Hoa Sĩ Kiệt cũng xua tay :

- Tư Đồ cô nương mau sang bên ấy, lệnh tôn đang gọi cô, việc của tại hạ cô khỏi nhọc tâm đến!

Tư Đồ Hồng lắc đầu : - Mặc cho ông kêu, có tôi bên cạnh, xem ai dám động thủ cùng đại hiệp! Hoa Sĩ Kiệt lại buông tiếng thở dài :

- Hai tay của tại hạ bị tơ nhện ngàn năm của Hồng Trần Cuồng Sanh trói chặt, sắp thành tàn phế, tay và chân lại trúng phải Thất độc thần kiếm cùng quạt Thiên Dực Nhuyễn Diệp, thương thế rất nặng, sợ khó sống được ba giờ, cô làm sao cứu tôi được?

Tư Đồ Hồng trầm ngâm một lúc, lên tiếng :

- Chỉ có Hồi sinh tục mạng hoàn mới có thể hoá giải độc tơ trên tay đại hiệp. Đáng tiếc là hai viên của tôi đã cho hai người bạn của đại hiệp uống hết cả rồi, còn lại một viên hiện do cha tôi cất giữ, để tôi đến xin ông.

Chẳng kịp nghe Hoa Sĩ Kiệt có thuận hay không, thốt dứt lời, nàng liền đứng lên, chậm rãi bước về hướng Tư Đồ Hạnh.

Những lời đối đáp giữa hai người, Hồng Trần Cuồng Sanh cùng Thù Thế Hận đều nghe rõ không sai một lời.

Hồng Trần Cuồng Sanh lòng rúng động, vội vòng tay hướng về phía Tư

Đồ Hạnh thi lễ :

- Té ra lão tiên bối đến Lạc Nhạn Phong để dự kỳ đại hội trùng cửu tới đây, tại hạ Hồng Trần Cuồng Sanh đại diện cho Hắc Hải Cuồng Ma cũng đến phó hội, sự mạo phạm khi nãy, mong tiên bối thứ cho!

Tư Đồ Hạnh con mắt chột vụt sáng rực chiếu thẳng vào Hồng Trần Cuồng Sanh, đôi mày gầy nhú lên kinh ngạc :

-Người đứng vào hàng thứ mấy trong Ngũ Cuồng của Hắc Hải?

Hồng Trần Cuồng Sanh cung kính đáp :

- Tại hạ là thứ năm trong Ngũ Cuồng, dám hỏi lão tiên bối là...

Tư Đồ Hạnh xoa tay cười lạt :

-Người khoan hỏi ta là ai, lão phu hỏi trước đã. Hai người với tên nhãi con kia có thù chi? Tại sao truy sát một cách tàn nhẫn như thế?

Hồng Trần Cuồng Sanh nhanh nhẩu đáp ngay :

- Gã họ Hoa kia cùng tại hạ có mối thù cướp vợ, cho nên...

Tư Đồ Hạnh cười hừ hừ luôn mấy tiếng, xoa tay chẳng cho gã nói thêm, quay sang con gái mình lạnh lùng bảo :

- Con có nghe rõ chưa? Tên nhãi ranh ấy thân đầy tội nghiệt, đến lúc con cần phải sáng suốt nhận định vậy!

Hoa Sĩ Kiệt không sao nín lặng được, to tiếng thốt :

- Tư Đồ lão bá đừng tin lời láo khoét của hai tên vô lương ấy, tại hạ đâu có thể dứt, máu có thể rơi nhưng nhân cách tuyệt đối bao giờ cũng giữ

thật thanh bạch.

Tư Đồ Hồng quay sang cha cười như phân trần :

“Đấy! Cha có nghe chàng nói không”

Và chừng như sợ cha mình không hiểu hết ý, nàng vội lên tiếng : - Cha! Trước khi sự tình trắng đen chưa rõ, chúng ta tạm thời đừng phán đoán phải quấy về ai! Cha một đời hành hiệp giang hồ, lấy cứu nhân độ thế làm trách nhiệm, lẽ đâu hôm nay thấy chết mà chẳng cứu?

Tư Đồ Hạnh bật cười to : - Con định cho cha ăn cháo lú đấy à? Tuổi còn nhỏ mà học đâu được lối ăn nói lém lỉnh ton hót như thế?

Tư Đồ Hồng xịu mặt :

- Sự thật ràng ràng kia mà! Hai người xúm nhau đuổi giết một kẻ đã mất đi sức kháng cự như vậy, còn đâu là lẽ công bình? Con từ lâu nghe danh Hắc Hải Ngũ Cuồng khá có địa vị trên giang hồ. Nếu quả như họ có thực học, cứ giúp cho họ một cuộc so tài thật công bằng, chúng ta cũng có thể mở rộng tầm mắt, cha nghĩ thử xem có phải không?

Tư Đồ Hạnh khẽ suy nghĩ chốc lát liền gật đầu :

- Phải thì rất phải, nhưng tên ranh ấy dường như đang bị trọng thương...

Tư Đồ Hồng thấy cha đã hơi xiêu lòng vội tiếp :

- Chuyện đó không đáng ngại, cha đã có thuật cải tử hoàn sanh, chúng ta giúp Hoa đại hiệp trị lành, sau đấy cha đứng ra làm trọng tài, để hai bên ước hẹn cuộc đấu công bằng, thế là xong.

Tư Đồ Hạnh cười to lên :

- Con gái cha nói năng ngây thơ quá đi mất! Cha có thuật cải tử hoàn sinh hồi nào? Chẳng qua, cha thấy con từ khi tên nhãi họ Hoa ấy rời khỏi Xà Yêu hồ, cứ suốt ngày ủ rũ chẳng vui, giờ đây thấy con được vui lại, cha sẵn sàng bỏ ân oán chẳng nói đến để tận sức...

Tư Đồ Hồng khuôn mặt thoắt càng rạng rỡ tươi cười :

- Thật à? Cha đã bằng lòng giúp chàng...

Hồng Trần Cuồng Sanh đứng cạnh đẩy vạt hờ lên một tiếng, ngắt ngang câu nói của nàng :

- Tại hạ kính khuyển lão tiên bối cùng vị cô nương này đừng nên nhúng chân vào bùn, tốt hơn hết mau lên xe rồi đi chớ ờ!

Tư Đồ Hồng xịu ngay nét mặt, đổi giọng khinh khinh :

- Cử chỉ cuồng vọng của các hạ, phải chăng đây là thái độ đối với cha tôi?

Hồng Trần Cuồng Sanh đôi mắt thâm đặng nhìn chòng chọc vào người Tư Đồ Hồng, thầm nghĩ :

“Con bé này đẹp thật, lại chung tình với gã họ Hoa đến thế, khiến mình vừa hận lại vừa tức, với công lực của ta hiện thời, chưa chắc đã thua lão già gần đất xa trời. ”

Nghĩ thế, gã hừ mũi một tiếng rõ to, giọng đầy khiêu khích :

-Cô nương nên giữ ý một chút, Hắc Hải Ngũ Cuồng không phải hạng người dễ chọc đâu nhé!

Tư Đồ Hạnh thoáng biến sắc, hừ hừ luôn mấy tiếng.

Tư Đồ Hồng là một cô gái thông minh, thoáng trông qua tình thế hiện thời, nếu không khích cho cha nàng nổi giận thì khó cứu được Hoa Sĩ Kiệt khỏi vòng nguy khốn.

Nàng gay gắt cất lời :

- Các hạ quả ngông nghênh quá mức, thật đúng danh hai chữ Cuồng Ma, đã vô cớ đánh ngã xe chúng tôi, chẳng chịu phân trần phải quấy lại còn thốt lên những lời tự đại

ngông cuồng, Hắc Hải Ngũ Cuồng không dễ trêu, không lẽ cha con chúng tôi dễ trêu lắm chăng?

Thù Thế Hận từ nãy vẫn đứng im lìm một nơi, đột nhiên buông lên một chuỗi cười dâm dật :

-Nếu cô nương quả muốn đánh nhau, tại hạ cũng xin tham gia một phần.

Hồng Trần Cuồng Sanh được lời Thù Thế Hận hưởng ứng đảm khí thêm hăng,

Sớm đã nhìn thấy Thù Thế Hận thân đầy tuyệt học, thầm nghĩ nếu được gã trợ tay, đối phó với một già một trẻ trước mặt hẳn là thừa sức chiếm phần hơn.

Nghĩ vậy, gã nghênh ngang xê lên ba bước, lạnh lùng quát lớn :

- Nếu quả cha con các người muốn sinh sự, tại hạ há sợ sao?

Từ nãy đến giờ, Tư Đồ Hạnh vẫn một mực cố tránh không muốn gây thù chuốc oán với đám Hắc Hải Ngũ Cuồng, vả lại Hoa Sĩ Kiệt đối với lão vốn có thù, nhưng con gái lão lại phải lòng chàng, làm lão thật khó xử.

Giờ đây nghe Hồng Trần Cuồng Sanh cùng Thù Thế Hận trước mặt lão

lại giở giọng ngông nghênh đến thế, khác nào làm tăng thêm máu nóng trong lòng lão?

Lại nghe con gái lớn tiếng thét :

- Tên khốn, ai sợ mi?

Bàn tay nõn nà của nàng đồng thời xoè ra, nhanh như chớp giáng thẳng vào mặt Hồng Trần Cuồng Sanh.

Chát!...

Vì nàng ra tay quá bất ngờ, Hồng Trần Cuồng Sanh lại quá thờ ơ khinh địch, bị phải một tát tai đau đến nổ đom đóm mắt.

Sau phút định thần, gã giơ tay xoa xoa lấy má, nhếch mép cười âm độc :

- Con nhãi thối tha dám đánh ông, rồi mi chống mắt xem...

Thanh Thất độc thần kiếm lồng theo tiếng quát tỏa rộng vào không gian bảy ánh hào quang biêng biếc phủ chụp xuống người thiếu nữ.

Hoa Sĩ Kiệt đang ngồi bẹp trên đất tịnh tọa điều thương thấy thế tái mặt kêu lên :

-Tư Đồ cô nương tránh mau, trên kiếm ấy có độc!

Trong tiếng thét kinh hoàng thân hình chàng nhấc bổng khỏi đất, phóng thẳng vào thế kiếm của Hồng Trần Cuồng Sanh vừa công ra.

Cùng khi ấy, bất thần một bóng thứ ba nhoáng động lia theo một luồng kình lực cuộn tới đẩy Hoa Sĩ Kiệt và Tư Đồ Hồng về một phía, đồng thời Hồng Trần Cuồng Sanh bị hất lui năm bước.

Tư Đồ Hồng loạng choạng luôn mấy lượt cuối cùng không sao gượng vững, té ngời xuống đất.

Vừa vận thân hình Hoa Sĩ Kiệt văng tới té gọn vào lòng nàng. Chàng cả thẹn lồm cồm ngời lên, lo lắng hỏi :

-Tư Đồ cô nương có bị thương không?

Thấy Hoa Sĩ Kiệt chẳng kể đến bản thân, liều lĩnh xông đến cứu mình, Tư Đồ Hồng cảm động đến rưng rổ vành mi, đáp lại bằng một tia nhìn thăm thiết cùng nụ cười rạng rỡ như hoa tươi :

-Cám ơn công tử, tôi không sao cả!

Hoa Sĩ Kiệt bất chợt ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt chàng bắt gặp ánh mắt long lanh của nàng nhìn chàng tình tứ, thiết tha...

Tim chàng bỗng dưng đập mạnh vội quay nhìn sang hướng khác.

Trong khoảnh khắc ấy, một ý niệm vút nhanh qua óc, Phan Quyên Quyên cùng chàng trong mấy lượt tương phùng cũng nhìn chàng bằng ánh mắt xao xuyến lạ kỳ ấy...

Giờ đây bóng xưa đã khuất, ngăn ngủi tợ giấc mộng phù du, chàng bắt giác buông lên một tiếng thở dài thật náo nuột.

Hồng Trần Cuồng Sanh bị luồng kinh phong tông phải trôi lui luôn mấy bước mới trụ bộ đứng vững được.

Định thần nhìn kỹ, trước mặt y đã lừng lừng một lão già áo xanh chột mắt đang uy nghi nhìn lại.

Lão già áo xanh chột mắt nhìn chàng bước đứng yên xong mới lạnh lùng nhếch mép :

- Tuy tiện nữ ra tay đánh người trước là không phải, nhưng ranh con mi lại đang tâm dùng Thất độc thần kiếm định hạ sát y, như vậy là phải lắm chăng?

Tư Đồ Hồng vội đứng dậy, lớn tiếng góp thêm :

- Cha, cha giết chết gã đi cha!

Hồng Trần Cuồng Sanh đầu tiên khiếp hãi võ công của lão, chỉ phát mạnh chéo tay áo đã có thể ngăn trở được thế kiếm hung hiểm của y, kịp khi nghe Tư Đồ Hồng thốt, lửa hận vừa nguội xuống lập tức bùng sôi trở lại.

Gã cùng Thù Thế Hận trao nhau một tia nhìn biểu lộ vẻ đồng tình, không hện cả hai đồng quát lớn :

- Chúng ta xông lên!

Thù Thế Hận lập tức xoè nhanh chiếc quạt trên tay, lao vút đến tấn công Hoa Sĩ Kiệt.

Hồng Trần Cuồng Sanh cũng đồng thời nhanh như điện chớp phi thân về hướng Tư Đồ Hồng, giơ tay chộp lấy đôi vai nàng.

Tư Đồ Hồng tru tréo kêu lên :

- Ơi chao! Đau chết đi thôi!

Ngay khi ấy, một tiếng gầm to như sấm rống vang lên :

- Tên khốn hãy dừng tay!

Kẹp theo đó một luồng kinh lực như sóng táp bắn thẳng vào tay phải của

Hồng Trần Cuồng Sanh và cánh quạt của Thù Thế Hận.

Hai tiếng ré hời hùng lập tức vang lên.

Hồng Trần Cuồng Sanh cánh tay bị đứt lìa khỏi thân, té nhủi ra xa năm thước.

Thù Thế Hận cũng không kém phần thảm nã, ngọn Thiên Dực Nhuyễn Điệp quạt sút khỏi tay, bay tuốt lên hơn trượng cao, mặt tái như chàm đỏ, té lui dư bảy bước.

Hồng Trần Cuồng Sanh tay trái vịn chặt vết thương đang tuôn xối máu tươi, rống lên như sói tru.

Tư Đồ Hạnh ngửa mặt cười rùng rợn :

-Lũ người nếu chưa cút đi, lão phu sẽ dùng Độc Long trảo giết chết ngay.

Thù Thế Hận muôn phần kinh ngạc :

-Độc Long Trảo? Ra ông là Độc Long cốc chủ Tư Đồ Hạnh vang danh khắp võ lâm 70 mươi năm về trước?

Tư Đồ Hạnh cười lạnh lạt :

-Kể ra dâm tặc cũng khá có kiến thức đấy!

Thù Thế Hận, Hồng Trần Cuồng Sanh nghe xong đều biến sắc hai người đưa mắt nhìn nhau, bỗng tung mình thoát nhanh khỏi đấu trường.

Tư Đồ Hồng vội lạnh lạnh gọi với theo :

- Dâm tặc muốn toàn mạng phải để lại Thất Độc thần kiếm trên tay lại.

Hồng Trần Cuồng Sanh chẳng kể chi lời gọi của nàng, càng cảm cố phóng nhanh.

Đột nhiên...

Trước mắt bóng xanh loáng động, đồng thời hồ khẩu tay trái tê buốt, thanh Thất Độc thần kiếm đã rời khỏi tay.

Gã còn đâu lòng dạ nghĩ đến kiếm quý, bao nhiêu tuyệt kỹ khinh công đòi dốc hết vào đôi chân, mong sao sớm thoát khỏi nguy hiểm là được rồi.

Tư Đồ Hạnh nhắt lấy thanh kiếm, ánh mắt chột nhìn chăm chăm lên mũi kiếm.

Bức tranh đẫm máu của 20 năm về trước chột hiện về trong ký ức...

Kiếm còn đó, nhưng người đã mất rồi! Biển rộng mênh mông bỗng chốc hoá thành ruộng dâu, trò đời biển ảo muôn vàn, anh hùng, tài nghệ rồi cuộc chỉ còn tro bụi nằm xương tàn vùi sâu trong đất lạnh.

Lão bất giác thở dài một tiếng, chậm rãi bước đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt trả kiếm lại cho chàng và thốt :

- Bé con, trả mi đây!

Hoa Sĩ Kiệt không hiểu nghĩ sao cũng buông tiếng thở dài :

- Đa tạ lão tiên bối!...

Tư Đồ Hạnh ánh mắt bỗng ngời ngời sát quang, hừ lên một tiếng :

- Chúng ta ân oán phân hai, lần sau gặp lại, lão phu còn phải đòi cái hận thua kiếm 70 năm về trước của lão quỷ sư phụ mi!

Tư Đồ Hồng xịu mặt thở dài :

- Cha, sao cha vẫn mãi tánh khí ấy chẳng đổi?

Tư Đồ Hạnh hừ khê một tiếng :

- Tánh cha là như thế, dù chết cũng không đổi được. Từ khi mẹ con...

Tư Đồ Hồng vội ngắt lời :

- Cha lại nhớ đến chuyện buồn rồi, quên đi có hơn không? Sau này gặp lại mẹ con, cha cứ nhỏ nhẹ cùng người vài câu là xong chứ gì!

Tư Đồ Hạnh thở dài thậm thượt :

- Con nằng nặc đòi cha đưa đến Trung Nguyên để đi tìm mẹ con nhưng miền Trung thổ danh sơn nhiều như mây trời, biển người mênh mông, cha biết nơi đâu mà tìm?

Tư Đồ Hồng vội an ủi cha :

- Cha, thế nào rồi cha cũng tìm ra mẹ con, giờ đây chúng ta tạm gác chuyện ấy lại, Hoa đại hiệp đang mạng tợ chỉ mảnh treo chuông, cha cho con mượn viên “Hồi sinh tục mạng hoàn” của cha, để con cứu mạng chàng.

Tư Đồ Hạnh trợn mắt kinh ngạc :

- “Hồi sinh tục mạng hoàn” chỉ còn vón vẹn có một viên, không lẽ...

Thần sắc ông bỗng lộ vẻ ngần ngại khó xử, bỏ dở câu nói giữa chừng...

Tư Đồ Hồng cười mơn tiếp lời :

- Mạng người là trọng đại, cha con ta có lưu lại cũng không ích gì, thấy người chết trước mắt chẳng lẽ làm ngơ cho đành? Cha lòng dạ thiện lương tất có quả tốt sau này, biết đâu chừng chẳng tìm lại được mẹ con...

Tư Đồ Hạnh trầm ngâm một lúc đưa mắt nhìn con khá lâu, khẽ giọng hỏi :

- Hồng nhi, con thật đã yêu gã rồi à?

Tư Đồ Hồng thẹn thùng, đỏ hồng đôi má, cúi gằm đầu cười bẽn lễn :

-Ừ... ơ... cha hỏi chi kỳ quá! Lòng dạ của con gái cha thế nào, cha cũng không hiểu nữa sao?

Tư Đồ Hạnh cười ha hả :

- Cha hiểu lắm, hiểu lắm cho nên mới khó xử cho cha! Tên nhãi ấy với cha có một mối thù, không lẽ cha lại đi giúp hắn sao?

Tư Đồ Hồng lắc đầu phụng phịu :

- Cha nói thế con không đồng ý chút nào, Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân đâu phải là sư phụ của chàng, vả lại ông ta đã chết, oán thù kẻ như đã phui tay, chúng ta không thể đem thù hận của người này trút lên đầu kẻ khác, phương chi oán thù nên giải không nên kết, cha nghĩ có phải không?

Tư Đồ Hạnh ngẩng mặt nhìn trời hồi lâu không đáp.

Hoa Sĩ Kiệt ngồi lặng im cạnh đấy vục mở bưng đôi mắt sang sảng cất lời :

-Tư Đồ cô nương đừng năn nỉ cha cô làm gì, thịnh tình của cô nương, tại hạ xin khắc ghi vào dạ, mong báo đáp có ngày!

Chàng đằng hắng lên một tiếng hướng về phía Tư Đồ Hạnh :

- Thất độc thần kiếm Lang Sơn Quân thật ra không phải sư phụ tại hạ, song le tại hạ đã nhận lời thay người rửa sạch hận thù cùng Tây Tạng Tam Bảo và Thanh Hải nhị cốc. Giờ đây, tại hạ chẳng may bị trọng thương, lão tiên bối tốt hơn hết ra tay cho rồi, để trả đi mỗi hận 70 năm trước, bằng chẳng vậy, đến khi thương thế của tại hạ bình phục, lão tiên bối khó có hy vọng trả thù!

Tư Đồ Hạnh càng nghe, lửa hận như càng bị tưới thêm dầu, nghiêng răng rít giọng:

- Ranh con câm miệng, lão phu không tin mình chẳng báo được thù khi thương thế mi lành phục...

Tư Đồ Hồng nghe lời đối đáp giữa đôi bên, một ý niệm thoáng qua óc nàng, bèn cười nhạt xen vào :

- Cha hà tất phải nổi giận? Lời của Hoa đại hiệp là thật tình, hiện thời thương thế của người trầm trọng, muốn giết người thì dễ như trở bàn tay, nếu đợi đến khi thương thế người bình phục, với một thân gồm đầy kỳ học ấy, muốn giết được người e khó hơn lên trời!

Tư Đồ Hạnh ánh mắt chợt bật ngời sát khí, rít lên ken két :

- Con quỷ cái, mi chọc ta tức đến chết được!

Lão phóng người đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt, tay xoè nhanh ra, 5 ngón như móc câu, chụp vút xuống đầu chàng, rống lên :

- Ranh con dám dùng lời khích ta, chết là đáng số!

Hoa Sĩ Kiệt mặt vẫn thản nhiên, ung dung nhắm mắt chờ chết.

Tư Đồ Hồng thấy cha dùng Độc long thảo để sát tử người yêu, không khỏi thất sắc rụng rời.

Muốn liều lĩnh nhào tới cản ngăn, nhưng thế chộp của Tư Đồ Hạnh đã áp sát đỉnh đầu Hoa Sĩ Kiệt.

Nàng vội hai tay bịt mắt, quay đầu đi nơi khác, thét lên một tiếng hãi hùng.

Trong ảo tưởng của nàng, với thế trảo hung mãnh ấy, chiếc đầu của Hoa Sĩ Kiệt nhất định bị đứt thành ba, bốn mảnh, và thân hình chàng sẽ ngã rũ xuống với máu me bê bết khắp áo quần.

Nàng không đủ can đảm để nhìn thực trạng, nên quay đầu đi để rú lên một tiếng bi thương.

Rồi bỗng nhiên đầu óc nàng quay cuồng đảo lộn, mắt mũi tối sầm, ngã bổ xuống mê man như chết.

Trong cơn mơ màng phiêu phất, nàng cảm thấy có một bàn tay to lớn ấn chặt vào Linh Đài huyết của mình, cùng theo đó một luồng nhiệt lực, chậm chậm rót vào huyết đạo trong người, phân tán khắp tứ chi ...

Nàng nhè nhẹ thở dài một tiếng và hé mắt ra nhìn...

Cảnh trạng trước mắt khiến nàng sửng sờ tỉnh hẳn...

Nàng đã không còn ở giữa đường cái quan, mà đang nằm trên một chiếc giường trong một căn phòng mờ mờ nửa sáng nửa tối, do ánh trăng nhàn nhạt từ kẽ song hắt vào.

Trước mặt nàng, hai người đang đứng, đôi mắt họ đều đắm chiêu nhìn nàng, thần sắc hết sức lo âu.

Một người là cha nàng và người kia không ai khác hơn chính là Hoa Sĩ Kiệt.

Tư Đồ Hồng nhảy phắt dậy, lắp bắp kêu lên :

- Tôi đang sống trong mộng hay là sự thực?

Tư Đồ Hạnh vội giữ nàng ngồi lại trên giường, giọng tràn đầy từ ái :

- Con đã hôn mê suốt một ngày trời, nếu cha chẳng truyền chân khí cho con, chưa chắc con đã tỉnh lại.

Tư Đồ Hồng quay sang Hoa Sĩ Kiệt, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa lo âu :

- Đại hiệp không bị Độc long thảo...

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ :

- Độc long thảo của lệnh tôn khi chộp vào đỉnh đầu tại hạ còn cách độ tấc hơn, bỗng nghe tiếng thét của cô, ông liền thu nhanh lại, sau đó thấy cô vẫn mãi hôn mê không tỉnh, phải tìm đến nơi đây để điều trị cho cô...

Chàng ngừng lại một chút và tiếp lời :

- Lệnh tôn cũng đã đem viên “Hồi sinh tục mạng hoàn” cuối cùng cho tại hạ uống, tởn nhện độc ngàn năm đã rơi xuống, vết thương trên tay, trên đùi cũng đã lành...

Tư Đồ Hạnh vụt hừ lên một tiếng ngắt lời :

- Ranh con chớ vội đắc ý, chờ tiểu nữ ta bình phục, chúng ta còn một cuộc tỉ thí công bằng, lão phu sẽ khiến mi chết mà tâm phục, khẩu phục.

Hoa Sĩ Kiệt cười dửng dưng :

- Hiện giờ lệnh ái đã bình phục rồi, lão tiên bối cứ xuất thủ, tại hạ xin hầu tiếp ngay.

Tư Đồ Hạnh lớn tiếng :

- Ranh con bước ra đây, bên ngoài có một khoảng sân rộng, chúng ta cùng một trận sống còn, đề giải quyết cho xong mỗi hạn 70 năm nay lão phu ôm ấp.

Dứt lời, ông lập tức lắc mình phóng vọt qua cửa song đi trước. Tư Đồ Hồng lo lắng gọi to :

- Cha lại giở tính cũ ra rồi! Cứ muốn...

Nàng cũng vội phóng mình xuống giường bám sát gót Hoa Sĩ Kiệt phi thân ra khỏi nhà.

Nàng ngẩng mắt lên nhìn sắc trời, vầng trăng khuyết đã treo chếch ở hướng Tây, ánh trăng trắng bệch như da người chết, soi rõ bóng hai người đang gườm nhau trên sân rộng.

Tư Đồ Hồng hấp tấp chạy tới xen vào giữa hai người, gào lên bi thiết :

- Hai người hãy giết chết tôi trước đi, tôi không thể nhìn bất cứ một trong hai người nào đổ máu.

Hoa Sĩ Kiệt hướng về phía nàng vòng tay thi lễ :

- Được cô nương yêu vì, tại hạ nguyện khắc cốt ghi tâm, nhưng đại trượng phu ân oán phải phân minh, lệnh tôn muốn báo mối thù 70 năm về trước, đây là chuyện rất hợp lý hợp tình.

Tư Đồ Hồng rưng rưng nghẹn ngào :

- Tôi không thể nghe, không muốn nghe, giữa người và người đồng loại nhau, tại sao chẳng đối thù thành bạn, tại sao cứ ghi khắc mãi hận thù? Nếu trên thế gian chuyên chú mãi vào vòng lẩn quẩn của ân oán, nhân quả cứ tuần hoàn, biết lúc nào mới kết liễu? Sở dĩ tôi không muốn học võ công cũng vì thế mà ra, tôi chỉ miễn cưỡng tập tành chút thuật khinh công thôi!

Hoa Sĩ Kiệt cảm khái tiếp lời :

-Cô nương nói tuy rất phải, nhưng trên võ lâm rất trọng hai chữ “nghĩa” và “tín”. Tại hạ vì hai chữ ấy dù trước muôn vạn kẻ thù dạ cũng chẳng sờn.

Chàng thở dài lên một tiếng, ngừng lại giây phút như để chân phân lời sắp thốt, đoạn buồn buồn nói tiếp :

-Phương chi tại hạ đã ưng thuận thay Lang lão tiên bối báo thù, tất nhiên phải giữ tròn tín ước!

Tư Đồ Hồng đôi mắt phụng tròn thao láo xúc động tột cùng :

- Đại hiệp nhất định giết cho được cha tôi?

Tư Đồ Hạnh cười to tiếng :

- Gã cầm cự nổi với cha mười chiêu cũng là khá lắm rồi, Hồng nhi mau tránh ra, để cha dẹp bớt oai phong của gã lại.

Hoa Sĩ Kiệt đồng dục :

-Tư Đồ cô nương mau lui ra ngoài, chưa chắc tại hạ đã thua sút lệnh tôn!

Tư Đồ Hồng rất mực nhanh ý, qua lời lẽ nàng đã thấu đáo được phần nào tâm địa đôi bên, chộp ngay cơ hội buột thêm :

- Hai người đã quyết tâm tử thí, chỉ nên điểm trúng là thôi, cha lúc này đã nói trong mười chiêu trở lại, nếu như Hoa đại hiệp không thua, hai người từ nay sẽ bãi bỏ mọi oán thù được không?

Tư Đồ Hạnh ngạo nghễ cười to :

- Được! Được! Cha bằng lòng lời giao kết ấy! Chắc chi gã tiếp nổi mười chiêu của ta? Ha... ha... ha...

Trong tiếng cười của lão, chất chứa đầy sự cao ngạo, chừng như trong vòng 10 chiêu ấy Hoa Sĩ Kiệt chắc chắn phải thảm bại dưới tay ông.

Tư Đồ Hồng không khỏi rùng mình lo sợ vội tiếp lời :

- Nhưng cha phải hứa trong vòng mười chiêu ấy, tuyệt không đem Độc Long trảo ra xử dụng, kỳ dư mọi chiêu thức khác cừ tùy nghi.

Tư Đồ Hạnh vụt ngưng ngay giọng cười, gật đầu :

- Cha chịu theo con chẳng xử dụng chiêu tuyệt học ấy, nhưng nếu trong vòng mười chiêu, gã bị đả thương, hoặc giả...

Tư Đồ Hồng chẳng đợi cha nói hết lời, tru tréo la lên :

- Cha, cha nhất định đánh chết y sao? Cha chẳng nghĩ đến con ư?

Hoa Sĩ Kiệt đứng im giữa trận, không nhin được hùng hổ to tiếng :

- Tư Đồ cô nương xin yên tâm, tại hạ tận lực quyết đấu, chưa chắc đã bại trong tay lệnh tôn.

Chàng ngạo nghễ quay sang Tư Đồ Hạnh :

- Mời lão tiên bối xuất thủ!

Tư Đồ Hạnh sát khí ngời lên ánh mắt, âm trầm cất lời :

- Lão phu cùng người địa vị khác nhau, nhường trước người ba chiêu chẳng trả đòn, mau công ngay!

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt :

- Tại hạ từ xuất đạo đến giờ, đã từng qua trăm trận ác đấu, chưa bao giờ ra tay đánh trước ai, luôn luôn giữ đúng tôn chỉ nhà Phật “Người không phạm ta, ta chẳng phạm người”, xin lão tiên bối cứ ra tay trước là hơn.

Tư Đồ Hạnh hừ khan :

- Rõ là ranh con nông cuồng thái quá, mi muốn lão phu ra tay trước, nhưng mi nhắm chịu nổi một chiêu hay không?

Hoa Sĩ Kiệt cũng ngạo nghễ trả lời :

- Chưa thể trả lời được! Tiên bối cứ ra tay thử ba bốn chiêu cũng chưa chắc đã kém hơn!

Tư Đồ Hạnh giận đến xanh cả mặt, lồng lên như hổ đói :

- Giỏi! Giỏi! Tiểu tử tự muốn chết, đừng trách lão phu sao ra tay độc ác!

Dứt lời, đề khí vận lực, tóc trên đầu tự dựng từng sợi dựng ngược lên, chiếc trường bào màu xanh vốn rộng thùng thình cũng phồng căng chân khí, hai chân đạp đỉnh tấn, hai tay cung chặt thành quyền, ghìm s½n thể công, miệng quát to :

- Ranh con, mi biết chiêu này chằng?

Hoa Sĩ Kiệt mặt không đổi sắc, nghiêng mắt nhìn sang miệng cười khẩy :

- “Song quyền lão nguyệt”, chiêu thức tuy chính xác, nhưng khí thế chưa đủ, nhằm cũng chẳng được bao nhiêu công lực, lão tiền bối cứ tận lực thi thố là hơn!

Tư Đồ Hồng lo lắng buột miệng :

- Hoa đại hiệp không nên xem thường “song quyền lão nguyệt” ấy, quyền phong tung ra có thể vỡ đá lệch non...

Hoa Sĩ Kiệt bật cười khanh khách :

- Tại hạ đã chạm mặt không biết bao nhiêu hào kiệt Trung Nguyên, lẽ đâu lại sợ chiêu “song quyền lão nguyệt” ấy, cô nương cứ yên tâm.

Dứt lời chàng lập tức rút sức vào song chưởng, chuẩn bị phản công.

Tư Đồ Hạnh trước tinh thần oai vũ của chàng trai, cũng phải âm thầm khen ngợi :

“Tên khốn này tuy tuổi nhỏ, nhưng dũng khí hào tình như thế, quả thật hiếm có! 70 năm hơn chẳng qua lại Trung Nguyên, không ngờ lại xuất hiện hạng thiếu niên cao thủ thế ấy! Ơi biển rộng trần ai, sóng sau đò sóng trước, ta đã già mất rồi...”

Bỗng chốc ông nghe như mình già đi thêm mấy tuổi, một con người đã gần đất xa trời, thế mà ân oán vẫn còn dây dưa chưa kết liễu !

Hoa Sĩ Kiệt thấy Tư Đồ Hạnh đã nghiêm s½n thế công, nhưng mãi chưa xuất thủ, bèn nhíu mày thúc giục :

- Lão tiên bối cứ việc tận lực ra tay, tại hạ tự tin có thể tiếp nổi chiêu ấy!

Lời của chàng lập tức kích động lửa hận trong lòng Tư Đồ Hạnh ngọt sôi trở lại, lão nghiêng răng quát to một tiếng, song quyền đồng thời đảo vút ra.

Trận trường bỗng dưng cuồng phong dấy động, cát đá mù mịt tung bay.

Hoa Sĩ Kiệt hú lên một tiếng lạnh lạnh, vội triển dụng thuật khinh công “Thế Phụng Xung Thiên” nhắc người hơn ba trượng cao, xông ra khỏi vòng quyền phong của Tư Đồ Hạnh.

Nhìn thấy quyền phong của cha mình tựa sóng thần cuộn bổ đến người yêu, Tư Đồ Hồng lòng kinh mang cơ hồ kêu lên thành tiếng.

Chợt thấy Hoa Sĩ Kiệt nhắc người tránh tuốt lên cao, lòng nàng vô cùng hớn hở, vững tin nơi tài nghệ của người yêu.

Tư Đồ Hạnh trước khinh công tuyệt xảo của đối phương cũng thầm khen ngợi, vội lắc mình dùng thế “Cô Hạc Ma Vân” lướt lên chặn lại.

Hoa Sĩ Kiệt người đang giữa vời thấy Tư Đồ Hạnh phóng mình đuổi theo, liền nhếch môi cười lạt :

- Tại hạ xin hoàn lại một chưởng!

Thân ảnh theo lời nói quanh vòng trở lại, hữu quyền nhắm chuẩn vào Tư Đồ Hạnh quật xuống.

Ầm!...

Quyền kinh như một toà núi gió từ trên cao đè ập xuống, Tư Đồ Hạnh mất ngay tốc độ thăng lên, thân hình lập tức xệt chéo xuống góc tận, thờ phào một hơi :

- Chiêu Bang quyền trấn sơn khá lắm! Võ công của ranh con đường như dẫu kín chẳng lộ!

Hoa Sĩ Kiệt cũng xà người đáp xuống ngay trước mặt Tư Đồ Hạnh, cười lạnh lạt :

- Tiên bối quá ngợi khen!

Tư Đồ Hồng mặt hoa thêm rạng rỡ, giọng tiếng hỏi sang :

- Thế quyền mà nơi giữa chừng Hoa đại hiệp đánh ra đến mây gió đổi sắc kia, tên gọi là chi?

Hoa Sĩ Kiệt cười khiêm tốn :

-Cô nương quá khen thôi, chiêu vừa rồi gọi là “Băng quyền trấn sơn hà”, là một chiêu tầm thường người mới luyện võ ai cũng biết!

Tư Đồ Hạnh hừ to :

- Ranh con đừng vội đắc ý, hãy ném một chỉ của lão phu !

Lồng trong tiếng quát, tay hải nhắc ra trước, 4 ngón cụp vào trong, ngón cái chĩa ra ngoài, lắc lư điểm nhẹ vào lồng ngực Hoa Sĩ Kiệt.

Tư Đồ Hồng thấy thế la to :

- Vân ảo chi! Hoa đại hiệp tránh mau!

Hoa Sĩ Kiệt vội phóng mình xẹt ngang phía trái ba bước, vừa vịn một tiếng soẹt rít véo qua người, vạt áo dưới nách bị chỉ phong liếc qua, thủng một lỗ khá to.

Tư Đồ Hồng hấp tấp lao tới vồn vập hỏi thăm :

-Có bị thương chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu cười gượng :

- Không sao! Chỉ bị rách một lỗ nơi vạt áo!

Tư Đồ Hồng thần sắc vẫn chưa hết lo âu :

- Nếu như Vân áo chỉ xoi trúng vào ngực, đừng nói thân hình bằng xương bằng thịt mà dù có được đúc bằng sắt thép cũng bị xuyên thủng ngay!

Nàng thở nhẹ một tiếng tiếp lời :

-Tôi đã mục kích tại Độc Long cốc, cha tôi điếm ra một chỉ mà một cội cây hơn người ôm cũng bị xuyên thủng qua tận phía bên kia.

Hoa Sĩ Kiệt cười to :

- Chỉ lực của lão tiên bối quả phi phàm, tại hạ đã thỉnh giáo rồi. Giờ đến phiên tại hạ hầu lại một chỉ!

Người chàng đồng thời nhắc động, khẽ lắc mình đã đến cạnh đối phương, ngón giữa tay phải chiếu thẳng vào Khí Hải huyết nơi ngực Tư Đồ Hạnh bắn ra một chỉ.

Ngọn chỉ kẹp theo một luồng khí kinh màu trắng, từ đầu ngón tay cuộn cuộn thoát ra, càng lúc càng dày.

Một vòng chu vi hơn 5 trượng bỗng chốc nổi lên một luồng lốc xoáy dị thường, không khí bốn bên chừng như bị hút vào trọng tâm và từ từ ập thẳng đến hướng của Tư Đồ Hạnh.

Trước cục diện dữ dằn ấy, Tư Đồ Hạnh tháo mồ hôi hột kinh mang :

“Chỉ lực của tên ranh này không thua chi Vân ảo chỉ của ta, từ lâu nghe danh Trung Nguyên có một loại Thiên Cơ Chỉ lợi hại tuyệt cùng, có lẽ là nó đây!”

Chợt nghe tiếng Tư Đồ Hồng hốt hoảng kêu lên :

- Cha tránh mau, không nên đỡ thẳng ngọn chỉ!

Tư Đồ Hạnh càng như bị kích động tự ái, hừ lên :

- Không lẽ cha lại đi sợ thế chỉ tầm thường ấy à?

Miệng thốt xong, song chưởng đã đẩy bắn ra đối kháng.

Hai luồng kinh lực kẹp theo tiếng xé gió rợn người lập tức tông thẳng vào luồng khí kinh màu trắng.

Bằng!...

Ầm!... Ầm!...

Những tiếng nổ dồn dập như trời long đất lở.

Hoa Sĩ Kiệt trong âm thanh ù ù ù ù ấy sắc mặt biến nhanh thân ảnh chao nghiêng về một phía.

Chàng cả giận rống lên :

- Hãy đỡ thêm một chỉ của tụi tui!

Cùng với tiếng quát vừa thoát ra, bóng hình chàng phất phơ như một u

hồn xẹt nhanh trở lại, năm ngón tay quặp cong như vấu sắt, cào mạnh lên vai Tư Đồ Hạnh.

Thế trao đã lạ lùng, lực đạo lại kinh mãnh như sóng bể gặp phong ba, âm âm phủ xuống bờ vai đối thủ.

Tư Đồ Hạnh vừa nghe đầu vai đau nhói, sát cơ vụt nổi bùng sôi, găm lên một tiếng như sấm rống, tà áo xanh lập tức căng phồng, thân hình rùn thấp hơn phân nửa, hai tay quấu vào vào nhau rồi tổng vèo trở ra.

Tư Đồ Hồng khiếp hãi rú lên :

- Độc Long Trao!

Hoa Sĩ Kiệt cũng mặt mày đổi sắc :

- Lão tiên bối chẳng phải đã hứa là không sử dụng Độc Long trao hay sao?

Tư Đồ Hạnh cười âm độc :

- Nhưng giờ đây, ta nhận thấy không thể để người sống sót, ranh con đành số vậy!

Thế trao vẫn lừ lừ ụp tới mình chàng.

Tư Đồ Hồng hấp tấp gào lên : -Cha!..

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tiếng cười mê hồn

Nghe tiếng thét bi thương của con gái, Tư Đồ Hạnh thở dài một tiếng, đành thu thế trao trở về. Hoa Sĩ Kiệt cười khiêu khích:

- Sao lão không xuống tay? Tại hạ chưa chắc đã sợ đôi vuốt mèo ấy!

Tư Đồ Hạnh giận đến râu tóc dựng ngược, găm lên như cọp đói:

- Tiểu tử chọc lão phu tức chết đi được!

Tư Đồ Hồng thấy cha khí giận xung thiên, sợ Hoa Sĩ Kiệt khích thêm một lời thì chắc cha chẳng dung tha cho chàng, vội nũng nịu cất lời:

- Cha! Người lớn chẳng chấp trẻ nhỏ. Cha tuổi tác chừng ấy, hà tất ganh đua hơn thua với kẻ hậu sinh đáng tuổi con mình. Thời gian cũng chẳng sớm nữa, chúng ta đi cho rồi!

Tư Đồ Hạnh thở phào một tiếng như để trút bớt tức tối, nhìn Hoa Sĩ Kiệt rít lên:

- Tiểu tử, tha cho ngươi hai lần, không có lần thứ ba đâu. Ngươi liệu đó.

Rồi quay sang con gái cứng nói:

- Hồng nhi, chúng ta đi thôi!

Hoa Sĩ Kiệt hừ một tiếng đáp ngay:

- Nếu như trên Lạc Nhạn Phong tại hạ chẳng tìm được lão, thì một năm sau cũng tới Độc Long Cốc mà tìm.

Tư Đồ Hạnh ngửa cổ cười khanh khách:

- Tốt lắm! Lão phu sẽ đợi mi!

Tiếng cười chưa dứt, lão giơ tay xốc lấy Tư Đồ Hồng, lao mình vào không trung, như hai đám mây nhạt lúc cao lúc thấp vài lượt đã mất hút vào bóng đêm. Song giọng cười vẫn rền vang lúc sau mới dứt.

Đôi mắt nhìn theo bóng cha con Tư Đồ Hạnh khuất tầm mắt, thù hận yêu thương chen lẫn, lòng ngổn ngang trăm mối, chàng bất giác ngửa mặt nhìn trời thở dài thườn thượt. Lúc ấy vào thượng tuần tháng chín, vầng trăng non như chiếc lược ngà cài giữa tóc mây, Hoa Sĩ Kiệt nhìn trăng lấp lánh, nhắm tính thời gian chỉ còn ba ngày là tới kỳ Xà Hà Tiên Tử mở hội khai sáng Bình Thiên giáo tại Lạc Nhạn Phong, chàng cần có mặt trong đêm ấy.

Chàng tức tốc lắc người, thi triển tuyệt học khinh công vun vút lao nhanh về Lạc Nhạn Phong. Đêm đã khuya, bốn bề tĩnh mịch trong giấc ngủ muôn loài. Trên quan đạo, từng lọn gió thu hiu hắt, chỉ có tiếng đế nỉ non từ những vạt cỏ ven đường đưa lên. Hoa Sĩ Kiệt gia tăng thêm tốc độ, thân hình như chuỗi lưu tinh lướt trên mặt đường. Vượt qua chùng bảy tám dặm đường, chợt nghe nơi cụm rừng phía trước không xa có tiếng hò hét giao tranh. Chàng vội thu thân pháp, dừng lại nghiêng tai lắng nghe, cảm thấy tiếng hò hét sát phạt ấy thật khác thường. Chàng bèn giở thuật Lãng Không Hư

Độ bản mình lên ngọn cây bên đường, lại mượn sức đàn hồi của ngọn cây này nhảy qua ngọn khác.

Chẳng mấy chốc chàng đã tiến sát bìa rừng nọ, ẩn mình nhìn xuống. Cảnh tượng ở đó khiến chàng nhất thời sửng người. Dưới ánh trăng rạng tỏ, chàng thấy nơi rừng có bảy đấu thủ đang giao đấu. Bốn tên tay đều cầm khí giới đang lăn xả hợp công một thiếu niên gầy gò, bên cạnh có hai tên khoanh tay đứng nhìn, lưng quay về phía Hoa Sĩ Kiệt nên chàng

không trông rõ mặt mày.

Bốn tên cầm khí giới tên nào tên ấy vạm vỡ vô cùng. Tuy y phục khác nhau, song binh khí đều nhất loạt giống nhau. Mỗi tên một thanh chĩa dài đang nhắm vào các yếu huyệt trên mình thiếu niên, chiêu nào xuất ra cũng là độc thủ. Kịp nhìn rõ mặt mày bốn gã nọ, Hoa Sĩ Kiệt bất giác rùng mình, vì tên nào cũng mặt xanh mắt lồi, tóc tai phủ mặt, hình dáng nửa người nửa quỷ.

Chàng lại nhìn gã thiếu niên, vóc dáng mảnh mai như cành liễu trước gió, đầu đội mũ công tử, mình khoác áo nho sinh màu xanh, trên tay không có binh khí, chỉ ôm một cây cổ cầm, thùng cầm vung lên loang loáng, đánh dạt tất cả những mũi chĩa lợi hại của bốn tên kia đâm tới. Chỉ thoáng mắt, hai bên đã giao đấu hơn hai mươi chiêu, chàng thiếu niên vẫn uy phong lẫm lẫm, không hề tỏ vẻ nao núng.

Hoa Sĩ Kiệt ẩn mình kín trên ngọn cây, thấy vậy khen thầm: "Võ công của thiếu niên kia quả thật cao cường. Nhưng sao bóng người quen quá, dường như ta đã gặp ở đâu rồi?" Đang lúc moi óc cố nghĩ lại, chợt nghe tiếng cầm "tinh" một tiếng, đã thấy một trong bốn tên kia hự một tiếng ngã nhào xuống. Hoa Sĩ Kiệt càng thêm kinh hãi. Ba tiếng cầm liên tiếp ngân lên, ba gã còn lại, như tên trước, đều ngã vật ra giã giữa rên la một lúc mới lịm đi nằm yên, hiển nhiên là đã trọng thương cả rồi.

Hoa Sĩ Kiệt không khỏi bàng hoàng. Bốn người đánh một quả thật đáng ghét, nhưng thiếu niên kia không biết dùng thủ pháp chi liên tiếp đánh trọng thương bốn kẻ. Thanh cổ cầm trên tay gã thiếu niên hình như có điều gì rất cổ quái. Đang lặng người suy nghĩ, chàng chợt thấy một trong hai gã đứng quay lưng về phía chàng khi nãy tay sờ đốc kiếm như muốn xông vào trận. Lại bất thần có tiếng hô lớn từ ngoài rừng vọng vào:

- Bảo chủ giá lâm!

Thanh âm rền vang như chuông đồng, tưởng như cả buổi chưa dứt. Hoa

Sĩ Kiệt bàng hoàng :”Bảo chủ nào đây?” .Trên giang hồ tất cả có bốn đại bảo. Tây Tạng có ba, chỉ còn một Quỷ Bảo ở Đồng Quan,vậy tên Bảo chủ này là Bảo chủ nào?” Hoa Sĩ Kiệt phóng mắt theo hướng đó, đầu tiên thấy xuất hiện bốn tên đồng tử áo ngũ sắc, đi sau là một quái nhân đáng khiếp, lùn tịt dị thường, đầu to cộm, mắt lồi ra ngoài, mũi đỏ hơn táo chín, môi dày cộm thâm đen, mình khoác áo dài đen quét đất, tuổi độ sáu mươi bảy mươi. Nhìn chẳng khác Quỷ vương tái thế. Nhưng bước đi của y lại phiêu du như cưỡi gió nương mây. Hoa Sĩ Kiệt cũng thấy kinh thâm cho thuật khinh công tuyệt diệu của lão, thật đã đạt tới mức lô hoá thuần thanh rồi. Mắt chàng vẫn không rời quái nhân,thấy theo sát sau lưng lão là gã đại hán hộ vệ mặt mày hung dữ. Lão tới giữa rừng thì tên chạm vào chuôi kiếm khi nãy rập mình vái chào:

- Cung nghinh Bảo chủ!

Lão quái nhân vội xua tay ra dấu:

- Hiền đệ, miễn lễ!

Qua đó, hoa Sĩ Kiệt nhận ra ngay thân thế của hai người. Theo lời đồn trong thiên hạ, Quỷ Bảo có nhị sát. Đại sát thân hình lùn thấp, nhưng là tên có võ công tả đạo độc bá giang hồ. Vậy thì lão lùn kia nhất định là Quỷ Bảo bảo chủ Tống Dực. Chàng đã nghe trên giang hồ đồn đại Xà Hà Tiên Tử đã liên kết với Quỷ Bảo nhị sát. Quả nhiên hai người từ Đồng Quan ngàn dặm tới đây không ngoài mục đích phá hội Lạc Nhạn Phong.

Lão quái nhân đưa mắt nhìn bốn kẻ bị thương, lạnh lùng hỏi:

- Hiền đệ, kẻ nào đã đả thương bốn đại cao thủ của Bảo chủ ta thế?

Chàng thiếu niên lập tức đáp lời:

- Dạy cho bốn kẻ đó một bài học cón con, đáng chi bảo chủ phải quan tâm?

Đôi mắt lão quái như mở rộng hơn mấy lần. Đôi mắt lão vốn đã vừa to vừa lồi, bây giờ trợn tròn lên như vậy, càng kinh khiếp, như hai hòn lục lạc ngời ngời sát quang chiếu thẳng vào thiếu niên áo xanh nọ. ánh mắt chàng thiếu niên chạm phải luồng nhân tuyến ấy thì hình như khẽ rúng động. Chưa dứt tư lự, lão quái nhân chợt hừ một tiếng quát:

- Ranh con to gan, dám đánh trọng thương người của Quỷ Bảo!

Thiếu niên áo xanh bĩu môi khinh miệt:

- Người của Quỷ Bảo có gì đáng sợ, cũng hai con mắt, hai lỗ mũi, một cái miệng,...

Lão quái nhân không kìm được, thét lên giận dữ:

- Ngông cuồng!Câm miệng lại cho ta!

Thiếu niên áo xanh cười dừng dừng:

- Bảo chủ, xin hãy sáng suốt một chút. Nơi đây lúc này ai cũng có quyền lên tiếng nói chuyện cả. Khu rừng này của riêng Bảo chủ hay sao?

Chàng thiếu niên cười khẩy rồi tiếp:

- Bảo chủ nên tự trọng. Bảo chủ hình như đã chọn lầm người để tỏ rõ oai phong rồi!

Hoa Sĩ Kiệt núp trên cây nghe lời đối đáp của thiếu niên công tử không khỏi không phục hào khí của chàng ta, ít nhiều cũng dành cho chàng ta chút thiện cảm. Vì rằng Đồng Quan Quỷ Bảo, võ công cao thâm khó lường, người trên võ lâm nghe tới đều xanh mặt e dè. Trên giang hồ còn đồn đại mấy câu về rằng:

Tứ Bảo dấy động

Võ lâm nghiêng ngửa

Mà Quỷ Bảo Đồng Quan lại có tiếng tăm nhất trong bọn.

Quỷ Bảo chủ nghe lời nói của thiếu niên nọ ùng ùng tức giận, quay ra lệnh cho bọn thuộc hạ cao thủ sau lưng:

- Bọn người kẻ nào bắt tên ranh này phân thân cho ta!

Sáu tên đồng rập mình cung kính:

- Tuân lệnh!

Cùng lúc, sáu tên rút phăng khí giới cầm nơi tay, xông lên một lượt. Hoa Sĩ Kiệt bất bình nghĩ thầm: "Bọn người Quỷ bảo này ý đồng hiếp cô, thật trái với quy tắc của võ lâm!" Đoạn tựa như cánh đại bàng xé gió, từ trên ngọn cây chằng quăng mình xuống chặn trước sáu gã đại hán, uy nghiêm như thiên tướng. Đang chuẩn bị tấn công bất thần từ trên không vọt xuống một bóng người chặn trước mặt, sáu tên giật mình không hện mà cùng thối lui ba bước. Quỷ bảo thấy Hoa Sĩ Kiệt thân pháp nhanh nhẹn như vậy cũng giật mình hoảng hốt, song lập tức lấy lại bình tĩnh, trừng mắt thét:

- Người là ai?

Hoa Sĩ Kiệt đứng sững như cột đồng, sang sảng cất tiếng:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt!

Quỷ bảo bảo chủ nhíu mày ngạc nhiên:

- Phải chăng người chính là Thất Độc Kiếm Khách?

- Đúng vậy. Thất Độc Kiếm Khách chính là tại hạ!

Cùng với lời đáp, chàng rút thanh bảo kiếm bên mình vung lên chém một tiếng. Bảy đạo hào quang vụt loé sáng khắp khu rừng. Sáu tên cao thủ của Quỷ bảo mặt thấy đều biến sắc, một tên còn kinh hãi la lên:

- Y . . . y chính là Thất Độc Kiếm Khách rồi. . .

Vì từ Đồng Quan tới đây, dọc đường bọn y nghe không ít lời đồn đại bàn tán của người trên võ lâm về nhân vật Thất Độc Kiếm Khách trẻ tuổi vừa xuất hiện, cùng những hành vi dị thường của chàng. Bây giờ tự nhiên trên không vọt xuống một Thất Độc Kiếm Khách bằng xương bằng thịt, bảo sao bọn y không hoảng sợ cho được. Quỷ bảo chủ sau khi định thần nhìn kĩ thấy trước mặt chỉ là một thanh niên tuổi độ hai mươi, dáng vẻ thư sinh, liền buông tiếng cười khinh miệt:

- Thất Độc Kiếm Khách là cái giống gì?Bất quá là một tên chưa sạch nước mũi, đáng để ta bận tâm hay sao?

Hoa Sĩ Kiệt ngửa cổ cười lớn:

- Thất Độc Kiếm Khách ta tuy không đáng để ngươi bận tâm, song chưa bao giờ làm điều trái với quy tắc võ lâm, trước hung bạo cũng không cúi đầu khuất phục!

Quỷ Bảo Bảo chủ hỏi ngay:

- Ngươi không vi phạm quy củ võ lâm, không lẽ Bảo chủ ta vi phạm sao?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt:

- Các ngươi sáu người đánh một, sự thật rành rành, không phải là ý đồng hiệp cô, vi phạm quy củ võ lâm hay sao?Ta thật nhìn không quen mắt!

Thiếu niên áo xanh từ lúc Hoa Sĩ Kiệt xen vào đôi mắt cứ nhìn chàng đăm đăm, sắc mặt không ngớt biến đổi. Khi biết chàng là Thất Độc Kiếm Khách, sự thay đổi càng hiện rõ trên khoé mắt bờ môi. Gã đứng xoay lưng về Hoa Sĩ Kiệt lúc vừa rồi mà Quý Bảo bảo chủ gọi là hiền đệ chợt quay phắt lại vênh mặt:

- Các hạ nhìn không quen thì đừng có nhìn, kéo mang hoạ vào thân!

Hoa Sĩ Kiệt dẫn giọng:

- Lũ các người cút mau. Còn chậm trễ, đừng trách ta. . .

Y ngửa cổ cười vang:

- Ranh con nông cuồng!

Đôi tay y vụt thò ra, hai bàn tay xương xẩu như vuốt quỷ chụp về phía chàng, nhắm vào ba đại huyệt trên ngực chàng. Y xuất chiêu thần tốc, mà thủ pháp lại quái đản vô cùng. Từ kẽ tay bốc lên làn khói đen mỏng mảnh. Thiếu niên áo xanh chợt kêu lên kinh hãi:

- Đó là độc trào, thiếu hiệp mau tránh!

Hoa Sĩ Kiệt ngay lập tức, dùng thân pháp Độn thân mê tông, lắc vai một cái, đã biến mất rồi. Đáp xuống ngay cạnh chàng thiếu niên, Hoa Sĩ Kiệt vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ thiếu hiệp quan tâm chỉ điểm cho!

Thiếu niên áo xanh cười mỉm đáp:

- Thật ra vừa rồi thiếu hiệp chỉ cần vận khí băng hàn đã có thể cự lại độc trào của phó Bảo chủ rồi!

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói thì rúng động nghĩ thầm:”Tại sao y biết ta có khí công bằng hàn, có thể đương cự với độc thảo ?Thật ra y là ai?” Đang băn khoăn về lai lịch thiếu niên nọ thì một luồng kinh phong ập tới sau lưng. Hoa Sĩ Kiệt tức tốc quay người lại, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay theo tiếng quát của chàng lia ra như ánh chớp. Quý Bảo Bảo chủ thất thanh kêu:

- Hiền đệ lui lại mau. Chớ nên đụng vào lưỡi kiếm trên tay hấn!

Phó Bảo chủ Thượng Quan Hùng đang trên đà bước tới, nghe tiếng gọi lập tức hồi bộ, bấn mình lùi xa hơn hai trượng. Hoa Sĩ Kiệt lưỡi kiếm đã vung lên, sát khí bốc lên đỉnh đầu, đâu dễ tha cho đối thủ, bèn vọt theo bén gót, kiếm quang không ngừng bao phủ Thượng Quan Hùng. Tường đầu gã phó Bảo chủ đã mất mạng dưới kiếm Thất Độc, thành linh sáu tên đại hán lúc nãy nhảy ra cứu nguy cho đồng bọn. Hoa Sĩ Kiệt hét to một tiếng, tức thì kiếm quang thoáng động, một tên cao thủ Quý Bảo cả đầu lẫn một bên vai bị hốt phăng khỏi thân, máu tươi như mưa hồng thấm đất. Năm tên còn lại sững người, mặt cắt không còn giọt máu. Không thể tin một cao thủ Quý Bảo, chỉ một chiêu đã vong mạng bởi một kẻ trẻ tuổi như vậy. Bảo chủ giận râu ria dựng ngược, hét lên một tiếng như sấm:

- Xông lên. Các người xông lên. Trong vòng ba chiêu hãy lấy mạng tên ranh đó cho ta!

Tuy biết tài nghệ đối phương cao hơn, song lệnh truyền của chủ vẫn mạnh hơn. Cả bọn lại xông vào một lượt. Hoa Sĩ Kiệt sát khí ngùn ngụt, trường kiếm trên tay chĩa thẳng vào Bảo chủ Quý Bảo, quát lớn:

- Ta với người chẳng có thâm thù. Nhưng ta không vừa mắt lối ỷ đông hiếp cô của lũ người. Nếu như các người quyết cùng ta giao tranh, e là không ai sống sót đi khỏi đây!

Bảo chủ Quý Bảo cười khèn khẹt:

- Con chó này cuồng ngôn quá đỗi,phó Bảo chủ cũng lên đi thôi!

Thượng Quan Hùng dẫn giọng:

- Ranh con, nếu người chịu buông kiếm đầu hàng, lão phu sẽ tha cho người một con đường sống!

Gã thứ hai này giờ không nói, đột nhiên cất tiếng:

- Nếu bọn quý các người định xông lên một lượt, lão phu cũng phải xía vào thôi!

Nhờ ánh trăng, Hoa Sĩ Kiệt nhận ngay ra người đó chính là Phong Trần Tuý Khách. Chàng mừng rỡ kêu lên:

- Lão tiền bối không phải đã tới Lạc Nhạn Phong rồi hay sao?

Phong Trần Tuý Khách toét miệng cười:

- Đợi chút nữa nói chuyện sau. Để đối phó với lũ quý này trước!

Hoa Sĩ Kiệt bật cười:

- Lão tiền bối không cần nhọc sức. Đám quý con này vẫn bối có thể tự tiễn chúng về âm ty được!

Bị Hoa Sĩ Kiệt châm biếm như vậy, năm cao thủ Quý Bảo giận tới gân trán nổi vồng, đồng loạt xông vào, vũ khí trên tay vũ lộng ập thẳng tới chàng. Hoa Sĩ Kiệt ngọn kiếm loang loáng trên tay, hào quang toả ra xanh biếc một vùng. Một loạt âm thanh sắt thép chạm nhau vang lên chát chúa, kèm theo những tiếng rú hãi hùng. Một tên trong Quý Bảo bị kiếm quang phạt ngang hông thành hai đoạn. Nửa thân trên bắn ra xa có tới cả trượng, máu tung khắp khoảng không. Cùng trong tiếng rú hãi hùng, Hoa

Sĩ Kiệt xoay người, tay trái lạnh lẽo thêm một chương, ba tên cao thủ Quỷ Bảo chưa kịp hồi bộ thối lui đã bị chương phong cuốn đi hơn năm thước. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như ánh chớp, vọt mình theo tặng thêm cho mỗi tên một chương, ruột gan tim phổi mấy tên này tung cả ra ngoài chết tốt. Năm tên cao thủ Quỷ Bảo còn lại thoáng chốc đã bị tiêu diệt bốn tên, tên còn lại không còn hồn vía nào nữa, lùi về thế thủ. Hoa Sĩ Kiệt gầm lên như sấm:

- Ném thử một quyền của ta!

Tay trái liền đó quăng ra một ngọn Băng Quyền Trấn Thiên Hà. Quyền phong cuồn cuộn như vũ bão. Y chưa kịp trụ vững đã bị quyền phong đâm nát thân mình, bắn ra xa như một khối thịt vụn.

Quỷ Bảo bảo chủ sợ tới toát mồ hôi lạnh, hoảng hốt kêu:

- Băng Quyền Trấn Thiên Hà! Người là đồ đệ của Thất Sát Thần Bà?

Hoa Sĩ Kiệt cười lạnh lẽo:

- Thiếu gia chẳng phải đồ đệ của ai. Ráng đỡ kiếm!

Thần kiếm trên tay tức thì phóng ra một luồng hào quang xanh biếc tua tủa thẳng về phía Thượng Quan Hùng. Quỷ Bảo bảo chủ thấy thế công của Hoa Sĩ Kiệt vừa tàn độc, vừa kinh dị, hét lớn:

- Hiền đệ, tránh quachỗ tamau!

Thượng Quan Hùng lúc ấy đã rụng rời khiếp hãi, tự biết chẳng phải đối thủ của Hoa Sĩ Kiệt, nghe tiếng gọi như trút được nỗi sợ ngàn cân, hấp tấp vọt mình tới sau lưng Bảo chủ, miệng vẫn còn thở hào hển.

Hoa Sĩ Kiệt chẳng thèm truy sát, uy nghi bước tới trước mặt Bảo chủ. Thái độ của chàng khiến Bảo chủ vô cùng kinh ngạc, nhìn trân trối theo

từng cử động, thầm nghĩ:”Bao nhiêu năm không đặt chân vào Trung thổ, ai ngờ đã mọc ra lăm cao thủ như vậy?” Sắc thái cuồng ngạo lập tức biến mất. Hoa Sĩ Kiệt tiến tới cách Bảo chủ chừng năm thước, thấy đôi mắt lão lạnh tinh quang chiếu thẳng vào mình cũng rúng động trong lòng, nghĩ thầm:”Tên Quý Bảo Bảo chủ này trời sinh dị tướng dị hình, lại luyện được lăm công phu tà môn, được thấy tận mắt đêm nay mới hay lời đồn chẳng ngoa!”

Bảo chủ chột háng giọng, cất tiếng trước:

- Ranh con tuổi trẻ mà thân đầy tuyệt kĩ. Thật hiếm có. . .

Hoa Sĩ Kiệt ngắt lời:

- Bảo chủ! Quá khen!

Đột nhiên, gã Quý Bảo bảo chủ đổi thái độ, ngửa mặt buông tiếng cười như điên như dại. Hoa Sĩ Kiệt nhú mày nghĩ thầm:”Tên Quý Bảo này không hiểu muốn giở trò chi?Sao tự dừng lại cười như vậy?” Phong Trần Túy Khách kiến văn quảng bác, thấy giọng cười khác thường, quay qua thiếu niên áo xanh hỏi nhỏ:

- Lão đệ nghĩ sao?

Thiếu niên khẽ giọng đáp lại:

- Nghe tiếng cười cảm thấy như nhấp rượu mạnh. Toàn thân phiêu diêu hư cảm!

Phong Trần Túy Khách gật đầu:

- Đúng thế. Từng nghe lão Quý Bảo này luyện được thuật cười mê hồn, gọi là Mê Hồn Tâm Khiếu. là nó đây chẳng?

Lão liền cao giọng gọi:

- Hoa Sĩ Kiệt, mau thư thái tâm thần. Đừng nghe giọng cười Mê Hồn Tâm Khiếu của lão Quỷ Bảo đó!

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói hoang mang kinh ngạc. Lúc đó chàng cũng đã cảm thấy choáng váng đầu óc, tứ chi bải hoải rồi. Chàng định thần quát lớn:

- Bảo chủ tự đừng cười như điên như dại, không sợ mất thể thống Bảo chủ sao? Nếu người còn tiếp tục, tại hạ sẽ ra tay ngay!

Kiểm trên tay liền đó loé lên hào quang. Quỷ Bảo chẳng chút lay động, tiếng cười trong miệng vẫn không ngớt, càng lúc càng thê lương lạnh lốt. Phong Trần Túy Khách vội dùng truyền âm nhập mật nói:

- Công lực của lão đệ hiện giờ có lẽ đã hao hụt không ít, mau dẹp bỏ tạp niệm điều tức hành công, đừng nên ra tay!

Hoa Sĩ Kiệt vận công, quả nhiên thấy công lực suy giảm khác thường. Chàng kinh hãi vô cùng, lập tức ngồi xếp bằng xuống đất, gác bỏ tạp niệm, định tâm điều khí định thần. Lúc ấy, tiếng cười bỗng chuyển thành rùng rợn âm u, quái đản như giọng sói tru, như tiếng chim rúc cảm đăm đăm khuyamất bạn. . . . Phong Trần Túy Khách cùng Hoa

Sĩ Kiệt ngồi lì trên mặt đất, trán lấm tấm mồ hôi, thần sắc dần dần khác lạ. Thiếu niên áo xanh lúc ấy cũng ngồi im trên mặt đất, chiếc cằm nhẹ nhàng buông tiếng réo rắt, dường như chỉ đủ cho y nghe mà thôi. Tuy thế, tiếng cười quái đản của Bảo chủ Quỷ Bảo, rất lạ, không thể át nổi cảm âm. Chàng thiếu niên vẫn bình tĩnh nhắm mắt, thần sắc ung dung tự tại. Bất thần, một đạo ngân quang lấp lánh xẹt bắn vào Linh Đài huyệt của chàng thiếu niên. Chàng thiếu niên không mở mắt song thính giác vô cùng linh mãnh. Vừa thoáng thấy tiếng gió rít, chàng hừ nhẹ một tiếng, tay phải nắm lấy thân đàn lia chéo ra sau. "Tinh". "Toong" mấy tiếng, luồng ngân quang tắt ngấm. Quỷ Bảo bảo chủ mặt tái xám, hai tay đồng

lượt vung lên, hai luồng mưa bạc theo tay toả ra nhấp nhoáng, một hướng về phía Hoa Sĩ Kiệt, một thẳng hướng Phing Trần Tuý Khách bay tới. Hai người lúc này đang định tâm vận khí chống lại giọng cười ma quái, biết ám khí phóng tới nơi mà không cách nào né tránh. Giữa lúc cái chết của hai người chỉ cách chân tơ kẽ tóc, đột nhiên một luồng chưởng kinh ngoáy vòng qua đỉnh đầu Phong Trần Tuý Khách, đồng thời một vầng bóng cầm véo qua trên đầu Hoa Sĩ Kiệt. Hai vầng mưa bạc vừa ập tới lập tức mất tan vào hư không. Quỷ Bảo Bảo chủ dứt giọng cười, kêu lên thảng thốt:

- Băng Hồn Mãn Càn Khôn! Người là gì với Băng Hồn Tiên Cơ?

Thiếu niên áo xanh không hèm quay đầu lại, giọng dừng dừng:

- Điều ấy người chưa xứng để hỏi. Bảo chủ người nếu còn dùng ám khí hại người, e là mấy mươi năm thanh danh trên võ lâm của người bị hủy trong một ngày!

Quỷ Bảo Bảo chủ lạ lùng gặng hỏi:

- Người nghe tiếng cười của ta mà không chút cảm giác gì sao?

Thiếu niên áo xanh nhếch môi cười nhạt:

- Tà không thể thẳng chính! Tiếng cầm của ta có thể tránh được trăm tà!

Quỷ Bảo Bảo chủ mặt liền đổi sắc, trầm ngâm giây phút mới thốt lời:

- Nếu mi là cao đồ của Băng Hồn Tiên Cơ, lão phu có chút quen biết!

Thiếu niên áo xanh cười sắc lạnh:

- Người bỏ qua cho ta, nhưng người dám chắc ta sẽ bỏ qua cho người hay sao?

Quý Bảo Bảo chủ ngơ ngẩn một hồi, nhưng liền đó cười khan:

- Người thật không biết điều. Lão Phu một thân tuyệt học, thiên hạ đều biết. Nhắm sức mi chịu không nổi mười chiêu, người với Băng Hồn Tiên Cơ cũng có ít nhiều quan hệ, lão phu cũng không nỡ đả thương mi làm chi!

Thiếu niên áo xanh ngạo nghễ cười:

- Tại hạ với Băng Hồn Tiên Cơ thật ra chẳng có gì liên quan. Bảo chủ cứ việc ra tay, không cần e ngại. Nhưng nếu Bảo chủ cảm thấy tài nghệ kém người, muốn cứu vãn phần nào danh dự khỏi tổn thương hãy ra lệnh tên phó Bảo chủ sau lưng phải tự khoét một mắt để lại đây rồi hai người có thể tự do rời khỏi, không ai ngăn cản nữa.

Thượng Quan Hùng cả giận thét:

- Ranh con quả ngông cuồng quá sức!

Thiếu niên áo xanh trừng mắt:

- Ta đã có lời nguyện không lạm sát người trong võ lâm nên người mới thoát khỏi cái chết. Nếu phải người gặp ta sớm hơn đã không còn trên đời này từ lâu rồi!

Thượng Quan Hùng thấy Hoa Sĩ Kiệt, Phong Trần Tuý Khách đều vẫn còn ngồi xếp bằng, mắt nhắm nghiền, dường như vẫn còn bị ảnh hưởng bởi giọng cười ma quái của Bảo chủ, nhất thời vô phương khôi phục. Do đó, đảm khí thêm mạnh, gã từ sau lưng Bảo chủ bước lên quát:

- Lão phu muốn lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của các hạ!

Thiếu niên áo xanh chẳng buồn liếc mắt tới y, hừ một tiếng, ngón tay khẽ

rung động sắp sửa bùng vào dây tơ trên cung đàn. Ngay lúc ấy, có tiếng người nói to:

- Huynh đệ hãy thông thả! Muốn lấy một mắt tên khốn này cần gì tiêu huynh đệ động tay, để tại hạ tay báo ân cứu mạng vừarồi!

Cùng với tiếng quát, một bóng người loáng động xẹt bắn đến trước mặt tên phó Bảo chủ Quý Bảo. Thượng Quan Hùng chưa hết giật mình đã cảm thấy trảo phong trùng trùng, một lượt xô tấp vào hướng mắt bên phải của gã. Quý Bảo Bảo chủ vội hét:

- Thất Cầm trảo! Hiền đệ coi chừng!

Tay phải y cấp tốc quạt xéo một chương nhằm giải nguy cho đồng bọn.

ầm!

Sau tiếng nổ rung chuyển mặt đất, Quý Bảo chủ thối lui ba bước, vẻ mặt hoang mang kinh hãi. Thượng Quan Hùng rú lên thảm thiết, hai tay bụm lấy mắt hữu, máu tươi từ kẽ tay rỏ xuống từng giọt! Thiếu niên áo xanh nhìn lại thấy Hoa Sĩ Kiệt đứng uy nghi giữa trận, trong tay còn tóm lấy một con mắt bết bát máu.

Thì ra Hoa Sĩ Kiệt sau một lúc định tâm điều khí tụ thần, công lực đã khôi phục hoàn toàn, lại gặp lúc Quý Bảo chủ ngưng giọng cười Mê Hồn Tâm Khiếu, nên mới xuất kì bất ý nhảy ra đột kích Thượng Quan Hùng. Phong

Trần Tuý Khách cũng đứng lên cười lớn:

- Lão Quý vương, còn chưa mau chạy đi. Muốn thử động thủ cũng Hoa lão đệ của ta sao?

Bảo chủ Quý Bảo lúc nãy cùng Hoa Sĩ Kiệt đối nhau một chương, đã

thâm kinh hãm lại cảm thấy võ công của thiếu niên áo xanh cao diệu khó lường, giờ nếu động thủ giao tranh chưa chắc đã nắm phần hơn. Tốt hơn cả là kiểm cố chuẩn trước. Lão bèn đăng hăng, nói chữa thẹn:

- Lão phu còn việc gấp phải làm, nể lão say mà món nợ máu hôm nay tạm dời lại khi khác.

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi ngạo mạn:

- Tại hạ với Quý Bảo các người xưa nay chẳng thù oán chi, chẳng qua thấy hành động các người thật quá đáng nên mới ra tay can thiệp. Đồ máu hôm nay đúng ra không do ta gánh vác. Song nếu Bảo Chủ đã có ý thế, vậy thì ngày mồng chín tháng chín tại hạ sẽ cùng lão hội kiến nơi Lạc Nhạn Phong.

Thượng Quan Hùng cũng nén đau đớn rít giọng hằn học:

- Thù mọcmắt này ta sẽ thanh toán với người tại Lạc Nhạn Phong!

Hoa Sĩ Kiệt cười dài:

- Huyết thù sâu nặng của tại hạ, tất cả cũng sẽ thanh toán hết tại Lạc Nhạn Phong, thêm một người cũng có đáng chi!

Quý Bảo Bảo chủ là tay cơ mưu xảo trá, thấy cục diện tới đây thì lái thuyền theo gió, cắt ngang:

- Tốt lắm, Bảo chủ ta sẽ đợi người tại Lạc Nhạn Phong!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Kết nghĩa Kim Lan

Nhìn thấy đoàn người Quỷ Bảo kéo nhau mất hút trong bóng đêm, Hoa Sĩ Kiệt buông tiếng cười:

- Thật dễ dãi cho bọn chúng quá!

Phong Trần Tuý Khách lắc đầu cười nhẹ:

- Tên Quỷ vương thối ấy võ công tà mị dị thường, đêm nay nếu không nhờ vị huynh đệ áo lam này dùng diệu cầm khắc chế giọng cười Mê Hồn Tâm Khiếu của lão chúng ta hẳn đã nguy dưới tay lão ấy rồi!

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy, tại hạ phải cảm ơn vị huynh đài này nhiều mới được.

Dứt lời xoay mình, vòng tay xá một lễ. Thiếu niên áo xanh hấp tấp trả lời:

- Không dám. Từ lâu nghe danh Thất Độc Kiếm Khách, đêm nay được tận mắt mục kích uy dũng, thật là bình sinh hữu hạnh.

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy cách thiếu niên không tới ba bước nên nhìn rất rõ diện mạo của đối phương, lòng không khỏi rung động, nghĩ thầm:

- Người này mi thanh mục tú, da trắng như tuyết, dáng vẻ phong lưu anh tuấn, quả là một mỹ nam tử hiếm có trên đời. Nhưng hơi có vẻ yếu điệu như nữ nhi.

Đôi mắt chàng vì thế không ngừng nhìn chăm chăm vào thiếu niên nọ. Trước cái nhìn như xuyên thủng cả y phục như thế, thiếu niên không

khỏi ngượng ngùng, đỏ hồng đôi má, nhẹ cười bông đùa:

- Huynh đài định tìm gì trên người tiểu đệ thế?

Hoa Sĩ Kiệt vội liếc sang nơi khác cười ngượng ngập:

- Không! Không có gì! Chẳng qua tại hạ thấy huynh đài mặt hoa da phấn, anh tuấn khác phàm, trong đời tại hạ lần đầu mới gặp nên không khỏi có chút thất lễ. Nhìn mãi sẽ quen thôi!

Thiếu niên áo xanh cười phác lên:

- Huynh đài quá khen, quá khen rồi!

Hoa Sĩ Kiệt quay sang Phong Trần Túy Khách:

- Lão tiên bối đã cùng Thiên Nhai Cuồng Nhân Bạch tiên bối chung đường đến Lạc Nhạn Phong rồi, tại sao còn lưu luyến chốn này?

Phong Trần Túy Khách xoa đầu cười hahả:

- Từ khi lão đệ đuổi theo cổ quan tài nọ, lão phu cùng Thiên Nhai Cuồng Nhân chậm bước thưởng ngoạn phong cảnh dọc đường. Vì lão phu đoán chắc lão đệ thế nào cũng trở lại đây tìm. Nào ngờ Thiên Nhai Cuồng Nhân có chuyện cần phải đi, lão phu rong ruổi một mình, lại gặp được vị huynh đệ Tư Đồ Không này!

Thiếu niên áo xanh được gọi là Tư Đồ Không liền đỡ lời:

- Lão tiên bối Phong Trần Túy Khách đây thật vui tính. Trên đường đi chuyện trò rất hứng khởi, quên cả mệt mỏi.

Phong Trần Túy Khách tu một ngụm rượu, cười khà:

- Ta và Tư Đồ huynh đệ đang ở trong khu rừng này kẻ đờn người ca thật là hứng thú, nào ngờ tên Phó Bảo chủ Quỷ Bảo Thượng Quan Hùng đi ngang qua đây sinh bụng thích cây cổ cầm trong tay Tư Đồ huynh đệ, định dùng cường lực chiếm đoạt, thế là đôi bên động thủ với nhau!

Hoa Sĩ Kiệt chặt lưỡi tiếc rẻ:

- Vậy mà vừa rồi không trừng trị chúng thẳng tay!

Tư Đồ Không cười nhẹ ôn tồn:

- Đừng trách tại hạ nhiều lời! Dù rằng võ công huynh đài có siêu quần tới đâu, cũng không nên tạo sát nghiệp quá nhiều, tránh. . . .

Chàng thấy những lời sau cùng không ổn lắm, nên nói tới đây thì ngưng bật. Hoa Sĩ Kiệt gật đầu buồn bã:

- Lời của huynh đài thật đáng ngàn vàng! Tại hạ cũng hiểu giết người quá nhiều chỉ chuốc thêm cường địch hại thân. Nhưng tại hạ do hoàn cảnh nuôi thành thói quen, ghét kẻ ác như tử thù. . .

Chàng bèn đem mối thù sư môn, cùng những chuyện gặp phải khi xuất sơn, tóm tắt thuật qua một lượt. Tư Đồ Không nhíu mày xót xa:

- Té ra huynh đài gặp phải quá nhiều bất hạnh như thế, thật khó trách nuôi thành thói quen hiểu sát. Song, Phật môn có câu: "Dung được người thì nên dung". Tội ai kẻ đó tự gánh chịu. Ta chỉ nên giết kẻ đáng tội chết mà thôi, ngoài ra nên trừng phạt cho họ sợ là đủ!

Hoa Sĩ Kiệt liên tiếp gật đầu, thầm nghĩ: "Võ công của huynh đệ này không những cao thâm khác thường, mà lòng dạ lại nhân từ, rộng rãi, thật hiếm thay. . . "

Nghĩ tới đây chàng vụt hỏi:

- Tư Đồ huynh hình như rất sùng tín Phật giáo?

Tư Đồ Không nhẹ cười:

- Tiểu đệ lúc nhỏ cũng thích chém giết. Từ lúc vì việc tư mà rời nhà ngao du, may mắn gặp một cao tăng chỉ điểm khiến cách nghĩ thay đổi. Tiểu đệ ngày nay khác với trước kia nhiều lắm! Bây giờ dù gặp ác ma hung bạo cũng tuyệt chẳng khinh suất sát hại.

Phong Trần Tuý Khách vụt xen lời:

- Vị cao tăng ấy là ai?

Tư Đồ Không đáp:

- Người chẳng ở cố định một nơi, song tuổi tác đã ngoài trăm, võ công cao thâm khó lường. Người đứng trên mũi đao của tại hạ đàm luận thiên cơ, Phật kệ hơn ba canh

giờ, cuối cùng điểm hoá cho tại hạ mọi bề, bảo tại hạ mau mau tới Lạc Nhạn Phong, tất có kì ngộ.

Nói tới đây, Tư Đồ Không bỗng ngừng lời, sắc mặt thoáng hiện ra một nét cười bí mật, rồi tiếp:

- Quả nhiên không sai. Tại hạ càng thêm tin tưởng đạo hạnh cao thâm của người.

Nghe nói Tư Đồ Không cũng đi Lạc Nhạn Phong, Hoa Sĩ Kiệt vui sướng vô cùng, vì khi mới gặp qua chàng thiếu niên anh tuấn này, chàng đã sinh lòng cảm mến rồi, sau đó, qua những lời lẽ luận đàm, thấy rõ thiếu niên lòng dạ rất hiền lương, chàng càng thêm kính phục. Bèn nói:

- Tại hạ cũng tới Lạc Nhạn Phong, vậy thì chúng ta cùng đường rồi!

Tư Đồ Không hân hoan, cười to:

- Nhà Phật hay nói tới chữ “duyên”. Chúng ta cùng đường, chẳng phải là có duyên với nhau hay sao? Chẳng hay huynh đài được bao nhiêu niên kỉ ?

Hoa Sĩ Kiệt nhanh nhẩu:

- Tiểu đệ hai mươi tuổi. Còn huynh?

- Đệ kém huynh một tuổi. Vậy chúng ta kết nghĩa huynh đệ được chăng?

Phong Trần Túy Khách thấy hai người tuổi tác tương đương, lại đàm luận rất tương đắc, nghĩ thầm:”Hai người kết nghĩa đệ huynh thật xứng lắm. Sau này trên bước đường giang hồ có thể giúp đỡ lẫn nhau, càng hay!”

Nghĩ thế liền buông lời hưởng ứng:

- Hai người đều thiếu niên anh tuấn. Tâm ý tương đồng, kết nghĩa kim lan rất phải điệu. Sau này giang hồ hành hiệp, có huynh có đệ, đỡ đần lẫn nhau!

Tư Đồ Không tiếp lời:

- Nếu Kiệt huynh không chê, xin nhận của tiểu đệ một lạy!

Dứt lời liền xốc áo, quỳ xuống lạy một lạy.

Hoa Sĩ Kiệt cũng vội vàng quỳ xuống đáp lễ:

- Được Tư Đồ đệ để mắt tới quả là cái phúc của Hoa Sĩ Kiệt này. Nhưng

ngu huynh thân vấy huyết thù, e rằng sau này liên lụy tới đệ. . .

Tư Đồ Không nghiêm nét mặt nói:

- Kẻ sĩ chết vì người tri kỉ! Chúng ta đã là huynh đệ, tuy không sinh cùng tháng cùng năm, nguyện chết cùng năm cùng tháng. Đồng hưởng phúc chia hoạ!

Phong Trần Tuý Khách nhanh tay bẻ một cành liễu, nhặt thêm vài chiếc lá khô, để trước mặt hai người lên tiếng:

- Xin lấy liễu làm hương, lá cây làm vàng nến, cùng lạy nhau ba lạy kết nghĩa chi giao.

Chờ hai người giao bái xong xuôi, Phong Trần Tuý Khách ngẩng mặt nhìn trời thấy vầng trăng đã chệch hướng Tây, thời gian vào độ canh tư trở lại. Ông quay đầu về phía hai người:

- Mông chín tháng chín chúng ta thế nào cũng phải có mặt tại Lạc Nhạn Phong, thời gian cận kề, chúng ta khởi hành đi là vừa!

Ba người lập tức trở thuật khing công, nhờ vào trời đêm vắng vẻ băng mình vun vút trên quan đạo. Phóng một hơi hơn ba dặm đường, đến lúc trời tỏ rạng thì ba người đã đến một toà thị trấn. Lúc ấy trời còn sớm, phố phường không ai mở cửa, chợ búa vắng tanh. Phong Trần Tuý Khách trong bầu hết rượu, cơn ngiên hoành hành nên cứ ngáp lia lịa. Lão liền đề nghị hai người chậm bước để lão tìm hàng rượu đồ đầy bầu. Ba người thu thân pháp, chậm rãi bước đi dọc theo đường phố. Trên hè phố vắng vẻ, ba người chỉ nghe tiếng bước chân mình rào rào trên đá sỏi, ngoài ra không một tiếng động.

Đột nhiên, từ phía sau một bức tường cao, có tiếng người rên rỉ khe khẽ. Giọng rên tuy rất yếu ớt, nhưng nghe rất rõ ràng. Hoa Sĩ Kiệt thính giác nhạy bén, phát hiện đầu tiên. Chàng biết có chuyện lạ vội dừng bước

lắng nghe. Trong tiếng rên không ngắt xen lẫn tiếng gọi bi thiết:

- Kiệt huynh ơi! . . . Kiệt huynh. . .

Hoa Sĩ Kiệt rung động thân mình, giơ tay chỉ vào bức tường cao, khẽ giọng bảo Tư Đồ Không:

- Tiểu đệ và Phong Trần Tuý Khách tạm chờ nơi đây để ngu huynh đi xem có chuyện gì!

Chẳng đợi hai người có ý kiến, Hoa Sĩ Kiệt vừa dứt lời thì đã lách mình cao tới ba trượng, với thế Xảo Yến Xuyên Vân, vượt qua bức tường. Thu nhanh thân pháp, chàng đáp nhẹ xuống, định thần nhìn kỹ thì thấy nơi vừa đặt chân là một trang viện rộng lớn.

Cảnh tượng bên trong khiến chàng giật mình nghi hoặc. Trong lầu cảnh vật thật hoa lệ. Trên một chiếc giường phủ gấm bông trướng hồng, tiếng rên vẫn không ngắt vọng ra. Và, trong tiếng rên ấy, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gọi nức nở:

- Kiệt huynh ơi,. . .

Xem lẫn vào đó lại có tiếng cười khả ố nữa. Hoa Sĩ Kiệt trong lòng lo âu, thầm nghĩ:”Nhất định nơi đây cường nhân đang giở trò cường hiếp con gái dân lành. Đã vào tới đây, bất luận thế nào cũng không thể nhắm mắt làm ngơ được”.

ý nghĩ thoáng qua, chàng đã lộn người phóng mình qua cửa sổ vào trong phòng, tay phải lăm lăm thanh Thất Độc Thần Kiếm, tay trái kéo màn lên. Vừa nhìn vào trong, chàng suýt kêu thành tiếng. Bên trong, một thiếu nữ loã thể đang nằm, tóc tai phủ mặt, thân thể lấm lem máu. Đè lên mình nàng là một gã đàn ông không mảnh vải che thân, mặt trùm kín trong một chiếc mặt nạ gớm ghiếc, gã này đang dùng sức mạnh để giở trò đòi bại. Hoa Sĩ Kiệt máu nóng trào lên mặt, nạt lớn:

- Quân bấtlương không được vô lễ!

Gã đàn ông nghe quát vội bản mình lao khỏi giường, bàn tay ấn nhanh vào mặt tường phía sau chiếc giường. Lập tức có tiếng xè xè vang lên, dường như tiếng cơ quan chuyển động. Hoa Sĩ Kiệt liếc nhanh về phía thiếu nữ, chột giật bản mình kêu lên:

- Quyên Quyên. . . Trời ơi, Quyên Quyên. . .

Thân hình lấm máu đang nằm sát trên gấm hoa bỗng nhích động khẽ, tiếp theo, một đầu người rũ rượi trong làn tóc rối hơi ngược lên, từ hai mắt ánh lên tia nhìn kinh hãi và mừng rỡ. Cuối cùng, đôi môi trái tim nhợt nhạt khẽ mấp máy:

- Kiệt huynh, cuối cùng huynh cũng tới, có phải muội đang mơ chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt lo âu tiếp lời:

- Quyên Quyên, mau mặc xiêm y. Huynh sẽ đưa muội rời khỏi đây ngay, có chuyện gì để sau hãy nói!

Bất thần, từ sau gian phòng bỗng vang lên âm âm như tiếng sóng đập vào vách đá. Quyên Quyên mặt liền đổi sắc, hoảng hốt kêu to:

- Kiệt huynh, mặc muội, mau đi đi, cơ quan trong nhà đã khai động. . .

Hoa Sĩ Kiệt biết ngay có biến, vội phóng tới định bồng Quyên Quyên lên tay. Ngay đó chàng cảm thấy sau lưng một luồng kinh phong ập tới. Chàng lập tức xoay nhanh mũi kiếm ra sau lưng, múa kiếm che hết hậu thân. Lục quang của thanh Thất Độc Thần Kiếm vừa nhoáng động đã nghe tiếng “rắc, rắc” nổi tiếp vang lên. Chàng quay phắt người lại, vừa vặn nhìn thấy bảy thanh trường kiếm từ bên vách lao ra đều bị kiếm của chàng chém gãy làm đôi, rơi lả tả trên sàn.

Từ bốn bên vách phòng, không hiểu từ ngõ ngách nào xuất hiện đông đặc những tên đại hán vai hùm, lưng gấu, người nào tay cũng cầm khí giới chĩa mũi vào Hoa Sĩ Kiệt chuẩn bị ra tay.

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ quát lớn:

- Các người là ai?

Gã đàn ông loã thể khi nãy giờ đây đã vớ được một mảnh màn che sơ hạ thể, để lộ ra chiếc ngực trần cùng hai cánh tay bị cụt một bên. Chẳng đợi Hoa Sĩ Kiệt cất lời, gã cụt lau sơ mặt, nghiêng răng trèo trẹo:

- Tên khốn họ Hoa, trảm một cánh tay cho ông!

Hoa Sĩ Kiệt sau khi chiếc mặt nạ tên đó rơi xuống nhận ra ngay đây chính là Hồng Trần Cuồng Sinh, lòng giận càng tăng, trở mũi kiếm vào y rít lên:

- Dâm tặc, đêm nay đừng mong thoát khỏi đây!

Hồng Trần Cuồng Sinh ha hả cười to, tay chỉ lên nóc lầu to tiếng nói:

- Hoa Sĩ Kiệt, người thử nhìn lên nóc lầu xem ai kia?

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn lên thấy trên nóc lầu xếp hàng ngang năm người. Chàng nhận ra ngay một tên trong bọn là Thù Thế Hận, bốn gã còn lại là bọn Hắc Hải Ngũ Cuồng.

ánh mắt chàng kín đáo liếc nhanh bốn phía, tất cả dường như đều là cao thủ trong Hắc Hải, ít nhất cũng năm sáu mươi tên. Mỗi khung cửa lớn bé đều có cao thủ chờ sẵn chặn ngấm. Qua phút sừng sốt, chàng lấy lại can đảm, buông tiếng cười hùng tráng:

- Cả lũ các người sẽ là oan hồn dưới Thất Độc Thần Kiếm của ta! Kẻ nào tới trước, kẻ đó chết trước!

Hồng Trần Cuồng Sinh nhếch môi âm trầm:

- Ranh con, chết tới nơi còn lớn lối. Đêm nay ta sẽ kết liễu mạng người tẩy sạch huyết hận!

Hoa Sĩ Kiệt lấy trong mình ra thanh quạt Thiên Dực Nhuyễn Điệp thả sang đối phương, lạnh lùng bảo:

- - Hồng Trần Cuồng Sinh, ta trả lại chiếc quạt cho người! Hãy dùng chiếc quạt ấy mà tiếp thiếu gia đôi chiêu.

Thì ra Hồng Trần Cuồng Sinh ngày trước trên quan lộ cùng Độc Long Cốc Chủ Tư Đồ Hạnh giao đấu, bị Tư Đồ Hạnh đánh rơi chiếc quạt Thiên Dực Nhuyễn Điệp này. Hoa Sĩ Kiệt ở lại sau rút nên nhặt được. Hồng Trần Cuồng Sinh đón lấy cây quạt cũ, lòng không khỏi khen thầm: "Tên này hào khí ngất trời, quả thật đáng phục". Hoa Sĩ Kiệt đứng sững giữa phòng, đôi mắt như ánh chớp, đảo quanh bốn phía cười nhạt:

- Một mình người động thủ, hay cả bọn các người lên cùng một lúc?

Từ trên giường, Quyên Quyên thều thào yếu ớt:

- Kiệt huynh mau thoát thân đi! Chỉ cần sau này chàng nhớ vì Quyên Quyên mà báo thù. . .

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt:

- Đại trượng phu sống gửi thác về. Ta quyết báo thù cho nàng hôm nay!

Phan Quyên Quyên ghen ngào :

- Thân muội đã tàn phế, công lực không còn, sống có ích chi. Huynh nên bảo trọng để sau này. . .

Hoa Sĩ Kiệt giọng sắc như thép:

- Ta vì nàng đã từng xông qua Xà Hà Yêu Hồ, đấu với Xà Yêu Tiên Tử, vậy thì lũ Hắc Hải Ngũ Cuồng xoàng xĩnh này có đáng chi?

Phan Quyên Quyên lắc đầu than khẽ:

- Toà lâu này trùng trùng cơ quan, Kiệt huynh, đừng bận tâm tới muội, mau tìm đường thoát thân là hơn.

Hồng Trần Cuồng Sinh ngạo nghễ cười to:

- Phan cô nương nói không sai. Toà lâu này bước bước đều có cạm bẫy. Người dù da sắt thân đồng, hôm nay cũng khó có phương thoát khỏi lâu này.

Hoa Sĩ Kiệt dẫn giọng:

- Nếu ta sợ lũ các ngươi thì đã không xông vào đây!

Thù Thế Hận buông mình rơi vào lầu, nhếch môi cười hiểm độc:

- Ranh con họ Hoa, hai lần đụng độ ta đều tha cho ngươi. Đêm nay phải đấu nhau vài trăm hiệp để quyết thắng bại!

Liền đó, y với tay ra sau rút thanh trường kiếm khỏi vỏ. Hoa Sĩ Kiệt vẫn đứng im, đưa mắt quét nhanh hai người, hất hàm khinh bỉ:

- Cả hai ngươi cứ xông lên một lượt, tránh thiếu gia khỏi mất thời gian!

Trước thái độ khinh miệt của đối phương, Thù, Hồng hai kẻ sát khí dâng

trong mắt, đồng lượt xuất thủ, phóng mình tới kẹp công. Hoa Sĩ Kiệt “hừ” một tiếng, thần kiếm loáng nhanh, tức thì đã đánh bật khí giới của hai người, khiến họ phait thối lui ba bước. Thù Thế Hận vô cùng kinh hãi:”Võ công của tên này so với lần gặp trước tiến bộ khá nhiều, sự tiến bộ vượt bậc khác thường, quả là ít thấy trên võ lâm. . . ”

Hồng Trần Cuồng Sinh cũng không kém phần kinh hãi:”Tên này đã mấy lần gặp nguy hiểm mà không chết, võ công lại mỗi lần một tiến, để gã sống tất gây nhiều hậu hoạ. . . ”

Trên ánh mắt bọn chúng lập tức ngùn ngụt sát khí, Hoa Sĩ Kiệt trông thấy cũng không khỏi rợn người. Vốn là kẻ cơ trí, chàng đảo mắt quan sát cục diện đôi bên. Những kẻ vây ngoài trận đều là những cao thủ nhất nhì võ lâm, nếu như bọn chúng luân chiến thì không những bất lợi cho bản thân, mà còn nguy hại tới tính mạng Quyên Quyên nữa!Chàng lập tức hú lên một tiếng hào hùng, giờ ngay kiếm pháp Thất Độc, khởi thế bằng một ngọn Đồ Giáo, rồi bỗng dừng chuyển sang thế Trầm Long, ánh kiếm tiếp nối giăng giăng như muôn ngàn sợi tơ biếc khiến Thù Thế Hận, Hồng Trần Cuồng Sinh hai gã như bị úp chụp giữa vòng đai kiếm ảnh. Hoa Sĩ Kiệt cười lớn:

- Không tới mười chiêu, cả hai sẽ làm quỷ không đầu dưới kiếm của thiếu gia!

Nhưng giữa lúc ấy, từ phía sau lưng chàng bỗng xốc tới một luồng khí nóng bỏng. Hoa Sĩ Kiệt kinh hoàng xoay người lại coi ai đã xuất kích. Thì ra là tên thứ tư trong Ngũ Cuồng:Hồi Thiên Cuồng Khách, ngọn khí giới dị hình trên tay y vừa điểm tới. Hoa Sĩ Kiệt rống to một tiếng, mắt ngời ánh hai đạo quang, miệng chàng tuôn ra cuộn cuộn một luồng khí trắng, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay cũng veo véo vũ lộng, liên tiếp xuất ra ba chiêu trong khoảnh khắc. Luồng nhiệt khí từ chưởng Tâm Hồi Thiên Cuồng Khách dốc ra lập tức bị luồng chân khí băng hàn của Hoa Sĩ Kiệt áp chế. Gã bất giác rùng mình, thất thanh kêu:

- Tên này đã luyện thành người tuyết!

Hoa Sĩ Kiệt ngạo nghễ cười:

- Tuyết khắc chế được nhiệt, Hồi Thiên Cuồng Khách người mau thu luồng nhiệt trở lại kéo nguy tới tính mạng.

Lão Cuồng Ma Giáo Chủ Dị Vân từ nãy đứng im lợc trận, thấy đồng bọn bị nguy thì thét lên:

- Hoa Sĩ Kiệt đừng vội đắc ý, ném thử một trảo của bản giáo chủ đây!

Năm ngón tay lão vụt quặp lại như móc câu, khói đen từ kẽ tay mờ mờ cuộn toả, nhanh như chớp chớp tới hướng vào lưng Hoa Sĩ Kiệt. Chẳng may may rồi trí, Hoa Sĩ Kiệt xoay nhanh người lại tống ra một chưởng, thanh Thất Độc Thần Kiếm trên tay đồng thời nhoáng thành một luồng lục quang che kín trước điện môn, động tác phát chưởng, xuất kiếm, liền lẹ nhanh chóng, khiến thế trảo của Dị Vân Giáo chủ lợi hại cũng chẳng dám chạm tới ánh kiếm đầy độc tố, bước phải thoái lui, thu Thiết Trảo trở về. Chỉ hai chiêu phản kích đã đẩy lùi được Dị Vân, Hoa Sĩ Kiệt càng phấn chấn, hú lên một tiếng hào hứng, nhún bước vọt theo truy kích. Nhưng lão ba lão hai trong Cuồng Ma đã lẹ làng phóng tới phía sau lưng chàng liên tay công kích để giải vây cho đồng bọn. Phút chốc bỗng lâm vào tình thế đầu đuôi thọ địch nhưng Hoa Sĩ Kiệt càng

nguy nan càng phấn chấn, không may may tỏ vẻ khiếp sợ. Hồng Trần Cuồng Sinh đột nhiên quát lớn:

- Hoa Sĩ Kiệt! Nếu người chẳng xuôi tay chịu trói, ta sẽ lập tức khai phát cơ quan để mi chết thảm nơi này.

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi cười nhạt:

- Ta chết thảm nơi đây bọn người cũng đừng hòng sống sót!

Hồng Trần Cuồng Sinh cười ngạo nghễ:

- Người nói vậy là sao?

Hoa Sĩ Kiệt cười khanh khách:

- Rất dễ hiểu! Một khi cơ quan trong lầu phát động, lầu sập người vong. Ta nếu chẳng thoát thân, lẽ nào bọn người thoát được. Một mạng ta nếu đổi lấy mấy mươi mạng chó của các người, chết cũng không uổng!

Hồng Trần Cuồng Sinh là kẻ cơ trí thâm trầm. Y biết rõ nếu cơ quan trên lầu phát động thì tất cả phải chịu chung số phận. Song y, lo âu không lộ ra mặt, vẫn lạnh lùng cười vang:

- Kẻ chơi với rắn, lẽ đâu chịu để rắn cắn? Khi cơ quan phát động chắc chắn bọn ta có cách thoát thân. Hoa Sĩ Kiệt, nếu người ngoan ngoãn xếp kiểm thu chương quy thuận bản giáo, may ra đêm nay có thể tránh khỏi vong mạng !

Hoa Sĩ Kiệt nạt to:

- ác nhân câm miệng! Trừ phi người chịu để ta bồng Quyên Quyên rời khỏi đây an toàn, bằng không, giữa chúng ta chắc chắn phải kẻ sống người chết!

Hồng Trần Cuồng Sinh cơn giận càng cao, quạt trên tay liên tiếp dốc ra những chiêu bí hiểm của Thiên Dực Kỳ Nhân. Bóng quạt nhất thời như phủ trùm không gian, chụp lấy Hoa Sĩ Kiệt. Thù Thế Hận cũng giở tuyệt chiêu Thần Kiếm Quán Nhật, lăn xả vào trong thế mãnh công. Anh kiếm giăng giăng như hào quang hồng nhật, nhằm vào các yếu huyệt đối phương. Hoa Sĩ Kiệt trước thế tấn công hùng hổ vẫn lăm lăm uy phong, thế kiếm xoay nhanh như gió lốc, đánh vệt tất cả thế tấn công của hai người.

Hồng Trần Cuồng Sinh một mặt lo tấn công, mặt khác quan sát diễn biến, thấy rõ phe mình tuy số đông song khó áp đảo nổi Hoa Sĩ Kiệt, liền gào to:

- Các người mau rời khỏi đây để phát động cơ quan giết chết tên khốn này!

Một gã đại hán trung niên trong giáo đồ Cuồng Ma tức tốc ứng lệnh, nhấn tay lên chiếc giường gấm. Tức thì tiếng xè xè vang lên, thoáng mắt, đám đại hán đứng tựa bên cạnh tường bỗng biến mất. Bốn tên đầu sỏ trong Ngũ Cuồng cũng lần lượt bắn mình lên nóc lầu mất dạng một cách bí ẩn vô cùng. .

Hoa Sĩ Kiệt rất đỗi hoang mang, thầm kinh hãi sự bố trí cơ quan khéo léo của địch. Nhưng không để chàng có thời gian phản ứng, Hồng Trần Cuồng Sinh hét lên một tiếng như sấm động, ngọn quạt trên tay đột nhiên xếp gọn lại đối qua kiếm pháp điểm nhanh vào huyết Cự Quan của Hoa Sĩ Kiệt. Hoa Sĩ Kiệt vừa nghiêng mình tránh đòn, Hồng Trần Cuồng Sinh đã nhanh như chớp nhào mình tới sát chiếc giường. Phan Quyên Quyên lúc này đã mặc xong y phục, thấy vậy kêu thét lên:

- Kiệt huynh, đừng để cho y tới gần chốt bãm cơ quan!

Hoa Sĩ Kiệt cả kinh định phóng theo dùng kiếm chặn lại, song bị Thù Thế Hận tấn công tới tấp khiến chàng vô phương thoát đi. Lòng chàng nóng như lửa đốt. Hồng Trần Cuồng Sinh đã tiến tới sát chiếc giường mà chàng vẫn không thoát nổi sự vây bủa của Thù Thế Hận. Hồng Trần Cuồng Sinh âm thầm đặc ý, giơ tay toan bãm chốt cơ quan. . . Quyên Quyên quên phắt ình bị trọng thương, hấp tấp vừa lăn vừa bò tới căn mạnh vào tay Hồng Trần Cuồng Sinh. Y rú lên đau đớn, ngọn cước cấp tốc búng lên, đá Phan Quyên Quyên văng xa hơn trượng. Một tiếng “hự” nặng nề, nàng gục xuống sàn bất động. Hoa Sĩ Kiệt thấy vậy vô cùng đau lòng, sát khí bùng trong mắt, gầm lên một tiếng, một đòn tuyệt

kĩ dốc ra theo thế kiếm tựa sét giăng. Một luồng chớp loáng biếc xanh, Thù Thế Hận rống to đau đớn, cánh tay phải của gã bị lưỡi Thần Kiếm rạch dài hơn thước, máu tươi xối xả. Hoa Sĩ Kiệt nghiêng răng kèn kẹt:

- Hồng Trần Cuồng Sinh!Đêm nay ta quyết giết cho được ngươi!

Thân hình chàng cũng theo đó như cọp vờn mồi, phóng lẹ tới nơi. Hồng Trần Cuồng Sinh không dám chậm trễ cố nén đau giơ tay ấn nhanh lên mặt tường sau lưng. .

.

Ngay lúc ấy, bên song thoáng một bóng người, đồng thời, ba luồng ánh bạc vạch dài không khí lao vút vào trong lầu. lướt qua vai Hoa Sĩ Kiệt thẳng hướng tới Hồng Trần Cuồng Sinh.

Sựt!. Sựt!

Bàn tay của Hồng Trần Cuồng Sinh vừa đưa ra chưa kịp động thủ đã bị ba mũi ngân phiêu dính chặt vào tường khiến y không sao nén nổi đau đớn, rống lên dữ dội. Tuy vậy, gã đầu óc vẫn tỉnh táo, biết thế nguy cho mình liền mím môi rút bàn tay khỏi ba mũi phiêu quái ác. Tuy nhiên, vừa mới nhích động, cơn đau đã xông lên gan phổi, máu tươi qua kẽ hở muic phiêu chảy ròn ròn lóc bóc rơi xuống sàn lầu. Nhưng tình thế cấp bách, nếu không chịu nổi cơn đau nhất thời, cái chết tới trước mắt. Do đó, y lặn nửa mím môi, nhón mình tng một cước đá bật ba mũi phiêu khỏi tường để lấy lại tự do cho cánh tay duy nhất của mình. Dù vậy, y gân trán nổi vồng, bắp thịt trên khuôn mặt giật giật, mồ hôi ướt cả hai bên huyệt Thái Dương, đủ biết đau đớn nhường nào. mắt long sòng sọc, gã xoay phắt người lại. Phía sau, một chàng thiếu niên áo xanh anh tuấn khác phàm đã ở trong lầu. Ngoài ra còn có một lão già áo xanh, mặt đỏ gay như say rượu. gã sầm mặt quát hỏi:

- Người là ai?

Thiếu niên áo xanh không thèm đáp, quay sang Hoa Sĩ Kiệt vòng tay thi lễ:

- Tiểu đệ đến tiếp tay trễ, thật đáng trách!

Hoa Sĩ Kiệt thấy Phong Trần Tuý Khách cùng Tư Đồ Không đã tới lòng mừng rỡ, cười nói:

- Có hai người tới, mọi việc không còn gì đáng ngại nữa!

Tư Đồ Không kín đáo liếc sang Hoa Sĩ Kiệt cái nhìn nồng nàn:

- Kiệt huynh độc chiến quần hùng, tuyệt kỹ kinh người, tiểu đệ thật khâm phục vô cùng.

Thù Thế Hận một tay bịt chặt vết thương, mắt đăm đăm nhìn Tư Đồ Không không chớp mắt. Thấy vậy, Tư Đồ Không nổi giận hét to”

- Tên kia làm gì chong mắt nhìn ta như vậy?

Thù Thế Hận giọng đờm buồn:

- Người trông rất quen. Nhất là chiếc cổ cầm trên tay người. Rất giống Hạ Oanh Oanh, sư muội của ta!

Tư Đồ Không khẽ chớp động ánh mắt, cười nhạt ngắt lời:

- Người có phải muốn thử sự lợi hại của cây cổ cầm này chăng?

Dứt lời thanh cổ cầm trên tay nhẹ khua động một tiếng”tăng”, một luồng ngân quang xẹt ra như chớp nhoáng. Thù Thế Hận giật bản mình vội hươ bảo kiếm bảo vệ thân mình. Đồng thời buột miệng:

- Sát nhân cầm! Người đứng là Hạ Oanh Oanh sư muội!

Tư Đồ Không quát mắt quát:

- Thất phu, nếu còn nói năng bậy bạ nữa ta nhất định không tha cho người!

Chm thanh trầm trầm tử khí khiến Thù Thế Hận không khỏi rùng mình. Hoa Sĩ Kiệt thấy Tư Đồ Không chỉ rung khê cần đàn liền có ám khí bắn ra, trăm phát trăm trúng thì không khỏi kinh ngạc hồ nghi. Tư Đồ Không vụt trở tay ngay mặt Thù Thế Hận quát:

- Hai người còn chưa cú đi, đợi chết chẳng?

Hồng Trần Cuồng Sinh đã trọng thương khó lòng luyện chuyện, nhìn sang thấy Thù Thế Hận cũng bị thương vì Thất Độc Thần Kiếm, giờ đối phương lại thêm hai kẻ võ công cao cường, nghĩ nếu thừa cơ chạy thoát cũng chẳng hề chi. Đoạn cười gượng :

- Non xanh còn đó, chúng ta sẽ còn có ngày gặp lại!

Thù Thế Hận đôi mắt đỏ ngầu, hằm hằm nhìn Hoa Sĩ Kiệt mím môi:

- Trên lạt Nhạn Phong, ta nhất định đòi lại người món nợ máu ngày hôm nay!

Hai người nói xong lắc mình vượt nhanh ra cửa sổ mất dạng.

Thấy hai tên đã rời đi, Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu thở dài:

- Thả hổ về rừng, hậu hoạn khó lường. .

Lời chưa dứt, bỗng thấy ngoài cửa sổ tiếng nói sang sảng:

- Lúc tha được người thì cứ tha. A Di Đà Phật!

Liền đó một bóng trắng vút vào. Hoa Sĩ Kiệt chưa kịp nhìn rõ diện mạo người này thì bóng trắng như u hồn thoáng nhanh qua ánh mắt, đã biến mất rồi! Hoa Sĩ Kiệt kinh hãi kêu lên:

- Kẻ vừa đến đã bồng Quyên Quyên đi rồi, chúng ta mau đuổi theo!

Phong Trần Túy Khách vội vã:

- Tuy rằng kẻ đó đã bắt Quyên Quyên đi. Song theo lão thấy, thân pháp Lăng Không Hư Độ kẻ này quyết chẳng thể là nhân vật trong Hắc Hải Ngũ Cuồng. Là bạn hay địch chưa thể đoán chắc, song dường như y không có ác ý!

Tư Đồ Không thấy Hoa Sĩ Kiệt thiết tha với Quyên Quyên, vẻ mặt không vui, cứ lầm lì đứng im, không nói câu nào. Hoa Sĩ Kiệt không để ý, tiếp lời:

- Quyên Quyên đang trọng thương. Nếu như kẻ đó có không có thiện ý, thì chẳng phải là rời miệng cộp lại vào miệng sói hay sao?

Phong Trần Túy Khách liền tìm lời phân giải:

- Hiện giờ có muốn đuổi theo cũng vị tất đã được. Hơn nữa, chỉ còn mấy ngày là tới kì đại hội khai đàn lập phái Bình Thiên Giáo của Xà Hà Tiên Tử. Nếu chúng ta không tới kịp thời, e là đại thù của lão đệ không trả được, mà võ lâm cũng phải chịu một trận hào kiếp. . .

Tư Đồ Không vội tiếp lời:

- Nhìn tư thế kẻ vừa rời đi thấy y võ công không tầm thường. Y mang Quyên Quyên đi tất nhiên phải có nguyên nhân. Hiện giờ, chúng ta nên tới Lạc Nhạn Phong trước. Sau khi việc lớn hoàn tất, tiểu đệ nguyện

cùng Kiệt huynh đi khắp bốn phương trời tìm bằng được nàng mới thôi!

Hoa Sĩ Kiệt giọng đờm sâu thẳm :

- Xa nhau biết tới ngày nào sum họp đây?Quyên Quyên, phận nàng nhiều gian khổ, xin đừng trách ta vô tình!Nàng đợi ta lấp bể đại thù trước, rồi vạn nẻo sơn khê tìm nàng sau!

Phong Trần Tuý Khách thúchối:

- Thời gian không còn sớm, chúng ta mau lên đường cho kịp. Giờ Ngọ ngày mai đã phải tới được Lạc Nhạn Phong.

Hoa Sĩ Kiệt sau phút chần chừ, thở dài một tiếng, rồi trở thuật khinh công theo hai người thẳng tiến Lạc Nhạn Phong!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Hoàn sơn tứ quái

Giang Nam thời tiết vào độ giữa thu, rừng cây đều trụi lá trơ nhành, chỉ có loài phong thụ, lá đỏ rực, điểm tuyết giữa nền trời xanh ngắt, giảm bớt đi phần nào vẻ thô lương của cảnh thu tịch mịch.

Trên đường csí quanthông đến Lạc Nhạn Phong có ba bóng người đang cầm cú phóng nhanh trên lộ trình vắng ngắt, người đi trước là một lão già với chiếc áo xanh te tua chẳng nên hình, mày rậm mắt to, râu đen bó hàm, sau hai vai chiếc bầu rượu kèn càng.

Hai bóng sau là hai thiếu niên một áo xanh, một áo trắng, tuổi tác suýt soát nhau.

Lão già đi trước vừa phóng bước vừa ôm lấy bầu rượu tu từng ngụm dài, chừng như rất thích thú, lão cất tiếng ngâm vang :

“Thu tiết Giang Nam cảnh đẹp thay,

Chập chùng núi biếc nổi liền mây

Rừng phong đỏ thắm trời xanh ngắt

!ớc mãi rượu đây ta cứ say...”

Chợt tiếng nhạc xe từ xa đồn dập vang lại và dừng bánh sau lưng lão già

Người trên xe sừng sộ hét to :

Con quỉ say có tỉnh lại không ? Sao lại đi nghênh ngang giữa lộ chẳng tránh ? Nếu còn chưa chịu nhường coi chừng ngọn roi của lão phu !

Lão già áo xanh vội quay đầu lại, thấy là một cỗ xe sang trọng do bốn thốt tuấn mã kéo, kẻ đánh xe là một gã đại hán vận kinh trang, tay đang vung vẩy chiếc roi gan.

Lão lừ mắt nhìn gã đánh xe gây lại :

- Đường lớn thênh thang, mặc tình chú chạy, lão phu chặn đường mi bao giờ ?

Gã đánh xe hăm hăm :

- Con quỉ này mù đấy à? Xe đến bốn ngựa kéo, mi đi bằng xiên bằng xô như thế, còn không phải chặn đường nữa sao?

Lão già áo xanh cười nhạt :

- Cho đến sự đi đứng tự do cũng chẳng có nữa à? Ta thích đi thế nào thì cứ thế ấy mà đi !

Gã đại hán giận dữ rống lên :

- Vậy thì ngọn roi gân trên tay lão phu buộc mi phải nhường lối !

Lồng trong tiếng “lối” ngọn roi gân đã “phất” lên một tiếng và bổ thẳng vào lão già ...

Gã thiếu niên áo xanh đi phía sau lưng lập tức tay phải vươn ra, ngón giữa gõ nhẹ vào lưng roi, “rắc” lên một tiếng, thanh roi liền gãy thành đôi đoạn.

Gã phu xe, tay nắm lấy khúc roi còn lại, tái xám mặt mày lạng người thốt chẳng thành tiếng.

Thiếu niên áo trắng ha hả cười vang :

- Chỉ pháp của hiền đệ thật phi phàm.

Thiếu niên áo lam hơi đỏ mặt :

- Một chút chỉ công ấy làm sao bì kịp với Thiên Cơ chỉ của đại ca !

Lão già áo xanh cười vang :

- Haichú ranh, bọn người chỉ pháp đều đáng sợ cả, chỉ có lão phu tối ngày say lu bù, chẳng nên trò trống gì cả.

Từ trong cỗ xe bỗng vang lên tiếng người quát tháo :

- Trương Nhị Bản, sao đỗ xe lại chẳng đi?

Gã đại hán đánh xe ấp úng :

- Bấm ... bấm đại gia, có người giữ xe chúng ta lại chẳng cho đi !

Thiếu niên áo trắng nổi giận cãi lại :

- Láo ! Ai giữ xe mi chẳng cho đi bao giờ ?

Trong xe lại vọng ra tiếng quát tháo hách dịch :

- Lải nhải với chúng làm gì? Cứ thệt hết chúng nó cho ta!

Thanh âm vừa cuồn ngạo vừa âm trầm, dường như chẳng coi ai vào đâu.

Gã đánh xe tên gọi Trương Nhị Bảo giọng run run :

- Chúng nó ... chúng nó...

Thiếu niên áo lam bật cười to :

- Chúng ta thế nào ? Nào có ăn thịt ai, dùng chỉ búng gãy roi, chỉ là một trò đùa nho nhỏ, có thế mà người đã mất cả hồn vía rồi à? Hừm !

Hừ !

Từ trong xe đột nhiên vang lên những tiếng quát tháo rèm xe vụt rẽ đôi, bốn bóng người cùng nổi tiếp lao vút ra, trong loáng mắt đã đứng án bốn phía Đông, Nam, Tây, Bắc quanh cỗ xe, vây lấy nhóm người của lão già áo xanh vào chính giữa.

Thiếu niên áo trắng ánh mắt bực ngời như điện lạnh, quét nhìn nhanh bốn người bất giác ngơ ngẩn đứng thừ ra một hồi.

Té ra bốn người nọ là ba trai một gái, y phục dáng dấp đều rất lạ thường ...

Gã đứng phía Đông, hình dạng rất to lớn, cao có hơn chín thước, áo đỏ mặt đỏ, mày xanh miệng mồm trắng, tay cầm một ngọn trúc xanh, đôi mắt ngời ngời ánh lạnh.

Đứng ở phía Tây là một lão bà tóc bạc phiếu, mặt rỗ chằng, miệng xếch đến mang tai, mắt chột, chiếc mũi sù sì dài sọc như một khúc dồi nằm giữa khuôn mặt bệt trong hòn độc nhãn hừng hừng sát quang.

Đứng trấn nơi hướng Nam là một địa hán lùn tịt người không hơn hai thước, tóc đã dài đến nửa lưng, mày gãy mắt lồi mặt như trôn chảo, khoác thêm chiếc áo bào màu đen, trông như con đười ươi từ miền hoang lạc ra vậy.

Đứng ở phía Bắc là một quái nhân cao lêu nghêu như cọng sào tre, chông dài như cẳng hạc, tay khều khào như vuốt chim, mặc chiếc trường

bào màu tím, đôi mắt trắng dã như mắt cá, ồi khi xoay chuyển, trông phat sợ như lệ quỷ dưới âm cung.

Thấy bố quái nhân vừa xuất hiện, lão già áo xanh liền ngửa mặt cười to :

- Ha ha, không ngờ là “Hoành Sơn tứ quái”, hân hạnh ! Hân hạnh !

Quái nhân áo đỏ đứng phía Đông hừ khan một tiếng tiếp lời :

- Lão phu ngỡ là ai dám to gan ngăn trở xe của bốn Thánh chúng ta, té ra là lão quỷ Phong Trần Tuý Khách, hừ....

Thiếu niên áo trắng vừa nghe Phong Trần tuý khách gọi bốn người kia là Hoành Sơn tứ quái, bất giác nổi giận ùng ùng trợn mắt quát to:

- Lũ tứ quái nhà mi phải chằng đến Lạc Nhạn Phong để cầu kết với Bình Thiên giáo chủ ?

Lão bà mặt đỏ chột mắt đứng nơi hướng Tây ánh mắt chợt vụt toé sát quang, âm trầm cất tiếng:

- Ranh con tên gì? Miệng còn hôi sữa thế kia mà dám buông lời vô lễ đến tứ Thánh ?

Thiếu niên áo trắng xê lên ba bước, lạnh lùng đáp :

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt, đối với việc tứ quái các người phái người đến làm cỏ Thiếu Lâm tự, sớm đã không ưa nổi !

Tư quái nghe xong thảy đều giật mình biến sắc.

Lão già áo đỏ trầm giọng cất lời :

- Ranh con phải chằng là Thất Độc Thần Kiếm khách ?

Hoa Sĩ Kiệt ngạo nghễ nhếch môi cười :

- Đã nghe danh lợi hại của Thất Độc thần kiếm khách lại còn dẫn xác đến Lạc Nhạn Phong không sợ lên đoạn hồn đài à ?

Hoành Sơn tứ quái thoát đầu tuy khiếp uy vũ oai nghi của Hoa Sĩ Kiệt nhưng toàn là tay từng trải giang hồ, trước lời lẽ khinh miệt của chàng không khỏi ùng ùng nộ khí.

Lão già áo đỏ trừng mày cười khẩy :

- Ranh con nơi Tung Sơn Thiếu Lâm tự đã đả thương thủ hạ tứ Thánh, hôm nay oan gia lộ hẹp gặp nhau, chúngta phải đòi lấy món nợ ấy !

Phong Trần Túy Khách chột xen lời nói :

- Lão quái Chương Đàm, lời của người nghe bậy quá, xưa nay Thiếu Lâm Tự cùng các người vô thù vô oán, tại sao các người lại phái Tổ Hồn Thủ, Thôi Mão Kỳ bốn người đi trợ sức Xà Hà tiên Tử làm ác ? Hoa Sĩ Kiệt vì nghĩa phải ra tay...

Lão già ốm tong teo đứng nơi hương Bắc quát to ngắt lời :

- Con quỷ say, mi có tận mắt nhìn thấy hay không mà bô lô thế ?

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy đỡ lời :

- Chuyện lũ tứ quái các người cấu kết với yêu phụ Bình Thiên giáo để tàn sát tăng chúng Thiếu Lâm, thiên hạ giang hồ đều hay biết !

Lão quái lùn tịt đứng nơi hương Nam chừng như giận không chịu được nhảy choi choi rống lên :

- Nhóc con họ Hoa, đối với Hoành Sơn Tứ Thánh người dám cưỡng
ngông đến thế, chắc hẳn hết muốn sống rồi ?

Hoa Sĩ Kiệt cười lạnh lạt :

- Đối với lũ Hoành Sơn tứ quái, tại hạ xem chẳng thấm vào đâu !

Mụ quái một mắt giận đến mặt đỏ chành to, nghiến răng ken két :

- Ranh con muốn chết !

Hai tay mụ chồm vờn quần vào khàong không cơ hồ muốn nuốt sống
ngay chàng.

Gã thiếu niên áo lam đứng cạnh Hoa Sĩ Kiệt nãy giờ liền xau tay cười
dài :

- Lão bà khoan động thủ, các người đều định đến Lạc Nhạn Phong, nếu
gây ra cuộc giao đấu nhau, tất lỡ cuộc hành trình của cả đôi bên, tại hạ có
một phương pháp chiết trung.

Phong Trần Túy Khách gãi đầu cười hềnh hệch :

- Lão đệ Tư Đồ Không có phương pháp hay ho gì, giúp cho lão phu đúng
giờ ngọ ngày mai phải đến Lạc Nhạn Phong, không có rượu để lão phu
uống là một vấn đề lớn đấy nhé !

Hoành sơn tứ quái không hện chú mục nhìn vào gã thiếu niên áo lam,
chúng cùng cảm thấy vị thiếu niên trước mắt thanh tú thoát tục, thần thái
như ngọc dù Phan An tái thế cũng chưa hẳn đã sánh bằng. Nhất thời
trong óc thoáng qua một cảm giác hoài nghi.

Tư Đồ Không chừng như soi thấu tâm địa của tứ quái, cười lạt cất lời : -
Tại hạ rất thiện nghề đàn, nên định khảy một khúc để vui bớt hoả khí

trong lòng các vị, sau đấy chúng ta sẽ lên đường, đợi đến Lạc Nhạn Phong sẽ thanh toán sau, được chăng?

Quái bà một mắt cười khẩy hét vang : - Ranh con định bày trò huyền hư chi, hãy ném thử một chiêu của lão bà trước đã

Hai bàn tay mũ liền đó chộp dứt vào giữa với luôn hai lượt, lập tức hai luồng trảo kinh bay ào ra, một bản thẳng vào Hoa Sĩ Kiệt, một đợt kích Tư Đồ Không.

Hoa Sĩ Kiệt vội lắc người tránh sang cạnh tám thước, trảo phong vừa vắn lướt vèo sát cạnh tổng thẳng vào một cội bàng to lớn bên vệ đường, lá cây rào rào đổ xuống như mưa rơi, giữa thân cây lập tức lún sâu vào năm dấu trảo thật to.

!

Chàng vội quay đầu nhìn sang Tư Đồ Không, thấy gã vẫn đứng yên bất động, tay phải nâng cao thùng đàn, quơ nhẹ vài lượt đã hoá giải luôn trảo phong tiêu mất.

Lão bà một mắt không khỏi âm thầm kinh hãi : “Không ngờ hai tên ranh con lại thân thủ phi phạm đến thế!”

Tư Đồ Không thản nhiên bật cười :

- Tại hạ chưa kịp dạo đàn, lão bà đã nổi nóng lên rồi, như thế này chắc phải đấu nhau mất !

Phong Trần Túy Khách vội tiếp lời :

- Đã gặp nhau tất có duyên hà tất phải động dao động kiếm, Tư Đồ Không lão đệ mau dạo lên vài khúc, hoạ may có thể tiêu giải khí nóng của bốn lão quái vậy ấy !

Tư Đồ Không nhè nhẹ thở dài :

- Nếu như với tánh ý của tại hạ mấy năm về trước, các người nghe xong khúc nhạc, đừng hòng một ai sống sót, nhưng hiện giờ tánh nóng của ta đã bỏ rồi...

Lão bà một mắt nhếch môi cười khẩy :

- Ranh con tuổi nhỏ lại học đâu được thuật mồm mép khoác lác quá mực, lão bà thật không tin mi có thể dùng giọng đàn giết được người.

Tư Đồ Không mặt sầm lại :

- Dĩ nhiên lão bà không sao tin được, nhưng tại hạ cùng tứ quái các người xưa nay chẳng oán thù, tình cờ gặp gỡ, lẽ đâu hạ độc thủ như thế ?

Lão bà chợt mắt cười to lên :

- Ranh con cứ tha hồ thổi giọng cầm của người già đây bình sinh không bao giờ tin những tà thuật ma mị ấy !

Tư Đồ Không nghiêm giọng :

- Tại hạ không cố ý giết các người, chẳng qua định mượn tiếng đàn cho các người biết khó mà rút lui, tại hạ bắt đầu so cung thổi phím đây, các người khá nên lưu ý !

Nghe giọng nói nghiêm trang rắn rỏi của Tư Đồ Không, Hành Sơn tứ quái cũng bắt đầu tin tưởng phần nào.

Cả bọn cùng lừ mắt ra ý với nhau, ngưng thần vận khí giới bị.

Tư Đồ Không chậm rãi xếp bằng ngồi xuống, so giây chỉnh phím bắt đầu

trôi vượt điệu bổng trầm theo nhạc khúc “Tân Viễn Xuân”

Giọng đàn từ khoan chuyển sang nhặt, chơi với lá lướt như suối tóc chảy dài, mơ màng dịu dặt tựa sáo nhạc Thiên Thai khiến người nghe phải băng khuâng ngỡ ngẩn như lạc vào cõi tiên, bao ý niệm ganh đua thù hận trong lòng khoảnh khắc đều nguội lạnh buông trôi.

Phong Trần Túy Khách nốc từng ngụm rượu gật gù cảm khái :

- Không ngờ Tư Đồ lão đệ văn võ song toàn, giọng đàn thoát tục khiến lão phu nghe lòng dạ nó rã rời thế nào ấy.

Như không dẫn được tâm tình đang lai láng, ông cất tiếng sang sảng hát theo điệu đàn.

Giọng đàn càng cao vút, tiếng hát càng trầm hùng khoáng đạt, lời ca vừa dứt, điệu đàn cũng đồng thời buông cung dứt đoạn...

Ba gã trong Hoàn Sơn tứ quái đều lắc đầu thờ dài bụi ngùi, muôn ý buông lời, thần tâm xao xuyến hết cả chí khí đấu tranh.

Chỉ có lão già áo đỏ đầu trọc của tứ quái là định lực khá mạnh, còn giữ vững được tinh thần bình thường.

Lão đột nhiên quát to lên như sấm, ngọc gậy trúc trên tay lia ngang trở ra như một tia chớp !

Ngọn gậy chỉ loáng mắt đã vèo đến người Tư Đồ Không, thế mà chàng vẫn nhắm mắt ngồi im, tay tuy đã nhưng rung phím, nhưng bàn tay vẫn còn để yên trên cung đàn, dường như đang bồi hồi tiếc lại dư âm, đối với mọi việc trước mắt đều gác bỏ ngoài cân não.

Hoa Sĩ Kiệt không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội rút kiếm lao tới cứu nguy.

Một vầng lục quang vừa loé động, thanh trúc bỗng trên tay Chương Đàm lập tức gãy làm đôi đoạn, bắn vèo vào khoảng không.

Hoa Sĩ Kiệt rút kiếm, xuất công cùng lao tới, nhanh như tia chớp, khiến mọi người có mặt đều loé mắt kinh hồn.

Chương Đàm cũng nắm cứng hai nửa gãy gãy lạng người vì sửng sốt.

Lão không ngờ hai gã trẻ tuổi mặt còn non choẹt trước mắt, một kẻ định lực phi thường, một kẻ ra tay giải nguy nhanh hơn tia chớp.

Tư Đồ Không mở bừng mắt trả lời :

- Đa tạ Kiệt huynh đã ra tay trợ cứu.

Chàng lẳng lẳng móc ra một hoàn thuốc nhỏ, nhón giữa hai ngón tay, nhìn Chương Đàm ôn tồn lên tiếng :

- Các hạ nên uống ngay hoàn thuốc này, bằng không cánh tay của người sẽ bị tàn phế.

Chương Đàm ngậm kinh hãi, vận công lên cánh tay phải thử, quả nhiên huyết mạch chẳng thông, năm ngón tay rã rời tê buốt.

Lão vội vận công để đề kháng chất độc xâm nhập vào nội tạng hằm hằm cất lời :

- Chanhê trên kiếm củatiểu tử có độc ?

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi cười lạnh lạt :

- Độc danh của Thất Độc Thần Kiếm đã truyền khắp giang hồ trên bảy mươi năm, lão quái mi kiến thức sao nông cạn đến thế ?

Chương Đàm khẽ biến sắc, lòng nửa tin nửa ngờ vội nhoài người tới, dẫn lấy viên thuốc trên tay Tư Đồ Không, vừa định bỏ vào miệng, quái bà một mắt thành linh gọi to:

- Đại ca chớ uống vội, thuốc của kẻ địch không đáng tin lắm !

Phong Trần Túy Khách xen vào :

- Lời đồn cô em thứ tư của Hoàn Sơn tứ quái vừa đa nghi vừa ngang ngược quả chẳng sai !

Quái bà một mắt luồng nhỡn tuyến độc nhất ngời toả sát quang, dẫn giọng thét :

- Con quỷ say mở miệng là mắng người, cần phải cho mi thưởng thức lợi hại của Diêm La tứ nương !

Lông trong giọng quát, tay phải tức tốc vung lên, một vầng hào quang ánh ngời theo tay tua bắn ra ngoài.

Đã từng nghe danh độc ác của Diêm La tứ nương cô em trong Hoàn Sơn tứ quái, Phong Trần Túy Khách dám đâu chậm trễ, vội tháo nhanh bầu rượu trên lưng vung ra đón lại. luồng hào quang ánh đỏ của Diêm La tứ nương vừa thoát khỏi bàn tay, lập tức tủa ra như những sợi tơ tằm màu đỏ quấn lấy bầu rượu của Phong Trần Túy Khách.

Lão thất thanh kêu lên :

- Khuẩn Hồn Huyết Tơ !

Vội vã dốc thêm ba thành công lực vào tay ngăn chặn sợi “khuẩn hồn huyết tơ” của Diêm La tứ nương, để hạ bớt uy phong của mụ.

Liên với câu nói, tay trái nhẹ búng vào sợi giây tơ, tình tang một tiếng ngân vang, từ trong cần đàn túa ra một luồng giây bạc, bắn thẳng vào giây sợi.

Phục !...

Luồng hồng quang đột nhiên tắt mất, bầu rượu to tướng của Phong Trần Túy Khách rơi xuống đất, vỡ nát thành từng mảnh, hơi rượu hồng nực nồng mũi người.

Diêm La tứ nương mặt tái hẳn, thộn người ra nhìn gã thiếu niên áo xanh.

Phong Trần Túy Khách nhảy dựng lên tru tréo :

- Nhóc con ơi, sao đánh bể cả bầu rượu của lão phu, bắt đền cho ta!

Tư Đồ Không cười nhẹ :

- Đợi chút nữa vẫn bối sẽ tìm đền cho người chiếc khác vậy.

Phong Trần Túy Khách lắc đầu tiếc rẻ :

- Chỉ tiếc là nửa bầu rượu “Trần niên bá hoa lộ” suốt đường ta sợ hết, chỉ dám uống nhín từng chút !

Hoành Sơn tứ quái thấy Tư Đồ Không phá mất “huẩn hồn huyết tơ” của Diêm La tứ nương, cả bọn sau cơn kinh hãi, nư giận ùng ùng tái phát.

Lão quái cao lêu nghêu nơi góc Bắc, miệng hừ hừ luôn mấy lượt quay sang đồng bọn hỏi gay :

- Không lẽ Hoành Sơn tứ thánh, dương danh võ lâm mấy chục năm dư, lại chịu gẫy đổ dưới tay tên nhóc này sao?

Bị lời khích ấy, tam quái còn lại lửa giận đều sôi trào, tên nào mắt cũng ngời sát khí, trừng trừng nhìn Tư Đồ Không.

Dường như chẳng thấy cử chỉ hậm hực của bao nhiêu đối thủ, Tư Đồ Không vẫn thản nhiên đứng yên, miệng lại tủm tỉm cười :

- Trong tứ quái các người, một đã bị trọng thương, cuộc diện hiện tại nếu còn vọng động ra tay, chỉ tổ bất lợi cho các người...

Lão quái cao lâu nghê, vén gọn trường bào tím đột nhiên tiến lên ba bước quát

to:

- Lão phu không tin được là ranh con mi có tài thông thiên quán thế !

Tay trái như đôi vuốt chim, khều khào chụp vào hai huyệt “Huyền Cơ” và “Khí Hải” của đối phương nhanh như luồng điện xé.

Tư Đồ Không vẫn mặc nhiên xuôi tay chẳng tránh né, tựa hồ cho ngọn trái đối phương chụp vào.

Nhưng một bóng trắng đã đột ngột bổ đến, kẹp theo một luồng chưởng phong mạnh bạo tuyệt cùng.

Lão già cao lâu nghê bị hất lùi ra sau ba bước, tóc râu đều dựng ngược cả lên.

Tư Đồ Không đưa mắt nhìn rõ bóng trắng là Hoa Sĩ Kiệt, liền nhoén miệng cười cảm kích :

- Đa tạ Kiệt huynh ra tay tương trợ.

Hoa Sĩ Kiệt cũng mỉm cười đáp lại, đoạn quay sang quắc mắt nhìn lão

già cao :

- Nếu các người còn cường lý ra tay, đừng trách thiếu gia sao lòng lang tay độc.

Quái nhân cao lêu nghêu nộ khí càng bùng bùng, từ thắt lưng lôi ra một sợi nhuyễn tiên màu vàng, nhẹ vung vẩy vào không trung, trong khoảnh khắc giữa lưng trời như chập chờn muôn vạn thốt kim long, kẹp theo tiếng xé gió ào ào, chụp thẳng vào chàng.

Hoa Sĩ Kiệt chột dạ hãi kinh :

- “Chiếc roi vàng của lão quái quả thật lợi hại!”

Ngọn Thất Độc Thần Kiếm liền vội vã loang vung chém xả vào những ánh vàng đang quấy động quanh người.

Lão quái cao lêu nghêu thân hình như chớp thoáng mắt đã tung ra bảy chiêu. Mỗi đòn roi đều nhắm chuẩn vào các yếu huyệt của chàng, nhưng khi làn kiếm của Hoa Sĩ Kiệt vừa sắp chạm tới, ngọn roi lập tức luồn nhanh qua ánh kiếm, động tác vừa mềm mại vừa khéo léo tuyệt cùng.

Do đấy tuy tung ra bảy roi, nhưng trước sau vẫn giữ được ngọn roi chẳng đụng vào ánh kiếm.

Liên tiếp mấy chiêu phản kích đều vô hiệu, Hoa Sĩ Kiệt giận đôi mắt đỏ hào quang, hú lên một tiếng hào hùng, thanh âm lạnh lạnh đến từng không.

Thấy chàng đã nổi giận, lão quái cao lêu nghêu càng buông tiếng cười khoái trá trêu chọc, chiếc roi vàng càng vũ lộng tơi bời, khi trên khi dưới, thoạt Đông thoạt Tây, hư hư thật thật như rồng thiêng vờn trên biển cả.

Tư Đồ Không vội lên tiếng chỉ điểm bằng lối truyền âm :

- Kiệt huynh, đối phó với “Aýo long tiên”, cần phải lấy tịnh chế động, không nên nóng nảy bồn chồn.

Hoa Sĩ Kiệt lập tức nghe lời, thân hình đang xoay động lập tức ngừng ngay một chỗ, hai tay nâng kiếm ngang ngực, tụ khí định thần...

Tư Đồ Không lại tiếp :

- Dùng bất biến chế vạn biến, lấy chậm chống nhanh...

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu thâm nhủ :

- Dùng bất biến chế vạn biến, lấy chậm chống nhanh vốn là một cảnh giới tối cao của võ học, mấy tháng nay khổ lao tâm trí nghĩ mãi chẳng ra, hôm nay chỉ một lời của Tư Đồ đệ đã phá giải tất cả...

Lão quái cao lâu nghêu chợt thấy Hoa Sĩ Kiệt đối hản đấu pháp, trụ bộ đứng yên, lòng chẳng khỏi kinh thâm, vội dùng truyền âm nhập mật thông tri với lão đồng bọn lùn tịt đứng nơi hướng Nam :

- Lão tam, mau ra tay, chúng ta chia nhau ập công tên này, hạ trước một tên đỡ một tên...

Lão lùn lập tức phóng vào trận cuộc thét to :

- Võ công của các hạ thật phi phàm, tại hạ Lý Hoàn hôm nay hân hạnh gặp cao nhân!

Động tác rập theo lời thốt, hai bàn tay đen lùì như than hầm liên tiếp xoa vào nhau...

Thoáng chốc sau hai tay từ đen nhánh chuyển sang hồng, bụi lửa không

ngốt bắn tung ra tứ phía, hơi nóng toả hực cả da mặt chàng.

Phong trần túy khách kiến thức quảng bác, vội vã kêu lên :

- Hoa lão đệ, đặc biệt đề phòng đôi tay có Hoả Diệm công phu của tên lùn Lý Hoành ấy.

Đã từng nghe trên giang hồ nhắc nhở qua loại “Hỏa Diệm công” của hạng cao thủ tà phái, trong vòng năm bước có thể đả thương người bằng hơi lửa vô hình, nên qua lời nhắc nhở của Phong Trần túy khách, chàng càng đề cao cảnh giác chực chờ.

Tư Đồ Không lại dùng truyền âm nhắc nhở:

- Bạng có thể chế được hoá, Kiệt huynh mau dùng “Bạng hồn chưởng” chế phục gã lùn ấy !

Hoa Sĩ Kiệt lòng càng kinh ngạc nhủ thầm : - Tư Đồ Không sao lại biết ta có chưởng lực Bạng Hồn, mỗi điều gì bí ẩn của ta, gã dường như đều rõ cả, vậy gã là ai kìa?

Nhưng cuộc diện lúc ấy không cho phép chàng suy nghĩ nhiều vì hai bàn tay của Lý Hoành càng lúc càng đỏ rực, bụi lửa càng bắn tung toé như mưa sao, một luồng sức nóng theo đó từ từ áp đến...

Chàng lập tức hét to một tiếng, chuyển vận công lực “Bạng Hàn” trong cơ thể, đôi mắt đồng thời tỏa ra hai đạo lãnh quang, miệng hé phun ra một luồng hơi trắng lạnh như sương.

Chỉ trong khoảnh khắc cỏ cây chung quanh đều được dát lên một lớp băng mỏng

Lão già cao lêu nghêu bỗng cảm thấy một luồng khí thể lạnh như tuyết giá tỏa phủ quanh người khiến toàn thân lão không sao chịu nổi, bần bật

run lên như người cử rét.

Lão thất thanh kêu lên :

- Tên ... tên ranh này... đã biến thành ... người tuyết rồi!

Và không sao chống lại nổi cơn lạnh càng lúc càng gia tăng, lão vội vã nhún bước vọt lui trở lại.

Lý Hoành thần sắc càng nghiêm trọng, mím chặt môi, bàn tay xoa nhau, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Hoa Sĩ Kiệt thấy đã chiếm được thượng phong, lập tức quát lên một tiếng, hữu chưởng chậm chậm nhấc lên, trầm trầm cất lời :

- Gã lùn, ngươi biết được tên chưởng này chẳng?

Lý Hoành chợt dạ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trong lòng bàn tay của chàng cuộn cuộn một lớp sương trắng mong mỏng nhưng càng lúc càng dày đặc thêm lên.

Hơi lạnh cũng theo đó càng lúc càng dữ dội, mường tượng như toà núi băng từ từ đè ập vào người, Lý Hoành buột miệng kinh hoảng :

- Băng Hồn chưởng !

Hai tay y đồng thời rời phân hai phía, đẩy bắn vào người chàng.

Hoa Sĩ Kiệt lập tức dốc ngọn Băng Hồn chưởng nơi tay phải ra đồng thời tay trái bồi theo một kiếm.

Luồng hồng quang trên tay Lý Hoành vừa nhoáng lé vào không trung từ giữa vời bỗng vang lên những âm thanh xèo xèo kỳ lạ, như tiếng nước dội trên lò than nóng.

Và liền theo đấy, Lý Hoàn rú lên một tiếng hãi hùng, cánh tay trái lìa khỏi thân hình rơi bịch trên đất, người gã đồng thời rũ rượi đổ xuống...

Hoa Sĩ Kiệt cũng “hự” lên một tiếng nặng nề, trôi lui hơn ba bước, cánh tay trái bị cháy đến nám đen, thanh “Thất Độc thần kiếm” rơi “coong” xuống đất.

Tư Đồ Không mặt biến sắc, vội phóng đến đỡ lấy thân hình vừa sắp ngã xuống, tay thò nhanh vào túi lôi ra một chiếc lọ con màu trắng, đổ ra vài viên thuốc đưa vào miệng nhai nát, đạon phun lên khắp cánh tay nám đen của Hoa Sĩ Kiệt.

Diêm La tứ nương chụp ngay cơ hội ngàn năm một thuở cùng lão quái cao lêu nghêu song song tổng ra hai chưởng định kết liễu mạng chàng.

Phong Trần túy khách cả giận hét to :

- Quân tử chẳng thừa cái nguy của đối thủ, Hoàn Sơn tứ quái các người phải chẳng là hạng vô danh trên chốn giang hồ?

Miệng thốt, song chưởng cấp tốc vung ra hai hướng đọi hai luồng chưởng kinh đột kích của nhị quái.

Tư Đồ Không băng bó cho Hoa Sĩ Kiệt xong, quay sang tứ quái tỏ tay dẫn giọng:

- Nếu lũ người còn chưa hịu cú đi, ta sẽ giết hết chẳng chừa một mống!

Tay phải chọt vung vẩy thùng đàn, nhanh như tia chớp lia thẳng vào Diêm La tứ nương.

Đang khí huyết trộn trạo vì luồng chưởng phong kinh mãnh của Phong Trần túy khách, chọt thấy chiếc đàn trên tay Tư Đồ Không trầm mãnh

như sơn nhạc quật lại, lòng càng khiếp hãi vội vọt người tháo lui.

Chương Đàm, lão đầu lĩnh trong tứ quái này giờ thọ thương, đứng im theo dõi trận cuộc cảm thấy nếu kéo dài trận đấu chẳng mấy may hy vọng thủ thắng vội ứng tiếng rút lui :

- Hôm nay chúng ta tạm thời tha lũ chó con các người, nếu có đảm lược, đến Lạc Nhạn Phong gặp lại !

Dứt lời quay sang ba đồng bọn :

- Chúng ta đi ngay kẻo trễ !

Lão quái cao lâu nghêu đờ lấy Lý Hoàn đứng dậy, bốn người dắt díu nhau phóng mình lên xe, ra roi chạy thục mạng.

Tư Đồ Không cười lạt buông với theo một câu :

- Tha cho bọn mi hôm nay, nhưng ngày sau gặp lại đừng hòng.

Phong Trần tuý khách vội hỏi thăm :

- Hoalãođệthương thế ra sao?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ :

- Nhờ linh dược của Tư Đồ hiền đệ, giờ đây đã khá nhiều !

Dứt lời nhặt lấy thanh Thất Độc thần kiếm lên.

Tư Đồ Không lên tiếng thúc giục :

- Chúng ta nên lên đường ngay, bằng không sẽ trễ mất buổi biểu diễn hay ho trên Lạc Nhạn Phong !

Ba người vợ võ trổ thuật khinh công tiếp tục vun vút trên lộ trình bỏ dỡ.

Rạng ngày sau đã đặt chân đến triền núi Lạc Nhạn Phong, dọc đường đi, ba người không ngớt gặp quần hùng từng lớp năm ba, kẻ kinh trang gọn ghẽ, người đạo mạo sênh xang, đủ cả cao thủ hia cánh Hắc, Bạch, người nào cũng thần thái võ võ để cho kịp giờ ngộ đến dự cuộc đại lễ nơi Lạc Nhạn Phong.

Phong Trần Túy Khách gật gù cười ha hả :

- Cuộc đại hội tại Lạc Nhạn Phong hôm nay, tất phải một trận náo nhiệt hãn hữu cổ kim ! Ta mau nhanh thêm kéo trễ giờ khai diễn rất uống!

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn lên đỉnh phong trước tầm ắt, chàng mơ hồ cảm thấy sát khí đang ngùn ngụt thấu mây xanh, một trận sắt máu hải hùng của võ lâm đang sắp sửa mở màn vô cùng khốc liệt.

Chàng không sao dẫn được cảm khái buông tiếng thở dài nhè nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Độc cước hoàng đế

Phong Trần Tuý Khách và Tư Đồ Không nghe tiếng thở dài cũng ngạc nhiên quay đầu lại và khi nhìn đến vẻ ưu tư trên nét mặt chàng, hai người dường như cảm thông qua trạng thái tâm tư, không hẹn đồng đưa mắt nhìn nhau và lầm lũi tiếp nối lộ trình.

Càng đi lên cao, sơn đạo càng quanh co hẹp dần khó đi, đá to bít lối, gai cỏ lấp đường...

Phong Trần tuý khách bất giác ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh núi lờ mờ nửa ẩn nửa hiện trong ráng mây ngũ sắc lung linh, vô phương ước lượng chiều cao của phong đỉnh.

Ông lắc đầu thở phào một tiếng, đoạn tháo bầu rượu trên vai xuống, tu luôn mấy ngụm, khề khà cất lời :

- Núi cao khó dò, sơn đạo lại khúc khuỷu khó đi, không biết nội nhật trưa nay có thể đến kịp đỉnh núi hay không ?

Lời Phong Trần tuy` khac` vừa dứt`, chợt một tiếng véo vang lên, dường như có một vật chi doai đó ném tới.

Phong Trần tuý khách đón hơi theo gió, phát mạnh tay áo định cuốn lấy vật nọ, nhưng chỉ cuốn vào khoảng không...

Lao chưa kịp có một phản ứng tiếp nối, đã “cum” lên một tiếng, bầu rượu trên vai ông đã bị vật nọ khoét vỡ một lỗ to, rượu chứa trong bầu liền vọt ra như một vòi nước.

Phong Trần tuý khách vừa giận vừa tiếc của tru tréo lên :

- Hoa lão đệ mau tìm tên khốn phá đám kia cho lão để lão rảnh tay dùng miệng hứng lấy mớ rượu kéo chảy hết xuống đất thì thật là toi của!

Dứt lời vội tụt ngay bầu rượu vào tay, hả họng ngay vòi rượu đang bắn ra hớp lấy hớp để.

Hoa Sĩ Kiệt thoáng đổi sắc mặt, cảm thấy thủ pháp của kẻ bí mật cao hơn Phong Trần túy khách khá nhiều.

Chàng lập tức rút kiếm cầm tay, đôi mắt sáng ngời như ánh điện, lục tìm khắp bốn phía.

Tư Đồ Không đứng cạnh đấy thấy tình cảnh của Phong Trần túy khách thật đúng với câu cắt cổ hơn đồ rượu của mấy bọn thần men không khỏi bưng miệng cười khúc khích.

Đôi mắt sắc bén của Hoa Sĩ Kiệt sục sạo tìm tòi khá lâu vẫn không phát giác được người nọ núp nơi nào, lòng càng thêm hoài nghi, dăm chiêu lo nghĩ.

Phong Trần túy khách chợtngẩng đầu lên phùng mang mắng to :

- Quân mấtdạ ởđâu đến đây làm lão say ta cơ hồ chết ngộp vì hơi men !

Bất thần, một giọng nói vo ve như muỗi vọng lại, nghe rõ ràng từng tiếng chui vào tai mọi người :

- Con quý say mở miệng là mắng người, coi chừng ta ném vỡ miệng mi ra !

Cùng theo đó một vật trắng xoá tròn trịa lao bắn đến hướng miệng Phong Trần túy khách với một tốc độ phi thường.

Phong Trần túy khách qua kinh nghiệm lần trước, chẳng còn dám khinh

thường vội giơ tay đón lấy...

Té ra vật nọ chỉ là một mảnh giấy trắng được vo tròn...

Đồng thời gian ấy, từ sau một móm đá to, một bóng vàng nhoáng động như tia chớp.

Hoa Sĩ Kiệt buột miệng khen ngợi :

- Thân pháp thật tuyệt !

Phong Trần túy khách mở banh cuộn giấy ra xem, buông tiếng cười ngất :

- Ta sớm biết là lão điên giờ trò qui chứ chẳng ai, quả nhiên không ngoài sở liệu.

Ông chợt ngừng ngang tiếng cười, trao mảnh giấy cho Hoa Sĩ Kiệt và tiếp lời :

- Hoa lão đệ hãy đọc xem, hôm nay ráng mà coi chừng chiếc sọ dứa của mình !

Hoa Sĩ Kiệt đón lấy mảnh giấy, thấy bên trên vón vện hai câu :

“Lạc Nhạn Phong giăng đầy cạm rồng bẫy cọp

Quyết bắt cho được Thất Độc Thần Kiếm Khách”

Bên dưới chỉ ký một chữ “Cuồng” thật tháo.

Hoa Sĩ Kiệt xem xong nhúu hần đôi mày kiếm, nhẹ cười :

- Thiên Nhai cuồng nhân lão tiền bối chịu khó đưa thơ cảnh cáo, vẫn bối

thật muôn vàn cảm tạ, nhưng Hoa Sĩ Kiệt này nếu đã sợ Xà hà Tiên Tử thì đâu dẫn bước đến đây làm gì ?

Phong Trần túy khách bỗng biến mất vẻ khô hài bình thường, nghiêm mặt nhìn chàng trịnh trọng :

- Lão đệ tất rõ câu cổ huấn “Kiêu tất bại” đấy chứ ? Hôm nay Xà hà tiên tử mời tất cả anh hào năm non bảy núi đến tham dự cuộc đại hội Lạc Nhạn Phong, trong số đó chẳng thiếu chi cao nhân dị sĩ lão đệ chớ khá khinh địch...

Oõng ngừng lại đôi chút rồi tiếp lời :

- Ta dọc đường nghe ngóng tin tức, được biết Xà Hà tiên tử trong kỳ đại hội này ngoài sự cầu kết với Nhị Cốc, Tam Bảo, Ngũ Cuồng, Nhị Sát, Tứ Quái ra còn mời thêm vô số cao thủ hải ngoại cùng đám ma đầu Tây Thuỳ biên ải đến trợ tay. Mục quyết huỷ diệt các đại phái Trung Nguyên trên lạc Nhạn Phong này.

Tư Đồ Không chợt xen vào ngắt lời :

- Cho nên Thiên Nhai cuồng nhân lão tiền bối đi Lạc Nhạn Phong trước để dò thám hư thật phải chăng?

Phong Trần túy khách gật đầu :

- Đại khái là như thế, chẳng qua Phong lão Thiên Nhai cuồng nhân này hành động bí mật, ẩn hiện bất chợt như quỷ thần, đại sự trong thiên hạ, lão rõ tợ 10 ngón trên tay, được lão ngăn giúp đỡ trong bóng tối, lợi ích cho chúng ta không phải nhỏ !

Tư Đồ Không nhíu mày hỏi tiếp :

- Như thế này chắc chúng ta không sao đến kịp Lạc Nhạn Phong nội trưa

nay?

Phong Trần túy khách trầm ngâm khá lâu :

- Không chừng Xà Hà tiên tử cắt đặt người cản trở Hoa Sĩ Kiệt không đến được đỉnh núi giải cứu cao thủ các đại phái cũng nên !

Hoa Sĩ Kiệt cười rần rởi :

- Mặc cho mục tìm cách cản trở hay bắt sống, tại hạ nhất định phải đến cho kỳ được Lạc Nhạn Phong mới thôi !

Phong Trần túy khách vội khuyên giải :

- Lão đệ nếu dọc đường gặp người cản trở, không nên mỗi chốc ra tay, tiên lễ hậu binh, để tiết kiệm thời gian và tránh đi những cuộc xô xát đổ máu không phải lúc !

Hoa Sĩ Kiệt cảm kích vòng tay :

- Đa tạ lời khuyên bảo của lão tiên bối, văn bối xin ghi nhớ vào lòng.

Sau khi bàn tính xong xuôi, ba người vội gia tăng tốc độ thân pháp, phi nhanh lên hướng đỉnh.

Thế núi càng lúc càng cao dốc, đường đi lắm lúc cheo leo bên miệng vực, chỉ một chút sẩy chân là rơi xuống nát thây.

Đang lúc ba người cắm cổ lồm lũi trên lộ trình, bất thần bên vách đá chơi vơi phát ra một tiếng ré quái dị cực cùng.

Hoa Sĩ Kiệt và mọi người vội thu nhanh thân pháp đứng lại, ngẩng mặt nhìn lên.

Trên một mỏm vách cao vút độ 40 trượng hơn, dường như được công người đục đẽo thêm, trơn nhẵn không một chỗ có thể bấu tay, từ trên mỏm vách thòng xuống một sợi thang dây, dường như dùng để cho người muốn trèo lên đấy.

Hoa Sĩ Kiệt, Phong Trần tuý khách và Tư Đồ Không còn đang ngẩng mặt quan sát, bỗng từ giữa lòng vách núi vọng ra những tiếng xè xè kỳ lạ và chiếc thang dây nọ tự dưng thụt vào trong vách đá một cách nhanh chóng.

Hoa Sĩ Kiệt chưa hết rúng động ngạc nhiên, từ trên mỏm cao bỗng xuất hiện một lão già quái dị một chân, râu tua tủa bao quanh hàm.

Vì khoảng cách quá cao, Hoa Sĩ Kiệt không sao trông rõ mặt mũi người nọ, chỉ mang máng nhìn thấy đối phương dường như tuổi tác rất lớn, cùng với dáng dấp hung tợn quái đản.

Đôi mắt của lão quái một chân ngời xanh leo lẻo như cú vọ cứ bắn thẳng và không ngớt quét khắp trên dưới người chàng hồi lâu chẳng thốt nên một tiếng.

Hoa Sĩ Kiệt nghe nhột nhật không sao hịu được, nhìn tránh đôi mắt hung tợn của lão, vòng tay thi lễ :

- Dám hỏi lão trượng sợi thang dây ấy có thể thòng trở xuống cho nhóm người tại hạ mượn tạm để leo lên hay chăng?

Lão quái một chân vênh bộ râu rìa đáp lại bằng câu hỏi khác:

- Bé con có phải là ...

Hoa Sĩ Kiệt vội tiếp lời :

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt !

Lão quái nhân chột “ồ” lên một tiếng kinh dị :

- Bé con chính thật là Thất Độc Thần Kiếm khách đấy à?

Đem trong lời nói, chiếc gậy trên tay lão gõ lộc cộc lên mòm đá, khiến toàn thể vách đá đều chấn động rung rinh.

Đột nhiên lão cười lên âm trầm, đôi mắt lại không ngớt xoay động khắp người Hoa Sĩ Kiệt.

- Bé con cũng chỉ hai mắt, hai tai, một mũi, một miệng, nào có khác chi với người thường đâu!

Lời lẽ lạ lùng của đối phương làm Hoa Sĩ Kiệt rất đỗi ngỡ ngác, vội hỏi :

- Tiền bối nói như thế có nghĩa chi?

Giọng của lão quái nhân vẫn âm trầm như băng khối :

- Lão phu từ miền Đông đến đây, suốt dọc đường chỉ nghe thiên hạ đồn rùm Thất Độc Thần Kiếm khách té rạch là hạng lạm dụng hư danh!

Tư Đồ Không chen lời :

- Lão tiền bối định nói là...

Lão quái bỗng dừng lại lắc đầu thở dài một tiếng như tiếc rẻ :

- Giờ đây thấy mi chỉ là một tên học trò yếu như bún thiêu, khiến lão phu hết sức thất vọng.

Hoa Sĩ Kiệt không sao dẫn được, hừ mũi một tiếng rõ to :

- Nhưng không đến nỗi lão trượng phải thất vọng đâu !

Lão quái một chân trợn to đôi mắt trắng dã, ngắm nghía chàng thêm một lúc, đoạn gật gù cất lời :

- Hay là các hạ vờ ra vẻ một kẻ đáng thương?

Hoa Sĩ Kiệt cười mỉa:

- Chuyện khôi hài ! Hoa Sĩ Kiệt này từ lúc dẫn bước giang hồ để giờ, trợn to trợn nhỏ đã xông xáo có đến mấy chục, chưa hề biết sợ ai. Hà tất trước mặt ông lại ăn mà lòng thương xót?

Phong Trần tuý khách sợ hai người động thủ, vội lên tiếng :

- Thôi vậy, giữa hai người chưa từng quen biết, lời lẽ hà tất phải hiềm khích nhau, chúng ta đi thôi !

Lão quái một chân vụt hừ lên một tiếng, trầm giọng :

- Họ Hoa kia, người đã tự phụ như thế, chắc hẳn thân đầy tuyệt học chân tài, lão phu rất muốn thưởng thức vài cao chiêu của Thất Độc Thần Kiếm khách !

Hoa Sĩ Kiệt đã hơi bực, to tiếng :

- Nếu như lão trượng nhất định bức tại hạ phải ra tay, giữa lúc giao tranh tất khó tránh khỏi sát cơ dậy động, e hối tiếc thì chuyện đã rồi !

Lão quái một chân buông tiếng cười âm trầm :

- Lão phu với chiếc chân này tung hoành một cõi Thanh Hải hơn mấy mươi năm, chưa hề biết hối tiếc việc mình đã làm !

Phong Trần tuý khách kinh nghi vọt miệng :

- Tôn giá phải chẳng là Độc cước đại đế Nhứt Long, danh rền Thanh Hải mấy mươi năm?

Lão già một chân buông tiếng cười ha hả :

- Đúng vậy! Độc cước đại đế hay hoàng đế một chân chính là lão phu. Đã biết rõ đại danh ta, sao chẳng quì xuống khấu đầu tạ lỗi may ra sống sót?

Hoa Sĩ Kiệt nói :

-Nơi Thanh Hải, mặc tình ông xưng vương xưng đế, nhưng nơi đây không còn là địa phận Thanh Hải, xin lão trượng dẹp bớt khí ngông cuồng.

Độc cước đại đế hừm lên một tiếng giận dữ :

-Ranh con dám vô lễ với đại đế như thế, tội đáng chết!

Tiếng “chết” vừa thoát ra cửa miệng, thanh gậy trên tay từ dưới hất lên trên và từ trên bổ vút xuống hướng chân vách ...

Một luồng gậy kinh với tốc độ dạt rừng tróc núi, mạnh dường sóng lũ từ trên cao chụp vút xuống phía dưới.

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm nhiên đứng thẳng, tay hữu khê vạch trở ra, nhẹ nhàng hoá giải tất cả kinh lực của ngọn gậy phong vừa bắn tới.

Độc Cước đại đế đã hơi chột dạ, trợn mắt nhìn sững Hoa Sĩ Kiệt quên thôi!

Vì rằng ngọn gậy vừa rồi, lão đã dốc hết năm thành công lực, đình ninh

Hoa Sĩ Kiệt nếu chẳng chết cũng trọng thương, ngờ đâu đối phương chỉ nhẹ nhàng vạch ra một chường đã hoá giải tất cả kinh lực vừa phóng tới.

Đối phương đã ra tay kích trước, Hoa Sĩ Kiệt còn đâu nhẫn nhịn thêm, giữa lúc đối phương đang hoang mang sửng sốt, chàng lập tức hú lên một tiếng hào hùng. Lắc mình phóng lên mồm vách.

Với một thế “Cô hạc ma vân”, người chàng vèo đi như một cánh hạc tung mây bắn nhanh lên ngọn đỉnh.

Tay cũng đồng thời vói tréo ra sau, rút phăng ngọn Thất độc thần kiếm nơi sau lưng giật mạnh.

Thanh kiếm lập tức bung xoè như cánh quạt bảy lá hào quang ngập trời xanh biếc khắp một vùng.

Người chàng uy nghi như một thần nhân đứng sừng trên mồm cao giữa vùng hào quang xanh lục.

Độc Cước đại đế tuy võ công siêu việt, nhưng trước oai độ khiếp người của Hoa Sĩ Kiệt cũng phải chột dạ tròn mắt thối lui một bước !

Lão không ngờ một thư sinh như thế lại có một thân pháp cùng một vũ khí khiến người phải khiếp phục !

Hoa Sĩ Kiệt trừng đôi mắt cọp, giọng trầm sát khí :

- Các hạ muốn nhường đường hay muốn hạ thấp oai phong của Đại đế?

Độc Cước đại đế dù sao cũng là vị bá chủ một cõi đất trời, võ công đâu phải kém, dẽ gì chịu nổi lời khinh miệt của hạng hậu sinh tiểu bối như Hoa Sĩ Kiệt?

Lão lập tức rống lên như cọp :

-Nếu người thẳng nổi chiếc gậy trong tay của lão phu thì cứ tự nhiên đi qua !

Hoa Sĩ Kiệt nét mặt nghiêm trầm :

- Tại hạ cùng tôn giá xưa nay chưa từng gặp, lẽ ra không nên dùng đao kiếm để quen biết nhau, nhưng tôn giá cứ ép nài tại hạ phải động thủ, đến lúc máu nhuộm sườn non, tôn giá đừng oán trách ai !

Độc Cước đại đế cười mỉa :

- Nếu lão phu buông tha mi, làm sao ăn nói cùng Xà Hà tiên tử, mi đành số vậy!

Hoa Sĩ Kiệt thoáng đổi sắc mặt, cười nhạt :

- Té ra tôn giá đã cùng mục yêu phụ cấu kết, tại hạ khó thể nương tình được nữa !

Sau một tiếng quát to, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trong tay đã cuốn thẳng vào lão với một tốc độ vượt ngoài ý tưởng.

Độc Cước đại đế vội vận công trút vào thế gậy loang mạnh trở ra đối kích.

Hai luồng sức mạnh tông nhau, tạo thành một tiếng nổ rung rinh cả sơn nhạc.

Tà áo trắng của Hoa Sĩ Kiệt không gió mà phất phơ bay, nhưng thân hình vẫn vững trờ như trụ thạch.

Độc cước đại đế thân hình rung động, lắc lư mấy lượt mới ngừng, khí huyết trong người trào ngược trở lên.

Lão rất mực kinh mang, vội nhắm mắt vận công để trấn áp khí huyết đang dâng lên gần cổ họng.

Hoa Sĩ Kiệt lại quát lên một tiếng lạnh lạnh, ngọn kiếm thứ hai đã như giòng suối biếc dốc ngược trở ra.

Độc Cước đại đế đã hết dám khinh lờn, thế gậy cuốn theo một luồng gió lốc vèo ra đón lại.

Bằng !... Bằng !...

Đùng !... Đùng !...

Gậy phong, kiếm khí đôi bên liên tiếp va chạm nhau, gây nên những loạt nổ đing tai điếc óc, khoảnh khắc, đôi bên đã nắm hiệp qua tay.

Sắc thái ngạo nghễ của Độc Cước đại đế đã dần dần lặn mất, thay vào đấy một vẻ mặt hãi hùng, kinh ngạc...

Lão không ngờ sau mấy mươi năm mài miết nơi miền Thanh Hải, Trung Nguyên đã mọc lên một tay thiếu niên cao thủ như thế, kiếm pháp chẳng những tinh kỳ mà nội lực cũng cực kỳ hùng hậu tiếp nối triền miên.

Tình hình trước mắt không khéo lão sẽ thảm bại dưới tay chàng, thì chẳng những không mặt mũi nào trở về Thanh Hải mà còn không biết phải nói thế nào với Xà Hà tiên tử...

Trong phút chốc sát cơ bỗng phùng xông lên đỉnh óc...

Riêng phần Hoa Sĩ Kiệt sau 5 hiệp giao tranh cũng âm thầm khiếp hãi tài nghệ của đối phương.

Vì thế kiếm của chàng mỗi lúc công ra, đều bị ngọn gậy của lão lấp nẻo

chặn đường, không sao thi triển cho hết công lực.

Đột nhiên từ trên cao vút xuống hai bóng người nhẹ nhàng như hai giải khói xanh.

Hoa Sĩ Kiệt thấy đối phương là Phong Trần tuý khách và Tư Đồ Không, tinh thần càng phấn chấn, lập tức vận công kên mũi kiếm, chuẩn bị ra tay đấu tiếp ...

Phong Trần tuý khách đặng hăng trịnh trọng :

- Nếu hai người cứ liều lĩnh giao tranh, tất không khỏi tàn cuộc đôi bên đều thảm bại, tốt hơn hết là dừng tay bãi chiến ở đây !

Độc Cước đại đế buông tiếng cười lạnh lạt :

- Trừ phi gã họ Hoa chịu vút kiếm đầu hàng, theo lão phu đến gặp Xà hà tiên tử, lão phu mới có chỗ giao bàn ...

Hoa Sĩ Kiệt ngửa mặt cười to :

- Tại hạ dù bỏ xác nơi đây cũng chẳng vút kiếm đầu hàng!

Độc Cước đại đế sầm mặt cười hiểm ác :

- Đã thế làm gì tận số rồi !

Lông trong giọng cười ghê rợn, đầu gậy trên tay đã lia tròn một vòng và thành linh với một tư thế lạ lùng xia thẳng vào người Hoa Sĩ Kiệt quát to :

-Ranh con,có biếtđượcchiêu này chẳng?

Nhìn thấy ngọn gậy của đối phương rất khác thường, ánh gậy đang đi ngang bỗng chuyển hướng ngóc lên và trùng trùng chụp trở xuống.

Hoa Sĩ Kiệt rất đổi kinh tâm, chàng vội nhắc người lên cao hơn ba trượng, vừa vịn tránh khỏi luồng gió gậy vừa quật tới.

Độc Cước đại đế rống lên :

-Mi chạy đâu !

Chiếc chân duy nhất nhún nhẹ trên mặt đất, thân ảnh tựa như một con ươi to lao bắn theo Hoa Sĩ Kiệt.

Chờ cho đối phương phi lên vừa đúng tầm, Hoa Sĩ Kiệt mới lia nhanh ngọn kiếm trên tay từ phía phải téo sang hướng trái...

Soẹt...

Độc Cước đại đế chợt cảm thấy cánh tay trái lành lạnh, nhìn lại té ra chiếc tay áo đã bị rọc xả một đường dài.

Hoa Sĩ Kiệt sau một thế phản kích vội trầm khí đáp người trở xuống.

Độc Cước đại đế cũng vội xà người đáp xuống, xem xét kỹ lại cánh tay, tuy chỉ bị rách lớp áo bên ngoài hưng trên làn da đã hiện lên một vết dài đen thẫm...

Tư Đồ Khôngnhãn quang sắc bén, thấy thế liền nói :

- Độc Cước đại đế ơi, ông hiện giờ sắp biến thành Hoàng đế một tay rồi đấy !

Độc Cước đại đế mặt liền biến sắc, trầm tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ trên kiếm của y có độc?

Tư Đồ Không gật đầu cười cười :

- Kê ra tôn giá phản ứng rất nhanh, danh tiếng Thất độc thần kiếm như vậy, tôn giá thử nghĩ xem trên kiếm có độc hay không ?

Độc Cước đại đế nửa tin nửa ngờ, vội vận thủ khí lên tay trái, sắc mặt liền tái hẳn, tay phải lập tức nhấc lên và phật mạnh vào cánh tay trái...

Sau một tiếng rắc ngán lạnh, cánh tay trái lập tức gãy lìa, rơi phịch xuống đất.

Lão cấp tốc xé ngay một miếng vải nơi cánh tay áo rách và buộc nhanh vết thương đang xối máu.

Nhìn thấy Độc Cước đại đế tự chặt lấy cánh tay mà sắc mặt vẫn thản nhiên không chút cau mày, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi rùng mình ớn ớn. .

Phong Trần tuý khách ha hả cười to :

- Với hào tình ấy, Độc cước đại đế đáng cho chúng ta thứ dung, đi thôi Hoa lão đệ.

Miệng thốt tay đã kéo Hoa Sĩ Kiệt xoay mình cất bước. Nhưng Độc cước đại đế để dễ đâu chịu thôi, quát lên một tiếng như sấm động :

- Đứng lại ! Đền cánh tay gãy cho lão phu đã!

Ngọn gậy trên tay lồng trong tiếng quát quát tua ra như sét giạt.

Trước sự tàn tật đáng thương của kẻ địch, Hoa Sĩ Kiệt không nỡ hạ thêm độc thủ, chỉ lắc mình tránh, trầm giọng thét :

- Khôn hồn cú ngay, liều lĩnh là toi mạng !

Độc cước đại đế lúc ấy như kẻ mất đi lí trí, sự giận dữ khiến lão trở nên điên cuồng quên hẳn sự sống, lăn xả vào liễu lĩnh tấn công...

Hoa Sĩ Kiệt trước tình thế chẳngặng đứng, hét lên lạnh lạnh :

- Ráng mà đỡ ngọn chỉ này !

Cùng theo tiếng quát, ngón giữa tay trái đã búng ra một đường chỉ kình vèo vèo xé gió lướt tới.

Độc cước đại đế cả kinh, vội bật ngược người lăn tròn trên đất, vừa vịn ngọn chỉ kình lướt véo qua thân.

Hoa Sĩ Kiệt sát cơ đã ngùn ngụt đỉnh đầu, ngọn cước bay ra một đòn tiếp nối nhanh dường gió trút.

Vừa mới trỗi người lên, Độc cước đại đế đã phải lắc mình tránh sang cạnh tám thước.

Hoa Sĩ Kiệt thấy hai đòn tuyệt kỹ một cước một chỉ đều đánh vào khoảng không, chẳng khỏi thầm kính phục võ công của đối thủ, tuy bị trọng thương mà vẫn nhanh nhẹn tuyệt cùng.

Độc cước đại đế da lưng cũng lấm tẩm mồ hôi, thầm kêu lên may mắn.

Sau phút định thần, lửa giận từ tâm tư ngút toả khó dằn, lão trèo treo nghiêng răng :

- Tên khốn, trong vòng năm chiêu nếu lão phu chẳng giết được mi, quyết lao đầu tự tận tại vực thẳm này.

Phong Trần tuý khách vội than dài :

- Độc cước đại đế hà tất phải thế? Oán thù nên giải chẳng nên buộc,

huống chi hai người xưa nay chưa từng quen biết qua !

Hoa Sĩ Kiệt cũng trầm trầm cất tiếng:

- Chỉ cần tôn giá đừng cùng yêu phụ cấu kết, tức tốc quay về Thanh Hải, tại hạ sẽ...

Độc Cước đại đế gầm lên :

- Câm mồm ! Bồn đại đế là hạng người nào, há đi khuất tất dưới tay một tên ranh miệng còn hôi sữa à?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhếch mép :

- Đã thế, xin tùy theo tôn ý !

Độc cước đại đế đôi mắt long lên đỏ ngầu, râu rồng từng sợi tua tủa dựng lên, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lớp áo cũng dần dần phồng căng...

Chiếc gậy màu xanh trên tay lão cũng bỗng dựng bồng lên xanh ngời ...

Tư Đồ Không thấy thế kể tai Hoa Sĩ Kiệt thì thào :

- Kiệt huynh coi chừng tà môn của lão một chân ấy !

Hoa Sĩ Kiệt gạt đầu, vội vận đày Băng Hồn công lực s½n sàng chờ đợi.

Độc cước đại đế vụt quát lên một tiếng kinh thiên động địa, nhắc cao thân cả người lẫn gậy đều bay về phía Hoa Sĩ Kiệt.

Trận trường bỗng ngập toả ánh xanh, phủ kín cả thân hình đại đế cùng thanh gậy, kẹp theo tiếng kinh phong vi veo, bốn bên không khí chừng như bị luồng kinh lực hút hết, khiến người cảm thấy hơi thở khó khăn....

Đá cát trên mỏm núi cũng ào ào bốc dậy, cùng tuôn thẳng hướng về Hoa Sĩ Kiệt.

Trước thế công hung mãnh liều lĩnh của đối thủ, Hoa Sĩ Kiệt vội trảm khí cho đôi chân thụt sâu xuống mặt đất hơn hai tấc, ngọn Thất Độc thần kiếm trên tay phải nhắm ngay vào thân hình của Độc cước đại đế đang xông tới quất ngược ra, tay trái đồng thời bồi tiếp một quyền.

Cây cỏ bốn bên bỗng dựng bị bật cả gốc đổ xuống rầm rầm, mặt đất lung lay như đến hồi địa chấn.

Sau một tiếng thét hãi hùng, Độc cước đại đế như chiếc vụn quay tròn theo gió trớt rơi tuột xuống đáy vực.

Hoa Sĩ Kiệt cũng hự lên một tiếng nặng nề, té ngời trở xuống miệng phún ramột tiamáu đỏ lỏm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Điền cương dạ xoa

Tư Đồ Không thấy thế cả kinh, vội móc ra một lọ thuốc trị thương, lấy ba viên nhét ngay vào miệng chàng. Đồng thời nhắc tay phải lên, ấn vào Linh đài huyết nơi lưng Hoa Sĩ Kiệt, vận chuyển chân khí bản thân rót qua cơ thể chàng, giúp chàng điều trị thương thế.

Độ thời gian một tuần trà sau, Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy khí huyết đang cuồn loạn trong châu thân đã dần dần lắng dịu trở xuống.

Chàng mở mắt quay đầu mỉm cười :

- Đa tạ hiền đệ, ngu huynh đã khá rồi !

Tư Đồ Không chậm rãi rút tay trở lại, lau sơ mồ hôi đang lấm tấm trên trán, cười uể oải :

- Chỉ cần thương thế của Kiệt huynh bình phục, đệ dù cực khổ cách mấy cũng chẳng sao !

Tuy chỉ mấy lời ngắn ngủi, nhưng cũng gói ghém muôn vạn ý tình, Hoa Sĩ Kiệt nghe qua lòng chẳng khỏi xúc động thầm :

“Tư Đồ Không đối với ta thiết tha như thế, dù anh em ruột thịt cũng chỉ đến thế là cùng...”

Phong Trần tuý khách nóng nảy đưa mắt nhìn sắc trời, vầng nhật đã lộ dạng ở phương Đông, sương mù qua ánh nắng nghi ngút bốc cao, phản chiếu với triều dương tạo thành những tia nắng vàng rực rỡ.

Ngọn Lạc Nhật Phong cao vút giữa nền mây muôn sắc đã hiện rõ dần trước mắt...

Phong Trần tuý khách chậm rãi lên tiếng:

- Nếu như thương thế của lão đệ chưa bình phục hẳn, chúng ta tốt hơn nên huỷ bỏ chuyến hành trình này!

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong đứng phắt dậy quả quyết :

- Nhờ vào linh dược của Tư Đồ hiền đệ, thương thế của vãn bối đã bình phục hoàn toàn ! Chúng ta lên đường ngay!

Phong Trần tuý khách, Tư Đồ Không chưa kịp đáp lời, Hoa Sĩ Kiệt đã lắc mình vọt đi trước.

Ba người trở hết thuật khinh công, không mấy chốc đã đến lưng núi Lạc Nhạn Phong, chợt nghe từ trong cụm rừng dày trước mặt không ngớt vọng ra tiếng động xạc xào...

Hoa Sĩ Kiệt vội ngẩng đầu nhìn lên, thấy đường lên núi phải xuyên qua cụm rừng dày ấy. Nhìn quanh hai bên cỏ gai rậm rịt, đá núi chập chùng lổn nhổn không có chỗ đặt chân.

Phong Trần tuý khách cũng hơi ngại, thu hồi thân pháp đứng lại :

- Trong rừng sâu lại vang lên tiếng xạc xào như thế tất có điều khác thường, vì cần tranh thủ thời gian, chúng ta nên đánh vòng sang đường khác vậy, hai người nghĩ thế nào?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu :

- Chúng đã s½n tâm phòng bị, hai bên tất chẳng có đường, nếu đi vòng ngõ khác e quá xa, càng tốn thêm thời gian !

Tư Đồ Không vội xen lời :

- Hay là để tiểu đệ đi trước mở đường, Kiệt huynh tạm thời đi sau dưỡng sức.

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ lắc đầu :

- Lúc này uống mấy viên thuốc trị thương của hiền đệ, thương thế chẳng những đã lành, mà trong người còn thư thái khác thường (hic, chắc là thuốc của Thái ất chân nhân?), ngu huynh định nhân cơ hội này, với thanh Thất độc thần kiếm mà chạm mặt tất cả anh hùng trong thiên hạ, để thử uy lực bảo kiếm của tiên nhân...

Chẳng đợi hai người đáp lời, chàng đã bắn mình vọt đi, với một thế “Phi điều đầu lân” phóng vút vào cụm rừng.

Chọn một cây khá cao chàng trầm khí đáp xuống, nhóng mắt nhìn ra phía trước.

Cảnh tượng giữa rừng khiến chàng thất sắc lặng người.

Giữa cảnh rừng sâu dày mịt, bỗng hiện ra một khoảnh đất trống trải, nơi đây cắm đầy những mũi dao sắc nhọn, mỗi ngọn đao lú khỏi mặt đất độ hơn năm thước, cách nhau độ khoảng nửa bước. Một khoảng hơn mấy mươi trượng, đâu đâu cũng lờm chờm những mũi dao nhọn lều, ngập ngời ánh lạnh, trông như một bãi rừng đao.

Dọc dài theo hai bên rừng đao, đá núi chập chùng, không ngả tiến tới, muốn lên được Lạc Nhạn Phong chỉ còn cách vượt qua rừng đao ấy.

Nơi trung ương của rừng đao, đặc biệt cắm năm ngọn đao to thành hình hoa mai, cao vượt những ngọn đao kia trên bốn thước.

Trên năm ngọn đao cắm chúm vào ấy, chễm chệ một lão bà đang ngồi, mắt nhắm, chân xếp bằng, vững vàng như ngồi trên đất bằng.

Hoa Sĩ Kiệt sau phút kinh ngạc đưa mắt nhìn kỹ lão bà, cảm thấy vẻ mặt bà ta vừa xấu xa vừa đanh ác, nơi giữa giao điểm của đôi chân mày có một dấu lạ ngời ngời xanh biếc tựa như con mắt thứ ba, lưng nhỏ chân to, thân hình thật thấp, ngũ quan cũng như tứ chi không có điểm nào gọi là cân xứng nhau.

Điều làm chàng kinh dị nhất là trên lùm tóc trắng phều của bà có giắt năm cây trâm màu xanh biếc, dài độ năm tấc, ánh hào quang loé cả mắt.

Bên này rừng đao, chùm nhum một số cao thủ đủ cả hai cánh Hắc Bạch. Có lẽ vì bị rừng đao ngăn chặn không vượt qua được, tiếng đông người bàn luận ó ré xôn xao.

Ước lượng diện tích rừng đao, mỗi chiều rộng có hơn ba mươi trượng, dù có tuyệt thế khinh công cũng vô phương bay qua.

Lúc ấy Tư Đồ Không, Phong Trần túy khách cũng đã phóng đến nơi, đáp lên hai ngọn cây cạnh bên Hoa Sĩ Kiệt.

Thoáng nhìn qua lão bà ngồi trên mũi đao, Phong Trần túy khách kinh ngạc khẽ kêu lên :

- Mụ này hình như là Diên Cương Dạ Xoa Các lão bà mà lời đồn đã mai danh ẩn tích từ lâu.

Tư Đồ Không thoáng biến sắc đáp lời :

- Đúng thế ! Rất có thể mụ Dạ Xoa ấy chứ chẳng ai. Gia mẫu vẫn thường nhắc đến chuyện “Ngũ Xoa chấn giang hồ” của 70 năm về trước, nói về thành tích của mụ quái ấy, cho đến nay mụ vẫn chưa chết nhỉ?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ :

- Bảy mươi năm trước danh đã xông đông giang hồ, thì hiện giờ ít nhất
mụ ta cũng đã trên 90 rồi. Tuổi tác mụ ta chừng ấy mà còn háo danh
tranh lợi, bày bố một rừng đao tàn ác vô nhân thế này cũng đủ thấy bản
tánh của mụ ác hung quá mực.

Lời chàng chưa dứt, đột nhiên có tiếng quát to :

- Tên khốn nào dám chửi mụ thế? Hãy nhảy vào đao mà tự xử, đừng để
mụ phải nhọc tay!

Hoa Sĩ Kiệt vốn tánh ghét ác như cừu, lòng dạ lại can đảm thà chết
chẳng cong. Phong Trần túy khách vừa định xua tay ra ý, Hoa Sĩ Kiệt đã
phóng mình đáp xuống cạnh rừng, đồng dục lên tiếng :

- Lời lúc nãy, chính do tại hạ đây thốt ra !

Trước thái độ uy vũ cùng tiếng nói sang sảng như chuông đồng của
chàng trai trẻ tuổi, Điền Cương Dạ Xoa ất giác nhè nhẹ giật mình.

Đôi mắt bà mở tròn chiếu thẳng về phía kẻ đối thoại, té ra chỉ là một gã
thư sinh áo trắng trẻ tuổi, dáng dấp văn vẻ không có tí chi biểu hiện là
một tay cao thủ võ lâm, khiến bà càng tăng thêm lòng kinh ngạc, từ chiếc
miệng nhăn nheo móm sọm toát ra một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo âm u :

- Ranh con ! Mi là là ai? Dám buông lời cuồng ngông đến thế ?

Hoa Sĩ Kiệt dẫn rõ từng tiếng một :

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt !

Hoa Sĩ Kiệt ? Hoa Sĩ Kiệt ? Điền Cương Dạ Xoa lẩm bẫm nhắc lại, rồi
đột nhiên mụ khẽ biến sắc :

- Phải chăng là bé con có ngoại hiệu Thất Độc thần kiếm khách ?

Hoa Sĩ Kiệt cười ngạo mạn :

- Đã biết rõ danh tánh của tị hạ, đủ vinh hạnh cho tị hạ lắm rồi !

Điền Cương Dạ Xoa hừ mũi lên một tiếng, giơ tay nhổ phăng một ngọn đao phóng thẳng về phía chàng quát to :

- Nhóccon ráng mà đỡ này !

Ngọn đao vù phóng ra nhanh như đường sao xẹt, ào ào xé vạch không khí nhắm ngay vào huyệt “Trung Đình” trên ngực chàng lao tới.

Hoa Sĩ Kiệt mặt chẳng đổi sắc đứng im chờ ngọn đao lướt đến gần, lập tức dùng ngón trỏ và giữa của bàn tay phải kẹp lấy sống đao vào giữa kẽ tay.

Liền theo đó một tiếng “rắc” khẽ, mũi đại đao bị hai ngón tay kẹp gãy thành đôi đoạn, rơi lịch bịch xuống đất.

Tất cả võ lâm cao thủ có mặt, trước thần uy của chàng đều ạng mắt sửng sờ.

Điền Cương Dạ Xoa cũng âm thầm khùng khiếp :

- “Tên ranh này quả nhiên có bản lĩnh đáng nể!”

Hoa Sĩ Kiệt hừ mũi một tiếng dẫn giọng :

- Tại hạ cùng lão bà xưa nay chưa từng quen biết tại sao vừa thấy mặt đã ném đao hại người ?

Điền Cương Dạ Xoa cười lạnh lẽo :

- Nội cái việc ranh con nhà người phê bình ta một cách hỗn láo ấy cũng đủ cho mục hạ sát mi rồi, huống hồ sau lưng chúng ta còn có một món nợ máu to tát?

Hoa Sĩ Kiệt hơi ngạc nhiên :

- Tại hạ cùng lão bà xưa nay người chân trời kẻ góc bể sao lại có món nợ máu nào to tát thế ?

Điền Cương Dạ Xoa buông tiếng cười lạnh lạnh như điên, rũ rượi mãi không đáp.

Hoa Sĩ Kiệt nổi nóng xạm mặt :

- Lão bà tuổi tác chừng ấy, trước một vãn bối hậu sinh lại đem thái độ ngông cuồng ra, không cảm thấy hổ thẹn à?

Điền Cương Dạ Xoa chột răn mặt trầm giọng :

- Già sờ dĩ ngày hôm nay ngông cuồng thế này tất nhiên là có nguyên nhân khiến già rất đặc ý, mà cũng vô cùng thất vọng...

Hoa Sĩ Kiệt càng ngờ ngẩn :

- Lão bà nói thế có nghĩa gì?

Điền Cương Dạ Xoa giọng càng thêm răn :

- Xà Hà tiên tử có giao ước cùng già, nếu như bắt sống được Hoa Sĩ Kiệt, thì giang sơn Trung Nguyên võ lâm sẽ chia đôi mỗi người một nửa, hôm nay ranh con mi tự dẫn xác đến nộp, chẳng phải là chuyện đặc ý của ta chăng?

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt :

- Khuyên lão bà đừng quá khoác lác, còn tại sao lão bà lại phải thất vọng ?

Điền Cương Dạ Xoa nhè nhẹ thở dài :

- 70 năm trước đây, lần đầu tiên ta đặt chân đến Trung Nguyên gặp ngay lão Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân hai bên động thủ giao tranh suốt hai ngày hai đêm vẫn

bất phân thắng bại, bèn hẹn nhau 10 năm sau sẽ quyết định hơn thua, nào ngờ lần thứ hai ta trở lại Trung Nguyên đã không còn gặp được y.

Bà khẽ ngưng lời, và tiếp nối bằng một giọng chứa chan tiếc rẻ :

- Lần này vì lời mời của Xà Hà tiên tử, ta trở lại Trung Nguyên lượt thứ ba, nghe tin Thất Độc Thần Kiếm đã quá vắng, từ đây trong võ lâm còn đâu tìm thấy kẻ đối thủ vừa tay như thế, thử hỏi già làm sao mà không thất vọng chứ?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt :

- Tại hạ tuy chẳng phải môn đồ của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân, nhưng đã thọ nhận của người khá nhiều ơn huệ, lời hứa cùng lão bà một trận thư hùng năm xưa tại hạ có thể thay người để giữ tròn.

Chiếu đôi mắt kinh ngạc nhìn sững vào Hoa Sĩ Kiệt một lúc, Điền Cương dạ Xoa lả đầu thở ra :

- Không được ! Mi không phải là địch thủ của già, mau ngoan ngoãn quì xuống chịu trời là hơn.

Phong Trần tuý khách đứng cạnh đấy vụt xen lời :

- Từ lâu nghe danh Điền Cương Dạ Xoa, nhưng nghe sao bằng thấy mặt, lão say đây có một lời muốn ngỏ, chẳng hiểu lão bà có chịu nghe chẳng?

Điền Cương Dạ Xoa xoay ánh mắt lạnh lẽo bước nhanh về phía Phong Trần tuý khách, âm trầm thốt :

- Lão bê bối kia, định bậy bạ chi thế?

Phong Trần tuý khách nghe da mặt nóng ran, cố dẫn cơn giận xuống, khẽ dăng hăng một tiếng mới cất lời:

- Từ bao lâu nay nghe danh Điền Cương Dạ Xoa Các Liên Cung là một tay khá có danh tiếng nơi miền Điền Cương Vân Quý, không ngờ vừa mở miệng đã thô tục mắng người.

Điền Cương Dạ Xoa thô lỗ đôi mắt to tiếng :

- Mi là giống chi dám buông lung trước mặt lão bà? Nếu còn lải nhải bậy bạ, già tức khắc cho phơithây trên rừng đạonày!

Phong Trần tuý khách dù tu dưỡng thâm sâu, nhưng trước mắt số đông quần hùng tứ xứ, cũng khó thể chế dẫn, huống chi trên vòm trời võ lâm Trung Nguyên, ông cũng là một nhân vật rất nhiều tên tuổi...

Chân ông vừa chớm bước tiến lên, Hoa Sĩ Kiệt đã thét to lên vì giận dữ :

- Hạng man di miền biên thù, không được vô lễ đối với bực hào kiệt nhất nhì Trung Nguyên.

Điền Cương Dạ Xoa nhấc mắt cười gằn :

- Nếu già nhất định vô lễ thì sao?

Tay đã quấu ra như vuốt quỷ, chồn vờn nhắmngay chàng,chụp thẳng vào

khoảng không...

Tuy cách xa Hoa Sĩ Kiệt có hơn 20 trượng, nhưng trảo kinh túa đến như sóng dậy biển to, từng đợt từng đợt lượn sau đũa nhanh lượn trước.

Hoa Sĩ Kiệt thoáng biến sắc mặt, quát lên một tiếng tựa rồng ngâm, hai tay một lu75t tung ra hai đòn tuyệt kỹ.

Bằng!.....

Sau tiếng nổ xé toang không khí, Hoa Sĩ Kiệt lắc động cả châu thân, chàng mím môi trầm khí, đôi chân lún sâu xuống mặt đất đến ba tấc, giữ vững thân hình khỏi bật lui.

Điền Cương Dạ Xoa trong khoảnh thời gian ấy, lớp áo trên người phập phều chẳng ngớt, thân hình hơn mấy lượt bật nghiêng ra sau, phải cố gắng lắm kèm vững được tư thế cũ.

Sắc mặt bà phủ lên một sắc thái kinh mang, buột miệng ồ lên một tiếng :

- Ranh con quả được chân truyền của Sơ Quân, xem ra mi có thể chịu nổi ít nhất là năm hiệp với già.

Hoa Sĩ Kiệt sầm mặt cười khẩy :

- Lão bà đừng sớm lớn lối, thắng bại đôi bên chưa có chi quyết đoán kia mà?

Điền Cương Dạ Xoa vụt buông tiếng cười lạnh lạnh :

Không ngờ thái độ ngông nghênh của Lang Sơn Quân năm xưa cũng truyền hết lại cho mi.

Bất thần bà cao giọng quát to :

- Oắt con, ráng mà tiếp thêm một chiêu của già.

Tay phải liền theo đó nhấc lên trước ngực, tay trái cung chặt thành quyền đưa ra sau, tư thế như người đang chạy.

Từ hai cánh tay khăng khiu của bà bỗng nhẹ nhẹ bốc lên một luồng hơi trắng như sương mỏng.

Nhấc mắt âm u nhìn thẳng về phía Hoa Sĩ Kiệt, Điền Cương Dạ Xoa cười lạnh lạt:

- Ranh con, có biết chiêu này không?

Hoa Sĩ Kiệt lịch duyệt giang hồ chưa mấy sâu, đối với chiêu thức võ học tất nhiên kiến thức chỉ có hạn, bị đối phương hỏi một cách bất ngờ, không khỏi lúng túng đáp chẳng ra.

Tư Đồ Không đứng bên cạnh vội khẽ giọng nhắc nhở :

- Vân vụ tề phi!

Hoa Sĩ Kiệt lập tức sang sảng cất tiếng :

- Chiêu Vân vụ tề phi xoàng xĩnh ấy, có đáng chi mà vênh váo ?

Điền Cương Dạ Xoa ngẫm rúng động giật mình, vì chiêu “Vân vụ tề phi” trên 20 năm nghiên ngẫm chế biến trên giang hồ trừ vài cao thủ tuyệt đỉnh ra, không ai hiểu được, thế mà chàng trai trẻ trước mặt, chẳng hiểu vì sao lại biết rõ tên như thế ?

Lập tức lên tiếng hỏi ngay :

- Mi đã biết được tên tuyệt chiêu ấy, vậy có biết uy lực của nó thế nào

chăng?

Hoa Sĩ Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát liền đáp :

- Trời tỏ tất mây tan, mặt nhật mọc sương mù tan mất, tà không thẳng chính, nhằm cũng phát huy được bao nhiêu uy lực.

Nghe chàng đối đáp thông suốt như nước chảy, lời lẽ trung chánh thành thật, Điền Cương Dạ Xoa càng thêm khiếp thềm, cảm thấy võ lâm Trung Nguyên sản xuất được một tài năng siêu việt, văn võ kiêm thông như thế, tiền đồ sau này tất không sao ước lượng nổi.

Nghĩ đến đây, lòng đố kỵ bỗng dâng lên, sát cơ theo đó ngút cháy não cân, bà nghĩ thầm :

- “Nếu không bắt sống được cũng quyết chẳng để gã sống sót rời đi”

Bà lập tức quát lên một tiếng to, song chưởng nhất tề đẩy mạnh về phía chàng.

Nhìn thấy thế chưởng của Điền Cương Dạ Xoabổ đến như biển tràn núi lở, so với lần trước còn dữ hơn thập bội.

Đã trải qua mấy trận huyết chiến, Hoa Sĩ Kiệt cũng thu hoạch được khá nhiều kinh nghiệm, vốn dĩ chàng đã thông minh tuyệt thế, ứng biến rất nhanh, luôn luôn có thể xoay chuyển tình thế từ yếu thành mạnh, tránh thực đả hư...

Trước thế công kinh mãnh dị thường của kẻ địch, chàng dùng ngay khinh công “thực địa di hình”, thoáng mắt đã lắt mình tránh đi như biển.

Lượng kinh phong bắn thẳng đến chỗ chàng bắn thẳng xuống mặt đất, vang ầm một tiếng khùng khiếp.

Cát đá bị phải luồng chưởng lực đào xới tung bay mù mịt, hàng cây to nơi phía sau lưng Hoa Sĩ Kiệt khi này không chịu nổi luồng bạo phong quét qua âm âm bật gốc đổ ngã nghiêng.

Giữa lúc Điền Cương Dạ Xoa còn đang ngỡ ngẩn tìm quanh từ không trung bỗng lao xuống một bóng người áo trắng, nhìn kỹ đúng là Hoa Sĩ Kiệt.

Điền Cương Dạ Xoa trèo trẹo nghiêng răng :

- Oắt con khinh công cao kỳ thế, có dám lên rừng đao này cùng già giao tay ba hiệp chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt cười lạnh lạt :

- Lão bà quá khen, thanh ý của người, vẫn sinh dám đâu từ chối !

Tư Đồ Không cả sợ, vội dùng truyền âm nhập mật khuyên ngăn :

- Khinh công của Kiệt huynh tuy rất cao, nhưng chưa từng xấp chiến trên rừng đao, vạn nhất sẩy chân, tất nguy đến tính mạng...

Hoa Sĩ Kiệt cũng dùng ngay truyền âm nhập mật đáp lời :

- Thấy khó gục đầu tránh né, đâu xứng là đại trượng phu? Huống chi mục qui ấy lại cố ý buông lời khích bác trước đông người, dù biết phải tan xương nát thịt, ngu huynh cũng không thể tỏ vẻ khiếm nhược trước một ai !

Phong Trần tuý khách bỗng nhường mày lớn tiếng :

- Hào tình của lão đệ, khiến lão say đây khâm phục vô cùng !

Điền Cương Dạ Xoa chậm rãi đứng lên, hai chân đạp trên mũi đao nhọn

lều, vững vàng như đứng trên đất bằng, tiếp giọng khiêu khích :

- Ranh con đủ gan dạ lên đây chẳng?

Không thể chịu đựng thêm lời lẽ miệt khinh của đối phương, Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu hú lên một tiếng hùng tráng, giở ngay thuật “Lăng không hư độ” tung mình lên khoảng cao không, ngọn Thất Độc thần kiếm trên tay, đồng thời rẹt lên một tiếng, giương rộng ra như cánh quạt, bảy ánh hào quang biên biếc từ bảy mũi điệp kiếm túa ra, ngời chiếu khắp một khoảng không gian.

Điền Cương Dạ Xoa thấy thế, bất giác khẽ rùng mình chột dạ :

- “ Công lực của tên oắt này, xem ra chẳng kém chi Lang Sơn Quân ngày xưa...”

niệm chưa kịp dứt, từ trong không trung bỗng vọng xuống một tiếng gầm như sấm động, ngọn Thất độc thần kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt tựa như bảy thớt rồng xanh uốn éo phủ chụp xuống...

Khí thế hung mãnh như nuốt sông ngọn núi ấy, khiến Điền Cương Dạ Xoa, một mục ma đầu tuyệt thế phải khiếp hãi tháo lui ba bước.

Hoa Sĩ Kiệt thừa oai thế lại quát lên một tiếng tựa sét vang, tay trái hoá tốc tung ra một ngọn Thiên Cơ Chi.

Điền Cương Dạ Xoa không sao ước lượng được đối phương có thể xuất thủ nhanh như thế, tay trái vội bịt kín bớt xanh sáng ngời như ánh mặt trời nơi giữa chân mày, tay phải đồng thời gạt ra một chưởng.

Hoa Sĩ Kiệt dùng phương pháp đánh mạnh và đánh mau để đối phó cùng mục, nên khi chưởng phong của kẻ địch vừa phóng tới, chàng vội trở ngay thuật khinh công “Thế phụng xung thiên” xông ra khỏi vòng chưởng lực.

Vừa cảm thấy thế chưởng của mình rơi vào khoảng không, qua kinh nghiệm lần trước, không đợi đối phương đáp xuống, bà lập tức tung mình bám sát theo kẻ địch với ý định không cho đối phương kịp xoay tay phản kích.

Ngờ đâu Hoa Sĩ Kiệt ứng biến rất nhanh, đối phương vừa tung mình lên, chàng lập tức xia nhanh ra ba kiếm, đều là những chiêu pháp tối độc, rút tĩa từ trong Thất Độc kiếm pháp do Lang Sơn Quân truyền thụ.

Ba kiếm tung ra, trước sau tiếp nối trong một thời gian chớp nhoáng loang loáng như một vòng hào quang xanh biếc bọc lấy thân hình mũm mĩm vào giữa hạt tâm.

Đang từ thế chủ động, bỗng dừng lại rơi vào vòng uy lực quật cường của đối phương, Điền Cương Dạ Xoa nhờ vào nội lực thâm hậu, qua giây phút kinh hãi, đã lấy lại tinh thần.

Sau một tiếng quát to, giữa không trung bà vội đảo người, song chưởng phân đôi ra hai phía, cùng lúc tung ra hai chiêu...

o !...ào !...

Trong luồng chưởng kinh tủa bắn như hai cơn gió lốc từ trung tâm dạt thẳng ra ngoài, luồng lục quang đang ngập ngời toả phủ chung quanh liền lặn mất.

Hoa Sĩ Kiệt trước đôi chiêu công tuyệt ảo cùng công lực phi thường của Điền Cương Dạ Xoa biết khó có thể đối kháng vội thu ngay kiếm kinh phòng vệ châu thân, người chàng như một luồng mống trắng, lộn thoát khỏi rừng đao đáp xuống.

Điền Cương Dạ Xoa chẳng đuổi theo truy kích, lắc mình trở lại giữa năm mũi đao hình cánh mai, ung dung ngồi trở xuống buông tiếng cười dài.

Dưới danh sư tất có cao đồ, oắt con quả không hổ với danh hiệu Thất
Độc thần kiếm khách.

Hoa Sĩ Kiệt thân nhiên và ngạo nghễ :

- Lão bà quá khen, tại hạ vẫn còn hận là không đánh được bà rơi xuống
giữa rừng đao, thật là đáng thẹn với kỳ vọng của Lang lão tiên bối.

Điền Cương Dạ Xoa hừ lên một tiếng giận dữ :

- Lần chạm trán thứ hai, oắt con đừng mong thoát khỏi tay bà !

Hoa Sĩ kiệt cũng hừ lên một tiếng đáp lại :

- Lúc đó, bà cũng đừng mong sống sót trở lại Vân Nam!

Từ Đồ Không vội dùng thuật truyền âm bảo chàng :

- Tiểu đệ từ lúc này chăm chú theo dõi trận cuộc, nhận thấy Điền Cương
Dạ Xoa có chỗ đáng nghi, nếu như lời phán đoán của tiểu đệ không mấy
sai, thì nơi ấy nếu chẳng phải là nhược điểm của mục thì ít nhất...

Hoa sĩ Kiệt đã thâm hiểu từ lâu Từ Đồ Không tâm linh tế nhị, cơ trí vượt
người, những gì gã đã hữu tâm nghi ngại, không khi nào chẳng có
nguyên do.

Chàng cũng vội dùng truyền âm đối thoại :

- Chỗ nào gọi là đáng nghi?

Từ Đồ Không liền đáp :

- Cứ mỗi lần động thủ, mục đều dùng tay bịt kín vạt ngực nơi xanh biếc
nơi giao điểm giữa đôi chân mày, nếu chỗ ấy chẳng phải là nhược điểm

của mục thì hẳn phải là nơi tàng chứa chất độc.

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu :

- Lời hiền đệ quả không sai, vậy khi ngu huynh cùng mục giao thủ, hiền đệ khá quan sát mục ta cho kỹ hơn!

Từ Đồ Không nhè nhẹ gật đầu, đôi mày khẽ cau lại, dường như đang dăm chiêu chuyện gì.

Điền Cương Dạ Xoa thấy môi hai người không ngớt máp máp, biết là họ đang dùng phép truyền âm nói chuyện cùng nhau, tức tối gầm lên :

- Bọn người lén lút nói những gì, nếu còn nhóp nhép lỗ miệng, đừng trách mục sao hạ độc thủ !

Phong Trần tuý khách cười mỉa :

- Trò chơi sát thủ tối lợi hại của Điền Cương Dạ Xoa, chính là năm mũi trâm xanh trên đầu.

Điền Cương Dạ Xoa đắc ý cười nhe đôi nướu xám :

- Hì hì, lão đồ đốn này thế mà nói trúng, 70 năm trước đã có danh đồn “ Ngũ soa chấn giang hồ” rồi, những kẻ tại đây, có ai dám đón nửa chiếc soa của già ?

Hoa Sĩ Kiệt đồng dạc :

- Tại hạ xin tiếp đủ năm soa của lão bà !

Tất cả quần hào trên trận cuộc đều rất khâm phục hào khí của Hoa Sĩ Kiệt, nhưng không khỏi thay chàng toát rịn mồ hôi lưng.

Vì họ đã từng nghe danh năm ngọn soa ghim trên đầu Điền Cương Dạ Xoa có thể xuyên đá thủng vàng, một mũi soa phóng ra là một mạng người ngã xuống, xưa nay chưa một ai thoát sinh.

Bảy mươi năm trước, chỉ trong một đêm kịch chiến mà hơn 30 cao thủ tuyệt thế phải bỏ mạng dưới ngọn lục soa của mụ một cách thảm thương.

Điền Cương Dạ Xoa trước lời lẽ quá tự phụ của chàng, bật cười rống lên ha hả :

- Ranh con quả chẳng hiểu trời cao đất dày là gì, thoát đâu chỉ muốn bắt sống mi, nên mới chẳng động đến 5 mũi Nhiếp Hồn Soa trên đầu, nhưng tình thế hiện tại không thể dừng, oắt con, âu cũng tại số mi phải vậy...

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi ngạo nghễ ngắt lời :

- Chết sống do số trời, tại hạ rất muốn biết năm mũi soa chấn động giang hồ kia lợi hại đến mức nào!

Tư Đồ Không nhỏ giọng dặn dò :

- Kiệt huynh nên tiểu tâm cho lắm, năm mũi Hiếp Hồn Soa ấy lợi hại khó lường.

Hoa Sĩ Kiệt khẽ quay lại mỉm cười an ủi :

- Hiền đệ yên tâm! Phúc họa do trời, muốn tránh cũng không được, chết sống là chuyện nhỏ, danh tiết mới là trọng đại, ngu huynh quyết không thể khiếm nhục trước mặt kẻ thù !

Điền Cương Dạ Xoa từ chiếc miệng hóm bống bật ra một chuỗi cười âm u ghê rợn, trên mặt và thân bỗng dựng biến đổi khác thường, cánh tay đang giơ ra ồm tong teo như que củi vụt nở phình lên kỳ lạ và từ nơi vật lạ ngời ngời xanh biếc như con mắt thứ ba giữa hai chân mày vụt bắn loé

ra một luồng lực quang cực mạnh.

Tiếp theo đẩy bà lại dùng tay trái che ngang trước mặt, luồng lực quang liền chiếu gom vào cánh tay, trong khoảnh khắc cánh tay ấy liền sáng rực lên như được mạ qua một lớp lân tinh xanh biếc.

Và cánh tay ấy từ từ nhấc lên đỉnh đầu rút lấy một ngọn soa giắt nơi chót phía trái...

Tư Đồ Không thấy đối phương đã rút mũi Nhiếp Hồn Soa vào tay, vội lên tiếng đánh động Hoa Sĩ Kiệt :

- Kiệt huynh cẩn thận !

Hoa Sĩ Kiệt sắc mặt nghiêm trầm, tay bỗng kiếm để thẳng trước ngực vận đạo lực toàn thân rót cả lên đầu bảo kiếm chuẩn bị sẵn sàng...

Điền Cương Dạ Xoa vụt ré lên một tiếng quái dị, tay trái đồng thời nhấc lên, mũi Nhiếp Hồn Soa liền lao bắn thẳng vào không khí, phát ra một âm thanh âm âm như sấm động kẹp tiếng gió xé vù vù.

Đường hào quang trên mũi soa vạch vào không khí một đường dài xanh biếc thẳng tắp xẹt tới với một tốc độ phi thường.

Nhìn thấy uy thế khủng khiếp của ngọn soa thoát ra, Hoa Sĩ Kiệt lòng chẳng tránh khỏi rúng động, vội vung mũi kiếm thần đối chuẩn vào luồng lực quang chém mạnh.

Một tiếng nổ bằng xé cả không gian, kẹp theo một tiếng choang ngân rang màng tai tất cả quần hào, luồng lực quang liền đó tắt ngấm, nhưng cội cây to cạnh chỗ Hoa Sĩ Kiệt bỗng phát ra những tiếng rảng rặc và gãy làm đôi, ngã ầm xuống mặt đất, cành lá rơi rụng lả tả, bay văng khắp nơi.

Hoa Sĩ Kiệt mồ hôi thoát ra ướt đầm cả lưng, thềm than lên một tiếng :

- Nguy thật !

Điền Cương Dạ Xoa mất đi một ngọn soa quý mà chẳng giết được đối phương, lòng đã thâm ngán, đôi mắt tia ra những ánh kinh ngạc nhìn sững Hoa Sĩ Kiệt, chừng như đối với chuyện chàng tránh khỏi mũi Nhiếp Hồn Soa của mục là điều lạ lùng ngoài sức tưởng tượng.

Cùng khi ấy, Tư Đồ Không dùng lối truyền âm bảo chàng :

- Công lực của mục Dạ Xoa hoàn toàn vận chuyển dựa vào điểm xanh biếc như mắt mèo giữa hai chân mày ấy, nếu Kiệt huynh cứ nhắm ngay điểm ấy mà tấn công, tất giết mục chẳng mấy khó...

Lời Tư Đồ Không chưa dứt, chợt nghe Điền Cương Dạ Xoa buông lên một chuỗi cười âm trầm, điểm xanh nơi giữa đôi mày lại lần nữa rực ngời ánh sáng, tay phải giơ lên rút lấy mũi soa bên chót phải.

Nhưng lần này mục không phóng ra liền, mà cứ lắc lay vung vẩy, chờn vờn như muốn phóng rồi lại không.

Hoa Sĩ Kiệt dốc toàn thể tinh thần nhãn lực chăm chăm nhìn vào ngọn soa đang di động và chẳng ngừng thay đổi phương vị...

Tư Đồ Không nhìn thấy Điền Cương Dạ Xoa đang dùng đòn hư hư thực thực để đánh lạc hướng tinh thần Hoa Sĩ Kiệt, trong lòng đã đoán được bảy tám phần, vội lên tiếng cảnh giác :

- Kiệt huynh hãy lưu tâm, lần này mục quý ấy động tác phát ra đã khác hẳn, dường như mục đang định hướng để cho mũi soa vượt qua khỏi sự ngăn trở của Thất Độc thần kiếm trên tay anh.

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu cười bình tĩnh :

- Chết sống có số, ngu huynh sẽ phấn đấu với hết sức mình, hiền đệ hãy an tâm.

Điền Cường Dạ Xoa đột nhiên hừ mũi lên một tiếng, ngọn Nhiếp Hồn Soa theo đó bắn mạnh ra khỏi tay, nhưng tay phải bà vẫn lắc lư di động, dường như đang dùng một luồng lực đạo vô hình để sai khiến hương đi của mũi soa.

Và quả nhiên, mũi soa đang phóng nhanh tới với một tốc độ lạ thường, bỗng dừng ngừng ngay lại, đảo lộn giữa vờn khi trên khi dưới, thoát tả, thoát hữu, quấy động cả không khí, những tiếng âm âm như sấm sét không ngớt nổ vang kẹp theo những ánh xanh chớp nhoáng bất định của ngọn soa phát ra, quần hùng đứng bên ngoài trông vào tưởng chừng như là một màn thi thố pháp thuật giữa ác quỷ cùng tiên đồng.

Hoa Sĩ Kiệt thoát đầu chằngkhỏi chốt dạ kinh thâm, cảm thấy thật vô phương phòng vệ, nhưng giữa cơn cấp bách ý linh thường nảy nở, chàng sức nhớ bí quyết “dùng bất biến chế vạn biến”, “lấy tĩnh chế động”.

Và lập tức chàng thu hình đứng yên, hoành kiếm để thẳng trước ngực, đôi mắt chăm chú theo dõi chiều di động của ngọn soa, không bắn loạn cũng không xuất thủ.

Giây lát sau, ngọn Nhiếp Hồn Soa bỗng vèo lên một tiếng, vút thẳng lên cao, vượt qua đỉnh đầu Hoa Sĩ Kiệt, đoạn quay ngược mũi xẹt nhanh vào Linh Đài huyết sau lưng chàng.

Hoa Sĩ Kiệt hoá tốc quay người lại, mũi soa linh động như một vật có đủ lý trí, trong thời gian chàng xoay người lại đã vọt lên không trung.

Hoa Sĩ Kiệt vừa thở khì một hơi nhẹ nhõm, chợt thấy một luồng lực quang nhoáng nhanh trước mặt và quay tròn trên mặt đất rồi đột nhiên với một tốc độ diệu kỳ vút thẳng vào huyết đờn điền củachàng.

Hoa Sĩ Kiệt giật bản mình kinh hãi, trong cơn bất cập, đành nhắc cao người lên ba trượng, vừa vặn luồng lục quang lướt véo qua chân và lún sâu vào đất. Tuy thế dư âm vẫn ngấm ngấm từ lòng đất vọng lên, nghe như có muôn ngàn mạch nước đang ồ ộc tuôn chảy bên dưới luồng đất sâu.

Chân vừa rơi trở xuống đất, Hoa Sĩ Kiệt giơ tay áo quẹt lấy mồ hôi trán, ngực vẫn chưa hết phập phồng.

Tư Đồ Không vội lên tiếng :

- Trên đầu mù ta vẫn còn ba mũi Nhiếp Hồn Soa, đệ thấy mỗi lúc phát ra mỗi thêm lợi hại, Kiệt huynh khá nên tranh phần chủ động, dùng kiếm nhắm chuẩn vào điểm xanh lạ thường giữa hai chân mày của mù mà tấn công, tất có thể thu hoạch hiệu quả như ý muốn.

Hoa Sĩ Kiệt gạt đầu chưa kịp mở lời chi, Điền Cương Dạ Xoa bỗng trở lên một chuỗi cười quái dị, âm thanh lạnh lạnh chấn động cả núi rừng, cây cỏ bốn bên lá cành khua rung xào xạc.

Đột nhiên mù dứt ngay giọng cười, đôi mắt bắn ra hai tia nhìn oán độc ghê gớm...

Hai tay mù đồng thời nhắc lên ngang đỉnh đầu rút ra hai ngọn soa còn lại. Oắt con giỏi tránh được một mũi, nhưng hai mũi ta phóng cùng một lúc thì đừng hòng.

Đã nếm qua mùi lợi hại của Nhiếp Hồn Soa, đối phương chỉ phóng ra một ngọn mà còn tránh né muốn huyệt hơi, huống hồ hai ngọn cùng phóng ra một lúc, sự nguy hiểm không cần tưởng tượng đã thấy hiện rõ trước mắt rồi.

Tư Đồ Không, Phong Trần tuý khách đều thấu cảm qua sự bối rối giữa nội tâm chàng, hai người cùng liếc mắt nhìn nhau ngầm trao đổi ý kiến.

Phong Trần tuý khách vụt cười to lên :

- Điền Cương Dạ Xoa nếu quả nhất định thị cường hành hung, lão say đây đành liều thân già cùng mụ quyết một trận sống mái.

Hoa Sĩ Kiệt chùng nhu rõ ý định của hai người thân, vội quay lại cười nhẹ cảm kích :

- Đa tạ thành ý của lão tiên bối, để một mình vãn bối đối phó với mụ phải hơn.

Tư Đồ Không vội lên tiếng :

- Mụ định phóng hai soa một lượt, uy lực đâu phải tầm thường, chúng ta đâu thể trung thành được với cái quy củ giao tranh của võ lâm để mà chịu chết hay sao?

Biết rõ hai người sắp sửa tham gia vào trận cuộc, Điền Cương Dạ Xoa liền buông ra một chuỗi cười quái đản, rùng rợn như quỷ hú ma tru, hai tay đồng thời vung mạnh ra trước...

Đôi soa vừa thoát ra khỏi lòng bàn tay, lập tức phát ra tiếng réo âm âm như cuồng phong bão lộng kẹp theo những luồng kinh phong tựa sóng biển cuồn cuộn từ hai nơi ập đến mình chàng...

Một chiếu thẳng vào “U môn huyết” nơi hông trái, một tập kích vào “Phục Kết huyết” nơi hông hữu, cả hai mũi soa đều với một tốc độ nhanh hơn cả đường sét chớp...

Hoa Sĩ Kiệt vung mạnh ngọn Thất Độc thần kiếm bên tay phải, tay trái đồng thời dốc tất cả công lực còn lại tổng ra một ngọn “Băng quyền trấn sơn hà” để chống lại ngọn soa từ phía trái xẹt tới...

Mũi Nhiếp Hồn Soa từ phía hữu vút tới chạm mạnh vào Thất Độc thần kiếm lập tức ngân “coong” một tiếng vang rền, mũi soa bị chém rơi xuống đất, gãy thành hai đoạn.

Ngọn Nhiếp Hồn Soa nơi phía trái tuy bị ngọn quyền như sơn nhạc của chàng ngăn chặn, phải mất đi phần nào tốc độ nhưng vẫn soi thủng quyền phong, tiếp tục lao thẳng vào “U môn huyết” của chàng.

Hoa Sĩ Kiệt định tránh nhưng đã không kịp, sợ hãi trước cái chết hiển nhiên hiển chàng kinh mang tái sắc, nhưng ngay thời gian ấy, chợt thấy bóng cầm nhoáng động, tiếp theo đấy một tiếng “rộp” vang dậy, tung toé bay văng khắp cạnh chàng, luồng lục quang cũng vừa vụt tắt mất.

Thì ra trong cơn khẩn cấp, Tư Đồ Không đã vung mạnh chiếc đàn cầm hứng đỡ ngọn soa cứu nguy cho Hoa Sĩ Kiệt.

Vì sớm đã liệu trước sự lợi hại của Nhiếp Hồn Soa nên chàng đã dốc hết chân lực vào thùng đàn, nhưng cũng không tránh khỏi bể tan sau khi đã đánh rơi mũi soa xuống đất.

Hoa Sĩ Kiệt sau phút định thần, nhẹ nhàng thở dài tiếc rẻ :

- Chiếc danh cầm vì ngu huynh mà tan nát !

Tư Đồ Không cười nhẹ nhàng úi :

- Kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết, một chiếc đàn có đáng giá là bao, miễn là sinh mạng của Kiệt huynh vô hại, tiểu đệ đã vui dạ rồi!

Nhìn thấy chiếc danh cầm tan nát một cách uổng oan, Hoa Sĩ Kiệt chợt nghe sát cơ dậy bừng trong óc.

Đôi mắt chàng long lanh toé lửa, ngọn thần kiếm trên tay chiếu thẳng ngay mặt Điền Cương Dạ Xoa trầm trầm rít giọng :

- Tại hạ cùng bà chẳng có mối thù ba sông bốn biển, tại vì sao bà cứ mãi cố dồn tại hạ vào chỗ chết ? Nếu hôm nay tại hạ chẳng giết được bà, thì chẳng lên Lạc Nhạn Phong!

Điền Cương Dạ Xoa chờ chàng nói xong trở lên mấy tiếng cười khèn khếch, từ trong người lôi ra một viên chu màu hồng dôi dôi trong tay, lạnh lùng lên tiếng :

- Oắt con nếu đỡ được viên Trấn thiên chu của già, lập tức già dẹp hết rừng đao này và hộ tống mi đến tận Lạc Nhạn Phong!

“Trấn Thiên Chu”, ba tiếng ấy đủ nói lên sức lợi hại ghê gớm của món khí giới lạ lùng, xinh xắn trên tay đối phương.

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong thầm rúng động.

Tư Đồ Không vội rí tai nhắc nhở :

- Tiên hạ thủ vi cường, càng nhanh càng hay!

Hoa Sĩ Kiệt chẳng đợi nhắc lần thứ hai, dốc trọn tất cả công lực lên thanh kiếm độc, thân hình bất thần lao tới như làn tên được bật nỏ ...

Điền Cương Dạ Xoa đang cơn đắc ý cười vang không thể ngờ Hoa Sĩ Kiệt lại xuất kỳ tung ra một đòn liễu lĩnh đến thế...

Vừa muốn xuất thủ chặn ngăn, thân hình của đối thủ đã vọt cạnh mình với khoảng cách không hơn năm tấc...

Thanh Thắt Độc thần kiếm trên tay đồng thời véo lên một tiếng xé ập thẳng đến diện môn. Điền Cương Dạ Xoa Định lắc mình vọt tránh đi thì đã chậm mất rồi!

Trong tiếng rú hãi hùng, Điền Cường Dạ Xoa ngã vật xuống rừng đao chơm chở.

Giữa vạt xanh biêng biếc nằm trên giao điểm của đôi chân mày, ngọn Thất độc thần kiếm cắm sâu lúc đến gần tấc.

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ buông mình lên trên rừng đao, rút nhẹ thanh bảo kiếm ra, cắt lấy thủ cấp của Điền Cường Dạ Xoa cột bên lưng và phóng nhanh về hướng đỉnh Lạc Nhạn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nhất tiễn song điêu

Mùng chín tháng chín!

Trang huyết sử võ lâm đã ghi đậm một trận sắt máu hãi hùng.

Trên đỉnh Lạc Nhạn Phong, Đông Tây hai hướng đối diện nhau sừng sững hai tòa thể đài cao ngất có năm đến năm trượng.

Giữa hai tòa thể đài là một chiếc sân rộng, nơi cuối góc hướng Đông của chiếc sân rộng ấy có một lối mòn đưa tới một chiếc thang dâ treo lủng lẳng từ dưới chân đỉnh đến mặt sân.

Ba bên Nam Tây Bắc đều là vực sâu thăm thẳm cuộn cuộn sương mù không thấy đáy.

Lúc ấy trời đã sắp vào giờ Ngọ, trên thể đài nơi hướng Tây đã ngồi đông đủ quần hào ba non năm núi, cùng cao thủ hai cách hắc Bạch đã được thiệp mời của Xà Hà Tiên Tử và lặn lội đến đây để tham dự đại hội khai đàn lập phái của Bình Thiên giáo.

Tất cả, người nào cũng sắc mặt đăm chiêu, nặng nề, lồng ngực không ngớt thỉnh thoảng nháy nhanh.

Nơi một góc của thể đài hướng Đông, mấy mươi tên cao thủ của Xà Yêu hồ đứng dàn hai bên thể đài đón chờ Giáo chủ.

Trên hai dãy ghế trong đài đã có mặt đầy đủ các nhân vật chủ yếu của buổi lễ : Nhị Cốc, Tam Bảo, Tứ Quái, Ngũ Cuồng...

Tư Đồ Hồng ái nữ của Độc Long cốc chủ ngồi cạnh bên cha, đôi mắt phụng đen nhánh thỉnh thoảng nhìn sang thể đài đối diện, lòng thót thèo

lo âu :

“Sao chẳng thấy Hoa Sĩ Kiệt đến? Chẳng lẽ chàng đã đổi ý định dọc đường?”

nàng không dẫn lòng được, kể tai hỏi nhỏ cha :

-Cha à, cha nhắm xem Hoa Sĩ Kiệt có dám đến hay không?

Tư Đồ Hạnh nhú mày một lúc lắc đầu :

-Cha làm sao biết được? Nhưng cha mong gã đừng đến, bằng trái lại, sợ gã sẽ gặp cảnh không hay.

Tư Đồ Hồng cười sung sướng :

-Cha đã đồng tình với chàng rồi! Cha tốt với con quá !

Tư Đồ Hạnh chột trợn tròn đôi mắt chuột :

-Ai bảo cha đồng tình với gã ? Gã đến đây, không chừng chính cha sẽ ra tay giết gã là khác !

Tư Đồ Hồng xịu mặt, vành mi rưng rưng đỏ phụng phịu quay mặt sang nơi khác chẳng nói năng.

Chợt khi ấy, trên chót đỉnh thế đài, tiếng đại hồng chung boong boong... rền vang đúng chín lượt.

Çm thanh ngân vợi ngút mây trời, Tư Đồ Hạnh kể sát tai con đỡ dành :

-Xà Hà Tiên Tử sắp đến nơi, con không được lộn xộn bậy bạ kéo người ngoài dòm thấy cười chê cha con mình.

Tư Đồ Hồng bĩu môi ngoe nguẩy :

-Con không sợ ai cười cả ! Kẻ nào giết chết Hoa Sĩ Kiệt, con sẽ liều mạng với kẻ ấy, con nhất định cùng sống chết với chàng...

Những tiếng cuối cùng bị tiếng nắc che lấp trong cuống họng.

Tư Đồ Hạnh lòng xót xa nghĩ thầm :

-“Con nhỏ này si tình tên ranh ấy quá mức rồi, thật khó xử cho ta biết mấy...”

Người ngồi ghế sát bên cạnh trái của Tư Đồ Hạnh là Tửứ Vong Cốc Phạm Long cốc chủ, kề tai Tư Đồ Hạnh hỏi khẽ :

-Tư Đồ cốc chủ hôm nay với thái độ nào tham gia cuộc đại hội này?

Tư Đồ Hạnh cười lạt :

-Tất nhiên chúng ta đứng vào địa vị bình đẳng, với phương thức đồng minh để tham gia cuộc hội.

Tử vong cốc chủ lắc đầu cười lạt :

-Với mắt tại hạ xét đoán thì cuộc bố trí hôm nay trên danh nghĩa tuy gọi là bình đẳng đồng minh, nhưng kỳ thực mỗi mỗi đều bị Xà Hà tiên tử câu thúc. Trên đỉnh này bốn mặt là vực sâu thăm thẳm, chỉ có một chiếc thang dây, lại được nhóm cao thủ của Xà yêu hồ canh chừng. Chúng ta dù chấp cánh cũng khó trở xuống.

Tư Đồ Hạnh nhướng mày cười lạt :

-Nếu như mục nuốt lời trở mặt, chúng ta chỉ còn cách cùng mục liều một mất một còn, thà ngọc đá đều tan, hơn là bị khống chế dưới tay mục...

Tử Vong cốc chủ sắc mặt nghiêm trầm, dùng truyền âm nhập mật tiếp lời :

-Theo chỗ tại hạ được biết, thì đám Hoành Sơn tứ quái, Hắc Hải ngũ cuồng, Quỷ Bảo, Tam Sát đã cúi đầu răm rắp dưới sự chỉ huy của Xà Hà tiên tử, hiện tại chỉ có người Tây Tạng tam bảo thôi...

Ông dừng lại giây lâu rồi tiếp :

-Thêm vào đấy Xà Hà tiên tử còn thỉnh được hai nhân vật tối lợi hại đến giúp tay, một là Điền Cương Dạ Xoa Các Liên Cung, hai là Độc cước đại đế Giang Nhất Long.

Tử Đồ Hạnh gật đầu đỡ lời :

-Khi chúng tôi đến hai người đang thiết lập cơ cấu dọc đường lên Lạc Nhạn Phong để bắt sống Hoa Sĩ Kiệt.

Tử Vong cốc chủ chép miệng nói tiếp :

-Tại hạ suốt dọc đường từ Đông đến đây, nghe đồn vang vị Thất Độc thần kiếm khách chi đó từ võ công, khí vũ cho đến nghi biểu đều tốt chúng phi phạm.

Tử Đồ Hồng bỗng xen vào :

-Thất Độc thần kiếm khách Hoa Sĩ Kiệt, can đảm khí khái, không hổ là một vị hào kiệt đương thời, rờng trong muôn răn!

Tử Đồ Hạnh có vẻ chẳng vui :

-Chaxem cái tên ranh ấy hung hăng cao ngạo, chỉ có hư danh mà vô thực, không chừng hiện giờ đã bỏ mạng dưới Nhiếp Hồn Soa của Điền Cương

Dạ Xoa rồi!

Tử Vong cốc chủ Phạm Long cười nhẹ :

-Dường như linh ái đã phải lòng gã ấy rồi thì phải!

Tư Đồ Hồng bẽn lẽn đỏ mặt cúi gằm đầu vôn vê tà áo chẳng dám ngước lên.

Tư Đồ Hạnh chép miệng thở than :

-Đâu có chuyện như thế được ! Thất độc thần kiếm Lang Sơn Quân sư phụ của gã cùng tại hạ có mối thù moi mắt. Tại hạ đâu thể nào đem con gái gả cho đồ đệ của kẻ thù.

Tư Đồ Hồng rưng rưng vành mắt :

-Lại hận, lại thù ! Suốt đời cha con chỉ nghe nhắc mãi hai chữ hận thù không nguôi!

Tư Đồ Hạnh lắc đầu than nhìn sang Tử Vong cốc chủ phân trần :

-Con nhỏ này hư bởi tại lúc bé quá nuông chiều !

Cùng trong lúc ấy, nơi góc đình phía Đông chỗ chiếc thang dây, đầu người lồ nhổ và lần lượt trèo lên hai mươi bốn đại hán khoác áo xanh, trên ngực mỗi người đeo lưng lẳng một mũi Kim Hà phiêu độ tấc vàng óng ánh.

Hai mươi bốn tên hương chủ nối đuôi nhau phân thành hai hàng, đứng dàn giá nơi th63 đài hương Đông.

Mười hai vị đàn chủ chia nhau ngồi hai hàng ghế nơi tận cuối của thế đài.

Hai cánh người xanh và lam đầu đầy vờa yên vọ xong, nơi đầu giây thang lại lục tục kéo lên tám lão già áo đỏ, kế đó là bốn lão áo tím, thần thái oai nghi lẫm lẫm bước lên thế đài.

Chính là tám vị liệt kỳ chủ cùng tứ hộ pháp nhóm cao tử sắc nhọn đệ nhất của Bình Thiên giáo.

Mọi người theo phẩm tước thứ tự ngồi xuống, chia nhau tiếp chuyện cùng các nhân vật Nhị cốc, Tam Bảo, Tứ Quái, Ngũ Cuồng...

Không Động phái Huệ Năng chân nhân ngồi nơi khách đài hướng Tây quay sang Huyền Linh đạo trưởng Hoa Sơn phái khẽ cất lời :

-Mụ Xà Hà tiên tử hôm nay đem tất cả đệ tử dàn giá đến đây, tất có ý chẳng lành!

Huyền Linh đạo nhân gật đầu :

-Mụ chọ một toà tuyệt phong chênh vênh hiểm trở thế này, không ngoài ý định một lưới tóm sạch các cao thủ võ lâm, nghe đồn là Thiếu Lâm tự chẳng tán đồng nên

không phái người đến tham gia, do đấy mà xảy ra sự việc đề sát Thiếu Lâm Tự ngày mồng bảy tháng bảy vừa qua!

Điểm Thương Tuyền ๙n chân nhân than dài :

-Đáng lý ra sau khi họ tàn sát chùa Thiếu Lâm, chúng ta nên cấp tốc liên hợp giang hồ các đại môn phái đến vây Xà Yêu hồ huỷ diệt chúng ngay, nhưng tiếc nỗi, các đại môn phái đều không đồng tâm hiệp lực...

Côn Lôn Ngu Đạo chân nhân tiếp lời :

-Cục diện hôm nay, chúng ta cần phải đoàn kết thật chặt chẽ, nếu như y thị đòi hỏi điều chi phi lý, chúng ta đồng tâm cùng gánh chia đại nạn cho nhau!

Điểm Thương Tuyên Ɔn chân nhân, Không Động Huệ Năng chân nhân, Hoa Sơn Huyền Linh đạo nhân đều gật đầu tán đồng.

Ngồi nơi khách đài còn có trại chủ Động Đình hồ, bang chủ Cái Bang, cùng một số đông cao thủ hắc đạo.

Sắc mặt của người nào cũng trầm nghiêm nặng nề, nghe xong câu chuyện giữa chư đạo trưởng các phái Không Động, Điểm Thương, Côn Lôn, Hoa Sơn, không hẹn cùng đưa mắt nhìn nhau, dường như có ý bảo nên đem ân oán riêng tư của bình thời gác bỏ một bên, để chung vai góp sức đối phó với hiện tình cuộc diện!

Bỗng nhiên, trên nóc thể đài, tiếng đại hồng chung ngân lên đúng 21 lượt...

Từng tiếng âm ba, lồng lộng như những nhát búa to đập mạnh vào tâm khảm nặng nề của mọi người.

Tiếp theo đấy có người xưng to :

-Bình Thiên giáo chủ lâm đài !

Tiếng xưng vang rền dội động khắp sơn khê vang vang kéo dài hơi chẳng dứt.

Giữa âm ba của chuông ngân, tiếng xưng, xen lẫn một điệu nhạc réo rất từ xa xa thoáng đến.

Chẳng mấy chốc sau, nơi chiếc ghế thang dây lưng lửng bên đầu núi, 12 thiếu nữ mỹ miều, mặc áo màu rực rỡ, mái tóc mấy vàng lóng lánh lạ

thường buông xoã theo vai, miệng réo rắt thổi nhạc khí nhịp nhàng theo nhịp bước.

Mười hai thiếu nữ xinh xắn ấy dàn thành đội ngũ đứng yên giữa khoảng sân rộng, nhạc khí trên bờ môi bỗng nhả giọng từng bừng để hoan nghênh giáo chủ.

Huyền Linh đạo trưởng ngồi trên thể đài, sau khi chăm chú quan sát kỹ lưỡng đoàn nữ nhân vừa đến liền buột miệng kêu lên :

-Trên đầu họ không phải là tóc mà là những con rắn vàng kết thành lọn!

Tuyền Chân chân nhân cũng vọt miệng tiếp lời :

-Ồi chao ! Trên mình họ quần đầy rắn hoa, thoáng trông tưởng đâu là lớp áo ngũ sắc bằng gấm bông rực rỡ !

Huyệt Tĩnh chân nhân lolảng thờ nhẹ một hơi dài :

-Tình hình trước mắt, chúng ta đang lâm trong cảnh cách chạu chim lồng rồi...

Đang lúc mọi người xì xầm bàn tán, chợt thấy Xà Hà tiên tử do bốn tên thị nữ áo hồng hộ tống, phía trước có tám tên đồng tử áo hoa ngũ sắc làm tiền đạo, uy nghi thướt tha tiến vào giữa sân.

Hàng trăm tia mắt đều đổ dồn vào Xà Hà tiên tử, một nhân vật mà danh tiếng khủng khiếp đã làm rúng động giang hồ bấy lâu nay.

Vẫn chiếc áo trắng tinh anh và tha thướt gói trọn một vóc mình đều đặn diễm kiều, vẫn vương lụa trắng che khuất gương mặt, cùng mái tóc vàng xoã kín bờ vai...

Toàn thể thân hình bà toát ra một vẻ đẹp vừa u trầm vừa thần bí khiến

người cảm thấy sợ hãi hơn là chuộng vi.

Phía sau lưng Xà Hà tiên tử còn có ba thiếu nữ mặc áo màu sắc bất đồng, chính là ba nữ đồ đệ tin yêu : Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân và Trịnh Bội Hà.

Sau khi lên đến đỉnh phong, Xà Hà tiên tử liền quay lại ra lệnh cho ba đồ đệ thu dọn chiếc thang dây và trao cho một cao thủ của Xà yêu hồ gìn giữ.

Quần hùng trước cảnh ấy đều thất sắc nhìn nhau lo ngại.

Huyền Linh đạo nhân khê giọng bảo Huệ Năng chân nhân :

-Hiện giờ bốn phía đều là vực sâu không lối xuống, chúng ta cùng thắp cánh cũng không thoát khỏi tuyệt lộ.

Huệ Năng chân nhân trầm ngâm chép miệng :

Bình gia có câu : Dồn vào tử địa, thế mà sống, đẩy vào đường cùng thế mà thoát! Cuộc diện hiện tại chỉ còn cách liều lĩnh để giành phần sống là phương pháp duy nhất!

Động Đình trại chủ Tăng Phi Hùng, cào tóc mà than lên :

-Tiếc chẳng đem đến đông người để phòng bất trắc, sai một nước cờ thua luôn một ván là vậy!

Đang khi mọi người xôn xao bàn luận, Xà Hà tiên tử ung dung bước lên thế đài phía Tây, mọi người trên đây đều rời ghế đứng lên nghênh đón.

Xà Hà tiên tử mỉm cười đáp lễ, phát ra một cử chỉ mời ngồi, đoạn lạnh lạnh cất tiếng :

-Tê giáo hôm nay khai đàn lập giáo, được các vị từ xa quang lâm, thật quý hoá vô cùng...

Bà ngừng lại một chút như để tăng thêm phần long trọng cho lời lẽ sắp thốt ra và nghiêm trang tiếp lời :

-Tê giáo mệnh danh là “Bình Thiên giáo” với ý nghĩa là bởi hiện tình võ lâm, rông rã lộn lao, hỗn độn vô cùng, bốn nhân thay mạng trời, tổ chức giáo phái này để bình định võ lâm và tái tạo hoàn vũ...

Trong quần hùng đã có tiếng xôn động phẩm bình, Xà Hà tiên tử thấy thế đặng hăng lên một tiếng, liếc nhanh khắp bốn phía tình hình, cất cao giọng hơn :

Bốn giáo chủ dưới tay cao thủ như mây tụ, mưu sĩ tựa mưa dày, phân đàn hương chủ tràn lan khắp chốn võ lâm, chuyện không chế thiên hạ chỉ ở trước mắt, thống nhất bốn bề chỉ ở trong tầm tay ...

Hai bên thể đài Đông Tây, đã có tiếng hừ lạnh lạt hoặc tiếng cười khẩy bất bình...

Xà Hà tiên tử lại dừng lời, đôi mắt như hai ánh điện lạnh quét nhanh khắp cả quần hào, to tiếng hỏi :

Hôm nay tham dự cuộc đại hội này, đầy đủ cả đại biểu các phái Hắc Bạch giang hồ. Vị nào có ý không phục tùng sự lãnh đạo của bốn giáo, xin cứ đứng lên tranh biện.

Lời lẽ khư khư bức người, dẫn khởi trong lòng các vị cốc chủ Tư Đồ Hạnh, Phạm Long một ý bất mãn.

Hoa Sơn Huyền Linh đạo nhân nhớ đến sư huynh Thiên Hạc đạo nhân bị sát tử dưới tay Xà Hà tiên tử trên đỉnh Nga Mi, nư giận càng phừng sôi, vỗ bàn đứng dậy hét to :

-Bình Thiên giáo chủ ! Bà mời chúng tôi hôm nay đến đây tham quan cuộc đại hội khai đàn lập phái của quý giáo, hay là gọi chúng tôi đến để qui thuận các người?

Xà Hà tiên tử cười lạnh lạt :

-Cả hai đều có thì sao ? Tên lỗ mũi trâu mi định không phục tùng sự lãnh đạo của bốn giáo chẳng?

Huyền linh đạo trưởng hừ to :

-Lấy đức phục người thì còn, dùng bạo lực ép chế người là mất, rất có thể võ công của bản đạo, chẳng bằng Xà Hà tiên tử, nhưng thiên hạ võ lâm sẽ đứng lên cùng chung sức tiên diệt các người...

Xà Hà tiên tử giận dữ hét vang :

-Chấp pháp đâu?

Một trong tám lão già liệt kỳ áo đỏ nơi hàng ghế cuối vội đứng lên cung kính :

-Hôm nay đến phiên ti chức chấp pháp !

Xà Hà tiên tử trở tay về phía Huyền Linh rít giọng :

-Xách cổ tên lỗ mũi trâu Hoa Sơn này ném xuống vực sâu và truyền lệnh cho thuộc hạ dưới tay mong mười tháng mười đến vấn tội Hoa Sơn phái !

Thanh âm trầm lạng nặng nề như chứa đầy tử khí khiến cử tọa trên đài đều ớn ớn ở rùng mình.

Lão già áo đỏ cung kính tạ lịnh :

-Bấm vâng !

Đoạn nhún chân nhẹ đáp xuống thể đài, ngạo nghễ đứng ở giữa sân sang sang cất tiếng :

-Huyền Linh đạo nhân định tự xử lấy mình hay chờ lão phu ratay ?

Huyền Linh đạo nhân dù sao cũng là tôn sư của một phái, trước lời lẽ khinh miệt của đối thủ, khí giận sôi bùng, vội lắc mình nhảy xuống đài, đối diện trước mặt lão già áo đỏ, xoay tay rút phăng khí giới sau lưng hất hàm đồng dục :

-

c đồ ! Hãy rút khí giới ra, đừng lảm lời khoác lác !

Lão già áo đỏ cười hừ hừ luôn mấy tiếng, ung dung rút trong lưng ra một thanh gậy ngắn độ thước, thuận tay vung mạnh, thanh gậy bỗng vươn dài ra ba thước, bằng bốn lóng nối liền nhau.

Kiểm thuật của Huyền Linh đạo nhân chính do Nhất Vân thượng nhân chưởng môn của Hoa Sơn phái chân truyền, chờ đối phương đã chuẩn bị xong khí giới, ông lập tức dùng ngay hai mươi một thức kiếm pháp Phục Ma, từng chiêu tiếp nối trở ra vây chặt lấy lão già áo đỏ vào giữa vòng đai kiếm ảnh.

Gậy pháp của lão già áo đỏ cũng đáng gọi là độc đáo giang hồ, sau ba chiêu xuất thủ, bóng gậy đã kéo theo từng đợt ô quang, lồng lộn đột phá vòng đai kiếm ảnh.

Đôi bên vừa động thủ đã đem ngay tuyệt chiêu hiểm hóc để hạ nhau, mười chiêu qua tay mà vẫn chưa phân thắng bại.

Xà Hà tiên tử dường như đã sốt ruột, trên thế đài dậm chân thét to :

-Trương Cửu, kỳ hạn trong ba chiêu nữa, phải giết cho kỳ được lão mũi trâu Huyền Linh !

Quần hùng nghe tên Trương Cửu đều giật mình, thì ra lão già áo đỏ nọ là một cự phách lừng danh giang hồ, có ngoại hiệu là Lang Bổng Thiết Tý. Nghe xong lời phán của giáo chủ, lão vội bắn mình ra khỏi vòng kiếm quang, đứng im nơi giữa trận, sắc mặt trầm nghiêm quyết liệt.

Hàng ngàn tia mắt trên hai thế đài đều đổ dồn vào trận cuộc nén thở đợi chờ.

Mọi người cùng chung một thắc mắc, chẳng hiểu Trương Cửu làm thế nào trong vòng ba chiêu có thể thủ thắng được một tay kiếm cao thủ nhất nhì trên chốn giang hồ.

Huyền linh đạo trưởng lúc ấy chẳng còn dám khinh xuất như ban đầu, vì qua mười chiêu giao tay vừa rồi, ông đã nhận thấy bổng pháp của Trương Cửu đã đạt đến mức độ độc đáo tinh vi.

Lang Bổng Thiết Tý Trương Cửu lòng đang lo âu nghĩ ngợi :

-“ Kiếm pháp của Huyền Linh như thế, trong ba chiêu chắc khó giết được đối phương. Nhưng giáo lệnh ban ra như núi...”

Lão vụt nghiêng răng quyết liệt, ngọn gậy liền theo đó nhấc cao đánh vút vào người đối thủ.

Huyền Linh đạo nhân vội dùng kiếm vệt ngang đón lại, ngờ đâu Trương Cửu chẳng tiến lên lại tháo lui như định chạy.

Thấy thế Huyền Linh đạo nhân liền thét to :

-Trương Cửu người định chạy đi đâu!

Kiểm cùng người lao theo chen lối, Lang Bồng Thiết Tý Trương Cửu chỉ đợi có thể, chờ cho ngọn kiếm dí sát lên đỉnh đầu, vội rùng người xuống thấp, phóng mình nhập nội liễu công.

Trên thế đài, Tuyền Aồn chân nhân gọi thết lên :

-Huyền Linh đạo trưởng mau nhắc người lên!

Huyền Linh đạo nhân cũng biết thế nguy vừa định nhắc người lên và quật vút xuống một kiếm phản kích, nhưng vẫn chậm hơn một bước...

Trương Cửu với thân pháp tuyệt kỳ thần tốc, vèo tới sát hông, ngọn Lang nha bồng trên tay đồng thời bổ vút xuống như đường sao xẹt vào cánh tay cầm kiếm của đối thủ...

Huyền Linh đạo nhân hự lên một tiếng đau đớn, ngọn kiếm văng sút khỏi tay rơi cắm trên mặt đất.

Một cánh tay đã bị phế, biết rằng khó nổi cự đương, Huyền Linh đạo nhân rú lên một tiếng uất hận, vọt người định tẩu thoát lên thế đài.

Ngờ đâu Trương Cửu còn nhanh hơn một bước, với một thế “Thần ưng tróc quái”, bổ theo như con ó lớn xốt gà con, tay phải đã túm lấy cổ áo Huyền Linh, nhắc bổng ông lên khỏi mặt đất và thẳng cánh ném xuống vực thẳm...

Chỉ chốc sau từ lòng vực vọng lên một tiếng rú hãi hùng như diêm xuyết thêm không khí tang tóc nặng nề đang phủ trùm khắp tâm khảm mọi người.

Không đây mười chiêu một thuộc hạ của Bình Thiên giáo đã bắt sống

một cao thủ kiến thuật có hạng trong chín phái Trung Nguyên, ném xuống vực sâu chết tốt.

Tất cả quần hùng có mặt đều lặng người kinh mang, trận trường bỗng chốc lặng trang như miền tử địa.

Đột nhiên, một giọng như băng lạnh chậm rãi vang lên :

-Trương Cửu bước sang đây !

Nghe tiếng gọi đầy sát khí của Xà Hà tiên tử, Trương Cửu không khỏi thầm ớn ớn lo âu, vội tung mình trở lên thể đài vòng tay cung kính :

-Ti chức đã vâng lệnh giáo chủ ném Huyền Linh xuống vực sâu !

Xà Hà tiên tử hừ lên giận dữ :

-Bốn giáo chủ kỳ hạn mi ba chiêu phải giết được lão mũi trâu ấy, mi lại dùng đến ba chiêu rưỡi, đáng xử trách hay chẳng?

Trương Cửu liền đổi sắc mặt run giọng :

-Xin theo giáo quy xử lý !

Xà Hà tiên tử buông ra một chuỗi cười âm trầm đầy tử khí :

-Chấp pháp bất nghiêm, giáo lệnh khó ban hành, bốn giáo chủ làm sao thống trị thiên hạ võ lâm? Trương Cửu, mi đã vi phạm giáo điều thứ nhất của bốn giáo : “không tuân giáo lệnh”, tội đáng chết!

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Nhưng niệm chút công hạn mã khi xưa, bốn giáo chủ rộng cho mi tự xử lấy mình, khỏi bị cảnh năm ngựa phân thây.

Lang Bồng Thiết Tý Trương Cửu nghe xong, sắc mặt càng biến đổi khác thường, lẳng lẳng tung mình xuống thể đài buông tiếng cười to lên như điên.

Giọng cười rữ rượi, lỏng lỏng như chất chứa đủ cả oán hờn, phẫn uất, bi thương. Tiếng cười tiếp nối vang mãi như một chuỗi âm thanh vạch dài vào không khí. Rồi đột nhiên, lão dứt ngang giọng cười, sang sảng cất lời :

-Khuyên chư vị hào kiệt Hắc Bạch hai cánh, nên đồng tâm hiệp lực đối kháng với yêu phụ ấy, tuyệt đối đừng quy thuận mụ, tại hạ chính là cái gương sáng cho ai lăm le muốn hợp tác cùng kẻ ác...

Trương Cửu còn chưa kịp tròn lời, Xà Hà tiên tử đã ùng ùng nộ khí, ngón trở tay phải cấp tốc xoè ra búng vè vào sống lưng lão một chỉ...

Sau một tiếng rú thảm thiết, thân hình Trương Cửu bị luồng chỉ phong cuốn lên khỏi mặt đất và bay thẳng xuống vực sâu.

Động Đình trại chủ thất sắc lắc đầu :

-Quả là một chiêu Xà yêu chỉ lợi hại!

Không Động Huệ Năng chân nhân khẽ giọng khích lệ :

-Con đường tự cứu trước mắt, chỉ còn cách các đại phái chúng ta đoàn kết chặt chẽ nhau...

Trong nhất thời, quần hùng đều khiếp hãi uy danh của Xà Hà tiên tử, chẳng một ai dám hưởng ứng lời kêu gọi của Huệ Năng chân nhân.

Xà Hà tiên tử chột ngựa mặt buông lên một chuỗi cười lạnh lạnh.

☿m thanh tựa khánh bạc rung lũng lũng vang khắp rừng cây hốc đá.

Sau chuỗi cười dài đặc ý, Xà Hà tiên tử đứng đĩnh tiếp lời :

-Hiện giờ hẳn trong quý vị không còn ai phản đối việc làm của bốn giáo, kể như từ đây đã qui thuận bốn giáo rồi, mỗi chư vị đại biểu của các môn các phái các bang các trại đến bốn đài tuyên thệ và thọ lĩnh lệnh phù của bốn giáo.

Độc Long cốc chủ Tư Đồ Hạnh chậm rãi đứng lên dẫn giọng hỏi :

-Chúng tôi là hợp tác hay là chịu sự lãnh đạo của giáo chủ?

Vốn nghe qua danh Độc Lang Trấn của Tư Đồ Hạnh rất lợi hại và thâm độc, Xà Hà tiên tử thoáng trầm ngâm đôi phút mới cất lời :

-Tất nhiên trên phương diện hợp tác!

Tư Đồ Hạnh tia mắt chợt long lanh hào khí :

-Tại hạ có một lời thỉnh nghị, chẳng hiểu Tổng giáo chủ có đồng ý hay không?

Xà Hà tiên tử cười lẳng lơ :

-Cốc chủ có cao kiến chi?

Tư Đồ Hạnh sang sảng tiếp lời :

-Tổng giáo chủ hôm nay khai đàn lập giáo, trong thiệp mời rõ ràng thỉnh quần hùng tam sơn ngũ nhạc đến đây để tham quan cuộc lễ thế mà giờ đây, giáo chủ lại uy hiếp họ phải tuyên thệ quy thuận quý giáo, với cách thị cường tác uy sợ rằng khó được sự thuận phục của thiên hạ anh hùng.

Xà Hà tiên tử cười nhếch mép, liếc nhanh tia mắt sang Hồng Trần cuồng sanh ngằm ra dấu.

Tử Vong cốc chủ Phạm Long mấy lần giật nhẹ chéo áo của Tư Đồ Hạnh, nhưng ông vẫn như không biết, trợn mắt tiếp lời :

-Tư Đồ Hạnh này dù phải chết cũng chẳng khuất phục dưới một uy lực nào.

Hồng Trần cuồng sanh tiếp nhận chỉ thị ngằm của Xà Hà tiên tử qua tia mắt vừa rời, liền quay sang Thù thế Hận gật đầu ngụ ý, đoạn đứng phắt lên hằm hằm cất giọng :

-Độc long cốc chủ, vậy ông muốn thế nào?

Nhìn rõ kẻ đối thoại là Hồng Trần cuồng sanh, Tư Đồ Hạnh ùng ùng nổi giận :

-Nơi đây giờ này, lý huynh không phải là người đủ tư cách đứng ra hạch hỏi !

Thù vô Cực vỗ bàn đứng dậy to tiếng như sét :

-Còn người đủ tư cách đấy à ?

Té ra hai người sau lần chạm trá cha con Tư Đồ Hạnh nơi ngoại thành Chiêu Hưng, lòng đều ôm hận mượn ngay cơ hội này để báo phục.

Tư Đồ Hồng cười khẩy mai mỉa :

-

! Thù thiếu hiệp, không lẽ thiếu hiệp định cùng cha tôi đấu thêm một trận nữa à?

Thù thế Hận quá thẹn nạt to :

-Nơi đây không phải là chỗ để cho con liễu đầu thối tha lại hỗn hào nói chuyện!

Bị mắng, Tư Đồ Hồng mặt ha bưng sắc đỏ, bàn tay chọt vung nhanh tới trước mặt đối phương.

Chát !...

Thù Thế Hận trong lúc ơ hờ, bị phải cái tát tai hư trời giáng xiềng liếng thối lui một bước.

Sau khi tát cho đối phương một tát, Tư Đồ Hồng chống nhanh trọn mày :

-Ta không những nói chuyện mà còn đánh mi nữa là khác !

Thù Thế Hận nộ khí xung thiên, gầm lên một tiếng, vươn tay nhảy xổ đến chụp lấy đầu vai Tư Đồ Hồng.

Thấy con gái sắp bị nguy, Tư Đồ Hạnh đứng phắt dậy, năm ngón tay đồng thời xoè rộng, bắn ra năm luồng chỉ phong vọt vèo xia nhanh vào hướng gã họ Thù, miệng hét vang dường sấm động :

-Thù Thế Hận ! Nếu mi không thu chưởng, lão phu lập tức giết chết mi !

Thù thế Hận chẳng những không thu chưởng mà tay trái còn quật téo ra một chưởng đón lấy thế công của Tư Đồ Hạnh.

Đôi luồng kinh phong bắn hăng vào nhau tạo nên một tiếng nổ kinh hồn, song phương đấu thủ đều loạng choạng thối lui một bước.

Xà Hà tiên tử sắc mặt trầm nghiêm quát to :

-Giữa hai bên có ân oán chi, s¹/₂n đây cũng đủ mặt quần hào chứng cuộc, cứ đem ra giải quyết cho xong.

Dụng tâm của bà là khích cho đôi bên tàn sát nhau, như vậy chỉ trong một sát mà trúng được cả đôi chim, không phí hao sức lực.

Hồng Trần cuồng sanh, Thù Thế Hận song song buông mình xuống thế đài, lên giọng thách thức :

-Tư Đồ Hạnh, có bản lãnh cứ xuống đài, mồn nợ máu hôm nào, chúng ta quyết đòi lại ở chốn này !

Tư Đồ Hạnh trước lời lẽ khiêu khích của đối phương dễ đâu chịu nhin.

Sau một tiếng gầm to giận dữ, phi thân đáp nhẹ trước mặt hai người.

Tư Đồ Hồng cũng bèn gót theo cha nhảy xuống.

Bốn tên trong Hắc hải ngũ cuồng còn lại, cũng vội vã lao mình xuống đài, vây lấy cha con Tư Đồ Hạnh vào giữa.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân, đầu sỏ trong Ngũ cuồng cất tiếng cười lạt :

-Tư Đồ Hạnh, mi dám trêu chọc cả Hắc Hải ngũ Cuồng, đảm lược quả chẳng nhỏ!

Tư Đồ Hạnh quét mắt ước lượng địch thủ quanh mình, đoạn cất tiếng cười to :

-Lão phu cùng Cuồng Ma giáo các người xưa nay không thù oán, nhưng Hồng Trần cuồng sanh nơi thành Chiêu Hưng hung hăng tự chuốc khổ vào thân, các người đã chẳng xét mình mà còn trở lại trách ta?

Cuồng Ma giáo chủ hừ lên một tiếng thật to :

-Tư Đồ Hạnh, mi vô duyên vô cố, đánh gãy một cánh tay của Lý Ngoan, lại còn thốt lời ngang ngạnh, quả là khi người thái thậm!

Tư Đồ Hạnh nổi nóng :

-Như thế thì mi làm gì ta ?

Hồng tần ưỡng sanh tay trái xóc nhanh thanh quạt Thiên Độc Nhuyễn
Điệp âm trầm dẫn giọng :

-Tên chó già khốn kiếp này, hãy đền cánh tay gãy cho ta !

Cùng theo thanh âm, bóng quạt đã loáng thành một hình cánh cung xia
nhanh vào đối thủ.

Biết rõ thanh quạt lợi hại của đối phương, Tư Đồ Hạnh chẳng dám đón
thắng, vội tràn người tránh ra năm bước.

Thù Thế Hận lập tức rút phăng thanh kiếm bồi theo một nhát và quát to :
-Lão già đui, hãy ném thử kiếm của thiếu gia !

Tư Đồ Hạnh đã 1 lần cùng hai người giao tranh, thăm hiểu đối phương
chẳng phải hạng tầm thường, không dám chậm trễ, hai tay phân đôi
thành hai phía, một chặn lấy thế công của Thù Thế Hận, một đỡ lấy bóng
quạt của Hồng Trần cuồng sanh.

Thù Thế Hận, kiếm pháp do Hạ Thiên Kiệt, chông của Băng Hồn Tiên
Cơ chân truyền, trong khoảnh khắc công ra năm chiêu, kiếm kinh vừa
nhanh vừa mạnh, từng kiếm từng kiếm nối giao nhau trùng trùng như
sơn nhạc phủ quanh đối thủ.

Tư Đồ Hạnh là một vị cốc chủ hùng cứ nhất phương, thế công của Thù

Thế Hận dù lợi hại phi thường, nhưng đâu dễ áp đảo được lão ?

Sau một tiếng thét vang dội từng không, Tư Đồ Hạnh nhắc người hơn 1 trượng cao, xông ra khỏi vành đai kiếm kinh của địch, đôi cánh tay áo phát động giữa không trung như một thớt đại bàng chợp cánh, từ trên không bổ vút xuống phản công.

Hồng Trần cuồng sanh vội bản mình vọt theo, ngọn quạt trong tay như sao giăng điện loé phát nhanh vào Linh đài huyết nơi sau lưng của Tư Đồ Hạnh.

Tư Đồ Hạnh vừa thoáng nghe hơi gió lạ vội xoay người, tay chưởng đồng thời quạt ra như chớp nhoáng.

Cả ba đối thủ đều dùng lối tốc chiến mãnh công, trongkhánh khắc đã mười chiêu qua tay vẫn chưa phân thắng bại.

Trên thế đài, Xà Hà tiên tử không ngớt buông tiếng cười nhạt khẽ đặc ý gật gù !

Tử Vong cốc chủ Phạm Long đã nhìn thấu dụng tâm hiểm độc của bà, đằng hắng lên một tiếng, buông lời ướm dọ :

-Tống giáo chủ thiết đại hội nơiLạcNhạn Phong hôm nay với mụcđích là ...

Xà Hà tiên tử lẳng lơ đưa mắt nhìn phạm Long, cười nhẹ ngắt lời :

-Phạm cốc chủ định nói gì thế? Hà tất phải đa nghi, ta mời các vị đến đây là để bình định võ lâm, đồng chia thiên hạ.

Nhìn thấy thái độ ôn hoà của Xà Hà tiên tử, lửa trong người Phạm Long đã hạ bớt phần nào, ôn tồn hỏi tiếp :

-Nhưng lời lẽ lúc này của giáo chủ đối với võ lâm nhân vật, dường như hơi quá miệt thị?

Xà Hà tiên tử nhẹ thở dài :

-Cũng có lẽ là lời ta hơi quá đáng, song những lời ấy thật ra không phải dùng để nói với chư vị, Phạm cốc chủ từ muôn dặm xa xôi đến đây, bốn giáo chủ cảm tạ đã chẳng hết, có lý đâu lại lấy oán đổi ơn? Tạm gác qua chuyện ấy, mời Phạm cốc chủ cùng ta cạn một chung để tỏ dạ đồng minh mật thiết.

Dứt lời, chậm rãi ngồi xuống bàn tiệc, bàn tay thon thon ngà ngọc, nhẹ nhàng nâng ly chúc mời...

Tử vong cốc chủ nơi Thanh Hải với Tư Đồ Hạnh có tình bằng hữu qualại, giờ đây thấy bạn bị đám Hắc hải ngũ cuồng vây công túi bụi, đôi bên đánh nhau mù đất mịt trời, không dẫn được chau mày cất giọng :

- Muốn tỏ tình thân nghị và giải toả hiềm nghi, tốt hơn hết là Tổng giáo chủ nên đứng ra hoà giải cuộc tranh phong giữa Tư Đồ Hạnh cùng đám Cuồng Ma giáo kia !

Xà Hà tiên tử đưa mắt liếc nhanh về phía hậu trường, lòng càng cao hứng, thật đã đúng vào kế hoạch “một phát hai chim” của bà, càng gặt thu nhiều kết quả !

Bà vụt buông tiếng cười lạnh lạnh :

-Đấy là thù oán riêng tư giữa hai bên, ta biết thế nào mà hoà giải cho yên?

Phạm Long nghiêm sắc :

-Nhưng hôm nay Tổng giáo chủ đứng vào địa vị chủ nhân mà nhóm Hắc

hải ngữ cuồng dường như rất phục tùng giáo chủ, tất chẳng phải là vấn đề khó đối với giáo chủ!

Xà Hà tiên tử trước lý giải xác đáng của đối phương tự hiểu không sao tranh luận qua, dùng ngay khí giới sáng sắc để lung lạc, vừa ném cho Phạm Long một tia nhìn tình tứ, vừa buông tiếng cười lẳng lơ :

-Lời tuy thế, nhưng vị Tư Đồ cốc chủ, tánh khí như lửa nóng, dễ chi ai khuyên giải được người. Phạm cốc chủ này, chúng ta cùng cạn ba chung, rồi tìm lời khuyên y cũng chẳng muộn!

Quay sang tì nữ gần bên, Xà Hà tiên tử ném một tia nhìn sâu sắc :

-Sao chưa rót rượu mời tân khách cho rồi?

Xà Hà tiên tử liền ngửa cổ tu trước ? tân khách là rước không cha??

Xà Hà tiên tử liền cười lên khanh khách :

-Giữa buổi tiệc, chúng ta tạm thời gác mọi chuyện sang bên, để cho cuộc rượu được vui trọn vẹn !

Bà lại quay sang ra lệnh cho ả tì nữ :

-Rót rượu thêm và truyền cho bọn họ thổi nhạc giúp vui tân khách !

Dứt lời nâng chung rượu lên trước mặt, khuyên mời :

-Người đời được mấy thưở vui say ! Mời chư vị cùng bốn giáo chủ cạn luôn ba chung.

Lời vừa dứt, chung rượu đã kê lên môi và uống cạn.

Trong khi ấy, nơi trận cuộc, Tư Đồ Hạnh cùng đám Hắc Hải ngữ cuồng

và Thù Thế Hận đã dần dần đi đến chỗ quyết liệt của kẻ mất người còn, thì trên thế đài Xà Hà tiên tử lại ngất ngưỡng nghe nhạc, uống rượu, an nhàn như chẳng biết.

Đội nhạc công đã bắt đầu thổi lên một điệu khúc trữ tình dịu dặt...

Tiếng cười của Xà Hà tiên tử xen trong giọng nhạc từng chuỗi từng chuỗi lạnh lạnh vang lên.

Phạm Long, Tây Tạng tam bảo chủ bốn người, sau khi uống cạn ba chung đều khẽ nhúu mà khó chịu, cảm thấy trong rượu có mùi dị thường.

Phạm Long vội buông chén đứng dậy :

-Giáo chủ mời chúng tôi dùng rượu, phải chăng là hảo ý ?

Xà Hà tiên tử chợt đổi giọng cười thật âm trầm :

-Tất nhiên là hảo ý, không lẽ mời rượu không phải là hảo ý sao?

Thấy thái độ của bà chợt biến đổi, Phạm Long càng cảm thấy sự tình càng diễn tiến không hay. Trong đầu ông đã cảm thấy choáng váng khác thường, huyết khí trong người như càng tăng hùng hực, vội quay sang hỏi thăm tình trạng của thiết huyết bảo chủ Lưu Aôn :

-Lưu bảo chủ cảm thấy thế nào ?

Lưu Aôn nhúu mà khẽ giọng :

-Tại hạ nghe dường như có hơi say, vừa rồi chúng ta mỗi người chỉ uống có ba chung, sao lại...

Phạm Long vụt vỗ bàn thét to :

-Tổng giáo chủ, trong rượu bà đã bỏ chất chi?

Xà Hà tiên tử không đáp mà ngửa mặt buông lên một chuỗi cười khùng khiếp :

-Các người đã uống vào chất độc tửu “xuyên trường”, dễ chi sống được ba giờ đồng hồ mà hồng hồng ron ren? Hà hà... hà hà...

Phạm Long mặt càng tái trắng, song chường nhấc cao định đẩy ra, chợt nghe trong trận vang lên tiếng thét hãi hùng của con người trời chết.

Ông giật mình, vội xoay mắt nhìn sang, thấy Tư Đồ Hạnh đang lao đảo thối lui năm sáu bước, tay phải một vết thương khá dài, máu tươi bắn ranhư xối.

Tư Đồ Hồng thấy cha bị thương, tru tréo gào lên :

-Cha... cha...

Và như một kẻ điên nàng phóng người vào trận trường.

Xà Hà tiên tử đột nhiên quát lên lạnh lạnh :

-Tiểu quicòn mong chạy đâu?

Tay phải lập tức bung ra một ngọn xà yêu chỉ điểm vào lưng thiếu nữ.

Trên thế đài, Tây Tạng tam bảo chủ, Phạm Long và mọi người trước cuộc đột biến ấy chưa kịp hết sững sờ tìm phản ứng, bốn vị hộ pháp áo tím của Bình thiên giáo bất thần cùng đứng phắt lên, năm ngón tay đồng loạt xia ra, khiến ba bảo chủ cùng Tử vong cốc chủ Phạm Long trong lúc sơ hở đề phòng đều bị điểm trúng huyết đạo, trước sau té bổ nhào trên thế đài.

Ngay khi ấy, từ nơi góc Đông của tuyệt đỉnh, đột nhiên ba bóng người cùng xuất hiện một lúc.

Hai người lao thẳng vào hướng trận cuộc chận lấy thế công của đám Ngũ Cường.

Một người nhảy bổ đến hứng lấy luồng chỉ phong của Xà Hà tiên tử, miệng hét vang :

-Yêu phụ dừng tay !

Xà Hà tiên tử vội thu nhanh chỉ phong, định thần nhìn, không khỏi giật bản mình khinh hãi hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Máu nhuộm đỉnh hoang

Xà Hà tiên tử sau thoáng giây kinh ngạc, nhận ra đối phương chính là Thất độc thần kiếm khách Hoa Sĩ Kiệt, nhất thời lặng người sững sờ...

Chân vừa chấm đất, Hoa Sĩ Kiệt quát lên một tiếng cực to, tháo bên thắt lưng chiếc thủ cấp của Điền Cương Dạ Xoa Các Liên Cung ném thẳng về hướng Xà Hà tiên tử.

Lại thêm một phen kinh ngạc đến tột độ, Xà Hà tiên tử cơ hồ không tin vào nhãn lực của mình.

Vì rằng với công lực gần trăm năm tu vi của Điền Cương dạ Xoa, công với Nhiếp Hồn Soa độc đao của mục, lại có thể chết vì tay của Hoa Sĩ Kiệt, quả là một sự kiện khó thể tin tưởng dù đã tận mắt trông thấy rõ ràng...

Nhưng tình thế không cho bà nghĩ lâu thêm, vì chiếc thủ cấp máu tươi còn vương đọng kia đã vèo tới trước mặt với một tốc độ dữ dằn.

Xà Hà tiên tử không chần chừ, năm ngón tay phải lập tức giương ra và xoè rộng, năm luồng kinh như sét tủa bắn ra, khiến chiếc thủ cấp nát ngấu từng mảnh vọt óc máu cùng thịt xương vung vãi khắp mặt đất.

Cao thủ chính tà hai phái hiện diện trên thế đài trước sự xuất hiện của ba người cùng lối xuất thủ xảo diệu của họ, không khỏi đồng kinh ngạc hoang mang.

Tứ Quái và Nhị Sát trên thế đài hướng Đông, nhìn rõ là Hoa Sĩ Kiệt, đều thất thanh kêu to :

-Thất Độc Thần Kiếm Khách!

Tử Vong cốc chủ Phạm Long, lúc ấy bị độc tửu công phạt, đang ngồi nhắm mắt vận hí điều tức để áp chế độc tính, chợt nghe mọi người réo tên Thất Độc Thần Kiếm khách, lòng khấp khởi nửa mừng nửa kinh mang, vội mở mắt nhìn, thấy nơi trận trường đương uy nghi một gã thiếu niên áo trắng, mặt trắng môi hồng, anh tuấn phi phàm, nghi thái xuất chúng.

Đang lúc lão trở mắt lạng nhìn, Thiết huyết bảo chủ Lưu Ɔn chợt khê giọng hỏi :

-Nghe đồn Thất Độc Thần Kiếm Khách là một kiếm thủ xuất chúng miền Trung Nguyên, xuất đạo chỉ một thời gian ngắn đã xôn động võ lâm khắp cõi, hôm nay nhìn thấy khí thế lẫm lẫm như thiên thần kia, đủ biết là hùng tâm của gã chẳng nhỏ...

Phạm Long cười nhẹ :

-Gã đã được chân truyền của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân, mà lão ấy cùng Nhị Cốc, Tam Bảo chúng ta có mối hiềm khích to, chuyện ân oán sau này sợ e...

Phạm Long chưa tròn lời, chợt nghe bên dưới sân Hoa Sĩ Kiệt sang sảng cất lời :

-Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt, bôn ba ngàn dặm đến đây, chủ yếu để cứu vãn trận võ lâm độ sát này, mong rằng chư vị quần hùng ba non năm núi, cởi bỏ mọi ân oán bên lòng,

đồng tâm hiệp lực nhất trí kết đoàn, tiêu diệt đám Bình Thiên giáo, bắt sống mục yêu phụ Xà Hà tiên tử thay những đồng đạo võ lâm đã chết mà báo thù.

Lời Hoa Sĩ Kiệt vừa dứt, tất cả cao thủ trên thế đài phía Tây, kẻ đập bàn người vỗ tay, nhất tề đứng lên hoan hô vang dậy.

Không Động Huệ Năng chân nhân hùng hồn tiếp lời :

-Tất cả những người các đại môn phái chúng ta, thề quyết theo Hoa thiếu hiệp làm hậu thuẫn.

Tuyền

n chân nhân Điểm Thương phái, Ngu Đạo chân nhân Côn lân phái, Động Đình trại chủ Tăng Thủy Hùng, cái bang bang chủ Địch Nhất Phi cũng đều rầm rộ đứng lên hưởng ứng.

Xà Hà tiên tử trước tình thế ấy vừa giận lại vừa tức, quay ra sau hét lớn :

-Hộ pháp ở đâu ?

Bốn lão già áo tím nhất tề đứng lên hướng về phía Xà Hà tiên tử đồng thanh cung kính:

-Ti chức có mặt !

Xà Hà tiên tử trở tay về hướng Hoa Sĩ Kiệt quát to :

-Bắt tên ngang ngạch kia lên đài trừng trị !

Bốn lão hộ pháp đồng rập mình tạ lệnh :

-Cung thỉnh giáo lệnh !

Dứt lời bốn người cùng nhắc mình đáp nhẹ xuống sàn, chia ra bốn hướng vớ tư thế bao vây, chầm chậm siết chặt dần vào trung tâm.

Sắc mặt người nào cũng nghiêm trầm, bước chân rào rào trên núi đá như tiếng nghiền răng của tử thần.

Mỗi người đều khí giới sẵn sàng trên tay, chuẩn bị đồng thời liên tay xuất kích.

Hoa Sĩ Kiệt đứng uy nghi giữa trận, thần sắc tự nhiên dường như chẳng xem đám hộ pháp Bình Thiên giáo vào đâu.

Bốn lão đại hộ pháp của Bình Thiên giáo khi siết dần vòng vây còn cách Hoa Sĩ Kiệt độ năm bước, không hẹn đều dừng cả lại.

Vân Trung Hào lão thù đoàn trong bốn hộ pháp lạnh lùng cất tiếng :

-Ranh con, thấy tứ đại hộ pháp Bình Thiên giáo, sao chưa cúi đầu chịu trói, định chờ chúng ta động thủ đấy à?

Hoa Sĩ Kiệt dừng dừng đảo mắt nhìn quanh bốn người cười khẩy :

-Chư vị cùng tại hạ có mối thù chi?

Bị câu hỏi đột ngột, bốn lão hộ pháp đều nghẹn họng nhìn nhau.

Vân Trung Hào liền đỡ lời :

-Bốn anh em tại hạ phụng lệnh hành sự, vốn cùng các hạ chẳng oán thù, nhưng chẳng thể bội vi giáo lệnh!

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm hẳn sắc mặt :

-Các người nhất định động thủ ?

Vân Trung Hào gật đầu :

-Nếu các hạ chịu rút kiếm cùng theo bốn anh em chúng tôi lên đài, niềm hoà khí giữa đôi bên sẽ chẳng mất.

Hoa Sĩ Kiệt cười lạnh lạt :

-Võ công của bốn vị, tự tin có thể hơn được Độc Cước đại đế cùng Điền Cương Dạ Xoa chẳng?

Vân trung Hào hơi biến sắc mặt ấp úng :

-So với hai người ấy, dĩ nhiên là ... là chẳng bằng.

Hoa Sĩ Kiệt cười to chỉ vào thanh Thất Độc thần kiếm trên tay :

-Độc Cước Đại Đế bị đánh xuống vực sâu, Điền Cương Dạ Xoa đã thành quỷ không đầu dưới mũi kiếm, bốn người nếu thấy chẳng bằng bọn họ, mau rút lui là hơn, tại hạ không bao giờ giết kẻ biết phục thiện.

Vân Trung Hào bỗng hầm ngay nét mặt :

-Các hạ đã có võ công cao cường như thế, tại hạ cần kiến thức một chuyến!

Vốn là một đại tặc bên cánh Hắc đạo Trung Nguyên, sau bị Xà Hà tiên tử thu phục, Vân Trung Hào với thanh đơn đao trên tay độc bá một cõi giang hồ.

Kỳ dư ba người kia đâu là những tay trợ sức đắc lực mà năm xưa lão còn tung hoành trong giới hắc đạo, công lực đều xấp xỉ như nhau.

Hoa Sĩ Kiệt nhíu mày than nhẹ :

-Các vị nếu cố chấp chẳng tỉnh đường mê, đến lúc máu rơi mới mong

xám hối đã không kịp.

Vân trung Hào lừ mắt ra dấu cùng ba đồng bọn, đoạn quát to :

-Xông lên !

Hoa Sĩ Kiệt khó dẫn được nư giận :

-Các người quả là thiên đường có lối chẳng đi, địa ngục không cửa lại xông vào.

Chàng quát lên một tiếng to, kiếm thế vi vút chuyển nhanh, kiếm quang lấp loáng ánh xanh tua tủa tiếp nối chia hướng vào người Vân trung Hạc.

Đã từng nghe danh lợi hại của Thất Độc thần kiếm, Vân Trung Hào đâu dám đón thẳng thế kiếm, lập tức hú to một tiếng, nhắc người bắn vọt vào không trung hơn bốn trượng cao.

Nhìn thấy thuật khinh công của đối phương cao minh như thế, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi khiếp thềm, vội đề mạnh chân khí bốc người đuổi theo.

Chợt nghe sau lưng có một luồng kinh phong ập tới, chàng hét lên một tiếng xoay nhanh người lại, ánh kiếm trên tay đồng thời múa vãi ra như một vòng hào quang biêng biếc.

Tiếng loong coong của sắt thép chạm nhau không ngớt ngân rền, một loạt phi đao của lão hộ pháp áo tím nơi hướng Đông vừa phóng tới đột kích đều bị thần kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt gạt rơi lả tả xuống đất.

Chàng giận dữ hét vang :

-Tên khốn kiếp dám dùng thói ám toán của phường tiểu nhân.

Ngọn thần kiếm trên tay lồng theo câu nói như điện chớp xia tới.

Lão hộ pháp áo tím nọ vội phóng ra một chưởng, hai tên còn lại cũng đồng thời vung lên liên kích.

Vân Trung Hào nơi giữa vờn hoảng hốt kêu lên :

-Ba người không nên chạm vào lưỡi kiếm trên tay tên oắt ấy, coi chừng nhiễm

độc.

Ba lão hộ pháp nghe xong kinh hãi, vừa định trản người nhích tránh, thanh Thất Độc thần kiếm của Hoa Sĩ Kiệt đang loang vèo đến nơi.

-

ì!...

Cùng với tiếng rú hãi hùng và xé ruột ấy, lão giá áo tím nơi hướng Đông cả đầu lẫn một mảng vai bị xả rơi xuống đất.

Hai người còn lại đều rụng rời hồn vía, hấp tấp tháo lui, Hoa Sĩ Kiệt quát to như sấm động :

-Ném một chưởng của thiếu gia!

Chưởng phong từ lòng bàn tay cấp tốc theo lời nói tuôn ra như thác đổ, tông thẳng vào lão già nơi hướng trái.

Vừa vắn lúc ấy Vân trung hào từ trên cao là người đáp xuống, thấy đồng bọn bị nguy vội vung đao chém luôn ba nhất liên hoàn.

Hoa Sĩ Kiệt đang xuất chưởng định loại thêm tên địch thứ hai khỏi vòng chiến, chợt cảm thấy từ phía hông một hơi lạnh phang ập đến, vội hồi bộ

tháo lui ba bước.

Lão hộ pháp đứng bên cạnh trái nhờ thế mới thoát khỏi cơn nguy.

Qua phút định thần, Hoa Sĩ Kiệt gầm lên như cọp :

-Giỏi lắm, đỡ thêm một kiếm của ta !

Ngọn Thất độc thần kiếm liền theo đấy hươi động và một chiêu “tạ nguyệt” như sấm sét tủa ra.

Nhìn thấy trước mắt bỗng ánh xanh bần loé như sao xa, Vân Trung Hào kêu lên kinh hãi :

-Đấy là chiêu Tạ Nguyệt, chớ vị tránh mau!

Tiếng kêu chưa trọn, hai tiếng hự tiếp nổi vang lên, hai trong ba người đã đầu lìa khỏi cổ, thân hình ngã dụi xuống đất giật lia như thăn lăn đứt đuôi, máu phun ra từng vòi đỏ loang đá núi.

Vân Trung Hào công lực cao nhất trong bọn, nghiêng răng liềm lĩnh tung vọt ra khỏi vòng đai kiếm khí.

Hoa Sĩ Kiệt dễ dãi chịu buông tha, vội phóng mình đuổi theo quát lớn :

-Mị định chạy đi đâu?

Một chiêu Đông Hải Dò Kinh liền đó quật ra truy kích.

Vân Trung Hào chưa kịp phản ứng đã bị luồng chưởng như biển lở sóng xô, thân hình lão không sao gượng nổi, chới với té rơi xuống vực.

Tiếng gào bi thiết của kẻ trối chết, chìm sâu dần và mất hút dưới đáy vực mịt mù.

Trận cuộc chẳng những ác liệt mà lại kết thúc nhanh chóng gọn gàng.
Quần hùng có mặt đều ngẩn ngơ lác mắt.

Xà Hà tiên tử cũng không kém phần kinh ngạc qua võ công tiến nhanh vượt bậc của chàng, không khỏi lặng người hoang mang trước sự thật hiển nhiên.

Chợt thấy Hoa Sĩ Kiệt chống kiếm ngang mặt ngạo nghễ nhìn thẳng về phía bà như khiêu khích.

Trước thái độ khinh miệt của chàng trai trẻ tuổi, Xà Hà tiên tử khó nổi chế dãn, giận dữ hét to một tiếng, định quăng mình xuống thể đài cùng Hoa Sĩ Kiệt một liều chết sống.

Bảy lão già áo đỏ liệt kỳ vội đứng lên một lượt cung kính vòng tay :

-Bọn ti chức Liệt Kỳ chủ bảy người, xin thay sức giáo chủ bắt tên nông nghênh ấy.

Xà Hà tiên tử nhẹ gật đầu :

-Tốt lắm ! Song chư vị khá nên cẩn thận !

Bảy lão già áo đỏ sau khi tạ lệnh, liền phóng mình xuống đài thẳng về hướng Hoa Sĩ Kiệt.

Huệ Năng chân nhân phái Không Động nãy giờ ngồi trên đài, lúc ấy không sao chế dãn, nói to như hét :

-Bình Thiên giáo chủ, người định kể đến quy củ giao đấu của võ lâm hay không?

Xà Hà tiên tử lạnh lùng hỏi lại :

-Quy củ thế nào, đạo trưởng nói ra tôi nghe thử ?

Huệ Năng hừ lên một tiếng lạnh lạt rồi tiếp lời :

-Các người với một số đông cao thủ như thế vây đánh một người, đây là quy củ giao đấu của võ lâm ngàn xưa để lại hay chẳng?

Xà Hà tiên tử giận dữ :

-Lão đạo mũi trâu có tư cách gì mà hỏi ta?

Huệ Năng chân nhân hùng hồn đáp ngay :

-Chính nghĩa ! Đó là tư cách !

Xà Hà tiên tử cười khẩy :

-Tên mũi trâu có chính nghĩa như thế, bốn giáo chủ thường mi một vật quý!

Dứt lời, tay phải sờ lên đầu bốc xuống một con rắn nhỏ màu vàng thả mạnh về hướng ông.

Huệ Năng chân nhân tái mặt kêu lên :

-Kim Xà Nô!

Côn Lôn Ngu Đạo chân nhân thấy thế vội quật ra một chưởng để cứu nguy cho đạo hữu.

Nhưng con Kim Xà Nô ấy lạnh như điện chớp phóng tới ngoạm vào mặt, liền lộn mình biến mất. Huệ Năng chân nhân hai tay chộp lia nhưng vẫn không chộp trúng được con vật tinh khôn, chợt cảm thấy nơi mặt đau

nhói lên và máu huyết nơi ấy thay vì chảy ra lại lộn trở lại cơ thể qua sức dồn ép của độc tố trong nọc rắn.

Xà Hà tiên tử chột buồng giọng cười âm trầm :

-Lão mũi trâu Huệ Năng đã bị Kim Xà Nô cắn phải, vô phương giải cứu, cái chết đã đến nơi, các người kẻ nào còn hung hăng buồng lời sỉ vả bốn giáo, trông Huệ Năng làm gương.

Quần hùng có mặt người người đều biến sắc.

Nơi trận trường đột nhiên một tiếng hự mạnh vang lên, một lão trong bảy lão liệt kỳ của Bình Thiên giáo, bị lưỡi thần kiếm của Hoa Sĩ Kiệt tiện đứt đôi chân té lăn trên mặt đất.

Tiếng hự to vừa rồi đã dẫn dụ chú ý của quần hùng đổ dồn sang hướng trận đấu đang diễn tiến.

Lúc ấy sáu lão già kết thành một vòng đứng vây quanh Hoa Sĩ Kiệt, người nào cũng nhắm mắt đứng yên không ai ra tay công kích.

Hoa Sĩ Kiệt sau khi đã cùng bảy địch thủ giao tay qua năm sáu hiệp, tuy đã loại được một lão ra khỏi vùng đấu nhưng chàng cảm thấy với lực lượng sáu người liên kết, uy lực cũng uy mãnh chẳng vừa.

Do đấy chàng không dám khinh xuất ra tay trước.

Đồng đến đây với Hoa Sĩ Kiệt là Tư Đồ Không và Phong Trần túy khách lúc ấy đang liên tay đối phó với đám hắc Hải ngũ cường và Thù Thế Hận.

Tư Đồ Không tuy võ công cao cường nhưng tiếc vì tay không tấc sắt, do đấy bọn Hắc hải ngũ cường cùng Thù Thế Hận sáu người mặc tình với lợi khí trên tay, tấn công tới tấp, khiến họ không khỏi có phần núng thế

hơn.

Tư Đồ Hạnh sau khi bị thương nhờ con gái ông rịt thuốc, ông chỉ nhằm điều dưỡng vận khí để ngăn chặn máu không chảy ra ngoài.

Hoa Sĩ Kiệt đứng giữa vùng vây của sáu lão già áo đỏ, thừa lúc họ chưa ra tay, vội điều khí phục nguyên, ánh mắt quét nhanh quan sát bốn phía, cảm thấy tình hình bất lợi nghiêng về phía chàng.

Trội nhất trong bọn sáu lão già là “Thiên Trảo Truy Hồn” Lâm Thiếu Tuyên, dường như đã nhìn thấu tâm sự chàng nên buông tiếng cười ha hả :

Với sức liên tay của sáu chúng ta đủ có thể chế phục được oắt con mi, lũ người kia đều khiếp sợ trước thiên uy của Giáo chủ, tất chẳng dám ra tay. Hai kẻ cùng đến với mi không lâu sau cũng phải bỏ mạng dưới tay Hắc Hải ngũ cuồng.

Hoa Sĩ Kiệt lòng rất đổi bồn chồn lo nghĩ :

- “Lời lão ta không sai mấy, tình hình hiện tại xem ra trước sau khó nổi chống ngăn...”

Thiên Trảo Truy Hồn vụt dứt ngang giọng cười sầm mặt :

- Lão phu khuyên người sớm quy thuận đầu hàng,,may ra giáo chủ có thể mở rộng...

Hoa Sĩ Kiệt rống lên giận dữ :

-Câm miệng ! Nếu Hoa Sĩ Kiệt này sợ người tất không đến Lạc Nhạn Phong làm gì !

c đồ hãy chờ!

Lời vừa dứt, một thế kiếm đã chém vèo theo tay như sét tủa.

Qua sự điều vận chân nguyên vừa rồi, tuy trong khoảnh khắc ngăn ngui nhưng công lực đã gia tăng gấp mấy lần, ngọn kiếm công ra tực sóng cuộn hải lưu, thế sông trút ngược, kiếm khí triền miên kẹp theo tiếng thét gầm xé gió ập thẳng vào người Thiên Trảo Truy Hồn.

Vì quyết tâm giết cho kỳ được đối phương nên ngọn kiếm vừa rồi Hoa Sĩ Kiệt đã dốc theo đến chín thành công lực.

Thiên Trảo Truy Hồn trước khí thế cương mãnh của chàng, đâu dám đỡ thẳng vội lách mình né sang một bên.

Cùng khi đó, kỳ dư lão già áo đỏ rập lên một tiếng quát to, cùng nhất tề liên tay tổng ra đột kích một chưởng.

Chưởng lực của năm người hợp lại thành một kín đao chẳng một khe hở, tạo nên 1 luồng chưởng phong trầm mãnh lùa thẳng vào thế kiếm của chàng.

Bằng !...

Sau một tiếng nổ dữ dội rung mặt đất, Hoa Sĩ Kiệt bị phải luồng kinh lực ấy đẩy trôi lui một bước dài.

Chàng trụ mình chận đứng thế lui, mím môi dồn thêm sức mạnh vào tay kiếm...

Đình ninh dưới sự liên tay của năm lão đồng bọn đủ ngăn chặn Hoa Sĩ Kiệt trong nhất thời, Thiên Trảo Truy Hồn sau khi lách mình tránh sang mé trái, rất vững tâm không một chút đề phòng.

Chợt khi thấy thân thủ linh hoạt của Hoa Sĩ Kiệt chẳng những tránh được thế công liên tay của năm người mà còn khéo léo di động chiêu kiếm

bám theo truy lão đến cùng.

Thiên Trảo Truy Hồn giật bản mình kinh hãi vội trở ngay độ môn công phu, đem Truy Hồn trảo ra chụp đũa.

Song le ngọn Thất Độc thần kiếm tron khoảnh khắc đã vèo đến lia nhanh vào năm ngón tay đang mở ra chụp vào tựa như vuốt quí của lão.

Qua tiếng thét hãi hùng lồng lộng cả núi rừng năm ngón tay hữu của Thiên Trảo Truy Hồn bị ngọn Thất Độc thần kiếm cắt phăng, năm tia máu đỏ bắn rải ra như những giòong suối nhỏ.

Thiên trảo Truy Hồn quá đau, tay trái bợ lấy tay phải rên rỉ chẳng dứt miệng, vọt tuốt ra phía sau.

Hoa Sĩ Kiệt cấp tốc xoay người lại tung ra một hồi năm kiếm, khiến cả bọn phải liên tiếp thụt lùi ra sau mấy bước.

Năm lão già đều hãi hùng biến sắc, họ không thể ngờ một gã thiếu niên trẻ tuổi trước mặt mà kiếm thuật đã đạt đến mức siêu việt như thế, dưới sự liên tay của năm người vẫn không sao chặn đứng được thế kiếm của chàng.

Thành tích nội công ấy, phóng mắt nhìn khắp võ lâm hiện tại thật hãn hữu khó tìm.

Giữa lúc năm người còn thảng thốt kinh nghi, Hoa Sĩ Kiệt không một phút giây chậm trễ dùng ngay thuật “Độn Thảm Mê Tông” lắc mình biến mất.

Năm lão già bỗng thấy đối thủ biến đi như có thuật tàng hình, càng thấy hãi hùng sửng sốt đáo dác nhìn quanh tìm tòi...

Hoa Sĩ Kiệt đột nhiên như một bóng ma nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng

lão già đứng nơi chót hũu.

Xà Hà tiên tử trên thế đài nhìn thấy trước tiên vội gọi to :

Lý thương Lão coi chừng phía sau lưng!

Nghe Xà Hà tiên tử cảnh giác gọi lên, lão già nọ hoá tốc xoay phắt người lại chợt thấy Hoa Sĩ Kiệt ra một chiêu “Hậu Sơn Đả Hồ” tổng mạnh vào lưng lão.

Lý Thương Lão không dám một phút giây chần chờ hai tay tung đẩy ra một lượt để mong vớt vát phần nào nguy hiểm đang đe sát cạnh người.

Nhưng đã muộn!

Song chưởng của lão chưa kịp nhả thoát kinh lực, một luồng kinh phong như thác đổ đã quét lên người.

Lão chỉ còn kịp hét lên một tiếng hãi hùng, thân hình bắn văng đi ra xa năm thước, tay chân chới với giữa khoảng không, cuối cùng cũng rơi tuột xuống vực núi sâu thẳm.

Bốn lão già còn lại qua phút kinh mang, mỗi người vội tổng ra một chưởng.

Hoa Sĩ Kiệt ứng biến tuyệt nhanh nhắc người vọt thẳng lên lơ lửng vừa vịn luồng chưởng quét vèo qua chân.

Nóng tình đồng bọn bị chết thảm dưới tay chàng, bốn lão già vừa thấy công hụt một chưởng, liền tung mình vọt theo truy kích.

Hoa Sĩ Kiệt vừa thấy bốn người phóng mình vọt theo, người đang nữa vời, lập tức trút ngược mũi kiếm trở xuống quét vèo qua chân theo tuyệt thức “Xạ Nguyệt”, tay trái đồng thời đảo ra một quyền “Thần Ma ngự

phong”.

Chàng vốn trên cao, thế đánh từ trên bổ xuống, lực đạo đã trầm hùng lại càng trầm hùng hơn.

Bốn người từ phía dưới vọt lên tất hiên đã là thất thế lại bị Hoa Sĩ Kiệt ciếm trước phần chủ động, chẳng những không kịp trả đòn, mà còn bị áp lực của chưởng kinh và kiếm khí của chàng, đẩy té ùa cục trở xuống.

Hoa Sĩ Kiệt thừa thế trầm khí đáp nhanh xuống, miệng quát to :

-Xin bù thêm cho các người hai chưởng!

Lồng trong tiếng quát, tuyệt chưởng “Đông hải dò kinh” liên tiếp tổng bồi ra hai

lượt.

Một loạt tiếng thét hoà lẫn với tiếng hự nặng nề, bốn lão già thi nhau ngã lộn độp trên đất lạnh.

Ngọn Thất Độc thần kiếm trên tay chàng loáng nhanh quanh trận một vòng, bốn chiếc đầu người thi nhau lả tả rơi khỏi xác người, máu loang ướn cả một khoảng đình hoang.

Xà Hà tiên tử trên thế đài trước cảnh hãi hùng ấy không khỏi rùng mình ớn ớn, nhủ thầm

“Võ công của tên ranh này quả nhiên là siêu việt, bốn đại hộ pháp, bảy liệt kỳ chủ đều bỏ mạng dưới tay gã chỉ trong khoảnh khắc. Cuộc điện hôm nay thành hay bại thật khó mà nắm vững định tình.

Chợt thấy Hoa Sĩ Kiệt nhếch mắt nhìn lên quát to :

-Yêu phụ, nếu quả có gan hãy xuống đài đối phó cùng ta, hà tất gọi kẻ khác thế mạng cho mình? Đâu phải là hành động của kẻ anh hùng!

Trước mặt đông đủ quần hào khắp tam sơn ngũ nhạc, Xà hà tiên tử dễ đâu chịu được thái độ khiêu khích miệt thị của chàng? Giận đến sắc mặt tái xanh như chàm đố, Xà Hà tiên tử định chớm bước nhảy xuống đài, chợt thấy ba vị đàn chủ đầu lĩnh trong bọn "Thái Sát Tinh Ma" Tần Hữu Khương tiến lên cung kính bẫm :

-Xin giáo chủ chuẩn cho ti chức ra ngoài thử sức cùng tên oắt ấy một chuyến !

Xà Hà tiên tử lắc đầu chẳng khứng :

-Tứ đại hộ pháp, bảy vị liệt kỳ chủ đều không phải là địch thủ của y, các người dù có tận lực cũng chỉ vô ích !

Thái Sát Tinh Ma năn nỉ :

-Ti chức ba người, mỗi kẻ một sở trường riêng biệt, hơn nữa đều là năng thủ ám khí, tên ranh ấy dù võ công tuyệt cao cũng vô phương đương cự nổi ám khí từ tám bên bốn bề công kích.

Xà Hà tiên tử trầm ngâm một lúc, thốt :

- Nếu các người đã quyết ý, cần phải có "Tam phụng" chính diện đối đầu, các người dàn ra hai bên tùy cơ sát thủ.

Thái Sát Tinh Ma gật đầu cung kính :

- Phương pháp ấy rất hay, nhớ giáo chủ truyền lệnh cho Tam phụng xuống tay giúp anh em ti chức.

Xà Hà tiên tử liền cất ca giọng gọi ;

-Tam phụng đâu?

Từ trên vách cao hướng Đông bỗng nhoáng hiện xuống ba thiếu nữ tuyệt sắc, mỗi nàng một màu áo khác nhau, thiếu nữ áo lục Tạ Trinh Trinh, nàng áo trắng Bạch Vân Vân, cô áo hồng Trịnh Bội Hà cùng phi thân lên đài rạp mình cung kính :

-Xin ra mắt sư phụ !

Xà Hà tiên tử ôn tồn khuyến dụ :

-Các con đứng dậy, sư phụ nhờ các con xuống đài bắt sống gã áo trắng ấy, các con nên đồng tâm hiệp lực đừng như Tần Hương Linh, Phạm Quyên Quyên làm nhục nhã cả sư môn...

Tạ Trinh Trinh vội thưa :

-Đồ nhi chịu ân sư phụ như biển rộng trời cao, chưa báo đền chi, lẽ đâu lại làm chuyện khi sư diệt tổ?

Xà Hà tiên tử mát dạ nhẹ cười :

-Chỉ cần các con chẳng bội vi lời thầy dặn dò là sư phụ yên tâm rồi! Các con hãy đứng dậy và nhớ rằng tuyệt đối dưới tay chẳng nương tình.

Tạ Trinh Trinh cùng hai người sau khi dập đầu lạy tạ liền phóng mình xuống đài.

Thì ra Xà Hà tiên tử sớm đã nhìn thấy Bạch Vân Vân và Trịnh Bội Hà cùng phải lòng si mê Hoa Sĩ Kiệt nên từ lúc vào trận cuộc đến giờ, bà không hề gọi đến ba người xuất hiện đối địch, nhưng tình thế đã đến lúc bắt buộc chỉ còn cách miễn cưỡng gọi họ ra tay.

Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân và Trịnh bội Hà sắc mặt đều nghiêm
trầm, lầm lì tiến sát đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt.

Nhìn thấy ba người với thế liên tay xuất thủ, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi
khiếp thảm.

Vì chàng đã từng chạm trán qua ba người, hiểu rõ võ công của họ đều
đến mức thượng thừa, một chọi một chưa hẳn Hoa Sĩ Kiệt đã nắm vững
phần thắng, huống hồ ba người đồng thời ra tay, sự thất bại không cần
đoán cũng biết chắc là nghiêng hẳn về phía chàng.

Vả lại cảnh tượng Bạch Vân Vân và Trịnh Bội Hà đã cứu mạng chàng
nơi xà yêu hồ hôm nọ như hiện rõ trước mắt, thử hỏi chàng làm sao đành
lòng sát hại 2 nàng?

Nghĩa ân và thù hận đôi điểm mâu thuẫn khó phương dung hoà ấy như
một cuộn chỉ rối não loạn giữa tâm tư.

Hoa Sĩ Kiệt chỉ mím môi gặt mạnh thanh Thất Độc thần kiếm trên tay
xoè đủ bảy lá.

Bạch Vân Vân chợt nghe tâm tình rung động, khựng bước dội lại bảo Tạ
Trinh Trinh :

Nhị sư muội ! Chúng ta là danh đồ của Bình Thiên giáo chủ, trước mặt
số đông võ lâm cao thủ, không nên bắt chước theo thói của tứ hộ pháp và
bảy liệt kỳ chủ liên tay tiến lên tấn công, mà rõ ràng một sức đấu nhau
mới phải.

Tạ Trinh Trinh nhăn mày hỏi gặng :

-Tại sao phải thế ?

Bạch Vân Vân chậm rãi đáp :

-Vì quy củ giao đấu của võ lâm là không được đổng người đánh một, bọn ta đều là cao đồ của giáo chủ thể diện rất nhiều trên giang hồ, nếu như dùng lối cậy đổng hiệp địch, chẳng oai chi mà bại càng thêm nhục!

Lời lẽ nàng trên bình diện nghe ra rất hữu lý, nhưng kỳ thật chỉ dụng ý che chở cho Hoa Sĩ Kiệt.

Trịnh Bội Hà vội góp lời :

-Bạch sư tử nói rất phải, huống hồ Hoa Sĩ Kiệt cũng chưa phải là một nhân vật phi thường xuất chúng !

Hoa Sĩ Kiệt vốn thông minh cơ trí, qua những lời đối đáp của ba nàng, chàng đã hiểu được một phần dụng ý...

Chàng chép miệng than thầm :

-“Bạch Vân Vân, dụng ý của nàng rất thâm sâu. Khổ nỗi tại hạ đã...”

Tạ Trinh Trinh chợt cười lớn lên ;

-Nhưng mà sư phụ muốn chúng ta hợp lực nhanh chóng bắt sống hắn để sớm diệt rừ hậu hoạn !

Bạch Vân Vân :

-Với võ công siêu quần của nhị sư tử, không đến năm hiệp là có thể bắt sống tên ranh này như lấy đồ trong túi, đâu có phải là vấn đề đáng ngại?

Tạ Trinh Trinh mắng thầm :

-“Hai con liễu đầu này tinh ranh lắm, vì đã phải lòng gã ấy nên chẳng nỡ

ra tay, lại xúi ta đứng mũi chịu sào. Tuy ngoài mặt ta chẳng lộ vẻ chi, nhưng thâm tâm phải đâu là sắt đá, gặp người vừa dạ lại chẳng biết yêu? Nhưng tên ranh này tinh nghệt quá nặng, nếu một phút lỡ chân tất sẽ sa vào hoạ bất trắc...”

Nghĩ đến đây nàng nhếch mép cười dửng dưng :

-Tam muội quá khen, sư phụ thường ngợi khen võ công của hai muội, trong hai muội bất kỳ người nào ra tay đối phó với hãn cũng đều dư năm phần thắng.

Bạch Vân Vân nghĩ thầm :

_-“

này cũng ranh gớm, ả lại tìm cơ cho ta ra tay trước rồi đây ! Cũng được, ta thừa cơ thông tri cho chàng hay để giữ mình...”

Nàng liền nghiêm sắc mặt cất lời :

-Lệnh của sư tỷ, em đâu dám chẳng vâng, vậy em xin ra tay trước.

Dứt lời chậm rãi bước đến trước mặt Hoa Sĩ Kiệt.

Bao nhiêu cặp mắt của quần hùng trên thế đài lúc ấy đều tập trung theo dõi từng động tác của Bạch Vân Vân.

Họ đều nghe danh lợi hại của Ngũ Phụng Xà Yêu Hồ, giờ đây đã có tam Phụng xuất hiện tại trường, bao nhiêu lòng tim đều thay Hoa Sĩ Kiệt mà phập phồng lo sợ.

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt mặt vẫn không đổi sắc, vì qua những câu chuyện của ba nàng, chàng đã rõ lòng dạ của tất cả bọn họ.

Chờ khi Bạch Vân Vân bước đến gần, chàng cố ý tràn người di động phương hướng, đứng đối diện về phía Xà Hà tiên tử, để cho Bạch Vân Vân đứng quay lưng về hướng bà.

Đoạn chàng dùng phép truyền âm đàm thoại :

-Bạch cô nương lâu nay vẫn mạnh ?

Bạch Vân Vân ánh mắt trữ tình ném cho Hoa Sĩ Kiệt một cái nhìn ý nhị, đột nhiên lạnh lùng cất lời :

-Các hạ đã nhìn lầm người, nào ai quen biết các hạ bao giờ!

Bị đối phương trở mặt một cách bất ngờ, Hoa Sĩ Kiệt thờ người ắp úng :

-Ừ...ờ... nơi Xà Yêu Hồ Bạch cô nương đã năn nỉ giúp cho tại hạ, nhờ đấy mà tại hạ được tồn sanh, nghĩa ân ấy...

Bạch Vân Vân cố dằn cảm xúc gạt ngang :

-Khỏi nhiều lời, đón chiêu mau !

Lồng trong tiếng quát, ống tay áo đã phất ra một luồng tụ phong kinh mãnh quét tủa vào diện môn đối thủ.

Hoa Sĩ Kiệt thấy Bạch Vân Vân bỗng nhiên đối phó với chàng bằng thái độ tàn khốc, không khỏi ngẩn ngơ tự nghĩ :

-“Quả thật lòng dạ đàn bà khó hiểu nhất trên đời, lúc giận khi hờn chẳng biết đâu mà liều lượng...”

Đang lúc ngẩn ngơ, luồng tụ phong của Bạch Vân Vân đã như một khí giới sắc bén lao đến da mặt.

Trong cơn thảng thốt chẳng kịp phản ứng, chàng chỉ còn cách vọt mình tháo lui bảy bước, tránh xatầm oai lực của ngọn kinh.

Bạch Vân Vân như bóng đuổi hình, phóng theo bèn gót, luồng tụ phong vờahết đà, song chưởng đã hoá tốc nhả ra hai đạo chưởng lực cuộn cuộn như sóng xô đổ thẳng vào khắp đại huyết trên châu thân chàng trai.

Chân chưa kịp vững bước, thế công thứ hai của đối phương đã tiếp nối đổ tới, Hoa Sĩ Kiệt còn đâu cơ hội mà xuất trả đòn, lại phải nhún bước tháo lui.

Và cứ thế chàng đã dần dần lui đến mép vực sâu mà không biết. Quần hùng trên đài đều thất sắc phập phồng, người nào cũng rời ghế đứng lên thắp thỏm.

Xà hà tiên tử nét mừng lộ cả ra ngoài mặt, lạnh lạnh gọi to :

-Vân Vân mau công thêm ba chiêu nữa, tên khốn ấy nhất định phải vùi xương dưới vực.

Trịnh Bội Hà thăm kinh hãi lo lắng :

-“Hoa Sĩ Kiệt sao mà vô dụng đến thế ? ta phải làm sao đây ?”

Nơi trận cuộc Bạch Vân Vân thấy đã cách Xà Hà tiên tử khá xa, nàng mới dừng chiêu khẽ giọng bảo chàng :

-Kiệt huynh mau tìm cách thoát thân, sư phụ gần đây đã luyện được một viên “Phích thiên hoá diễm đạn”, nếu đến cuối cùng người chẳng chế phục được quần hào tất sẽ dùng nó phá tan Lạc Nhạn Phong để chôn vùi tất cả tinh anh của võ lâm thiên hạ...

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong giật mình kinh mang :

-Nhưng nếu giờ tại hạ bỏ đi, thì bao nhiêu cao thủ võ lâm có mặt hôm nay nếu không đầu hàng tất phải phơi thây nơi đỉnh này...

Bạch Vân Vân vội ngắt lời chàng :

-Tình thế trước mắt đã nguy ngập lắm rồi, Kiệt huynh không nên nghĩ đến việc xa vời, nghe lời tiểu muội là hơn!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu phân vân :

-Bốn phía đều là vực thẳm, nơi nào thoát thân được?

Bạch Vân Vân bảo nhanh :

-Kiệt huynh cứ theo đường lên lúc nãy, đến lúc tiểu muội sẽ giúp tay...

Thấy nhiều lời không tiện sợ Xà Hà tiên tử sinh nghi, nàng vội tiếp :

-Bây giờ Kiệt huynh vờ quật khởi thế công trở lại, tiểu muội sẽ lui đến đoạn vực phía Đông giúp Kiệt huynh theo đường thoát thân.

Hoa Sĩ Kiệt trù trừ giây lát, đoạn cương quyết ngắt lời :

-Bất luận thế nào, tại hạ cần phải cứu xong quần hào khỏi ách tai mới rời đi.

Bạch Vân Vân nhú mày hỏi thúc :

-Sự tình không dung cho Kiệt huynh nhiều đắn đo được, huynh nên nhớ đến mối huyết hải thâm thù nặng oằn bờ vai chưa được báo ...

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong rúng động tâm thần, vội vung kiếm lên phản kích.

Lập tức kiếm quang tua tủa xanh rờn chiếu thẳng vào các đại huệ của cô

gái.

Bạch Vân Vân vờ hấp tấp tháo lui tránh đòn.

Hoa Sĩ Kiệt nhắc mình chạy theo quát to :

-Định chạy đâu ? Ném thêm một chỉ của tại hạ!

Ngọn chỉ liền đó xia vào giữa vờ, luồng chỉ phong xé gió ào ra truy kích.

Bạch Vân Vân thân pháp cực kỳ linh ảo, cố ý dẫn đưa Hoa Sĩ Kiệt đến đoạn vực phía Đông, nên cứ nhắm về phía ấy mà lui đều...

Đột nhiên ngay khi ấy...

Xà Hà tiên tử lớn tiếng hét to :

-Tạ Trinh Trinh, Trịnh Bội Hà còn đợi gì chẳng ra tay trợ kích cho Bạch Vân Vân?

Tạ Trinh hai nàng đâu dám cãi lệnh sư phụ, vội ra tay độ kích sau lưng chàng.

Bạch Vân Vân thấy hai nàng đã ra tay, mặt liền biến sắc, bao nhiêu kế hoạch sắp được thực hành để chu toàn cho người yêu kể như khó thành tựu, nàng vội ném tia mắt nhìn Hoa Sĩ Kiệt như hối thúc.

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu và xoay nhanh người lại để đối kháng thế công của hai nàng vừa ập đến.

Quần hùng ngoài trận cuộc thấy ba phụng đã đồng lượt ra tay, không ai khỏi thấp thỏm lo âu cho tính mạng của Hoa Sĩ Kiệt.

Không khí nặng nề bỗng như cô đọng lại khắp đỉnh phong và siết chặt lấy quả tim mỗi người.

Bên kia trận cuộc Hắc Hải ngũ cuồng và Thù thế Hận đang vây Tư Đồ Không và Phong Trần tuý khách vào giữa, càng đấu càng nhanh, cuộc trận đang diễn tiến đến mức cực cùng khốc liệt.

Quần hùng trên đài trước tình thế ấy, ai cũng máu nóng bùng sôi, lắm le muốn nhảy tới nhưng bởi khiếp sợ bầy Kim Xà Nô của Xà Hà tiên tử nên ai cũng ngại ngùng chẳng dám khinh xuất biểu lộ ý mình.

Hoa Sĩ Kiệt cùng ba phụng giao chiến, tuy bên ngoài xem dữ dội, nhưng kỳ thực Bạch Vân Vân và Trịnh Bội Hà phát ra toàn hư chiêu, chỉ có Tạ Trinh Trinh xuất thủ là khá lang độc và tận sức hơn.

Trận cuộc cứ thế kéo dài hơn 30 hiệp, Tạ Trinh Trinh mồ hôi trán nhễ nhại, ngọn trường kiếm trong tay bị Thất Độc thần kiếm áp đảo đến lắm lúc muốn sút văng vào không khí.

Nàng khiếp hãi nhủ thầm :

-“Công lực của tên khốn này, so với lúc ở Xà Yêu Hồ đã tiến bộ gấp mấy lần, gã thật đối với ta chẳng...”

Chợt nghe Hoa Sĩ Kiệt quát to :

-Lục cô nương ráng đỡ chiêu “Xạ Nguyệt” của tại hạ!

Ngọn Thất Độc thần kiếm bỗng loé ngời bảy đạo lục quang bắn vọt vào không khí như bảy thốt rồng xanh lấp lánh ở giữa vời kẹp theo tiếng gió kình ào ào chuyển động, rồi bất thần bảy luồng lục quang ấy chụp lại thành một lan nhanh trở xuống đỉnh đầu Tạ Trinh Trinh.

Trước thế công ảo diệu và mãnh hung của Thất Độc thần kiếm, Tạ Trinh

Trình sợ hãi đến tháo rịn mồ hôi lưng.

Đã từng nghe kiếm pháp “Thất độc tuyệt nhiên” của Thất Độc thần kiếm Lang Sơn Quân có chiêu “Xạ Nguyệt” vô cùng lợi hại, giờ đây mới nhận thức được sự thật không ngoa với tiếng đồn.

Trịnh Bội Hà kinh hãi kêu lên :

-Kiệt huynh định giết sư tỷ tôi thật à?

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong chợt động lòng, vội thâu thế kiếm trở về, đứng lặng một nơi, nhất thời chẳng biết nên đối phó thế nào cho phải.

Thì ra Trịnh Bội Hà và Tạ Trinh Trinh bình nhật rất thân cận nhau, nàng không nỡ nhìn Tạ Trinh Trinh bỏ mạng dưới ngọn kiếm.

Tạ Trinh Trinh qua cơn nguy nan, thối lui luôn hai bước, mồ hôi lạnh tháo ướt khắp vạt áo trong.

Ngay khi ấy, ba gã đàn chủ từ nãy giờ đứng im lặng bên ngoài bỗng dựng thân hình đều xô động, hai mươi bốn cánh tay đồng loạt nhấc lên, ánh bạc lấp lánh như mưa sa lấp cả ánh mặt trời cùng một chiều hướng tủa thẳng vào vào Hoa Sĩ Kiệt.

Quần hào trên thể đài đều kinh hãi rú lên thành tiếng, hàng ngàn tai mắt đều trợn ngược kinh mang.

Bạch Vân Vân cũng rú lên hoảng hốt :

-Kiệt huynh, coi ...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vô ảnh thần chỉ

Trời! Vô ảnh thần chỉ!

Mười hai gã đàn chủ bị luồng chỉ phong ấy quét trúng lập tức rú lên những tiếng thảm thiết.

Năm tên trong bọn không chịu nổi với vết thương ngã gục tại chỗ.

Bảy người còn lại đang kinh mang sừng sốt cứ nhấc bước thoái lui, thân hình mãi lắc lư không ngớt.

Hoa Sỹ Kiệt ngạc nhiên lẫn mừng rỡ vội đưa mắt nhìn lên thấy trận chiến đã thêm một lão già áo vàng, khuôn mặt bao kín trong vòng lụa, chỉ để lộ ra đôi mắt, lồ lộ tinh quang ẩn dưới đôi mi dài đến mép tóc. Chòm râu bạc suông dưới ngực càng thêm vẻ uy võ.

Hoa Sỹ Kiệt nhận ngay ra là lão già chàng đã gặp qua trên đỉnh Nga Mi độ nọ cùng ở Xà Yêu Hồ mới đây là một nhân vật danh lừng vũ nội: Thiên Nhai Cuồng Nhân Lý Mộ Bạch.

Ngọn “Vô ảnh Thần Chỉ” vừa tung ra bọn đàn chủ Bình Thiên giáo lớp chết, lớp bị thương trông thật vô cùng thảm nã. Thiên Nhai Cuồng Nhân không khỏi ngửa cổ buông chuối cười đắc ý.

Hoa Sỹ Kiệt vội vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ lão tiên bối đã cứu mạng.

Thiên Nhai Cuồng Nhân liền dứt ngang giọng cười, chậm rãi thốt:

- Tiểu nhai nhi! Phước duyên mi quả không nhỏ. Giá như lão phu chậm

chân một chút thì 120 mũi đinh “Vạn độc thích hồn” kia chạm vào người thì còn chi tính mạng?

Hoa Sỷ Kiệt nghe xong toát lạnh cả sống lưng. Chàng đã từng nghe danh lợi hại của loại ám khí “Vạn độc thích hồn đinh”. Ghim vào người là vô phương cứu chữa.

Chàng vội vái thêm một lễ:

- Trên đỉnh Nga Mi độ nọ nếu chẳng nhờ lão tiên bối ra ân độ mạng thì vẫn bối đâu còn đến ngày hôm nay. Lần này lại được...

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười nhẹ:

- Bé con phúc tướng, gặp dữ hóa lành, nạn to không chết. Cần thận giữ mình, lão phu phải đi đây.

Thiên Nhai Cuồng Nhân chưa kịp tròn lời, chợt nghe Xà Hà Tiên Tử trên thế đài buông tiếng hừ to:

- Thiên Nhai Cuồng Nhân! Đến thì dễ nhưng muốn dời đi thực khó thay.

Thiên Nhai Cuồng Nhân liền xoay người lại, đôi mắt sáng quắc chiếu thẳng về phía Xà Hà Tiên Tử cất lời:

- Lão phu cùng giáo chủ vô thù vô oán, hà tất làm khó lão phu mà chi?

Xà Hà Tiên Tử cười nhạt:

- Người lúc này không đánh mà tự khai. Nơi kim đỉnh Nga Mi dám che trở cho kẻ thù bốn giáo. Giờ đây lại vô cớ xông lên Lạc Nhạn Phong đả thương năm vị đàn chủ bốn giáo, còn chẳng phải ân oán là gì?

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười:

- Lão phu vốn tánh thích ngao du, vui đâu đến đấy. Năm non bảy núi chỗ nào chẳng có dấu chân lão cuồng này đặt tới? Ngày nọ nơi kim đỉnh du hành, cùng hôm nay họp mặt nơi Lạc Nhạn Phong cũng chẳng qua là cơ duyên ngẫu hợp một cách khéo léo đấy thôi.

Xà Hà Tiên Tử giận dữ nói to:

- Lý Mộ Bạch! Đừng quen thói ngông cuồng. Sao chẳng mở mắt to ra coi xem bốn giáo chủ là hạng người nào?

Thiên Nhai Cuồng Nhân hahảcười to:

- Bà họ Tống, tên gọi Lệ Lệ, ngoại hiệu Xà Hà Tiên Tử, tự xưng là Bình Thiên giáo chủ, có chi là lạ đâu.

Xà Hà Tiên Tử càng thêm tức giận, rít giọng trợn mắt:

- Lão khùng! Người có biết Kim Xà nô, Xà Yên chi, Nhật Quang thần chưởng ba tuyệt kỹ lợi hại của ta không?

Thiên Nhai Cuồng Nhân đáp lại bằng chuỗi cười ha hả.

Bằng nội lực thâm hậu nên âm ba tiếng cười nghe như sét gầm cộp rống, cơ hồ lay động đỉnh Lạc Nhạn Phong.

Quần hùng trên hai thế đài đông tây nghe tiếng cười khùng khiếp của lão, người nào người nấy đều chấn động tinh thần.

Thiên Nhai Cuồng Nhân chợt ngừng ngang giọng cười, lạnh lùng thốt:

- Tống Lệ Lệ đừng quá cậy tài mà chuốc rối cho mình. Hai chục năm trước đây giang hồ liệt chúng ta hai nam ba nữ năm người là năm đại cao thủ xuất sắc nhất võ lâm. Nhưng theo sự phát giác của lão phu gần đây

thì trên giang hồ còn bao nhiêu cao nhân chưa xuất sơn. So với chúng ta võ công của họ còn cao hơn chẳng biết mấy mươi lần. Cho nên lão phu chân tâm khuyên bà đừng nên hung hăng...

Xà Hà Tiên Tử nạt vang:

- Lão khùng! Đừng tìm lời dọa dẫm được ai. Hãy đón lấy một vật mà bốn giáo chủ ban tặng.

Dứt lời ngọc thủ chộp lên, một luồng kim quang lấp lánh lập tức xẹt vào diện môn đối thủ.

Thiên Nhai Cuồng Nhân ồng tay áophátráđánh rơi mũi ám khí nọ xuống đất.

Nhắc mắt nhìn kỹ té ra đấy là một mũi tiêu văng khắc hình một con kim xà nhỏ, nét chạm linh động như sống.

Thiên Nhai Cuồng Nhân liền cúi nhặt lên tẩn mẩn xem xét hồi lâu không nói.

Xà Hà Tiên Tử buông tiếng cười lạnh lẽo:

- Lão khùng biết tên vật đó chẳng?

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười đáp:

- Kim hà phiêu y lệnh phù của quý giáo có phải không?

Xà Hà Tiên Tử đồng dục đáp lời:

- Người có biết là những người đã tiếp được lệnh phù ấy hậu quả sẽ ra sao không?

Thiên Nhai Cuồng Nhân nghiêm mặt:

- Giang hồ đồn rằng những ai tiếp được lệnh phù Kim Hà Phiêu của Xà Hà Tiên Tử tất phải chết. Nhưng lão phu tất tin ở mạng số rất thọ của mình.

Xà Hà Tiên Tử đắc ý cười to:

- Kể ra lão khùng người cũng khá có kiến thức. Song nếu như người bằng lòng quy thuận bản giáo thì lần này ta phá lệ tha cho.

Hoa Sỹ Kiệt vội rí vào tai Thiên Nhai Cuồng Nhân:

- Lão tiên bối khá cẩn thận một chút. Ngọn phiêu ấy lợi hại vô song.

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười ha hả đáp lời:

- Trên thân Kim Hà Phiêu vốn chẳng có chất độc chi, song le nha trảo của Xà Hà Tiên Tử trùm khắp thiên hạ. Kẻ nhận được phiêu đến nơi nào cũng bị thuộc hạ của mù theo dõi truy sát đến đấy. Vì thế cho nên tiếng tăm của mù mới chấn khiếp khắp nơi trên chốn giang hồ.

Những lời trao đổi của hai người đều bị Xà Hà Tiên Tử nghe rõ cả.

Mù đắc ý cười lớn:

- Lão khùng nói không sai mấy. Hôm nay đến phiên người tiếp lệnh phù của ta cũng đừng hòng sống sót.

Thiên Nhai Cuồng Nhân răn rỏ đáp:

Lão phu nếu sợ người đã không đến Lạc Nhạn Phong này rồi.

Xà Hà Tiên Tử tức giận dâng lên đến cổ:

- Tam Phụng đâu!

Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân Cùng Trịnh Bội Hà vội tiến lên cùng cúi đầu:

- Đệ tử phụng mạng!

Xà Hà Tiên Tử ra lệnh:

- Bắt lấy chúng!

Lông trong tiếng quát, năm ngón tay cụp lại như vuốt chộp thẳng về Thiên Nhai Cuồng Nhân.

Thế trào cực kỳ thần tốc cơ hồ có thể giật được vuông vải che mặt của Thiên Nhai Cuồng Nhân.

Nhưng đối phương chỉ nhẹ lắc mình đã mất đi như biến.

Xà Hà Tiên Tử quát:

- Ba người cùng xuất thủ bắt cho được lão khùng kia!

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười ha hả:

- Xà Hà Tiên Tử! mụ quá xem thường lão phu rồi. Bằng vào ba tên đồ đệ của mụ mà định hạ lão phu ư?

Tạ Trinh Trinh tức giận xông lên quát lớn:

- Lão khốn kia! Cớ sao chẳng dám chường mặt với người?

Tạ Trinh Trinh cả kinh vội xoay người lại, Thiên Nhai Cuồng Nhân đã

đứng sừng sững trước mặt nàng, hai tay nhàn nhã chắp sau lưng chẳng thèm suất thủ đột công.

Tạ Trinh Trinh vừa sợ về khinh công ảo diệu, vừa tức giận ở thái độ khinh miệt của lão, thét lên một tiếng lạnh lạnh, song chưởng đẩy mạnh ra.

Đồng khi ấy Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà hai người một lượt xuất thủ, mỗi người công ra một chưởng.

Hoa Sỷ Kiệt đứng cạnh đấy thấy Thiên Nhai Cuồng Nhân quay tròn giữa ba luồng chưởng phong cuồn cuộn đổ đến, tình cảnh nguy ngập muôn phần, vừa định ra tay ứng cứu...

Đột nhiên một chuỗi cười to vang lên, một bóng người nhoáng động từ trong vòng chưởng phong bắn vọt ra ngoài, nhìn kỹ thì ra là Thiên Nhai Cuồng Nhân.

Tam Phụng đồng thời liên thủ mà không hạ được đối phương, không những Hoa Sỷ Kiệt xem đến thộn người mà ngay cả Xà Hà Tiên Tử cũng kinh hãi không kém.

Thiên Nhai Cuồng Nhân vẫn với bộ dạng khô khan hệt hạc:

- Võ công tam vị cô nương chẳng yếu nhưng lại thiếu đi một phần chính khí.

Bạch Vân Vân bẻ lại:

- Không lẽ lão lại có chính khí chẳng?

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười hì hì:

- Cô nương nói không sai. Lão phu không những có chính khí mà còn có

cả hào khí cho nên tuy trên núi đao rừng kiếm hay trên lửa nóng dầu sôi lão phu đều chẳng khiếp sợ, dù giữa muôn ngàn người lão phu cũng chẳng ngán.

- Đừng khua môi múa mép. Hãy nêu ra bằng chứng thử xem.

Thiên Nhai Cuồng Nhân đáp: - Chẳng cần đâu xa, cứ ngay ý trung nhân của các cô mà nói, cái gã Hoa Sỹ Kiệt đào hoa kia lão phu đã cứu chẳng biết bao nhiêu lần, các cô cứ hỏi khắc biết.

Hoa Sỹ Kiệt vội đỡ lời: - Tại hạ cùng lão tiên bối đây vốn chẳng hề quen biết thế nhưng người đã mấy phen vào sinh ra tử cứu nguy cho tại hạ, hoàn toàn về lòng nghĩa hiệp cứu khốn phò nguy của người.

Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà nghe Thiên Nhai Cuồng Nhân đã mấy lần nhọc nhằn cứu người mình thậm yếu thoát nạn, đối với ông bỗng ngấm ngấm nảy lòng cảm kích.

Tạ Trinh Trinh tuy tâm tình khác hơn nhưng trước hảo tình của đối phương cũng đôi phần hảo cảm.

Do đấy ba người không hẹn cùng trừ trừ không đành ra tay.

Hoa Sỹ Kiệt khẽ giọng:

- Lão tiên bối mau dời đi thôi. Những chuyện ân oán không đâu ấy lo đến mà gì.

Thiên Nhai Cuồng Nhân lắc đầu cười ha hả:

- Lão phu một đời thích gánh vác việc người, hành vi phóng khoáng chẳng chịu buộc ràng. Do đấy mà người đời kêu ta là lão khùng. Sự tình hôm nay lão phu nhất định phải gánh vác lấy rồi.

Xà Hà Tiên Tử tức giận hét vang:

- Tam Phụng còn đợi chi nữa mà không hạ sát lão cuồng ấy ngay cho rồi.

Trước sự thịnh nộ của sư phụ, Tam Phụng hết dám cãi lời, vội vận công phát chưởng. Trong khoảnh khắc lại vây kín Thiên Nhai Cuồng Nhân vào giữa, tấn công tới tấp coi chừng không lọt một khe nhỏ.

Mỗi chiêu của ba người đều nhằm vào nơi yếu hại trên người Thiên Nhai Cuồng Nhân. 30 chiêu trong nháy mắt loáng qua. Chiêu thức của Thiên Nhai Cuồng Nhân càng lúc càng chậm, dường như đã mất đi thể chủ động.

Hoa Sỷ Kiệt rất đổi lo âu, mấy lần định ra tay giúp sức, nhưng đắn đo e ngại vì chưa được sự đồng ý của Thiên Nhai Cuồng Nhân, nếu đường đột ra tay e làm tổn hại đến địa vị của ông trên võ lâm.

Thêm 20 chiêu đã qua, Xà Hà Tiên Tử đã nhìn thấy rõ trận cuộc, lòng tán loạn kinh thâm.

Vì trận diện đã bắt đầu xoay chiều bất lợi cho bà. Thiên Nhai Cuồng Nhân tuy chiêu thế chậm chạp nhưng ngầm ẩn những biến hóa diệu kỳ, một khi lão đột biến đấu pháp, tất ba cô đồ đệ của bà...

ý nghĩ chưa tròn đã nghe Thiên Nhai Cuồng Nhân quát lên một tiếng, quả nhiên chiêu thế trên tay dốc ra đã biến đổi khác trước. Tam Phụng đang ở thế công đã mất đi thể chủ động, phải rút về thế thủ nhưng xem ra chật vật vô cùng.

Thiên Nhai Cuồng Nhân trái lại như mãnh hổ lìa non, công lực càng lúc càng mãnh liệt lạ thường. Những chiêu thức vẫn nhẹ nhàng khoan thai như nhớn như tản bộ.

Với kinh nghiệm giao đấu, Xà Hà Tiên Tử nhận thấy Tam Phụng nhiều

lắm chỉ chống chọi được mười chiêu nữa là hoàn toàn thảm bại.

Xà Hà Tiên Tử tia cặp mắt quét lia từng nhân vật trên thế đài thấy Tử Vong Cốc Chủ Phạm Long, Tây Tạng tam bảo chủ cũng đều trúng độc đang nhắm mắt tịnh dưỡng, chỉ còn lại Tứ Quái và Nhị Sát đang ung dung chấp tay thưởng thức cuộc đấu đang đến độ sôi nổi.

Chỉ vì sáu người đã sớm cùng Xà Hà Tiên Tử cấu kết mật thiết nên trong li rượu của sáu người Xà Hà Tiên Tử đã dạn thủ hạ không hạ độc vào.

Chưa tiện ra tay vì cần dành sức cho sau này Xà Hà Tiên Tử định mượn sức sáu người thay mình gánh nhọc liền hướng mắt về phía Hoành Sơn Tứ Quái cười:

- Từ lâu nghe danh võ công bốn vị xuất quỷ nhập thần, đường lối khác hẳn các phái giang hồ. Hôm nay trước mặt đông đủ anh tài tứ xứ cũng nên hiển lộ thân thủ chốn khắp quần hùng nhằm nêu cao uy danh bốn giáo.

Gã đầu lĩnh Hoành Sơn Tứ Quái hỗn Thế Nhất Lang cười nhẹ lên tiếng:

- Giáo chủ có điều gì sai phái?

Xà Hà Tiên Tử trầm nghiêm sắc mặt:

- Từ lúc Thiên Nhai Cuồng Nhân, Phong Trần Túy Khách và đồng bọn xuất hiện tình hình đã nghiêng phần bất lợi về ta. Bốn giáo chủ chỉ còn cách nhờ tài bốn vị hiệp sức trợ thủ cho Tam Phụng bắt cho được lão khùng kia.

Mụ ngừng lại đôi chút rồi nói tiếp:

- Nhờ Quý Bảo Tống bảo chủ cùng Thượng Quan phó bảo chủ hiệp sức Hắc Hải Ngũ Cuồng bắt sống lão Phong Trần Túy Khách.

Hỗn Thế Lang trở lên chàng cười hô hố:

- Giáo chủ đã sai chúng tôi nhất định tận lực thi hành. Nhưng theo ngu kiến thì tên tiêu tử họ Hoa kia mới là đáng ngại nhất.

Xà Hà Tiên Tử khẽ gật đầu:

- Trừ diệt được tất cả những tay đối lập thì sau đó dù có hai gã họ Hoa cũng chẳng làm trò trống gì được. Các người mau ra tay là hơn.

Hoành Sơn Tứ Quái, Quỷ Bảo Nhị Sát lập tức ứng tiếng tung mình xuống khỏi thế

đài.

Tam Phụng với sự giúp sức của Hoành Sơn Tứ Quái, tinh thần vững vàng, cục diện lập tức đổi ngược. Thiên Nhai Cuồng Nhân dần đã kém đi sự nhanh nhẹn, mất đi phần chủ động, thủ nhiều hơn công.

Một chống bảy, cho dù võ công cao siêu thế nào cũng khó lòng tránh khỏi nhất thời luống cuống chân tay.

Hoa Sỹ Kiệt đứng cạnh đấy không dẫn được quát lớn:

- Dừng tay!

Tiếng quát đột ngột của chàng nghe như sét nổ trời trưa, chấn động khắp sơn nhạc khiến Tam Phụng cùng Tứ Quái đều giật mình, không hẹn cùng nhau thối bước.

Thiên Nhai Cuồng Nhân cũng sửng sốt quay đầu nhìn lại.

Hoa Sỹ Kiệt trầm trầm thốt: - Tứ Quái các người giúp cạp làm hung,

cam tâm đi làm tôi tớ cho người. Nếu như cây đồng hiệp yếu thiếu gia đình hạ sát lũ người trước làm gương.

Hỗn Thế Nhất Lang nhếch môi cười: - Tên khốn! Thù một kiếm trước đây khiến lão phụ cụt mất một tay, nợ máu ấy cần đòi lại hôm nay.

Thì ra Hỗn Thế Nhất Lang sau khi tay phải trúng thương vì độc kiếm của Hoa Sỷ Kiệt, Tư Đồ Không đã cho thuốc giải nhưng không dám uống sau vì muốn bảo toàn sinh mạng đành phải chặt đi cánh tay phải khi vừa đến được Lạc Nhạn Phong.

Hoa Sỷ Kiệt cười ngạo nghễ:

- Nếu như hôm nay trong lũ Tứ Quái các người có kẻ nào thoát xuống được Lạc Nhạn Phong này Hoa Sỷ Kiệt sẽ mãi mãi tuyệt tích giang hồ.

Diêm La Tứ Nương, hừ to một tiếng:

- Quả là một tên ngông cuồng thái quá. Hãy đỡ một chiêu của lão nương.

Vừa xuất thủ nàng đã tung sợi “Nhiếp hồn huyết tơ” ra, ánh hồng lấp lóe từ trên cao cuồn cuộn chụp xuống đỉnh đầu Hoa Sỷ Kiệt.

Hoa Sỷ Kiệt cười lạnh, thanh Thất độc thần kiếm trên tay vẩy mạnh, bảy đạo hào quang lập tức mở rộng, đầu kiếm nhắm thẳng vào sợi huyết tơ vít mạnh...

Xoẹt!

ánh hồng vụt tắt theo thanh âm, sợi huyết t

đã đứt lìa làm hai khúc nằm dài trên mặt đất.

Diêm La Tứ Nương khiếp hãi thối lùi hai bước.

Hoa Sỷ Kiệt quát to:

- Mụ già định chạy đâu? Hãy nếm một chưởng của ta.

Tay chưởng đã lồng trong tiếng thét cất lên, một luồng Đông Hải Đồ Kinh tuôn ra như chớp giạt sao giăng.

Diêm La Tứ Nương vụt cảm thấy chân thân bốn bề như có từng đỉnh sơn nhạc ập đến.

Nàng vội trụ bộ nghiêng răng đẩy ra hai chiêu tiếp chưởng.

Hai luồng kinh lực một trên cao, một dưới thấp chạm vào nhau phát ra hai tiếng nổ dữ dội.

Thừa khi đất cát bắn văng tủa mịt mù, Hoa Sỷ Kiệt hất nhanh ngọn độc kiếm từ trên cao quét xuống đầu đối phương.

Diêm La Tứ Nương ứng biến rất nhanh, cấp tốc thụt đầu né tránh.

Nhưng liền đó cảm thấy đỉnh đầu lạnh lạnh, một mảng tóc bị hốt khỏi da đầu, lá tả theo kiếm kinh bay loạn trong gió.

Lão ốm gầy đứng hàng thứ hai trong Tứ Quái là Cang Tiên Đồng Trảo Phạm Hồ, ngọn roi vàng rung lên trong tay vạch thành một đường dài sáng lóe bổ xuống.

Hoa Sỷ Kiệt vội xoay mình, kiếm thế tung hoành tung nhanh ra một chiêu “Xạ nguyệt” đối kích.

Vừa thấy ánh kiếm đối phương biêng biếc tỏa rộng như một thốt thanh long vũ đến, Phạm Hồ kinh hãi thu roi định thoát thân nhưng chân vừa nhích khỏi mặt đất, chiếc đầu đã rơi lông lốc.

Lão tam Lý Hoành thấy thế bi phần quát to:

- Tên khốn! Hôm nay Lý mỗ chẳng xé đôi mi được quyết chẳng dời Lạc Nhạn Phong.

Cánh tay phải của y đã bị Hoa Sỷ Kiệt chém đứt nhưng một thân võ công vẫn còn. Mỗi thù chém đứt một tay lão vẫn canh cánh bên lòng, giờ lại thấy Hoa Sỷ Kiệt hạ sát đồng bọn, lão cả giận vung tít ngọn kiếm lăm xả vào liều lĩnh tấn công.

Sát khí đã bị khơi động, Hoa Sỷ Kiệt hú lên một tiếng hào hùng, một chiêu tuyệt học “Đồ giao” theo ánh kiếm tủa ra như chớp giạt.

Bảy đạo lục quang vừa lóe lên, Lý Hoành lập tức rú lên một tiếng hãi hùng, thân hình bị chém đứt phẳng thành hai mảnh, ruột gan đổ cả ra ngoài.

Hoa Sỷ Kiệt gầm lên một tiếng thật to, tung chân đá vào phân nửa thân trên của Lý Hoành bấnvãngvềphíaXàHàTiên Tử đang đứng trên thể đài.

Bỗng nhiên bóng người xao động từ trong sự hỗn loạn đó nhảy phốc ra ngoài, nhắc chường lên đánh vào nửa xác nọ, đồng thời trong loáng mắt mầy chục bóng người nữa từ trên thể đài nhảy xuống vây lấy Hoa Sỷ Kiệt vào giữa.

Hoa Sỷ Kiệt đảo mắt quét nhanh trận diện thấy có hơn 50 cao thủ Bình Thiên giáo.

Nhận ra trong bọn họ có bảy tên là đường chủ, 24 tên là hương chủ.

Chàng thoáng rung động nghĩ thầm:

- “Mụ yêu bà đã kéo rốc tất cả các cao thủ của mình đến đây hiển nhiên

là để đối phó cho bằng được với ta. ”

Chợt nghe Xà Hà Tiên Tử lạnh lạnh cất lời:

- Ranh con! Dù tài nghệ mi có cao diệu cỡ nào cũng khó chống nổi bao nhiêu cao thủ củatavây công. Bó tay chịu tróidilà hơn.

Hoa Sỷ Kiệt thản nhiên:

- Chỉ là binh tôn tướng tép, nhiều cũng bằng vô dụng. Kéo đến cả đây càng hay, tránh cho thiếu giadỡ mất công đến XàHồ Yên tiểu trừ.

Xà Hà Tiên Tử cười khanh khách:

- Tiểu tử! Người làm được tích sự chi?

Hừ một tiếng Hoa Sỷ Kiệt đáp ngay:

- Tại hạ so ra chắc cũng không thua mụ.

Xà Hà Tiên Tử cười lên rũ rượi, rung động cả thân hình. Rồi trở mắt nhìn chàng như một con quái vật:

- Nếu như mi có trí tuệ hơn người tất lần này không nên đến Lạc Nhạn Phong để chịu chết như thế. Bốn giáo chủ thoát đầu chẳng muốn giết mi nhưng khổ nỗi mi ngông cuồng quá đỗi, cứ tìm bốn giáo để chống đối.

Hoa Sỷ Kiệt quát:

- Nhiều lời vô ích, cứ kéorốcdồ tử đồ tôn củamụ đến đây xem làm gì đượcta.

Xà Hà Tiên Tử lại buông tiếng cười đắc ý.

- Mi trước tiên hãy chống mắt xem trên tay họ cầm những vật chi? Rồi sẽ hiểu ngay số phận của mi hôm nay.

Hoa Sỷ Kiệt hơi ngạc nhiên, lại một lần nữa quét mắt nhanh khắp trận diện. Thì ra trên tay mỗi tên không hề có một khí giới chi mà mỗi tên chỉ ôm lấy một cuộn tơ màu trắng.

Hoa Sỷ Kiệt lạ lùng thầm nghĩ:

- “Không hiểu bọn chúng ôm theo dây tơ làm gì?”

Tuy thông minh tuyệt đỉnh nhưng chàng cũng không sao đoán được dụng ý bên trong.

Đột nhiên Bình Thiên giáo phái một số đông cao thủ vây công Hoa Sỷ Kiệt, những đấu thủ trên trận cuộc không hẹn cùng dừng tay lại, ánh mắt đều đổ dồn về phía trận diện đang diễn tiến quanh chàng.

Nơi khách đài trong số quần hùng bỗng có bốn người đứng phắt dậy vùng bước ra mép thể đài.

Nhìn lại chính là Động đình trại chủ Tăng Thủy Hùng, Cùng Gia Cái Bang bang chủ Địch Nhất Phi, Không Động Tuệ Năng chân nhân và Điểm Thương Tuyền ân chân nhân.

Động đình trại chủ Tăng Thủy Hùng sang sảng cất tiếng:

- Nếu như Tống giáo chủ dùng một số đông cao thủ như thế để đối phó với một chàng thiếu niên ít tuổi thì câu chuyện này đồn đại ra khắp giang hồ, chẳng sợ người xỉ vả chẳng?

Xà Hà Tiên Tử giận dữ quát to:

- Tăng Thủy Hùng! Người dám giúp lời tiểu tử khích bác ta. Nếu không

phục cứ xuống đây mà giúp gã.

Cái Bang bang chủ Địch Nhất Phi buông tiếng cười lạt:

- Hành động vô sỉ của mụ khiến cho đến lão ăn mày đây cũng ngứa mắt.

Xà Hà Tiên Tử trừng mắt cười gằn:

- Trông ngứa mắt thì đã sao? Lão ăn mày thôi! Hãy ráng mà giữ mồm mép già của mi, đừng đại dột chọc giận bốn tiên tử, không thì bao nhiêu chén bẽ trong bang mi, bốn tiên tử cũng đậpnốtchăng từ.

Địch Nhất Phi giương mày thách thức:

- Lão ăn mày này tuổi đã hơn 80, sự sống chết cũng đã gác hẳn ra ngoài. Vốn ra cùng mụ chẳng oán thù nhưng hành vi hèn hạ của mụ khiến lão phu quyết định ra tay giúp gã.

Dứt lời nhẹ nhàng phóng khỏi thể đài đáp sát cạnh Hoa Sỷ Kiệt.

Vốn cùng Địch Nhất Phi chưa từng quen biết song khi nghe xong những lời đối đáp giữa lão và Xà Hà Tiên Tử, Hoa Sỷ Kiệt lòng vừa cảm kích, vừa lạ lùng, quay lại nhìn lão không chớp.

Địch Nhất Phi cũng trợn đôi tinh quang chăm chú nhìn chàng, cười:

- Tiểu tử! Nội một đờm lược cùng võ công thật đáng phục, đáng phục.

Hoa Sỷ Kiệt vội vòng tay thi lễ:

- Lão tiên bối khen tặng quá lời. Chן oán của vãn bối xin cứ để vãn bối gánh lấy, lão tiên bối đừng nhúng tay vào trận sát nghiệp hôi tanh này.

Địch Nhất Phi ha hả cười to:

- Chính vì lão ăn mày thích thú những hạng người có cốt khí như tiểu tử đây, chúng ta lần đầu tiên gặp gỡ, hận là quá muộn gặp nhau. Lão phu muốn cùng tiểu tử người kết làm bạn vong niên được chăng?

Hoa Sỷ Kiệt vừa định đáp lời thì Xà Hà Tiên Tử to tiếng thốt:

- Bốn giáo chủ thành toàn cho huynh đệ vong niên các người bỏ thầy một chỗ.

Địch Nhất Phi cười:

- Cũng chưa chắc mù được như ý.

Xà Hà Tiên Tử lẳng lặng phất tay ra lệnh.

Ba môn cao thủ đang đứng im lìm nơi trận địa thấy Xà Hà Tiên Tử vừa nhắc tay lên liền cất bước chạy vòng quanh như đèn kéo quân.

Bạch Vân Vân thất sắc kinh tâm, vội dùng Truyền âm nhập mật nói với Hoa Sỷ

Kiệt:

- Kiệt huynh chạy mau! Trận tơ nhện độc xấp sửa phát động.

Hoa Sỷ Kiệt nhú mày, cũng dùng Truyền âm nhập mật hỏi lại:

- Sao lại gọi là Trận tơ nhện độc? Xin cô nương cho biết.

Bạch Vân Vân vội đáp:

- Gần đây giáo chủ được Thù Ma nơi Tây Vực truyền cho một trận pháp mới, Thù Ma lại tặng cho giáo chủ một số vạn độc thù tơ, nghe nói lợi

hại vô cùng.

Hoa Sỷ Kiệt cười khẩy đáp:

- Tại hạ không sợ độc. Cô nương cứ yên lòng.

Bạch Vân Vân vội khuyên:

- Kiệt huynh không ngại độc nhưng loại tơ nhện này gặp người là khấn ngay vào khiến cho người toàn thân vô phương động đậy. Kiệt huynh mau thoát thân là hơn.

Hoa Sỷ Kiệt lắc đầu:

- Tại hạ đến đây quyết chí báo thù, lẽ đâu vì sợ nạn độc tơ nhện mà một mình đào vong? Tại hạ thà chịu chết giữa vạn độc thù tơ, quyết không vì tham sống mà thoát thân một mình.

Bạch Vân Vân lo đến nước mắt lưng tròng nhưng không biết phải làm thế nào cho Hoa Sỷ Kiệt chịu nghe.

Tuy hai người đang dùng Truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau song vì đôi môi mấp máy nên Tạ Trinh Trinh đã phát giác được ngay, vội tra gạn Bạch Vân Vân:

- Tam sư muội nói với ai thế?

Bạch Vân Vân lắc đầu chối lia:

- Đâu có...đâu có. Tiểu muội đâu có nói gì với ai.

Tạ Trinh Trinh hừ một tiếng, quay sang bầm cùng Xà Hà Tiên Tử:

- Kỳ trận của sư phụ mau phát động cho rồi kéo bọn họ thừa cơ trốn

thoát.

Xà Hà Tiên Tử quát to:

- Hoa Sỹ Kiệt! Có nhận ra bốn tiên tử đang dùng trận pháp gì không?

Hoa Sỹ Kiệt ngửa mặt cười đáp:

- Trận Vạn độc thù tơ xoàng xĩnh ấy đã làm nổi tại hạ?

Xà Hà Tiên Tử thâm kinh hãi:

- “Trận pháp mới này ta vừa học được ở Tây Vực, tên tiểu tử này làm sao đã biết được?”

Mụ hỏi tiếp:

- Người đã biết được tên trận này thì có hiểu uy lực của trận pháp một khi phát động thế nào chẳng?

Hoa Sỹ Kiệt càng cười to hơn:

- Thiếu gia từ khi xuất đạo đến giờ, xông xáo không biết bao nhiêu kỳ trận. Với một tòa trận còn con ấỵ phỏng có bao nhiêu uy lực mà hòng buông lời dọa dẫm ai?

Tuy lời lẽ bên ngoài cứng cỏi nhưng qua sự thông tri của Bạch Vân Vân vừa rồi, lòng chàng rất đổi lo âu, vận dụng tất cả tinh thần, dốc tâm đối phó.

Xà Hà Tiên Tử thấy Hoa Sỹ Kiệt không một chút chi lộ vẻ khiếp sợ, lòng càng kinh ngạc nghĩ thầm:

- “Không lẽ gã có phép gì phá trận? Hay gã đã có cách chi đối phó rồi?”

Trong khi đó trong trận bọn người Bình Thiên giáo mỗi lúc chạy một nhanh hơn.

Xà Hà Tiên Tử vụt lóe lên một ý nghĩ vội cất to lời:

- Tiểu tử họ Hoa. Nếu người có thể đáp hết những câu hỏi của bốn giáo chủ ta sẽ đình chỉ phát động trận pháp.

Hoa Sỷ Kiệt cười nhạt:

- Yêu phụ cứ nói.

- Bốn giáo chủ biết người họ là Hoa Sỷ Kiệt, tên ấy là do ai đặt cho? Và tên họ thực của mi là gì?

Hoa Sỷ Kiệt vô cùng ngạc nhiên:

- “Mụ hỏi ta những việc này làm gì? mỗi lần mụ gặp ta tuy trên mặt mụ luôn được che khuất bằng vuông lụa trắng nhưng thần sắc mụ dường như biến đổi rất phức tạp, duyên cớ tại sao?”

Thấy Hoa Sỷ Kiệt nghĩ ngợi không đáp, Xà Hà Tiên Tử lớn tiếng thúc giục:

- Sao? Những điều ta hỏi người có nghe thấy chẳng?

Hoa Sỷ Kiệt chậm rãi cất lời:

- Tại hạ mạng tên này là do sư phụ Ngô Tĩnh chân nhân đặt cho vì tại hạ là đệ tử tục gia của phái Nga Mi.

- Vậy tên họ thực của mi là gì?

Hoa Sỷ Kiệt lắc đầu:

- Chính tại hạ cũng chẳng rõ. Chỉ nhớ mình mang máng là họ Hoa, sớm lưu lạc ăn xin từ thừa bé, cha mẹ sống chết chẳng tường, sau nhờ Ngô Tĩnh chân nhân thu làm đệ tử tục gia...

Xà Hà Tiên Tử hỏi tiếp:

- Hiện giờ mi còn nhớ đến mẹ cha không?

Hoa Sỷ Kiệt không nhin được quát:

- Mụ hỏi những điều nay làm chi?

Xà Hà Tiên Tử hỏi tiếp:

- Mi thật cùng ta có mối thù bất cộng đái thiên ư?

Hoa Sỷ Kiệt căm hận đáp:

- Mối thù diệt giáo sát sư, dù chẳng đội trời chung cũng chưa đủ.

Xà Hà Tiên Tử vụt nói:

- Nếu như hôm nay ta dung tha cho mi thì sao?

Hoa Sỷ Kiệt nghiêng răng trèo trẹo:

- Mụ tha ta nhưng ta không thể dung tha mụ.

Xà Hà Tiên Tử mặt đổi sắc quát:

- Hoa Sỷ Kiệt! Hôm nay ta phải bắt sống mi cho kỳ được.

Đoạn quát:

- Phát động!

Tiếng quát vừa thoát ra, các cao thủ Bình Thiên giáo đang chạy vòng tròn diện đồng thời tung nhanh cuộn tơ trắng trong tay, cùng tủa nhanh vào trung tâm nơi Hoa Sỷ Kiệt đang đứng.

Hoa Sỷ Kiệt đã s½n tâm phòng bị, hú to một tiếng nhắc người nhảy lên định tránh.

Nhưng động tác của 31 tay cao thủ Bình Thiên giáo vừa đồng nhất vừa rất nhanh, những cuộn tơ trắng như làn chớp chụp lấy thân hình chàng.

Hoa Sỷ Kiệt vô cùng kinh hãi, vội hua động thanh Thất độc thần kiếm chém loang ra bốn phía.

Một loạt tiếng rú thê thảm, năm người trong số bị làn kiếm quang loại ra khỏi vòng đấu, lăn tròn trên đất.

Nhưng cũng trong khi ấy Hoa Sỷ Kiệt đột nhiên cảm thấy đôi tay bị dính vào một vật chi vừa mềm lạnh, không sao vùng vẫy được.

Chưa kịp hết bàng hoàng thì hai chân cũng chịu chung số phận. Người chàng đã ngã quay trên mặt đất.

Tiếp theo đây từng loạt mảng tơ trắng như sương khói quấn chặt lấy chân thân.

Trên thế đài, Xà Hà Tiên Tử bỗng trở lên tràng cười đắc thắng.

Thiên Nhai Cuồng Nhân rất đổi lo âu vội lắc mình phóng đến, chỉ lực xẹt ra như kiếm bắn vào những vòng tơ nhện trên mình Hoa Sỷ Kiệt.

Nhưng chưa kịp động tới thì đôi tay chút nữa cũng dính vào lớp tơ lạ lùng nọ. Thiên Nhai Cuồng Nhân vội tháo lui ra xa.

Bất thần nơi thể đài phía Tây bỗng bắn lên bốn bóng người nhanh như ánh sao rơi.

Bóng lao xuống đầu tiên La Phù Duy Đạo chân nhân, tiếp đó là Điểm Thương Tuyên ân chân nhân và Côn Lôn Ngu đạo chân nhân, phía sau chót là Động Đình trại chủ Tăng Thủy Hùng.

Bốn người vừa hạ thân, chưởng thế đã nhất tề vung lên tấn công vào đám cao thủ Bình Thiên giáo.

Bất thành linh bị bốn tay cao thủ liên thủ tấn công, đám cao thủ Bình Thiên giáo đang xử dụng lưới tơ bị dồn lùi hơn năm bước.

Bốn người liền phóng thẳng tới chỗ Hoa Sỷ Kiệt đang gặp nạn, thấy chân thân chàng bị trói cứng trong một lớp tơ trong suốt và nhỏ li ti như cước trắng.

Hoa Sỷ Kiệt vội lên tiếng:

- Phiền chư vị đạo trưởng dùng thanh Thất độc kiếm kia cắt đi những sợi tơ cho tại hạ.

La Phù Duy Đạo chân nhân liền y lời vừa nhặt thanh kiếm lên thì đột nhiên Bạch Vân Vân quát lên:

- Vạn độc thù tơ không thể dùng khí giới cắt đứt được.

Duy Đạo chân nhân vội dừng tay hỏi:

- Tại sao?

Bạch Vân Vân đáp:

- Vì nó là một loại tơ độc, khác hẳn với loại tơ vải hay sắt thép, khi dính vào da thịt cần phải dùng một thứ thuốc đặc biệt mới có thể rửa trôi, không thể dùng dao kiếm cắt đứt được...

Xà Hà Tiên Tử giận dữ quát to:

- Vân Vân! Ai bảo người nhiều chuyện thế?

Bỗng một loạt tiếng quát vang rền, một hàng cao thủ Bình Thiên giáo tay lăm lăm Vạn độc tơ nhện tung nhanh vào người ba vị chân nhân và Tăng Thủy Hùng cùng Địch Nhất Phi.

Bỗng nhiên thấy đầy trời tơ trắng chụp phủ xuống chân thân, năm người đều giạt mình kinh hãi, vội tung chiêu phản kích.

Nhưng 12 tên cao thủ Bình Thiên giáo sau khi tung lưới đều lập tức vọt lui tránh đòn.

Tư Đồ Hồng đứng đấy thấy Hoa Sỷ Kiệt lâm nạn, lòng riêng bấn loạn lo âu, vội quay sang phụ thân khẩn cầu:

- Cha ráng cứu hãn đi cha. Lúc nay hãn đã cứu con, cha đã thấy rồi đấy chứ?

Tư Đồ Hạnh chau mày khó xử:

- Nếu cha tay phải chẳng bị thương...

Phong Trần Túy Khách, Tư Đồ Không hai người cùng lướt quay mặt nhìn về phía Tư Đồ Hồng.

Tư Đồ Không vọt hỏi:

- Cô nương cùng Hoa Sỷ Kiệt có quan hệ thế nào mà lại lo lắng cho y thế?

Tư Đồ Hồng mặt đỏ bừng sắc thẹn, cất lời:

- Ta cùng chẳng vốn chẳng có chi quan hệ, nhưng qua vài lần gặp gỡ...

Tư Đồ Không cười hỏi:

- Đã thế cô nương sao chẳng đến cứu người?

Tư Đồ Hồng thở dài:

- Tôi chẳng biết võ công.

Tư Đồ Không trước vẻ ngây thơ thành thật của nàng cũng phải bật cười:

- Được rồi! Tôi sẽ giúp cô đến cứu hãn thử xem.

Dứt lời, lắc mình đến cạnh Hoa Sỷ Kiệt.

Tuy toàn thân bị trói chặt không thể nào nhúc nhích được chân tay nhưng Hoa Sỷ Kiệt không bị chất độc xâm phạm vào cơ thể vì chàng đã sớm vận công băng hàn bổ tủa khắp chân thân, nhờ vậy mà thần trí vẫn sáng suốt như thường.

Nhìn thấy Tư Đồ Không tiến đến bên cạnh, chàng lolăng kêu lên:

- Hiền đệ hãy đi ngay. Bằng không tất cả sẽ mắc độc thủ của mụ.

Lời chàng chưa kịp trọn, tám tên cao thủ Bình Thiên giáo đã xông lên.

Tư Đồ Không quát lên một tiếng thật to, song chưởng vụt đẩy ra với lòng

phần nộ.

òò!... ào!...

Lập tức bốn tên trong bọn bị hất lộn trở lại, chết không kịp kêu một tiếng.

Nhưng bốn tên còn lại đã kịp thừa thế xông lên, cuộn tơ trên tay đã chụp tới mình chàng.

Tư Đồ Không kinh hãi vô cùng, vội lộn người tháo lui.

Nhưng thân pháp chưa kịp lùi xa được vài thước, toàn thân chàng đã nghe lạnh toát vì độc tơ đã quấn khắp người, té xuống bên Hoa Sỹ Kiệt.

Quần hùng có mặt thấy sự lợi hại của trận pháp này đều sửng sốt kinh mang.

Xà Hà Tiên Tử đặc ý buông tiếng cười rùng rợn:

- Kẻ nào dạn dột dám tiến đến cạnh giúp Hoa Sỹ Kiệt hãy lấy đó làm gương.

Thiên Nhai Cuồng Nhân, Phong Trần Túy Khách không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Nhai Cuồng Nhân xê lên một bước, dẫn giọng:

- Lão phu không tin vạn độc thù tơ lại lợi hại đến thế.

Xà Hà Tiên Tử cười ha hả:

- Hai người đều là nhân vật trong Ngũ đại cao thủ lừng danh hơn 25 năm về trước, công lực tất phải vượt trội hơn chúng rất nhiều. Nếu muốn thử

thì cứ việc xông lên.

Thiên Nhai Cuồng Nhân sờ cậy vào khinh công tuyệt đỉnh của mình, dùng thuật truyền âm nói với Phong Trần Túy Khách:

- Chúng ta nôm để cho bọn người cầm tơ độc đến gần rồi bất ngờ hạ sát hết bọn chúng, sau đó sẽ tìm cách cứu Hoa Sỷ Kiệt và Tư Đồ Không.

Phong Trần Túy Khách nhẹ gật đầu tán đồng.

Thiên Nhai Cuồng Nhân lại tiếp:

- Lão phu đi dụ địch, người hãy chuẩn bị động thủ.

Phong Trần Túy Khách tháo bầu rượu xuống, ngựa cổ uống một hơi dài.

Thiên Nhai Cuồng Nhân bỗng quát to một tiếng, lắc mình đến cạnh Hoa Sỷ Kiệt.

Tưởng Thiên Nhai Cuồng Nhân đến cứu mình, Hoa Sỷ Kiệt lalên:

- Lão tiên bối mau tránh đi. Vạn độc thù tơ lại tung đến kìa!

Thiên Nhai Cuồng Nhân ngừng đầu trông thấy một hàng 6 tên cao thủ Bình Thiên giáo lướt đến.

ong lập tức hú lên một tiếng, thân pháp bắn xéo ra ngoài.

Sáu tên cao thủ Bình Thiên giáo nào biết đó là kế dụ địch, vội thi triển kinh công rượt theo.

Phong Trần Túy Khách đợi từ nãy tới giờ, đột nhiên hé miệng phun ra một vầng lửa rượu, xẹt nhanh vào sáu người.

Xà Hà Tiên Tử trên thế đạikêu to:

- Tửu Vũ thần công! Các người tránh mau!

Nhưng đã muộn.

Vạn độc thù tở trong tay bọn chúng đã bị lửa đốt cháy phừng phừng.

Sáu tên đều khiếp hãi vội ném cuộn tở trên tay, vọt mình thoái lui.

Thiên Nhai Cuồng Nhân quát lên như sấm động:

- Các người định chạy đâu? Nhận thêm một chưởng của lão phu!

Thân ảnh lão nhanh như luồng gió xẹt, ‘Vô ảnh thần chi’ diểm nhanh.

Một loạt thanh âm rú lên thê thảm.

Sáu hình người như những chiếc vụn quay, lão đảo và ngã xuống bất động.

Xà Hà Tiên Tử cả giận quát to:

- Bốn giáo cao thủ nhất tề động thủ. Bắt cho kỳ được hai con quỷ già ấy chặt thành muôn mảnh cho ta.

Tất cả cao thủ Bình Thiên giáo có mặt đều rút khí giới vây chặt lấu Thiên Nhai Cuồng Nhân cùng Phong Trần Túy Khách vào giữa.

Thiên Nhai Cuồng Nhân ngửacổ cườilồng lộng:

- Đừng nói chi đến lũ bị thệt vô dụng này ngăn cản được lão phu, cho dù chính mụ thân hành xuống đây, nghề khinh công e rằng cũng còn thua lão phu mấy bậc.

Xà Hà Tiên Tử nghĩ thầm:

- “Thuật khinh công của lão quả đã đạt đến mức Lãng không hư độ. Ta còn kém xa nhiều. Hôm nay nếu chẳng trừ diệt được lão thì mai hậu sẽ là một đại họa cho tiến trình của bản giáo. ”

Phong Trần Túy Khách cũng vỗ đùi cười ha hả:

- Hôm nay để coi mục đối phó với hai lão già dai nhách chúng ta bằng cách nào?

Xà Hà Tiên Tử phát tay:

- Mười sáu vị hương chủ còn lại chưa bị thương mau xông lên tung tơ độc tóm sống địch thủ. Còn lại bao nhiêu người chuẩn bị triện trận đoạn hậu cho 16 vị hương chủ tháo lui.

Nghe xong lệnh truyền, 16 tên hương chủ tay ôm quận tở tiến lên.

Trận trường lập tức vang lên tiếng hò hét sát phạt kinh người.

Bỗng khi ấy từ trên không vang lên tiếng chim kêu quái đản. Ƴm thanh chói tai làm chấn động quần hào có mặt.

Mọi người chưa kịp hết giật mình thì trên tầng không bỗng lão xuống một con điêu khổng lồ, sắc lông xanh ánh một màu.

Trên lưng chim ngất ngưỡng một vị nữ lang áo lam tóc xõa, vóc người tha thướt vô cùng.

Người và chim chưa đáp xuống, cuồng phong đã nổi ào ào.

Thình lình giữa đám đông có tiếng người buột miệng kêu lên:

- Bãng Hồn Mãn Càn Khôn!...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Trời long đất lở

Những cuộn vụn độc tởn nhện trên tay đám hương chủ Bình Thiên giáo đều đọng kết lại thành băng.

Tất cả quần hùng tại trường đều nghe chân thân lạnh toát, không ngớt run lên bần bật.

Hoa Sỹ Kiệt đang nằm co ro dưới đất vọt kêu lên:

- Té ra lão tiền bối là Băng Hồn Tiên Cơ!

Nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi lưng chim xanh, Băng Hồn Tiên Cơ đưa mắt nhìn chàng cười lạt:

- Hoa Sỹ Kiệt! Ranh con sao hôm nay thảm hại thế?

Nghe lời mỉa mai của đối phương, Hoa Sỹ Kiệt thẹn đến ngượng chín mặt mày, cố dẫn lòng làm thình, quay đầu nhìn sang phía khác.

Thù Thế Hận thấy Băng Hồn Tiên Cơ mừng rỡ vòng tay thi lễ:

- Sư mẫu giá lâm! Đồ đệ xin bái kiến.

Dứt lời cung thân hành lễ.

Băng Hồn Tiên Cơ lừ mắt đưa sang nhìn Thù Thế Hận dẫn giọng hỏi:

- Người đã tìm được sư muội mi chưa?

Thù Thế Hận ấp úng:

- Bấm... bấm sử mẫu... chưa...

Băng Hồn Tiên Cơ khẽ quét mắt nhìn quanh trận diện, vừa định giở lời trách cứ, chợt thấy trước mặt một bóng trắng nhoáng lên, Xà Hà tiên tử như một bóng u linh đứng sững trước mặt bà, lạnh lùng cất lời:

- Tôn giá quả nhiên không sai hẹn, đến đây rất đúng ngày. Bốn giáo chủ cam bề thất lễ tiếp nghinh.

Băng Hồn Tiên Cơ tuy có phần kinh hãi về thuật kinh công của đối phương, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, thản nhiên đáp:

- Lời đã hứa nơi Tung Sơn Thiếu Lâm đâu quên được. Song vì bận việc riêng nên đến chậm mất một canh giờ.

Xà Hà tiên tử bỗng hừ khan một tiếng:

- Băng Hồn Tiên Cơ! Giữa chúng ta có thể nói là giếng sông đôi giòng chẳng chạm nhau. Lần trước tôn giá đã cứu đi kẻ thù của bốn giáo chủ. Hôm nay lại đúng hẹn đến Lạc Nham Phong này là có ý gì?

Băng Hồn Tiên Cơ thản nhiên không một biểu lộ tức giận:

- Lần trước vì tiểu nữ nên mới cứu Hoa Sỷ Kiệt. Lần này lại vì tiểu nữ...

Xà Hà Tiên Tử đôi mày liễu khẽ nhếch lên:

- Lệnh ái có lẽ thích tên tiểu tử họ Hoa đó chẳng? Lần trước bốn giáo chủ đã sơ hở để tôn giá cướp đi, nhưng lần này thì không đơn giản như thế nữa đâu.

Băng Hồn Tiên Cơ nét mặt đang nghiêm trầm bỗng thoáng lộ vẻ tươi cười:

- Xà Hà Tiên Tử đã hoàn toàn ngộ nhận lời ta. Tiểu nữ không thể nào gả cho tên tiểu tử họ Hoa kia được. Trước đây không lâu tiểu nữ bỗng bỏ nhà ra đi nên ta tới đây để hạn kỳ cho Hoa Sỹ Kiệt trong vòng một năm phải tìm được con gái ta đưa trở về.

Xà Hà Tiên Tử cười khẩy:

- Tìm người là chuyện riêng của tôn giá. Bốn giáo chủ không cần biết đến. Nhưng nếu muốn cứu được Hoa Sỹ Kiệt khỏi nơi đây thì quyết không thể được.

Băng Hồn Tiên Cơ đổi ngay sắc mặt:

- Thế thì ta buộc lòng phải lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của Tiên Tử.

Xà Hà Tiên Tử cười lên sắc lạnh:

- Hai tiếng lãnh giáo thật chẳng dám nhận. Nhưng tôn giá cần hiểu rằng Lạc Nhạn Phong không phải là nơi dễ đến rồi dễ đi và người của Bình Thiên giáo cũng không phải là hạng dễ trêu đùa nhé.

Băng Hồn Tiên Cơ vụt nhích lên một bước, dẫn giọng:

- Xà Hà Tiên Tử! Nàng nhất định phải cùng ta động thủ chăng?

Xà Hà Tiên Tử ngửa cổ cười to:

- Võ công của ta tuy chẳng bằng ai nhưng lũ rắn lon con trên đầu nàng cũng chẳng làm ai sợ được.

Thù Thế Hận thấy lời lẽ hai người càng lúc càng căng vợi xen lời hoà giải:

- Bấm sư mẫu. Băng Hồn Sơn chúng ta cùng Bình Thiên giáo có thể nói

là vô oán vô thù. Hà tất phải vì một tên họ Hoa kia lại gây động can qua?

Băng Hồn Tiên Cơ quay lại lớn tiếng:

- Nhưng sư muội người nếu không có tên tiểu tử họ Hoa kia đi tìm tất không bao giờ quay về Băng Hồn sơn.

Thù Thế Hận cười chua chát:

- Chưa hẳn là thế. Đệ tử có một kế lưỡng toàn, tránh khỏi hai bên động thủ giao tranh, đồng thời có thể tìm được sư muội trở về.

Xà Hà Tiên Tử ánh mắt thoáng tia mừng rỡ:

- Thù thiếu hiệp có cao kiến gì xin nói mau?

Thù Thế Hận không vội đáp, tia mắt nham hiểm liếc nhanh về phía Hoa Sỷ Kiệt đang nằm còng queo dưới đất, đoạn thốt:

- Giờ đây nên lập tức giết chết tên khốn Hoa Sỷ Kiệt. Sư muội sau khi nghe tin hẳn đã chết, mộng ước tan tành tất sẽ ăn năn mà nhớ đến tình mẫu tử. Lúc đó chỉ cần tìm nàng khuyển nhủ mấy lời, nàng sẽ hồi tâm quay về Băng Hồn sơn ngay.

Tư Đồ Không đang nằm cạnh Hoa Sỷ Kiệt, nghe xong giận dữ mắng thăm:

- “Tên khốn này tâm địa thật ác độc!”

Hoa Sỷ Kiệt tức tối ngóc đầu lên to tiếng:

- Thù Thế Hận! Ta cùng người có mối thù sâu từ kiếp nào mà người luôn tìm cách hại ta thế?

Băng Hồn Tiên Cơ trầm ngâm gật gù một lúc mới lên tiếng:

- Phương pháp của người kẻ ra cũng được. Để ta nghĩ kỹ đã.

Xà Hà Tiên Tử nhìn Thù Thế Hận rồi lại liếc sang Băng Hồn Tiên Cơ, cuối cùng rơi lên mình Hoa Sỷ Kiệt rồi bỗng hừ một tiếng, sắc mặt liên tiếp biến đổi khác thường.

Tư Đồ Hồng đứng cạnh đấy nghe xong lời của Thù Thế Hận, trong lòng bối rối muôn vàn, vội quay sang cha nói:

- Cha! Bằng vào thân phận cốc chủ của cha, hãy can thiệp với Băng Hồn Tiên Cơ, đừng để bà ấy giết hấn...

Tư Đồ Hạnh xua tay ngắt lời:

- Con đừng nói bậy. Cha đã từng này tuổi đầu lại hạ mình đi năn nỉ với người hay sao? Huống chi tên ranh ấy với chúng ta còn có mối thù chưa giải quyết.

Tư Đồ Hồng rưng lệ:

- Sao cha cứ nghĩ mãi tới hận thù? Nếu như hấn có bề nào, con... con...

Tư Đồ Hạnh không đành lòng, thở dài khó xử.

Giây lát sao ông chép miệng lắc đầu:

- Thôi được! Cha đành chiều con mà tận sức già. Nhưng khổ nỗi thương thế cha chưa được lành hấn...

Chợt nghe Xà Hà Tiên Tử hừ to một tiếng:

- Không một ai cứu được tên tiểu tử ấy nhưng cũng đừng hòng ai đụng

được tới hẳn.

Tư Đồ Không từ lúc thấy Băng Hồn Tiên Cơ xuất hiện, chàng cứ gục đầu cúi mặt chẳng nhìn ai, lắng nghe những lời bàn tán của cha con Tư Đồ Hồng, chàng chột nghĩ:

- “Xem ra cô gái Tư Đồ Hồng kia đã yêu tha thiết Hoa Sỷ Kiệt rồi. Chẳng biết tình cảm giữa hai người đã sâu hay còn cạn? Nếu như chàng...”

Giọng nam hiểm của Thù Thế Hận bỗng vang lên kéo chàng trở lại thực cảnh:

- Sư mẫu! Đệtử xin thay sư mẫu ratay kếtliểu tên khốn HoaSỷ Kiệtchorôi.

Dứt lời, chẳng đợi Băng Hồn Tiên Cơ có ưng thuận hay không, hẳn lăm lì tuốt kiếm nhích bước xê lên.

Tư Đồ Không kinh mang rung động:

- “Gã Thù Thế Hận này tâm địa đê hèn độc ác. Một ngày nào đây ta quyết sẽ băm mi thành trăm mảnh để trả thù cho Kiệt huynh của ta.”

- Thù Thế Hận! Người định làm gì?

Tiếng quát vừa uy nghiêm vừa lạnh lạnh khiến Thù Thế Hận phải giật mình khựng bước nhìn lại.

Té ra người vừa quát là Bình Thiên giáo chủ Xà Hà Tiên Tử.

Gã vội cung kính rạp mình:

- Tại hạ thay giáo chủ giết chết tên ranh ấy để giải mối hận trong lòng

giáo chủ.

Xà Hà Tiên Tử cười lạt gạn hỏi:

- Sao người biết là ta đang muốn giết gã?

Thù Thế Hận không khỏi biến sắc, lúng túng:

- ý của giáo chủ là...?

Xà Hà Tiên Tử cười lạt:

- Dù có muốn giết gã cũng chẳng mượn đến người ra tay.

Thù Thế Hận cười giả lả:

- Giáo chủ định thân hành ra tay giết gã ư? Càng hay! Càng hay!

Xà Hà Tiên Tử nạt to:

- Sao người biết là ta thân hành ra tay giết gã?

Thù Thế Hận nghẹn họng không biết trả lời sao. Xà Hà Tiên Tử không buồn ngó đến gã, quay sang Tạ Trinh Trinh ra lệnh:

- Đồ đệ! Bồng Hoa Sỷ Kiệt đem đi ngay.

Tạ Trinh Trinh rập mình tạ lệnh:

- Tuân mạng sư phụ.

Dứt lời nàng xê mình đến cạnh Hoa Sỷ Kiệt vừa định cúi người xuống, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng quát.

Tạ Trinh Trinh hoảng hốt vội xoay lại.

Cơ hồ đồng trong thời gian ấy, Phong Trần Tuý Khách, Thiên Nhai Cường Nhân, Tư Đồ Hạnh, Băng Hồn Tiên Cơ nhất tề xông tới xuất thủ.

Xà Hà Tiên Tử động thân chặn đường, quát:

- Các người muốn gì?

Băng Hồn Tiên Cơ sắc mặt lạnh như băng giá:

- Kẻ nào dám đem Hoa Sỷ Kiệt dời khỏi đây năm bước, máu kẻ đó sẽ nhuộm Lạc Nhạn Phong này.

Xà Hà Tiên Tử nghiêng răng rít giọng:

- Con tiện tỳ đừng khoác lác lăm lời. Mi sao chẳng nhìn kỹ xem hiện tại đang đứng nơi nào? Và bốn phía xung quanh là những ai?

Băng Hồn Tiên Cơ cười khanh khách:

- Yêu phụ Xà Hà! Bốn tiên cơ mà sợ người thì đâu dám đến Lạc Nhạn Phong này?

Xà Hà Tiên Tử tức giận quát:

- Hừ! Mi quyết ăn thua đủ một trận với bốn giáo chủ chẳng?

Xà Hà Tiên Tử thốt xong quay sang bốn phía cao giọng:

- Cao thủ Bình Thiên giáo nghe lệnh! Lập tức lập thành trận thế vây chặt con tiện tỳ này cho ta!

Liền khi đó tất cả giáo đồ Bình Thiên giáo có mặt rầm rộ khí giới trên

tay xô đến vây Băng Hồn Tiên Cơ vào giữa.

Xà Hà Tiên Tử lắc lư mái tóc vàng óng ả, bày kim xà trên đầu lúc nhúc bò quanh và như được một lệnh truyền bí mật, cùng cất cổ phóng thẳng về phía Băng Hồn Tiên Cơ.

Tuy võ công đã vào hạng siêu quần bạt chúng, nhưng trước bày rắn lợi hại nọ, Băng Hồn Tiên Cơ cũng chẳng dám coi thường. Đôi ống tay áo màu lam phát động liên hồi, phóng ra hai đạo kinh phong sóng cuộn, đẩy vệt bày kim xà nọ bay lui trở lại, không một con nào xáp được đến gần.

Xà Hà Tiên Tử không khỏi ngấm ngấm khiếp phục:

- “Nội lực của con tiện tỳ này quả nhiên ghê gớm. Hôm nay khó có thể dung tha...”

Ngoài miệng mụ quát:

- Tiện tỳ! Tiếp một chương của bốn giáo chủ!

Đôi lòng bàn tay bồng ánh đỏ lên, trong suốt, thành linh đầy mạnh về hướng đối phương.

Thù Thế Hận kinh hãi kêu lên:

- Nhật Quang Thần Chương! Sư mẫu lui lại mau!

Băng Hồn Tiên Cơ cười lạt thành nhiên nói:

- Đồ đê có chimà sợ hãi?

Miệng bà vụt hé lên, một vầng sương trắng cuộn cuộn bay ra, một luồng chưởng lực Băng Hồn Càn Khôn tủa ra như sấm sét đón lại.

Giữa không trung hai đạo hào quang một trắng một hồng quyện vào nhau. Tiếng gió ào ào, sấm chường đi ùng như trời đất đang cơn chấn động.

Cát đá thi nhau tung bay mù mịt che lấp ánh mặt trời. Quần hùng có mặt đều khiếp vía kinh hồn.

Hai người cầm cự nhau có hơn nửa tuần trà vẫn ngang ngửa cầm đồng. Thiên Nhai Cuồng Nhân vọt quát to:

- Bạng Hồn Tiên Cơ! Để lão phu giúp thêm một tay. Cũng chẳng đợi đối phương đồng ý hay không lão lắc mình xê lên, ngón giữa tả thủ xia ra. Một ngọn Vô ảnh thần chi đột nhiên xẹt thẳng vào luồng hồng quang đang quần lộn giữa không khí.

Xà Hà Tiên Tử liền cảm thấy kinh khí bủa quanh người như tăng lên gấp đôi, mặt mày biến sắc thét lớn:

- Cao thủ Bình Thiên giáo tất cả hãy lùi xa khỏi mười dặm.

Tiếng quát vừa dứt, đám cao thủ Bình Thiên giáo vội vã hồi bộ vọt lui tít ra xa khỏi trận cuộc.

Xà Hà Tiên Tử liền móc viên “Phách thiên hoả diễm đạn” trong người ném mạnh ra.

Trận diện bỗng bùng lên một luồng khói đen nghi ngút. Bạng Hồn Tiên Cơ cùng mấy mươi cao thủ ứng biến cực nhanh, vội trở khinh công bắn xéo ra ngoài trận thoát thân.

Chỉ có Hoa Sỷ Kiệt, Tư Đồ Không, Địch Nhất Phi, Tuyền ẩn, Ngu Đạo, Duy Đạo ba vị chân nhân cùng Tăng Thủy Hùng mấy người bị vạn độc tở trời cứng không sao di động được.

âm!

Một tiếng nổ vang động mấy mươi dặm xa, tòa Lạc Nhạn Phong bị phá tan mất phân nửa. Từng tảng đá to bị bắn tung lên không mấy mươi trượng rồi âm âm rơi xuống chân núi.

Giữa tiếng nổ kinh hồn, giữa làn khói đen cuộn cuộn mù trời kia, từ trên không trung bỗng lao vút xuống một bóng trắng và mất hút trong tiếng âm âm của đá văng cây đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Lưới trời lồng lộng

Thời tiết cuối thu, đêm càng khuya càng lạnh, một cái lạnh nhẹ nhàng khoan khoái, khác hẳn với cái lạnh se sắt mùa đông, cắt buốt da người.

Hoa Sỹ Kiệt thần trí dần dần hồi phục, thở một hơi dài rồi mở choàng mắt ra.

Vầng trăng non đã chênh chếch sườn non, rọi nghiêng bóng thấp qua người chàng.

Cảm thấy trong người hơi lạnh lạnh, chàng quét mắt nhìn quanh thì thấy nơi mình nằm là một phiến đá to bằng phẳng dưới một cội cổ thụ rườm rà.

Hoa Sỹ Kiệt định chỗi tay ngồi dậy, nhưng tứ chi đã bị trói cứng chẳng thể giở lên.

Trận kịch chiến ác liệt trên Lạc Nhạn Phong dần dần hiện tại trong tâm não. Toàn thân chàng hiện vẫn bị lớp tơ nhện vạn độc trói cứng không sao mở được.

Nhưng phong cảnh ở đây khác hẳn, không phải đỉnh Lạc Nhạn Phong, đám người Bình Thiên giáo cũng chẳng thấy một người.

Thay vào đấy, trước mắt chàng là một tòa tháp cao vút uy nghi, bốn bên rừng thông ngút mắt, đỉnh núi ánh trăng bạc.

Đây là đâu? Ai đã cứu chàng đến chốn này? Tất cả hiện tại và quá khứ ngổn ngang như một giấc mộng không đầu không đuôi khiến chàng nghĩ ngợi mãi không thôi.

Đột nhiên từ sau tòa cổ tháp đen sì bỗng vọng lên giọng bi ca buồn thảm:

“Tặng chàng ngọn tháp hồi phong

Có trời xanh ngắt, có mây trắng hồng

Tặng luôn bóng tháp nào nùng

Luôn vắng trăng lạnh luôn lòng đang mơ

Vắng vặc đêm thâu

Chênh vênh tháp vắng

Lả lướt trăng sầu

Cuồn cuộn sóng xô

|Ớc chi ta cùng chàng thuyền con lênh đênh

|Ớc chi ta cùng chàng triền miên yêu thương...”

Trời đêm vốn đã vắng vẻ buồn tênh, lại thêm giọng ca bổng trầm nào
nuột khiến lòng người không khỏi tái tê.

Hoa Sỷ Kiệt đang giữa trạng thái mê mê tỉnh tỉnh, lạ lùng dáo dác nhìn
quanh.

Giữa đêm khuya bốn bề vắng ngắt, thình lình lại có tiếng ca thê lương
đến thế? Phải chăng là ma quỷ định trêu người?

Chàng còn đang sửng sốt, quét mắt sục bốn bề, giọng ca chợt im bặt giữa
chừng.

Tiếp theo là một bóng đen mờ ảo tựa như một oan hồn nhẹ nhàng đáp rơi bên cạnh.

Chàng chưa kịp nhận bóng đen đó là người hay ma, chợt cảm thấy cổ họng lạnh ngắt như bị một vật chi sắc bén đè lên.

Hoa Sỷ Kiệt kinh hãi thét to:

- Ai?

Bóng đen nọ vì đứng ngay hướng đỉnh đầu, Hoa Sỷ Kiệt lại đang trong tình trạng nằm ngửa, thân hình không thể nhích động nên không sao trông rõ diện mạo đối phương.

Chỉ nghe một giọng nói sắc lạnh từ trong bóng tối phát ra:

- Hoa Sỷ Kiệt! Người phải nói thật! Trong lòng người yêu cô gái nào nhất?

Hoa Sỷ Kiệt nghe xong câu hỏi đó, cảm thấy như vừa rơi vào giữa trăm trượng sương mù, đầu óc rất rối loạn hoang mang, không hiểu đối phương hỏi câu đó với dụng ý gì?

Chàng lắc đầu hỏi lại:

- Tại hạ muốn biết trước dụng ý của tôn giá, hỏi những điều vặt vãnh không đâu đó để làm gì?

Giọng nói của bóng đen càng sắc lạnh hơn:

- Hoa Sỷ Kiệt! Nếu mi chẳng chịu nói cho minh bạch ra thì ta giết chết mi ngay.

Qua câu thứ hai, Hoa Sỷ Kiệt đã nhận ra đối phương là một thiếu nữ,

chàng kinh ngạc nhủ thầm:

- “Nàng là ai? Phải chăng là ân nhân đã cứu ta? Hay là...?”

Chàng nhẹ thở dài cất tiếng:

- Té ra là một vị nữ bồ tát. Tôn giá hỏi làm chi? Tại hạ đang bị mạng nhện độc trói cứng, chẳng thể nhích động được. Cô nương muốn hạ sát tại hạ xin cứ ra tay.

Thiếu nữ áo đen hừ lên một tiếng tức giận:

- Nếu mi vẫn còn ngoan cố chẳng chịu nói, ta sẽ hạ độc thủ hành hạ mi cho đến khi chịu nói mới thôi.

Hoa Sỷ Kiệt lắc đầu đáp:

- Cô nương bảo tôi tách bạch thế nào đây? Tại hạ biết đầu đuôi ra sao mà trả lời?

Thiếu nữ cười sắc lạnh:

- Hoa Sỷ Kiệt! Người quen được mấy cô gái?

Hoa Sỷ Kiệt cười héo hắt:

- Nếu kể quen nhau thì khá nhiều. Nhưng tri âm thì chỉ có một.

Thiếu nữ hỏi dồn:

- Là ai?

Hoa Sỷ Kiệt khẽ lắc đầu, cất giọng buồn buồn:

- Không thể nói cho cô nương rõ được. Đó là chuyện riêng tư không ai có quyền bắt tôi khai ra.

Thiếu nữ nói:

- Nhưng ta quyết biết cho kỳ được.

Hoa Sỷ Kiệt chùng như rất bất mãn, hừ lạnh:

- Cô nương tưởng gí đao vào cổ tại hạ như thế thì tại hạ sẽ sợ hãi mà nói ra chăng? Hừ! Hoa Sỷ Kiệt này chưa khi nào cúi đầu trước đao kiếm.

Thiếu nữ nghe Hoa Sỷ Kiệt nói cứng như thế, thoáng giật mình, nghĩ ngợi một lúc rồi vụt đổi sang thái độ ôn hòa.

- Vậy với cách nào mi mới chịu nói?

thấy lời lẽ đối phương đã khá ôn tồn, chàng không khỏi lạ lùng nghĩ thầm:

- “Cô gái này thật là kỳ quái. Tại sao cứ nằng nặc hỏi câu ấy? Nàng là ai?”

Số thiếu nữ chàng quen biết không dưới bảy tám nàng.

Dĩ vãng như triều dâng cuồn cuộn trôi về trí não. Chàng nhớ rõ Ngũ phụng của Xà Yên Hồ đều yêu chàng. Buồn thay cho Tần Hương Linh đã vì chàng mà tuẫn tình.

Người mà chàng yêu thương nhất chính là Phan Quyên Quyên, lại bị Hồng Trần Cuồng Sanh hại đến thân tàn ma dại. Sau lần gặp mặt sau cùng độ nọ rồi nàng mất tăm.

Rồi lại Hạ Quyên Quyên, con gái của Băng Hồn Tiên Cơ vì chàng mà bỏ

đi biên biệt. Có thể nàng đã thế phát quy y, đoạn lìa hạnh phúc thanh xuân dưới lớp áo nâu sòng đạm bạc.

Thêm một Tư Đồ Hồng con gái của Độc Long cốc chủ Tư Đồ Hạnh đối với chàng cũng một dạ chân thành.

Bao nhiêu rắc rối đau thương từng lớp kéo qua tâm trí.

Chàng đoán thiếu nữ đang gạn hỏi chàng kia nhất định là một trong số các nàng đó. Nếu như chàng chẳng đáp khéo, lửa hờn ghen của đối phương sẽ tuôn trào.

Chàng đắn đo mãi rồi im lặng luôn vì chỉ có cách đó mới là thượng sách.

Thiếu nữ đợi mãi không nhận nại được to tiếng thúc giục:

- Nếu như mi không nói ra đừng trách ta ra tay tàn độc.

Hoa Sỷ Kiệt cười âm đạm:

- Cô nương và tại hạ có thù gì chẳng?

- Không.

- Đã chẳng oán thù sao lại đòi giết tại hạ. Giết người một cách vô duyên vô cớ như thế cô nương không hối tiếc sao?

Thiếu nữ cười lạt:

- Ai bảo mi chẳng chịu nói ra. Đây là lần cuối cùng. Kẻ nào mi yêu nhất?

Hoa Sỷ Kiệt khăng khăng lắc đầu:

- Tại hạ không thể khăng định để đáp cho chính xác được. Cô nương

muốn giết thì cứ tùy ý.

Thiếu nữ ngân người ra nghĩ ngợi:

- “Tên khốn này đáng gọi là kẻ có khí phách ngang tàng, thật vô phương bức bách gã. ”

Nhưng ngoài mặt vờ nghiêng răng quát to:

- Ta không tin là mi không sợ chết. Mở mắt ra mà trông đây!

Dứt lời nàng khoanh tròn mũi kiếm trước mặt chàng và chiếu thẳng vào lồng ngực chàng đâm vào xuống.

Hoa Sỹ Kiệt đưa mắt nhìn lên khoảng cao không, nhẹ nhẹ buông tiếng thở dài u oán.

Đột nhiên có thanh âm già nua như từ hư không vọng về:

- Đồ nhi dừng tay!

Liền sau đó một bóng trắng từ mót cao tằm mắt bản nhanh xuống trận diện.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, bóng trắng càng phấp phới huyền ảo như một thần linh từ thượng giới hạ phàm.

Hoa Sỹ Kiệt vội ngoảnh đầu nhìn sang. Bóng trắng vừa đáp xuống là một vị cao tăng khoác chiếc áo cà sa trắng tinh như tuyết. Mặt trùm kín sau một vuông lụa cũng tuyền trắng. Râu tóc cũng trắng phơ một màu.

Tuy vầng trăng không mấy tỏ nhưng cũng lờ mờ nhận thấy ông mặt vuông tai lớn, tay cầm một chiếc gậy đầu rồng, niên kỷ xem ra cũng ngoài bách tuế, tà áo phất phơ trong gió, mường tượng như một lão tiên ông.

Thiếu nữ vội thu kiếm nghiêng mình thi lễ:

- Đệ tử chỉ dọa gã đấy thôi.

Lão sư già cười:

- Thật ra trong lòng gã chỉ có một giáng hình con. Đồ nhi đã hiểu lầm gã rồi.

Thiếu nữ dẫu môi nũng nịu:

- Sư phụ đoán sai rồi. Gã quen hàng tá người như thế. Trong lòng gã làm gì có...

Đôi má hồng lên tươi tắn, câu nói vụt bỏ lửng giữa chừng và đôi mắt lại liếc nhanh về phía Hoa Sỷ Kiệt.

Vị sư già cười kha kha:

- Sư phụ có bao giờ đoán sai? Vì rằng sư phụ đã luyện được đôi thiên lý nhãn. Những hành động của hai người không sao thoát được đôi mắt của sư phụ.

Thiếu nữ lắc đầu quày quật:

- Sư phụ lại trêu con đấy ư? Người trần mắt thịt xác phàm làm sao có thể nhìn thấy những việc ngoài ngàn dặm? Sư phụ cũng chưa phải thần tiên. Đệ tử không tin rồi.

Vị sư già vuốt râu cười lớn:

- Sư phụ tuy chưa là thần tiên, nhưng cũng có thể gọi là bán tiên rồi. Vào đây. Sư phụ cho con xem một vật. Con sẽ rõ lời thầy không phải là ngoa.

Dứt lời vị sư già lôi trong người ra một trái cầu nhỏ long lanh trao cho thiếu nữ và nói tiếp:

- Con hãy đưa quả nhãn cầu này lên mắt. Con sẽ thấy những gì con muốn thấy.

Thiếu nữ ngoan ngoãn nâng trái cầu lên ngang tầm mắt nhìn vào.

Quả nhãn trước tầm mắt nàng hiện rõ năm người đang bôn ba trên lộ trình, giáng về vệt vàng...

Thiếu nữ lạ lùng cất tiếng:

- Sư phụ! Năm người ấy là ai?

Vị sư già cười đáp:

- Họ là những kẻ mà con rất hận. Ngày mai giờ Ngọ con có thể gặp họ trên lộ trình.

- Thật chẳng sư phụ?

Vị sư già nhắm mắt chậm rãi đáp:

- Sư phụ có khi nào dối con? Bây giờ con hãy nhìn vào phía trái quả cầu.

Thiếu nữ vâng một tiếng, di động nhãn quang sang phía tả thì thấy có một lão già áo đen đang xếp bằng ngời tĩnh tọa trong một hang động tối mù, dường như đang hành công và hé miệng phun ra vật chi...

Thiếu nữ vội hỏi:

- Thưa sư phụ! Lão già đó đang làm chi vậy?

Vị sư già vụt mở bừng mắt ra, nhẹ nhàng đáp:

- Sư phụ định sai con đưa mấy người đi tìm lão ấy đây. Người đó chính là Thiên Thủ Thần Y Phạm Hồi Thiên. Xe mã đã sửa soạn xong xuôi và đợi ở ngoài. Sáu người đã an bài trong xe tất cả. Con hãy bồng gã Hoa Sỹ Kiệt này đưa luôn lên xe, tìm cho được vị Thần Y ấy nhờ người chữa trị.

Thiếu nữ nhú mày lo âu:

- Bẩm sư phụ! Vị Thần Y đó ở cách đây bao xa?

- Độ ngàn dặm lộ trình. Con nhắm hướng tây theo lộ trình Vân Quý xuất phát, đến Khô Cốt Nhai là có thể tìm được ông ta.

Lão ngừng lại đôi lúc rồi tiếp:

- Gặp được vị Thần Y đó rồi, con không nên dùng lời nhỏ nhẹ khẩn cầu ông ấy.

Thiếu nữ lạ lùng hỏi lại:

- Không lẽ phải dùng thái độ cứng cỏi để bức bách ông ấy?

Vị sư già gật đầu:

- Gần như thế. Càng tỏ vẻ cứng rắn càng hay. Bằng không bao nhiêu vất vả hành trình kể như công cốc. Con đã hiểu chưa?

Thiếu nữ gật đầu, trao quả cầu lại cho sư phụ.

Hoa Sỹ Kiệt thấy vị sư già trước mặt thần bí khác thường, dẫn đo một lúc rồi buông lời ướm hỏi:

- Dám hỏi đại sư. Phải chăng vẫn bồi được chính đại sư từ Lạc Nhạn Phong cứu ra đây.

Vị sư già đôi tay chấp trước ngực niệm một tràng Phật hiệu mà không đáp ngay vào câu hỏi:

- A Di Đà Phật! Thí chủ nghiệp chướng còn dài, mạng không thể chết. Và lại trên Tung Sơn độ nợ, tấm lòng nghĩa hiệp của thí chủ đã làm bản tăng...

ơng bỗng từ từ khép mắt và bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Nhưng Hoa Sỷ Kiệt lòng rung động nghĩ thầm:

- “Xưa kia sư phụ ta đã nói hơn trăm năm về trước Tung Sơn Thiếu Lâm Tự có một vị cao tăng hoạt phật, đã luyện được phép bất tử, đã đời Thiếu Lâm Tự ẩn tích một nơi. Chẳng lẽ là vị sư già này?”

Đang còn hoang mang nghĩ ngợi, vị sư già đã khoát tay hồi thúc:

- Đồ nhimau bỗng Hoathiếu hiệplên xedi.

Hoa Sỷ Kiệt vội nói:

- Xin hỏi đại sư pháp hiệu là chi?

Vị sư già cười nhẹ:

- Bản tăng đãquyên mấtpháphiệu từ lâu.Nếu còn có duyên tất ngày sau vẫn còn gặp lại.

Dứt lời phát động tăng bào, thân ảnh như vầng sáng trắng bắn vút lên không nhanh như biến.

Đồng thời Hoa Sỷ Kiệt bị một thiếu nữ áo đen cặp xốc lên đi vùn vụt như bay.

Chẳng bao lâu đã tiến ra đến vệ đường.

Hoa Sỷ Kiệt nhìn ra phía trước, quả nhiên có một cỗ xe ngựa đậu s½n ở đấy.

Thiếu nữ áo đen chẳng thốt một câu, đặt nhẹ Hoa Sỷ Kiệt vào xe, đoạn leo lên ngồi phía trước, ra roi dục vó buông cương, nhắm hướng tây trực chỉ.

Hoa Sỷ Kiệt quét mắt nhìn khắp trong xe, thấy sáu người đồng hành đều hôn mê bất tỉnh.

Chú mục nhìn kỹ sắc diện từng người, chàng bất giác giật mình sửng sốt.

Vì sáu người đó chính là những kẻ đã cùng chàng chung nạn trên Lạc Nhạn Phong, mình mấy tay chân đều bị bó chặt trong lớp tơ nhện độc.

Nhìn thấy đủ cả Tư Đồ Không, Côn Lô Ngu đạo chân nhân, La phù duy đạo chân nhân cùng Động Đình trại chủ Tăng Thủy Hùng, Cái Bang bang chủ Địch Nhất Phi. Tất cả vẫn còn sống sót. Hoa Sỷ Kiệt bàng hoàng mừng rỡ, cứ tưởng mình đang trong giấc mộng.

Không dẫn được lòng hân hoan, chàng buột miệng la:

- Tư Đồ hiền đệ! Tư Đồ hiền đệ!

Tư Đồ Không từ từ hé mắt. Thoáng thấy Hoa Sỷ Kiệt liền vui mừng la lên:

- Kiệt huynh còn sống ư? Thật là người lành có trời độ!

Ngoài xe đột nhiên vang lên tiếng cười lạnh lùng:

- Nếu chẳng có thầy trò ta đến cứu thì đâu còn sống sót toàn vẹn đến giờ? Người lành trời độ cái gì?

Hoa Sỹ Kiệt hạ giọng thì thào:

- Hiền đệ nói nhỏ một chút. Cô gái đánh xe kia dường như có ý không ưa chúng

ta.

Giọng nói lạnh lùng của thiếu nữ áo đen lại vang lên:

- Có gì mà ưa với chẳng ưa? Đợi khi tơ độc trên mình người được giải trừ, ta phải hỏi người cho được chuyện ấy mới thôi.

Hoa Sỹ Kiệt thăm kinh hãi, vội hỏi:

- Dám hỏi phương danh cô nương? Cô nương có thể vui lòng cho biết được chăng?

Thiếu nữ bên ngoài cười lạt:

- Hiện giờ mi chưa xứng để hỏi. Sau này tự nhiên sẽ biết, song le...

Tư Đồ Không dùng phép Truyền âm nhập mật bảo chàng:

- Lạ thật! Khi tiểu đệ được người cứu ra khỏi Lạc Nhạn Phong, không lâu sau liền bị mất tri giác. đến khi tỉnh lại đã thấy mình ở đây.

Hoa Sỹ Kiệt cũng dùng Truyền âm nhập mật hỏi lại:

- Rồi sao nữa?

- Sau khi khôi phục được tri giác, tiểu đệ thấy có một vị lão hòa thượng cùng một thiếu nữ áo đen bịt mặt, hai người nhỏ to với nhau một lúc rồi thiếu nữ áo đen bỏ đi.

Hoa Sỹ Kiệt hỏi:

- Vị sư già bịt mặt đó có nói gì với hiền đệ không?

Tư Đồ Không lắc đầu:

- Không. Chỉ thấy lão khẽ phất tay áo, tiểu đệ liền mê man trở lại cho đến khi Kiệt huynh kêu gọi mới tỉnh lại.

Hoa Sỹ Kiệt nhẹ chép miệng và đem những việc mình đã trải thuật lại cho Tư Đồ Không nghe.

Trầm ngâm một lúc Tư Đồ Không vụt nói:

- Tiểu đệ nhận thấy bóng sau lưng của vị sư già đó rất giống vị lão tăng đã xuất hiện nơi Thái Hành Sơn độ nọ.

Hoa Sỹ Kiệt thở dài buồn buồn cất giọng:

- Tất cả mọi cuộc gặp gỡ đều tựa như cơn mộng thoáng nhanh. Những gì đã qua nhắc lại nữa làm gì? Phan Quyên Quyên giờ này chẳng hiểu...

Giữa lúc hai người mãi nói chuyện, không hay bên ngoài trời đã có ánh bình minh, cỗ xe đã vượt xa một khoảng lộ trình mấy mươi dặm.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng la hét ồn ào. Cỗ xe đang chạy phăng phăng bỗng dừng khựng lại khiến người trong xe bị dẫn xóc dữ dội.

Hoa Sỹ Kiệt hé mắt nhìn qua khe hở ra ngoài thất có năm đại hán đứng giăng ngang đường chặn không cho xe đi.

Thiếu nữ che mặt đã nhảy xuống khỏi xe và đang gườm gườm nhìn năm gã nọ.

Sau khi nhìn rõ bộ mặt của năm người, Hoa Sỹ Kiệt không khỏi sửng sờ kinh hãi vì năm tên nọ chính là Hắc Hải Ngũ Cuồng.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Văn thủ lĩnh trong bọn trở tay vào cổ xe quát:

- Cổ xe này định đi đâu?

Nhìn rõ bọn Hắc Hải Ngũ Cuồng, thiếu nữ áo đen cơn giận bỗng bùng bùng kéo đến, mím môi âm trầm:

- Lũ người không xứng để hỏi.

Hồng Trần Cuồng Sanh, gã thứ năm trong bọn, vốn rất mực kiêu căng, tiến lên cười lạt:

- Tại sao không xứng để hỏi? Mau để cổ xe lại cho bọn lão phu mượn. Bằng trẻ nài coi chừng bỏ mạng.

Thiếu nữ nhìn Hồng Trần Cuồng Sanh bằng ánh mắt trực sát khí, từ từ tiến lại phía hăn.

Hồng Trần Cuồng Sanh nhãn quang vừa chạm vào ánh mắt đối phương, không khỏi rùng mình nghĩ thầm:

- “Đôi mắt ả này sao lại đầy sát khí như thế? ả là ai kìa?”

Tiếng quát lạnh lạnh của thiếu nữ vang lên khiến gã giật mình chột tỉnh:

- Tên ác tặc! Lưới trời lồng lộng. Không ngờ bữa nay người lại tự đưa mình vào rọ.

Hồng Trần Cuồng Sanh tuy là kẻ xấu xược kinh người, nhưng khi chạm phải tia mắt đầy căm thù cùng lời lẽ chứa chất oán hận của đối phương, trong lòng không khỏi rờn rợn hãi thềm.

Gã cố giữ vẻ bình tĩnh quát to:

- Người là ai? Nếu chẳng phô bày chân diện, đừng trách ta hạ độc thủ.

Dứt lời ngọn quạt trên tay liền xòe rộng, chập chờn phát động chuẩn bị ra tay.

Hoa Sỹ Kiệt nằm bất động trong xe, đôi mắt nhìn qua khe hở trèo trẹo nghiền răng, hận rằng không thể xông ra để trả hận.

Thiếu nữ bịt mắt buông một tràng cười sặc sụa:

- Ồ đồ muốn biết ta là ai ư? Người cứ hồi tưởng xem trong số nạn nhân của người, kẻ nào bị người hãm hại thảm thương nhất?

Hồng Trần Cuồng Sanh cười ha hả:

- Những kẻ bị thiếu gia sát tử không dưới số trăm, còn như số bại dưới tay thiếu gia nhiều không đếm xiết. Làm sao mà nhớ được những kẻ vô danh tiểu tốt như mi?

Thiếu nữ áo đen dường như đã hết sức chịu đựng, lửa hận đang ngàn ngạt sôi trào, rút thanh trường kiếm sau lưng, hét lớn:

- Chính kẻ tiểu tốt vô danh này hôm nay sẽ nghiền người thành vụn mảnh.

Hỗn Hải Cuồng Long, nhân vật thứ hai trong Ngũ Cuồng đứng cạnh đấy vụt sấn tới gầm lên:

- Con tiểu nha đầu! Có chi không thể phơi bày mà lại che mặt trùm mày?

Cùng với tiếng quát, tay phải đã xĩa tới khoằm lại như móc câu, chớp nhanh vào đối thủ.

Định với đòn công chớp nhoáng để hạ thủ cô gái nên thế trào vừa rồi hẳn đã vận đến chín thành công lực.

Thiếu nữ áo đen chỉ thoáng động bước chân, Hỗn Hải Cuồng Long chợt thấy trước mắt chập chờn lay động, bóng đối phương liền đó mất đi như biến.

Gã giật mình vội xoay người lại, nhưng đã vụt rú lên một tiếng rồi ngã chúi xuống, người co quắp rên rỉ từng hồi.

Trước diễn biến cực kỳ đột ngột, bốn gã Cuồng Ma đều rùn lại, trở mắt lạng người.

Chúng chưa kịp thấp đối phương dùng thủ pháp chi để đả thương Hỗn Hải Cuồng Long trong nháy mắt.

Hoa Sỹ Kiệt cũng chẳng kém phần kinh mang, quay sang hỏi Tư Đồ Không:

- Hiền đệ có thấy hay không? Võ công của cô gái áo đen thật cao siêu khôn lường.

Tư Đồ Không cười đáp:

- Hắc Hải Ngũ Cuồng đã gặp phải sát tinh rồi.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân trước cái chết của đồng đảng, sau phút kinh ngạc, cơn tức giận bùng bùng bốc lên, quát to:

- ọc đồ! Chúng ta xưa nay chưa từng gặp qua. Tại sao người lại nhẫn tâm hạ độc thủ như thế?

Thiếu nữ bịt mặt cười lạnh:

- Dị Vân! Người không nhận ra được bốn cô nương ư?

Nàng ngừng lại đôi chút rồi tiếp:

- Nếu các người sau khi nhìn rõ mặt thật của ta ắt có thể ôm hận mà chết được.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân không đáp, kín đáo đưa mắt ra hiệu cho ba đồng bọn.

Lập tức cả bốn tên cùng rút nhanh khí giới, di động thân mình chia đứng bốn góc vây lấy thiếu nữ áo đen.

Dị Vân lúc ấy mới hét vang:

- ọc đồ! Nếu còn chưa lột vuông khăn bao mặt xuống thì đừng hòng sống sót đời khỏi nơi đây.

Thiếu nữ buông tiếng cười lạnh lạnh:

- Trước kia tiễn bọn người về Tử môn quan, ta đâu hẹp bụng chẳng cho bọn người thấy rõ chân diện của ta. Đồng thời để lũ người kiếp sau không còn gây thêm nghiệp ác.

Hoa Sỷ Kiệt, Tư Đồ Không nghe thế đều mong mỏi nhìn rõ chân diện thiếu nữ đó là ai?

Nhưng đáng tiếc nàng lại đứng quay lưng lại phía họ, thành thử không sao thấy được mặt nàng.

Vuông khăn che mặt từ từ đưa sang một bên, bốn gã Cuồng Ma đều không hện mà la lên kinh hãi:

- Người...người...

Vị thiếu nữ áo đen đứng trước mặt chúng không phải ai xa lạ mà chính là Phan Quyên Quyên, cô gái áo vàng đã bị Xà Hà Tiên Tử điểm huyết Ngũ Cầm cho thành tàn phế và trao cho Hồng Trần Cuồng Sanh để gã mặc tình vùi hoa dập liễu như đã thỏa thuận giữa đôi bên.

Hồng Trần Cuồng Sanh vô cùng thắc mắc:

- Chẳng phải người đã thành tàn phế rồi ư? Sao võ công người...

Phan Quyên Quyên ngắt lời:

- Hồng Trần Cuồng Sanh! Có lẽ không bao giờ người ngờ đến phải không? Một kẻ đã trở thành tàn phế, bỗng nhiên có thể khôi phục lại võ công mà dung mạo cũng có thể hoàn vẹn lại như xưa. Những gì người đối với ta khi trước, nay ta sẽ trả lại gấp mười.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân sau khi nhìn rõ là Phan Quyên Quyên liền nhếch mép cười lạt:

- Bằng vào sức đơn độc của người đã làm gì nổi bốn người chúng ta?

Phan Quyên Quyên chậm chậm kéo lại vuông khăn che mặt, gằn giọng từng tiếng

một:

- Cuồng Ma giáo chủ! Người đừng vội đắc ý. Nói cho bọn người biết, khi bốn cô nương bị người đưa lên một tòa lầu cao để giở trò đòi bại, cô nương đã được một vị cao nhân cứu thoát đi. Hiện tại võ công không những được khôi phục mà còn luyện được

một thân tuyệt kỹ. Ngay cả Xà Hà Tiên Tử ta còn chẳng nao núng, huống chi là lũ người?

Hồng Trần Cuồng Sanh sau khi thấy được dung mạo Phan Quyên Quyên đã phục hồi, sắc đẹp còn có phần mỹ miều hơn xưa, đôi mắt dâm đãng láo liên, cổ nặn ra bộ mặt tươi cười nói:

- Dù rằng võ công cô nương có tiến triển đến mức siêu tuyệt nào cũng không thể đấu lại bốn chúng tôi, tốt hơn hết là xóa bỏ oán hờn, theo bọn ta về Hắc Hải để cùng hưởng lạc thú trần gian.

Phan Quyên Quyên lửa giận bùng bùng quát:

- oc đồ cam miệng! Ngày này sang năm chính là ngày giỗ đầu của bọn người đó.

Hồng Trần Cuồng Sanh mặt xạm lại:

- Người thật ưa nặng không ưa nhẹ phải không?

Phan Quyên Quyên hết phương dẫn chế:

- Khỏi nhiều lời. Tên nào muốn chết trước thì cứ xông lên.

Cuồng Ma giáo chủ Dị Vân phác tay thành một cử chỉ:

- Chúng ta một lượt xông lên, tóm lấy con bé này rồi sẽ tính sau.

Dứt lời vội động thủ trước làm gương, tay phải thò ra chụp thẳng vào người thiếu nữ áo đen.

Năm ngón tay gã đang từ sắc tái bỗng trở thành đen thẫm. Đồng thời cánh tay lớn gấp hai lần.

Một lúc tung ra hai đòn tuyệt kỹ độc đáo “Thiết sa trảo” và “Thông tý công”. Dị Vân đỉnh ninh với thế công ồ ạt ấy, đối phương dù tài giỏi bậc nào cũng chỉ đỡ được một trong hai chiêu ấy là cùng.

Nhưng sự thực luôn vượt ngoài ý tưởng. Phan Quyên Quyên chẳng những không lộ vẻ chi bối rối mà trái lại còn nhếch môi cười khinh miệt:

- Hai chiêu võ mèo này thì đã làm gì nổi ta?

Miệng thốt, người đã lướt nghiêng sang một phía, tránh thế trảo của đối phương, chân xoay nửa vòng nhanh hơn cả chớp mắt, thân ảnh luôn ra sau lưng Dị Vân.

Bỗng nhiên trước mắt mất đi hình bóng đối phương, đồng thời sau lưng một luồng kinh lực ập tới, Dị Vân vội chuyển người biến chiêu phản kích, nhưng chiêu đã tung ra, hãn đã sụm người té ngời trên đất.

Ba tên Cuồng Ma còn lại thêm phen sửng sốt lặng người.

Như một bóng quế hồn ma, thân hình Phan Quyên Quyên vừa thấy đó đã thoáng nhanh xô đến cạnh lão thứ tư Hồi Thiên Cuồng Khách.

Hồi Thiên Cuồng Khách khiếp hãi đến toát mồ hôi hột, quát to lên một tiếng trợ uy, vận thập thành công lực với món khí giới lạ lùng trên tay là 13 mũi diệp kiếm, liên tục như một chuỗi hào quang bắn thẳng vào người thiếu nữ.

Phan Quyên Quyên chẳng buồn tránh né, thân hình trụ vững như cột cổ

liều ngàn năm, tay phải nhẹ đẩy tới, một luồng cuồng phong như sóng triều bể cả, xô cuộn vào chuỗi diệp kiếm đang vù vù bắn tới.

Hồi Thiên Cuồng Khách chợt nghe hổ khẩu tay mình tê buốt, tiếp theo là một loạt thanh âm “tinh tang” vang lên, 13 mũi diệp kiếm kia lả tả rơi dài trên khoảng giữa hai người.

Đã thế ngực hãn còn bị dư kinh của luồng chưởng lực chấn động khiến gã không dẫn được, hét to lên một tiếng đau đớn rồi ngã ngòì xuống đất.

Lão thứ ba trong Ngũ Cuồng, kiến thức khá quảng bác kinh hãi la lên:

- Thiên ảnh thần công!

Và không kịp ra dấu cho đồng bọn, gã quay người cắm cổ chạy thực mạng trên quang đạo.

Phan Quyên Quyên cất tiến cười ghê rợn:

- Định chạy đâu?

Ngọn chưởng đã theo tay phóng ra như sấm sét.

Gã chưa vọt xa được mười thước đã hự lên một tiếng nặng nề rồi ngã chúi xuống nằm bất động.

Trong khoảnh khắc Ngũ Cuồng Hắc Hải đã mất bốn tên, lần lượt bị hạ dưới tay Phan Quyên Quyên.

Trận diện chỉ còn vòn vẹn có Hồng Trần Cuồng Sanh. Sắc mặt đã tái mét không còn chút máu, không lạnh mà tự dưng run khan.

Gã sợ hãi nghĩ thầm:

- “Thiên ảnh thần công! Môn tuyệt học này là một trong ba tuyệt chưởng của Thiếu Lâm, hình như đã thất truyền từ lâu, vả lại nghe đồn là rất khó luyện, do đâu mà tiểu nha đầu này học được?”

Đầu óc gã lúc ấy chỉ vồn vện một ý niệm là trốn mau.

Tuy trong lúc sợ hãi đến cùng cực nhưng tâm trí gã vẫn không rối loạn chút nào, thừa lúc Phan Quyên Quyên còn đang đặc ý gã liền vung cây quạt tấn công liền ba chiêu.

Ba chiêu đột kích này vốn là tam chiêu cuối cùng rút ra từ pho “Thiên Dực nhuyễn diệt phiến”. Chiêu thế vừa xuất thủ, bóng quạt đã trùng trùng xô tới, tốc độ nhanh như chớp giăng sao xẹt, phủ chụp lấy thân ảnh Phan Quyên Quyên.

Trong lúc bất phòng, vả lại không ngờ Hồng Trần Cuồng Sanh có khả năng quạt khởi ba chiêu sát thủ như thế, Phan Quyên Quyên đành thúc thủ lùi luôn ba bước.

Hồng Trần Cuồng Sanh chỉ mong có thể, vội thi triển khinh công đến mức tột độ lao đi như một đường chớp xẹt.

Loáng mắt gã đã cách xa trận trường ngoài ba trượng.

Nhưng Phan Quyên Quyên đâu có để kẻ thù duy nhất tẩu thoát một cách dễ dàng. Thân ảnh lồng trong tiếng cười sắc lạnh, tựa như thần ưng nuốt gió lao vượt qua đỉnh đầu Hồng Trần Cuồng Sanh nhanh hơn cả luồng sét giạt, với một thân pháp lạ lùng đẹp mắt, nhào lượn trên không một vòng vừa vắn rơi xuống chặn lối tiến của Hồng Trần Cuồng Sanh.

Chân vừa chấm đất, nàng liền buông ra một chuỗi cười lạnh lẽo:

- Hồng Trần Cuồng Sanh! Mang thân là nam tử đường đường. Té ra chỉ là hạng tiểu nhân nhất gan bất tài khiếp nhược đến thế ư?

Nàng ngừng lại đôi chút rồi nói tiếp:

- Người vốn là một kẻ cuồng ngạo tự phụ lắm kia mà? Hãy trở về với bản sắc để cùng ta sống còn một trận để giải quyết tất cả hận thù khi trước.

Nhìn thấy Phan Quyên Quyên chỉ trong mấy chiêu đã hạ sát bốn đồng bọn của mình một cách dễ dàng, gã tự hiểu rõ mình quyết không phải đối thủ của Phan Quyên Quyên, trong 36 kế, chạy là thượng sách.

Nhưng qua lời lẽ của Phan Quyên Quyên khơi động lại lòng tự phụ cuồng ngạo đã ăn sâu vào tiềm thức. Bao nhiêu sợ hãi nhất thời tiêu tan. Gã ngang nhiên ngẩng đầu lớn tiếng:

- Tốt lắm! Dù biết mình võ công hôm nay không địch nổi mi, nhưng Hồng Trần Cuồng Sanh này không phải là kẻ khiếm nhược.

Ngọn quạt theo đó vụt phát động, từng vầng mây quạt như bão tố cuồng phong nhằm vào các đại huyệt chân thân Phan Quyên Quyên đánh tới.

Vốn đã mang ý định liều lĩnh nên vừa ra tay gã đã đem ra tất cả những đòn trí mạng tấn công.

Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh Phan Quyên Quyên đã chìm mất giữa bóng quạt mịt mù.

Hoa Sỷ Kiệt nằm trong xe kinh mang thất sắc.

Tư Đồ Không cũng đồng thời buông ra tiếng la, nhất định chắc thiếu nữ áo đen khó thoát khỏi trọng thương dưới đòn sát thủ của Hồng Trần Cuồng Sanh.

Tiếng cười đắc ý của Hồng Trần Cuồng Sanh không ngớt vang lên lanh

lãnh trong trận cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lối trùng phạt khủng khiếp

Bất thần...

Giữa vùng mây quạt trùng trùng kín bưng như tường đồng vách sắt sụp xuống ấy bỗng vọt lên một bóng đen lao lên không trung, đoạn như một tia sét nhoáng lộn vèo trở xuống vừa vịn đáp cách xa Hồng Trần Cuồng Sanh không đầy năm thước.

Chân vừa chấm đất, Phan Quyên Quyên lập tức huy động trường kiếm ào ào như thác đổ sóng xô, chiêu thức nối tiếp khít khao, ngọn sau đũa ngọn trước xia bắn vào trước ngực Hồng Trần Cuồng Sanh.

Đương nhiên nắm phần chủ động, đỉnh ninh nắm chắc phần thắng trong tay, Hồng Trần Cuồng Sanh chưa kịp hoang mang thì kiếm khí của đối phương đã rào rạt chĩa tới sát người.

Trước thân pháp siêu phàm cùng võ công tuyệt đỉnh của đối phương, Hồng Trần Cuồng Sanh chỉ còn cách hồi bộ, tháo lui ba bước.

Nhưng Phan Quyên Quyên đã liệu trước được hành động của kẻ thù. Chân Hồng Trần Cuồng Sanh vừa nhích động, nàng lập tức tổng nhanh thêm một chương bồi công.

Hồng Trần Cuồng Sanh chỉ định tháo lui ba bước, nhưng ngọn chương vừa rời của đối phương đã đẩy gã lộn mèò luôn sáu bước.

May là công lực của gã khá thâm sâu, thêm vào nữa là Phan Quyên Quyên dường như còn muốn hành hạ gã cho đến mức nên chưa hạ sát thủ. Nhờ đấy mà không đến nỗi bị trọng thương, chỉ cảm thấy máu huyết

nhộn nhạo dữ dội.

Gã nghiên răng đè áp huyết khí, xòe nhanh cây quạt ra. 13 chiêu quạt tuyệt kỹ đều lần lượt dốc ra với lòng căm phẫn.

Công lực của gã vốn đã đứng vào hàng bậc nhất võ lâm, lại đang cơn liều lĩnh chẳng nghĩ gì đến chuyện sống còn nên chiêu thế tuôn ra càng lúc càng lợi hại.

Thế nhưng Phan Quyên Quyên chẳng may may nao núng, thân ảnh nhẹ nhàng như quỷ lướt ma vờn tránh đi như bỡn.

Đột nhiên nàng cất giọng quát to:

- Chiêu này ta sẽ đẩy ngươi lui ngoài một trượng.

Lồng theo tiếng quát, tay phải vèo ra một kiếm, tay trái đồng thời quạt nhanh một chưởng trợ công.

Hai luồng lực đạo một kiếm một trượng hỗ trợ thành một ập ngay vào bóng quạt đang tung hoành.

Bùng!

Sau một loạt tiếng sấm chưởng đình tai, Hồng Trần Cuồng Sanh hự lên một tiếng nặng nề và loạng choạng thối lui liên tiếp ra sau không biết bao nhiêu bước.

Và quả đúng như lời Phan Quyên Quyên đã dự đoán, gã bị bật lùi hơn trượng mới gượng trụ bước đứng yên.

Giữa những luồng kinh khí trào dạt ra bốn bên, tạo thành những xoáy gió rợn người, Phan Quyên Quyên tựa như bóng theo hình, bám sát đối phương không rời nửa bước.

Tay trái nàng lại cất lên cùng theo tiếng quát:

- Lần này thì mi rút ra xa vài trượng cho ta.

Một luồng khí kinh như núi trút biển nghiêng thu gọn trong một không gian nhỏ hẹp, tréo vào nhau thành những giác độ lạ lùng tủa nhanh tới.

Hoa Sỷ Kiệt trước những chưởng thế vừa ảo diệu vừa uy mãnh ấy không khỏi ồ lên một tiếng thán phục.

Tư Đồ Không không dẫn được nhú mày khẽ nói:

- Kiệt huynh! Công lực của cô gái áo đen ấy thú thật bình sanh đệ chưa thấy có ai hơn.

Hoa Sỷ Kiệt chép miệng trả lời:

- Rừng cao núi thẳm thiếu chi cao nhân ẩn tích mai danh? Hôm nay tiểu huynh mới thấm thía nhận thức tài nghệ của mình thật chẳng khác hạt cát giữa bể võ học mênh mang không bờ bến.

Tư Đồ Không bỗng thúc nhẹ khuỷu tay vào hông chàng ngắt lời:

- Kiệt huynh trông kìa? Cô gái ấy đang đùa giỡn với Hồng Trần Cuồng Sanh như mèo vờn chuột.

Hoa Sỷ Kiệt lại dán mắt vào khe hở nhìn ra, quả nhiên Hồng Trần Cuồng Sanh trong tiếng quát của đối phương lại tháo lui hơn ba trượng.

Phan Quyên Quyên nhanh như cắt nhoáng người vào giữa bóng quạt xông đến phía bên trái của gã.

Hồng Trần Cuồng Sanh chân vừa vững bộ, tay quạt vội trầm nhanh

xuống, xìa nhanh mũi quạt trở lên thẳng vào yết hầu Phan Quyên Quyên.

Chiêu thức lạ lùng, biến thể lại nhanh chóng khiến người khó nổi đề phòng.

Khoảng cách giữa hai bên rất gần, tốc độ lại rất nhanh. Rõ ràng là Phan Quyên Quyên lâm vào thế nguy khó nổi trở tay.

Hoa Sỷ Kiệt thất sắc rú khê:

- Hồng mất.

Nhưng bất thần một tiếng “soạt” vang lên, đồng thời bóng quạt đang chập chờn quấy động bỗng tắt phụt đầu mất.

Và Hồng Trần Cuồng Sanh chẳng hiểu Phan Quyên Quyên dùng thủ pháp gì đánh rơi quạt xuống đất, đứng trơ như tượng gỗ.

Hoa Sỷ Kiệt cùng Tư Đồ Không không khỏi quay nhìn nhau sửng sờ. Phan Quyên Quyên đôi mày liễu nhíu ngược, biểu lộ một sắc thái căm hận đến cùng cực. Giọng nói như bị đẩy bật khỏi giữa những kẽ răng:

- Giờ đây ta sẽ cho người biết thủ pháp mà ta dành để đối phó với Ngũ Cuồng bọn mi.

Dứt lời bước đến xách bóng từng tên Cuồng Ma đã bị trọng thương ngắt ngữ, đem gom một chỗ để trước mặt Hồng Trần Cuồng Sanh. đoạn điểm huyết bốn người, xếp thành hình tứ giác mà trung tâm là Hồng Trần Cuồng Sanh.

Năm cặp mắt của năm tên thủ lĩnh Cuồng Ma không hện cùng nhìn nhau sợ hãi.

Hoa Sỷ Kiệt trước cảnh tượng ấy nhíu mày khê hỏi Tư Đồ Không:

- Không hiểu nàng định dùng thủ pháp gì ghê gớm mà Hắc Hải Ngũ Hung khiếp hãi đến thế?

Tư Đồ Không chưa kịp đáp, chợt nghe bên ngoài Phan Quyên Quyên cười to:

- Thế nào? Các người bình nhật trời chẳng sợ, đất không e, quen tính ác hung, giờ đây cũng biết sợ chết ư?

Nàng ngừng lại giây phút và tiếp:

- Các người không ngờ số mạng ta còn dài đến thế phải không? Hừ ! ọc giả tất ác báo. Bản cô nương hôm nay sẽ cho các người tận nếm những hình phạt thảm khốc nhất trên đời, để các người phải chết dần trong sự đau đớn.

Ngũ Cuồng nghe xong đều lộ vẻ kinh hãi, sắc mặt trắng bệch như tro tàn.

Hồng Trần Cuồng Sanh trông càng tiều tụy hơn đồng bọn, tóc tai rũ rượi, quần áo tả tơi, khoe miệng không ngớt rỉ máu tươi. Cả bọn quỳ mọp sát đất, ánh mắt lộ vẻ cầu xin ai oán.

Vì huyết đạo bị kiềm chế, chúng không sao nói chuyện được mà chỉ còn cách dùng ánh mắt diễn đạt tâm ý mình.

Hoa Sỷ Kiệt trước thái độ hèn hạ của Ngũ Cuồng, không dẫn được bất bình thốt

lên:

- Không ngờ Hắc Hải Ngũ Cuồng, danh tiếng vang lừng biên ải lại là hạng cong lưng uốn gối như thế. Thật đáng nhục, đáng cười!

Bên ngoài xe Phan Quyên Quyên ngửa cổ cười khanh khách:

- Lũ người định van xin ư? Tốt lắm! Ta sẽ theo tội lỗi nặng nhẹ mà ban bố hình phạt cho xứng đáng.

Nàng vụt nhấc chân đá vào người Hồng Trần Cuồng Sanh một cái khá mạnh, đoạn tiếp lời:

- Riêng mi ta sẽ dùng thủ pháp tàn độc nhất là “Khiêu kinh đoạn mạch” để trừng trị mới vừa.

Bốn tiếng “Khiêu kinh đoạn mạch” khiến Hồng Trần Cuồng Sanh tái ngay sắc mặt, trán ướt đẫm mồ hôi.

Tư Đồ Không quay sang cười khê:

- Cô gái dùng thủ pháp đó để đối phó với tên gian manh này còn là quá nhẹ.

Phan Quyên Quyên bỗng xoay đầu nhìn lại phía xe:

- Các hạ vội gì? “Khiêu kinh đoạn mạch” chỉ là thủ pháp đầu tay. Sau này ta còn dùng “Toát thi tán hồn” thuật để gã chết một cách từ từ.

Hồng Trần Cuồng Sanh từ quá mức kinh hãi, bỗng đổi sang thống hận, trừng trừng nhìn đối phương. Giá có thể nhảy đến được, gã sẽ vồ lấy đối phương xé nát thành từng mảnh ngay.

Phan Quyên Quyên dường như hiểu rõ ý định của gã, cất tiếng châm chọc:

- Người không nên hận ta. Gieo gió tất phải gặt bão. Đây là luật nhân quả tuần hoàn báo ứng để mi nhớ rõ hôm nay mà kiếp sau không còn dám làm điều ác nữa.

Phan Quyên Quyên lại dời ánh mắt sang Dị Vân:

- Tội ác mi cũng quá nhiều. , nên dùng thủ pháp “Ngũ hổ phân thân” mới xứng đáng.

Dị Vân nghe xong, bấp thịch trên mặt giật liên hồi, miệng mấp máy nhưng không sao thốt được thành tiếng.

Phan Quyên Quyên trước thái độ sợ hãi của kẻ thù như càng đặc ý cả cười:

- Nơi đây không tìm ra cọp. Hai bàn tay ta thay cọp vậy.

Dứt lời tra kiếm vào vỏ, hai tay nhắc bổng Dị Vân, trút ngược người lão lại, khẽ vận sức vào song chưởng, một tiếng “soạt” ghê người, Dị Vân đồng thời rú lên một tiếng thê thảm, thân hình đã bị xé tét thành đôi, máu tươi bắn tung tóe khắp mặt đất.

Phan Quyên Quyên mỗi tay một nửa xác, ném vù lên rơi tuốt ra xa.

Bốn gã Cuồng ma còn lại, rùng mình thất sắc, nhắm mắt chẳng dám nhìn.

Tư Đồ Không trong xe cũng lắc đầu thờ nhẹ:

- Thủ đoạn tàn khốc vô cùng.

Hoa Sỷ Kiệt thoáng cau mày:

- Không! Đây là hậu quả cần phải có cho những kẻ hung ác.

Bên ngoài Phan Quyên Quyên lại trở vào lão nhị Hồn Hải Cuồng Long quát to:

- Đến lượt mi.

Đã mục kích cái chết của Dị Vân, Hồn Hải Cuồng Long lạnh toát cả chân thân, nhắm mắt lại, hàm râu trước ngực không gió mà lung lay.

Phan Quyên Quyên cười lên ghê rợn:

- Đừng sợ hãi vô ích. Có sợ mấy cũng chẳng thoát được, đầu mi khá nhỏ, rất phù hợp với hình phạt thụt đầu.

Hồn Hải Cuồng Long đã bôn tẩu giang hồ khắp nửa đời người nhưng chưa bao giờ nghe nói đến hình phạt này, quả là một danh từ mới mẻ lạ lùng.

Phan Quyên Quyên dường như hiểu rõ ý nghĩ của gã liền giải thích: - Hình phạt thụt đầu là thụt đầu mi trở lộn vào cổ để đầu thai lần nữa. Hồn Hải Cuồng Long nghe xong sợ đến run bần bật cả chân thân. Phan Quyên Quyên sắc mặt vẫn lạnh như băng giá, bàn tay chậm rãi đưa ra, xòe rộng ấn lên đỉnh đầu gã đè mạnh xuống.

Xoạc

Sau thanh âm lạ lùng ấy, chiếc đầu của Hồn Hải Cuồng Long bỗng thụt vào cổ.

Phan Quyên Quyên vừa nhắc tay lên, chiếc tử thi không đầu ấy tự nhiên vọt lên cao hơn trượng rồi té huych xuống, thân hình còn lẩy bẩy giật lia.

Phan Quyên Quyên dường như đã vơi được phần nào uất hận chứa chất từ lâu, ngửa cổ buông một chuỗi cười lồng lộng.

Lão Cuồng Ma thứ ba trong bọn hồn phi phách tán than thầm:

- “Lần này chắc đến phiên ta rồi. Chẳng hiểu còn hình phạt thảm khốc nào nữa?”

Lão muốn trốn đi nhưng khổ nỗi toàn thân đã bị kiềm tỏa chẳng thể nhích động, lão buông ra một tiếng thở dài trời chết.

Phan Quyên Quyên cười lạnh lẽo:

- Còn than thở nỗi gì? Lũ người một đời tàn ác đa đoan, vui sướng cũng đã thỏa rồi còn chi mà luyến tiếc trần gian nữa? Chờ chút, để ta nghĩ ra một biện pháp lạ lùng tiễn người theo đồng bọn.

Nàng bỗng gật gù rồi a lên một tiếng, ngón tay đồng thời bắn ra một chỉ.

Lạ thay! Bao nhiêu râu tóc trên mình lão đều lần lượt rụng sạch trơn.

Phan Quyên Quyên đắc ý cười phá lên. ngọn chỉ thứ hai bắn thẳng vào mắt lão.

Lão Cuồng Ma thứ ba vắn vẹo thân mình vì đau đớn, tuy không thể phát được thanh âm nhưng qua tiếng rên rĩ trong cổ họng của lão đã chứng tỏ đang bị một sự thống khổ tuyệt cùng.

Và đôi mắt lão tuy đã nhắm tịt nhưng cũng bị ngọn chỉ chọc lọt tròng ra ngoài mang luôn cả màng da mi cũng rơi xuống đất.

Lần lượt như thế, mỗi ngọn chỉ thoát ra khỏi tay nàng là tai, miệng, lưỡi đều bị bắn ra khỏi cơ thể.

Phan Quyên Quyên vẫn chưa hả giận, buông tiếng cười rùng rợn:

- Đây gọi là “quá ngũ quan”. Còn phải “Trảm tướng” nữa mới đủ bộ.

Nàng lại thò tả chưởng ra, điểm lần lượt vào tay chân, đầu cổ nạn nhân,

đến cuối cùng chỉ còn trở lại khúc mình, không ngớt run rẩy trong vũng máu.

Hoa Sỷ Kiệt ớn ớn thờ dài.

Tiếng chàng khá lớn nên Phan Quyên Quyên nghe được. Nàng quay lại tiếp lời:

- Trò lạ vẫn chưa hết vì vai chánh vẫn chưa đến phiên. Dứt lời nàng quay lại đối diện với Hồi Thiên Cuồng Khách cười nhạt: - Giờ đây đến phiên mi. So ra sự ác của mi có phần hơn bọn chúng khá nhiều nên cần một cự chình thảm hơn như thế mới đúng công bằng.

Lời chưa dứt, đôi tay nàng đã thoăn thoắt quơ động liên hồi, vồ nhanh lên các huyết đạo gã. Cuối cùng ấn vào huyết “Khí hải” của gã một chưởng.

Hồi Thiên Cuồng Khách chợt cảm thấy bát mạch kỳ kinh không ngớt dao động, mất cả trật tự, đã thế khí huyết nghịch chuyển, ba sáu đại huyết trên người bị chế cứng,

khấp người như bị trăm ngàn con kiến cấu xé gặm bò. vừa nhức nhối, vừa ngứa ngáy, một cảm giác rất khó chịu.

Cái đau đớn ấy, Hồi Thiên Cuồng Khách nghe như có muôn vạn mũi kiếm từng lúc đâm ngoáy vào da thịt, châm chọc vào não cân.

Mồ hôi to như hạt đậu, theo các lỗ chân lông tháo tuôn cuồn cuộn.

Sắc mặt gã càng lúc càng tái đi trông phát sợ, đôi mắt nhắm lại lồi cả ra ngoài. Thần thái vốn đã đanh ác, giờ đây lại càng biến thành dữ dằn hơn.

Phan Quyên Quyên giọng nói âm trầm phát ra giữa hai hàm răng nghiến chặt:

- Trong đám Ngũ Cuồng lũ người, chỉ có gã thứ tư và thứ năm là đáng hận nhất. Bình thường chúng bay đối phó với những kẻ thiện lương, thủ đoạn lang độc phi thường. Hôm nay chính là báo ứng của tất cả những gì bọn người đã gieo rắc.

Miệng thốt, tay đã giơ ra giải khai huyết cam cho gã.

Hồi Thiên Cuồng Khách miệng đã có thể thốt thành lời, nỗi đau đớn đến kêu trời chẳng dứt.

Phan Quyên Quyên mím chặt môi, đờn chưởng ấn lên người gã thêm mấy lượt.

Lập tức Hồi Thiên Cuồng Khách cảm thấy trong cơ thể dấy lên một sự giào vò khác lạ.

Gã nghe như bao nhiêu khí huyết xáo trộn trong kinh mạch từ nãy giờ bỗng lồng lên dữ dội, chạy ngược vào đan điền liên miên chẳng dứt. Ngược gã càng lúc càng bị dồn cứng và căng phồng đến độ không còn chỗ chứa, một sự bức bối, ngột ngạt kinh khủng dày vò hành hạ gã khắp chân thân. Sự đau đớn lúc ấy không còn ở da thịt mà thấm sâu vào xương gân, lồng tim mường tượng sắp vỡ, ruột gan muốn đứt thành từng khúc.

Đôi mắt gã lúc ấy cơ hồ muốn lọt cả ra ngoài, gã rên rivan xin:

- Mong cô nương... mở lòng nhân... cho tại hạ được chết yên thân.

Phan Quyên Quyên thần sắc như phủ lên một lớp sương lạnh giá, thanh âm tựa như từng mảng băng xói lên da thịt người.

- Người hãy nhớ đến những hành động tàn bạo của bọn người những ngày qua đối với người thiện lương thì những hậu quả hôm nay không đáng gì phải rên van.

Hồi Thiên Cuồng Khách tự hiểu không làm sao lay chuyển được lòng dạ đối phương, rên rỉ một lúc lâu thân hình bỗng co quắp lại và im luôn.

Phan Quyên Quyên cất tiếng âm trầm: - Để mi chết một cách mau chóng như thế, kể cũng rộng lượng cho mi lắm rồi đấy.

Nhẹ đưa chân hất thân hình Hồi Thiên Cuồng Khách, khi ấy chỉ còn là một cái xác vô tri văng tuốt ra ngoài trượng xa.

Đoạn người xê đến trước mặt Hồng Trần Cuồng Sanh, đôi mắt nàng chiếu ra những tia sắc lạnh.

Hồng Trần Cuồng Sanh trước những cái chết càng lúc càng rùng rợn của đồng bọn, chân thân gã lông tóc đã dựng đứng, thầm tính toán:

- “Nàng đã hận ta thấu xương cốt, tất nhiên đối với ta càng tàn khốc gấp mấy lần, chibằng tự xử lấy mình...”

Gã mím môi quả quyết rồi lừa lưỡi vào hai kẽ răng định cắn mạnh quyên sinh.

Hoa Sỷ Kiệt thoáng nhìn qua sắc diện đã hiểu ngay ý định của gã vội kêu lên:

- Cô nương! Hồng Trần Cuồng Sanh định tự vẫn đấy.

Phan Quyên Quyên cười khanh khách:

- Gã nào có chết được như ý mà mong.

Hồng Trần Cuồng Sanh nghe xong chợt giật mình nhớ ra. Quả nhiên gã không sao sai khiến được hai hàm răng đúng ý mình.

Vì huyết đạo gã đã bị kiềm chế, kinh lực tạm thời bị ngăn chặn, không sao phát huy được. Hàm răng dù cố lắm cũng chỉ làm cho đầu lưỡi tê tê chứ không sao nghiền đứt được.

Gã cúi đầu ủ rũ, hai hốc mắt trào ra dòng lệ oán hờn.

Phan Quyên Quyên nhếch môi cười khẩy:

- Hồng Trần Cuồng Sanh! Người cũng biết khóc à? Uy phong lúc trước đâu rồi? Cần ta giải khai huyết đạo, cùng đấu thêm trăm chiêu nữa chẳng?

Hồng Trần Cuồng Sanh lắc đầu như đành theo số phận.

Phan Quyên Quyên xòe tay giải huyết cam cho gã, hất hàm lạnh lùng:

- Trước khi chết người có điều chi muốn nói chẳng?

Hồng Trần Cuồng Sanh trầm mặc đôi chút rồi nói:

- Tại hạ biết được một bí mật liên can tới cô nương. Nếu cô nương bằng lòng, chúng ta làm một sự trao đổi cuối cùng.

Phan Quyên Quyên đã dư biết gã là một tay rất giáo quyết. dửng dưng lộ vẻ không tin:

- Dù micó miệng lưỡi như Tô Tần, Trương Nghi cũng không sao lay chuyển được lòng dạ bọn cô nương.

Hồng Trần Cuồng Sanh cười héo hắt:

- Tại hạ tự biết mình khó lòng thoát chết nên chỉ mong được chết một cách thống khoái một chút mới ra điều kiện trao đổi kia.

Phan Quyên Quyên thoáng chau mày:

- Mi cứ nói rõ ta nghe. Nếu thực sự có giá trị, cô nương mới quyết định chấp nhận hay không.

Hồng Trần Cuồng Sanh buột thêm một câu:

- Nhưng đến lúc này mong cô nương đừng bội ước.

Phan Quyên Quyên trừng mắt:

- Bốn cô nương đã nói là như đinh đóng cột, mấy thừa lừa ai. Nói mau!

Tại hạ biết rõ cô nương rất yêu Hoa Sỷ Kiệt, nhưng cô nương không sao ngờ được là giữa tên khốn ấy cùng Xà Hà Tiên Tử có một đoạn đính dấp khá ly kỳ.

Phan Quyên Quyên tức giận quát to:

- Tên khốn kiếp cầm miệng ngay. Mi định dùng cách ly gián giữa ta với chàng chăng?

Hồng Trần Cuồng Sanh mặt không đổi sắc, tiếp lời:

- Đây là sự thực hiển nhiên. Cha của Hoa Sỷ Kiệt là Hoa Hán Thiên bị Xà Hà Tiên Tử hãm hại, cầm cố giữa Vạn Niên Băng Nhai trong tòa Bạch Cung bí ẩn. Rất có thể gần đây mục đã giết lão để nhem chuyện.

Phan Quyên Quyên đã bắt đầu chú ý, hỏi dồn:

- Mi làm sao mà biết được chuyện ấy?

- Tại hạ ở Xà Yêu Hồ hơn tháng trời, cùng Xà Hà Tiên Tử chung mâm chung giường, lẽ đâu lại không biết được.

Phan Quyên Quyên ngắt ngang:

- Lời mi nói quá vô căn cứ. Vạn Niên Băng Nhai cùng cái chi Băng Cung ấy ở nơi nào mà lâu nay ta chưa từng nghe nói?

Hồng Trần Cuồng Sanh đáp:

- Vạn Niên Băng Nhai ở trên một ngọn núi cao trong dãy Trường Bạch Sơn, vốn ra tại hạ đã được mời đi tới đó nhưng vì bận việc gấp phải trở về Hắc Hải.

Hoa Sỷ Kiệt nghe xong chấn động tâm thần:

- Té ra cha ta vẫn còn sống và đang chịu sự giam cầm của Xà Hà Tiên Tử tại Vạn Niên Băng Nhai. Một khi đã khôi phục tự do ta quyết sẽ tới đó cứu người.

Chàng lại nghe Hồng Trần Cuồng Sanh bên ngoài tiếp lời:

- Hoa Sỷ Kiệt chính là đứa con tư sinh giữa Hoa Hán Thiên và Xà Hà Tiên Tử. Gã gần như là một đứa con hoang vô thừa nhận.

Phan Quyên Quyên sấn lên một bước quát to:

- Câm miệng! Người dám đặt điều sỉ nhục người vắng mặt.

Hồng Trần Cuồng Sanh vội biện luận:

- Thật tình tại hạ không hề có ý làm nhục gã mà chỉ nói lên một bí mật...

Hoa Sỷ Kiệt nghe dứt lời như bị một tiếng sét nổ giữa đỉnh đầu, choáng váng cơ hồ lịm mê đi được. Chàng lăm bắm một mình:

- Sự thật có thể như thế được chẳng? Ta là đứa con do mẹ sinh ra ư? Ta phải làm thế nào đây?

Dĩ vãng lại lần lượt kéo về tâm trí...

Huyết thù của sư phụ...

Món nợ máu trên đỉnh NgaMi...

Chàng đã bao phen cùng Xà Hà Tiên Tử trên trận diện một mất một còn...

Và chàng đã từng phải suy nghĩ thắc mắc là tại sao khi Xà Hà Tiên Tử gặp chàng, trong ánh mắt luôn lộ vẻ kinh ngạc bàng hoàng và cứ tra gạn hỏi mãi tên họ chàng.

Bao bằng chứng đó đủ xác nhận và suy đoán chàng là con của Xà Hà Tiên Tử sinh ra chẳng?

Hoa Sỷ Kiệt không đủ can đảm nghĩ tiếp.

Tiếng quát lạnh lạnh của Phan Quyên Quyên đưa chàng trở lại thực cảnh. Chàng dán mắt qua khe hở tiếp tục theo dõi diễn biến bên ngoài.

Thanh âm Phan Quyên Quyên rõ ràng, nhấn mạnh từng tiếng một:

- Mi căn cứ vào đâu để chứng minh bí mật ấy?

Hồng Trần Cuồng Sanh nhếch môi:

- Sau này tất Xà Hà Tiên Tử sẽ đem chuyện này ra công bố công khai. Cô có lẽ còn nhớ đấy chứ? Mỗi lần Xà Hà Tiên Tử gặp mặt Hoa Sỷ Kiệt, thái độ của bà ta biểu lộ ra ngoài rất bất nhất, phức tạp.

Phan Quyên Quyên cảm thấy vấn đề có phần chính xác, nàng nghĩ thầm:

- “Chẳng nên hỏi thêm, càng sỉ nhục thanh danh chàng. Giết người ém miệng càng nhanh càng tốt. ”

Nàng cất tiếng quát to:

- Mi nói lời bậy bạ vô căn cứ, định phương hại thanh danh người. Tội đáng phân

thây.

Hồng Trần Cuồng Sanh sợ hãi nói:

- Tại hạ đem những chuyện bí mật ấy nói ra, chỉ cố ý đổi được cái chết nhanh chóng mà thôi. Cô nương lúc này đã ưng thuận rồi mà?

Phan Quyên Quyên cười nhạt:

- Người toàn nói chuyện vu vơ. Đâu có chi đã gọi là điều kiện? Hừ! Muốn được mau chết, ta trái lại bắt người phải nhìn thấy cái chết từ từ kéo đến một cách thảm khốc.

Nàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Mà không. Ta không muốn mi phải chết.

Hồng Trần Cuồng Sanh còn mừng nào hơn, vội lên tiếng:

- Nếu cô nương thật dạ phóng thích, tại hạ quyết theo chân cô nương làm một tên nô bộc đền ơn tha chết.

Phan Quyên Quyên vụt tia mắt nhìn trừng trừng vào Hồng Trần Cuồng Sanh. Trong ánh mắt biểu lộ tất cả những gì căm hờn phẫn nộ. Nàng rít lên:

- Được. Ta cho mi sống. Nhưng tội mi đã phá hoại một đời ta, khiến từ đây tâm linh ta hẳn mãi một vết thương sâu không bao giờ hàn gắn được. Ta sẽ trả lại cái hận ấy bằng một đời thống khổ của mi.

Hồng Trần Cuồng Sanh rùng mình nghĩ thầm:

- “Con tiện phụ! Chỉ cần ta có thể sống được, bất luận xỉ nhục thống khổ thế nào ta cũng chịu được tất cả. Sau này sẽ có một ngày ta dùng thủ đoạn tàn khốc gấp bội để trả lại cho mi. ”

Phan Quyên Quyên dường như đọc thấu được suy nghĩ vừa hiện lên tâm não của gã, cười sắc lạnh:

- Mi nghĩ lầm rồi. Ta sẽ bắt mi sống dở chết dở. Đừng mong có cơ hội báo thù.

Hồng Trần Cuồng Sanh nghe như có muôn ngàn gáo băng dội lên đỉnh đầu. Sự sợ hãi lẫn căm hờn khiến gã ngất đi được.

Trên mắt Phan Quyên Quyên càng rực ngời sát khí, từng tiếng nặng trĩu tiếp lời:

- Trước hết ta sẽ hủy hoại lý trí mi để mi biến thành một tên cuồng đồ thực sự.

Hồng Trần Cuồng Sanh chưa kịp mở miệng thốt chi, ngọn chưởng của nàng đã cấp tốc nhắc lên vỗ vào Linh đài huyết trên đỉnh đầu gã.

Hồng Trần Cuồng Sanh hự lên một tiếng đau đớn, ngã sụm xuống mặt đất.

Phan Quyên Quyên một chân hất ngửa gã lên, cắt đứt gân mạch tứ chi, lại cắt đi lưỡi và một mắt của gã.

Cuối cùng tia mắt nàng rơi lên khuôn mặt khá trắng trẻo, anh tuấn của gã. Nhưng khi ấy đã biến thành xanh ngắt như chàm đổ. Nàng cười lên ghê rợn:

- Mi trời sanh cho một khuôn mặt trắng trẻo, nhưng đã tàn hại bao nhiêu đời trinh trắng của nữ nhân. Để trả thù cho họ ta hủy đi khuôn mặt mi.

Liên theo đó nàng dùng kiếm vạch ngang dọc khắp bộ mặt Hồng Trần Cuồng Sanh chẳng một chút nương tay thương sót.

Lý trí đã mất, Hồng Trần Cuồng Sanh lúc ấy chẳng khác chi một con người không hồn, sự đau đớn thể xác đã khiến hãn lông lộn la hét thảm thiết, thanh âm ấy so với tiếng ma kêu quỷ khóc còn ghê rợn gấp mấy lần.

Phan Quyên Quyên dư hận chưa vơi, mím môi rít giọng:

- Ta còn cho mi thêm một chưởng “Cm độc chưởng” để mỗi ngày mi bị một lần đau đớn dày vò.

Nói xong là hành động liền tay, ngọn chưởng tuyệt độc đã đánh vào sau lưng gã.

Hồng Trần Cuồng Sanh khi ấy chỉ là cái xác người máu me run rẩy trên đất lạnh.

Phan Quyên Quyên báo xong thù hận của mình, bất giác ngửa mặt lên hú một chuỗi dài lạnh lạnh chói động tai người.

Tiếng hú phát tiết tất cả những căm hờn oán độc được tích tụ bao lâu trong đáy tâm linh.

Và tiếng hú ấy còn bao gồm những bi ai của nội tâm chưa được cởi mở

cùng ai.

Biển rộng non cao còn có lúc vượt đến tận cùng. Nhưng hận sâu mãi còn
triền miên không dứt, thù sâu tuy đã trả nhưng vết thương lòng kia khó
nổi gấn lành.

Hoa Sỹ Kiệt, Tư Đồ Không tuy lòng dạ sắt đá nhưng trước cảnh tượng
vô cùng rùng rợn ấy cũng chẳng khỏi rùng mình, quay mặt đi nơi khác.

Hoa Sỹ Kiệt nhè nhẹ thở dài:

- Những kẻ một đời ác ngược thế nào, kết cục cũng chỉ đến thế là cùng.

Phan Quyên Quyên nhảy trở lên giục cương ra roi cho cỗ xe tiếp tục lăn
bánh trên lộ trình, cười lạnh tiếp lời chàng:

- Còn những kẻ tình nghiệt đa đoan cũng hãy coi chừng hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Giữa vùng Miêu Cương

Vì nóng lòng cứu mạng cho người yêu nên Phan Quyên Quyên đêm ngày chẳng hề dừng vó ngựa, bốn ba suốt mấy hôm liền mới đặt chân tới địa phương Miêu Cương.

Nhắm tính lộ trình định trước khi mặt trời ngả về tây nàng sẽ đến được Khô Cốt Nhai để yêu cầu vị Thần Y kia chữa trị cho những người trong xe.

Sơn lộ càng lúc càng hiểm trở, rừng núi càng lúc càng âm u. Thời tiết đang độ cuối thu. Cảnh sắc sơn xuyên càng hiện ra vẻ tiêu điều.

Phan Quyên Quyên ngừng mắt nhìn trời, thấy bóng tím hoàng hôn đang dần lan rộng khắp không gian, nàng sốt ruột nghĩ thầm:

- “Nơi đây bốn bề rừng núi mênh mang. Nếu như đêm nay không tìm được Khô Cốt Nhai tất phải lộ thiên giữa rừng núi qua đêm. Nhưng khổ nỗi khu rừng núi Miêu Cương, độc xà ác thú rất nhiều qua đêm nơi đây rất nguy hiểm. ”

Đang lúc bối rối suy tư, đột nhiên từ một hướng xa xa vọng lại tiếng hú quái đản hãi hùng.

Phan Quyên Quyên lập tức đề cao cảnh giác, với tay rút trường kiếm phía sau lưng.

Đột nhiên từ phía trước mặt nổi lên một thanh âm trầm trầm. Cùng theo đấy một con mãnh hổ bờm trắng như tuyết, to lớn phóng ào đến cỗ xe.

Mùi hôi tanh nhất thời xông lên lợm giọng. Phan Quyên Quyên phải trầm khí nín thở.

Con cộp nọ chùng như nhịn đói đã khá lâu, vừa từ bụi rậm nhảy ra đã giương vuốt chồm lên xe ngựa.

Phan Quyên Quyên giật mình kinh hãi, ngọn kiếm trên tay hỏa tốc xuyên tới trước, hướng vào dưới bụng con mãnh hổ.

Lại nghe một tiếng gầm vang lên lồng lộng cả núi rừng, con mãnh hổ chưa kịp xoay vuốt vồ lại, lưỡi kiếm đã lút sâu vào bụng, cái xác to lớn như con bò mộng lập tức ngã lăn trên mặt đất khiến cát đá bay tung hàng mấy thước.

Máu từ bụng hổ vọt ra như suối xuôi theo mũi kiếm thấm ướt cả người Phan Quyên Quyên.

Phan Quyên Quyên nhú mày tức giận, nhảy phắt xuống xe, đến bên xác hổ còn đánh run rẩy giấy chết kia vung chân đá văng ra xa hơn trượng, đoạn nhảy trở lên xe.

Vừa định ra roi thúc cương, thành linh từ trên cội cây bên đường vang lên một tiếng quát to như sấm động.

Nàng vội ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một bóng người từ trên ngọn cây bổ chụp xuống phía nàng nhanh như chớp.

Phan Quyên Quyên thầm hiểu đây hẳn là những nhóm người Mèo vùng Vân Quý, tốt nhất là đừng dây dưa rắc rối với họ. Và lại nàng đang cần đến gấp Khô Cốt Nhai, do đấy càng không muốn đả thương đối phương.

Chờ đến khi thân hình đối phương gần chạm đến sát mình nàng mới khẽ nghiêng sang một phía, tay trái thuận thế nhẹ đẩy ra một chưởng.

Người nọ lập tức rơi chúi về một phía, cách xa cỗ xe có đến hơn ba trượng.

Lúc ấy Phan Quyên Quyên mới nhìn kỹ đối phương trừ quanh hông kết một chùm lá cây che hạ thể ra khắp người đều trần trụi không một mảnh vải.

Nàng không khỏi nhú mày nghĩ thầm:

- “Dân địa phương nơi đây chưa biết dùng y phục che thân, thật là hủ lậu đến cùng cực. ”

Gã đại hán trần trụi vận khố lá cây giận dữ quát to:

- ở đâu lạc đến con nữ tặc bịt mặt này, đã giết chết con cạp yêu của ta.

Phan Quyên Quyên dẫn lòng phân trần:

- Không lẽ cạp định hại người ta há lại bó tay chịu hay sao?

Gã đại hán nạt to:

- Câm miệng! Con cạp đó do ta nuôi dưỡng, đâu có để mi tùy ý sát hại?

Phan Quyên Quyên bắt đầu nổi nóng:

- Bốn cô nương vốn ra hoàn toàn vì tự vệ chứ chẳng phải cố ý giết nó. Tôn giá chẳng kể đến lý cả.

Gã đại hán mắt lộ hung quang gầm lên:

- Chẳng cần lý lẽ lôi thôi. Nạp thủ cấp mi đền trả cho ta.

Phan Quyên Quyên thấy vô phương dàn xếp ôn hòa, liền lớn tiếng cười lạnh lãnh:

- ọc đồ! Có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn. Khôn hồn cút mau, đừng đại dột chuốc khổ vào thân.

Gã đại hán đảo đôi mắt nhìn khắp người Phan Quyên Quyên, cười sảng sặc:

Xem mi chẳng đến nỗi nào, tiếc thay lại dùng vải đen che mặt. Ông nhất định phải khám phá cho kỳ được bộ mặt thật của mi.

Liền sau câu nói, người gã bỗng vươn dài ra với một thế nhanh như loài khỉ vượn, hai tay đồng thời thò tới cào nhanh vào mặt Phan Quyên Quyên.

Vì không muốn diên trì thời gian, đồng thời cũng không muốn chuyện giết người gây chuyện thị phi rắc rối nên nàng lẹ người né ra sau xe tránh đi thế chộp của đối thủ.

Gã đại hán hai tay chụp vào khoảng không, sừng sốt đến thộn người ra.

Gã không ngờ một cô gái trông mảnh mai yếu ớt lại có một thân thủ linh diệu dường ấy.

Phan Quyên Quyên nhếch môi âm trầm:

- ọc đồ! Ta đã hai phen nhường mi, khá hiểu rõ thời cơ mà tránh đi là hơn.

Dứt lời nàng nhảy phóc lên xe, ra roi định thúc ngựa bỏ đi.

Nào ngờ gã đại hán lại chẳng chịu buông tha. Sau một tiếng quát to, tả chưởng đã tung vào đầu ngựa nơi cuối trái.

Gã định bụng hạ thủ đánh chết một thốt ngựa để cỗ xe không chạy được.

Bỗng dưng thấy đối phương tung chưởng định hại ngựa của mình, Phan Quyên Quyên lửa giận dẫn chế từ lâu như được dịp trào dâng, tay trái quét một chưởng đánh hất luồng chưởng phong của đối phương ra, đồng thời thân hình xẹt nhanh xuống xe.

Bốn thốt ngựa bị kinh động vì luồng chưởng phong vừa rồi cùng dựng cao vó trước, hí lên một tiếng dài.

Phan Quyên Quyên quả đáng gọi là một kỵ mã điêu luyện. Nàng vội nắm lấy gọng xe trước kéo xuống để giữ thăng bằng cho cỗ xe khỏi đổ, một mặt vẫn huy động chưởng lực đẩy gã đại hán ra xa.

Gã đại hán lúc này như đã nhận thấy võ công của đối phương cao siêu vô cùng, vội trăn người sang một phía, gằn giọng hỏi:

- Cô nương là ai? Phải chăng từ Trung Nguyên tới đây?

Phan Quyên Quyên lạnh lùng gật đầu:

- Phải. Người hỏi chuyện ấy làm chi?

Gã đại hán càng lộ vẻ kinh mang, biến sắc hỏi:

- Nếu vậy thì cô hẳn là một nhân vật trong hai nam ba nữ lừng danh 20 năm về trước phải không?

Phan Quyên Quyên hơi lạ lùng vì câu hỏi của đối phương, buông một câu ướm thử:

- Phải thì sao?

Gã đại hán mặt càng đổi sắc, hai tay buột lại đưa lên miệng làm còi quay đi bốn hướng thổi lên những tràng âm thanh lạnh lạnh.

Tiếng hú của gã vừa truyền đi trong không gian thì từ bốn phía đều có tiếng hú đáp lại.

Phan Quyên Quyên trong lòng lạ lùng vội hỏi:

- Người làm gì vậy? Định báo hiệu gọi đồng bọn đến chẳng?

Gã đại hán vụt thối lui năm bước, lạnh lùng đáp:

- Phải. Chẳng bao lâu nữa sẽ có nhiều người tới đây bao vây người để báo thù 20 năm về trước.

Phan Quyên Quyên càng chẳng hiểu:

- Cái gì mà mỗi thù 20 năm về trước? Hai mươi năm trước ta còn chưa chào đời cơ mà? Người nhận lầm người rồi.

Gã đại hán hừ một tiếng:

- Người có giao biện đến đâu cũng chẳng xong món nợ 20 năm trước đây, ba nữ trong bọn người đã tới đây sát hại rất nhiều anh em trong bộ tộc chúng ta...

Phan Quyên Quyên thấy khó nổi phân trần thiệt hơn, chỉ có cách bỏ đi là hơn cả.

Nàng cười lạt lắc đầu:

- Nói với người cũng vô ích. Bốn cô nương có việc phải đi ngay. Kẻ nào cản đường là chết.

Gã đại hán như không nghe thấy lời nàng, trợn mắt nhìn vào rừng sâu, đứng trơ trước cỗ xe không nhúc nhích.

Tiếng động đã làm thức tỉnh Hoa Sỷ Kiệt và Tư Đồ Không đang say ngủ trong xe.

Hai người dỗi mắt qua khe hở nhìn sau trước.

Tư Đồ Không lúc ấy vội lớn tiếng nói vọng ra:

- Cô nương hiện giờ không nên đi tới.

Phan Quyên Quyên lạ lùng hỏi lại:

- Tại sao?

- Tại hạ từng biết qua tâm tính của người Miêu Cương, rất sùng bái các cao thủ anh hùng, chỉ cần cô nương đừng giết hại bọn họ vẫn có thể chống cự được thế công của chúng là tất nhiên chúng sẽ để cô nương thông thả dời đi.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhược bằng cô nương định tránh họ, họ lại tưởng cô nương khiếp nhược, họ sẽ đuổi theo sát hại cho kỳ được mới thôi.

Phan Quyên Quyên cau mày khó xử:

- Nhưng nếu thế thì sẽ lộ trình của chúng ta vì cần phải tới Khô Cốt Nhai trước khi trời tối.

Gã đại hán nghe xong mấy lời trao đổi giữa hai người ồ lên một tiếng quắc mắt:

- Té ra nữ tặc còn định đến Khô Cốt Nhai để hại cả sư phụ ta nữa.

Phan Quyên Quyên nghe khẩu khí của đối phương, trong lòng rung động vội hỏi:

- Sư phụ của mi là ai? Phải chăng là một lão nhân áo đen, ngồi trong một động đá tối om ấy?

Gã đại hán càng kinh ngạc. Vừa lúc ấy hai bên rừng ven đường bỗng có bóng người lao xao rồi xông ra mấy mươi tên đại hán vận khố lá cây, mình trần trụi trực.

Tay tên nào cũng lăm lăm một thứ khí giới sáng quắc, lưng đeo cung tên, thái độ rất hung hăng.

Chỉ trong loáng mắt họ đã vây chặt cỗ xe.

Tư Đồ Không vội dùng thuật truyền âm bảo Phan Quyên Quyên:

- Cô nương tuyệt đối đừng để lộ vẻ kém thế, cũng không nên dả thương bọn chúng.

Phan Quyên Quyên đảo mắt nhìn quanh một vòng, vẻ mặt thản nhiên như thường, chẳng chút chi lộ vẻ khiếp sợ.

Gã đại hán đã động thủ với nàng khi trước trở tay về phía nàng bảo đồng bọn:

- Thủ phạm đến Vân Quý tàn sát anh em chúng ta 20 năm về trước chính là ả này.

Đám đại hán đứng bao vây quanh cỗ xe đều quắc mắt căm hờn nhìn trừng trừng vào Phan Quyên Quyên.

Trước thái độ dữ dằn như lang sói của đám người sơn cước, Phan Quyên Quyên vẫn mặc nhiên cười nhạt:

- Chư vị cùng ta chưa từng gặp mặt thì có thể nào là người sát hại huynh đệ các người 20 năm về trước?

Một gã đại hán khôi vĩ nhất trong bọn liền vệt đám đông ra nói:

- Nếu người không nhận là cô gái Trung Nguyên đã tới đây 20 năm về trước thì người là ai? Đến đây làm gì?

Phan Quyên Quyên bối rối nghĩ thầm:

- “Nếu ta đưa tên họ thật hoặc lộ mặt cho bọn chúng nhìn thấy chưa hẳn chúng đã chịu tin mà còn thêm nhiều nỗi bất tiện cho người trong xe...”

Đầu óc nàng vụt lóe lên một ý niệm, vội đáp:

- Tôi đến đây để tìm một vị cao nhân nhờ chữa trị cho băng hữu của tôi, tệt danh

là...

Gã đại hán khôi vĩ trợn lời:

- Người ấp úng như vậy chứng tỏ dối trá giấu người. Nhất định mi chính là nữ tặc. Mau xuống xe nạp mạng.

Phan Quyên Quyên tức giận cười lạt:

- Các người nhất định là khó dễ ta phải không?

Gã đại hán quát:

- Không nhiều lời! Mau xuống xe chịu trói.

Phan Quyên Quyên nổi nóng:

- Lũ người nhất tề xô lên hay đơn đả độc đấu?

Dứt lời liền lắc mình phóng xuống xe.

Gã đại hán khôi vĩ quát to như sấm động:

- Đỡ thử vài chiêu của ta đã.

Gã chính là tù trưởng của khu sơn địa này, tên gọi Lâm Khắc Long. Nhóm đại hán thấy thủ lĩnh đã ra tay đều im lặng theo dõi cuộc đấu.

Lâm Khắc Long dứt lời liền múa tít thanh trường kiếm trong tay, từng bước chậm chậm dần đến trước mặt Phan Quyên Quyên. Dấu chân của gã bước đến đâu đất nơi ấy liền lõm sâu xuống chứng tỏ gã có một nội công vô cùng thâm hậu.

Phan Quyên Quyên tự tin ở võ công mình, không lý gì đến thái độ hung hăng của tên tù trưởng, nhếch môi cười thản nhiên.

Trước thái độ ngạo mạn của cô gái, Lâm Khắc Long lửa giận càng sôi trào, rống lên một tiếng quái lạ, trường kiếm trên tay phóng nhanh tới như sét tủa.

Phan Quyên Quyên không thềm nhúc nhích, chờ mũi kiếm của đối phương tới sát bên mình mới khẽ lắc mình tránh né rồi nhẹ nhàng chụp nhanh vào lưỡi kiếm của địch.

Lâm Khắc Long chợt thấy bóng giáng đối phương đột nhiên mất đi như biến.

Gã chưa kịp giật mình sửng sốt đã nghe hổ khẩu tê buốt, không sao được đành buông rơi trường kiếm trên tay.

Phan Quyên Quyên vừa đoạt được thanh trường kiếm của đối phương vào tay lập tức bung ra một chỉ. Thanh trường kiếm bằng thép ròng kia liền gãy thành hai đoạn.

Thủ pháp của nàng chỉ diễn tiến trong nháy mắt khiến đám đại hán vây quanh bốn bên đều há miệng há kinh.

Lâm Khắc Long cũng kinh ngạc đứng sững một nơi.

Võ công của gã trên khắp miền Miêu Cương có thể nói là cao thủ vào hạng nhất nhì, vậy mà chỉ vòn vẹn một chiêu đã thảm bại dưới tay đối phương.

Phan Quyên Quyên thẳng vẫn không kiêu, ôn tồn cất lời:

- Tôi đến đây với ý định duy nhất là cầu thầy, không hề có ý định cùng chư vị gây thù chuốc oán. Chư vị nên hiểu rõ thiện ý của tôi, giải tán đi là hơn.

Trước lời lẽ nhã nhặn của đối phương, Lâm Khắc Long có giận cũng không phát tác được.

Tự xét tài nghệ của mình quyết không phải là đối thủ của cô gái. Nếu thực hành lối quần công vây đánh thì kết cục cuối cùng cả đôi bên cùng thảm bại.

Gã trừ trừ phân vân chưa biết định lẽ nào, gã đại hán lúc đầu liền cất lời:

- Tù trưởng tuyệt đối không nên thả ả đi vì ả định tìm sư phụ tôi đấy.

Phan Quyên Quyên vội cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi tù trưởng sư phụ y có phải là một cụ già áo đen không?

Lâm Khắc Long gật đầu:

- Phải. Lão nhân đó chính là sư phụ y. Nếu cô nương quả muốn tìm cho kỳ được Thiên Y Thần Thủ Phạm Hồi Thiên thì chúng ta chỉ có cách liều chết giữ chân cô nương lại đây.

Phan Quyên Quyên thầm giật mình:

- Tại sao?

- Vì cư dân nơi đây thường mang bệnh nhiệt chỉ có Thiên Y Thần Thủ mới có thể chữa lành. Nếu cô đụng tới một sợi lông của người, tất cả dân Miêu Cương chúng tôi sẽ đứng lên liều mạng với cô ngay.

Phan Quyên Quyên lắc đầu mỉm cười:

- Tôi không có ý định hại ông, đến tìm ông cũng chỉ vì nhờ chữa bệnh.

Gã đại hán nọ liền chen lời:

- Không được. Sư phụ ta quyết chẳng chữa bệnh cho người ngoại chủng. Khi ấy sẽ khiến ả nổi hung mà hạ thủ giết người.

Phan Quyên Quyên cười:

- Nếu sư phụ các hạ nhất định không chữa trị cho người Trung Nguyên tôi quyết chẳng cưỡng ép ông đâu. Xin các hạ an tâm đưa tôi đến đó.

Gã đại hán đưa mắt ra hiệu cho tù trưởng Lâm Khắc Long, đoạn hai người dùng thổ ngữ trao đổi với nhau một lúc lâu.

Lâm Khắc Long nghe xong biến sắc, quay sang bốn phía ra lệnh:

- Anh em cùng tiến lên, giết cho kỳ được ả nữ tặc này!

Đám đại hán vây quanh bốn phía từ nãy giờ, vừa được lệnh của thủ lĩnh lập tức vũ động khí giới, hò hét xông lên.

Phan Quyên Quyên dù thân hoài tuyệt kỹ, tài nghệ siêu quần, nhưng trước đám đại hán mọi dợ, tên nào tên nấy cũng hung hăng lăm le động thủ vây công nàng không khỏi hãi hùng thất sắc, vội tuốt kiếm s½n sàng ứng chiến.

Tư Đồ Không trong xe vội lớn tiếng nhắc:

- Cô nương muôn ngàn lần không nên hạ sát họ, chỉ điểm vào huyết đạo là đủ rồi.

Phan Quyên Quyên lo ngại nghĩ thầm:

- “Một khi giao tranh động thủ, đao kiếm vô tình làm sao mà giữ gìn không làm đổ máu?”

Đang còn trù trừ chưa quyết, đám đại hán đã chia thành bốn đội, mỗi đội 12 người, chặn bốn mặt Đông Tây Nam Bắc chầm chậm khép chặt vòng vây.

Đội thứ nhất hướng bắc tay cầm đao dài, hú to một tiếng lập tức như sóng cuộn vỡ đê, ào ào xông tới.

Đội thứ nhất vừa phát động thế công, ba đội còn lại cũng đồng thời hò hét vang lừng, từ ba phía xông lên.

Phan Quyên Quyên tuy có khí giới cũng bằng không vì không thể giở tuyệt kỹ ra, chỉ còn cách dùng khinh công tránh né bảo toàn tính mạng. Thân ảnh nàng chập chờn giữa muôn vạn đao kiếm khí giới, uyển chuyển như rồng thiêng vờn sóng bạc, lại phấp phới linh động như bướm

giữa rừng sao.

Đám đại hán điên cuồng lẫn xả tấn công hồi lâu vẫn không chạm được vào chéo áo cô gái, càng đấu chúng càng khiếp sợ võ công của đối phương.

Phan Quyên Quyên trở lộng thân thủ một lúc, thấy bọn đại hán đã phần nào khiếp sợ liền nói:

- Không phải ta sợ các người mà thật ra là không nỡ hạ sát thủ đả thương các người. Nếu còn thị cường ra tay buộc lòng ta phải dùng tuyệt kỹ để đối phó.

Lâm Khắc Long trầm giọng hỏi:

- Tuyệt kỹ gì?

Phan Quyên Quyên liền đáp:

- Một là Phi Kiếm, hai là Thần Quyền.

Nàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Hai môn tuyệt kỹ này có thể lấy đầu kẻ địch ngoài ba trượng. Nếu các người chẳng tin ta có thể thử xem cho biết.

Lâm Khắc Long sớm đã biết võ công đối phương cao diệu khó lường, cũng muốn mở rộng tầm mắt liền đáp:

- Tốt lắm! Nếu như võ công của cô nương có thể khiếp phục toàn thể chúng ta thì chúng ta sẽ để cô nương đi đâu tùy ý.

Phan Quyên Quyên nói:

- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh.

Lâm Khắc Long cười to:

- Tại hạ xưa nay chưa hề dối gạt ai. Cô nương cứ yên lòng.

Trở tay vào hàng cổ tùng cách xa cuộc trường độ mười bước, Phan Quyên Quyên nghiêm trang thốt:

- Ta biểu diễn Phi Kiếm trước. Trong vòng mười bước một khi kiếm khí đã phát động, hàng cổ tùng kia sẽ thế nào. Các người sẽ được coi uy lực của Phi Kiếm.

Hoa Sỷ Kiệt nghe vậy liền hô:

- Cô nương hãy dùng tạm thanh Thất Độc kiếm của tại hạ mà thi triển tuyệt kỹ.

Phan Quyên Quyên nghe xong lời chàng liền nghĩ thầm:

- “Từ lâu nghe nói thanh Thất Độc Thần Kiếm sắc bén dị thường, ta nên thử coi. ”

Nàng vội rảo bước tiến lại phía xe, rút thanh kiếm bên mình Hoa Sỷ Kiệt, vung tay gạt thử.

Sau một tiếng “xoẹt” khe khẽ, bảy mảnh diệp kiếm lập tức xòe rộng ra như một chiếc thiết phiến, hào quang xanh biếc.

Phan Quyên Quyên tinh thần thêm phấn khởi, lập tức quát to một tiếng, xoay mũi kiếm về phía hàng tùng bên rừng, lia ngang một nhát.

Bảy đạo hàn quang vừa lóe lên, lập tức những tiếng ầm ầm như trời long đất lở, tiếng cây gãy răng rắc, lá đổ ào ào.

Một hàng tùng trên mườicộtobịgãy ngang giữathân thinhaudổ gục.

Lâm Khắc Long cùng bọn sơn nhân đều kinh hồn lạc vía, nhìn nhau không nói nên lời.

Phan Quyên Quyên lại quát lên một tiếng to, tay trái cung lại thành quyền, tổng thẳng một chưởng vào hàng tùng bên trái sơn đạo.

Quyên kinh vừa thoát khỏi lập tức ào lên một tiếng dữ dội, cuộn theo cả một vầng cát bụi mịt mù...

Lại những tiếng ầm ầm vang động, cả một hàng bảy cây tùng to bằng vòng tay người cả gốc lẫn rễ đều bị bật rời khỏi mặt đất, cuộn đi hơn trượng xa.

Tất cả những người có mặt trước thế kiếm và quyền uy mãnh của Phan Quyên Quyên đều lặng người đi không thốt được tiếng nào.

Phan Quyên Quyên chậm rãi xếp thanh Thất Độc kiếm lại, cười nói:

"Giữa chúng ta vốn không thù oán chi, tất nhiên ta không muốn dùng tuyệt kỹ này để đối phó với các vị. Nhưng nếu chư vị không chịu phân biệt phải quấy, đến lúc gây thành trận sát nghiệt vô cớ thì đó cũng là do các vị tự gánh lấy. "

Lâm Khắc Long vội thốt:

- Thân thủ của cô nương đã khiến chúng tôi khâm phục vô cùng. Nhưng chẳng hiểu cô nương kiếm Thần Y để chữa trị bệnh gì?

Phan Quyên Quyên tóm tắt sơ thuật trường hợp bảy người trong xe bị tởn nạn độc trói chặt cho bọn họ nghe.

Lâm Khắc Long gật đầu:

- Đã thế tại hạ xin dẫn đường đưa cô nương đến nơi.

Thấy mọi việc đã êm đẹp, Phan Quyên Quyên thở dài nhẹ nhõm, chậm rãi leo lên xe giục cương theo Lâm Khắc Long đến Khô Cốt Nhai.

Đoàn người đi độ nửa giờ đã đến chân một ngọn núi.

Trước mặt không xa là một tòa vách núi lờm chờm dựng đứng, cao đến chân mây.

Lâm Khắc Long liền quay sang gã đại hán đồ đệ của Thần Y:

- Người vào thông báo cho lệnh sư một tiếng.

Lâm Khắc Long quay sang Phan Quyên Quyên:

- Thiên Y Thần Thủ ở trong động này. Cô nương chịu khó chờ một lát, tại hạ xin cáo lui.

Phan Quyên Quyên gật đầu cảm tạ, chờ cho Lâm Khắc Long đi khỏi rồi chăm chú nhìn vào cửa động căn sâu vào vách núi.

Lòng động tối om chứng tỏ bên trong rất sâu.

Bỗng chốc ló ra gã đại hán lúc nãy. Gã đưa mắt nhìn nàng hậm hực:

- Sư phụ ta đang luyện đơn, không tiếp khách được.

Phan Quyên Quyên dẫn lòng hỏi:

- Vậy bao giờ lệnh sư mới có thể tiếp khách?

Giọng gã vẫn hần học vô cùng:

- Không nhất định. Có thể nhanh là 20 ngày, hoặc giả hai, ba tháng...

Phan Quyên Quyên hơi nhú mào:

- Cứu người như chữa lửa. Mấy vị bằng hữu của tôi chất độc đã vào nội tạng, mạng sống mỏng manh trong sớm tối, làm sao có thể chờ lâu nhe vậy?

Gã đại hán tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Biết làm sao? Hay là cô đi tìm người khác vậy.

Phan Quyên Quyên sức nhớ lời sư phụ dặn trước lúc lên đường. Thần thủ tánh nết cổ quái vô cùng, đối phó với lão phải dùng cách dữ dằn mới được.

Đang từ thái độ hòa nhã nàng liền vụt đổi giọng:

- Lời của các hạ thật chẳng cảm tình thông lý. Ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây tầm thầy, mục đích để trị bệnh nguy. Thầy trò các hạ chẳng lẽ không có một chút lòng trắc ẩn trong lương tri sao?

Gã đại hán cũng tức giận đáp:

- Đối với lũ người Trung Nguyên các ngươi thì cần gì phải có lòng trắc ẩn cho uống? Không phải lái nhai nhiều lời. Mau đánh xe đi khỏi chỗ này.

Phan Quyên Quyên mắt đỏ hung quang:

- Ta không đi thì sao?

Gã đại hán lắc người vọt đi chắn đến sát cửa động, vừa có thể chặn đường tiến của đối phương, vừa có thể rút lui một cách an toàn nếu đối phương động thủ. Đoạn quát:

- Người muốn gì?

Phan Quyên Quyên bật từng tiếng:

- Bản cô nương muốn tìm cho được Thần Y.

Đột nhiên gã đại hán bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực ập về phía gã.

Trong cơn bất phòng người gã chao về một phía, hốt hoảng la lên một tiếng, tả chưởng đồng thời tung ra phản kích.

Phan Quyên Quyên cười khẩy, tay phải khoanh ra một trảo.

Thế chưởng của đại hán chưa hết đà đã bị Phan Quyên Quyên chộp cứng.

Nàng khẽ vận sức vận một chút, gã đại hán tưởng như bị một gọng kềm sắt siết chặt, đau đớn khôn tả. Mồ hôi hột trên trán toát ra như tắm.

Từ trong động đột nhiên vọng ra một giọng già nua:

- Buông gã ra!

Phan Quyên Quyên mừng thầm vội nói:

- Nếu như tôn giá không chịu chữa trị cho bọn tiểu nữ, tên này sẽ chết.

Dứt lời nàng giơ cao tay như chuẩn bị đánh xuống.

Thanh âm nọ lại vang lên:

- Được rồi! Đồ nhi, đưa bọn họ vào động.

Phan Quyên Quyên cả mừng, buông gã đại hán ra.

Ném lại nàng một tia mắt đầy oán hận, gã xoay người chạy vào động.

Phan Quyên Quyên mở rèm xe, nâng Hoa Sỷ Kiệt và Tư Đồ Không đoạn chậm rãi bước theo.

Lòng hang vừa hẹp vừa tối, chỉ đủ cho một người đi, giơ tay chẳng nhìn rõ. Phan Quyên Quyên tiến vào rất khó khăn.

Đi được hơn mười bước nàng chợt cảm thấy những làn gió lạnh buốt tạt vào mặt. rất buốt cả da.

Dù gan dạ nhưng nàng vẫn cảm thấy rùng mình, lồng ngực không ngớt phập phồng.

Bất thần tiếng xé gió rít lên kẹp theo ba luồng hàn quang bắn thẳng về phía nàng.

Lòng hang động chật hẹp, vô phương né tránh mà ba luồng hàn quang vẫn với một tốc độ cực nhanh xẹt tới.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thuật hồi sinh

Nhìn thấy ba vật sáng nọ sắp bắn đến nơi mà đôi tay đều bận kẹp người, dù muốn phóng chưởng đón ngăn cũng đành thúc thủ.

Cơ nguy biến linh tính thường nảy sinh, nàng lập tức hé miệng thổi phù ra một luồng kinh lực rất kinh mãnh, đẩy bắn ba đạo bạch quang phải đội ngược trở lại chạm văng vào vách đá vang lên những tiếng "kinh coong" chẳng ngớt.

Phan Quyên Quyên tuy mồ hôi lạnh lấm tẩm thấm ướt vạt áo sau lưng cũng cẩn thận từng bước mò lần vào.

Dần dần mũi đã thoang thoảng ngửi được một mùi thuốc, lòng hang trước mắt sáng rực lên.

Chui qua khỏi một toà cửa đá, cảnh tượng đã hoàn toàn cách biệt như hai thế giới xa lạ.

Sau thạch môn là một toà nhà đá vĩ đại, trong nhà chất đầy những loại thuốc lạ kỳ.

Nơi một góc của thạch thất, trên chiếc giường bằng đá một cụ già áo đen đang xếp bằng ngồi im nhắm mắt, trong miệng đang ngậm một nắm rễ thuốc màu đen, đối với việc Phan Quyên Quyên bước vào, dường như chẳng hề nghe thấy.

Phan Quyên Quyên lòng thầm nghĩ:

"Lão già này hẳn là Thiên Y Thần Thủ Phạm Hồi Thiên!"

Nàng đặt nhẹ Hoa Sĩ Kiệt và Tư Đồ Hồng xuống dưới đất đoạn cung

kính vái chào:

- Dám hỏi lão trượng có phải là Thiên Y Thần Thủ Phạm tiên bối chăng?

Lão già áo đen đôi mắt vẫn nhắm khít, đối với những lời hỏi của Phan Quyên Quyên chẳng buồn ư hử nửa lời.

Liên tiếp lên tiếng mấy lượt, lão già áo đen vẫn ngồi như tượng gỗ không nhúc nhích.

Phan Quyên Quyên kinh dị:

"Không lẽ lão vừa câm lại điếc?"

Nàng chợt nhớ đến lời của sư phụ đối với Thiên Y Thần Thủ không nên dùng lời cầu khẩn mà phải tỏ thái độ hung hăng.

Nàng vụt đổi giọng quát to:

- Này, Phạm Hồi Thiên, ta nói những gì ngươi có nghe chăng? Không lẽ ngươi vừa câm vừa điếc?

Lão áo đen vẫn giữ im lặng không một phản ứng, mường tượng không hề nghe thấy lời quát tháo của nàng.

Đợi thêm giây lâu, thấy lão già áo đen vẫn trơ trơ như cũ, Phan Quyên Quyên không dẫn được cơn giận, với tay ra sau lưng tuốt soạt trường kiếm cầm nơi tay.

Gã đại hán khi nãy từ nơi ngoài đường hầm chạy xông xộc vào thét to:

- Nữ tặc, mi định làm gì thế?

Lồng trong tiếng thét, một lượng kinh phong uy mãnh bắn vèo vào sau

lưng nàng.

Phan Quyên Quyên cấp tốc xoay người tống ra một chưởng:

- B៉ăng!...

Sau tiếng nổ là một tiếng “hự” mạnh, gã đại hán trần trùng trục khi này lão đảo té ngồi trên ngạch cửa.

Đôi mắt gã lúc ấy lồ lộ hung quang, trừng trừng nhìn lại phía nàng gầm lên:

- Nữ tặc, cấm mi không được hại đến sư phụ ta!

Bị đối phương không ngớt mắng là nữ tặc, Phan Quyên Quyên lòng càng phần nộ, nhắc cao trường kiếm, bất ngờ đâm vút vào ngực gã.

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng quát to:

- Dừng tay!

Vốn ra Phan Quyên Quyên chẳng có ý hạ sát gã đại hán sơn cước nọ, mà chỉ mượn đũa làm công cụ đe dọa, đo lường phản ứng của lão già.

Quả nhiên ông đã mắc kế nàng mà phải mở miệng lên tiếng.

Phan Quyên Quyên quay người lại cười lạt:

- Ta cứ ngỡ người thật là kẻ câm và điếc, chẳng dè người nói chuyện được hả?

Lão già áo đen đỏ mắt giận dữ hừ to:

- Cô vô cớ xông vào mật thất luyện đờn của lão phu còn định động thủ

giết người là ý gì?

Phan Quyên Quyên trở tay chỉ vào Hoa Sĩ Kiệt và Tư Đồ Hồng đang nằm dưới đất:

- Người đâu phải là mù? Hai người này nếu như chẳng bị Vạn độc tở nhện dính phải, ta đến tìm người làm gì?

Hoa Sĩ Kiệt nằm chèo queo dưới đất đưa mắt nhìn lão già áo đen trên giường đá, lại đưa mắt nhìn cô gái áo đen Phan Quyên Quyên, lòng nghĩ thầm:

"Lão áo đen cũng như thiếu nữ này, cả hai tánh nết đều rất mực quái đản, nếu hai bên mãi đôi co đấu khẩu với nhau, tất không tránh khỏi động thủ. Lúc ấy bất luận là ai thắng ai bại, đều bất lợi cho việc trị liệu nhện tở đang dính khắp trên người ta."

Nghĩ đến đây, chàng vội lên tiếng:

- Xin nhị vị bớt giận! Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt, không may bị chất tở nhện độc trói phải, xin lão trượng vì lòng nhân ban cho thuốc tiên để giải đi chất tở độc...

Phan Quyên Quyên xua tay lớn tiếng chận lời:

- Năn nỉ lão làm gì? Nếu như lão chẳng bằng lòng chữa, tôi sẽ đốt tuốt cả người lẫn thuốc cùng gian thạch thất này ngay!

Lão già áo đen ha hả cười vang.

Phan Quyên Quyên cười nhạt dẫn giọng:

- Người rượu dưng chẳng uống, uống rượu phạt. Đầu tiên bốn cô nương tử tể năn nỉ, người lại vờ câm giả điếc làm thính! Hừ! Giờ đây, ta ra kỳ

hạn cho người, trong vòng ba tiếng đồng hồ, nếu chẳng chữa xong chất vụn độc nhện tở dính trên mình các bạn ta thì... hừ hừ... coi chừng!

Thiên Y Thần Thủ Phạm Hồi Thiên cau mày trầm ngâm một lúc, đột nhiên giậm dữ quát to:

- Nếu như lão phu chẳng khứng chữa trị cho các bạn người, người làm gì được lão phu?

Phan Quyên Quyên giọng sắc như dao:

- Làm gì à? Cắt chiếc thủ cấp mi xuống tế sống cho các bạn ta trước!

Lời vừa dứt, ngọn trường kiếm trên tay xẹt thẳng vào giữa mặt lão ta, kèm theo tiếng xé gió ào ào.

Phạm Hồi Thiên giật bản mình kinh hãi, vội lách đầu sang một phía, mũi kiếm vừa vụn lướt vèo qua tai và cắm sâu vào vách đá phía sau lưng hơn mấy tấc.

Dường như mũi kiếm nọ đã vô tình chạm vào một đầu mối cơ quan, nên từ phiến vách đá nọ vang lên những tiếng nghiến ken két chẳng ngớt.

Và khoảnh khắc sau, tảng vách đá nọ bỗng xô dịch về một phía, để lộ ra một đường hở khá to.

Phan Quyên Quyên khẽ quét mắt nhìn vào, thấy bên trong từng đống xương khô cao ngất!

Nàng giật mình hãi thềm:

"Những đống xương khô kia..."

Phạm Hồi Thiên dường như đã đoán rõ ý nghĩ của nàng, ngửa cổ buông

ra một chuỗi cười ghê rợn:

- Những đụn xương khô kia toàn là xương người, do đấy mà tên là Khô Cốt Nhai! Bốn mươi năm nay, những kẻ lọt vào Bồn Xương Khô này, chẳng mấy ai sống thoát trở về, ngoại trừ một hạng người...

Phan Quyên Quyên cũng buông tiếng cười to cướp lời:

- Ta biết rõ là kẻ nào được sống sót trở ra!

Phạm Hồi Thiên mắt lộ đầy kinh ngạc:

- Nhãi con giỏi lắm! Mi nói thử xem?

Phan Quyên Quyên lại cười lạnh lạnh:

- Tánh nết mừng tượng như người, hào sảng và cương nghị, gặp cứng chẳng cong, xem chết như không...

Phạm Hồi Thiên buông tiếng cả cười, đồng thời nhả nắm rễ thuốc đang nhai trong miệng, phẩy tay đưa thẳng vào người Phan Quyên Quyên.

Tuy bận cùng đối phương đáp chuyện, nhưng Phan Quyên Quyên vẫn lưu tâm phòng bị từng cử động của đối phương.

Nắm rễ thuốc vừa bay ào tới, nàng lập tức vung tay áo phất rơi tất cả.

Nhưng nàng đã quên một điều là Hoa Sĩ Kiệt và Tư Đồ Hồng đang nằm cạnh bên chân, thành thử những cọng rễ thuốc nọ bị cái phất của nàng rơi lả tả khắp mình mấy hai người.

Phạm Hồi Thiên đôi mắt long đầy tia máu đỏ ngầu, trừng trừng nhìn lên mình Hoa Sĩ Kiệt và Tư Đồ Hồng không nháy mắt!

Phan Quyên Quyên cảm thấy có ý khả nghi vội xoay mắt nhìn xuống...

Những cọng rễ thuốc rơi trên mình Hoa, Tư hai người, lập tức biến thành một chất nước đen đặc, và từng sợi tơ nhện vạn độc cũng theo đó mà tan biến theo chất nước màu đen kia.

Hoa, Tư hai người bỗng dưng cảm thấy trên người mát lạnh, tứ chi liền nhẹ nhàng và cử động tự do.

Hai người không hẹn cùng lập tức ưỡn người ngồi dậy.

Phan Quyên Quyên trước hiện trạng ấy, rất đổi kinh ngạc, nhất thời cứ đứng thộn ra nhìn chăm chăm hai người.

Phạm Hồi Thiên bỗng tung mình xuống khỏi giường đá, nhảy đến bên cạnh Hoa Sĩ Kiệt, xoa tay cười hắc hắc:

- Lạ lắm! Lạ lắm! Linh dược thí nghiệm đã thành công!

Hoa Sĩ Kiệt chậm rãi đứng lên, vận thử công lực khắp châu thân, chất nước đen theo đó rơi lộp độp xuống quanh chân.

Chàng cảm thấy chất Vạn Độc tơ nhện trên người đều thoái hoá, không khỏi mừng rỡ, buột miệng khen thưởng:

- Tiên dược của lão tiền bối thật linh diệu...

Phạm Hồi Thiên khoát tay ngắt lời:

- Lão phu suốt mấy mươi năm nay, thuốc độc nào cũng trừ, nhưng chỉ duy nhất đối với chất cực độc "Vạn Độc tơ nhện" kia đành vô phương chữa trị. Hôm nay tình cờ thí nghiệm thử dùng độc phá độc cầu may, chẳng ngờ hoá giải được chất tơ nhện tối độc trên mình hai tên nhãi con nhà ngươi, khiến lão phu đến hoang mang như người nằm mộng.

Phan Quyên Quyên lạnh lùng xen lời:

- Té ra năm rưỡi thuốc người rải ra lúc này là độc dược à?

Phạm Hồi Thiên gật đầu cười đắc ý:

- Phải! Lão phu đã dự định nhóc con mi sẽ phất rơi số dược thảo ấy xuống đất, nên lúc ném ra, lão phu đã trù liệu kỹ càng góc độ và phương hướng, để vừa vắn rơi đúng lên mình hai người.

Tư Đồ Hồng vội đứng lên vòng tay hướng về Phạm Hồi Thiên vái tạ:

- Đa tạ đại ân Phạm lão tiên bối cứu mạng!

Phạm Hồi Thiên hừ lạnh nhạt:

- Ai mượn mi cảm ơn? Lão phu chán ghét những người mở miệng đầy lời giả nhân giả nghĩa!

Tư Đồ Hồng bị bẻ, đỏ mặt tưng hửng, cúi đầu thềm mắng trong lòng:

"Lão già áo đen này thật kỳ khôi rất mực!"

Chừng như nhìn thấu được tâm ý của Tư Đồ Hồng, ông cười lạt tiếp lời:

- Bé con bất tất phải thắc mắc tại sao tâm tình ta kỳ khôi quá đỗi, thật ra đâu phải vô cớ lão phu thù ghét những người nhã nhặn khiêm cung, mà chỉ vì trước đây lão phu bị hạng người giả nghĩa giả nhân đó hãm hại rất thảm thương. Cho nên mấy mươi năm nay phàm những ai vào Khô Lôu Nhai cầu y, nếu miệng mồm khiêm cung nhã nhặn, đều bị lão phu đầu độc giết chết.

Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn đồng xương khô cao ngút không khỏi rùng

mình ớn lạnh luôn mấy lượt, kinh ngạc thốt lời:

- Phải chăng những đống xương sau vách đá kia đều là nạn nhân do tiền bối hạ sát cả?

Phạm Hồi Thiên lạnh lùng gật đầu:

- Giết chết hạng người giả thiện giả quân tử ấy, chẳng phải đã giảm đi một số kẻ ác trên đời sao? Có chi là trái lẽ đâu?

Phan Quyên Quyên hứ mũi một tiếng xen lời:

- Đẹp luận điệu quái đản ấy đi, giờ đây người nên tức khắc dùng thuốc chữa trị năm người bạn bị thương của ta, nếu chậm trễ một chút, đừng trách sao ta chẳng dung tình!

Phạm Hồi Thiên lại trở lên một tràng cười đắc ý, nhưng không kém quái đản âm trầm.

Và chừng như không kềm hãm được niềm vui trong lòng, lão nhảy chơi chơi như đứa trẻ:

- Đạo ta đã có kẻ kế truyền rồi! Đạo ta đã có kẻ kế truyền rồi!

Lão bỗng dứt ngay tiếng cười, nhìn thẳng vào Phan Quyên Quyên đồng dục:

- Oắt con, có bằng lòng thừa kế y bát của lão phu chẳng?

Phan Quyên Quyên thăm sững sờ, nhưng liền lấy ngay lại bình tĩnh:

- Người hãy trị lành những người ta đã mang tới đây, muốn gì sau hãy nói!

Phạm Hồi Thiên gật đầu:

- Được!

Lão quay sang gã đại hán mình trần đứng bên thạch môn từ nãy giờ, lớn tiếng ra lệnh:

- Tên gốc vô dụng kia, còn đợi gì chẳng bằng những người ấy vào đây?

Gã đại hán sơn cước vòng tay cúi đầu dạ to một tiếng và quay ngoắt người chạy bay ra cửa động.

Chẳng bao lâu sau, gã lần lượt bồng tất cả năm người trên xe đem vào thạch

thất.

Năm người nọ không những bị vạn độc tư nhện dính cứng vào người mà còn bị chất độc xâm nhập vào cơ thể.

Người nào sắc mặt cũng đen bầm, hôn mê bất tỉnh.

Phạm Hồi Thiên quan sát bệnh tình một lúc khá lâu, kinh ngạc hỏi:

- Năm người này bệnh trạng khác hẳn với hai tên bé con lúc nãy, sao lạ thế?

Hoa Sĩ Kiệt nhanh miệng đáp ngay:

- Tại hạ nhờ được uống qua "Vạn niên tuyết giao hoàn", trăm độc chẳng phạm vào thân, nên Vạn độc nhện tư chỉ trói dính thân hình không thể động đậy, mà không phương hại đến nội tạng!

Tư Đồ Hồng cũng lên tiếng:

- Tại hạ cơ thể cũng kỳ trừ trăm độc, nên...

Phạm Hồi Thiên lắc đầu than dài:

- Năm người này sợ e phải dùng đến thuật Hồi Thiên rồi...

Phan Quyên Quyên hừ to:

- Cái chi là thuật Hồi Thiên? Hừ! Coi chừng ta lột phăng ba tiếng "Phạm Hồi Thiên" đấy!

Phạm Hồi Thiên như chẳng hề nghe thấy, nhắm mắt thở dài ảo não:

- Phạm Hồi Thiên ơi Phạm Hồi Thiên! Ai bảo người đam mê lấy chi danh hiệu ấy, giờ đây nếu chẳng cứu sống được năm người này, ba tiếng Phạm Hồi Thiên của ta chỉ còn cách trừ bỏ khỏi chốn giang hồ!

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong dẫn lòng không đậu. Vốn tâm tính thuần hậu, chàng lên tiếng khuyên lơn:

- Lão tiên bối cứ gắng hết sức mình, nếu chẳng cứu được họ, ấy cũng tại mạng số của họ đã dứt, còn có ai dám trách tiên bối đâu, hà tất phải khổ tâm như thế!

Phan Quyên Quyên cười khẩy:

- Đối với hạng người tự phụ này, không nên tử tế làm gì!

Phạm Hồi Thiên cười chua chát, chẳng nói năng chi, lại lần nữa cúi xuống khám lại châu thân năm người, đoạn nhắm mắt trầm tư nghĩ ngợi...

Giây lâu sau, chừng như sở ngộ được điều chi, vỗ tay mừng rỡ như điên,

từ trên vách đá rút xuống một thanh kiếm gỗ cầm tay, chậm chậm từng bước tiến đến chỗ năm người đang mê man.

Hoa Sĩ Kiệt cùng mọi người ánh mắt đều dõi theo từng cử động của lão thầy thuốc quái lạ...

Phạm Hồi Thiên đi đến bên cạnh Cái Bang chủ Địch Nhất Phi, mũi kiếm trên tay lập tức xoay động, chỉ thẳng vào tĩnh mạch trên cườm tay trái của Địch Nhất Phi.

Hoa Sĩ Kiệt kinh hãi quát lớn:

- Tiên bối định làm gì thế?

Phạm Hồi Thiên chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt vô cùng trang trọng:

- Ta cần giúp họ chết thật một lần!

Hoa Sĩ Kiệt càng hoang mang chẳng hiểu:

- Thật là chuyện lạ trên đời, người chết làm sao hồi sinh được?

Phạm Hồi Thiên cười tự phụ:

- Nếu người chết chẳng thể hồi sinh, còn đâu là thuật hồi thiên mà lão phu đã đặt tên đặt hiệu?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu chẳng tin:

- Người chết không thể sống lại, lão tiên bối hãy nói rõ diệu thuật hồi thiên ra sao, chúng tôi mới dám tin tưởng.

Phạm Hồi Thiên ha hả cười to:

- Trong huyết mạch của họ hiện giờ đều chứa đầy độc tố, cần phải loại bỏ chất máu ấy ra khỏi cơ thể, sau đấy rót chất máu không độc vào, mới có thể cứu được họ!

Phan Quyên Quyên gật đầu ưng thuận:

- Được rồi! Mọi việc xin tùy theo tôn ý. Nếu có bề gì đừng trách cô nương sao độc tay!

Phạm Hồi Thiên trịnh trọng và chậm rãi dùng kiếm khơi thủng mạch máu nơi cổ tay mỗi người, chặt hết chất máu trong cơ thể họ ra, đoạn bước vào một giang thạch thất khác, bưng ra một chậu máu tươi, cẩn thận dùng một ống trúc nhỏ bóng láng và trong suốt rót máu vào cơ thể từng người.

Tất cả ai nấy có mặt đều lặng im nín thở theo dõi từng động tĩnh của nạn nhân cũng như của lão thần y.

Không khí bỗng nhiên trầm động đến nặng nề khó thở...

Hai tiếng đồng hồ trôi qua chậm chạp và hồi hộp làm sao!

Trong thạch thất đang im lìm cơ hồ như cõi chết kia bỗng nhẹ nhẹ vang lên những giọng rên yếu ớt...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cắt tóc hoàn thân

Tàn Đông!

Gió bắc chùng như biết sắp sửa lui chân nhường lại cho Thần Xuân ngự trị, nên mắc sức lồng lộng thét gào khắp đỉnh cao rừng rậm.

Nơi quan ngoại Trường Bạch Sơn, tuyết từng mảng rơi trắng xoá, khắp không gian mù mịt chẳng thấy ánh sáng mặt trời.

Trọn sơn đỉnh đều bị phủ kín dưới làn tuyết dày đóng thành băng, trở nên những toà núi tuyết chập chùng chói lọi.

Giữa cảnh hoang vu mùa đông giá lạnh, trên sườn núi cheo leo trắng toát một màu, bỗng hiện ra một cỗ xe tứ mã rất hoa lệ, phăng phăng lướt trên mặt tuyết.

Sau lưng cỗ xe vun vút phóng theo ba thiếu nữ với sắc phục lục, trắng, hồng khác nhau, cùng mười hai gã đại hán chèn phục.

Tất cả đang cắm cổ phóng nhanh lên đỉnh Trường Bạch Sơn.

Đường núi đã bị tuyết lấp kín, càng tiến lên cao tuyết càng lấp dày đặc hơn.

Bốn thốt ngựa dù cố sức kéo chiếc xe, nhưng cũng vô cùng chật vật, từng bước xê dịch nhích dần lên.

Cuối cùng tuyết đã lút đầy bánh xe xuống sâu, vô phương tiến lên được.

Gã đàn ông đánh xe ngồi phía trước tuy không ngớt hò hét quát tháo, ngọn roi trên tay nện phăng, phất chẳng dừng, nhưng bốn thốt ngựa chỉ

ngựa cổ hí lên những tràng dài lồng lộng, cổ nhấc vó bước lên, nhưng rốt cuộc đành bất lực đứng im, vểnh tai, sừng bồm...

...

Trong xe đột nhiên vọng ra một giọng nói thanh thanh như khánh ngọc:

- Nơi đây còn cách Vạn Niên Băng Nhai độ bao xa?

Gã đàn ông đánh xe vội đáp:

- Bẩm giáo chủ, chúng ta đã vào địa phận Trường Bạch Sơn, cách Vạn Niên Băng Nhai chỉ còn độ năm dặm.

Giọng nói lúc nãy lại vang lên:

- Tuyệt sâu xe ngựa chẳng đi, bọn người mười hai người luân phiên nhau dùng cuốc xẻng khai đường cần nhất đêm nay phải đến cho kịp mục phiêu Băng Cung giữa Vạn Niên Băng Nhai!

Mười hai gã đại hán vận kinh trang kia lập tức vâng lệnh một tiếng, phân thành hai tổ sáu tên huy động cuốc xẻng trên tay vệt đường cho xe ngựa tiến tới.

Trời dần dần về tối, trên ngọn Trường Bạch Sơn trừ tiếng cuốc xẻng tinh toong, cùng tiếng ngựa hí rời rạc từng hồi ra, tất cả bốn bề đều hoang liêu vắng lặng...

Bỗng nhiên dưới chân núi lục tục xuất hiện bốn bóng người.

Bóng thứ nhất là một công tử sắc phục màu trắng, lưng giắt kiếm dài, chiếc mũ da trên đầu lúc ấy tuy bám đầy hoa tuyết, nhưng vẫn không che bớt được vẻ anh tuấn phi phàm của chàng.

Bóng thứ hai là một người áo đen, vóc dáng yêu kiều lướt đi như bay, không hề để lại một vết chân trên mặt tuyết.

Bóng thứ ba là công tử áo lam, phong tư như ngọc, mỹ miều anh tuấn, bám sát theo bóng đen, chân dường như lướt bồng trên mặt tuyết, không để lại một dấu vết, thuật khinh công thật đáng gọi vào hàng trác tuyệt.

Bóng thứ tư thân hình có phần khôi vĩ hơn, đầu bù mặt rộng, mày rậm mắt to, bộ râu dài bạc trắng trước ngực, bị phải tuyết bám đã đóng dề lại như một khối băng lừng lừng dưới cằm.

Bốn bóng người đang phăng phăng lướt đi lên đỉnh Trường Bạch Sơn, bóng trắng đi đầu bỗng hãm ngay tốc độ đứng lại, tay chỉ lên mặt đường, kinh ngạc thốt lời:

- Trên sơn đạo dường như có xe ngựa vượt qua, chẳng lẽ có người lên núi trước chúng ta?

Bóng thứ hai hơi khom người xuống quan sát kỹ lưỡng vết tuyết trên mặt đường, đoạn gật đầu tán đồng:

- Tuyết đóng trên đường bị người vệt mở, chứng nhận là người lên núi đi bằng xe ngựa không còn nghi vào đâu!

Bóng thứ nhất có vẻ lo âu:

- Vậy chúng ta phải vượt nhanh thêm, cần phải trước giờ tý đêm nay đến cho kịp Vạn Niên Băng Nhai...

Bốn người lập tức gia tăng thêm cước bộ, vun vút bắn mình lên sơn phong.

Độ hai giờ sau, các người đã đến gần một bờ núi cao mút như vách thành.

Bốn người cùng dừng bước, đưa mắt nhìn lên đầu bờ...

Bờ đã cao lại nhẵn thín như gương, ước lượng chiều đứng có hơn hai mươi trượng, dưới chân bờ vắng vắng vọng lại tiếng người lao xao.

Bốn người lập tức nín bật, nghiêng tai nghe ngóng.

Giọng một thiếu nữ vắng vắng vọng lại:

- Bẩm giáo chủ, đã đến Băng Cung rồi, chúng ta nên vào bằng xe ngựa hay không?

Giọng một nữ nhân oai nghi hỏi lên:

- Cửa vào Băng Cung có bị tuyết đóng kín không?

Lập tức có tiếng trả lời:

- Bẩm giáo chủ, cửa vào không có tuyết đóng, dường như có người vừa qua!

Giọng uy nghiêm của nữ lang lúc nãy lại vang lên:

- Vậy ba đồ nhi xông vào Băng Cung trước, lục soát thử xem, nếu gặp ai bên trong, lập tức giết chết cho sư phụ!

Tiếng ba thiếu nữ cùng vọng lên một lúc:

- Xin tuân lệnh sư phụ!

Lập tức có ba người thấp thoáng dưới chân bờ rồi mất hút.

Nhóm bốn bóng lúc nãy ẩn mình nơi một bờ cao về hướng trái, đôi mắt

nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Nhờ vào ánh tuyết phản chiếu, nên dù đêm khá tối họ vẫn nhìn thấy nơi dưới chân bờ lúc nhúc hơn mười bóng người.

Một trong đoàn bốn người liền dùng truyền âm nhập mật bảo ba đồng bọn:

- Chúng ta nên tìm cách cấp tốc đột nhập vào Băng Cung xem ai đã vào trước

rồi!

Ba người nọ đều gật đầu đồng ý, nắm mọp sát đất, từ phía trái của bờ vực dùng phép xà hành bò lặn vào Băng Cung.

Vị trí của Băng Cung ở dưới bờ cao, nơi cửa vào có một phiến đá ngàn cân đã được người xô sang một phía.

Bốn người với một thân pháp nhanh như điện xẹt lao vọt vào trong.

Dẫn vào Băng Cung là một đường hầm dài và chật hẹp vô cùng, đã thế lại tối om như bưng, giữa bàn tay cũng chẳng nhìn thấy!

Các người mò mẫm trong bóng tối mãi có hơn 20 trượng, vượt qua thêm 2 tầng cửa đá, mới thấy được cảnh tượng khác lạ trước mặt.

Phía sau tầng cửa đá có vẻ sáng sủa hơn, bốn người vội nép mình ngoài ngạch cửa phóng mắt nhìn vào...

Bên trong là một toà thạch thất to lớn, phương viên có trên mười trượng rộng...

Bốn bên vách đá treo bốn ngọn đèn pha lê tù mù nửa sáng nửa tối.

Bốn góc nhà có đặt bốn chiếc giường đá, trên mỗi giường cắm hai thanh trụ

sắt.

Mỗi thanh trụ lại xiềng cứng một người, tóc râu xồm xoàm.

Trên mình mỗi người quấn đầy vô số rắn con, lúc nhúc như dòm bọ.

Thịt da họ phần lớn đã bị bày răn gặm nhấm sạch trơn, lăm nơi trơ xương ra trắng hếu...

Bốn người nhìn thấy cảnh tượng ấy đều rợn gáy đứng tim.

Đột nhiên từ bên trong thạch thất vang lên tiếng dấm đá giao tranh.

Bốn người cùng đưa mắt nhìn về hướng tiếng động, dường như phát ra từ gian thạch thất thứ hai.

Lập tức cả bốn quan sát động tĩnh bốn bề xung quanh rồi cùng bản mình về phía ấy.

Đột nhập được vào gian thạch thất thứ hai, cảnh tượng nơi đây chẳng khác chi tầng thạch thất bên ngoài, nhưng tuyệt chẳng thấy ai giao đấu với nhau cả.

Bốn người đưa mắt nhìn kỹ những nạn nhân trên giường đá, mặt mũi có thể lờ mờ nhận ra, họ toàn là những tay cao thủ võ lâm và có lẽ đã chết khá lâu!

Sau cơn kinh ngạc, họ cũng định thần lên mình vào tầng thạch thất thứ ba.

Bây giờ tiếng giao đấu sát phạt lại vang lên ở từng thạch thất thứ tư...

Cứ như thế, họ liên tiếp đột nhập tất cả chín tầng thạch thất vẫn không tìm ra người giao đấu nhau ở đâu, và mỗi gian thạch thất đều bày biện như nhau: xác chết và bày răn lúc nhúc như dòi...

Bốn người đang kinh ngạc đến tột độ, thành linh có tiếng ré vang kinh hãi:

- Tửu Vũ thần công!

Tiếng ré vừa dứt, bức tường bằng trước mặt bỗng lung lay chấn động và nứt vỡ một mảnh to.

Từ nơi lỗ hổng ấy vọt ra ba bóng người.

Cùng theo đó một vầng mưa bạc bay tấp theo họ.

Một trong nhóm bốn người, bỗng thoát mình nhảy tới chặn lấy lối lui của ba bóng nọ, đồng thời quát to:

- Các người còn định thoát đường nào?

Ba người đang thối lui kia giật bản mình quay lại thét hỏi:

- Mi là ai?

Người nọ lột phăng chiếc mũ da trên đầu xuống cười lạt:

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt!

Đột nhiên thấy Hoa Sĩ Kiệt xuất hiện chặn đường, ba người không hẹn cùng ò lên kinh ngạc đứng lạng một chỗ.

Sự xúc động quá mạnh đã khiến họ không sao thốt được thành lời.

Hoa Sĩ Kiệt sau khi nhìn rõ diện mạo ba người, cũng vô cùng sửng sốt!

Vì ba người ấy không ai khác hơn là ba nàng đồ đệ còn lại của Xà Hà Tiên Tử: Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân, và Trịnh Bội Hà.

Hoa Sĩ Kiệt lại cất tiếng cười gằn:

- Không ngờ nơi chốn này lại tái ngộ ba nàng.

Tạ Trinh Trinh cũng cười lạt đáp lại:

- Không ngờ mi còn sống đấy à?

Vị khách truy kích ba nàng, vội thâu nhanh luồng mưa rượu của mình, vỗ đùi cười hắc hắc:

- Không ngờ Hoa lão đệ cũng bươn bả kịp đến đây để dự phần náo nhiệt đêm nay, thật là tuyệt!

Nhìn rõ đối phương chính là Phong Trần Túy Khách, Hoa Sĩ Kiệt nửa mừng nửa ngạc nhiên vội hỏi:

- Lão tiền bối cũng an toàn rời khỏi Lạc Nhạn Phong đấy à?

Phong Trần Túy Khách liền mất hẳn nụ cười gật đầu:

- Chuyện đã qua thủng thỉnh nói sau, giờ đây cần kíp giết chết ba ả này trước

đã!

Tạ Trinh Trinh cười ngạo nghễ:

- Lão quỷ rượu, sợ e kẻ bị giết trước lại là mi đấy!

Phong Trần Túy Khách hếch mũi hừ to:

- Đêm nay lũ nhãi các mi muốn thoát khỏi Băng Cung, sợ cũng còn khó hơn cả lên trời, dù có giết chết cả lũ mi cũng chưa hả giận!

Hai tay đồng thời đẩy mạnh ra, một luồng chưởng đùn vào người Bạch Vân Vân, một đẩy thẳng đến Tạ Trinh Trinh.

Từ lúc thấy Hoa Sĩ Kiệt xuất hiện, Bạch Vân Vân cứ chăm chăm nhìn sững lấy chàng, chừng như có muôn vạn lời muốn càn trút cùng ý trung nhân.

Ngọn chưởng phong của Phong Trần Túy Khách tung ra, nàng may mắn chẳng phát giác, đến lúc hay được, chưởng kinh đã ép đến sát lưng vô phương tránh né.

Một tiếng thét đau đớn từ miệng nàng bật ra, cùng với thân hình bị đẩy văng ra xa hơn trượng.

Hoa Sĩ Kiệt nhanh như hổ đói vồ mồi, bản mình lao theo ôm gọn Bạch Vân Vân vào lòng.

Từ đôi môi hồng run rẩy của cô gái bắn vọt ra một ngụm máu đỏ loang cả vạt áo trắng trước ngực.

Hoa Sĩ Kiệt lo lắng hỏi dồn:

- Vân Vân, thương thế nàng có nặng lắm không?

Bạch Vân Vân sắc diện đã đổi sang màu xanh tái, lắc đầu thều thào:

- Tôi chẳng hề chi, Kiệt huynh mau đến trông chừng cha anh, chốc đây Xà Hà Tiên Tử bước vào, anh không còn cơ hội nữa!

Hoa Sĩ Kiệt móc nhanh ra một lọ con, đổ lấy một viên thuốc trị thương, nhét vào miệng Bạch Vân Vân rồi ôn tồn dặn dò:

- Cô uống thuốc này vào, ngồi yên điều tức một lúc sẽ khỏi! Cha tôi hiện giờ ở đâu?

Bạch Vân Vân vội đáp:

- Trong toà Bạch Cung phía trước kia!

Để nhẹ Bạch Vân Vân xuống đất, Hoa Sĩ Kiệt quay lại thấy Phong Trần Tuý Khách đang cùng Tạ Trinh Trinh đấu nhau kịch liệt, chưa phân định hơn thua.

Chàng liền gọi to:

- Lão tiên bối hãy tha cho bọn họ, chúng ta cần để dành sức đối phó với mục yêu cái sắp vào đây!

Miệng thốt chân đã bước lên về hướng vách băng vừa bị Tửu Vũ Thần Công của Phong Trần Tuý Khách làm nứt vỡ.

Vừa bước qua lỗ hổng, đặt chân vào Băng Cung, chàng chợt cảm thấy trước mắt hoa lên vì một bóng trắng khổng lồ ập tới.

Bóng trắng nọ chiều cao có hơn trượng, đôi bàn tay vĩ đại đang chồm vờn siết lấy cổ chàng!

Hoa Sĩ Kiệt tức tốc lắc người tránh sang bên cạnh, nhưng thế chộp của bóng trắng nhanh quá sức nhanh, cổ chàng cảm thấy như bị siết chặt giữa hai gọng kềm bằng sắt rắn, lạnh lẽo dị thường.

Trong cơn cùng cực kinh mang, chàng dốc tất cả công lực trên người vào thế chưởng chém mạnh lên cườm tay to lớn kia.

Sau tiếng "rắc" khô khan, đôi tay bóng trắng khổng lồ kia bị chém rụng, đôi cánh tay rơi lốc cốc xuống nền đá và bóng trắng cũng đồng thời đổ xuống.

Lúc ấy, Hoa Sĩ Kiệt mới có dịp nhìn kỹ bóng trắng khổng lồ kia, té ra là một tượng người tạc bằng cây.

Quanh tượng bị phủ lên một lớp tuyết dày, thoáng nhìn qua không sao phân biệt được là tượng cây.

Hoa Sĩ Kiệt không khỏi buồn cười thầm, phóng chân một cước đá phăng tượng cây văng ra xa.

Quét mắt quan sát khắp bốn bề Băng Cung, qua từng lớp sương trắng bưng lên mù mịt, chàng tờ mờ nhìn thấy nơi đấy hoàn toàn trống trơn...

Trong thoáng tia hoài nghi, chàng cất bước đi vào, chân vừa chạm xuống sàn nhà, liền nghe phát lên những tiếng rít ken két khe khẽ...

Chàng lập tức cảnh giác dừng ngay bước, lắng chờ động tĩnh...

Quả nhiên, giây phút sau, từ bên trong xông ra vô số thú lạ, đứng nấp hoặc chồm hồm hai chân, con nào cũng lom lom đôi mắt sáng rực nhìn về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt rúng động nghĩ thầm:

- Bầy quái thú dữ dằn này, tất có lẽ bị một cơ quan lợi hại nào đó ngăn cách, nếu một chút chẳng cẩn thận, tất phải sa chân vào tròng...

Đang lúc thờ người nghĩ cách vượt qua đột nhiên một giọng rên rỉ khe khẽ vọng vào tai chàng.

Hoa Sĩ Kiệt lại một phen rúng động, đón hương phóng mắt nhìn quanh, qua một lớp mỏng trắng đục, chàng nhìn thấy phía trước hướng trái của căn nhà, có một hầm băng nho nhỏ.

Trong hầm băng trông đứng một cây sào trắng, trên đầu sào treo dốc ngược một người, tiếng rên rỉ yếu ớt từ miệng nạn nhân thỉnh thoảng bật ra trong không gian...

Tuy chẳng nhìn rõ được diện mạo đối phương, nhưng linh tính đã báo trước cho chàng:

"Người nọ rất có thể là cha của ta!"

Chàng bất chấp sự hiểm nguy trước mắt, khẽ lắc người đánh vọt đến cạnh hầm băng.

Chàng vừa dậm bước, một con gấu trắng khổng lồ đã từ phía trước nhảy vồ

đến!

Hoa Sĩ Kiệt quát vang một tiếng, vung chưởng chém xả xuống chặn đầu.

Con gấu lập tức đầu mình phân thành hai đoạn rơi loong coong trên mặt đất.

Bây thú dữ đang im lìm đột nhiên như bị một sự thúc đẩy vô hình, đồng một lượt tới tấn công Hoa Sĩ Kiệt.

Trận diện bỗng phát động một cách dữ dằn, trước tình trạng Hoa Sĩ Kiệt dù tài cao mật lớn cũng phải thất sắc kinh hoàng.

Lúc ấy chàng mới vỡ lẽ con gấu trắng kia có lẽ là đầu đàn và vị trí nó đang ngồi là đầu mối phát động cơ quan.

Bao nhiêu đó đủ nhận thấy kẻ sắp đặt toà thạch thất này là một tay trí cơ thâm diệu, mà cũng là một tay thợ khéo léo tuyệt cùng.

Kể ra chàng ứng biến rất nhanh, cấp tốc rút phăng thần kiếm trên lưng khoa tròn một vòng, hộ vệ khắp châu thân.

Nhưng kiếm quang chẳng làm bày thú sợ hãi chùn bước mà trái lại cùng như thúc động chúng lao nhanh.

Một con cọp trắng với một thế vồ vừa nhanh vừa lạ lọt qua vòng kiếm quang và đưa vuốt tát mạnh vào bả vai trái của chàng.

Chợt cảm thấy đầu vai đau nhói, những chiếc vuốt sắc bén như móc câu kia đã cắm sâu vào da thịt, máu tươi liền đó xối tuôn ướt đầm cả một bên bạch bào.

Chàng cố nhịn đau, xoay nhanh mũi kiếm chém ngược vào chân hổ.

Rắc!

Con mãnh hổ lập tức đổ nhào xuống đất, một chiếc vuốt lìa khỏi thân mình chàng...

Ngay khi đó, một con sói trắng to dị thường lao ào đến sau lưng chàng há họng định đớp...

Hoa Sĩ Kiệt vừa nghe tiếng gió, lập tức xoay nhanh lại, mỏ thú vừa vặng tầm tay với...

Không một chút chậm trễ, chàng vung tay đâm ra một quyền như trời

giáng vào mõm sói.

Bịch!

Con thú bị đánh trúng nặng nề, chẳng sửa lên tiếng nào, chỉ văng bắn ra mút xa nằm im một chỗ.

Nhưng liền theo đó, hai bên hông phải và trái của chàng đều có họng thú đớp

tới...

Bị vây hãm giữa vòng vây, và địch thủ toàn là những con quái thú hung hăng chẳng kể chết, Hoa Sĩ Kiệt dù mắt lạnh tay lạnh, cũng không tránh khỏi máu đổ thịt rơi, vạn phần nguy cấp!

Đồng thời chàng đã nhận ra bầy ác thú đang vây quanh đều là những con thú tạc bằng một loại cây cứng chắc và chuyển động linh hoạt như vật sống.

Giả như tài nghệ chàng hơi kém, chưởng quyền chẳng được thần tốc lợi hại, tất không sao đánh ngã được chúng.

Lúc bấy giờ trên người chàng đã bị mấy vết trọng thương nhưng chưa sát được gần hầm băng một bước nào.

Cuộc khổ đấu kéo dài trên thời gian một tuần trà, bầy quái thú từ giữa hầm băng từng con từng con bổ đến vô phương đếm xiết...

Hoa Sĩ Kiệt trong tình trạng tới chẳng xong mà lui cũng chẳng được, chống ngấn đến mồ hôi lưng tuôn đầm áo ngoài...

Chàng kinh hãi than thầm:

“Nếu như cứ kéo dài cuộc đấu thế này, nếu không chết, tức cũng trọng thương giữa cơ quan hiểm độc. Ta phải làm sao đây?”

Đột nhiên cơ quan ngừng phát động, bầy thú đang vồ vập quanh người chàng cũng đứng trơ lại một nơi.

Từ đâu đấy vọng lên một chuỗi cười đanh ác:

- Mấy mươi năm nay, bao nhiêu cao thủ võ lâm xông vào toà băng thất này, đều không một ai sống sót! Nhóc con chẳng nhìn thấy những tay cao thủ võ lâm nơi nhưng toà thạch thất phía ngoài đấy chẳng? Sau khi ngã quy giữa cơ quan này, đều bị trói trên giường đá để chịu cực hình muôn rần phân thân.

Hoa Sĩ Kiệt giận dữ hét vang:

- Bọn họ mang tội gì mà bọn người nhẩn tâm giam hãm tại toà cơ quan này?

Giọng cười đanh ác nọ lại vang lên:

- Bọn họ còn định vào đây để hỏi Hoa Hán Thiên một điều bí mật trọng đại nhưng không một tên nào đột phá được toà cơ quan này.

Hoa Sĩ Kiệt dẫn giọng hỏi:

- Điều bí mật chi?

- Nhóc con, ta đi nói rõ cho mi biết à? Không đây một giờ nữa Hoa Hán Thiên mạng tuyệt, và sau giờ ấy đừng ai hòng biết rõ điều bí mật kia!

Hoa Sĩ Kiệt như bị chạm mạnh lòng tự ái, hào khí lâng lâng quát vang:

- Tại hạ không tin toà cơ quan tầm thường này lại có thể cầm chân nổi tại

hạ!

Giọng cười quái đản nửa âm nửa dương kia liên vang lên:

- Nhóc con ngốc quá chừng chừng! Dù mi có đột phá được những chướng ngại này, cũng chưa chắc đã hỏi được sự bí mật kia!

Hoa Sĩ Kiệt cười tự tin:

- Tại hạ có phương thức riêng để hỏi ra, không tin tôn giá cứ chống mắt chờ xem!

Giọng cười càng sắc súa khinh bạc:

- Giáo chủ chúng ta đã tận dụng trăm phương ngàn kế tra gạn Hoa Hán Thiên suốt mười mấy năm nay, vẫn không được lão hê môi nửa tiếng, nhóc con là hạng gì, dám khoe trương khoác lác như thế?

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong càng giận dữ:

- Nói như thế, mi quả là lũ chó săn chim mồi của mục yêu Bình Thiên Giáo Chủ phải chăng?

Giọng người nọ bỗng trở nên sắc lạnh:

- Hừ! Ranh con dám to gan sỉ nhục giáo chủ của chúng ta, tội mi đáng chết thảm dưới toà cơ quan này!

Liên theo đó, tiếng cơ quan lại xè xè chuyển động, bày thú lại bắt đầu vồ vập tấn công.

Lần nay so với lần trước còn hung hiểm vạn phần, bày quái thú từng đợt như sóng triều thác lũ đổ đến xung quanh.

Hoa Sĩ Kiệt càng phấn chấn trở thần công, quyền cước, kiếm chiêu không ngớt tả xông hữu đột.

Nhưng dần dần vòng vây càng thắt hẹp dần, Hoa Sĩ Kiệt khó phương xoay trở.

Sau một tiếng ào mạnh mẽ như cơn bão quét qua, chân trái của Hoa Sĩ Kiệt bị một con đười ươi bằng cây lao tới ôm chặt.

Và tiếp liền theo đó, chân phải chàng cũng bị một con vượn trắng giữ cứng chẳng buông.

Chàng định nhắc người lên thoát khốn, nhưng thân hình như bị đeo đá, nhắc chẳng lên mà ngã chúi ra trước.

Bốn chiếc vuốt thú đã cắm sau vào bắp vế, đau nhói cả người, khiến chàng hết phương vùng vẫy.

Hoa Sĩ Kiệt chán nản than dài:

- Tất cả hết rồi!

Bỗng nhiên ngay khi ấy, tiếng cơ quan xè xè chuyển động, Hoa Sĩ Kiệt đồng thời cảm thấy những con thú đè chặn trên người dần dần rời lỏng và xê dịch ra xa.

Chàng vội tung người dậy, thấy phía trước đang đứng sững một nữ lang áo trắng đang ném tia nhìn lo âu tha thiết về phía chàng.

Chàng liền vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ Bạch cô nương đã cứu mạng!

Bạch Vân Vân cười héo hắt, sắc mặt đượm nét nghiêm trang:

- Kiệt huynh không nên đa lễ, mau đến gặp mặt cha anh, để tìm hiểu việc bí mật kia! Tiểu muội dám nhích động cơ quan, phạm phải giáo quy, sợ khó thoát khỏi trừng phạt nặng nề của sư phụ...

Hoa Sĩ Kiệt xúc động và sốt sắng:

- Tại hạ hứa sẽ cứu cô nương thoát khỏi hang hùm để báo đền ơn trọng bấy lâu nay!

Từ dưới lòng Bạch Cung sâu thẳm, giọng nói quái đản nọ vang lên:

- Bạch Vân Vân, mi quả là to gan, dám nhích động cơ quan để tha mạng kẻ thù, đợi chốc giáo chủ đến đây, sẽ có phần thưởng xứng đáng cho mi.

Bạch Vân Vân biến sắc như vừa nghe qua án tử hình, vội xoay người phóng nhanh ra khỏi Băng Cung mất dạng.

Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn trở vào, thấy quái thú biến mất chẳng còn lại một

con.

Chàng thở phào một tiếng và hấp tấp nhấc bước đến cạnh hầm băng.

Nạn nhân bị treo ngược trên ngọn sào trắng cắm giữa hầm băng kia là một cụ già tóc râu bạc phếu, trên mặt cùng khắp người chẳng chịt đầy vết sẹo của đòn vọt cực hình, thân thể đã khô cứng, hơi thở đang mỏng manh như đường tơ.

Từ bé thơ đến lớn chưa hề gặp mặt cha, giờ phút này chàng vô cùng hoang mang xúc động, chẳng hiểu cụ già khốn khổ trước mặt có phải là cha chàng hay không!

Vội rút phăng ngọn Thất Độc Thần Kiếm, chàng cắt đứt tất cả xiềng xích trói buộc quanh người cụ già, phóng ra một luồng chưởng lực ôn nhu nâng cụ già vào tay và để nằm yên trên đất.

Cụ già cố gượng chút sinh lực đã tàn, nhe răng mắt nhìn sững Hoa Sĩ Kiệt, và đột nhiên trong ánh mắt lơ đãng mất sinh khí ấy, bỗng rực sáng lạ kỳ, đôi môi mấp máy như muốn nói điều chi...

Hoa Sĩ Kiệt vội khum người xuống hỏi:

- Lão trượng có phải là lão tiên bối Hoa Hán Thiên chăng?

Cụ già rất mực kinh ngạc, đôi mắt càng chiếu sững lấy chàng gật đầu yếu ớt.

Hoa Sĩ Kiệt xúc động cực cùng, vội quỳ xuống nghẹn ngào:

- Cha...!

Tiếng "cha" thốt ra với tất cả thương yêu, tất cả tủi nhục mà bao năm trời nay chàng ủ kín trong lòng.

Tiếng "cha" ngẩn ngui, nghẹn ngào nhưng chất chứa muôn vạn ý tình trĩu mền xót xa...

Cụ già sau cơn kinh ngạc, khoé mắt già nua bỗng rưng rưng hai hạt lệ lăn lăn, nhưng giọng đầy cảm xúc:

- Con... Hoa Sĩ Kiệt... đấy à...?

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu lên, nước mắt đã đầm đìa khuôn mặt tinh anh, chàng nhẹ gật đầu thốn thức:

- Con bất hiếu, chẳng sớm đến cứu cha được...

Cụ già mấp máy đôi môi chẳng ngừng, sắc mặt đang tàn tạ bỗng bừng lên hoan lạc, ngạc nhiên, cổ thều thào qua hơi thở đứt đoạn:

- Con... con... vén tay áo... phải... lên...

Hoa Sĩ Kiệt tuy rất lạ lùng nhưng cũng vén nhanh tay áo lên theo ý cha muốn.

Cụ già trên đôi môi nhạt tái thoáng nở nụ cười âm đạm:

- Vết son... năm cánh... hoa mai... quả... quả đúng... là Kiệt nhi...

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong, vội nhìn xuống bắp tay phải của mình, quả nhiên có một bớt son hình hoa mai năm cánh.

Chàng không bao giờ để ý trên tay mình có vết son hình hoa mai như thế, đột nhiên khám phá ra vết tích kia, chẳng khỏi ngạc nhiên nhìn sửng!

Cụ già cố dồn tàn lực vào những tiếng trời cuối cùng:

- Con... phải... tìm đến... Băng... Quốc...

Ông ngừng lại một lúc để lấy hơi và tiếp:

- Vì... cha... báo thù!

Hoa Sĩ Kiệt mắt đăm lẹ gật đầu xúc động:

- Con quyết báo thù cho cha đến cùng!

Cụ già lại nở nụ cười héo hắt:

- Mau... đến... ngay... Thanh Hải... “Thê Hà Cốc”... tìm chiếc “khoá ngọc” mở... kho băng...

Hoa Sĩ Kiệt đau đớn nhiều hơn vui mừng:

- Chiếc “chìa khoá ngọc” mở băng khối của Băng Quốc hiện tại ở Thê Hà Cốc? Con sẽ...

Hoa Sĩ Kiệt còn trù trừ lựa lời, thì sau lưng chàng thành linh vang lên một giọng cười nhạt:

- Hay lắm! Rốt cuộc lão già khốn mi cũng phải thổ lộ ra điều bí mật chôn dấu từ mấy chục năm nay!

Hoa Sĩ Kiệt giật bản mình, vội đứng phắt dậy xoay nhanh người lại, đón hướng nhìn ra.

Từ ngoài cửa chậm rãi bước vào một người đàn bà áo trắng vóc dáng khoan thai, nhưng từ sau vuông lựa hai ánh mắt ngời ngời như điện lạnh đúng là Xà Hà Tiên Tử.

Trên tay bà đang kẹp cứng Bạch Vân Vân, sắc mặt nàng lộ đầy vẻ đau đớn, chừng như vì huyết đạo châu thân bị chế cứng.

Phía sau lưng Xà Hà Tiên Tử là mười hai gã đại hán vận kinh trang.

Vừa nhìn thấy Xà Hà Tiên Tử, Hoa Sĩ Kiệt đã nghe lửa giận bùng bùng bốc dậy, tả chưởng tung vèo ra cùng với tiếng quát nức căm hờn.

Xà Hà Tiên Tử thấy chưởng kinh của đối phương với một lực đạo đồ núi phá rừng ào ào phủ đến tấn công, bà khẽ nhếch môi một tiếng, tay áo trắng nhẹ nhàng phất lên, hoá giải chưởng phong của chàng tiêu tan mất.

Bà lập tức trao Bạch Vân Vân cho một gã đại hán đứng gần đấy, ra

ngghiêm lệnh:

- Người mau đưa Bạch Vân Vân về Xà Yêu Hồ, dùng hình phạt “Ngũ xà thích hồn” để trừng trị ả, kỳ dư mười một người kia, cùng lượt ra tay cấp bách chế phục cho kỳ được thẳng ranh ấy, để mau cùng bốn giáo chủ gấp rút đến Thanh Hải Thê Hà Cốc lấy chiếc chìa khoá ngọc mở bằng khoá...

Hoa Hán Thiên nghe xong biến sắc, thều thào với hơi sức mòn dần:

- Kiệt nhi... mau... đi ngay! Chiếc... chìa khoá ngọc... tuyệt... không nên... để rơi vào... tay... tay của mụ...

Hoa Sĩ Kiệt nghiêng răng cắn phẫn:

- Con phải giết mụ yêu phụ ấy trước để thay cha báo thù!

Ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay chàng liền đó khua động lao bắn về hướng Xà Hà Tiên Tử.

Từ phía sau lưng bà, mười một gã đại hán lập tức phóng ra binh đao vũ động, nhất tề ngăn chặn ngọn Thất Độc Thần Kiếm của chàng.

Ánh xanh biếc của Thất Độc Thần Kiếm chỉ nhoáng lên một vòng, những tiếng “lách cách” liên tiếp vang lên, bảy gã đại hán trong bọn, trên tay khí giới gãy thành hai đoạn.

Mười một gã đại hán sắc mặt đều như chàm đỏ nhất tề lui bắn ra sau ba bước!

Xà Hà Tiên Tử thấy vậy vô cùng kinh ngạc.

Hoa Sĩ Kiệt miệng hừ lên một tiếng, ngọn kiếm thứ hai đã hoả tốc rướn tới như gió cuốn mưa tuôn.

Chiêu thứ hai chàng đã dùng tuyệt chiêu “Sưu Hồn”, thức kiếm thứ hai trong Thất Độc Thần Kiếm.

Bảy đạo lục quang vừa thoáng hiện, tiếng kêu thảm thiết đã vang động cả lòng hang, ba tên trong bọn đại hán cả đầu lẫn vai bị xả lìa xuống đất.

Tám gã đại hán còn lại đều thoát lui kinh hãi.

Họ không hiểu Hoa Sĩ Kiệt đã dùng kiếm pháp nào mà chỉ trong một chiêu giết luôn giết luôn ba cao thủ...

Nhất thời họ đều bàng hoàng thất sắc, mặt nhìn nhau quên cả việc ra tay sát

địch.

Xà Hà Tiên Tử giận đến khoé mắt tròn xoe quát lên lạnh lạnh:

- Lũ người chưa chịu ra tay, định đứng đó chịu chết đấy à?

Tiếng quát của giáo chủ chúng, khiến cả bọn như sực tỉnh cơn mê, cùng vội nhắc bước công hãm.

Hoa Sĩ Kiệt kiếm thức vụt như giông, gió quét ào ào ra bốn hướng.

Lại một loạt tiếng réo gào thê thảm, thêm hai tên trong bọn bị loại ra khỏi vòng chiến đứt thành đôi đoạn.

Nhưng trước thâm uy của Xà Hà Tiên Tử, sáu tên còn lại dù sợ đến tháo chạy mồ hôi cũng chẳng dám tẩu thoát, gượng gạo vung kiếm xông lên vây chặt Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Xà Hà Tiên Tử thấy Hoa Sĩ Kiệt không còn rảnh tay để bảo hộ cho Hoa Hán Thiên, nhếch môi cười âm trầm, nhẹ bước xê đến bên cạnh Hoa Hán

Thiên.

Dù hơi thở chỉ còn thoi thóp, nhưng Hoa Hán Thiên vẫn cố nường mắt nhìn xem Hoa Sĩ Kiệt đang trở oai thần ác chiến cùng đám cao thủ Xà Yêu Hồ!

Nhận thấy con mình thân đầy tuyệt kỹ như thế, Hoa Hán Thiên không khỏi thăm tợ mẫn, khoé môi khẽ điếm nét cười hân hoan...

Kịp khi thấy Xà Hà Tiên Tử từ từ xông tới với vẻ mặt đầy sát khí, ông không khỏi biến sắc, cái sắc biến thoang thoảng cùng sức cùng lực tận.

Xà Hà Tiên Tử khanh khách cười rùng rợn:

- Hán Thiên chớ sợ, chỉ cần người nói rõ cho ta biết bản hoạ đồ đường lên Băng Quốc cất giấu nơi nào, ta sẽ tha người tức khắc!

Hoa Hán Thiên nhắm mắt lắc đầu.

Xà Hà Tiên Tử càng cười lên ghê rợn:

- Mi không sợ chết à?

Hoa Hán Thiên vụt trợn mắt, quát trong giọng thều thào:

- Sợ... chi?

Xà Hà Tiên Tử rít lên:

- Chỉ cần điếm trên mình mi vài chỉ, ta sẽ lập tức làm người vô năng lực chuyện trò. Lúc ấy dù người có muốn nói cho con người nghe cũng chẳng xong.

Dù sức hơi đang cơn tàn tạ và sắp thoát đi khỏi cơ thể, nư giận ngùn ngụt

đã làm cho tóc râu ông dựng đứng lên mấp máy môi định thốt, nhưng sức đã mòn thanh âm không sao thành tiếng.

Nhưng qua sắc diện vẫn đọc được ý nghĩ căm thù tuyệt độ của ông đối với Xà Hà Tiên Tử, hận không cấu xé bà ra thành trăm mảnh mới thoả lòng.

Xà Hà Tiên Tử bỗng dưng thay đổi thái độ:

- Hán Thiên, một đêm phu thê ngàn đêm nghĩa, nghĩa tình chồng vợ tựa biển sâu. Những khổ cực người chịu đựng bao năm nay, chính là tự người chuốc lấy. Tại sao cứ mãi giữ kín mà không đem sự bí mật của Băng Quốc nói cho ta nghe? Nào ta có dạ hại người đâu! Ta đã biết rõ Phong Trần Túy Khách trộm linh đơn ta từ trước, nhưng ta vẫn chẳng trở ngăn mà còn khiến mi kéo dài sinh mạng đến hôm nay...

Hoa Hán Thiên lúc bấy giờ giận đến tóc râu đều dựng ngược, một sức lực không biết từ đâu dâng lên, tay ông nắm chặt thành quyền vung vẩy loạn xạ giữa không.

Xà Hà Tiên Tử lại quát:

- Người phải chẳng đem đường đi nước bước đến Băng Quốc nói hết với lão Phong Trần Túy Khách?

Hoa Hán Thiên hậm hực lắc đầu.

Xà Hà Tiên Tử lại cười hỏi tiếp:

- Thế càng hay, nói mau, vợ chồng ta vẫn có ngày đoàn viên lại!

Nữ giận khiến Hoa Hán Thiên mũi muốn bắn khói ra ngoài, đáp lại bằng một nụ cười khinh bỉ.

Ngay khi ấy, từ sau lưng Xà Hà Tiên Tử đột nhiên vọng lên mấy tiếng kêu thảm thiết.

Bà vội quay đầu nhìn lại trận cuộc, kinh ngạc đến tròn mắt lặng im.

Bốn tên đại hán trong số còn lại bị Hoa Sĩ Kiệt loại ra khỏi vòng chiến đang giã đồm độp trên mặt đất.

Trước tình thế ấy, Xà Hà Tiên Tử càng nóng nảy, lớn tiếng hét:

- Hoa Hán Thiên, nếu người chưa chịu nói, ta sẽ giết người ngay!

Hoa Hán Thiên uể oải khép mắt lại, nhẹ buông tiếng thở dài.

Cùng lúc ấy, hai tiếng hét thê thảm vang lên, Hoa Sĩ Kiệt kiếm quang nhoáng động, sát hại hai tên đại hán, đoạn bắn người về phía Xà Hà Tiên Tử.

Thì ra, trong lúc chàng bị mấy gã đại hán đeo cứng, nhìn thấy Xà Hà Tiên Tử xáp gần đến chỗ cha đang nằm, lòng chàng lo lắng muôn phần, nhưng mấy gã đại hán cứ liều lĩnh xông tới tấn công, khiến chàng không sao rời xa trận cuộc để phòng vệ cho phụ thân.

Trong cơn cấp bách, sát khí càng bùng lên, tuyệt học từng chiêu từng chiêu theo cơn phẫn nộ dốc ra như suối đổ, sát hại tất cả 11 tên đại hán trong loáng mắt.

Xà Hà Tiên Tử thấy 11 tên cao thủ của mình đều chết trong tay Hoa Sĩ Kiệt, lòng càng thêm kinh khiếp cho tài nghệ đối phương.

Vừa thoáng thấy Hoa Sĩ Kiệt lao tới, một ác ý vụt loé lên giữa cân não bà:

- Giờ phút này chẳng giết chết Hoa Hán Thiên còn đợi khi nào?

Tay trái lập tức phát ra một luồng chưởng lực hết lui Hoa Sĩ Kiệt lại ba bước, tay phải hoá tốc điểm nhanh vào yết hầu Hoa Hán Thiên một chỉ.

Hoa Sĩ Kiệt rúng động quát to:

- Yêu phụ dừng tay!

Lời quát chưa trọn, chỉ phong của Xà Hà Tiên Tử đã xẹt yếu hầu của Hoa Hán Thiên. Kẻ bạc số toàn thân co quắp lại run run mấy lượt và mắt trợn ngược lên tắt thở.

Thấy Xà Hà Tiên Tử sát hại cha mình một cách thảm thương, Hoa Sĩ Kiệt đau đớn đến suýt ngất đi được, gầm lên một tiếng thảm thiết, cả người lẩn kiếm liềm lĩnh bổ lao tới.

Xà Hà Tiên Tử trước thế điên cuồng thí mạng của chàng không khỏi thềm kinh hãi, hai tay áo phát động liên hồi vừa ngăn lấy thế công của đối phương, vừa tháo lui tránh tuốt ra xa năm bước.

Hoa Sĩ Kiệt lúc ấy đôi mắt long lên đỏ hoe, bắn ra hai tia sát quang dữ dội, thét vang như sấm động:

- Thù giết cha chẳng đội trời chung, hôm nay yêu phụ mi đừng hòng thoát khỏi Băng Cung một bước.

Lồng trong tiếng thét, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay đồng thời xia ra một chiêu “Xạ Nguyệt” lao thẳng vào ngực bà.

Xà Hà Tiên Tử hừ lên một tiếng lạnh nhạt, nhắc người xê sang một phía, năm ngón tay chộp trái trở lại nhanh hơn ánh chớp.

Hoa Sĩ Kiệt thế kiếm vừa rơi vào khoảng trống, lập tức hú lên một tiếng hào hùng, hé miệng phun ra một luồng hơi trắng, một vùng chu vi năm

trượng đều bị phủ lên một lớp băng mỏng.

Xà Hà Tiên Tử không chịu được, rung mình luôn mấy lượt nhủ thầm:

“Tên ranh này công lực Băng hàn trên người quả nhiên lợi hại, võ công của gã dường như tiến bộ khác thường...”

Đã quyết thí mạng với kẻ địch để báo thù cho cha, đồng thời với luồng công lực băng hàn vừa phát ra, Hoa Sĩ Kiệt chẻ một kiếm nối tiếp tủa ra đường sét chớp.

Xà Hà Tiên Tử vận song chưởng quạt ra hai ngọn kinh lực đón lại...

Khí kinh của song phương chạm vào nhau, lập tức vang lên những tiếng nổ âm âm như đất động núi nghiêng, toà sơn động Băng Cung rung rinh dường như muốn sập.

Cùng lúc ấy, ngoài Băng Cung phóng vào hai bóng người và hút hải lùi dần vào trong.

Xà Hà Tiên Tử vội liếc mắt nhìn sang, té ra là Tạ Trinh Trinh và Trịnh Bội

Hà.

Và phía sau họ có bốn người đuổi theo bèn gót, quyền kiếm tới tấp tấn công.

Tạ Trinh Trinh kinh hoàng gọi lớn:

- Xin sư phụ ra tay cứu đồ nhi!

Xà Hà Tiên Tử, Hoa Sĩ Kiệt đang đến độ quyết liệt giao tranh nhau bằng nội lực, chợt nghe tiếng hét khiếp hãi của Tạ Trinh Trinh, hai người

cùng lướt thâu hồi công lực, mỗi bên tháo lui một bước dừng tay.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn rõ bốn người đang đuổi theo vào kia chính là Phong Trần Tuý Khách, cùng Cái Bang Địch Nhất Phi, Tư Đồ Không, và thiếu nữ áo đen.

Thì ra, nơi tầng thạch thất bên ngoài, bốn người đại chiến cùng Tạ, Trình hai nàng.

Trước số đông địch thủ gấp đôi, mà người nào cũng là hạng cao thủ siêu đẳng, tài nghệ đều vượt trội hơn họ quá xa, nên qua trăm hiệp miễn cưỡng cầm cự, Tạ Trinh Trinh và Trịnh Bội Hà, sự thảm hại đã dần dần thấy rõ, tháo lui vào trong Băng Cung.

Hoa Sĩ Kiệt vội kêu lên:

- Xin bốn vị đừng đả thương vị cô nương áo hồng kia!

Thiếu nữ áo hồng tức Trịnh Bội Hà ném cho chàng một cái nhìn động đầy cảm kích.

Tư Đồ Không hừ lên một tiếng hỏi:

- Tại sao?

Hoa Sĩ Kiệt trước mặt đông người bối rối chẳng biết phải đáp thế nào, chợt nghe Xà Hà Tiên Tử gọi to:

- Hai con mau đến núp phía sau lưng sư phụ, kẻ nào dám động thủ, sư phụ sẽ giết gã ngay!

Câu nói ấy như khơi động thêm lửa hận của bốn người.

Thiếu nữ áo đen buông ra một tiếng cười sắc lạnh, xê lên một bước lớn,

ngọn trường kiếm trên tay chia thẳng ngay đầu mũi của Xà Hà Tiên Tử, dẫn từng tiếng một:

- Xà Hà Tiên Tử, nhượng mắt mà nhìn rõ cuộc diện hôm nay, nhắm có thẳng nổi chúng ta chẳng?

Xà Hà Tiên Tử cảm thấy đối phương trước mặt, từ giọng nói đôi mắt cho đến vóc mình đều rất quen, dường như đã gặp qua ở đâu nhưng không sao nghĩ ra.

Bà nhú mày hất hàm:

- Cô là ai, dám buông ra những lời lẽ như thế với bốn giáo chủ?

Thiếu nữ áo đen ngửa cổ cười lồng lộng, giọng cười lạnh lạnh như chuông vang, dội rền khắp Băng Cung.

Xà Hà Tiên Tử sầm mặt thét:

- Người là ai, tại sao lại cười?

Thiếu nữ áo đen dừng ngay chuỗi cười, giọng lạnh lùng như được bật ra từ sau lớp băng sương:

- Tên tuổi ta chẳng xứng để hỏi, nhưng lần này ta tạm tha cho, lần sau gặp mặt, đừng hòng tẩu thoát, còn gì chưa dứt đi cho rồi?

Trước lời lẽ đầy vẻ kiêu kỳ khinh miệt của đối phương, Xà Hà Tiên Tử chẳng khỏi nư giận ngút trào, âm trầm nhếch môi:

- Cô nương dám buông lời ngông cuồng như thế, tất phải thân đầy tuyệt kỹ, bốn giáo chủ hôm nay may mắn hội kiến cao nhân, mong được lãnh giáo đôi đường tuyệt học!

Thiếu nữ áo đen lại lần nữa buông tiếng cười lạnh lạnh:

- Ta đã bảo là tạm tha cho bà một lần, luôn cả hai tên đồ đệ của bà ta cũng tha luôn Nhưng chỉ có lần này mà thôi, mong bà đừng cưỡng lý ra tay, tự chuốc sự chẳng hay!

Xà Hà Tiên Tử nghe xong vô cùng thắc mắc, nghĩ thầm:

- Tại sao nàng chỉ tha ta có một lần mà chỉ duy nhất một lần thôi?
Nàng...

Trong nhất thời, Xà Hà Tiên Tử không sao đoán được đối phương là ai, chỉ cảm thấy trong ánh mắt nàng ngời ngời ngậm chứa một võ công cao thâm khó lường, khiến bà càng ngẩn ngơ thắc mắc.

Thiếu nữ áo đen chợt quát to:

- Chưa chịu rút đi, định ở đây chịu chết à?

Từ thuở xông xáo giang hồ đến giờ, chưa bao giờ Xà Hà Tiên Tử chịu lép vế trước một ai, bà giận dữ hét vang:

- Người là giống chi mà dám đòi tha mạng bốn giáo chủ? Hãy ném một
chỉ

này!

Tay phải liền theo đó nhấc lên, ngón trỏ túa ra một luồng chỉ kình xanh biếc, không đi thẳng mà uốn éo quăn quại tựa một con rắn nhỏ màu xanh, mổ nhanh vào “trung đỉnh huyết” của đối thủ.

Hoa Sĩ Kiệt đứng gần một bên lo lắng gọi to:

- Xà Yêu Chi! Cô nương tránh mau!

Thiếu nữ áo đen tựa như chẳng nghe thấy lời gọi của Hoa Sĩ Kiệt, nghiêm nhiên đứng yên một chỗ, thần sắc ung dung, nhưng chiếc áo trên người bỗng phồng lên như vừa được bơm hơi vào, hứng lấy ngọn Xà Yêu Chi của đối thủ.

Xà Hà Tiên Tử thấy kẻ địch chẳng tránh né mà còn đón thẳng ngọn chỉ độc đáo của mình chẳng bị thương tích chi. Quả là một sự kiện lạ lùng từ khi xuất đạo đến giờ bà chưa từng gặp qua.

Sắc mặt của bà không khỏi liên tiếp biến đổi, tháo lui luôn hai bước, hoảng hốt buột miệng:

- Người là ai?

Thiếu nữ áo đen bật cười to, đáp lại bằng một câu thách thức khác:

- Xà Yêu chỉ có chi đáng kinh người đâu? Giáo chủ cứ biểu diễn thêm lần nữa cho cô nương được kiến thức!

Thiếu nữ áo đen dám xuôi tay chịu lấy ngọn chỉ của Xà Hà Tiên Tử mà không hề hấn chi, không riêng Xà Hà Tiên Tử kinh hãi, mà Hoa Sĩ Kiệt và tất cả mọi người có mặt cũng đều hết sức lạ lùng.

Cố định tĩnh lại tinh thần, Xà Hà Tiên Tử âm trầm cười lạt:

- Kể ra cô nương cũng khá bản lĩnh, nhưng bốn giáo chủ không giết hạng vô danh tiểu tốt. Nếu như cô khai rõ danh tánh, bốn giáo chủ tạm treo mạng sống của cô lại lần sau!

Vì đã nhận thấy võ công cao siêu khó lường của đối thủ, Xà Hà Tiên Tử khôn khéo mượn lời ấy để tránh cùng đối phương một cuộc so tranh, mà phần thất bại chắc chắn sẽ ngã về mình.

Thiếu nữ áo đen đầu phải kẻ góc mà chẳng hiểu, nhếch môi cười lạt:

- Giáo chủ cần nhớ một điều là, lần sau gặp mặt lại, cũng là lúc tử thân đã đến gọi tên. Cút ngay!

Xà Hà Tiên Tử quét nhanh mắt khắp bốn phía trận cuộc, năm cường địch đều là hạng cao thủ xuất chúng đang lom lom mắt cọp đợi chờ, nếu như bà chẳng kèm lòng, gây lại chiến cuộc, tuyệt không sao chiếm được ưu thế!

Thiếu nữ áo đen đã bằng lòng cho mình thoát đi, còn đợi chi mà chẳng thừa cơ nhẫn nhịn tạm thời, chờ lúc chấn chỉnh lại thế lực sẽ tìm lại đối phương rửa hận.

Nghĩ đoạn, bà quay ra sau gọi Tạ Trinh Trinh cùng Trịnh Bội Hà:

- Các đồ đệ, chúng ta đi thôi!

Tạ Trinh Trinh ánh mắt bất chợt chạm vào tia nhãn quang của Xà Hà Tiên Tử, nàng cảm thấy sự phụ dường như đang mang một tâm sự u oán chi...

Quả là một hiện tượng mà từ lúc nàng theo hầu hạ sư phụ đến giờ chưa khi nào thấy qua!

Không ngờ bao lâu nay lừng danh là một nữ ma đầu cái thế, người nghe đến đã phát run, thế mà giờ đây lại gãy đổ dưới tay một thiếu nữ áo đen bịt mặt không tên không tuổi.

Xà Hà Tiên Tử định nhấc bước rời khỏi cục trường, thì Hoa Sĩ Kiệt đã cắp kiếm phóng tới chen lấy lối đi, nhếch môi cười trong tiếng rít:

- Nợ máu phải trả bằng máu. Bà đã hành hạ dày vò cha ta cho đến chết, hãy thanh toán mỗi nợ kia rồi hãy đi.

Xà Hà Tiên Tử vội khựng bước, u oán thở dài:

- Sĩ Kiệt, người thật muốn bức ta phải giết người chăng?

Hoa Sĩ Kiệt trợn trừng nạt to:

- Yêu phụ, khỏi lải nhải nhiều, nếm thử mùi Thần Kiếm của ta!

Lồng trong giọng thét, ngọn Thất Độc Thần Kiếm đã tủa thành bảy ánh hào quang phủ xuống đỉnh đầu Xà Hà Tiên Tử.

Vội phát mạnh đôi tay áo, phóng ra hai luồng tụ kinh đẩy vệt thế kiếm của đối phương bật trở về, Xà Hà Tiên Tử mắt long lên sắc khí, quát lên:

- Nghiệp chướng! Chẳng niệm đến tình mẫu tử thâm ân! Có lẽ người còn nhớ đến câu cổ huấn “Quân tử báo thù ba năm còn chưa muộn” đấy chứ?

Trước đây Hoa Sĩ Kiệt đã phong phanh nghe Xà Hà Tiên Tử là mẹ ruột của mình, nhưng bây giờ chàng quyết không tin cũng chẳng được.

Thì ra, Xà Hà Tiên Tử cùng Hoa Hán Thiên lén lút tư thông nhau đến mang thai, nên không hợp thức hôn nhân, nên sau khi sanh Hoa Sĩ Kiệt không lâu, Xà Hà Tiên Tử liền đem Hoa Sĩ Kiệt vứt vào một chốn hoang sơn, may nhờ người lượm được dưỡng nuôi, Nga Mi chưởng môn là Ngô Tịnh Chân Nhân tình cờ gặp chàng và tìm ra thân thế đầy bí ẩn của chàng, nên mới thu nhận làm đồ đệ.

Vì tham vọng muốn chiếm lấy khoá ngọc để mở băng khố của Băng Quốc, nên Xà Hà Tiên Tử đã quên cả nghĩa tào khang, giam cầm Hoa Hán Thiên vào Băng Cung để tra tấn bức bách ông phải trao chiếc chìa khoá ngọc ấy cho bà.

Qua mấy lần chạm mặt Hoa Sĩ Kiệt, bà nhận thấy chàng hao hao giống đứa con bà đã dứt bỏ độ nọ, nhất là chàng rất giống Hoa Hán Thiên lúc thiếu thời. Nhưng trước sau mãi không tra gạn được lai lịch chàng.

Kịp đến khi nghe lỏm được câu chuyện đối đáp giữa Hoa Sĩ Kiệt cùng Hoa Hán Thiên, bà mới xác thực tin tưởng Hoa Sĩ Kiệt là con đẻ của bà!

Nghe xong lời thú thật của Xà Hà Tiên Tử, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi lặng người, trù trù chẳng biết phải thế nào.

Đột nhiên, trước mắt chàng hiện lên cảnh tượng đồ sát máu me trên Kim Đỉnh Nga Mi đạo nọ, tai chàng đồng thời vang lên tiếng thều thào u oán của cha già:

- Con... nên vì cha mà báo thù...

Chàng vụt xoay mắt nhìn lại thể xác của phụ thân co quắp thảm thương trên mặt đất, khắp người ngang dọc vết sẹo vì tra tấn, máu tươi vẫn còn đọng qua khoé mắt, mép môi...

Đưa mắt nhìn lên, chàng thấy Xà Hà Tiên Tử ung dung rời bước khỏi cục trường.

Một nư giận bỗng từ đâu ùn ùn đổ đến, mắt chàng long lanh dữ tợn, miệng thét vang:

- Đứng lại!

Xà Hà Tiên Tử dừng bước quay lại nhìn chàng buồn bã:

- Con nhất định cùng mẹ một mất một còn chăng?

Hoa Sĩ Kiệt thiên tánh vốn trung hậu, trước lời lẽ của Xà Hà Tiên Tử, lòng chàng bỗng bùi ngùi chua xót...

Tình mẹ con thăm thiết!

Niềm cốt nhục thân yêu như những đợt triều dương từ đáy tâm tư cuộn cuộn dâng lên ý não.

Hai mươi năm trời mất lòng yêu thương của mẹ cha, chàng sống giữa cảnh ngộ cơ cực lạc loài, từng ngày từng ngày đếm lấy thời gian cô tịch, trưởng thành trong sự hận thù, trong chém giết hãi hùng.

Giờ đây khi tìm được mẹ cha, lại rơi vào một trạng huống thảm não éo le đến thế này!

Chàng mím môi buông tiếng thở dài, mắt chàng vụt ngời lên như cương quyết qua một sự kiện gì...

Rồi đột nhiên chàng lia mạnh thanh kiếm, tay kia túm gọn mớ tóc trên đầu...

Bứt!...

Ánh kiếm nhoáng qua, mái tóc trên đầu đã đứt lìa khỏi đỉnh đầu.

Chàng quăng vội mái tóc về phía Xà Hà Tiên Tử, giọng thành nghẹn ngào hơn là tiếng rít:

- Thế xác này kể như con đã hoàn lại cho người, tình mẹ con kể từ nay đứt đoạn. Lần sau gặp lại nhau, thù thầy hận cha không thể bỏ qua được!

Đứt lời, chàng cúi xuống xốc lấy thi hài cha, thất thế lao mình khỏi toà Bạng Cung đã ghi đậm một ấn tượng thảm thương vào tâm khảm chàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Điều cầm ai oán

Hoa Sĩ Kiệt sau khi rời khỏi Băng Cung liền tìm nơi mai táng xác cha, đoạn tất tả đến Thanh Hải Thê Hà Cốc để tìm lấy chìa khoá ngọc mở ngõ tiến vào Băng Quốc. Vì rằng bí mật về chiếc chìa khoá đã bị Xà Hà Tiên Tử nghe lỏm được, nên chàng phải tranh thủ thời gian đến Thê Hà Cốc hầu đoạt chiếc chìa khoá nọ để tiến vào Băng Quốc, luyện lấy một võ công tuyệt thế, làm phương tiện báo thù cho cha, cho ân sư, cho phái môn. Lúc ấy thời tiết đã vào lúc tàn đông, màu trời u ám một cách buồn bã. Hoa Sĩ Kiệt ngửa mặt nhìn sắc trời, đâu đâu cũng tuyết rơi trắng xoá, tuy mới ngả hoàng hôn, mà không gian đã tối xẫm một màu. Thành huyện Đại Thông phía xa xa trước tầm mắt đã le lói những đèn, rải rác chập chờn như những vì sao lạc. Chàng phỏng định lộ trình từ đó đến Đại Thông huyện ít nhất cũng hơn mười dặm, nhưng với bộ pháp của chàng hiện thời, chỉ loáng mắt là có thể đến ngay. Do đấy, chàng lập tức đề khí trở thuật khinh đẳng, phóng đi loang loáng. Độ thời gian hai tuần trà sau đã đến trung tâm thành phố của Đại Thông. Vì khí hậu lạnh lẽo, nên tuy còn sớm mà đường xá vắng tanh, phố phường phần đông đã cửa đóng then gài. Chàng dừng chân trước một gian khách sạn, giơ tay gõ cửa gọi người. Cửa tiệm két lên một tiếng và từ bên trong thò đầu nhìn ra một gã tiểu nhị mặt mày lém lỉnh. Hoa Sĩ Kiệt liền lên tiếng:

- Tại hạ định tá túc quý tiệm đêm nay!

Gã hầu phòng lắc đầu:

- Tệ điểm đã đầy khách, xin quý khách quan tá túc nơi khác. Dứt lời khép kín cửa lại. Hoa Sĩ Kiệt đành phải tìm tới tiệm khác, nhưng liên tiếp hơn mười gian khách điểm, nơi nào tiểu nhị cũng trả lời y như thế để từ khách. Tuyết đã bắt đầu rơi xuống khá to cục, gió bắc càng lúc càng lạnh đến cắt da.

Hoa Sĩ Kiệt vừa lạnh lại đói, trong dạ cồn cào dữ dội, bị cơn đói hoành hành, chàng không khỏi bực mình nổi nóng. Đến trước một toà khách điểm quy mô khá to, và tên tài phú cũng ra bên cửa khước từ vì hết chỗ, Hoa Sĩ Kiệt hết phương dẫn lòng được, thét vang:

- Dân Đại Thông huyện các người, sao lại rẻ rúng khách phương xa đến thế? Chẳng lẽ sợ tại hạ ăn quýt ở quýt hay chẳng?

Gã tài phú trước bộ vó hung hăng của chàng nhếch môi cười nhạt:

- Vì khách quan vận đêm nay chẳng may! Các khách sạn khắp huyện Đại Thông này, có lẽ đã sớm được người bao hết rồi!

Hoa Sĩ Kiệt nhú mày chẳng tin:

- Tên nào phát điên đi bao hết các khách sạn khắp thành chi thế?

Gã tài phú dáo dác nhìn quanh tỏ vẻ lo ngại:

- Khách quan nói nhỏ một chút, bằng không chuốc họa vào thân đấy!

Hoa Sĩ Kiệt càng nghe máu nóng xông lên:

- Tại sao? Sợ ai?

Gã tài phú lắc đầu thấp giọng:

- Có lẽ khách quan từ Trung Nguyên đến đây, vì ở xa xôi nên không biết gần đây có một việc to tát, cho nên tất cả khách sạn trong thành đêm nay đều bị người bao hết.

Hoa Sĩ Kiệt vì phần nộ mà một phần vì háo kỳ dẫn lòng hỏi tiếp:

- Chuyện đại sự chi thế?

- Nơi Trung Nguyên tất khách quan cũng nghe qua danh Thanh Hải Nhị Cốc, ba ngày nữa đây “Nhị Cốc” sẽ kết thân gia với nhau, chuyện ấy không phải là một việc to sao?

Gã tài phú ngừng lại như để lựa lời và tiếp:

- Đêm nay vừa đúng ngày Thanh Hải Tử Vong Cốc đi rước dâu ngang đường qua chốn này. Vì đường trường gió to tuyết lớn, nên đoàn nghênh thân tạm tá túc lại nơi này một đêm.

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong rúng động vội buông một câu ướm dò:

- Phải con gái của Tử Vong Cốc Chủ gả cho con trai của Độc Long Cốc Chủ chẳng?

Gã tài phú lắc đầu:

- Không! Độc Long Cốc Chủ không có con trai mà chỉ có một đứa con gái vồn vẹn!

Hoa Sĩ Kiệt bỗng lặng người ra, một cảm giác chua chát chột trào dâng lên đầu lưỡi ... Trước mắt chàng bỗng hiện lên một ánh mắt long lanh tình tứ, một nụ cười diễm lệ thiết tha, cuối cùng là một khuôn mặt trái xoan mịn màng khả ái. Tâm tư chàng nhẹ nhẹ vang lên một tiếng gọi thật êm đềm:

- Tư Đồ Hồng!

Quả vậy! Áo giác vừa qua kia là hình ảnh của Tư Đồ Hồng, cô con gái cưng của Độc Long Cốc Chủ. Chàng còn nhớ rõ mồn một trên chiếc thuyền nơi Xà Yêu Hồ, trên đường cái quan ngoài thành Chiêu Hưng, nàng đã hết lòng cứu giúp chàng, và cuối cùng trên đỉnh Lạc Nhạn Phong độ nọ, đôi mắt u oán của nàng đã nhìn chàng với bao vạn ý tình...

Qua trận biến cố khủng khiếp trên Lạc Nhạn Phong ấy, chàng bắt đầu mất đi tin tức về nàng. Rồi bỗng nhiên hôm nay, dùng một cái, tin tức từ cửa miệng gã tài phú thổ lộ cho chàng nghe khác chi tiếng sấm nổ chát chúa giữa đình đầu. Chàng bật ra một tiếng thở dài chán ngán: Ôi! Lòng người biến đổi quá nhanh ...” Bỗng dưng thấy kẻ đối thoại xụ mặt thở dài đứng lặng một nơi, gã tài phú ngơ ngác nhìn Hoa Sĩ Kiệt một lúc, đoạn đăng hăng cất lời:

- Cam thất lễ cùng khách quan, vì thiên kim tiểu thư của Cốc Chủ hiện ngụ tại nơi đây, chúng tôi bận rộn vô cùng, không thể hầu chuyện thêm quý khách. Xin quý khách chịu phiền tìm nơi khác tá túc!

Hoa Sĩ Kiệt đầu óc rúng động nghĩ thầm:

“Tư Đồ Hồng đã mấy phen cứu ta, hôm nay là ngày vu quy của nàng, có nên tìm gặp mặt của nàng lần cuối chẳng?” Đang tư lự, chợt nghe cánh cửa rít kệt lên một tiếng và đóng ập lại. Hoa Sĩ Kiệt bàng hoàng đứng bên ngạch cửa cảm thấy như đã đánh mất một vật gì, chàng không hiểu lòng mình lúc này ra sao! Lâu ... lâu lắm, chàng mới thất thểu nhấc bước, cửa tiệm thình lình lại mở toang và gã tài phú lúc nãy hấp tấp bước ra gọi to:

- Xin khách quan trở lại!

Hoa Sĩ Kiệt ngạc nhiên quay đầu dừng bước:

- Có chuyện chi?

Gã tài phú giả lả tươi cười:

- Tệ điểm có thể tìm ra một căn phòng để khách quan tá túc đờ đêm nay!

Hoa Sĩ Kiệt ngần ngừ giây lát, gật đầu:

- Tốt lắm, xin dẫn đường!

Hoa Sĩ Kiệt theo chân gã tài phú, xuyên qua mấy dãy phòng ốc, thấy khắp tiệm rộn rịp những thiếu nữ ăn mặc hoa lệ lẳng xăng lui tới, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy Tư Đồ Hồng. Chàng được gã hầu phòng đưa vào một căn phòng tuốt ở hậu viện. Sau khi chỉ rõ chỗ ngụ xong, gã hầu phòng mới vòng tay cung kính cáo lui:

- Xin khách quan vào trong tạm nghỉ, đợi chốc sẽ có người đem cơm nước vào. Vì hôm nay khách khứa quá đông, không thể ở đây hầu khách quan lâu được.

Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ gật đầu, bước vào trong, ngồi xề lên giường, bó gối trầm tư. Tuy cùng Tư Đồ Hồng vốn vẹn có ba lần gặp mặt, nhưng dĩ vãng đã đậm ghi trên tình cảm quá nhiều. Cơm nước xong xuôi, chàng buồn bã ngả lưng trên giường. Đêm lạnh tha hương, thêm một tâm sự ngổn ngang chất chứa, chàng cảm thấy một sự cô độc thấm thía vây bọc quanh mình, nước mắt tự dưng trào qua hai khoé, rơi thánh thót xuống lớp chăn bông ... Chàng khóc cho tình đời nghiệt ngã, khóc cho thân phận gian truân mà cũng chính khóc cho tương lai mù mịt. Trăn trở mãi với muôn ngàn ý nghĩ ngổn ngang, cho đến canh ba chàng mới thiu thiu chợp mắt. Giữa lúc mơ màng chợp đầu đấy thoang thoang vọng lại một điệu đàn buồn rười rượi. Tiếng đàn véo vắt nghe như hờn oán, như rên rỉ sầu thương. Hoa Sĩ Kiệt đang lúc trĩu nặng một tâm tư, bị phải giọng cầm ấy càng lai láng khơi động mạch sầu. Không sao ngủ được, chàng nghiêng tai lắng hồn theo điệu nhạc thể lương. Xen lẫn giữa điệu đàn thể lương, gióng lên một giọng ca não nuột, nghe như từng hơi nấc run hoà theo cung bậc bổng trầm:

“Cung đàn réo rắt vọng canh sương

Ai thấu lòng ai nỗi nhớ thương

Tâm sự trào tuôn chìm điệu nhạc

Lời ca nghẹn nức vỡ mười phương

Ước nguyện dù tròn hay chẳng trọn

Tình này vẫn mãi của tình quân”

...

Giọng đàn đã dần dần lắng tiếng rung, nhưng thanh âm nức nở vẫn đứt đoạn theo hơi gió đưa lại... Hoa Sĩ Kiệt băng khuâng lăm bẫm lại hai câu cuối:

"...Ước nguyện dù tròn hay chẳng trọn,

Tình này vẫn mãi của tình quân!"

Lời ca của cô gái này sao mà thấm thiết chung tình đến thế! Nàng là ai? Hay là Tư Đồ Hồng? Đột nhiên có tiếng gọi cửa bên ngoài, Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc nghĩ tiếp:

- “Đêm khuya ai lại kêu cửa thế này?”

Chàng vội bước xuống giường, xốc sửa lại quần áo chỉnh tề, đoạn bước ra mở cửa. Người gọi cửa là một thiếu nữ ăn mặc theo lối nữ tỳ, thấy Hoa Sĩ Kiệt liền dịu dàng thi lễ chúc phúc. Hoa Sĩ Kiệt cũng vội vòng tay trả lễ:

- Cô nương đêm khuya đến đây tìm ai?

Ả tỳ nữ trẻ tuổi cười tủm tỉm khẽ giọng gần như thì thào:

- Xin tướng công nói khẽ một chút, nô tỳ vâng lệnh tiểu thư đến thỉnh tướng công lập tức sang ngay, tiểu thư có việc cần thương lượng với

tướng công!

Hoa Sĩ Kiệt lạ lùng thấp giọng:

- Nhưng tiểu thư của cô là ai? Có quen chi cùng tại hạ?

Ả nữ tỳ cười ý nhị:

- Tiểu thư của nô tỳ chính là thiên kim của Độc Long Cốc Chủ danh rền miền Thanh Hải xưa nay!

Hoa Sĩ Kiệt bần mình vì xúc động:

- Tư Đồ cô nương vì sao biết tại hạ ở đây?

Ả liễu hoàn cười nhẹ:

- Lúc chiều tướng công đến đây tìm chỗ ngụ, bị gã tài phú khước từ bên ngoài cửa, câu chuyện giữa hai người đều bị tiểu thư tôi ở lầu trên nghe rõ cả, cho nên người mới bảo gã tài phú nhín lại một phòng này cho tướng công...

Hoa Sĩ Kiệt bàng hoàng vỡ lẽ gật đầu:

- Thế à? Lúc nãy người đàn và ca kia phải chăng là Tư Đồ cô nương?

Ả liễu hoàn khẽ gật đầu.

Hoa Sĩ Kiệt lại hỏi:

- Tư Đồ cô nương hiện giờ ở đâu?

Ả liễu hoàn để tay lên môi ra dấu chàng nhỏ tiếng một chút:

- Tướng công đừng nói to, bốn bên tai mắt rất nhiều, tướng công cứ lặng thinh đi theo nữ tỳ là gặp!

Dứt lời, quay mình đi trước dẫn đường, Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ nối gót theo sau. Xuyên qua mấy dãy phòng ốc, bước lên một toà lầu cao. Á liễu hoàn liền trở tay vào một gian phòng, thấp giọng thì thào:

- Tiểu thư tôi hiện ở trong ấy, mời tướng công vào!

Á liễu hoàn chấm câu bằng một nụ cười tinh ranh, đoạn quay bước đến bên cầu thang canh chừng. Hoa Sĩ Kiệt nhẹ đẩy cửa bước vào. Bên trong phòng bày trí thật hoa lệ, mền gấm nệm loan, cửa vừa hé mở, một mùi thơm thoang thoang của phấn son khiến chàng không khỏi dâng lên một cảm giác bàng hoàng, lồng tim mình nhịp mạnh. Một thiếu nữ áo tím đang ngồi tư lự trên chiếc giường nệm ốc xà cừ, thấy cửa phòng hé mở liền ngẩng đầu nhìn lên... Bốn ánh mắt vừa chạm nhau, thiếu nữ đã xúc động rú lên khe khẽ:

- Kiệt huynh!

Vừa gọi nàng vừa phóng xuống khỏi giường, sà vào lòng Hoa Sĩ Kiệt nghẹn ngào, vành mi rưng rưng lệ nóng:

- Kiệt huynh, phải chăng chúng ta gặp nhau trong cơn mộng?

Hoa Sĩ Kiệt trước sóng mắt rạt rào, trước tình yêu như triều dâng của Tư Đồ Hồng đã hết phương dẫn chế cõi lòng. Chàng nhẹ mơn man bờ tóc mây óng ả của nàng giây lâu sau mới nhẹ nhàng cất lời:

- Tư Đồ cô nương, chúng ta tuy không gặp nhau trong cơn mộng mà như mộng, vì nay mai đây...

Tư Đồ Hồng vụt ngẩng mặt, đôi mắt đắm lệ nhìn chàng như trách móc:

- Kiệt huynh đến giờ phút này mà vẫn còn gọi em bằng tiếng cô nương xa lạ ấy à? Gọi thử một tiếng Hồng muội có được chăng?

Hoa Sĩ Kiệt sao xuyên cả tâm tư, tiếng gọi được bật ra với tất cả niềm rung động:

- Hồng... muội!

Tư Đồ Hồng say sưa nhận lấy âm thanh tràn đầy yêu đương ấy, lim dim ánh mắt với tiếng thở dài não nuột:

- Tất cả trái ngang đều bởi tin đồn sai lầm mà ra, khiến tiểu muội sa chân vào trạng huống dở khóc dở cười này!

Hoa Sĩ Kiệt thắc mắc chẳng hiểu:

- Tin đồn chi mà sai lầm, khiến Hồng muội phải thốt lời oán trách như thế?

Tư Đồ Hồng lại chép miệng thở dài:

- Sau lần hội ngộ trên đỉnh Lạc Nhạn Phong, cha con em cùng một số đông cao thủ, được một vị lão hoà thượng bao mật, khoác áo cà sa trắng cứu ra khỏi phạm vi tàn phá của viên tạc pháo "Hoả Diêm Đơn", còn tặng thêm thuốc giải độc cho chúng tôi, duy chỉ có Kiệt huynh chẳng thấy tông tích đâu cả!

Nàng ngừng lại đôi giây để cố dẫn ngọn trào lòng rồi tiếp:

- Sau khi trở về đến Độc Long Cốc, người trong võ lâm đồn đãi lăng nhăng, có kẻ nói là anh đã chết trên Lạc Nhạn Phong, kẻ lại bảo anh bị Bình Thiên Giáo Chủ bắt đi và hạ sát. Cho nên cha em mới thuận gả em cho...

Hoa Sĩ Kiệt cười chua chát tiếp lời:

- Cho nên lệnh tôn mới cưỡng ép gả Hồng muội cho con trai của Tử Vong Cốc Chủ phải không?

Tư Đồ Hồng không vội đáp, trở tay vào chiếc áo đang mặc trên người rồi hỏi

lại chàng:

- Kiệt huynh có nhớ lần đầu tiên trên Xà Yêu Hồ chúng ta gặp nhau, tiểu muội mặc chiếc áo màu gì chăng?

Hoa Sĩ Kiệt rúng động nghĩ thầm:

"Đúng là chiếc áo màu tím này, giờ đây ngày thành thân đại hỷ mà nàng vẫn mặc chiếc áo đó, đủ thấy tình nàng đối với ta thắm thiết dường nào!"

Tư Đồ Hồng thờ dãi tiếp lời:

- Mặc chiếc áo cũ kỹ màu tím này, để chứng tỏ là lòng em đối với Kiệt huynh không bao giờ phai nhạt, dù rằng biển cạn hay sông mòn...

Hoa Sĩ Kiệt bồi hồi lặng người đứng yên một chỗ, chẳng biết nên xử sự ra sao? Trong khoảnh khắc, chàng liên tưởng đến người chàng yêu đương sâu đậm nhất của mình: Phan Quyên Quyên, chẳng biết nàng hiện giờ sống chết ra sao? Chàng nhớ đến cả Tần Hương Linh vì chàng mà tự sát. Hạ Uyên Uyên con gái của Băng Hồn Tiên Cơ bởi chàng mà bỏ nhà ra đi. Bạch Vân Vân cũng vì cứu chàng mà thọ khốn dưới tay của Xà Hà Tiên Tử... Giờ đây đèo thêm một nàng Tư Đồ Hồng, tất cả đều là những mối ân tình sâu đậm khó đáp, chàng biết xử trí thế nào cho vẹn tròn cả đây? Tư Đồ Hồng thấy Hoa Sĩ Kiệt đứng ngẩn ngơ một chỗ như kẻ mất hồn, liền bước đến kéo tay chàng gặng hỏi:

- Kiệt huynh, việc đã lỡ như thế, chúng ta phải làm sao đây?

Hoa Sĩ Kiệt như người vừa sực tỉnh, chớp mắt suy nghĩ, chốc sau mới đáp:

- Còn biết cách nào hơn, thôi thì xa mặt nhưng không xa lòng, cảnh ngộ đã xô đẩy như thế, Hồng muội nên an phận và bảo trọng sức khoẻ là hơn! Tư Đồ Hồng nghe xong sắc mặt liền tái trắng, vùng tay Hoa Sĩ Kiệt ra, mắt nhìn hờn trách:

- Té ra Kiệt huynh đâu có yêu tiểu muội!

Hoa Sĩ Kiệt thở dài giọng buồn buồn:

- Sao chẳng yêu? Nhưng ván đã đóng thuyền rồi. Hồng muội giờ đây là người của Tử Vong Cốc, tiểu huynh...

Tư Đồ Hồng khoé hạnh bỗng long lên, mắt bừng phần uất:

- Đồ hèn! Câm ngay miệng lại! Ai dám bảo tiểu muội là người của Tử Vong Cốc? Nếu như Kiệt huynh thật lòng yêu em, hãy đem em đi ngay!

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong như chạm phải luồng điện cao độ, cố giữ vẻ bình tĩnh đáp ngay:

- Hồng muội nên bình tĩnh lại một chút! Chúng ta phải dẫn đo ở vấn đề hậu quả. Chuyện này nếu đồn lan giang hồ, người đời sẽ phỉ nhổ Hoa Sĩ Kiệt này là kẻ vô sỉ cường đoạt dâu con của Tử Vong Cốc, có phải là...

Tư Đồ Hồng chua xót lắc đầu gào lên:

- Em van Kiệt huynh đừng nói nữa! Tiểu muội đã nghĩ sẵn một trong hai nẻo đường duy nhất để quyết định đời mình rồi!

Hoa Sĩ Kiệt vội hỏi:

- Hai neo đường ấy ra sao?

- Một là theo Kiệt huynh đến góc bể chân trời hầu sống qua những chuỗi ngày thơ mộng thần tiên.

- Còn con đường thứ hai như thế nào?

Tư Đồ Hồng ánh mắt chột rưng rưng lệ sóng, giọng thật là ảo não:

- Kiệt huynh cho em mượn thanh Thất Độc Thần Kiếm trên lưng, được chết trước mặt anh, em rất mát lòng!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu khó xử:

- Con đường thứ hai muôn vạn lần chẳng nên theo! Sâu kiến còn muốn sống thay hương chi là người!

Tư Đồ Hồng nghiêm ngay sắc mặt:

- Vậy Kiệt huynh đã bằng lòng đưa em đi trốn khỏi nơi đây?

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng khó xử, tuy chàng cũng rất yêu nàng, nhưng mối tình ấy không sâu đậm bằng Phan Quyên Quyên. Sự tình an bài trước mắt khiến chàng bối rối không biết liệu lượng thế nào cho ổn, chàng ấp úng mãi chẳng nên lời:

- Cái... cái chuyện đó...

Tư Đồ Hồng ngắt ngang lời chàng:

- Chẳng đó chẳng đây gì cả! Nếu lòng anh đã có bến neo rồi, chẳng quan hệ chi, tiểu muội cam lòng làm thiếp suốt đời nguyện hầu hạ bên chàng,

mau đưa thiếp trốn khỏi miệng hùm là hơn!

Và chẳng đợi Hoa Sĩ Kiệt thuận hay không, nàng bước đến bên cửa kè tai bảo nhỏ ả liễu hoàn đương canh chừng bên cầu thang:

- Mau đến hậu viện chuẩn bị sẵn hai thớt ngựa và mở sẵn cửa mau, càng mau càng hay!

Tình ý sâu đậm và quyết liệt của nàng đã cảm xúc được lòng Hoa Sĩ Kiệt, chàng thở dài mặc liễu cho số kiếp, chàng phản đối cũng chẳng được! Giây lâu, ả liễu hoàn quay trở lại, hấp tấp trèo lên cầu thang thưa khê:

- Bẩm tiểu thư mọi việc đã xong!

Hoa Sĩ Kiệt cùng Tư Đồ Hồng lúc ấy đã cải trang đổi dạng thành hai cụ già lụm cùm, tay nắm tay chạy bay xuống lầu, lên ngựa ra roi theo ngả sau lạng lẽ rời đi. Suốt lộ trình giục vó buông cương, cho đến rạng đông hôm sau đã cách xa thị trấn Đại Thông trên trăm dặm. Cả hai mới dám lơi cương chậm bước, Tư Đồ Hồng nhè nhẹ than dài:

- Được cùng Kiệt huynh trên dặm dài sóng bước, dù gian lao hay dù phải chết, tiểu muội cũng không một tiếng phàn nàn!

Hoa Sĩ Kiệt đượm giọng đầy lo ngại:

- Sợ e lệnh tôn chẳng bỏ qua cho em!

Lời chàng vừa dứt, đã nghe phía sau lưng tiếng người hò hét vang lừng. Hai người cùng giật mình quay lại, thấy trên nền tuyết trắng xoá, dần dần hiện ra một toán người ngựa đông có trên số năm mươi. Tư Đồ Hồng biến sắc run giọng:

- Do đâu họ biết được ngõ này mà đuổi theo?

Hoa Sĩ Kiệt khẽ chép miệng:

- Dấu chân ngựa rành rành trên mặt đất, họ chẳng cần suy đoán, cũng biết chúng ta trốn đi ngõ này!

Tư Đồ Hồng lo ngại nắm chặt tay chàng:

- Kiệt huynh họ đã đuổi theo đến nơi rồi, chúng ta bằng cách nào thoát thân đây? Mong Kiệt huynh ráng chu toàn cho tiểu muội!

Hoa Sĩ Kiệt tung mình xuống khỏi mình ngựa nhìn nàng cương quyết:

- Sự tình đã thế, chỉ còn cách liều mạng cùng bọn chúng là xong!

Chỉ loáng mắt, toán người ngựa đã bắt kịp hai người. Vị dẫn đầu toán nhân mã kia quả nhiên là Tư Đồ Hạnh, cha của Tư Đồ Hồng. Tư Đồ Hạnh nhảy gọn xuống ngựa, phất tay ra dấu đoàn người ngựa phía sau lưng, năm mươi tên đại hán nọ, lập tức dàn thành hai cánh tả hữu, vây bọc lấy hai người vào giữa.

Tư Đồ Hạnh trợn trừng mắt chột, lớn tiếng quát vang:

- Con quỷ nhỏ! Mi làm chuyện đẹp dữ ha!

Tư Đồ Hồng lặng im gằm đầu dựa vào người Hoa Sĩ Kiệt, chẳng dám hó hé nửa tiếng.

Tư Đồ Hạnh không khỏi dôi ánh mắt lên người Hoa Sĩ Kiệt, ông bỗng ồ lên kinh ngạc, trầm giọng hỏi tiếp:

- Con quỷ nhỏ, gã này là ai? Gã... đâu phải là tên ranh họ Hoa?

Hoa Sĩ Kiệt dùng tay chà xát trôi đi lớp hoá trang bên ngoài, để lộ ra bộ

mặt thật của mình, lạnh lùng cất tiếng:

- Tại hạ chính là Hoa Sĩ Kiệt, y lời hứa trước, đến Độc Long Cốc để tìm tôn giá!

Tư Đồ Hồng kéo nhẹ vạt áo chàng, khẽ giọng bảo:

- Kiệt huynh nên nhường nhịn lời lẽ với cha em một chút, nếu thế này mà xảy ra cuộc giao đấu càng hỏng bét!

Tư Đồ Hạnh nghe xong lời Hoa Sĩ Kiệt, sững sờ tháo lui một bước, oai thế của chàng lúc đại chiến cùng Bình Thiên Giáo trên Lạc Nhạn Phong độ nọ, lại dần dần hiện lên ký ức...

Lão hừ lên một tiếng để che qua cử chỉ hãi hùng vừa rồi, trầm giọng hỏi:

- Ranh con chưa chết à?

Hoa Sĩ Kiệt cười sang sảng:

- Kẻ phải bao giờ cũng được trời phò hộ, nếu Thất Độc Thần Kiếm Khách chết đi thì trời già sao gọi là có mắt?

Năm tiếng Thất Độc Thần Kiếm Khách vừa vang lên, bốn bên cao thủ đều trở mắt kinh hoàng. Vì rằng họ đã từng nghe người đồn qua sự lợi hại của Thất Độc Thần Kiếm Khách, họ không sao ngờ được người mà Tư Đồ Hồng cuốn gói trốn theo lại chính là Thất Độc Thần Kiếm Khách oai danh lừng lẫy kia. Tư Đồ Hạnh trước lời lẽ ngông cuồng của chàng, không sao dằn nén được nư giận, quát to:

- Ranh con, lão phu hôm nay quyết sẽ đem danh tiếng Thất Độc Thần Kiếm Khách chôn vùi dưới đáy nước Thanh Hải này!

Động tác đã liền theo câu nói, chiếc bào xanh sệt soạt phồng căng chân

khí, chồm hờm định xuất thủ tấn công. Đột nhiên từ trong đoàn người vọt ra một gã tuổi trẻ mặc áo bào đỏ, chắp tay hướng vào Tư Đồ Hạnh nhỏ nhẹ thốt:

- Xin nhạc phụ bớt giận, tên ranh này để chính tay tiểu tể trừng trị gã được rồi!

Tư Đồ Hạnh lập tức dừng bước nhìn lại gã trẻ tuổi áo bào đỏ nọ, chính là Phạm Đán, con trai của Tử Vong Cốc Chủ, người mà ông đã thuận gả con gái mình.

Ông thở phào một tiếng, lòng toan tính thầm:

- Càng hay! Giả như gã tiểu tử họ Hoa thanh toán được gã, khác nào trừ đi một hậu hoạn cho ta. Vì rằng Tư Đồ Hạnh vốn đã không mấy ưa Phạm Đán, nhưng chẳng qua bởi một cơn say trong buổi tiệc, hai vị cốc chủ mới chỉ ước giao hôn. Đến khi đôi bên trai gái trưởng thành, Tử Vong Cốc Chủ Phạm Long mấy lần sai người đến nhắc nhở lời giao ước ngày xưa. Độc Long Cốc Chủ vì ngại ở thân phận đành ừ hử khất hạn chần chờ, cuối cùng vì danh dự, đành miễn cưỡng đem con gái mình gả cho Phạm Đán. Tư Đồ Hạnh nghĩ xong liền gật đầu:

- Tốt lắm! Hiền tể khá cẩn thận!

Phạm Đán vì tuổi trẻ háo thắng, tuy nghe danh Thất Độc Thần Kiếm Khách từ lâu, nhưng vợ đẹp sắp vào tay, bỗng dưng bị kẻ khác đến cuỗm đi mất, bảo sao gã chẳng tức tối như điên. Lời Tư Đồ Hạnh vừa dứt, gã đã trừng trừng đôi mắt, phóng mình xà đến cạnh tình địch. Hoa Sĩ Kiệt cũng lăm lăm cặp mắt đưa nhìn khắp người gã trẻ tuổi áo đỏ trước mặt, thấy gã nhỏ con, không đầy ba thước, mắt lơnh mũi tẹt, hàm răn, trán vồ, thoạt nhìn quả là tướng mạo của kẻ gian hùng xảo quyệt. Hoa Sĩ Kiệt lòng không khỏi nhủ thầm:

- Chả trách Tư Đồ Hồng không ưng lấy gã, giả như đôi bên đã thành gia

thất, thật khác chi đoá hoa lài cắm bãi phân trâu, uổng phí cả một đời hương sắc!

Chàng quay sang khẽ giọng hỏi Tư Đồ Hồng:

- Hồng muội, phải chăng lệnh tôn định gả Hồng muội cho người ấy?

Tư Đồ Hồng hậm hực đáp lời:

- Tiểu muội thà cam đời goá bụa mang tiếng gái già, còn hơn là đi ửng hạng đầu đít một tấc ấy làm chồng!

Nàng cố ý nói lên khá to để cho Phạm Đán nghe rõ. Thật khác nào như lửa đã được châm thêm dầu sôi, Phạm Đán nghe xong càng tía tai đỏ mặt nộ khí xung thiên, trèo trẹo rít lên:

- Tên khốn, mi dụ dỗ gái đã có chồng, tội ấy thiếu gia hôm nay phải phân thây mi ra làm vụn đoạn mới vừa!

Tư Đồ Hồng giận tái cả mặt nạt to:

- Cây đình ba tấc kia, dám buông lời bậy bạ, ai gả cho mi hồi nào mà bảo là gái có chồng?

Phạm Đán tuy giận đến run người, nhưng cố nén lòng nhỏ nhẹ:

- Tư Đồ cô nương, chuyện của chúng ta chút nữa hãy lý luận chưa muộn! Giờ đây xin cô tránh ra, để tại hạ thanh toán xong tên súc sinh này trước đã!

Hoa Sĩ Kiệt vốn chẳng có ý giết chết Phạm Đán, nhưng nghe đối phương mỗi lần mở miệng đều đòi giết chàng khác chi khơi động thêm lửa giận, chàng chỉ ngay Phạm Đán thét to:

- Ta cùng người xưa nay chưa từng quen biết, chẳng dính dấp oán ân, nếu người cứ cường bức ta phải ra tay, đến lúc ấy muốn hối cũng chẳng kịp! Phạm Đán rít lên:

- Có chi mà phải hối hận?

Miệng thốt, gã vẫn làm lì xê bước, cách Hoa Sĩ Kiệt còn độ năm thước, gã liền dừng lại, chia thẳng mũi kiếm vào ngực chàng, thét to:

- Rút khí giới ra!

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi khinh bỉ:

- Tại hạ biết rút khí giới khi cần! Vả lại đem Thất Độc Thần Kiếm ra giết hạng vô danh tiểu tốt như mi, tin lan đồn ra khắp giang hồ còn chi là danh tiếng của Thất Độc Thần Kiếm Khách ta?

Bị câu nói vừa rồi, Phạm Đán giận đến cơ hồ mắt bắn ra khói trắng, gầm lên một tiếng dữ dội, ngọn kiếm trên tay xia thẳng vào ngực chàng. Hoa Sĩ Kiệt nhếch người sang một phía, giơ tay ra chộp lấy chuôi kiếm của gã, tay trái đồng thời vỗ nhẹ vào đờn điền đối phương. Phạm Đán chỉ kịp hự lên một tiếng, hấn văng ra xa hơn năm thước, té oằn oại trên mặt đất. Thế chường dù rất nhẹ, nhưng đối với hạng võ công tầm thường như Phạm Đán thì làm sao chịu nổi! Ruột gan do đấy bị vỡ lòi cả ra ngoài. Tất cả những người trên trận cuộc đều khiếp hãi, không hện cùng buột miệng ồ lên. Cha con Tư Đồ Hạnh cũng lặng nhìn nhau sừng sốt!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Dập dồn biến đổi

Hoa Sĩ Kiệt nhìn sơ qua xác chết, nhếch môi cười lạnh, đoạn nhấc bước rời đi về phía thốt ngựa của mình. Đám thuộc hạ tùy tùng của Phạm Đán đổ dồn ánh mắt dõi theo từng hành động của chàng, không một tên nào dám tiến lên ra tay ngăn cản.

Tư Đồ Hồng vội phóng lên lưng ngựa, thúc giục người yêu :

- Kiệt huynh, chúng ta đi thôi !

Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ gật đầu, vừa dậm chân phóng lên lưng ngựa, đột nhiên nghe Tư Đồ Hạnh quát vang :

- Con quý nhỏ, mi đã gây nên đại họa, còn định trốn theo trai nữa à?

Tư Đồ Hồng quay đầu lại, ánh mắt rưng rưng :

- Cha muốn con phải đền mạng cho tên khốn ấy hay sao?

Hoa Sĩ Kiệt phất tay ra dấu không cho Tư Đồ Hồng nói tiếp, đoạn đồng dục nổi lời:

- Mọi trách nhiệm đó, Hoa Sĩ Kiệt này gánh lấy cả, không dính dấp chi đến lệnh ái! Muốn đền mạng y, hay muốn bồi thường châu báu, xin cứ nói rõ !

Tư Đồ Hạnh ánh mắt duy nhất rực ngời sát quang, thanh âm cũng cực kỳ sắc lạnh :

- Tiểu nữ ngươi không được đem đi, còn việc sát tử con trai của Tử Vong Cốc

Chủ, người đến đây mà nói chuyện !

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt :

- Lịnh ái của tôn giá đi hay ở không phải là quyền tại hạ bắc buộc nàng được. Món nợ máu cùng Tử Vong Cốc Chủ kia, tại hạ không có dư thì giờ để mà đến đây kết liễu. Núi cùng núi khó mong chạm mặt, chứ người và người mỗi lúc vẫn có thể gặp nhau dễ dàng. Tại hạ lang bạt khắp giang hồ, nhưng tên tuổi chẳng đổi dời, lão

Cốc Chủ Tử Vong muốn tìm tại hạ lúc nào chẳng được.

Dứt lời, Hoa Sĩ Kiệt phóng gọn lên lưng ngựa, quay sang phía Tư Đồ Hồng vòng tay từ biệt :

- Hồng muội khá bảo trọng, tiểu huynh đi đây !

Dứt lời, chàng đã ra roi giục ngựa lao đi như bay.

Tư Đồ Hồng vành mi trào lệ nóng, vội gọi theo :

- Kiệt huynh chậm đã, em nhất định theo anh dù với giá nào !

Miệng gọi chân thúc mạnh vào hông ngựa phóng theo phía sau. Thốt ngựa của Hoa Sĩ Kiệt chưa rời đi hơn trượng, chợt thấy bóng xanh nhoáng động trước đầu ngựa. Thốt tuấn mã chàng đang cười lập tức dựng cao hai vó trước, hí lên một tiếng

dài và đứng sững lại. Hoa Sĩ Kiệt trong cơn ơ hồ, suýt chút nữa là bị ngựa ném rơi xuống đất. Nhờ vào sự ứng biến nhanh lẹ, chàng chợt rời yên ngựa, nhắc người lên cao ba trượng, đoạn nhẹ nhàng đáp rơi xuống đất cạnh đấy. Qua chút định thần, đã thấy Tư Đồ Hạnh nắm chặt cương ngựa, mặt giận hầm hầm nhìn chàng trừng trừng. Cùng lúc ấy, Tư Đồ

Hồng cũng đã giục ngựa đuổi kịp đến nơi và vội vàng nhảy xuống khỏi yên ngựa đứng khít bên chàng.

Hoa Sĩ Kiệt lạnh nhạt hừ to :

- Tư Đồ lão tiên bối muốn gì?

Tư Đồ Hạnh ánh mắt bắn người sát khí, hét to :

- Đầu dây mối nhợ đều tại mi, lão nhất định phải giết cho được mi để hả giận!

Hoa Sĩ Kiệt sắc mặt vụt răn lại :

- Nế ở tình lịnh ái, tại hạ lần này chẳng nhắc đến mối cựu thù của Lang Sơn Quân, nhưng tiên bối cũng đừng nên khi người thái quá !

Tư Đồ Hạnh buông tiếng cười to :

- Ranh con, mi chẳng đề cập đến mối thù của Lang Sơn Quân càng hay cho mi. Giả như mi biết điều thêm một chút, đừng héo lánh đến Thanh Hải này để quyến rũ con gái ta, họa may lão phu có thể rộng dung mi được, song le...

Tư Đồ Hồng vụt xen lời :

- Cha lại nhắc đến mối thù hận cũ rích ấy ra rồi ! Người ta đã một lần cứu cho con mình trên Lạc Nhạn Phong, cha quên rồi sao?

Tư Đồ Hạnh nạt to :

- Con quẻ nhỏ, ai mượn mi thầy lay?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt tiếp lời :

- Đoạn oán thù giữa Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân cùng lão tiên bối, chờ khi nào xong xuôi mọi việc, nhất định tại hạ sẽ đến Độc Long Cốc để kết liễu cho phân minh, nhưng nếu lão tiên bối giờ đây cứ bức tại hạ phải ra tay, sợ rằng tự lão tiên bối chuốc lấy phiền não cho mình !

Tư Đồ Hạnh cười nhạt :

- Muốn ta không động thủ, trừ phi một là mi không được đem con gái ta theo. Hai, nếu mi tiếp nối lão phu một chiêu Độc Long Trảo, ta sẽ dung tha cho mi thêm lần thứ hai.

Tư Đồ Hồng nghe cha mình sắp sửa giở Độc Long Trảo ra đối phó cùng người yêu, không khỏi thất sắc, chạy nhào tới ôm lấy chân cha khẩn cầu :

- Con van cha không nên giết chàng !

Nàng hốt hãi quay sang Hoa Sĩ Kiệt thúc hối :

- Kiệt huynh chạy đi, chạy mau đi !

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt chỉ đứng yên cười khẩy :

- Hồng muội yên tâm tránh ra xa một chút, nhắm chiêu Độc Long Trảo của người chẳng làm gì nổi được tiểu huynh !

Lời lẽ của Hoa Sĩ Kiệt càng khơi động thêm nư giận trong lòng Tư Đồ Hạnh.

Ông xô mạnh Tư Đồ Hồng đang ôm chân ông bật lùi ra xa hơn ba thước, thét lên trong tiếng rít :

- Nếu chẳng hạ được mi bằng ngọn Độc Long Trảo, lão phu quyết từ bỏ

mãi chốn giang hồ.

Nhìn thấy chiếc bào xanh của đối phương đã căn phòng lên khí kinh, thân hình của lão đồng thời như thấp thêm phân nữa, cùng ánh mắt duy nhất của lão cũng trợn tròn to gấp đôi lúc bình thường, loé ngời tia sát khí khiếp người, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi thềm giật mình kinh sợ :

- Rõ ràng trụ già này đã quyết tâm liều mạng cùng ta, nếu chẳng hạ bớt phần nào uy phong của lão, tất lão chưa chịu thối lui...

Nghĩ đoạn, chàng hét to một tiếng, đôi mắt vụt bắn ra hai tia lãnh quang, vận khởi chất băng hàn trong nội thể, hé miệng phun ra một luồng sương trắng, tay phải loáng vung ngọn Thất Độc Thần Kiếm. Bảy đạo hào quang loè lên như màn lưới phủ chụp tới, cơ hồ đồng thời với luồng khí thể màu trắng nọ ! Tư Đồ Hạnh trước thế công liên hoàn hung tợn của đối phương, lòng kinh mang rúng động, vội vận lên ra thành chân lực dốc vào hai tay, tung ra hai trảo cùng một lúc để chặn lại. Tiếng chỉ kinh xé gió rít lên những âm thanh xói động cả màng tai, mừng tượng như đất ngả trời nghiêng, núi rừng rung chuyển.

Tư Đồ Hồng sợ hãi réo lên :

- Kiệt huynh tránh mau !

Hoa Sĩ Kiệt cấp tốc dùng thượng đẳng khinh công Điệp Yến Xuyên Vân nhắc người lên cao ba, bốn trượng xông ra khỏi luồng chỉ kinh lợi hại. Tư Đồ Hạnh trước tài nghệ khinh công tuyệt vời của Hoa Sĩ Kiệt không dẫn được khen thềm, vừa ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy chàng người theo ánh kiếm, phóng ra một chiêu Xạ Nguyệt từ trên cao lao nhanh xuống như một làn sao xẹt. Kinh khí từ trên cao theo sức lao xuống của chàng tạo thành một áp lực khiến Tư Đồ Hạnh nghe nghẹn cả hơi thở, mừng tượng bị một tòa núi cao từ từ trên cao đè áp xuống. Lão cả kinh, vội đề khí quát to một tiếng, kinh lực từ cơ thể theo song trảo phát ra, gấp đôi uy lực. Nhưng sức kiếm của Hoa Sĩ Kiệt chụp xuống vô cùng hung

mãnh, xé toạt vòng đai kinh lực ngọn trảo của Tư Đồ Hạnh và vẫn y đà lao vút xuống... Ánh kiếm sắp sửa chạm lên người đối phương, chợt nghe Tư Đồ Hồng thét

lạnh lạnh :

- Kiệt huynh ! Đừng...đừng giết cha em !

Tiếng kêu bi thiết của người yêu khiến chàng nguội đi lòng háo sát, thể công tự nhiên chậm hẳn lại. Luồng trảo phong của Tư Đồ Hạnh mất đi sức ngăn trở, được dịp vùng lên ào thẳng tận lòng ngực chàng trai. Vì thế công đã hơi chậm, chân khí không khỏi mất đi hết nửa phần uy lực, vả lại đang lúc lo ra, Hoa Sĩ Kiệt kịp khi nhìn thấy ngọn trảo bắn tới, dù nhanh nhẹn ứng biến cách nào, cũng vô phương tránh nổi ! Qua một tiếng thét đau đớn, chàng bị sức mạnh của ngọn trảo hất văng ra sau tám bước, một vòi máu tiếng đồng thời vọt trào ra khỏi miệng. Tư Đồ Hồng thất sắc lo âu, vòi nhàu tới đỡ xốc chàng dậy, bệu bạo cất lời :

- Kiệt huynh thân thể có nặng chằng ! Mọi việc đều tại em cả. Nếu em chẳng lên tiếng gọi anh dừng tay, anh đâu đến đối thế này ! Tư Đồ Hạnh vội rảo chân tiến đến, túm lấy người Tư Đồ Hồng kéo giật lại nạt:

- Con quỷ nhỏ, cấm không cho mi chạm vào mình gã. Hiện gã đã trúng phải Độc Long Trảo, không chết cũng thành tàn phế !

Hoa Sĩ Kiệt đang co quắp người trên đất nghe thế vụt nhảy dựng dậy, trở tay vào hướn lão rút lên :

- Nếu như Hoa mỗ không chết, một ngày nào đấy nhất định sẽ đến Độc Long Cốc để trả lại ngọn trảo hôm nay !

Dứt lời, chàng gấn gượng vận khí, phóng mình lên lưng ngựa ra roi phóng đi.

oOo

Vì thương thế khá nặng, nên sau khi điều khiển cho thốt ngựa quay đầu cất bước về hướng Thê Hà Cốc, chàng buông lơi dây cương, mọp người sát trên lưng thú, mặc tình cho thốt ngựa suốt ngày đêm bon bon trên dặm dài. Thỉnh thoảng chàng cố ngóc đầu dậy nhằm định lại phương hướng, đoạn giơ tay vuốt ve vào gáy ngựa, ể oải chất tiếng vỗ về :

- Ngựa rán đưa ta đến tận Thê Hà Cốc. Ta tuy bị thương khá nặng, nhưng chỉ cần đến nơi Thê Hà Cốc, lấy được chiếc chìa khóa ngọc mở cửa Băng Quốc, tất có thể trị lành thương thế mà còn luyện được một võ công siêu việt. Thốt ngựa dường như cảm thông qua ý người, phi nhanh tiếng lốc cốc vang dội phá tan không khí trầm mặc của rừng núi ! Đột nhiên, một tiếng quát to vang lên từ sau những mỏm đá bên vệ đường. Tiếp theo đấy, năm bóng người nhảy vút ra. Người nào cũng sắc phục gọn ghẽ màu đen, trong tay cầm một ngọn Quỷ Đầu Dao ánh xanh ngập trời. Năm thanh Quỷ Đầu Dao nọ, cùng một động tác thật rập ràng chia mũi ra trước, chẹn lấy lối đi của chàng. Thốt ngựa đang lao đi ngon trớn, thành linh bị chẵn mất lối đi, con thú vì kinh hãi bổ cao hai vó trước lồng lên, hếch mõm hí to một chuỗi dài, suýt chút nữa là ném Hoa Sĩ Kiệt rơi xuống đất. Chàng hốt hoảng túm chặt bờm ngựa, gượng nhắc mắt nhìn lên, thấy kẻ chẵn đường là năm gã đại hán hoàn toàn xa lạ. Bọn chúng cũng đang gườm gườm ánh mắt nhìn về phía chàng. Một tên trong bọn lớn tiếng quát hỏi :

- Ranh con, khôn hồn khai rõ tên họ ra !

Hoa Sĩ Kiệt chẳng một chút dấu diếm :

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt, duyên cớ nào chư vị chẹn lấy lối đi của tại hạ?

Gã đại hán chẳng buồn đáp mà hỏi tiếp :

- Có phải ngoại danh gọi Thất Độc Thần Kiếm Khách đấy chẳng?

Trước vẻ khinh khỉnh xác xược của đối phương, Hoa Sĩ Kiệt đã phần nào nổi nóng, xẵng giọng :

- Phải đã sao mà không phải đã sao?

Năm gã đại hán sắc mặt liền biến đổi, sợ sệt tháo lui sang hai bên vệ đường. Gã đại hán lên tiếng lúc này vội lấy trong người ra một chiếc pháo hiệu màu xanh, ném vọt lên không trung... Chỉ phút chốc sau, bốn bên tám hướng đều có pháo hiệu bắn lên đáp lại, khói

xanh tỏa nghi ngút khắp một khoảng không gian. Hoa Sĩ Kiệt tuy trúng phải một ngọn Độc Long Trảo, công lực đã mười phần giảm đi hết tám chín, nhưng thần trí còn tỉnh táo như thường. Nhìn thấy bốn phía quanh mình, pháo hiệu bắn lên tua tủa, biết ngay sự bất lợi đang chờ chực trong chốc lát thời gian, chàng lập tức giật mạnh cương cho ngựa

phóng nhanh về phía trước. Năm gã đại hán áo đen thấy Hoa Sĩ Kiệt giục ngựa chạy đi, một gã trong bọn liền thốt :

- Gã tiểu tử nọ dường như rất sợ hãi, trên thần sắc lại hiện vẻ bất an, chắc chắn là đang bị thương khá nặng !

Một gã khác gật đầu tiếp lời :

- Lão tam nói rất hữu lý, chúng ta hiện giờ muốn đuổi theo vẫn dư kịp. Nếu như bắt sống được gã ranh ấy, tất sẽ được Cốc chủ trọng thưởng.

Gã được gọi là lão tam lại bảo :

- Còn phải nói, từ lúc nghe con trai mình bị gã họ Hoa đó giết chết, Cốc chủ chúng ta hận gã đến thấu xương, mới động viên toàn thể cao thủ trong cốc, bỏ ra bốn hướng để truy tìm hung thủ. Chúng ta đuổi theo mau !

Năm gã đại hán chẳng đợi giục lần thứ hai, vội giở thuật khinh công ùn ùn đuổi theo hướng Hoa Sĩ Kiệt. Chỉ độ thời gian một tuần trà sau, họ đã bắt kịp Hoa Sĩ Kiệt. Họ cùng hò hét thêm uy, chia ra năm hướng vấy lấy chàng vào giữa. Biết không phương tẩu thoát, Hoa Sĩ Kiệt lo lắng nghĩ thầm :

- Ta hiện giờ nội tạng bị trọng thương, công lực mất đi hết tám chín phần, nếu như miễn cưỡng ra tay, tất nhiên không phải là đối thủ của chúng.

Nhưng nhờ vào sự bình tĩnh phi thường, chàng nghiêng răng gượng vững thân hình, lạnh lùng cất tiếng :

- Chư vị lại lần nữa can lỗi, định có ý chi?

Gã đại hán cầm đầu trong bọn trầm giọng thốt :

- Tên khốn, nếu biết rành lợi hại, mau xuống ngựa chịu trói, tránh năm anh em ông khỏi mất công ra tay !

Hoa Sĩ Kiệt dừng mày cười nhạt :

- Chư vị cùng tại hạ vốn xưa nay chưa từng quen biết. Giữa hoang sơn giá tuyết, đáng lý nên giúp đỡ nhau mới phải, sao lại thốt lên những lời toàn hận thù như thế?

Gã đại hán đầu dọc nọ bủ môi hừ to :

- Chuyện tên khốn mi đã làm, tự mình phải biết lấy. Vì dù năm anh em ta có tha cho, mi cũng khó mà tránh khỏi vòng vây tai mắt của Cốc chủ !

Hoa Sĩ Kiệt nghe đến hai tiếng Cốc chủ, thầm giật mình rúng động hỏi ngay :

- Vị Cốc chủ nào?

Gả đại hán nọ cười âm trầm :

- Vậy ngoài huyện thành Đại Thông, mi đã giết chết chon trai của vị Cốc chủ nào?

Hoa Sĩ Kiệt thoáng biến sắc :

- Thế thì các người đây là thuộc hạ của Tử Vong Cốc à?

Chàng vụt ngửa cổ cười khan :

- Thừa cái nguy của người, đâu phải là thái độ của hạng anh hùng hảo hán ! Hoa Sĩ Kiệt này dù đơn kiếm độc mã, chưa hẳn đã sợ các người. Dù tên Cốc Chủ Tử Vong có thân hành đến đây, ta cũng chưa ngán lại là lũ người !...

Gả đại hán gióng lên một tràng cười âm trầm ngắt lời :

- Nhãi con, đã bị trọng thương mà còn lớn lối, không cần Cốc chủ đến đây, năm anh em ta cũng dư sức tóm cổ mi đem về cốc ! Hoa Sĩ Kiệt trước tình thế không thể lùi bước, cổ vận khí đơn điền, buông ra một chuỗi cười hào sảng :

- Quả thật Hoa mỗ đang bị trọng thương, nhưng nhắm lũ chuột nhắt chúng mi cũng chẳng phải là đối thủ !

Vì biết mình đang bị trọng thương, ra tay là nguy kịch đến sanh mạng, chàng cố ra vẻ bình tĩnh, mong với uy danh của ngày qua dọa lui năm đối thủ trước mắt.

Gả đại hán được gọi là lão tam kia có vẻ nóng nhất trong bọn, khua đao

tiến lên quát vang :

- Ranh con gần chết đến nơi còn cố khua môi múa mép, ném thử một đao của lão gia.

Lồng trong tiếng quát, thanh Quỷ Đầu Đao đã lia ngang ra một nhát. Con người gặp phải bước đường cùng, bản năng sinh tồn được dịp vùng lên dữ dội, khiến mọi sự đau đớn tạm thời lui mất, để nhường lại một dũng cảm phi thường. Hoa Sĩ Kiệt cũng đang lâm vào tình trạng đặc biệt ấy. Ngọn Quỷ Đầu Đao của đối phương vừa lia tới, một sức mạnh không hiểu từ đâu kéo đến đủ sức cho chàng nghiêng mình lăn tuột xuống yên ngựa ! Liền theo đó, con thú khốn khổ hí lên một tiếng, cả đầu lẫn hai vó trước bị chém rời khỏi thân sau, máu tươi loang đỏ cả một vùng đất tuyết. Hoa Sĩ Kiệt toát lạnh mồ hôi, liếc mắt nhìn thấy thớt ngựa thân yêu, đã hai đêm ngày vất vả với chàng trên cuộc hành trình, giờ đây lại chết để thay mạng cho chàng, dù là kẻ gan sắt dạ đồng, Hoa Sĩ Kiệt cũng cảm thấy cay cay ở mắt. Thấy thế đao mình vừa vung lên đã chém chết được thớt ngựa đối phương, gã đại hán càng đắc ý rống to :

- Nhải con, thử coi mi tránh được mấy đao cho biết.

Dứt lời, tay đao lại vung lên chém xả vào người Hoa Sĩ Kiệt. Lúc bấy giờ, Hoa Sĩ Kiệt đã đầu óc choáng váng, hai chân cơ hồ nhấc động chẳng nổi, vô phương đứng yên được, chỉ còn cách liên tiếp lăn tròn dưới đất để tránh né. Nhưng dù sao sức người chỉ có hạn, trong một loáng mắt chậm trễ vì mệt lã, tay phải chàng cùng cả ống tay áo bị thanh đao vạch rách một đường dài, máu tuôn xối xả. Gã đại hán thấy không sao giết chết được đối phương càng thêm điên tiết. gã hét lên một tiếng to, ngọn Quỷ Đầu Đao đã như một ánh chớp chém vọt xuống với tất cả sức lực bình sinh. Hoa Sĩ Kiệt vừa đau vừa mệt, biết không còn sức đâu lăn tránh, đành nằm im nhắm mắt đợi chết. Đột nhiên, một bóng trắng không biết từ đâu nhoáng đến. Thanh Quỷ Đầu Đao của gã đại hán sắp sửa xả xuống đỉnh đầu Hoa Sĩ Kiệt bỗng dừng bị bắn văng hơn trượng xa, rơi đánh coong trên mặt đất. Gã đại hán nọ đồng thời bật lui hơn bảy bước,

sắc mặt nhón nhó tái trắng. Vừa

gượng vứng được thân hình, gã trở mắt kêu lên :

- Người là ai?

Những tên còn lại đang phủ vây bốn phía cũng vô cùng kinh sợ nhấc bước tháo lui. Sau phút định thần, chừng nhìn kỹ lại, gã áo trắng vừa xuất hiện vóc dáng thật mềm mại trong chiếc áo choàng bằng da thú lông trắng như tuyết, trên mặt lại che kín bằng vuông lụa cũng màu trắng. Sau lưng nữ lang áo trắng nọ là hai thiếu nữ với sắc phục hồng, xanh khác biệt nhau, cùng bảy gã đại hán vận kinh trang.

Nữ lang áo trắng buông giọng lạnh lùng :

- Lũ chó khốn có mắt không trông cho đến bốn Giáo chủ cũng chẳng nhận ra à?

Trước khí chất cao sang cùng oai thế khiếp người của nữ lang, năm gã đại hán không hẹn cùng buông tiếng hỏi :

- Giáo chủ? Mà Giáo chủ chi?

Nữ lang hừ lên một tiếng to :

- Cho đến Cốc chủ của các người thấy bốn Giáo chủ cũng phải cung kính khép nép, các người lại dám buông lời hỗn hào như thế à?

Thiếu nữ áo xanh đứng sau lưng nữ lang bị mặt trầm giọng quát tiếp :

- Lũ người gặp Bình Thiên Giáo Chủ sao chưa chịu quỳ xuống vái chào?

Năm gã đại hán nghe xong, mặt đều biến sắc run rẩy từng bước tháo lui.
.Xà Hà Tiên Tử chợt buông tiếng cười lạnh lạnh :

- Đã không biết, bốn Giáo chủ chẳng chấp nể làm gì, đừng sợ hãi quá thế ! Cốc chủ các người ở đâu? Tại sao lại truy sát gã thiếu niên này?

Gã đại hán được gọi là lão đại vội đáp :

- Cốc chủ chúng tôi chỉ chốc lát sẽ đến nơi. Tên tiểu tử này vì sát hại Thiếu Cốc chủ của chúng tôi và trốn đến đây, cho nên...

Hoa Sĩ Kiệt chợt khi ấy khẽ ngẩng đầu lên, nhìn ra nữ lang áo trắng bịt mặt kia chính là Xà Hà Tiên Tử, mẹ ruột của chàng, ân thù phân vân khó xử, chàng không khỏi thở dài một tiếng, nhắm nghiền đôi mắt trầm tư. Xà Hà Tiên Tử lại tiếp :

- Gã này để cho bốn Giáo chủ xử trị, bọn người hãy rời đi !

Năm gã đại hán nghe xong đồng kinh ngạc, muốn thốt lời cãi lẽ nhưng lại không dám, cứ đứng xó rọ một nơi. Thiếu nữ áo đỏ đứng sau lưng Xà Hà Tiên Tử thấy thế nổi giận hét to :

- Sao chưa rời đi ngay? Định ở đây chờ chết đấy chăng?

Gã đại hán lão đại mặt mày nhăn nhó thốt :

- Năm anh em của tại hạ phụng mệnh bắt sống tên ranh ấy, Giáo chủ bảo thế, chúng tôi làm cách nào về trình lời với gia chủ?

Xà Hà Tiên Tử nghiêm mặt :

- Các người phụng mạng đến đây, vậy bây giờ hãy phụng mạng trở về là xong!

Thiếu nữ áo hồng bồi thêm một câu đe dọa :

- Nếu còn lã nhãi, coi chừng chiếc sọ khi trên đầu mi !

Năm gã đại hán từ lâu đã nghe danh võ công kỳ diệu của Xà Hà Tiên Tử, không dám mạo muội ra tay, nhưng đã thọ mệnh của Tử Vong Cốc Chủ đến đây bắt Hoa Sĩ Kiệt, và con mồi sắp vào tay, bỗng dưng Xà Hà Tiên Tử nữa chừng xen vào hững mất, bảo sao họ chịu xuôi tay bỏ đi? Nhất thời cả bọn ngần ngừ chố chốc lại nhìn nhau khó xử. Lão đại trong bọn dùng truyền âm nhập mật bảo đồng đảng :

- Chúng ta tạm thời tìm cách giữ chân họ lại đây, chờ Cốc chủ đến liệu định !

Cô gái áo hồng Trịnh Bội Hà thấy năm người mãi chưa chịu đi, sợ e có điều bất lợi cho Hoa Sĩ Kiệt, nên lập tức rút phăng trường kiếm ra khỏi bao lia thẳng vào ngực gã đầu sỏ trong bọn, miệng hét vang :

- Lũ người quả thật muốn chết !

Ánh thép lưỡi kiếm vừa nhoáng động và sắp sửa chạm vào da ngực địch thủ, từ mút cao khoảng không trung, một bóng người áo xanh bắn xuống trận cuộc nhanh như đường sao xẹt. Hai cánh tay áo đồng thời phát phối khua động, đẩy bay mũi trường kiếm của Trịnh Bội Hà bật ngược trở về. Trịnh Bội Hà bị phải luồng tụ kinh mạnh bạo ấy xừng vừng thối lui một bước, giật mình trở mắt nhìn sững đối phương. Trận diện xuất hiện thêm một lão già áo xanh, râu dài đến ngực, bạc phếu óng ánh, mày rậm mắt tròn, mũi to miệng rộng, tuổi độ bảy mươi. Năm gã đại hán vừa tháy lão già áo xanh xuất hiện lập tức rạp mình vái chào :

- Cung nghinh Cốc chủ !

Lão già áo xanh chính Tử Vong Cốc Chủ Phạm Long quắc đôi mắt như sao đêm quất lớn :

- Lũ vô dụng, chưa cút đi cho khuất mắt?

Năm gã đại hán bị mắng riu ríu cúi đầu chuồn êm không dám hó hé nữa tiếng. Xà Hà Tiên Tử bật cười vang :

- Tử Vong Cốc Chủ oai phong quá nhỉ !

Tử Vong Cốc Chủ lừ mắt hăn học nhìn Xà Hà Tiên Tử đoạn quét nhanh bốn phía trận trường, lòng thoáng kinh hãi thầm :

- Mụ Bình Thiên Giáo Chủ đem bao nhiêu cao thủ như thế đến Thanh Hải này để làm gì?

Nhưng ngoài mặt, lão vẫn thản nhiên, nhướng mày cười nhạt :

- Không ngờ Tổng Giáo Chủ lại xa giá đến đây. Bốn Cốc chủ vì không hay trước nên không thể đón nghinh xa hơn. Chẳng hay Giáo chủ nhọc nhằn xa giá

đến đây có điều chi dạy bảo?

Tử Vong Cốc Chủ lòng vẫn không quên được mối thù trên Lạc Nhạn Phong độ nọ. Xà Hà Tiên Tử đã cho ông cùng các vị Cốc chủ khác uống vào chất rượu độc “thùng ruột”. Giá chẳng nhờ vị lão hòa thượng bịt mặt cứu ông ta và cho họ phục thuốc giải, có lẽ giờ đây ông chẳng còn đâu trên đời ! Xà Hà Tiên Tử âm trầm cười đáp :

- Đón nghinh hai chủ quả chẳng dám ! Nhưng lời tục xưa nay thường bảo : gió trăng chẳng tuổi tác, núi rừng không chủ khách. Thanh Hải này người đi đứng được, chả lẽ không cho bốn Giáo chủ thông dong du ngoạn sao?

Tử Vong Cốc Chủ nghiêm mặt :

- Nào ai chẳng cho Tổng Giáo Chủ du ngoạn đâu? Nhưng giữa tôn giá

cùng lão phu, xưa nay nước sông nước giếng chẳng phạm nhau, chuyện oán ân Lạc Nhận Phong độ nọ không cần nhắc tới làm gì, chỉ mong hiện tại, Tổng Giáo Chủ đừng nhúng tay vào là hơn !

Lời ông vừa dứt, Xà Hà Tiên Tử đáp bằng một chuỗi cười lỏng lẻo.

Tử Vong Cốc Chủ biến sắc :

- Chuyện chi khiến Tổng Giáo Chủ cười to như thế?

Xà Hà Tiên Tử nghiêm hãn nét mặt :

- Trước ngày đại hội, chúng ta vốn là đồng minh, nhưng nửa chừng người lại bội ước, chẳng nhắc đến thì chớ, nhắc lại chỉ thêm tổn hại hòa khí giữa nhau mà thôi !...

Bà khẽ ngừng lại chốc lát và tiếp lời :

- Phạm Cốc chủ lúc nãy bảo sự việc hiện tại, chẳng hay ám chỉ vào việc chi? Tử Vong Cốc Chủ hừ lên một tiếng, trở tay vào Hoa Sĩ Kiệt đang nằm dưới đất :

- Tổng Giáo Chủ đã thấy rõ rồi, còn chi phải hỏi? Gã này sát hại con ta, thù sâu tợ biển, không sao dung gã được !

Xà Hà Tiên Tử lại buông tiếng cười khanh khách :

- Ô ! Té ra Phạm Cốc chủ ám chỉ gã đấy à? Được, ta để mặc tình cho Cốc chủ xử liệu, nhưng cần phải có một điều kiện đối chác !

Phạm Cốc chủ hơi ngạc nhiên :

- Điều kiện chi?

Xà Hà Tiên Tử cười nhẹ :

- Rất đơn giản ! Cốc chủ tìm cho được chiếc chìa khóa ngọc để mở cửa Băng Quốc, đem đến ta sẽ đổi cho !

Phạm Cốc chủ nhíu mày trầm tư một lúc, vụt hỏi :

- Cái chi chiếc chìa khóa ngọc? Phải chăng là chiếc khóa mà mấy mươi năm nay võ lâm đồn đãi một lượt với bảy bức kỳ đồ vào Băng Quốc đấy chẳng?

Xà Hà Tiên Tử gật đầu đổi sang vẻ tươi cười :

- Phải ! Phạm Cốc chủ trú ngụ tại Thanh Hải rất lâu, tất phải biết chiếc chìa khóa ngọc ấy cất giấu nơi nào của Thê Hà Cốc?

Phạm Long lắc đầu :

- Lời đồn đãi khó mà tin được ! Bốn Cốc chủ cư ngụ tại Thanh Hải hơn mấy chục năm lâu, chưa hề nghe chiếc chìa khóa ngọc chi nơi Thê Hà Cốc, có lẽ Giáo chủ đã lầm rồi !

Xà Hà Tiên Tử ánh mắt đầy quả quyết :

- Không lầm chút nào ! Nhưng bốn Giáo chủ đã sục sạo khắp Thê Hà Cốc dưới Tà Liên Sơn tìm mãi chẳng ra, bởi thế mới nhờ đến tôn giá !
Phạm Long cười chua chát :

- Tổng Giáo Chủ đã tìm khắp Thê Hà Cốc mà không được, càng đáng tin lời đồn kia là vô thật !

Xà Hà Tiên Tử lắc đầu :

- Chiếc chìa khóa ngọc kia trăm phần trăm chắc chắn là giấu ở Thê Hà

Cốc. Chỉ vì bốn Giáo chủ không đủ thì giờ để tìm cho kỹ đấy thôi. Nếu Cốc chủ động viên cao thủ toàn Cốc nhất định là phải tìm ra, bốn Giáo chủ không khi nào nuốt lời đưa tên ranh này ra đối ngay !

Trong lúc thốt, Xà Hà Tiên Tử xuất thủ nhanh như điện chớp điếm bết tất cả đại huyết châu thân Hoa Sĩ Kiệt, khiến chàng nằm cứng đờ trên đất vô phương nhúc nhích. Hành động xong xuôi, bà cất tiếng cười to :

- Phạ Cốc chủ ! Giờ đây, rán mà tìm cho được chiếc khóa ngọc nọ, bốn tiên tử cam đoan tên ranh này chẳng trốn đi đâu được mà sợ ! Hoa Sĩ Kiệt lúc bấy giờ tuy huyết đạo bị chế, nội tạng thương thế do Độc Long Cốc Chủ đánh, đang hồi muốn phát tán, nhưng thần trí chàng vẫn thanh tỉnh, miệng vẫn có thể mở lời.

Chàng lớn tiếng mắng vang :

- Ác tặc, yêu phụ, lũ người đối đãi với ta thế này, tất có ngày ta sẽ phân thân bọn người ra làm vạn đoạn !

Xà Hà Tiên Tử buông tiếng cười khanh khách :

- Chờ khi già vào được Băng Quốc xong, luyện thành võ công cái thế, đến lúc ấy đã quét bằng được thiên hạ võ lâm, tên khốn miệng còn hôi sữa kia dù mọc ba đầu sáu tay cũng đành vô dụng thôi !

Hoa Sĩ Kiệt cười mỉa :

- Vong hồn của phụ thân ta sẽ không bao giờ cho hạng người như người mở được cửa Băng khố !

Phạm Long trầm ngâm một lúc lại hỏi :

- Thê Hà Cốc có ba đường đi vào, chẳng hay Tổng Giáo Chủ định từ nẻo nào vào cốc?

Xà Hà Tiên Tử đáp :

- Ta do cửa Đông Nam đi vào, tìm luôn hai ngày trời không gặp, lại do ngã ấy trở ra.

Phạm Long mỉm cười :

- Tổng Giáo Chủ đã đi sai hướng và vào cũng chẳng trúng đường. Ba năm về trước, bốn Cốc chủ đã từng đến Thê Hà Cốc hái thuốc một lần, rảo chân suốt một ngày đêm trong cốc, thấy địa thế cùng phạm vi rất rộng, quả là một cõi trời đất biệt riêng, hang hóc trùng trùng, thế nên chẳng dám vào sâu. Xà Hà Tiên Tử nhẹ gật đầu :

- Chính thế, trong cốc âm phong mù mù, có nơi sinh lầy lênh láng, gai góc chón chở, nhấp nhô đá lồi, đường đi thật khó khăn !

Phạm Long lại tiếp :

- Lần này vào lại cốc, chúng ta nên nơi theo đường Tây Bắc đi vào, không chừng có thể tìm được chìa khóa ngọc ấy !

Hoa Sĩ Kiệt lặng im nghe câu chuyện đối đáp giữa hai người, được biết chiếc chìa khóa ngọc chưa lọt vào tay của Xà Hà Tiên Tử, lòng chàng đã yên ổn phần nào ! Chàng căn môi suy nghĩ tìm phương cách mà thoát thân. Làm cách nào để cấp thời chữa trị nội thương trầm trọng để hỏa tốc đến Thê Hà Cốc đoạt trước chìa khóa ngọc nọ. Lợi dụng Xà Hà Tiên Tử đang bận đối đáp cùng Tử Vong Cốc Chủ, chàng ném nhanh về phía Trịnh Bội Hà một cái nhìn ngụ ý ! Vốn là cô gái tuyệt đỉnh thông minh, Trịnh Bội Hà sau khi tiếp xúc tia mắt của chàng lập tức hiểu ngay ý định của người yêu. Nhưng nhắc mắt quan sát cuộc diện, hiện thời quả vô phương cứu Hoa Sĩ Kiệt được, vội ném lại cho chàng một ánh mắt. Hoa Sĩ Kiệt hội ý lớn tiếng mắng vang.

Trịnh Bội Hà mặt bừng sắc giận xốc tới :

- Tên khốn dám lăng nhục sư phụ ta, chiếc miệng dơ dáy thật đáng đòn !

Miệng thét, tay đã nhấc lên vủ thẳng tới. Hoa Sĩ Kiệt chột ngừng lời hé miệng, tư lòng bàn tay đối phương một hoàn thuốc màu trắng như bạc chui nhanh vào cổ họng chàng. Nhưng...đồng thời gò má chàng cũng lạnh trợn một cái tát tay khá mạnh !

Chát !... Nghe tiếng động, Xà Hà Tiên Tử cùng Tử Vong Cốc Chủ ngừng ngay câu chuyện quay đầu nhìn lại.

Trịnh Bội Hà vội lên tiếng thưa :

- Bẩm sư phụ, tên khốn này dám buông lời lăng nhục sư phụ, để tử trộm lịnh sư phụ trừng trị gã một tát tai !

Xà Hà Tiên Tử giận dữ :

- Tốt lắm, nếu gã còn dám mắng mỏ, con thay sư phụ vả miệng gã thêm vài tát nữa!

Trịnh Bội Hà lại kín đáo lừ mắt ra dấu, Hoa Sĩ Kiệt rất thông minh, viên thuốc tặng khi nảy vừa chui vào khỏi cổ họng, chàng liền cảm thấy một luồng khí mát xông vào đờn điền, đem đến cơ thể chàng một sự khoan khoái khác thường. Lòng mừng rỡ vô hạn, chàng lại lớn tiếng mắng vang. Trịnh Bội Hà với một thủ pháp cực nhanh, móc trong người ra hai viên thuốc một đỏ một xanh, kẹp vào giữa kẽ tay, mắt phụng vờ trừng trừng quát lớn :

- Ranh con, cái tát tay vừa rồi chưa đủ gãi ngứa mi à? Nếu còn mở miệng mắng người, coi chừng ta vả rớt hàm răng thối ra đấy !

Hoa Sĩ Kiệt càng mắng tợn :

- Hừ ta mắng đấy ! Huyệt đạo châu thân ta dù bị chế, không giết được lủ mi, bầm nát lủ mi ra thành thịt vụn. Mụ giặc già, lủ tinh cái, ta...

Trịnh Bội Hà lướt nhanh tới quát to :

- Câm chiếc miệng thối mi lại...

Liền theo đó, chưởng phải của nàng như chớp xẹt vung lên. Hai viên thuốc đỏ xanh liền từ kẽ tay nàng bay vọt vào miệng Hoa Sĩ Kiệt.

Nuốt vội hai viên thuốc vào cổ họng, trên sắc diện chàng không sao giấu được một niềm cảm kích dâng tràn... Tạ Trinh Trinh từ nãy giờ đứng im cạnh đấy, chợt bật cười khẽ một tiếng. Trịnh Bội Hà nghe qua giọng cười đầy ý mỉa mai, mặt hoa thoáng biến sắc vội

dùng thuật truyền âm nhập mật hỏi :

- Nhị sư tỷ vì cớ nào mà cười?

Tạ Trinh Trinh cũng dùng thuật truyền âm đáp lời :

- Mừng cho tứ sư muội đấy !

Trịnh Bội Hà mặt càng đổi sắc hỏi tiếp :

- Có chi mà gọi là mừng?

Tạ Trinh Trinh hừ mũi một tiếng, đáp :

- Mừng chuyện chi, tứ sư muội tự mình hiểu lấy... Nhưng sư muội làm thế, thật nguy hiểm cho mình vô cùng. Ba viên Xà Tiên linh đơn còn lại cuối cùng, khi đi sư phụ đã trịnh trọng đem cất vào Trân Châu Tháp trong Xà Độc Cung. Sư muội dám trộm đi, sau này nếu như sư phụ tra

hỏi, hai chúng ta phải nói sao đây?

Trịnh Bội Hà càng nghe càng biến sắc, nhất cử nhất động của nàng, dù khéo léo qua mắt được sư phụ, nhưng không sao giấu nổi vị sư tử tinh ranh. Nàng khiếp hãi đứng lặng một hơi không lời đối đáp. Cùng lúc ấy, Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy châu thân gân cốt thư thái khác thường. Nội thương vì ngọn Độc Long Trảo của Độc Long Cốc Chủ trong khoảnh khắc đã giảm bớt gần như lành hẳn. Sự mừng rỡ của chàng lúc ấy thật vô phương mô tả, nhưng một sự việc khiến chàng hoang mang chẳng hiểu...

Vì chàng đã nhìn thấy Trịnh Bội Hà và Tạ Trinh Trinh bờ môi hai nàng không ngớt máy động, chứng tỏ cả hai người đang dùng thuật truyền âm nhập mật đàm thoại nhau. Tuy chàng không hiểu họ đang nói những gì, song qua sắc mặt biến đổi không ngừng của Trịnh Bội Hà, chàng cũng dự đoán được là câu chuyện có điều bất lợi cho nàng.

Chàng tự nhủ thầm :

- Không lẽ hành động cho thuốc của Trịnh Bội Hà đều bị Tạ Trinh Trinh phát giác cả chẳng?...

Đột nhiên, chàng nhìn thấy Tạ Trinh Trinh nhét vào miệng Trịnh Bội Hà một

viên thuốc chi chi... Dùng răng hành động giữa hai người rất nhanh, nhưng không sao giấu được qua ánh mắt chàng. Và là một điều là Trịnh Bội Hà không một chút ý chí tỏ vẻ phản kháng, trái lại hé miệng đón lấy viên thuốc và đôi mắt khẽ nhắm lại, đồng thời buông ra một tiếng thở dài ảo não, chừng như cam đành với số phận.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tử vong cốc

Chợt nghe tiếng thở dài của Trịnh Bội Hà, Xà Hà Tiên Tử ngưng ngay câu chuyện cùng Tử Vong Cốc Chủ Phạm Long, quay sang hỏi Trịnh Bội Hà :

- Hà nhi, con chẳng được khoẻ chăng?

Sợ Xà Hà Tiên Tử khám phá ra bí mật của mình, Trịnh Bội Hà vội sửa sắc mặt đáp:

- Đa tạ sư phụ có lòng lo lắng, đồ nhi vì đứng ngoài trời tuyết quá lâu, trong người hơi cảm thấy lạnh lạnh đấy thôi !

Tử Vong Cốc Chủ cười lên ha hả xen lời :

- Chúng ta đứng ngoài trời tuyết quá lâu, công lực dù có thâm hậu cũng khó có thể chống nổi cùng tiết trời. Tệ cốc cách đây không xa lắm, nếu Tổng Giáo Chủ chẳng tị hiềm, xin quan lâm đến tệ cốc nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành vào Thê Hà Cốc tìm bảo vật cũng không muộn !

Xà Hà Tiên Tử trước lời mời mọc của đối phương, nghi ngại thầm nghĩ :

- Gã đã lên tiếng mời như thế, nếu ta chẳng đi, chứng tỏ là mình thiếu gan. Nhưng nếu chấp nhận, thì Tử Vong Cốc ba tiếng cũng đủ nói lên sự vào dễ khó ra... Khẽ ngẩng mặt nhìn trời, thấy đã giữa trưa, tuyết vẫn rơi mù mịt chẳng dứt, gió lạnh từng cơn heo hắt thổi lồng... Lại nhìn quanh bốn hướng, hoang vắng trắng xóa một màu, trong vòng mười

dặm không một mái nhà con. Trù trừ giây lâu, bà liền gật đầu :

- Tốt lắm, nhưng bỗng dừng kéo đến làm rộn như thế thật không phải chút nào!

Tử Vong Cốc Chủ lại ha hả cười vang :

- Được khách quý quan tâm, quả càng vinh hạnh cho tệt cốc có chi mà rộn !

Lão vụt quay ra sau, trừng mắt quát tháo năm tên bộ hạ :

- Còn chưa cút về trước, truyền lại lệnh của bốn Cốc chủ, tất cả đầu mục lớn nhỏ trong cốc, cùng toàn thể cao thủ phải tập trung tại Tử Vong Cung để đón nghênh Bình Thiên Giáo Chủ.

Năm gã đại hán vòng tay lí nhí dạ vâng luôn miệng, đoạn vái từ đi ngay.

Tử Vong Cốc Chủ lại quay sang hướng Xà Hà Tiên Tử phát tay thành một cử chỉ mời mọc :

- Xin mời Tổng Giáo Chủ !

Xà Hà Tiên Tử quay sang một gã thuộc hạ của mình ra lệnh :

- Người hãy kẹp tên ranh ấy vào nách và nhớ theo sát sau lưng ta, cẩn thận đấy nhé!

Gã đại hán nọ rạp mình tạ lệnh :

- Bẩm vâng !

Tử Vong Cốc Chủ thấy Xà Hà Tiên Tử đã nhận lời lập tức triển dụng thuật khinh công đi trước dẫn đường. Xà Hà Tiên Tử cùng nhóm hạ thuộc để tử nối gót phía sau. Tất cả đều là cao thủ nhất nhì trong võ lâm, nên thuật khinh công đã đạt đến mực Đạp Tuyết Vô Ngấn, vun vút thân

hình như bay lướt trên tuyết. Đoàn người đi như thế độ hơn tiếng đồng hồ đã đến dưới chân của hai ngọn núi trắng xóa. Xà Hà Tiên Tử khẽ ngược đầu quan sát, thấy mỏm núi như dính liền vào nền mây, nối dài hơn mấy dặm. Mỗi giáp giữa hai chân núi, tạo thành một tòa sơn cốc hiểm trở thiên nhiên.

Xà Hà Tiên Tử dừng bước hỏi :

- Nơi ấy là đâu?

Tử Vong Cốc Chủ cười nhẹ :

- Là tệt cốc, qua khỏi trường núi kia là tới !

Xà Hà Tiên Tử nhú mày :

- Nghe đồn Thanh Hải nhị cốc, trừ hình thế hiểm yếu ra, sự bố trí trong cốc khéo léo hơn cả công trời, phải chăng...?

Phạm Long cười ha hả :

- Giáo chủ cứ vào cốc sẽ biết rõ mọi điều, lời đồn thiên hạ không ngoa đâu !

Xà Hà Tiên Tử cũng buông tiếng cười lạnh nhạt :

- Có lẽ Cốc chủ đã cho bố trí đủ cả ngư hầu mã diện, cùng tiểu quý phán quan, nên mới có danh là Tử Vong Cốc đấy chăng?

Phạm Long càng cười to :

- Không đến nỗi khủng khiếp quá như ý tưởng của Giáo chủ, nhưng chúng tôi đã khai sơn lập giáo nơi này, không lẽ chẳng bố trí một ít cơ quan để phòng vệ? Hai người vừa trò chuyện vừa tiến dần tới, đặt bước

đến cửa Tử Vong Cốc lúc nào cũng chẳng hay !

Đột nhiên dưới lớp đất tuyết giữa hai chân núi bỗng rung rinh chuyển động... Xà Hà Tiên Tử thoáng biến sắc dừng bước lại hỏi :

- Lớp băng kia sắp vỡ sụp đấy chẳng?

Thì ra nơi vị trí bà đang đứng, lớp đất tuyết cũng đang rung chuyển lung lay mừng rỡ như muốn sụp xuống. Phạm Long từ trong túi lôi ra một chiếc còi nhỏ, liên tiếp thổi lên năm tiếng, mặt đất tuyết đang chuyển động lập tức dừng ngay lại. Tiếp theo đó, từng bùm hoa tuyết từ dưới đất bắn lên tung toé, rồi từ những nơi ấy nhô lên một lượt hăng mấy trăm gã đại hán. Tên nào cũng sắc phục trắng toát, xa xa trong lại tựa như những người tuyết, mặt mũi đều đánh ác tựa lệ quý, móng tay móng chân nhỏ lều lều dòn hơn tấc. Những quái nhân ấy sau khi từ dưới lòng đất hiện lên, lập tức đứng im như

những pho tượng đá. Xà Hà Tiên Tử thành linh giơ tay ra chộp cứng cườm tay phải của Tử Vong Cốc Chủ. Phạm Long không ngờ Xà Hà Tiên Tử đột nhiên lại ra tay như thế, kịp khi phát giác được đã vô phương tránh né vào đâu. Lão biến sắc quay lại găng giọng :

- Tổng Giáo Chủ định làm gì?

Xà Hà Tiên Tử cười nhếch mép :

- Phạm Cốc chủ đã quên câu cổ ngữ rồi chẳng : Đàn bà là hạn yếu đuối, nhìn thấy những tên lệ quý gớm ghiết kia bảo sao bốn Giáo chủ chẳng sợ hãi?

Bà vờ ra rung rẩy tiếp lời :

- Thật Tử Vong Cốc danh bất hư truyền, khiếp chết đi được ! Phạm Long là tay kinh nghiệm lọc lõi, trước thái độ vờ vĩnh của đối phương lẽ đâu

chẳng biết, nhưng vì mạch môn bị kèm tỏa, kinh lực không thể vận phát, đành mím môi mắng thầm trong lòng.

Ngoài mặt lão lại buông tiếng cười :

- Tổng Giáo Chủ võ công cái thế, lẽ đâu đi sợ loài quỷ nhỏ ấy? Nếu như Tổng Giáo Chủ chê bọn họ trái mắt khó nhìn, bốn Cốc chủ sẽ ra lệnh họ đổi đi khuôn mặt khác.

Tay lão liền theo lời nói phất lên ra dấu, mấy trăm quái nhân mặt mày gớm ghiếc nọ lập tức thò tay xoa lấy mặt mình. Chỉ loáng mắt, họ đã trở thành những mụn đàn bà mặt đỏ tóc hoe, miệng rộng nanh lồi, trong càng khủng khiếp hơn lúc nãy thập bội.

Xà Hà Tiên Tử cười khanh khách hỏi :

- Trên khuôn mặt họ mang được bao nhiêu mặt nạ tất cả?

Phạm Long cũng buông tiếng cười vang :

- Người trong Tử Vong Cốc, trừ bốn Cốc chủ với gương mặt thật tiếp xúc với thế nhân ra, kỳ dư những người khác đều dùng mặt nạ để che dấu dạng hình. Bốn Cốc chủ khó mà đoán được họ có bao nhiêu mặt nạ !

Tạ Trinh Trinh đứng lặng yên từ nãy giờ, vụt lên tiếng :

- Phạm Cốc chủ thật lòng mời chúng tôi đến đây để trao đổi điều kiện, hay là đồ mưu chi khác?

Phạm Long cười âm trầm :

- Chuyện đó...

Xà Hà Tiên Tử nghiêm mặt quay lại bảo đồ đệ :

- Trinh Trinh không được nhiều lời. Cốc chủ tất nhiên phải thật tâm trao đổi điều kiện cùng ta, đã nghi nhau chỉ mất niềm hòa khí !

Tạ Trinh Trinh vẫn còn ấm ức :

- Thế tại sao họ còn biểu diễn những trò dọa dẫm kia làm gì?

Xà Hà Tiên Tử xua tay chặn lời :

- Trinh Trinh, nếu như người sợ hãi lại đây mà nắm tay trái của Phạm lão tiền bối cho vững bụng !

Cùng trong lời nói, bàn tay đang nắm Phạm Long kia đã tăng thêm hai thành lực đạo, như ngầm tỏ ý là nếu Tử Vong Cốc Chủ Phạm Long có một cử động gì khác, bà sẽ lập tức dùng nội lực chấn chết lão ngay ! Tạ Trinh Trinh rất mực thông minh, nghe xong lời Xà Hà Tiên Tử tức tốc xê mình đến, với một thủ pháp cực nhanh chớp lấy cườm tay của lão Cốc chủ. Phạm Long hai tay đều bị kèm chế, nhưng không lộ ra tỏ ý phản kháng nào,

thật là một điều bất ngờ ngoài ý liệu của Xà Hà Tiên Tử. Trong dự tính của bà, khi mà Tạ Trinh Trinh chớp lấy cườm tay lão, ít nhất lão phải có phản ứng. Nhưng Phạm Long vốn là một đại gian hùng và rất sâu sắc. Sớm đã nhìn thấu toan tính của Xà Hà Tiên Tử, cho nên thay vì phản kháng, lão vẫn giữ thái độ cười nói thản nhiên :

- Nếu Tạ cô nương thấy sợ hãi, nên nắm chặt tay lão hơn, chúng ta cùng vào !

Dứt lời, lão nhắc bước đi vào cốc, kéo cả thầy trò Xà Hà Tiên Tử cùng theo. Đám quái nhân thấy Cốc chủ của mình hai tay bị người ta giữ chặt, sợ ném chuột vỡ đồ, nên chẳng dám ra tay, chỉ đành đứng yên, miệng trở lên những chuỗi hú kỳ dị. Nhất thời, tiếng hú dấy động, cả hai tòa sơn

nhạc. Thanh âm như trào thoát đến tận chân mây, chuyển rung cả bầu không khí. Những tảng băng hai bên sườn núi, từng mảng long nứt rơi ầm ầm xuống đáy vực. Phạm Long sau khi đặt bước vào cốc, bộ pháp càng nhanh lạ thường. Phóng nhanh như thế, độ hơn thời gian tuần trà, đoàn người đặt chân đến một cánh rừng thưa thớt tuyết trắng xóa một màu. Xà Hà Tiên Tử dừng bước nhắc mắt quan sát sơ lược cụm rừng, thấy chỉ độ mười hai rặng cây bàng, mỗi rặng trồng tám cây, tất cả đều trụi lá, chỉ còn trơ lại những cành đong đầy tuyết trắng, hàng lối thẳng tắp như được do bàn tay người sắp đặt.

Xà Hà Tiên Tử xem xong giật mình rúng động :

- Cụm rừng này rõ ràng án theo Ngũ Hành Bát Quái mà bố trí thành trận thế, bên trong tất sắp đặt lăm cơ quan lợi hại.

Đưa mắt nhìn sang phía tả, thấy trong đường thông qua, độc đạo duy nhất là phải xuyên qua cụm rừng khả nghi ấy.

Tạ Trinh Trinh liền rĩ tai hỏi khẻ Xà Hà Tiên Tử :

- Cụm rừng này rất khác thường, sư phụ định lẽ nào?

Phạm Long chột buông tiếng cười to :

- Cô nương nhãn lực quả không sai, cụm rừng tuyết này là một cửa ải hiểm ác để thông qua Tử Vong Cốc, đã không biết bao nhiêu võ lâm cao thủ tán mạng tại cụm rừng này.

Tạ Trinh Trinh cười lạnh nhạt :

- Phạm Cốc chủ định mời chúng tôi đến quý cốc để tránh tuyết giá kia mà. Nhưng nếu Cốc chủ định giở thủ đoạn chi, tôi e rằng chỉ uổng phí tâm cơ của tôn giá mà thôi !

Phạm Long cố nặn thành bộ mặt tươi cười :

- Cô nương bất tất đa nghi. Nếu như lúc này lão phu thi hành thủ đoạn chi cùng chư vị, có khác chi ngọc đá đều tiêu chằng?

Xà Hà Tiên Tử âm trầm nhếch mép :

- Cốc chủ nói chí phải, mong rằng người nên biết điều sắp đặt cho chúng tôi tạm trú ngụ qua đêm. Ngày mai, chúng ta cùng đến Thê Hà Cốc để hoàn thành điều kiện trao đổi !

Phạm Long liên tiếp gật đầu :

- Xin Giáo chủ yên tâm. Chỉ chốc sau là chúng ta đến Tử Vong Cung, lão phu sẽ theo lễ chủ khách, kính dâng Giáo chủ ba chung rượu nóng, giải nhọc đường xa.

Miệng thốt, chân đã sẵn bước vào cụm rừng. Xà Hà Tiên Tử quay sang phía sau dặn dò bảy gã đại hán cùng Trịnh Bội Hà :

- Trong cụm rừng thưa kia, mỗi bước là một cạm bẫy hiểm hung, bọn người phải bám sát phía sau lưng ta, bằng không một bước sơ xuất là mất mạng như chơi...

Gã đại hán đang vác Hoa Sĩ Kiệt trên vai vội tiến lên đầu đoàn theo sau lưng Xà Hà Tiên Tử dẫn bước vào rừng. Trịnh Bội Hà bước theo kế đấy để phòng hờ bất trắc cho người yếu. Sau lưng nàng là sáu gã đại hán kinh trang còn lại. Xà Hà Tiên Tử cùng Tạ Trinh Trinh chia nhau giữ chặt hai tay của Phạm Long, sát nách bước vào khu rừng. Phạm Long sau khi xuyên qua cụm rừng, bộ pháp càng tăng thêm nhanh dị thường. Giữa mười hai rặng cây bàng lứa thưa, ông quanh qua quẹo lại không biết bao nhiêu lượt, và rốt cuộc đến rặng cây cuối cùng. Đột nhiên... Chân ông dẫm bước vào khoảng trống và lập tức ngõi bẹp xuống mặt đất. Xà Hà Tiên Tử và Tạ Trinh Trinh thấy thế cũng người xuống theo. Rặng cây

chót nọ, bỗng dừng lung lay chuyển động. Càng lúc tốc độ chuyển động càng nhanh. Phút chốc sau, Xà Hà Tiên Tử cảm thấy thân hình như tụt hẳn xuống khỏi mặt đất. Thâm kinh hãi, bà vội quay đầu nhìn lại, bảy gã đại hán kinh trang cùng Trịnh Bội Hà đang còn ở rặng cây thứ chín, chưa bắt theo kịp. Xà Hà Tiên Tử giận dữ thét lên :

- Phạm Cốc chủ định làm gì thế?

Phạm Long cười ha hả :

- Dẫn đường Giáo chủ vào bốn cung, hai tay của lão phu đều bị nhị vị túm chặt, nhị vị còn sợ nỗi gì?

Tạ Trinh Trinh lại quát lớn :

- Rõ ràng người dụ chúng ta vào hiểm địa, nào có phải mời vào cung chi? Nếu chẳng thật tình nói rõ, bốn cô nương chỉ cho mi một chỉ là chết ngay !

Phạm Long sợ hãi vội thốt :

- Cô nương bớt giận ! Xà Yêu Chi của cô nương lão phu đã nghe danh, chớ khá hiểu lầm mà đem ra thi thố. Lão phu bảo hứa là tánh mạng của hai người an toàn.

Tạ Trinh Trinh hừ nhạt :

- Người cũng biết sợ chết đấy à? Sinh mạng của thầy trò ta an toàn đã đành, nhưng còn chín người kia thì sao?

Phạm Long cố giấu nụ cười đắc ý :

- Bọn họ không theo kịp, sao trở lại trách lão phu? Nhưng cô nương đừng vội lo, đợi chốc lão phu sẽ ra lệnh thả bọn họ khỏi Huyệt Đoạn Hồn

là xong ! Giữa câu chuyện đối đáp, ba người đã được cơ quan đưa rơi xuống một tòa cung vi hoa lệ.

Xà Hà Tiên Tử đảo mắt nhìn quanh, cảnh sắc trước mặt khiến bà phải ngẩn ngơ sửng sốt. Sự bày trí trong cung vô cùng hoa lệ. Đồ vật trần thiết toàn là những loại quý giá hạn hữu. Tất cả kỳ trân bảo vật trong thiên hạ dường như đều gom góp cả về đây. Tạ Trinh Trinh cũng nhìn sửng quên nháy, cảm thấy tòa cung vi dưới lòng đất sâu này còn đẹp hơn cả cảnh Thiên Thai, sang hơn Cung Hưởng trên thượng giới. Chiều sâu cũng như chiều rộng, mút mắt chẳng thấy là đâu, đã thế lại ấm áp lạ thường. Hai bên hành lang trồng đầy hoa thơm cỏ lạ, cùng nuôi vô số danh cầm quái thú.

Nàng lạ lùng nghĩ thầm :

- Trong cảnh núi non tuyết giá lạnh lẽo thế này, làm sao trồng được loại hoa tươi rực rỡ đến thế?

Phạm Long chừng như đoán được ý nghĩ của nàng, cười nhẹ cất lời :

- Nếu Tạ cô nương có nhã hứng, chốc đây bốn Cốc chủ sẽ đưa cô đi viếng khắp thắng cảnh của bốn cốc, cô sẽ càng ngạc nhiên nhiều hơn nữa.

Xà Hà Tiên Tử không dẫn được, chớp miệng ngợi khen :

- Không ngờ trong Tử Vong Cốc lại bày trí thanh tú thế này. Hôm nay bốn Giáo chủ được một phen mở rộng tầm mắt.

Phạm Long cười :

- Giờ đây nhị vị có thể buông tay lão phu ra chưa?

Xà Hà Tiên Tử bật cười lạnh nhạt :

- Trong Tử Vong Cốc, thiên biến vạn hóa, ai dám tin mà buông tay người ra?

Phạm Long cười héo hắt :

- Lão phu dù sao cũng là thân phận một vị Cốc chủ, nếu để nhị vị giữ chặt hai tay như thế, còn chi mặt mũi với thuộc hạ cao thủ trong bốn cốc?

Xà Hà Tiên Tử không đành được tiếng cười :

- Chúng ta buông tay người, nguy hiểm càng nhiều, làm sao yên tâm được? Nhưng nếu cứ giữ chặt mãi cườm tay người kể ra cũng kỳ. À... được rồi, bốn Giáo chủ có một biện pháp lưỡng toàn, nhưng người phải chịu khó một chút.

Phạm Long vội vã hỏi :

- Biện pháp thế nào?

- Người phải uống vào viên thuốc của bốn Giáo chủ. Đợi khi hiệp lực tìm xong chiếc chìa khóa ngọc và người đưa chúng ta an toàn rời khỏi quý cốc. Khi đó, bốn Giáo chủ sẽ đưa thuốc giải cho người. Như thế may ra chúng ta mới yên lòng mà buông tha người được !

Phạm Long nhíu mày suy nghĩ khá lâu :

- Hiện giờ, tay đang bị hai ả kèm chế, mạng sống khác chi chỉ mảnh treo chuông. Chi bằng, chịu lép uống vào viên thuốc của ả, tạm thời cho họ khỏi nghi. Sau đấy ta sẽ thừa cơ hạ thủ, buộc họ phải đưa thuốc giải ra là xong.

Nghĩ đoạn ông liền mỉm cười gật đầu :

- Tổng Giáo Chủ khéo lo thì thôi ! Bốn Cốc chủ đã thỉnh chư vị đến đây, lòng chẳng một chút ác ý, nhưng Giáo chủ khư khư chẳng tin người, bốn Cốc chủ đành phải vâng lệnh tôn ý hầu cười mở niềm nghi nan giữa nhau !

Xà Hà Tiên Tử móc trong người ra một viên thuốc màu tím và trao sang. Phạm Long vội đón lấy và bỏ tọt vào miệng và nuốt ngay. Thấy đối phương đã ngoan ngoãn nuốt xong viên thuốc của mình, Xà Hà Tiên Tử lòng mừng thầm, vội lừ mắt ra dấu cho Tạ Trinh Trinh, hai người cùng buông tay Phạm Long ra.

Xà Hà Tiên Tử cười an ủi :

- Xin Cốc chủ yên tâm, chờ khi sự việc xong xuôi, bốn Giáo chủ hứa chắc sẽ đưa thuốc giải ngay, quyết chẳng nuốt lời !

Phạm Long đã sẵn ý định trong tâm, cười giả lã :

- Với địa vị của Tổng Giáo Chủ trên võ lâm hiện thời, lão phu đâu dám chẳng tin ! Mời nhị vị vào, lão phu sai người bày tiệc tẩy trần ngay !

Dứt lời tay vỗ vào nhau thành một âm vang hiệu lệnh.

Xà Hà Tiên Tử sấn bước đến sau lưng Phạm Long, giọng đầy đe dọa :

- Nếu Cốc chủ định giở trò chi, tức phải chết ngay dưới ngọ Yêu Xà Chỉ của bốn Giáo chủ. Viên độc dưng trong bụng kia, đúng ba ngày sau mới bắt đầu phát tác. Lúc đó, trừ thuốc giải độc môn của Xà Yêu Hà ra, không một thứ thuốc nào cứu nổi !

Phạm Long buông tiếng cười vang :

- Tổng Giáo Chủ sao mà quá nghi nan đến thế? Nếu như lão phu có ý giở thủ đoạn ám muội, tất không khi nào chịu uống viên độc dưng của người

!

Cùng khi ấy, từ hậu cung bước ra hơn mười tên tiểu đồng áo gấm, lăng xăng bày tiệc rượu giữa sân đường. Phạm Long phát thành một cử chỉ mời mọc :

- Tệ cốc tạm bày một tiệc mọn, kính mời nhị vị tấy trần !

Xà Hà Tiên Tử chẳng chút khách sáo, ngồi ngay xuống bàn tiệc. Tạ Trinh Trinh trước sau vẫn theo sát sư phụ, ngồi xuống cạnh đấy. Từ hai hành lang bên cung, liền khi ấy nối đuôi nhau bước ra hàng chục người. Phạm Long giới thiệu từng người một cùng Xà Hà Tiên Tử, từ bốn vị Đại Hộ Pháp, đến tám vị Trưởng Lão, đến hai mươi bốn cao thủ trong bốn cốc. Xà Hà Tiên Tử đưa mắt quan sát từng người một, thấy tên nào cũng nhân quang sáng quắc, huyết Thái Dương nhô cao, lưng giắt khí giới, thoáng nhìn qua cũng nhận ngay được là những cao thủ khiên nội ngoại công phu vào hạng nhất nhì của võ lâm. Phạm Long sau khi giới thiệu xong, liền ngồi vào chủ vị, nâng chung mời

mọc:

- Với buổi tiệc đơn sơ tiếp đãi một vị khách quý phương xa như Tổng Giáo Chủ thật đáng gọi là khiêm lễ, nhưng may là Bình Thiên Giáo Chủ cùng bốn Cốc chủ đã bắt tay minh ước, kể ra cũng như là người nhà nhau, hẳn Tổng Giáo Chủ không trách lão phu bất kính !

Xà Hà Tiên Tử thoạt đầu còn e ngại trong rượu có độc, kíp khi thấy Phạm Long nâng chung uống trước, bao nhiêu hoài nghi nhất thời tiêu tan, và đúng theo lễ nghi, nâng chung mời lại chủ nhân. Lão già áo tím trong hàng Tứ Đại Hộ Pháp của Tử Vong Cốc ngồi nơi bàn tiệc phía trái bỗng đứng nân chung rượu ngang ngực, đứng lên tươi cười :

- Tại hạ lâu ngày hăng ngưỡng danh Giáo chủ. Thứ nhất là sau cuộc nhóm họp tại Lạc Nhạn Phong, danh tiếng càng dội động võ lâm, hôm

nay may mắn được hội ngộ, thật là tam sanh hữu hạnh, xin kính Giáo chủ một chung !

Dứt lời ly rượu trên tay lão bỗng dừng thoát khỏi tay, chầm chậm bay ngang đến trước mặt Xà Hà Tiên Tử. Trước tuyệt kỹ của đối phương vừa biểu diễn, Xà Hà Tiên Tử không khỏi thoáng khiếp hãi... Nhưng trước mặt đông đủ đối phương, tách háo thẳng không cho phép bà chịu kém, lập tức hé miệng hút lấy chung rượu nọ bay kề lên môi, nốc cạn

và cười khẻ khen ngợi :

- Cám ơn chung mỹ tửu của Lưu hộ pháp !

Dứt lời, tay nhấc chung rượu chậm rãi đứng lên. Trong thời gian bà đứng dậy, chung rượu trên tay bà sôi lên ùng ục và bắn tung toé ra bốn phía. Xà Hà Tiên Tử vẫn thung dung mỉm cười :

- Bốn Giáo chủ xin kính lại Lưu hộ pháp một chung !

Liên theo đó, chung rượu thoát khỏi tay và bay vào không khí. Ly rượu bay đến giữa vời, liền trút ngược miệng chung hướng xuống đất, đà bay vẫn hướng về phía lão già áo tím.

Lão Hộ Pháp họ Lưu thấy chung rượu trút ngược miệng và bay đi bằng băng mà chất rượu đang đầy tràn trong chung không đổ ra ngoài một giọt, và chẳng dứt sôi lên ùng ục. Trước hiện trạng lạ lùng ấy, lão không khỏi lạng người trở mắt mà nhìn. Với chung rượu bay đến kia, đối phương đã thi thố luôn hai môn công lực tuyệt kỹ. Vừa dồn chân lực làm sôi chất rượu trong chung, đồng thời đưa ra một luồng hấp lực giữ cho chung rượu bị trút ngược vẫn y nhiên không toé ra một giọt. Hai ngón thủ pháp tuyệt kỹ ấy nếu chẳng phải là một cao thủ thượng thặng không sao thi thố nổi. Qua sự biểu diễn của Xà Hà Tiên Tử vừa rồi, không chỉ riêng lão Hộ Pháp họ Lưu sững sờ kinh hãi, mà đến Tử Vong Cốc Chủ Phạm Long cũng rụng rời khiếp thềm cho võ công siêu đẳng ngoài sức

tưởng tượng của Xà Hà Tiên Tử. Lão toan tính thầm :

- Thả hồ dễ nhưng bắt lại rất khó ! Chật vật lắm ta mới gạt mù vào đây, không lẽ trơ mắt để nhìn mù an lành để thoát khỏi bốn cốc?

Nghĩ đến đây, sát cơ không khỏi bừng lộ qua ánh mắt... Lão Hộ Pháp họ Lưu lúc ấy đã tỏ thái độ cung kính đón lấy chung rượu của Xà Hà Tiên Tử vừa bay đến uống cạn một hơi, đoạn cười khà khà cất lời :

- Võ công của Tổng Giáo Chủ như thế, thảo nào chẳng được người kính phục !

Xà Hà Tiên Tử cười khanh khách đặc ý :

- Lưu hộ pháp quá khen, thuật đuổi ruồi ấy có đáng chi khen ngợi !

Phạm Long lại khoát tay mời mọc mọi người :

- Hôm nay, chúng ta phải say vui một bữa. Chuyện võ công sát máu ấy xin tạm gác lại một phía là hơn !

Lão dứt lời liền phát tay thành một cử chỉ. Đội âm nhạc ngồi sẵn hai bên cung lập tức run dây nắn phím, tấu lên những điệu nhạc vui tươi chúc tụng mọi người. Tử Vong Cốc Chủ Phạm Long lại khệnh khạng nâng ly mời mọc ân cần :

- Xin Giáo chủ hãy nếm thử mùi vị Tuyết Lê Tửu lâu năm này xem sao?

Xà Hà Tiên Tử dừng dừng cười đáp :

- Không hồ là dang tửu danh cốc, tiếc là tửu lượng của bốn Giáo chủ không mạnh lắm !

Phạm Long vờ như say lè nè :

- Sau này Giáo chủ bình xong thiên hạ võ lâm, lên ngôi bá chủ, lão phu xin dân đến vài vò chúc mừng.

Xà Hà Tiên Tử trước lời lẽ hợp ý, cười vang :

- Chỉ cần Cốc chủ bằng lòng hợp tác, cùng quét bằng thiên hạ võ lâm, ngày đó công lao của Cốc chủ đứng vào bậc nhất rồi, cần chi phải nhọc nhằn Cốc chủ tặng rượu nữa?

Phạm Long vờ như rất hân hoan, vỗ tay đôm đốp cười vang :

- Hay lắm ! Để mừng cho cuộc hợp tác mai sau, xin Giáo chủ cùng cạn với lão phu ba chung !

Xà Hà Tiên Tử đã ngà ngà say vì men rượu Tuyết Lê lâu năm kia, nhắm nháp vào miệng rất ngon ngọt, nhưng sức rượu say ngằm mà không hay. Tạ Trinh Trinh ngồi phía sau Xà Hà Tiên Tử, thấy thái độ của lão Cốc chủ có nhiều vẻ khả nghi, vội dùng truyền âm nhập mật cảnh cáo với sư phụ mình :

- Sư phụ không nên uống nhiều, cử chỉ của lão ta có nhiều chỗ đáng nghi !

Xà Hà Tiên Tử cười cười mở :

- Đồ đệ cứ yên tâm, trong rượu không có chất độc sợ chi?

Phạm Long cũng cười vang tiếp lời :

- Nếu như trong rượu có độc, chúng ta đã bồn du cõi ngoại từ lâu, có đâu đến

giờ, cô nương khá yên tâm !

Xà Hà Tiên Tử lại nân chung cạn luôn một hơi mấy chung đầy. Hơi rượu đã dần dần thấm vào não cân, Xà Hà Tiên Tử cảm thấy đầu óc hơi chệnh choáng, lắc nhẹ luôn mấy lượt, thốt :

- Bồn Giáo chủ tửu lượng quá kém, đã có phần choáng váng rồi đây !

Phạm Long liền phất tay cắt lời :

- Thôi vậy ! Tổng Giáo Chủ đã hơi say, hãy ngừng uống rượu, đem loại Tuyết Lê danh sản của Tuyết Sơn dâng lên cho Tổng Giáo Chủ giải rượu. Lũ nô tỳ dạ rang lên một tiếng, và khoảnh khắc sau liền bưng lên một mâm đầy trái lê, xây thành hình quả tháp, chót trên một trái lên vừa to vừa trắng.

Xà Hà Tiên Tử ngần ngừ chẳng giơ tay ra nhắc quả Tuyết Lê trên mâm. Phạm Long thấy thế cười to :

- Loại danh sản luôn luôn rất hiếm, Giáo chủ sau khi nếm thử giống Tuyết Lê này, sẽ thấy rõ mùi vị của nó hơn tất cả thứ lê trên toàn quốc !

Dứt lời, lão chọn lấy một quả lê nhỏ nhất trên mâm, bóc ra ăn trước mặt mọi người. Xà Hà Tiên Tử lòng mới hết nghi. Phạm Long khi ấy lại lừ mắt ra dấu gã tở trai. Tên bưng mâm liền hội ý, vội nhón lấy một quả lê lớn nhất trên chót mâm, hai tay cung kính dâng đến trước mặt Xà Hà Tiên Tử. Trước cách thức mời mọc lễ nghi ấy, Xà Hà Tiên Tử dù muốn từ chối cũng chẳng được, giơ tay đón lấy quả lê đưa lên miệng cắn nhẹ nếm thử... Một mùi thơm ngọt ngào xông nhẹ cả mũi, bà gật gù khen ngợi :

- Ngon thật ! Lê miền Tuyết Sơn quả không ngoa tiếng đồn !

Và không còn một tí nghi ngại chi, bà chậm rãi ăn hết quả lê ! Phạm Long bỗng đổi sắc mặt, buông tiếng cười âm trầm :

- Trên Lạc Nhạn Phong, mùi vị xuyên trường độc tửu của Tổng Giáo Chủ cũng ngon đáo để đấy !

Xà Hà Tiên Tử biến sắc, vỗ bàn đứng dậy hét to :

- Lão khốn Phạm Long, trong quả Tuyết Lê vừa rồi mi đã...

Phạm Long chẳng đợi Xà Hà Tiên Tử dứt lời, cười ta chặn ngay :

- Tổng Giáo Chủ, trước đây bà đã cho chúng tôi thưởng thức mùi rượu độc thủng ruột, may mà số lão phu chưa chết phải tay mụ, nên khiến xui có người cho thuốc giải cứu. Đã thế, khi nãy lúc chưa đặt chân vào cốc, bà lại buộc lão phu uống viên độc được kỳ hẹn ba ngày mới phát tác. Thì giờ đây lão phu cho tôn giá nếm lại quả Tuyết Lê ngàn năm kỳ độc, giới lắm chỉ sống thêm được nửa giờ là cùng, kể như lão phu cả vốn lẫn lời đã thanh toán xong, ha ha...ha...ha...

Xà Hà Tiên Tử chẳng buồn đáp lời nhắm mắt vận khí thử cảm thấy nội thể chân khí có khá nhiều khác thường, thăm hiểu lời đối phương không phải là lời nói dối. Định tỉnh lại tinh thần, ba cười nhạt cất lời :

- Phạm Cốc chủ, thủ đoạn âm độc và sâu hiểm của ông thật ít ai sánh kịp, nhưng ba ngày sau, người cũng chẳng sống được có chi đặc ý mà cười ! Phạm Long càng buông tiếng cười to :

- Xà Hà Tiên Tử đến lúc này còn khua môi lớn tiếng được à? Ba ngày sau, hừ, trong thời gian ba ngày ấy, lão phu còn chán kịp thì giờ để tìm ra thuốc giải độc. Chỉ có mụ chỉ còn nửa giờ nữa là vong mạng rồi, dù Hoa Đà tái thế cũng thúc thủ vô phương !

Xà Hà Tiên Tử nhếch môi cười :

- Lời của mi hoàn toàn không phịa ấy chứ?

Phạm Long cười đắc ý :

- Gạt mù có ích gì? Suốt mấy mươi năm nay, bất kỳ cao thủ tuyệt nhân nào vào cốc, chưa một ai sống sót trở ra. Đó là định lệ bất di bất dịch của ba tiếng Tử Vong Cốc !

Xà Hà Tiên Tử lời lẽ đã hơi nhân nhượng :

- Chúng ta còn cách nào thảo luận cuộc đổi trao nhau chẳng? Thí dụ như chúng ta đổi thuốc giải cho nhau...

Phạm Long lắc đầu ngạo nghễ, cười vang :

- Đừng tính chuyện mơ lên cung trăng. Mụ chỉ còn sống độ nửa giờ nữa là cùng. Ta còn đến ba ngày trời thời hạn, dư đủ thì giờ tìm vị ẩn sĩ thần y nơi Thê Hà Cốc để nhờ chữa trị.

Xà Hà Tiên Tử nghe xong lòng rúng động nghĩ thầm :

- Nơi Thê Hà Cốc có một vị ẩn sĩ? Biết đâu trong vòng thời gian nửa giờ, ta có thể tìm được lão ẩn sĩ ấy?

Nghĩ thế bà vọt trợn mắt quát to :

- Lão khốn Phạm Long người đừng vội đắc ý, dù bốn Giáo chủ chỉ được nửa giờ, nhưng trong khoảnh thời gian ấy vẫn dư đủ để làm cỏ tất cả nhân mạng trong Tử Vong Cốc người.

Phạm Long dứt hẳn giọng cười, trở tay vào cao thủ Tử Vong Cốc ngồi quanh đấy, mĩa mai thốt :

- Trừ phi đôi cánh tay họ mềm nhũn như đậu hủ, mộng quét bằng Tử Vong Cốc của mụ mới đạt thành.

Xà Hà Tiên Tử quay ra sau bảo đồ đệ :

- Đồ nhi dùng Kim Xà Nô đối phó cùng chúng, để sư phụ rảnh tay trừng trị tên già khốn Phạm Long kia !

Phạm Long nghe thế cả sợ, vội ra lệnh :

- Các vị mau nhất tề ra tay, tóm lấy hai ả yêu quái cho lão phu !

Hiệu lệnh Cốc chủ vừa ban ra, toàn thể cao thủ Tử Vong Cốc có mặt, đều rầm rộ đứng lên, rút phăng khí giới, xô đến tấn công hai thầy trò Xà Hà Tiên Tử. Sảnh đường trong loáng mắt ngập chìm trong bóng kiếm ánh đao. Tiếng sát phạt vang động cả sơn lâm hoang vắng. Tạ Trinh Trinh lắc lia mái tóc mây trên đỉnh đầu, miệng đọc lẩm nhẩm khẩu quyết khiến xà, bầy rắn vàng li ti lập tức lúc nhúc quây động, hàng ngàn con từ trên mái tóc tủa ra bốn phía, nhắm vào hướng những cao thủ Tử Vong Cốc. Những tiếng kêu ré đau đớn liên tiếp vang lên khắp cục trường, đám cao thủ Tử Vong Cốc bị phải bầy Kim Xà Nô đuổi cắn, rần rần tháo chạy thụt mạng. Phạm Long trước cảnh trạng ấy vô cùng kinh hãi, quay ngoắt người định thoát thân. Nhưng Xà Hà Tiên Tử để đâu buông tha, nhún chân phóng theo quát lớn :

- Chạy đâu? Hãy ném một chỉ của ta !

Phạm Long cảm thấy phía sau có một luồng kinh lực ập tới, cấp tốc quay người lại tung ra một đòn tuyệt kỹ Mãn Thiên Phong Vũ Chưởng đột kích. Nhưng chưởng phong chưa nhả ra khỏi bàn tay, chỉ kinh của Xà Hà Tiên Tử tựa như một ánh chớp xẹt thẳng vào bụng lão, lôi cả ruột gan ra ngoài. Phạm Long chỉ kịp hự lên một tiếng và ngã vật xuống đất chết tốt. Chỉ vón vện một chỉ, Xà Hà Tiên Tử đã kết liễu tính mạng Phạm Long một cách dễ dàng. Tất cả cao thủ Tử Vong Cốc còn lại đều lặng người sợ hãi. Xà Hà Tiên Tử chân vừa chấm đất, đã với một thủ pháp cực nhanh, tóm lấy cổ tay của lão Hộ Pháp họ Lưu rít giọng âm trầm :

- Nếu mi chẳng lập tức đưa thầy trò ta ra khỏi cốc, ta sẽ giết ngươi ngay !

Đã khiếp sợ võ công cao siêu của Xà Hà Tiên Tử từ trước, giờ đây lại sa vào vòng uy hiếp của đối phương, lão Hộ Pháp họ Lưu riu ríu điều động cơ quan trong cung, đưa thầy trò Xà Hà Tiên Tử thoát ra Tử Vong Cung. Ra khỏi Tử Vong Cung, đến cạnh rừng bàng khi này, Xà Hà Tiên Tử tay vẫn không rời khỏi mạch môn Lưu hộ pháp, kẹp sát bên lão thoát ra khỏi khu rừng. Kịp đến lúc ấy, bà mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm, cất tiếng hỏi :

- Nơi đây còn cách Thê Hà Cốc bao xa?

Lưu hộ pháp sợ sệt đáp :

- Độ ba mươi dặm.

Xà Hà Tiên Tử nghiêm mặt hỏi tiếp :

- Lúc này Phạm Long bảo qua là nơi Thê Hà Cốc có một vị ẩn sĩ cao nhân, vậy người ở về phía nào của Thê Hà Cốc? Các hạ đã gặp qua vị cao nhân ấy lần nào chưa?

Lưu hộ pháp lắc đầu :

- Tại hạ thật chưa được dịp gặp qua, nhưng theo lời đồn thì vị ẩn sĩ ấy xưa kia là một vị hòa thượng mà nghề thuốc cũng như võ công đều rất cao minh, ẩn cư tại phía Tây của Thê Hà Cốc !

Xà Hà Tiên Tử buông tay lão ra, dẫn giọng bảo :

- Tạm tha mạng cho mi một lần, rút ngay !

Thì ra lúc ấy, bà đã cảm thấy chất độc trong cơ thể đang bắt đầu phát tác,

nếu để lão Hộ Pháp khám phá ra, tất nhiều bất lợi cho bà, nên thừa cơ đuổi lão rời xa. Chờ đối phương khuất dạng, Xà Hà Tiên Tử ngừng mặt nhìn sắc trời, thấy thời gian vào độ giờ thân, cơn bão tuyết đã dứt hẳn từ lâu. Bà thở dài một tiếng quay sang Tạ Trinh Trinh :

- Đồ nhi, sư phụ e trong nửa tiếng đồng hồ, khó mà đến kịp Thê Hà Cốc ! Ôi!...

Sau tiếng than dài náo ruột, sắc mặt của bà trở nên thê thảm lạ thường. Một đời liệt oanh, quần hào võ lâm nghe danh đều khiếp vía, nhưng trước bên lề tử sinh không khỏi mềm lòng thở vắn than dài. Tạ Trinh Trinh suốt hai mươi năm trời chưa bao giờ thấy sư phụ mình có sắc thái bi thương đến thế, muốn an ủi sư phụ vài câu, nhưng chẳng biết lựa lời thế nào cho phải !

Xà Hà Tiên Tử chột nghiêng răng quả quyết :

- Đồ đệ, chúng ta mau đi ngay, Tử Vong Cốc càng xa càng tốt, sư phụ không muốn vùi xương tại chốn này.

Tạ Trinh Trinh cảm động rưng rưng vành lệ nóng :

- Sư phụ để con công cho !

Xà Hà Tiên Tử gật đầu buồn bã :

- Càng hay, chúng ta đi đến đâu hay đến đó !

Tạ Trinh Trinh vội xốc Xà Hà Tiên Tử lên lưng, trở hết thuật khinh công, bản mình vun vút về Thê Hà Cốc. Thời gian từng phút từng giây nặng nề trôi theo, đưa sinh mạng của Xà Hà Tiên Tử tiến dần đến cái chết...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nên yêu hay hận

Trời dần dần tối hẳn...Tạ Trinh Trinh công lấy Xà Hà Tiên Tử trên vai đặt chân đến cửa Thê Hà Cốc, mồ hôi nhuế nhại cả vàng trán, sau lưng. Xà Hà Tiên Tử chép miệng rên rĩ :

- Ruột gan sư phụ nghe như bị lửa đốt, nóng nãy không chịu được, đồ đệ hãy đỡ ta xuống nghỉ một chút !

Tạ Trinh Trinh vội đỡ nhẹ sư phụ xuống. Xà Hà Tiên Tử đã mất đi phong thái uy nghiêm lãnh đạm lúc bình thường. Bà bò lê trên mặt đất tuyết, hai tay bụm lấy từng mảnh băng rồi đưa vào miệng nhai ngốn ngấu như một kẻ chết khát từ lâu. Tạ Trinh Trinh lắc đầu khuyên lơn :

- Sư phụ ráng chịu đựng thêm một chút, để đồ đệ đưa đi tìm vị ẩn sĩ cứu chữa cho sớm !

Xà Hà Tiên Tử lắc đầu ảo não :

- Trinh Trinh, con đừng vì thương thầy mà phí thêm sức vô ích. Trời đã sắp tối, Thê Hà Cốc lại mệnh mệnh thế kia, biết đâu mà tìm?

Bà ngừng lại giây lâu, đoạn buông tiếng thở dài, cái thở dài của người bị khuất phục trước định mệnh và chậm rãi thốt tiếp :

- Giờ đây nghĩ lại sư phụ mới thấy mình chẳng phải với các con ! Vốn ra sư phụ đã có ý định gả các con cho tên tiểu tử Hoa Sĩ Kiệt, nhưng giận cái là gã chẳng nhìn nhận tình mẫu tử, mà hố hận thù giữa mẹ con lại càng lúc càng sâu...

Tạ Trinh Trinh nước mắt rơi lã chã :

- Sư phụ đừng nhắc thêm chuyện thương tâm ấy làm gì, đồ đệ lòng riêng cũng rất yêu chàng, nhưng...

Xà Hà Tiên Tử thở dài ngắt lời :

- Nhưng thế nào? Trước giờ sư phụ sắp thở hơi cuối cùng, con mau nói rõ những gì uẩn của lòng con cho sư phụ nghe !

Tạ Trinh Trinh bẽn lén ấp úng :

- Nhưng vì chàng là kẻ thù của sư phụ, đồ nhi không đành lòng phản bội sư ân để yêu chàng.

Xà Hà Tiên Tử nghẹn ngào vì cảm kích :

- Sư phụ rất cảm kích lòng trung thành của con. Vậy con hãy để mặc sư phụ ở đây, mau đi tìm gã ngay, rất có thể gã còn mắc kẹt giữa Tử Vong Cốc, cứu gã ra và hết lòng thương yêu gã. Thật ra gã có nhiều nét rất đáng được các con yêu thương. Những hành động cấm cản ngày qua của sư phụ giờ đây sư phụ mới nhận thấy là hoàn toàn quấy...

Giọng nói của bà càng lúc càng yếu dần, thân hình càng lúc càng co quắp lại trên mặt tuyết lạnh giá.

Tạ Trinh Trinh thấy thế sợ hãi thất sắc, khóc to :

- Sư phụ...sư phụ...

Cùng khi ấy từ xa xa vọng lại tiếng vó ngựa rập rờn mỗi lúc mỗi rõ thêm. Tạ Trinh Trinh vội quay lại nhìn, xa xa giữa màu tuyết trắng xoá, có hai thốt ngựa phóng đến như bay, chỉ thoáng mắt đã đến nơi. Tạ Trinh Trinh nhìn rõ hai người trên lưng ngựa, sắc mặt liền hiện lên vẻ mừng rỡ khác thường. Hai tay kỵ khách nọ sau khi nhìn rõ kẻ trước mặt là Tạ Trinh Trinh cùng Xà Hà Tiên Tử liền hừ lên một tiếng lạnh nhạt, và nhảy

xuống lưng ngựa. Tạ Trinh Trinh vội kêu lên :

- Tứ sư muội, mau đến đây ! Sư phụ nguy lắm rồi !

Té ra hai người cưỡi ngựa vừa đến nơi kia chính là Trịnh Bội Hà và người kia không ai khác hơn là Thất Độc Thần Kiếm Khách Hoa Sĩ Kiệt mà uy danh đã rúng động giang hồ.

Trịnh Bội Hà cười nhạt đáp :

- Ai là sư muội của mi? Nếu mi niệm tình sư muội, tất không khi nào buộc ta phải uống viên độc dược của mi đưa !

Tạ Trinh Trinh nghẹn họng gằm đầu chẳng thốt được một tiếng. Giây lâu sau nàng mới ngẩng đầu lên tiếp lời :

- Dù cô nương không nhận ta là sư tỷ, nhưng sư phụ kia, chả lẽ cô chẳng nhìn? Mau đỡ sư phụ lên ngựa, đến Thê Hà Cốc tìm vị ẩn sĩ cứu mạng, nếu chậm trễ ắt không xong.

Hoa Sĩ Kiệt bật cười nhạt :

- Đã gieo gió tất có ngày gặp bão, suốt đời tính chuyện ác, tất phải có hậu quả hôm nay. Mụ Xà Hà Tiên Tử có chết cũng là đáng tội !

Tạ Trinh Trinh xốc tới thét to :

- Làm con mà lẳng nhục mẹ, quả là một tên đại bất hiếu trên trời đất !
Câm cái miệng khốn kia lại !

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt quát lại :

- Cổ nhân thường vì đại nghĩa diệt thân. Bà là một đại ác nhân trong trời đất, ta đã cắt tóc hoàn thế, tình mẹ con kể như đứt đoạn, máu mủ hết liên

quan, giờ đây chỉ trong giới tuyến thù địch mà thôi !

Tạ Trinh Trinh hừ lại một tiếng, rút phăng khí giới trên tay xuống hỏi
gần :

- Đã kể là kẻ thù nhân, mi định làm gì người?

Hoa Sĩ Kiệt rần rỏi đáp ngay :

- Tại hạ thay võ lâm để diệt trừ yêu phụ !

Ngọn Thất Độc Thần Kiếm liền theo đó loé ngời bảy đạo hào quang sáng
ánh xia thẳng vào các yếu huyệt trên người Xà Hà Tiên Tử. Tạ Trinh
Trinh vội vã phóng tới hét to :

- Dừng tay ! Thừa nguy của người mà hạ thủ, đâu phải là bản sắc của kẻ
anh hùng?

Xà Hà Tiên Tử nhắm mắt thờ dài :

- Tạ Trinh Trinh con đừng ngăn trở gã, để gã giết ta cho hả lòng thù hận !

Hoa Sĩ Kiệt là tay nghĩa khí trung hậu, nghe đến bốn tiếng “thừa nguy
của người” lập tức thu thanh thế kiếm trở về, ngần ngừ đứng lặng một
nơi. Tạ Trinh Trinh thấy chàng đã trúng kế “khích tướng” của mình,
nhếch môi cười đắc ý. Hoa Sĩ Kiệt đang cơn hăm hăm chưa tìm được nơi
phát tiết, thấy vẻ cười khó thương của cô gái áo xanh, lửa giận càng
phừng phừng, trợn mắt hét to :

- Cô cười giống chi?

Tạ Trinh Trinh xạm mặt trả treo :

- Ta cười là quyền của ta, mi cấm được chăng?

Hoa Sĩ Kiệt giọng sắc lại ghê rợn :

- Giữa chúng ta đã là thù, chẳng những ta cấm cô cười mà còn cấm cả cái sống của cô trên cõi đời này nữa kìa !

Tạ Trinh Trinh chẳng chút sợ hãi còn tỏ vẻ thách thức :

- Nhưng nhắm mi có đủ bản lĩnh ấy chẳng?

- Sự việc sẽ trả lời thay tiếng nói ! Cô không bị trúng độc thọ thương, có kể là thừa nguy của người chẳng?

Tạ Trinh Trinh vẫn điềm nhiên cười lạt :

- Mi giết chết ta rồi có một ngày mi sẽ hối hận !

Hoa Sĩ Kiệt bật cười to :

- Giết chết một kẻ thù chẳng đội trời chung mà có chuyện hối hận à? Khỏi nhiều lời, mau ra chiêu là vừa !

Lồng trong câu nói, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay chàng đã loé lên một vầng hào quang xanh biếc, tủa nhanh vào đối thủ. Tạ Trinh Trinh giận dữ hét lên một tiếng to, trường kiếm trên tay vung luôn một hơi ba chiêu nhắm vào ba đại huyệt Đơn Điền, Trung Đĩnh, Thái Dương của chàng. Hoa Sĩ Kiệt thể kiếm vừa bung ra, thân hình đã theo kiếm quang nhích dời, vèo luôn hai kiếm đối kích. Một trận chiếc ác liệt theo đấy mở màn. Thoáng mắt đôi bên đã công hơn hai mươi chiêu, cuộc diện vẫn ngang ngửa cầm đồng. Hoa Sĩ Kiệt càng đấu càng âm thầm kinh hãi :

- Võ công của ả áo lục này quá phi phàm. Trời đã sắp tối, chất độc trong bụng Trịnh Bội Hà lại gần lúc phát tác, biết phải làm sao đây? Tạ Trinh Trinh trong dạ cũng chẳng kém phần bồn chồn lo lắng :

- Võ công của ta so ra vẫn kém hơn chàng, nếu kéo dài cuộc đấu, chẳng những bất lợi cho ta mà sợ e sư phụ khó thể cứu chữa... Nghĩ đến đây, thế kiếm trên tay nàng càng thúc động ào ào mãnh liệt. Đã được Xà Hà Tiên Tử rèn luyện võ nghệ từ bé thơ đến tuổi trưởng thành, bao nhiêu sở đắc của bà gần như đã học hết, công lực của Tạ Trinh Trinh hiện thời khó ai sánh kịp. Thấy đấu đã lâu mà chẳng làm gì được đối phương, Hoa Sĩ Kiệt không đành được giận dữ hét vang :

- Con liễu đầu hãy rán mà phá chiêu này !

Cùng theo lời nói, chàng vọt lui tám bước giơ cao ngọn Thất Độc Thần Kiếm khỏi đỉnh đầu, bảy ánh quang loé rộng như chiếc ô to xoay vần một chỗ mà chẳng chuyển hướng tấn công ở phương nào. Tạ Trinh Trinh làm sao nhận thức được chiêu thế kỳ bí Thất Tuyệt Kiếm Pháp của Lang Sơn Quân truyền lại, lầm lì xông lên định phá. Xà Hà Tiên Tử nghe tiếng quát của Hoa Sĩ Kiệt vội mở choàng mắt ra, nhận được ngay chiêu thế Hoa Sĩ Kiệt đang thi thố là chiêu Triều Thiên Cử Đỉnh, một trong bảy thức tuyệt xảo của Thất Độc Thần Kiếm. Nếu để Tạ Trinh Trinh bừa bãi xông tới phá chiêu, tất không tránh khỏi trọng thương. Bà vội kêu lên :

- Trinh Trinh mau tránh ra, con không phá nổi chiêu ấy đâu !

Là một thiếu nữ bản tính vừa cao ngạo lại cứng cỏi, không tin là mình chẳng phá nổi chiêu kiếm xem ra rất đối tầm thường kia. Nàng quay về phía sư phụ mỉm cười trấn an :

- Sư phụ yên tâm, đệ tử không tin là mình thảm bại dưới chiêu ấy !

Xà Hà Tiên Tử lắc đầu trầm nảo :

- Bảy mươi năm về trước, Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân cũng với chiêu ấy đã đánh bại vô số cao thủ võ lâm, con chớ nên khinh thường.

Tạ Trinh Trinh nghe xong hết dám khinh thường, cảnh giác càng đề cao, đưa toàn bộ chân nguyên dốc lên đầu kiếm, nhếch môi cười thách thức :

- Đa tạ lòng lo lắng của sư phụ. Chiêu Triều Thiên Cử Đỉnh của Lang Sơn Quân dù lợi hại, nhưng nay kẻ xử dụng đâu phải là Lang Sơn Quân, mà giá như Lang Sơn Quân còn tái sinh, đồ đệ cũng quyết tìm cho được người để thử xem chiêu ấy lợi hại đến bậc nào?

Miệng vừa thốt dứt, thế kiếm tay phải đã vung lên, tay trái đồng thời bời ra một chưởng, mái tóc trên đầu không ngớt rung rẩy lắc lia. Hàng ngàn con rắn li ti, từ trên mái tóc óng ả tủa ra như mưa giăng, mỗ lia vào người Hoa Sĩ Kiệt. Chưởng thế, kiếm kinh, hợp với bầy Kim Xà Nô, người thú cùng khí giới tạo nên một thế công hùng hổ như sấm sét nghìn cân... Trịnh Bội Hà đứng bên ngoài rất e ngại cho tính mạng của người yêu vội kêu lên :

- Kiệt huynh khá đề phòng !

Nhìn thấy bầy Kim Xà Nô hung hăng mỗ tới, cảnh tượng thảm thê trên Kim Đỉnh Nga Mi độ nào, bất chợt hiện rõ lên trước mắt. Máu căm thù bỗng bốc dâng cao, chàng nghiêng răng quát lên một tiếng cực to, chẳng tránh lui mà còn sẵn tới, ngọn Triều Thiên Cử Đỉnh đang tích chế từ nãy giờ theo lửa giận tuôn ra như thác lũ. Vèo !... Vèo !... Ánh kiếm vừa phát động, bảy hào quang biên biếc quấy lộn ngập ngời như bảy thớt giao long lồng lộn cuốn thẳng về phích cô gái áo lục... Ầm !... Kinh lực đôi bên tông thẳng vào nhau, tạo nên một tiếng nổ khủng khiếp ! Áp lực của âm thanh bắn vọt ra bốn phía, cuốn theo từng mảng băng to bay loạn trong không khí, trăn xóa cả một góc trời. Tạ Trinh Trinh hự lên một tiếng nặng nề, văng ngược ra sau bảy bước, té lên trên mặt tuyết không chựa quậy. Hoa Sĩ Kiệt mặt hơi tái màu, hai chân lún sâu vào tuyết hơn thước, thân hình trông như thun lại. Xà Hà Tiên Tử cùng Trịnh Bội Hà bên ngoài cuộc trận đều sửng sốt kinh mang. Tạ Trinh Trinh sau phút hồi tỉnh, lồm cồm gượng chỗi dậy, hình dạng thậm thảm thê. Hoa Sĩ Kiệt

nhìn thấy nàng, tóc tai đã dượi, khoé miệng rìn rịn máu tươi, lòng không khỏi phần nào bất nhẫn. Nàng cố gắng nhấc từng bước một, lừ lừ tiến về phía chàng, tia mắt vừa rưng rưng lệ nóng vừa loé bắn ánh căm thù, đôi hàm răng nàng nghiến chặt bật thành những tiếng rít rợn người :

- Không ngờ mi lòng dạ lại lang độc đến thế. Ta tiếc cho lòng ta bấy lâu nay đặt không phải chỗ, giữa ta và người hiện tại, nhất định phải có kẻ mất người còn. Trịnh Bội Hà vội lên tiếng bào chữa :

- Người đừng trách chàng mà chỉ nên trách mình, nếu người chẳng ra tay trước, thì Kiệt huynh đâu đến đối hạ...

Tạ Trinh Trinh quay phắt lại, mắt long lên dữ dội :

- Câm mồm ! Người đã uống vào viên độc dược Độc Xà Thích Hồn Hoàn của ta, nếu không được ta giải độc, khó sống nổi bảy ngày !

Hoa Sĩ Kiệt nhích lên một bước quát to :

- Tạ Trinh Trinh, thương thế của cô rất trầm trọng, nếu còn gượng sức ra tay, muốn hồi cũng không kịp.

Tạ Trinh Trinh vụt cười lên the thé, thanh âm ấy nếu nghe bằng nội tâm thảm thiết bằng mười tiếng khóc :

- Vật không thể đến tay mình, thà hủy nó còn hơn ! Có thể lòng này mới đỡ tủi phần nào !

Tay trái run run nhấc lên, ngọn trỏ vụt chỉ thẳng về phía chàng, lay động chẳng ngừng, kinh lực Yêu Xà Chỉ trên đầu ngón đã lo le sắp túa ra...
Đột nhiên, từ xa xa vọng lại từng tiếng rú âm u quái đản, lê thê kéo dài trong không khí. Trịnh Bội Hà như gặp phải điều chi khủng khiếp, hốt hãi quay đầu lại nhìn và kêu thét lên :

- Ôi chào ! Cường Thi đến rồi kìa !

Tiếng kêu khác thường của Trịnh Bội Hà khiến Tạ Trinh Trinh giật bản mình thâu nhanh kinh lực Yêu Xà Chỉ trở về, đón hướng quay đầu. Giữa ánh hoàng hôn chập choạng, trên con đường phủ tuyết trắng hiện ra một bóng người cao lớn khác thường, đang xua một đoàn thi ma, rập rờn trên nẻo vắng như một đoàn âm binh tiến nhanh về phía cực trường. Hình dạng chiếc thi nào cũng thật khủng khiếp, tóc tai rối bời, da mặt trắng bệch, có cái lại le lưỡi ra dào xọc, ánh mắt lại phóng ra những tia sáng xanh leo lẻo... Ước lượng đoàn Cường Thi đông cỡ nhố kia có trên trăm chiếc, Hoa Sĩ Kiệt lòng thầm kinh hãi, quay sang bảo kẻ Trịnh Bội Hà :

- Đúng là bầy Cường Thi mà chúng ta gặp trong hầm Đoạn Hồn của Tử Vong Cốc!

Té ra Hoa Sĩ Kiệt, Trịnh Bội Hà cùng bảy gã vệ sĩ của Xà Hà Tiên Tử, nơi khu rừng tuyết giữa Tử Vong Cốc, khi đến hàng cây thức chín liền lạc mất lối. Sau một lúc loanh quanh, cả bọn lần lượt bị rơi xuống Đoạn Hồn Khang và mắc kẹt tại đây ! May là Hoa Sĩ Kiệt trước khi vào Tử Vong Cốc, đã được Trịnh Bội Hà lén cho uống ba hoàn Xà Tiên Linh Đơn, nội thương hoàn toàn lành hẳn. Ngay lúc đó, chàng liền xung phong mở đường xông ra khỏi vòng vây công hãm của bầy Cường Thi dưới Đoạn Hồn Khang, thoát khỏi Tử Vong Cốc và bưng bả đến Thê Hà Cốc để cùng Xà Hà Tiên Tử tranh đoạt chiếc chìa khoá ngọc nọ. Tạ Trinh Trinh sau phút định thần, nhếch môi cười lạt :

- Đã là nhi nữ của võ lâm, há lại sợ Cường Thi à?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt cảnh cáo :

- Bầy Cường Thi kia dường như đã trải qua một sự huấn luyện đặc biệt. Quyền, chưởng, đao, kiếm đều không e sợ. Tình thế trước mắt, nguy hiểm thập phần...

Tạ Trinh Trinh ngạo nghễ cười dài :

- Ý của người phải chăng muốn chúng ta tạm gác thù hận, để bắt tay hợp tác, đồng tâm chung sức đẩy lui bầy Cường Thi đông đảo sắp đến kia?

Hoa Sĩ Kiệt thẳng thắn gật đầu :

- Phải ! Hiện giờ chúng ta tuy bốn người, nhưng hai đã trúng phải chất cực độc, khó thể động thủ. Tôi và nàng lại vì qua cuộc động thủ vừa rồi đều bị nội thương khá nặng, muốn đẩy lui được lũ Cường Thi kia không phải là chuyện dễ.

Tạ Trinh Trinh bậm môi để đè nén sự xúc động vào đáy tim, giọng trầm trầm :

- Đối với người, lòng ta thật đủ cả yêu và hận, mà cả hai đều ở trên mức độ cực điểm cả, ta thấy khó mà trả lời nên hay không?

Chưa tròn dứt câu nói, bóng người cao lớn kỳ lạ kia đã xua đoàn Cường Thi ùn ùn nhào bổ đến tấn công bốn người. Hoa Sĩ Kiệt quát lên một tiếng to, thanh Thất Độc Thần Kiếm trên tay lóe lên thành một mảng lưới xanh óng ánh tỏa kín một khoảng không gian trước mặt. Đám Cường Thi nọ dường như đói khát đã lâu ngày, trước mùi thịt sống đầy sinh khí kia, tựa như hổ đói người được mùi thịt dê tươi, bất kể sự ngăn trở trước mặt, liều lĩnh bổ chụp tới... Xà Hà Tiên Tử và Trịnh Bội Hà đang lúc trọng thương vì chất độc phát tác, không còn sức đâu phản kháng, mặc cho hai chiếc Cường Thi đang giương những chiếc móng nhọn quắc ra từ từ cắn sâu vào da thịt mình...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Kỳ trung chi kỳ

Hoa Sĩ Kiệt, Tạ Trinh Trinh đồng thời kinh hãi, cả lại bất kể đến thương tích thọ nhận qua mấy chiêu thế vừa rồi, nhảy bổ đến trở ngăn... Hoa Sĩ Kiệt tung vôi ra một chưởng, bảo vệ Trịnh Bội Hà hy vọng đã đánh thây ma đang vỗ. Trái với sự tin tưởng của y, chưởng phong vút đi chạm vào thây ma, như chạm vào hình nộm cỏ khô, tiếng chạm vang lên nghe “bật” cộc lốc, thây ma chẳng những không việc gì, mà còn vươn móng nhọn chia ra, từ móng nhọn phát xuất hai đạo kinh phong, cuốn ào tới Hoa Sĩ Kiệt. Thật là một điểm tiến xảy ra trên chỗ tưởng tượng của Hoa Sĩ Kiệt. Thây ma mà có võ công trác tuyệt, là một sự kỳ lạ, hi hữu trong lịch sử võ lâm. Không chần chờ được nữa, y lập tức rút thanh Thất Độc Thần Kiếm bên mình ra, vung mấy nhát xuống móng nhọn của thây ma đứng. Xử dụng thanh kiếm ngăn địch, Hoa Sĩ Kiệt dùng đến chín thành công lực, thanh kiếm vung lên, một đạo hào quang loang loáng đủ bảy màu tỏa rực. Keng ! Lưỡi kiếm chạm phải móng nhọn của thây ma, bật thành tiếng kêu như chạm vào kim khí, dưới bóng tối mờ mờ, ánh lửa lóe lên. Chiếc móng ngón tay giữa của thây ma đứng phật dứt một mảnh, còn Hoa Sĩ Kiệt thì cảm thấy chồn cánh tay, suýt buông rơi thanh Thất Độc thần kiếm. Y lùi lại mấy bước. Thây ma đứng chững như không ngờ võ công của Hoa Sĩ Kiệt đến mức độ khá cao lợi hại vô cùng, nó dùng lại một giây đoạn găm lên trong cổ họng, lao vút tới. Hoa Sĩ Kiệt đã đề phòng trước, y biết thế nào thây ma cũng tấn công tiếp, y biết thây ma có võ công siêu tuyệt, nên y rất dè dặt. Thấy thây ma lao tới, y né tránh sang bên nhanh như chớp đoạn vung thanh Thất Độc thần kiếm lên, nhìn đúng một sơ hở trong thế công của địch, kích mũi kiếm vào. Thây ma dù biết xử dụng thế công, song nó không phải là vật có linh hồn, lý trí, nên chỉ phát chiêu công địch mà không thể giải tỏa chiêu của địch công qua, thây ma chỉ tiến ào ạt mà không có lùi, nên chiêu thế xuất công nếu hụt đích, thì không xoay trở tự vệ như người thường được. Mũi kiếm chia tới trúng ngay ngực thây ma, nhưng nó không việc gì, lại còn vươn hai tay ra chụp xuống vai Hoa Sĩ Kiệt, toan vòng quanh cổ. Hoa Sĩ Kiệt hoảng

quá, vội rút thanh kiếm về, hụp mình xuống trần qua một bên, thoát khỏi cái chụp của thầy ma. Dùng kiếm hai lần công địch, hia lần đều trúng đích, nhưng địch không việc gì, Hoa Sĩ Kiệt có phần nào bối rối. Thầy ma đứng cứ áp tới mãi. Hụp một đòn, nó rống lên một tiếng, tỏ sự giận dữ như một kẻ sống. Trong lúc cấp bách, Hoa Sĩ Kiệt không tìm được cách nào hạ ngay thầy ma đứng, hơn nữa, nó cứ tiến tới mãi, chiêu công xuất ra nhanh như gió, mạnh như bão. Càng nguy hiểm hơn là sau hai lần dùng sức quá mạnh, thương tích bị chấn động, Hoa Sĩ Kiệt phun máu búng máu tươi, cảm thấy toàn thân rời rã... Tuy nhiên, không lẽ khoanh tay chờ chết, y cố gom tàn lực, nghiêng răng đảo người tránh, nhìn sang Lục ức Nhân, thì ra đồng bọn cũng như mình đang bị một thầy ma đưa khác bức bách vô cùng nguy hiểm. Lục cửu Nhân giờ chỉ còn thoái thủ chớ không tiến công, cơn nguy sắp đến nơi. Một thầy ma đứng, to lớn hơn hết, có lẽ là “chỉ huy” của toàn đội, đứng bên ngoài, nhìn vào cuộc chiến, cười lên hắc hắc. Rồi thì hơn trăm thầy ma khác ào ạt kéo đến, bao vây nội bọn Hoa Sĩ Kiệt vào giữa. Chúng nó gầm lên, rú lên, làm vang dậy cả cục trường. Một cảnh tượng rùng rờn không tưởng ! Hoa Sĩ Kiệt khẽ nhìn thầy ma to lớn, thầm nghĩ :

- Trước đây, khi rơi xuống Đoạn hồn Khanh tại Tử Vong Cốc, ta không hề thấy cái thầy to lớn này, là một cái thầy ma, sao nó phát được tiếng cười? Nếu nó không là người, thì nó là quỷ chứ quyết không phải là xác chết vậy.

Hoa Sĩ Kiệt quát hỏi thầy ma lớn:

- Ngươi là người hay là quỷ ! Nói mau !

- Mi hỏi để làm gì chứ? Nếu mi thoát chết dưới móng vuốt của lũ thầy ma đứng, lão phu sẽ tha cho, chẳng những thế mà còn cấp cho thuốc giải độc để cứu hai nàng ấy vậy. Hoa Sĩ Kiệt cau mày:

- Nhưng người là ai?

Thây ma to lớn không đáp, khẽ vẩy tay một phát, trên một trăm thây ma đứng đồng một loạt ập vào. Hoa Sĩ Kiệt nổi giận xung thiên, y nghĩ lũ hung vật này do khí âm hàn phát sinh nếu áp dụng cái lý khắc xung của ngũ hành, chắc có thể đánh tan chúng được. Y liền mang tuyệt học ra sử dụng. Tuyệt học đó, chàng được Thất Sát Thần Bà truyền thụ cho, có cái tên là Thất Cầm Trảo”, nếu trị âm tức phải dùng dương, phát xuất Trung Ly hoả chế ngự khí hàn. Y chờ cho “bọn” thây ma đứng ào đến gần, năm ngón tay cứ như móc sắt đưa ra, năm đạo hào quang màu hồng lợt theo chỉ phong cuốn tới. Quả nhiên, Trung Lý Hỏa của Thất Cầm Trảo lợi hại phi thường. Các thây ma đứng chạm phải, y phục cháy tiêu, bày ra những cái xác chết co rúm lại, mùi hôi thúi xông lên nồng nặc. “Thây ma” to lớn kinh ngạc, cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử ! Môn chỉ công đó mi học ở đâu đấy?

Hoa Sĩ Kiệt trừng mắt quát:

- Học với ai thì việc gì đến ngươi mà hỏi? Ta muốn biết ngươi có giữ lời đã nói với ta vừa rồi chăng?

Thây ma to lớn gật đầu:

- Lão phu không bao giờ nói dối ai cả. Người biết thi triển Thất Cầm Trung Ly Hỏa Thần Trảo chế phục lũ thây ma đứng kia, dĩ nhiên là lão phu sẽ tha cho ngươi, và cấp luôn thuốc giải độc cứu hai thiếu nữ kia.

Người to lớn có cái dáng vẻ thây ma đứng chu mồm thối lên một tiếng lạ, cái thây ma đứng đang cùng Tạ Trinh Trinh giao đấu liền dừng tay lại ngay, lùi ra bên cạnh. Tại cục trường, tất cả các thây ma đứng bây giờ đều ngồi bẹp xuống đất, không còn kêu rú như trước nữa. Hoa Sĩ Kiệt kinh dị, hỏi người cao lớn :

- Ta muốn biết ngươi là ai? Người có bằng lòng trao thuốc giải độc cho ta ngay chưa?

Chàng vừa nói vừa chia tay ra. Người to lớn lắc đầu cười:

- Lão phu đã nói, nói là giữ lời, nhà ngươi không cần phải nhắc đi nhắc lại mãi.

Y đưa tay vào mình, lấy ra một chiếc lọ con bằng ngọc trắng, nghiêng miệng lọ cho ra hai hoàn thuốc cũng màu trắng nằm trong tay. Y từ từ tiến đến Xà Hà Tiên Tử, lúc bấy giờ đôi mắt nàng nhắm nghiền, hơi thở còn phảng phất như đường tơ nhện. Y lấy ngón tay cậy miệng nàng, nhét viên thuốc vào. Xong, y quay người vào Tạ Trinh Trinh :

- Trong khoảnh khắc đây, thuốc sẽ ngấm, độc sẽ trừ, ngươi có thể mang nàng đi vậy.

Tạ Trinh Trinh không đợi bảo lần thứ hai, cúi mình xuống bệ xốc Xà Hà Tiên Tử lên, dùng thuật khinh đẳng tiến thẳng về Thê Hà Cốc. Người to lớn lại quay về Trịnh Bộ Hà, cất tiếng hỏi Hoa Sĩ Kiệt :

- Cô nương đây cùng người thoát Tử Vong Cốc vừa rồi phải không?

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu thay lời đáp. Người to lớn đột nhiên nghiêm mặt thốt :

- Giải trừ chất độc cho nàng, dĩ nhiên là việc không còn phải nói đến nữa, nhưng lão phu xin nêu ra một điều kiện.

Hoa Sĩ Kiệt hỏi nhanh:

- Điều kiện gì?

- Trao đổi.

- Trao đổi vật gì?

- Không phải trao đổi vật gì, mà chỉ là ý muốn.
- Xin giải thích rành hơn.
- Ý muốn của người, là giải cứu nàng, ta sẽ thực hành ý muốn đó. Còn ý muốn của ta...
- Người cứ nói, ta liệu xem sao.
- Sau khi giải độc xong, nàng này phải rời đi ngay, không được cùng người chung một con đường như trước nữa.

Hoa Sĩ Kiệt cười lớn:

- Ý muốn đó có gì mà không thực hành được? Chẳng qua, nàng thể chất yếu đuối, lại nhiễm độc, dù có thuốc giải độc hiệu nghiệm song trong phút giây sức lại không thể cấp thời khôi phục trọn vẹn, gia dĩ nơi đây là vùng tuyết băng giá lạnh, không phải là chốn bôn tẩu ngược xuôi cho những người như nàng, ta chỉ e ngại điều ấy thôi.

Người to lớn lắc đầu, cười:

- Người khỏi phải lo, chẳng những giải độc nhanh chóng, mà còn có công hiệu gia tăng sức lực. Càng có võ công thâm hậu, tất nhiên nàng thừa sức trở lại Trung Nguyên một mình.

Trịnh Bội Hà chốc chốc lại rên khẽ, chứng tỏ chất độc đã ngấm mạnh vào cơ thể nàng, chàng không dám chần chờ lý luận nữa, vội gật đầu bảo người to lớn:

- Điều kiện đó, ta chấp thuận vậy. Người hãy cứu nàng nhanh lên, kéo không còn kịp nữa.

Người to lớn lại cười:

- Dĩ nhiên là phải như thế mới được chứ.

Y thốt xong, làm lại cái việc đã làm cho Xà Hà Tiên Tử. Trong khoảnh khắc, Trịnh Bội Hà dứt tiếng rên, sắc mặt từ trắng bệch đã khởi đỏ lên dần dần. Hoa Sĩ Kiệt cả mừng, cúi xuống hỏi nhẹ :

- Hà muội ! Hà muội ! Trong mình đã đỡ nhiều rồi chứ?

Trịnh Bội Hà gật đầu, từ từ chỗi tay ngồi lên. Thấy nàng ngồi dậy rồi đứng lên được như thường, người to lớn cười nhẹ:

- Cô nương yên tâm, kể như tai nạn qua rồi vậy, chất độc sẽ bị giải trừ tuyệt diệt, hãy chuẩn bị rời nơi này ngay đi.

Trịnh Bội Hà thoáng liếc mắt sang Hoa Sĩ Kiệt, toan nói gì lại thôi. Hoa Sĩ Kiệt thốt:

- Tại hạ cùng vị tiền bối này đã giao ước với nhau, theo đó, Hà muội nên đi trước một mình nhân lúc Xà Hà Tiên Tử chưa về đến Xà Yêu Hồ, cứu ngay Bạch Vân Vân, rồi sang năm vào mồng một tháng hai, đến Trường Bạch Sơn gặp tại hạ.

Trịnh Bội Hà tỏ vẻ lưu luyến ra mặt, nàng hỏi:

- Kiệt ca chưa định về Trung Nguyên ngay à?

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu:

- Khi nào công việc tại đây hoàn tất, tại hạ mới có thể trở lại Trung Nguyên.

Người to lớn thấy Trịnh Bội Hà trù trừ chưa chịu dời chân ngay, có ý

không vui, thốt :

- Lời giao ước giữa nhau qua chừa đây nữa khắc, thế mà các người không giữ trọn được sao?

Hoa Sĩ Kiệt không còn biết làm sao hơn, đành bảo Trịnh Bội Hà:

- Hà muội nên đi ngay đi, đừng lo việc gì cho tại hạ, chắc cũng không đến đời nào đâu.

Trịnh Bội Hà thở dài, cúi chào Hoa Sĩ Kiệt đoạn quay mình nhanh chóng bước đi, sợ một chút chần chờ sẽ bị lưu luyến mà không thể rời chân được. Song, nàng không đủ can đảm giữ vẻ cương quyết như khách anh hùng, nên cứ năm ba bước lại quay đầu nhìn chổn cũ, như đã để rơi rớt đầu đầy mt mảnh tim rướm máu...Hoa Sĩ Kiệt nhìn theo bóng nàng mờ dần, mờ dần, chàng quay trở lại người to lớn:

- Người hãy cho ta biết một việc, trước khi ta đáp lời người.

Hoa Sĩ Kiệt vội hỏi:

- Việc gì?

- Người thuộc môn phái nào, sư tôn có pháp hiệu là gì?

Thái độ của Hoa Sĩ Kiệt không còn lạnh nhạt với người cao lớn như trước nữa, chàng thấy y không có ác ý với bọn mình, nên không còn lý do gì phải xử sự kém nhã, hơn nữa, dù sao đối tượng cũng là người niên cao kỹ trọng. Chàng đáp ngay, không cần dấu diếm:

- Tại hạ môn đệ phái Nga Mi, thụ nghiệp với Chương Môn nhân đời thứ hai mươi ba, là Ngộ Tịnh chân nhân.

Người cao lớn khẽ buông tiếng thở dài:

- Lúc lão phu còn ở Trung Nguyên thì Chương Môn nhân Nga Mi phải là Phàm Quả chân nhân, thuộc đời thứ hai mươi mốt, Thế mà thắm thoát đã trải qua hai thế hệ rồi ! Thời gian chóng thật ! Có thể Phàm Quả chân nhân giờ đây đã ra người thiên cổ !

Hoa Sĩ Kiệt xúc động tâm tư, hòa tiếng thở dài cùng người cao lớn:

- Chẳng những sư tổ Phàm Quả chân nhân đã về dật cảnh, mà đến cả sư phụ tại hạ cũng tạ thế từ hai năm rồi...

Cuốn phim dĩ vãng theo tiếng than, trải rộng trong tâm tư chàng, phô rõ thảm trạng tử vong của Ngô Tịnh chân nhân như diễn tiến chỉ xảy ra ngày qua, ngày kia, không phải cách những cả đoạn dĩ vãng đau lòng nhuộm đỏ ánh lửa căm thù. Bất giác, đôi giòng lệ trào mi, cuộn dài theo má Hoa Sĩ Kiệt. Người cao lớn thản nhiên cất giọng trầm buồn:

- Hậu sinh tiểu bối cũng dễ chết thế à?

Hoa Sĩ Kiệt lập luận:

- Sư phụ tại hạ tuy chết, songg thanh danh người vẫn còn lưu lại thế gian.

Người cao lớn cười chua chát:

- Lão phu có tranh đoạt uy danh của lệnh sư tôn đâu? Bằng cố là đã giam mình trong khung cảnh tuyết giá sương băng này, lão phu đã theo thời tiết mà lạnh nguội mọi tham vọng của người đời, chẳng qua trong lúc xúc động niềm xưa, mà buột miệng than như thế thôi.

Hoa Sĩ Kiệt chỉ tưởng đối tượng có bao giờ giàu cảm nghĩ, hoặc còn phần nào cảm nghĩ khi chung đụng với những thầy ma, nhất là hình dáng của y không còn gì là phong độ của một người thực sự. Y lưu chàng lại để hỏi ngần ấy việc thôi à? Thế tất phải có nguyên do gì quan trọng chứ?

Giữa Nga Mi phái với lão, có liên hệ gì? Hoa Sĩ Kiệt đợi một lúc lâu, không nghe y tiếp nói, chàng thốt:

- Lão tiền bối chỉ hỏi bao nhiêu đó thôi à?

Người cao lớn điểm một nụ cười:

- Thủ pháp do thiếu hiệp vừa thi triển, chắc chắn không phải do linh sư truyền thọ.

Hoa Sĩ Kiệt giật mình thầm nghĩ:

- Lão ta nghi ngờ điều gì chứ? Làm sao lão ta lại biết rõ thế? Hay lão đã nhận ra...

Song vốn tánh thuần hậu, thành thực, Hoa Sĩ Kiệt tỏ thật:

- Đúng vậy ! Nhân cơ duyên đưa đến, tại hạ gặp một nữ đại hiệp thương tình chỉ điểm cho, thủ pháp có tên là Ly Hỏa Thần Trảo trong toàn bộ Thất cầm Trảo.

Người cao lớn có vẻ suy tư:

- Lão phu biết rồi, và nhận ra ngay khi thiếu hiệp vừa mang ra xử dụng. Nhưng lão phu xin thiếu hiệp cho biết vị nữ hiệp đó hiện còn sống hay không?

- Rất tiếc hiện tại đã là thần vật hóa rồi ! Lão tiền bối hỏi đến vị nữ đại hiệp, tất có dụng ý gì?

Người cao lớn thoáng biến sắc :

- Y đã chết?

Lại một đoạn phim dĩ vãng chiếu lên trong tâm tư chàng. Hình bóng của lão nữ hiệp Thất Sát Thần Bà hiện rõ từ lúc truyền tuyệt kỳ cho chàng, đến lúc bà thở hơi cuối cùng. Chàng đem đoạn dĩ vãng đó thuật lại cho người cao lớn nghe. Người cao lớn thê thảm bồi hồi, cất tiếng thở dài:

- Không ngờ mà chúng ta lại trở thành vĩnh quyết ! Đành là số phận vậy thôi. Hồi đầu nhìn lại những việc xa xưa, càng thêm đau lòng chứ có ích gì! Từ đây, ta còn mong mỗi trở lại Trung Nguyên làm gì nữa chứ !

Hoa Sĩ Kiệt thừa biết đại khái giữa người cao lớn và Thất Sát Thần Bà hẳn có một đoạn liên hệ sâu xa, nhưng chiều hướng của liên hệ đó thì dĩ nhiên là chàng không rõ được... Thời gian lúc đó đã tối hẳn. Người cao lớn bỗng nhiên thốt:

- Dường như nội thương của thiếu hiệp không kém quan trọng. Vậy hãy theo lão phu trở lại Tử Vong Cốc để lão phu trị chữa cho.

Nghe người cao lớn nói thế, Hoa Sĩ Kiệt mới vỡ lẽ y trú cư tại Tử Vong Cốc. Chàng nghĩ, đã vậy sao y còn trao thuốc giải độc cho Xà Hà Tiên Tử? Hoa Sĩ Kiệt phân vân, chưa biết phải quyết định thế nào, người to lớn bảo:

- Thiếu hiệp không phải lo ngại. Lão phu không phải người của Tử Vong Cốc đâu. Những cao thủ phản loạn của Tử Vong Cốc đã chết hết trong tay đám thầy ma kia rồi có còn ai nữa? Nếu lão phu cùng chung sống với họ ở đây, thì làm gì đi giết chúng?

Hoa Sĩ Kiệt lại kinh ngạc hơn, chàng buột miệng hỏi:

- Tiên bối nói thế là nghĩa làm sao? Xin giải thích rành hơn. Tiểu sinh không hiểu nổi rồi.

- Hiểu hay không hiểu, đến Tử Vong Cốc hẳn hay. Lão phu sẽ giải bày tường tận.

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu:

- Lão tiền bối thứ cho vậy. Tôi không thể vâng lời. Giờ xin cáo biệt lão tiền bối.

Người to lớn cười bí hiểm, thốt:

- Tại sao thiếu hiệp nóng nảy trở về Trung Nguyên như thế ! Miền trung thổ là đất gian trá, giang hồ lại lắm phong ba, sao cho bằng Tử Vong Cốc là nơi tịch mịch phi thường có thể bảo là nơi đất lành vậy.

Hoa Sĩ Kiệt vẫn lắc đầu:

- Tiểu sanh nhìn đời không như lão tiền bối nhiều bi quan đến thế ! Hơn thế, tiểu sanh chỉ là một kẻ碌碌 thường tài, tuổi non, phúc mỏng, đâu đáng được sớm hưởng thú tiêu dao dật lạc?

Người to lớn lại cười to:

- Lão phu nghĩ rằng thiếu hiệp nên sớm dứt đường trần, lưu lại đây hưởng phước thanh nhàn là hơn !

Hoa Sĩ Kiệt thấy lão già cường hiếp mãi, toan phát cáu, song chàng dẫn tính nóng, vòng tay cười lạnh:

- Hảo tâm của tiền bối, tôi xin ghi nhớ muôn đời, Ân cứu Trịnh Bội Hà, sẽ có ngày báo đáp.

Thốt xong, chàng quay người lại, hướng bước về Thê Hà Cốc. Người to lớn khẽ di động thân pháp, trong thoáng mắt đã vượt mình chặn trước mặt Hoa Sĩ Kiệt.

Chàng cao giọng hỏi:

- Lão tiên bối muốn gì chứ?

Người to lớn đưa tay lên mặt, quào quào. Từng mảnh da giả rơi rụng theo tay. Trong phút chốc, trước mắt Hoa Sĩ Kiệt, người to lớn biến thành một cụ già mi dài, râu rậm, mắt sáng, mũi to, miệng rộng. Lão lại đưa tay lên đầu. Chiếc mũ cao theo tay rơi xuống, để lộ mớ tóc bạc phều. Lão lại đá hất chân mấy phát, hai chiếc chân giả văng ra giờ thì lão thấp xuống độ phân nửa lúc trước. Lão cười khanh khách:

- Thiếu hiệp cho rằng lão phu là một loại với lũ thầy ma đứng kia mà không muốn đến Tử Vong Cốc với lão phu phải không?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ đáp:

- Không phải thế đâu, tiên bối đừng nghi oan cho tiểu sinh. Vì mỗi huyết cừ chưa thanh thỏa, tiểu sinh muốn đến ngay Thê Hà Cốc, càng sớm càng lợi hơn.

Chàng muốn dứt câu một cách khác, song đột nhiên chàng đổi ý, nên buông lỏng cho qua. Cụ già vuốc chòm râu chuột cười:

- Thì ra thiếu hiệp còn mang nặng một mối huyết cừ, như thế thiếu hiệp cần luyện võ công tinh tấn hơn, nếu thiếu hiệp muốn, lão phu sẽ truyền cho cái thuật sai khiến thầy ma cho, lão phu không muốn mang tuyệt kỹ đó cùng về trong lòng đất lạnh sau này.

Hoa Sĩ Kiệt nghe lời đề nghị của cụ già, chàng kinh ngạc hỏi:

- Tiên bối có phải là nhân vật cách đây ba mươi năm có cái thuật điều khiển thầy ma mà giang hồ tặng cho cái tước hiệu: “Nộ thi Tâm ma” chăng?

Cụ già gật đầu:

- Còn tên của lão phu là...

- Cảnh Tân.

Thuật đó lão phu nghiên cứu suốt ba mươi năm dài tại Đoạn hồn Khanh trên Tử Vong Cốc. Thuật đó ngày càng tinh vi, lão phu xin đem các bí quyết truyền lại cho thiếu hiệp.

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu, nghiêm sắc mặt, đáp:

- Tiểu sanh nhận thấy rằng thuật đó ù không gây một hứng thú nào nơi tiểu sanh cả. Vậy tiền bối hãy để cho tiểu sinh sanh ra đi thông thả, đừng ngăn trở nữa mà làm gì. Nếu bắt buộc phải làm một cái gì để tiền bối tránh đường ra, tiểu sanh cũng không từ vậy.

Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân biến sắc:

- Một tắc lòng thành, lão phu đã ân cần tha thiết với thiếu hiệp, mong được chấp thuận, thiếu hiệp lại nỡ cự tuyệt lão phu bắt buộc phải dùng những gì có hiệu lực để cưỡng ép thiếu hiệp lưu lại đây, ít ra cũng một thời gian. Thiếu hiệp đừng tưởng rằng, luyện được Thất Cầm Trảo là đủ cho thiếu hiệp ngang dọc giang hồ. Lão già dừng lại, quan sát sắc diện của Hoa Sĩ Kiệt tiếp nói:

- Lão phu thấy rằng, trong cuộc chiến đấu vừa rồi, thiếu hiệp bị thương, tuy mới đầu thì không quan trọng nên thiếu hiệp xem thường, song kể từ giờ này trở đi, thương thế đã khởi phát tác rồi đó. Do đó lão có ý lưu thiếu hiệp lại, để giúp đỡ một phần nào, ngoài ra, không có ý gì khác.

Hoa Sĩ Kiệt nổi nóng:

- Lão tiền bối làm cách nào lưu tiểu sinh lại, thì cứ thi thố xem?

Chàng thốt xong, không dẫn được cơn giận, tung ngay ra một chưởng. Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân cười ha hả, đưa cánh tay hữu ra, năm ngón vươn như móc câu, móc tới. Năm đạo chỉ từ năm ngón tay lão đi cuộn cuộn, xoắn xuýt tạo thành một màng lưới kỳ ảo qua những vòng tròn. Chưởng phong của Hoa Sĩ Kiệt bị năm luồng chỉ phong móc dừng lại ngay, rồi năm luồng chỉ phong lại vút tới, đẩy bật chưởng phong của chàng trở về. Kinh lực đi ngược chiều khi chàng còn đang vận dụng chân khí điều khiển, làm cho máu huyết trong người chàng đảo lộn lại chàng hoảng hồn, la lớn:

- Thất Cầm Trảo? Thất Cầm Trảo !

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đại hội quần ma

Cảnh Tân cười nhẹ, thu thất cầm trảo pháp, thả cho luồng kinh đạo của Hoa Sĩ Kiệt thoát đi, máu trong người chàng vận hành bình thường trở lại. Nô Thi Tâm Ma thốt :

- Thất cầm trảo, lão phu đã luyện được có lẽ lúc người chưa mở mắt chào đời!

Hoa Sĩ Kiệt cả thẹn :

- Thất Cầm Trảo của lão tiên bối có phải do Thất Sát Thần Bà truyền cho không?

Cảnh Tân cười chua chát :

- Lão phu cùng bà ấy là chỗ đồng môn, nhưng mỗi người theo mỗi nẻo đường...

Lão không buông tròn câu, lão cố tránh nói đến những gì có dính dấp đến dĩ vãng, nhất là đến đoạn nào có liên quan đến Thất Sát Thần Bà, lão lảng sang việc khác :

- Ngày tháng trôi qua sao đời vật đổi, người thì cũ mà cảnh đã thay khung, một năm đất vàng che dấu đồng xương khô, thình danh rồi cũng lịm tàn trong quên lãng ! Còn lão phu lìa đất nước, lạc lõng ngoài biên cương, thân như phế, kiếp như vùi...

Hoa Sĩ Kiệt bồi hồi trước tâm sự vừa bày tỏ của Cảnh Tân, chàng buột miệng thở dài, thốt :

- Thế ra Cảnh tiên bối và Thất Sát Thần Bà là chỗ đồng môn sư huynh

muội với nhau ! Dĩ nhiên cả hai cùng lãnh hội được tuyệt kỹ Thất Cầm Trảo tiểu sinh nhận thấy...

- Hoa thiếu hiệp thấy gì?

- Qua tâm sự của lão tiền bối, tiểu sinh nghi rằng dĩ vãng của tiền bối là một cuộc ma chiết tình trường, vui hiếm mà buồn nhiều, cười nhẹ mà khóc nặng, nên vì trái ngang đổ vỡ mộng lòng mà tiền bối đưa mình đến đây nương thân Tử Vong Cốc, nương thánng ngày mài giữa buồn thương !

Cảnh Tân gật đầu :

- Thiếu hiệp đoán đúng ! Hơn hai mươi năm qua, chôn mình tại Tử Vong Cốc, cùng với những kỷ niệm xa xưa là bạn trong thánng rộng ngày dài, lão nghiên cứu thuật Nô Thi chỉ để phôi pha tàn kiếp mà thôi ! Rất tiếc, thuật Nô Thi này, lão phu khởi luyện chậm trễ, nên chưa được tinh vi đúng mức. Sở dĩ...

Thấy Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân luôn luôn chú mắt nhìn chàng, Hoa Sĩ Kiệt thì không thích luyện tập bí thuật kỳ quái đó, chàng vẫn giữ nguyên ý :

- Xin Cảnh lão tiền bối lượng thứ cho ! Tiểu sanh đã trình cho tiền bối rõ rồi, vì có việc khẩn cấp phải đến Thê Hà Cốc ngay, nên bắt buộc phải phụ lòng tốt của tiền bối, nếu sau này có dịp, tiểu sinh sẽ trở lại...

Cảnh Tân thấy chàng thoái thoát lần nữa, có sắc giận :

- Người ngu xuẩn đến ngoan cố vậy à? Lão phu nguyện đem sở học lĩnh hội từ hai mươi năm qua, truyền lại cho người, người lại mãi mãi từ chối, thế là nghĩa lý gì?

Hoa Sĩ Kiệt thành thật :

- Tiểu sinh thú thật là không thấy thích luyện tập thuật đó, tiền bối có thể chọn người khác, đồng tâm nguyện hơn...

- Nếu tìm được dễ dàng người khác mà luyện cho, thì lão phu có cần gì phải tha thiết với người? Ta bảo cho người biết, việc này không phải tùy người mà được.

Hoa Sĩ Kiệt thấy Cảnh Tân cố cường, chàng cũng phát cáu :

- Tiểu sanh vẫn biết hiện tại mang nội thương, không thể kháng cự lão tiền bối, nhưng lão tiền bối cứ mãi mãi bức ép, không cho tiểu bối đến ngay Thê Hà Cốc, thà chịu chết cho lão tiền bối vui lòng, quyết không thể vâng lời.

Cảnh Tân hừ một tiếng :

- Động mở miệng là nói đến Thê Hà Cốc ! Người đến đó làm gì, liệu được việc ngay không? Hãy nghe ta, tiếp thụ thuật Nô Thi rồi đến đây, không muộn.

Thấy dần dai mãi, phí cả thời gian mà chàng cần tranh thủ, Hoa Sĩ Kiệt nóng nảy :

- Xà Hà Tiên Tử sau phút nhất thời đó, sẽ trở thì nguy nguy kịch, tiểu bối

muốn nhân dịp này, đến ngay Thê Hà Cốc trước nàng, vì vật « Ngọc Linh » kia.

Chàng trầm giọng tiếp :

- Xin lão tiền bối xét cho.

Thanh Thất Độc Thần Kiếm đã nằm trong tay chàng, chàng vung lên, nhắm ngay ngực Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân.

Cảnh Tân nổi giận :

- Tiểu tử ngông cuồng thế à ! Nếu người cử động mạnh hơn, khí huyết trong người người sẽ đảo ngược lại, nguy đến tánh mạng ngay, nội thương sẽ không còn cách gì chữa trị được đó !

Hoa Sĩ Kiệt bất chấp tiếng quát là của Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân, chàng vung thanh Thất Độc Thần Kiếm tiến tới. Cảnh Tân cười nhẹ, cánh tay áo phất lên :

- Công lực của người chỉ còn độ ba thành có làm gì được ai mà gắng gượng bày trò cười?

Hoa Sĩ Kiệt giương đôi mày lên, cao giọng thốt :

- Đã chắc gì như lời lão nhân nói? Hãy thử xem sao !

Tay hữu vút kiếm huyệt đòn, tay tả tiếp theo nhắm vào yếu huyệt của đối phương. Cảnh Tân không ngờ Hoa Sĩ Kiệt biến đổi chiêu thế thần tốc tài tình như vậy trong lúc cấp thời, không phản công kịp, vội vả lui lại, mặt bừng khí giận :

- Tiểu tử hay lắm đó ! Người ngoan cố đến liều mạng thế à?

Lão cùng phất lên một lượt hai cánh tay áo, tung ra hia đạo tụ phong, ào ào như sóng biển tràn bờ, chụp tới. Tụ phong khí thế hùng mãnh, ập vào người Hoa Sĩ Kiệt đẩy chàng bật lui lại, mồm hộc máu búng máu tươi. Cảnh Tân búng thêm một ngón tay, đẩy ra một làn chỉ phong lao đúng vào thanh Thất Độc Thần Kiếm của Hoa Sĩ Kiệt, rồi nhanh như điện sang thủ pháp cầm nã, chụp hai bàn tay, bấu mười ngón xuống hai vai Hoa Sĩ Kiệt, cứng như gọng kềm, lão cười thốt :

- Người chịu chưa, tiểu tử?

Bị kèm hãm không nhút nhít được, hai vai lại đau nhói theo nhịp bóp tay của Cảnh Tân, chàng nổi xung đạp mạnh chân vào bụng lão lúc đó đang đứng phía sau chàng ưỡn vai đẩy tới. Cái đạp bất ngờ làm Cảnh Tân suýt nguy, lão lập tức lỏng một tay, cấp tốc đảo người từ phía sau ra phía trước mặt Hoa Sĩ Kiệt, tránh. Đồng thời, bàn tay vừa nhắm đúng mặt chàng, tống vào một quyền. Vì đạp liền một phát, Hoa Sĩ Kiệt mất thăng bằng ngay, chàng chưa kịp lấy tấn thì lại lãnh một quyền vào mặt, tá hỏa tam tinh lên. Song, càng bị đánh đau, chàng càng căm hơn là gờm, giáng xuống, Cảnh Tân ê ẩm cả vai, lão vội lỏng nốt tay còn lại, lùi ra sau, đứng nhìn Hoa Sĩ Kiệt lúc đó đã ngã ngời xuống đất.

Lẳng đọng tinh thần cho điều hòa, Cảnh Tân cười nhạt, bảo :

- Tiểu tử ! Người học ở đâu được cái chiêu quái ác đó?

Hoa Sĩ Kiệt gạt ngang :

- Học ở đâu thì có việc gì đến người mà người hỏi, May cho người lăm đó, nếu ta không bị nội thương thì cầm chắc mạng người nằm dưới lưỡi kiếm của ta rồi.

Cảnh Tân sôi giận :

- À ! Tiểu tử ngoan cố đến thế thì không còn nói vào đâu được nữa ! Lão phu bảo thật nếu đêm nay, người không nghe lời ta trở lại Tử Vong Cốc, ta sẽ đánh người hộc máu mồm mà chết !

Hoa Sĩ Kiệt cười lạnh :

- Thừa lúc nguy của người khác mà thị oai, sao gọi mình là người hùng được? Dĩ nhiên là đem con bịnh mà chống với kẻ lành mạnh, không cần suy nghĩ cũng biết kết thúc ra sao rồi !

Cảnh Tân bật cười, dịu giọng :

- Ai muốn đánh người làm gì? Lão đã bảo là lão muốn cứu và giúp người kia mà ! Bình sanh ta chưa hề quát nạt hay xuất thủ cùng một ai cả, sở dĩ đêm nay ta phá lệ vì ta mến người qua cái tư chất thông minh, tánh thành thật, ta đã chịu và tha thiết với người lắm rồi, người hãy nghĩ lại chín chắn, đừng phụ lòng ta.

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt quyết không thay thái độ :

- Đừng nói nhiều vô ích, tôi đã khước từ thì người nên nhận như vậy đi, không thể lay chuyển được tôi đâu.

- Ta lặp lại một lần cuối ! Quả thật người nhất định nghịch ý ta?

Hoa Sĩ Kiệt hét to :

- Tôi, không phải chịu lệnh ai cả ! Dù chết cũng không thay đổi thái độ. Vũ công người làm sao ta không cần biết có điều ta không phục về chỗ thừa lúc ta bị thương tích mà bức bách ta.

Cảnh Tân vung tay đánh chàng một chưởng trí mạng. Lão giận dữ, đỏ ngầu cả mắt. Đột nhiên, từ nơi phương trời xa, văng vẳng vọng lại một âm thanh giọng kinh kệ. Cảnh Tân nghe tiếng vọng lập tức buông tay xuống. Hoa Sĩ Kiệt hướng mắt về phía ấy thấy một bóng trắng từ trên không lao vút xuống. Bóng đó là một hòa thượng mặc cà sa trắng, một khuôn vải che khuất mặt. Hòa thượng có cái dáng người vào hạng cao niên, đã xuất hiện rồi mà vẫn còn niệm thêm mấy tiếng kinh kệ. Hòa thượng có cái thân pháp vô cùng uyển chuyển, di động như một đóa mây nhẹ nhàng không tiếng động. Thấy thuật khinh công của hòa thượng, Hoa Sĩ Kiệt và Cảnh Tân đều xám mặt, họ bẳng vào thuật khinh đặng mà ước độ võ công, quyết chắc lão hòa thượng có cái bản lĩnh không vừa. Hòa thượng bao mặt, hướng về Cảnh Tân chấp tay chữ thập vái chào. Lão niệm mấy tiếng Phật hiệu, đoạn thốt :

- A Di Đà Phật ! Thí chủ nên nới tay một chút, cho vẹn đức hiếu sanh của Thế Tôn !

Cảnh Tân bất bình ra mặt :

- Lão hòa thượng ! Việc của tôi thì có can gì đến người xuất gia tu đạo mà hòa thượng chen vào ? Xin đừng ngăn trở công việc của tôi.

Lão hòa thượng bao mặt cười lạnh đáp :

- Người thiếu hiệp kia tuy không liên quan gì đến bản đạo cả, nhưng bản đạo là người xuất gia, từng nuôi dưỡng từ tâm bác ái, thấy nguy phải cứu, thấy nạn phải vớt, dĩ nhiên là bản đạo phải can thiệp rồi ! Huống chi, thiếu hiệp lại là người có cái sứ mạng ổn định võ lâm sau này...

Cảnh Tân giận dữ :

- Đã người xuất gia tu niệm, thì phải dĩ thanh tịnh lục căn, sao lại còn chen vào ân oán giang hồ mà lo lắng đến võ lâm? Cái tâm đạo của nhà sư chỉ là giả tạo.

Lão hòa thượng thoáng biến sắc :

- A Di Đà Phật ! Thí chủ nói quá lời ! Giữ căn thanh tịnh để sáng suốt tìm phương cứu đời, nếu đã gặp những bất bình, dĩ nhiên là phải san bằng đó cho vũ trụ thanh tịnh nhân loại thanh tịnh, hành động đó trái ngược với đạo tâm sao? Đối với những người tội ác tày trời, người xuất gia có hai lối hành động. Một là hoán cải tâm địa hung tàn, hay là diệt trừ để cứu nạn cho bao nhiêu người sau, giải oan cho bao nhiêu hồn tử nạn ! Há khoanh tay được sao?

Cảnh Tân hét to :

- Lão trọc ! Mi không khoanh tay được thì mi sẽ làm gì?

Mông Diện lão hòa thượng lắc đầu, buông tiếng thở dài :

- Thí chủ ẩn trú tại Đoạn hồn Khanh nơi Tử Vong Cốc tu luyện hơn hai mươi năm dài, mà tánh nóng vẫn chưa mòn giữa phần nào à? Đủ biết muốn bình lặng cái « khí » trong người, không phải việc dễ, đã thế thì còn mong gì tụ tinh, định thần, tinh khí được để đạt đến giới cảnh siêu nhiên của võ thuật?

Cảnh Tân biến sắc :

- Nhà sư là ai? Nhân vật nào dưới cái lốt cà sa đó? Còn vương vải che mặt kia?

Mông Diện lão hòa thượng cười :

- Bần đạo không có điều gì bí ẩn mà phải bày những giả tạo bên ngoài, chỉ vì thí chủ kém nhãn lực nên không nhìn ra đấy thôi.

Cảnh Tân hừ nhẹ đáp :

- Đã là xuất gia nhân thì lòng phải sáng như gương, lòng của nhà sư thế nào, lại che mặt dấu người, chắc chắn là không được sáng như gương vậy ! Dấu mặt với đời lại muốn gánh vác việc đời, nhà sư có mâu thuẫn với mình không? Ta không tin kẻ đứng trước mặt ta là một nhà sư thật sự !

Mông Diện lão hòa thượng niệm phật hiệu, đáp lời Nô Thi Tâm Ma
Cảnh Tân :

- Thí chủ không nên võ đoán trong lối phê bình thiên hạ, bần đạo che mặt vì một lý do bất khả kháng đấy thôi, chớ chẳng có ẩn ý gì !

Nhà sư dừng lại một thoáng, đoạn tiếp nói :

- Suốt hai mươi năm tu luyện của thí chủ, ngoài cái tiểu thuật sai khiến thân ma, vị đã có tiến triển phần nào về phẩm đức? Tiếc thay! Phí bỏ bao nhiêu thời gian quý báu !

Cảnh Tân không chịu được nữa :

- Ta muốn biết mi là ai, lại cứ mãi chen vào việc tư riêng của ta?

- Bần đạo là ai, thí chủ không cần phải biết vội. Thí chủ nên lưu ý đến việc mà đêm nay bần đạo đến đây vì vị thiếu hiệp này. Hãy thanh toán việc ấy ngay.

Cảnh Tân cười hăng hắc :

- Nào lão phu có muốn giết chóc gì hãn đâu mà nhà sư lo ngại ! Lão phu muốn đem cái tuyệt học truyền lại cho hãn, sợ rằng nếu chết đi, mang theo vào lòng đất thì phí uổng công phu nghiên cứu suốt hai mươi năm dài, ý của lão phu như thế, chẳng tốt sao?

Mông Diện lão hòa thượng cười nhẹ :

- Tuyệt học của thí chủ là một tà thuật, không giúp gì cho thiếu hiệp đâu. Sau này, vũ công của thiếu hiệp tiến triển không lường qua bao cuộc kỳ ngộ với dị

nhân quái khách, không tầm thường như thí chủ đâu.

Cảnh Tân lại bật cười ngạo nghễ :

- Vũ công của hãn? Bằng vào một điểm tựa nhỏ mọn là Thất Cầm Trảo mà cho vũ công hãn cao tuyệt, nhà sư có nghĩ sai không?

Đến đây, Hoa Sĩ Kiệt chen vào, giọng chàng giận dữ :

- Nếu vừa rồi, tôi không bị trọng thương sẵn nơi mình, thì e rằng...

Lão hòa thượng phát một cử chỉ, chặn chàng lại, đoạn chỉnh dáng trang nghiêm trở lại Cảnh Tân :

- Thí chủ cưỡng ép người khác thọ học tuyệt kỹ, cũng không giúp ích gì cho thiếu hiệp cả, nên để cho thiếu hiệp lên đường sớm đi.

Hoa Sĩ Kiệt ngờ ngờ lão hòa thượng không phải là người xa lạ lắm, vì lão che mặt, lại là trong lúc nhất thời, chàng không thể nhận ra là ai.

Cảnh Tân lắc đầu :

- Để cho hăn đi? Không thể được.

Hoa Sĩ Kiệt sôi giận, không còn tuân lời lão hòa thượng hét to :

- Người lại toan giở tà thuật gì ra nữa hòng bức bách ta?

- Nếu người không vâng ý ta, ta sẽ biến cải người tức khắc thành một thây ma đứng, lúc đó có van lạy cách nào, ta cũng không cứu người đâu !

Mông Diện lão hòa thượng bất bình gọi ngay tên :

- Cảnh Tân ! Bần tăng bảo thật, nếu người còn cưỡng lời bần tăng, người sẽ hối tiếc nặng đấy.

Cảnh Tân cười gằn :

- Nhà sư dựa vào đâu buông lời lớn lối nghe hay đấy nhỉ?

- Cảnh Tân, người bức bách bần tăng phải xuất thủ? Đừng để bần tăng

phải làm một việc bất đắc dĩ.

Hai lần bị gọi tên tộc trắng trợn, Cảnh Tân không khỏi chạnh lòng. Lão chạnh lòng vì giận mà cũng chạnh lòng vì sợ.

- Hòa thượng là ai mà biết lão rõ như bàn tay?

Tuy nhiên, chỉ một thoáng giật mình thôi, lão bình tĩnh cất cao giọng đáp :

- Lão trọc hãy mở mắt nhìn chung quanh xem cho biết những vật gì đó, rồi hãy lớn lối cao giọng khinh người ! Ta tưởng mi không nên liều mạng mà khốn đấy !

Lão hòa thượng bao mặt mỉm cười :

- Nếu bần tăng sợ các hạ, thì có bao giờ dẫn xác đến đây đâu? Song, tăng đạo không muốn bức bách các hạ bằng vũ lực mà chỉ khuyên nhủ các hạ nên dẫn tánh nóng, để nuôi dưỡng lòng nhân đạo vững mạnh hơn. Hãy buông thanh đao xuống đi.

Cảnh Tân cười ha hả :

- Bao nhiêu người đã táng mạng tại Tử Vong Cốc, dưới móng vuốt của đám thầy ma đứng kia, lão trọc không sợ chết mới trêu vào ta chứ?

Mông Diện lão hòa thượng trầm lặng một lúc, đoạn thốt :

- Được rồi ! Được rồi ! Đã thế thì bần tăng đành chịu tội với Đức Phật từ bi, đêm nay khai sát giới.

Cảnh Tân càng cười lớn, dứt tràng cười, lão lẩm nhẩm mồm đọc bí quyết. Bao nhiêu thầy người nằm la liệt trên tuyết đột nhiên vùng đứng lên, há hốc chiếc miệng rộng đỏ ngầu như chậu máu, đôi mắt ngời lên sát

khí, chúng gầm gừ nghe ghê rợn vô cùng.

Tất cả đều hướng về Mông Diện lão hòa thượng và Hoa Sĩ Kiệt, bước tới.

Cảnh Tân lại bật cười khinh ngạo, thốt :

- Hai người hãy ném thử móng vuốt của chúng xem có sắc bén không?

Mông Diện lão hòa thượng đảo mắt nhìn một vòng các thi ma đứng, đoạn quay sang nhìn trở lại Cảnh Tân, lão cười nhẹ thốt :

- Những vật thối tha đó làm gì chịu nổi một chưởng của bản tăng?

Trong phút chốc, thi ma đã đến gần, vây quanh hai người. Mông Diện lão hòa thượng lập tức đẩy hai tay tới. Từ nơi hai bàn tay, hai đạo hào quang màu hồng phát ra, hồng quang tỏa rộng nhanh chóng trong thoáng mắt đã bao bọc quanh hòa thượng, chiếm một vòng tròn ba trượng. Hòa thượng khẽ gọi Hoa Sĩ Kiệt :

- Thiếu hiệp hãy bước vào trong vòng hồng quang đứng cạnh bản tăng đây. Luồng hào quang đó, có sức nóng mãnh liệt, dần dần tỏa rộng hơn, tia sáng chiếu thẳng ra đám thây ma đứng chung quanh, chúng bị đốt cháy, ngã lăn đùng trên tuyết.

Mông Diện lão hòa thượng hướng về Cảnh Tân, cười :

- Tên đồ đệ phản nghịch kia người vẫn chưa quên một chiêu tuyệt này à?

Cảnh Tân vội vã quỳ xuống.

- Đệ tử thực tình không nhận ra được sư thúc, cầu xin sư thúc thứ tội !

Thì ra, Mông Diện lão hòa thượng chính là một nhân vật khét tiếng giang

hồ bảy mươi năm trước, lão có cái tước hiệu « Chương định càn khôn », tên Lã Vô Xa. Suốt mấy mươi năm bôn tẩu hành hiệp, một hôm, lão dừng gót giang hồ, lui về ẩn dật. Ba mươi năm qua! Ba mươi năm chôn chặt thân danh nơi thâm sơn cùng cốc, bỗng nhiên lão lại xuất hiện, không biết với dụng ý gì và có lẽ người đầu tiên mà lão tiếp xúc lại chính là Cảnh Tân, tên sư điệt của lão.

Lã Vô Xa buông tiếng thở dài :

- Cảnh Tân ! Hai mươi năm nay, lão phu chỉ tưởng người đã thăng tiến về võ công cũng như phẩm hạnh, giờ đây chính mắt lão phu trông thấy, thật không ngờ !

Lão dừng lại một giây, đoạn tiếp với giọng trầm buồn hơn :

- Người đã làm cho lão phu vô cùng thất vọng !

Cảnh Tân dập đầu phân trần :

- Đệ tử cố ép thiếu hiệp đây lưu lại một thời gian, cốt ý truyền cho thiếu hiệp công phu võ thuật, đó cũng là một ý tốt, chớ không phải...

Lã Vô Xa khoát tay :

- Đừng nói gì hơn nữa. Muốn truyền dạy cái gì cho người khác, thì cũng phải lấy cái chánh mà truyền, sao người cường ép người học cái tà thuật của người?

- Đệ tử nguyện từ nay về sau ăn năn hối cải những sự việc đã làm, theo sư thúc về động, tu dưỡng trong những ngày tàn...

Lã Vô Xa gật đầu :

- Biết trái mà quay về phải, thì con đường thiện đã sáng tỏ rồi đó. Lão

phu xem đôi mắt người, sát khí còn bùng bùng, nghiệt oan đã tạo hần sâu dài lắm vậy. Tuy nhiên, dù ăn năn muộn màng, cũng còn hơn là mãi tiến sâu vào tội lỗi...

Lão lại trầm giọng, thốt tiếp :

- Từ nay, nếu có dịp xuất hiện giang hồ, thì người nên tích thiện, hành nhân, lấy cái quả lành chuộc nhân dữ, dĩ nhiên đấng thể tôn sẽ cứu độ khỏi luân trầm...

Cảnh Tân cúi đầu :

- Đệ tử nhận lãnh lời huấn dụ quý báu của sư thúc.

- Vậy người hãy cấp tốc đưa đám thầy ma đứng này về Tử Vong Cốc, chôn cất cho ấm mà êm mồ, rồi tìm một nơi thanh vắng ẩn tích luyện võ công.

Cảnh Tân vâng lời, lập tức đứng lên, miệng nhắm mấy câu bí quyết, đoạn chu đôi môi thổi mạnh một hơi dài đưa các thi ma đứng về Tử Vong Cốc. Hoa Sĩ Kiệt hướng về lão hòa thượng, vòng tay tạ ơn cứu nạn. Hoa Sĩ Kiệt cúi rạp đầu sát đất :

- Đa tạ đại sư cứu mạng !

Lã Vô Xa nâng chàng đứng lên, cười đáp :

- Kẻ xuất gia lấy việc cứu người làm bổn phận, có gì mà phải lưu tâm? Nếu như bần tăng chậm chân một chút, thì đã có bao nhiêu người nữa ngã gục trên Lạc Nhạc Phong ! Thiếu hiệp kể ra cũng là người dày phúc lộc đấy !

Hoa Sĩ Kiệt nhớ lại trong trận chiến trên Lạc Nhạc Phong trong lúc thập tử nhất sinh, chàng được người cứu thoát, chàng không rõ là ai, giờ nghe

đại sư nói, chàng mới biết là do công đức của đại sư... Chàng cúi đầu cung kính thốt :

- Hai lần cứu mạng đại đức đại ân của sư phụ, ngày nào vẫn bồi đáp được?

Lã Vô Xa lắc đầu, tươi cười thốt :

- Thí chủ đừng quá thắc mắc về một hành động dĩ nhiên của người xuất gia.

Lão dừng lại, nhìn Hoa Sĩ Kiệt mộ thúc đoạn tiếp :

- Nơi ẩn đường của thí chủ có ám khí, thí chủ phải phòng tai họa bất ngờ, trên con đường trở lại Trung Nguyên, nên thận trọng cho lắm.

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay tạ ân :

- Đa tạ đại sư chỉ giáo.

Lã Vô Xa cho tay vào mình, lấy ra một viên thuốc màu lam, cầm trong lòng tay, thốt :

- Nội thương của thí chủ không thể xem thường, hãy nhận lấy viên thuốc này uống vào, rồi tĩnh tọa điều tức một lúc mới khỏi lo ngại. Điều cần nhất là đừng phát tác cảm xúc, nếu không khí huyết phù động lên, thương thế sẽ hoành hành lại.

Hoa Sĩ Kiệt nhận thuốc lại bái tạ một lần nữa. Nhưng khi chàng ngẩng đầu lên, thì Lã Vô Xa như cái bóng ma biến mất. Chàng ngậy người trên tuyết, kinh dị đến không còn cảm thấy hơi lạnh quanh mình. Chàng buột miệng thở dài :

- Giang hồ cao thủ đông như cát biển, vũ lâm nhân vật nhiều như cây

rừng, xét lại công lực hiện tại của ta, nghĩ có thắm vào đâu bên cạnh họ?

Nhìn lên nền trời, tuyết đã ngừng rơi, bầu không khí quang đãng, một vầng nguyệt sáng lồ lộ giữa vạn tinh tú lấp lánh chiếu ngời. Chàng tần ngần một lúc, đoạn lấy viên thuốc của Lã Vô Xa tặng cho, bỏ vào mồm nuốt xong, chàng lựa chỗ ngồi xuống vận ngưng điều tức, tịnh dưỡng tinh thần. Chốc chốc ngọn gió đông kéo về dồn hơi lạnh thấu xương phủ lấy mình người thiếu hiệp. Dù vũ công huyền diệu đến đâu, Hoa Sĩ Kiệt cũng cảm thấy lạnh lùng nhất là chàng trầm trong hoang vắng âm u dưới ánh trăng khuya giữa vùng tuyết giá minh mông. Vì cảm giác rợn rợn của ngọn gió chốc chốc tạt qua, Hoa Sĩ Kiệt cố gắng lắng đọng tâm thần nhưng chàng không thể nào lắng đọng được.

Tâm tư xao xuyến, chao động mãi. Chàng nhớ đến Xà Hà Tiên Tử, có lẽ nàng đã đến Thê Hà Lãnh rồi, nếu quả thật nàng đã chiếm được chiếc chìa khóa ngọc, thì chả hóa ra công trình chàng như con dã tràng xe cát bể? Nghĩ đến đó, lòng chàng rộn lên, chàng quên khuấy lời dặn dò của Lã Vô Xa, liền đứng lên, nhắm hướng Thê Hà Lãnh giở thuật khinh công phóng mình đi như bay. Chàng đi không bao lâu, cảm thấy huyết khí trong người đã khởi phù động, mắt chàng hoa lên, đầu chàng choáng váng. Chàng giảm bớt tốc độ, dừng lại tìm một phiến đá bên đường ngồi xuống. Đột nhiên. Trước mắt chàng, xuất hiện một bóng đen, bóng đó lao vút đến gần, chàng nhận ra một thiếu nữ trong bộ y phục đen. Nàng trùm kín cả mặt mày, Hoa Sĩ Kiệt không thể nhận ra quen hay lạ. Nhưng, chàng nhìn qua dáng điệu của nàng, chàng biết được chính là thiếu nữ trước đây đã đưa đường chàng tìm đến « Thiên Y Thần Thủ » nhờ chữa trị « Vạn Độc Thủ Ty », chàng bật tiếng kêu to :

- Thì ra chính cô nương !

Hắc Y Mông Diện Nữ mỉm nụ cười sau lớp vải che mặt, thốt :

- Người có nhãn lực khá tinh vi đấy ! Không ngờ người lại còn nhớ đến ta !

Hoa Sĩ Kiệt cười :

- Ân cứu mạng của cô nương, đến chết tôi cũng không quên, huống hồ thời gian chưa được bao lâu? Cô nương đến có việc gì?

Hắc Y Mông Diện Nữ vặn lại :

- Còn người, người đến đây có việc gì?

Hoa Sĩ Kiệt đáp :

- Tôi vì chiếc chìa khóa ngọc mà phiêu bạt nơi đây, không may, tôi gặp phải biết bao nhiêu tai biến dập dồn, sau này lại bị Xà Hà Tiên Tử đoạt mất. Hắc Y Mông Diện Nữ lắc đầu, thốt :

- Không đâu ! Nàng ấy uống phí tâm cơ, vì chiếc chìa khóa người vừa nói, không còn ở Thê Hà Cốc nữa.

Hoa Sĩ Kiệt giật mình :

- Vậy ra nó lại vào tay kẻ khác? Ai đã đoạt nó, hử cô nương?

- Người nóng nảy làm gì vô ích? Nên biết nó không sa vào tay Xà Hà Tiên Tử là đủ. Và lại, biết đến bao giờ người lại có dịp chiếm lại nó?

Hoa Sĩ Kiệt chán nản, cười chua chát :

- Đã chắc gì như lời cô nương nói? Cứ như một vị tiên bối vừa bảo cho tôi biết, thì...

Chàng không buông tròn câu, vì cái ý chánh của chàng lúc này là miễn sao cho chiếc chìa khóa đừng rơi vào tay Xà Hà Tiên Tử là đủ, còn ra thì sau này hãn hay. Nghe Hắc Y Mông Diện Nữ bảo là chiếc chìa khóa

bằng ngọc không còn ở tại Thê Hà Cốc nữa, Hoa Sĩ Kiệt chán nản, nghĩ rằng công trình từ Trung Nguyên lận lộn ra đây, để rồi tay trắng trở về đất nước, không còn gì chua chát bằng ! Chàng ta thán thành lời. Hắc Y Mông Diện Nữ mỉm cười :

- Người không thể tìm gặp vật đó đâu. Ngày mai, tại Thê Hà Cốc, sẽ có một cuộc náo nhiệt không kém hào hứng, người có muốn cùng ta đến đây dự khán không?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu :

- Tôi không còn hứng thú gì tìm vui được. Cô nương có muốn đi thì cứ đi tôi không theo đâu.

Hắc Y Nữ cố kéo :

- Nếu người bằng lòng đến đây với ta, ta hứa sẽ giúp người một tay trong việc tìm lại chiếc khóa vậy.

Hoa Sĩ Kiệt trầm lặng một lúc đoạn thốt :

- Thôi, được rồi, tôi sẽ cố gắng cùng đi với cô nương, vì trong mình còn mang nội thương khá nặng, sợ hành trình dang dở...

- Không ngại ! Người hãy vận dụng chân ngưng, điều lưu huyết khí một lúc đi, mình còn chán thì giờ. Đến sáng mai mới khởi hành kia mà !

Hoa Sĩ Kiệt không đợi bảo lần thứ hai, chàng liền tỉnh tọa trên phiến đá, định thần.

Thời gian trôi qua, đêm tàn ngày đến. Nơi phương đông, những tia sáng sớm đã le lói chiếu rọi lên mây vờn, Hoa Sĩ Kiệt thấy toàn thân thư thái như thường. Thiếu nữ vẫn ở bên cạnh làm phận sự hộ pháp cho chàng. Chàng đứng lên, nhìn thiếu nữ, thốt :

- Mình đi chứ?

Thiếu nữ gật đầu. Cả hai sóng bước, đi một lúc lâu, trước mặt họ toàn là núi và tuyết, càng đi tới thấy tuyết càng dày. Hoa Sĩ Kiệt gợi chuyện :

- Cô nương bảo là có cuộc nhiệt náo, vậy cuộc gì đó, cô nương cao hứng thế à.

Hắc Y Mông Diện Nữ cười :

- Đến nơi sẽ biết. Chỉ nhớ một điều là mình đừng lộ hành tung thôi. Hãy tìm một chỗ nấp kín mà xem.

Hoa Sĩ Kiệt lắc lắc đầu :

- Nhìn trộm, việc bí mật của người khác, Hoa Sĩ Kiệt này quyết không làm vậy.

Thiếu nữ giải thích :

- Không có việc gì bí mật đâu, chỉ vì mình không tiện chường mắt, ngoài ra không có ẩn ý gì khác.

Hai người vừa kháo chuyện, vừa đi, họ đến chân một ngọn núi cao ngất chín tầng mây.

Nơi đó, họ nhìn ra bốn bên. Tại hạ nghe tiếng người ồn ào bên trên, họ nhìn lên thấy gần đỉnh núi, có một đài cao, bết bông hoa rất đẹp, đài có bảy tầng, trước đài, có một tấm biển để mấy chữ « Phục ma Giáo Quần Anh Luận Võ Đại Hội ». Bốn bên quanh đài, có dựng lên lư bằng mấy dây cho người dự khán ngồi xem. Tất cả những dây lư bằng chật nghệt người và người. Lúc họ vừa đến, một thời chuông từ nơi đài gióng lên. Năm tên hài đồng mặc áo hoa sắc sỡ cùng ạch khiêng chiếc Phục ma

Tiên dài bảy thước, tại tầng đài thứ bảy, từ phía sau đi vào trung ương, rồi cùng ạch treo chiếc roi Phục ma đó ngay bên trên. Cả năm tên càng một loạt nói to lên :

- Phục Ma chấn Vũ Lâm !

- Phục Ma quán quần hùng!

- Phục Ma chấn biên thù !

- Phục Ma trăm vô loại !

- Phục Ma chấn càn khôn !

...

Đại đề toàn là những lời tán dương Phục Ma giáo. Bên dưới đài, bốn bên, hàng vạn chiếc đầu giao động, tất cả đều hướng mắt về chiếc Phục Ma Tiên.

Tiếng chuông lại gióng lên lượt nữa. Từ phía sau tầng đài thứ bảy, bước ra một người vận áo gấm, mặt đỏ như tía, sắc thái trang nghiêm, chói lọi chánh khí, dáng dấp văn sĩ, trạc độ tứ tuần, bước đi ung dung nhàn nhã như mây trôi như nước chảy, toàn thân người đó bốc lên một khí thái tử hòa. Thoạt nhìn người xuất hiện, ai ai cũng sanh lòng kính mến ngay. Người đó đi đến trung ương, ngồi xuống chiếc ghế có chạm đôi rồng châu

nguyệt, đôi mắt sáng lảo quanh một vòng. Năm tên hài đồng vận áo hoa đứng sau lưng, nghiêm lặng. Lúc đó, nơi các dãy lư bằng, các người dự khán im phăng phắc. Đợi cho người trung niên áo gấm ngồi xong, toàn thể những người dự khán cùng phát lên một tràng pháo tay, vang dậy khắp núi đồi, tưởng chừng như mấy dãy lư bằng sẽ tung bổng lên không. Hoa Sĩ Kiệt kè miệng rỉ bên tai Hắc Y Mông Diện Nữ :

- Người trung niên ấy là nhân vật nào thế?

Hắc Y Mông Diện Nữ đáp :

- Phục Ma Giáo Giáo chủ Hà Tuấn Siêu.

Trung niên Văn sĩ Hà Tuấn Siêu ngồi yên cho tràng pháo tay chào mừng xong, y đứng lên, vòng tay xá ra bốn phía, giọng thốt :

- Lập ra đại hội luận võ hôm nay, bốn giáo đã thông tri chư quý vị từ sáu tháng trước, qua lời thông tri đó, chư quý vị hiểu mục đích của bốn giáo là tận diệt quần ma, tảo thanh các phần tử xấu xa lẠm chen vào hàng ngũ võ lâm nhân vật. Nếu có vị nào thu hoạch nhiều thành tích nhất trong công cuộc tảo diệt bọn ma đầu ác đạo, bốn giáo sẽ kính tặng người đó một vật chí báu là chiếc « Phục Ma Tiên », một vật lưu truyền trên ba trăm năm qua.

Đôi mày của Phục Ma Giác Chủ khẽ giương lên, đôi mắt sắc rục lên một ánh chớp sáng ngời, giáo chủ tiếp nối :

- Vị nào tiếp nhận chiếc « Phục Ma Tiên » này, có bốn phận giữ gìn cẩn thận, ngoài cái phận thanh trừng những phần tử làm hoen ố thanh danh của võ lâm, tuyệt đối không được hành động trái ngược lòng nhân, hiếp đáp dân lành, Thượng thiên sẽ giám sát hành vi của vị đó mà ban phước lành hay giáng tai họa...

Hà Tuấn Siêu giáo chủ Phục Ma Giáo tuyên bố xong lý do ngày đại hội luận võ, liền ngồi xuống, trang nghiêm như một tượng thần. Một phút trôi qua, đột nhiên một bóng đen từ nơi quần chúng, sau khi hú lên một tiếng lớn, phi thân vượt lên tầng đài thứ bảy. Hà Tuấn Siêu khẽ nhìn người xuất hiện, Y mặc bộ y phục ngấn màu đen, râu quăn như râu rồng, y có dáng dấp oai nghiêm, gương mặt đoan chánh, song trên vai có đeo một chiếc bao bằng bố đen không biết bên trong chứa đựng những vật gì,

y vất chiếc bao xuống sàn dài, vòng tay hướng về Hà Tuấn Siêu thi lễ, đoạn thốt :

- Cương Thiên Thủ Lưu Nghĩa này từ Thanh Hải đến đây, vì muốn được cái hân hạnh hội kiến cùng giáo chủ.

Hà Tuấn Siêu đứng lên đáp lễ, thốt :

- Cái lỗi thất lễ nghinh đón Lưu đại hiệp, tôi xin thọ nhận, tề giáo muốn biết vật gì mà Lưu đại hiệp mang theo mình trong chiếc bao kia?

Cương Thiên Thủ không đáp ngay, vòng tay ra sau rút soạt thanh trường kiếm, chỉ mũi kiếm về chiếc bao đen, y bước tới, dùng mũi kiếm vít chiếc bao, lò ra một chiếc đầu lâu bê bết, những máu, chiếc đầu lâu bị bao bố hất đi, lăn long lóc trên sàn dài.

Cương Thiên Thủ Lưu Nghĩa thốt :

- Tại hạ vừa giết xong Vô ác Bất tác trên con đường qua Tây Bắc, hãn là một tay đại ma đầu từng ngang dọc suốt hai mươi năm, một nhân vật thượng thặng trong hắc đạo, có cái tước hiệu riêng là Vạn Ma Thủ, tên hãn là Lưu Trường Thiên. Tại hạ nghĩ rằng chiếc đầu lâu này có thể đổi lấy « Phục Ma Tiên » của quý giáo.

Hà Tuấn Siêu vô cùng kinh hãi. Toàn thể quần chúng dự khán cũng vô cùng kinh hãi. Vạn Ma Thủ Lưu Trường Thiên thì còn ai không nghe ác danh của hãn, suốt một thời gian ngang dọc, hãn không nề nang một ai cả, hãn không hề từ bỏ một tội ác nào, vũ công của hãn thì có thể bảo là thần kinh quý khiếp bình sanh hãn chưa hề thất bại trong cuộc chạm trán với bất cứ danh thủ nào. Nay, hãn chết trong tay Cương Thiên Thủ, thì quả đó là một việc trên chỗ tưởng tượng của mọi người, họ kinh ngạc vì không ngờ Cương Thiên Thủ Lưu Nghĩa khuynh đảo nổi tên đại ma đầu đó. Hà Tuấn Siêu gật gật đầu, đáp :

- Tên đại mạ đầu đó, lợi hại như thế !

Vừa lúc ấy, từ không trung lao vút xuống một xác người trần truồng, cảnh trạng của xác đó chứng tỏ nạn nhân chết hết sức thê thảm. Xác chết rơi xuống sân đài, kêu ầm một tiếng. Tiếp theo đó, một tràng cười hắt hắt rền vang, mở đầu cho câu nói :

- Giết được Vạn Ma Thủ Lưu Trường Thiên đã lấy gì làm hay? Người xem, lão phu đã ra công siêu độ cho kẻ nào đây rồi tự hào !

Hà Tuấn Siêu nhìn xác chết xúc động mạnh ! Thì ra, xác chết là Thiên Thủ Thần Nhất Thông, một tay đại gian đại ác khét tiếng toàn cõi Miêu Cương, tội ác của hắn còn trên Ma Vạn Thủ mấy bậc ! Suốt thời gian ba mươi năm, Thiên Thủ Thần Nhất Thông gần như bá chủ cả giải Miêu Cương, thế lực của hắn rất rộng, phổ cập đến cả Vân Nam, Quý Châu hai tỉnh, vũ công của hắn thì kể như là vô địch. Các bậc kỳ hiệp tại Miêu Cương bất bình vì hắn, song không biết làm sao trị hắn được, vì họ tự lượng sức, không phải là địch thủ của hắn. Nay có kẻ hạ được hắn, kẻ đó làm một việc rất khoái nhân tâm dân chúng dự khán vừa kinh hãi vừa thích thú. Tiếng nói tiếp theo xác người, một bóng người tiếp theo tiếng nói, xuất hiện trên đài trường. Nhìn kẻ xuất hiện, giáo chủ Phục Ma Giáo thấy đó là một người có vóc dáng thấp nhỏ, mặc chiếc áo xanh dài phết đất, đầu to, chân ngắn, hình thù hết sức kỳ dị. Người đó đúng là một quái nhân. Quái nhân bước tới trước mặt Hà Tuấn Siêu bật cười hắc hắc, thốt :

- Giáo chủ! Chiếc Phục Ma Tiên hắn phải về phần tôi vậy !

Giáo chủ chưa kịp đáp, từ dưới có tiếng cười vọng lên, dứt tiếng cười, một giọng nói oang oang tiếp nối : Dù cho Tịch Thổ Thần Địa Vân Long có giết được Thiên Thủ Thần Nhất Thông, vị tất đã xứng đáng tiếp nhận chiếc roi báu kia? Hãy nghe lão phu trình bày đây ! Một bóng người như tên xẹt, lao vút đến trước mặt Hà Tuấn Siêu và Địa Vân Long. Tịch hổ Thần Địa Vân Long cười lạnh :

- À ! Lão già này lại xuống núi đấy !

Hoa Sĩ Kiệt nhìn kỹ lão già vừa xuất hiện, thấy lão thân hình cao, nhưng ốm tong teo, không khác nào cây tre lỏng không, mặc áo bát quái, tay cầm chiếc long đầu quái trượng, tóc bạc như sương, nhưng gương mặt còn trẻ, đôi mắt sáng rực, chàng day qua hỏi Hắc Y Mông Diện Nữ :

- Nhân vật nào thế?

Hắc Y Mông Diện Nữ đáp :

- Thiên Mục lão nhân Lý Kỳ tại Thiên Mục Sơn, hơn ba mươi năm rồi, lão treo kiếm quy ẩn, giờ mới xuất hiện trở lại.

Trên đài, Hà Tuấn Siêu thấy Thiên Mục lão nhân, liền vòng tay vái chào :

- Không ngờ Trưởng lão cũng cao hứng cất công đến đây à ! Thành tộ giáo thất lễ tiếp nghinh đáng tội.

Thiên Mục lão nhân cười ha hả :

- Hà giáo chủ ! Người hãy nhìn xem nơi đầu trượng của lão phu có vật gì đây nào !

Bây giờ mọi người mới để ý đến đầu gậy của lão, có một chiếc bao, lão khẽ vung đầu gậy, chiếc bao rơi ra, bày một lúc ba chiếc thân người. Ba chiếc thân đó mất mắt, mất tay chân, máu còn chảy ròng ròng, Hà Tuấn Siêu trở mắt nhìn, cố nhận xem nạn nhân là ai. Nạn nhân là bộ ba « Kỳ Liên Tam Đạo » một là Phi Dao Thủ Lý Khôi, hai là Quỷ Trảo Thủ Tống Vinh ba là Thôi Mạng Thủ Vương Quốc Thành. Trong mấy mươi năm, cả ba liên kết nhau hoành hành trong thiên hạ, tội ác của chúng chồng chất như núi, tràn ngập như biển, người trong bạch đạo muốn trừ chúng

ma ò không làm gì ðược chúng. Hà Tuấn Siêu tán một câu :

- Trưởng lão vì vũ lâm trừ ðược mỗi ðại họa, Phục Ma Tiên của tộ giáo hẳn phải hiến ðâng cho trưởng lão vậy !

Thiên Mục lão nhân ngẩng mặt nhìn lên không trung, bật một tiếng cười dài, lão cười như không bao giờ chấm dứt. Tiếng cười của lão làm tắt nghẽn những ý niệm kế tiếp mà Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu toan nói lên. Lâu lắm, lão cất tiếng vang vang như ðể cho khắp ðài trường từ bên trên lẫn xuống ðưới ðều nghe :

- Lão phu vì vũ lâm trừ một mỗi ðại họa, chứ ðâu phải vì chiếc Phục Ma Tiên kia mà phá lệ quy ẩn tái xuất giang hồ? Ha ha ! Hà giáo chủ ðừng tưởng thế chứ! Hoa Sĩ Kiệt càng mục kích ðiển tiến, càng nhận thấy tầm quan trọng của ðại hội luận võ này, chàng thầm cảm ơn Hắc Y Mông Diện Nữ cho dịp chàng ðược mở rộng tầm mắt.

Hắc Y Mông Diện Nữ cười lạnh tiếp nói :

- Cũng có thể gọi là một cuộc vui nhộn, nhưng ðầy khùng khiếp kinh hồn ðấy! Nàng không nhìn lên ðài trường, mà lại nhìn sang bên hữu núi, dường như nàng phát giác ra việc gì khác lạ. ðột nhiên, trên ðỉnh tầng lầu thứ bảy, vang lên giọng cười khanh khách, tiếp theo tràng cười là một câu nói không kém vẻ cao ngạo :

- Lão già chưa chết kia, người múa men vừa vừa chứ? Người hãy mở to ðôi mắt xem bốn bà bà mang vật gì trong chiếc lồng này ðây.

Tiếp theo câu nói, một chiếc lồng từ ðỉnh tầng lầu rơi xuống sân ðài. Trong chiếc lồng, nửa ẩn nửa hiện bốn thi thể. Hà Tuấn Siêu bước tới xem, không rõ Giáo Chủ thấy sao lại lùi bước ngay, mặt biến sắc. Giọng nói từ trên ðỉnh tầng ðài bảy tiếp nói vọng xuống :

- Bình nhật, các người ðều khiếp ðảm khi nghe nói ðến : Vân Thê, Phục

Các, Hắc Bảo, Huyết Đàm, bốn tên đại ma đầu trong hắc đạo, hiện tại thì chúng đã về châu Diêm Chúa cả rồi, từ nay, các người không còn phải sợ sệt nữa. Đúng vậy, suốt con đường xuyên Tây bắc, không ai không sợ hãi bốn tên khét tiếng hung tàn đó, họ xem như là bốn đại ma vương, võ công cũng như thế lực của họ không thể lường được, họ tùy ý tung hoành, muốn thế nào thì ra thế ấy, chưa từng bị một ai hỏi tội, chưa từng nếm thất bại.

Tiếng nói buông đứt, một bóng người rơi xuống cục trường. Bóng đó là một nữ nhân bao mặt. Nữ nhân mặc toàn xanh, nơi hai lỗ hổng trên chiếc khăn bao mặt, loé ra hai tia sáng chiếu điện như hai ngọn đèn. Bóng đó xuất hiện, gieo gió lạnh hãi hùng cho toàn thể đài trường. Thanh Y Mông Diện Nữ tự xưng là bà bà chắc cũng cao niên lắm, chả lẽ một thiếu nữ lại dám xấc xược với những vị từ trung niên trở lên. Nhưng hiện tại, chưa ai hài rõ lai lịch của người, nên tuổi tác còn trong vòng phỏng định. Thanh Y Mông Diện Nữ chỉ tay về phía Hà Tuấn Siêu, thốt :

- Mang đây !

Hà Tuấn Siêu đã bình tĩnh sau cơn kinh ngạc, toan nói điều gì, bỗng Thanh Y Mông Diện Nữ nhân lại tiếp nối với giọng lạnh lùng :

- Thật được bọn Tứ đại ma vương Vân Thê, Phục Các, Hắc Bảo, Huyết Đàm, như thế chưa đủ tư cách chiếm hữu chiếc Phục Ma Tiên sao?

Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu ngẩng người ra, bởi Thanh Y Mông Diện Nữ nhân là nhân vật nào, trong cái lốt ẩn trang, giáo chủ không thể nhận ngay ra được, giáo chủ tự nghĩ :

- Ta từng dẫm gót khắp bốn phương, nhưng chưa gặp nhân vật này? Y là ai?

Tuy vậy, Hà Tuấn Siêu điềm tỉnh hưởng về nữ nhân, vòng tay thi lễ, thốt :

- Tôn giá vì cái họa lớn của giang hồ mà trừ diệt, dĩ nhiên Hà tôi phải hai tay nâng Phục Ma Tiên hiển dăng, chẳng qua...

Đào tia mắt quan sát nhanh đối tượng, Giáo Chủ cố tìm hiểu trước khi nói tiếp. Thanh Y Mông Diện Nữ lộ vẻ bất bình, hần học hỏi :

- Chẳng qua làm sao?

Hà Tuấn Siêu điếm nhẹ một nụ cười, đáp :

- Tôn giá có thể nào cho tại hạ được chiêm ngưỡng chân diện không? Tại hạ nghĩ rằng tôn giá không thể phụ lòng bao nhiêu người đang muốn nhìn tận mặt oai nghi của bậc nữ kiệt !

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân cứng rất đáp :

- Không thể được.

Thiên Mục lão nhân Lý Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng thốt :

- Diện mạo đó thì đã dám chường ra cho ai thấy? Tốt hơn...

Nữ nhân nổi giận :

- Tốt hơn làm sao?

- Nên nhường lại cho kẻ khác xứng đáng làm chủ nhân chiếc roi quý.

- Ta mà không xứng đáng ! Vậy ra lão già chưa chết mới xứng đáng à?

Thiên Mục lão nhân cười lớn :

- Đành rằng lão phu không xứng đến tiếp nhận chiếc Phục Ma Tiên, nhưng lão phu là con người minh bạch, không bao giờ làm một việc gì

mờ ám, lão phu có sợ gì mà dấu mặt dấu tên như tôn giá?...

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân không đợi cho Thiên Mục lão nhân dứt ý, cao giọng quát :

- Lão già chưa chết kia, nếu cứ ăn nói ngông cuồng như thế, thì đừng trách ta! Ta cảnh cáo cho người biết, chỉ trong thoáng mắt là người sẽ phơi thây tại đài trường ngay đây !

Dù sao, Thiên Mục lão nhân cũng là tay thượng thặng võ lâm, há dễ để cho nữ nhân ngông cuồng đương trường như thế? Lão thoáng biến sắc, nhưng lão trấn tĩnh lại ngay, đoạn nở nụ cười bí hiểm, đáp :

- Tôn giá cao ngạo đấy ! Nếu trái ngược lại lời cảnh cáo, thì sao?

Ta chỉ hạn trong năm bước thôi, người sẽ thành cái xác không hồn. Nếu qua hạn một bước, ta thề sẽ không bao giờ xuất hiện giang hồ nữa !
Thiên Mục lão nhân Lý Kỳ lắc đầu :

- Nếu như lời tôn giá, chả hóa ra tôi là kẻ vô dụng lắm à?

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân giương tròn đôi mắt, cười lên khảnh khách, đáp :

- Đành rằng lão già chưa chết không phải là kẻ vô dụng nhưng gặp ta thì vũ công hữu dụng của lão kể cũng bằng thừa.

Thiên Mục lão nhân lại cười to hơn :

- Ta, thân là nam nhân, lại phải đấu với người là hàng nữ lưu, lại trong trường hợp này, tránh sao khỏi mang tiếng vì muốn tranh đoạt chiếc roi phục ma phục quý kia?

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân bước tới ba bước, quát :

- Dù người ty hiểm nam nữ bất đồng cân lực mà tránh cuộc đấu với ta, quyết chẳng bao giờ ta chấp nhận cho người thoái thoát được. Hà giáo chủ, tôi nhờ người lãnh phần giám cuộc, xin đếm đủ số bước của tôi đây. Trong vòng năm bước thôi nhé...

Bên dưới đài trường, không khí vô cùng khẩn trương. Tất cả mọi người đều theo dõi đấu khẩu của một già một nữ trên đài. Họ chờ xem một cuộc so tài chắc chắn nhiều kỳ thú. Hoa Sĩ Kiệt hết sức chú ý đến Thanh Y Mông Diện Nữ nhân. Bên trên đài, Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu cao giọng thốt :

- Cuộc đại hội luận võ hôm nay, sánh với các cuộc đại hội khác, có chỗ bất đồng. Quy định có chỉ rõ ràng, mỗi cá nhân được quyền thi triển tuyệt kỹ, bằng vào tuyệt kỹ đó mà định hơn kém, nếu tuyệt kỹ của vị nào quả cao diệu hơn hết người đó sẽ tiếp nhận chiếc roi, chứ đại hội không chấp thuận một cuộc đấu chiến song phương nào cả. Nếu có ai thấy hứng khởi hơn để muốn ra tay cho hả, thì hãy tìm nơi khác vậy. Tất cả đài trên đài dưới đều gật đầu, cho Hà giáo chủ có lý. Thanh Y Mông Diện Nữ nhân bật những tia nhìn nãy lửa quét quanh đài trường, vẻ bất mãn hiện lên rõ rệt, tuy mặt bị vuông khăn che khuất. Thiên Mục lão nhân đằng hắng mấy tiếng, thốt :

- Lão bất tử tôi có việc này muốn thỉnh giáo nơi Hà giáo chủ, biết có được chấp nhận không?

Hà Tuấn Siêu đáp :

- Trưởng lão có điều chi dạy bảo?

Trong quy lệ đã định thế, song lão phu yêu cầu giáo chủ đặc cách phá giới một lần thôi, và chỉ trong thời gian năm bước đi, để lão phu có dịp lãnh giáo tuyệt học của vị nữ hiệp này, chẳng hay giáo chủ nghĩ sao? Hà Tuấn Siêu trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, đoạn cười nhẹ, đáp :

- Trưởng lão có cái nhũ hứng như thế, lẽ nào Hà tôi lại nghịch ý trưởng lão được sao?

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân cười khanh khách :

- Ta khá khen lão già chưa chết vẫn còn thừa chí khí hào hùng. Vậy ta cũng rộng tình cho người chết yên ổn, hơn là phải kéo lê tuổi già mãi trong vô vị...

Đài trường im lặng như tờ, mặt nước ao không gió gợn. Thiên Mục lão nhân Lý Kỳ hướng về Hà giáo chủ :

- Xin mời giáo chủ giám cuộc hộ về số bước của vị nữ hiệp.

Hà Tuấn Siêu gật đầu, đoạn đứng lên, chuẩn bị phận sự. Thiên Mục lão nhân đứng nghiêm đối diện với Thanh Y Mông Diện Nữ nhân, đôi mắt của lão sáng phi thường. Thanh Y Mông Diện Nữ nhân không tỏ lộ sắc thái khác lạ, dáng dấp của nữ hiệp chứng tỏ một sự khinh ngạo phi thường, xem như đối phương còn xa lắm mới là đối thủ. Hà Tuấn Siêu đưa mắt nhận xét :

- Tôi mong rằng hai vị nên trọng tinh thần thượng võ đừng đi quá giới hạn để cho cuộc đại hội hôm nay được thuận tụy với cái chủ trương của người tổ chức.

Đột nhiên, Thanh Y Mông Diện Nữ nhân bước tới một bước, hét to :

- Hà Tuấn Siêu, lưu ý đến số bước của ta đấy ! Một rồi !

Bầu không khí như nặng đọng hơn, muôn lồng ngực đều căng thẳng, muôn cặp mắt đều tập trung vào một điểm : nữ quái nhân ! Thanh Y Mông Diện Nữ nhân lại bước.

Hà Tuấn Siêu hô to :

- Hai rồi !

Thiên Mục lão nhân càng nghiêm trọng nét mặt hơn. Lão đã vận khí thiên cương dồn vào đôi tay, chấn bị.

Tiếng Hà Tuấn Siêu hô to :

- Ba rồi !

Đoạn, giáo chủ tiếp hô :

- Bốn rồi !

Sự hồi hộp của muôn lòng đã gia tăng cực độ. Có thể nói không còn một hơi thở nào quanh đài trường. Thanh Y Mông Diện Nữ nhân chưa hề xuất thủ. Chỉ còn một bước nữa thôi. Trong cái bước duy nhất đó, nữ hiệp sẽ dùng thủ pháp gì để khơi giòng máu của vị đại hiệp bế tóa kiếp giang hồ từ ba mươi năm qua. Nữ nhân lại đưa tay quào quào rên mặt, sửa lớp vải che, dáng dấp ung dung vô cùng. Đột nhiên...Trên đỉnh tầng đài thứ bảy, không rõ xuất hiện từ lúc nào, một chiếc áo dài sắc hoạ thêu sặc sỡ treo lòng thòng, dài đến đôi buồng xuống cận đỉnh đầu Hà Tuấn Siêu.

Hà Tuấn Siêu ngẩng đầu lên, bất giác cả kinh thét to :

- Huyết Ma Thể Y Giáo !

Một tràng cười bật lên từ không trung vọng xuống, át hẳn tiếng kêu kinh hãi của Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu. Hoa Sĩ Kiệt hết sức kinh dị, kê miệng vào tai Hắc Y Mông Diện Nữ, thì thầm : Chiếc Ngũ Sắc Thể Y trượng trưng cái gì thế. Hắc Y Mông Diện Nữ chỉ tay về phía hữu tòa núi đá :

- Lại đây ! Lại mà xem !

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bóng ma xuất hiện

Một tràng tiếng hú quái dị nổi lên nơi mé hữu núi, đến đài trường. Tất cả anh hùng dự khán đều một loạt hướng mắt về phía đó. Một bóng ánh ngời nhiều màu sắc, nhanh như gió cuốn, từ xa tiến đến, bóng đó đáp xuống sân đài.

Tất cả mọi người có mặt cùng một loạt hô to :

- Huyết Ma Thể Y Nhân !

Huyết Ma Thể Y Quái Nhân vừa đặt chân xuống sân đài liền chỉ tay về Hà Tuấn Siêu, quát to :

- Chiếc Phục Ma Tiên ở đâu? Về ai?

Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu từ lúc chiếc thể y ngũ sắc treo lưng lửng trên đài, đã suy nghĩ nhiều về sự xuất hiện đó, đến lúc chính Huyết Ma Thể Y Quái Nhân bay đến, giáo chủ mãi chú ý về người của quái nhân mà quên lưu tâm đến chiếc roi báu. Giờ quái nhân nhắc lại, Giáo chủ mới nhớ ra, khi ngẩng lên thì kỳ thay, chiếc Phục ma Tiên đã biến đi đằng nào mất dạng. Giáo chủ ngậy người không biết phải đối đáp làm sao với quái nhân. Hoa Sĩ Kiệt lại kề bên tai Hắc Y Mông Diện Nữ hỏi :

- Lão quái nhân ấy làm gì thế?

Hắc Y Mông Diện Nữ đáp :

- Lão đó là người trong Huyết Ma Y Giáo, lão có ý chiếm đoạt chiếc chìa khóa ngọc, sau này mình còn phải lôi thôi với lão chứ không đâu !

Rồi nàng giải thích về lai lịch của quái nhân :

- Huyết Ma Thể Y Giáo phát xuất tại Thanh Hải mấy mươi năm sau này. Một giáo rất có thể lực, không nhường Phục Ma Giáo tí nào.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn kỹ, thấy quái nhân thân vóc hùng vĩ, đôi mắt chớp chớp có hào quang, gương mặt thì đỏ hồng như nhuộm máu. Nhưng, đó không phải là mặt thật mà chỉ là một chiếc mặt nạ ăn rất sát vào các nét, thành khó nhận ra ngay. Huyết Ma Thể Y Quái Nhân quát to như sấm :

- Hà giáo chủ ! Mau đem chiếc Phục Ma Tiên ra đây, nếu không thì... Hừ ! Hà Tuấn Siêu thân danh là một giáo chủ, đâu phải mỗi ai cũng lung lạc tinh thần được?

Sau một giây kinh ngạc, giáo chủ lấy lại bình tĩnh ngay. Nghe Huyết Ma Thể Y Quái Nhân hỏi, giáo chủ liền đáp :

- Chiếc Phục Ma Tiên treo nơi đây từ lúc khai hội, mới rồi vẫn còn, không rõ ai lại phổng đi mất thế này?

Huyết Ma Thể Y Quái Nhân khoát tay :

- Đừng vẽ với bịa chuyện ! Giữa ban ngày trước muôn mắt, làm gì lại có người cướp chiếc roi mà không ai hay biết? Chẳng lẽ tất cả đều chột mắt hết sao?

Hà Tuấn Siêu bối rối, cố biện bạch :

- Quần hùng tại đây đều chứng minh cho bốn giáo, quyết không bao giờ làm cái việc hèn mọn cất giấu ngọn roi để chịu tiếng thất hứa đâu, xin người nghĩ lại. Huyết Ma Thể Y Nhân nổi giận :

- Nếu người không mang chiếc roi ra đây ngay, thì chẳng những một người mà tất cả những người tại đây, đừng hòng rời cục trường.

Hà Tuấn Siêu biến sắc. Giáo chủ biến sắc không phải vì khiếp đảm, mà chính vì bất bình cho lời nói lớn lối, đúng hơn. Toàn thể anh hùng dự khán cũng đồng một cảm tưởng như Hà Giáo Chủ. Chưa thấy Hà Tuấn Siêu nói gì, Huyết Ma Thế Y Nhân lại bật cười sảng sặc, giọng cười đi từ khinh ngạo đến rùng rợn, dứt tràng cười, lão ấy cao giọng thốt :

- Hà giáo chủ ! Tánh mạng của mọi người đều do nơi quyết định của người đó, hoặc bằng lòng mang chiếc roi ra đây hoặc giấu luôn đừng trao tặng cho ai. Người nên lấy thái độ gấp, ta không chờ được lâu đâu !

Thiên Mục Lão Nhân ngẩng mặt lên cười dài :

- Ai thì sợ người chứ ta, ta nghe như lời mi thốt có vẻ gượng oai chứ vị tất người sẽ làm gì ai nổi?

Huyết Ma Thế Y Nhân hừ lạnh, đáp :

- Ba bước thôi, lão phu sẽ lấy mạng người như đồ vật trong túi áo. Cảnh cáo cho người biết trước, đừng bép xép chuốc họa to.

Thiên Mục Lão Nhân cười lớn :

- Ta muốn nếm thử thủ đoạn của người xem sao? Người cho lão phu đại ngôn dọa nạt?

Thiên Mục Lão Nhân vẫn cười :

- Chỉ có việc làm mới chứng minh được năng lực, còn nói thì ai lại chả dám nói hay?

Huyết Ma Thế Y Nhân chồm tới hai bước, năm ngón tay vươn ra như năm mũi kích, hướng về Thiên Mục Lão Nhân. Thiên Mục Lão Nhân nghĩ rằng nếu mình lúi tránh, thì không thể nào suy độ công lực của đối phương được. Do đó lão vận dụng chân người, đưa cánh tay hữu ra, đẩy

một chưởng chặn năm ngón tay của địch. Năm luồng chỉ phong Huyết Ma Thể Y Nhân vừa đến gần Thiên Mục Lão Nhân, bỗng như chạm nhằm một trái chùy kích tới, áp lực của chiếc chùy mãnh liệt đến đổi dồn hẳn chỉ phong ngược lại, đẩy luôn nguyên chủ lùi lại không thể cưỡng nổi. Tuy nhiên, quái nhân vẫn không chuyện gì, lão lập tức giữ tấn, đưa tay tả theo thế « Thái Sơn Áp Đỉnh » tung ra một kinh đạo. Sự phản công của Huyết Ma Thể Y Nhân nhanh vô tưởng. Thiên Mục Lão Nhân chưa kịp rút tay về, kinh đạo đối phương đã lao vút đến. Không xoay trở kịp, lão nhận lãnh đủ kinh đạo, thân hình bị bật tung ngược lại hơn bảy bước. Sắc mặt Thiên Mục Lão Nhân trắng bệch, ánh mắt mất thần, lão nhân bị thương khá nặng. Huyết Ma Thể Y Nhân cười to :

- Lão già chưa chết ẩn tích mai tung hơn ba mươi năm kia, tiếp được một chưởng của lão phu, kể ra trên giang hồ này chỉ có một người mà thôi. Khá lắm đấy! Nào chuẩn bị đi, tiếp thêm một chưởng của lão phu nữa, xem sao!

Đang lúc đó, Thiên Mục Lão Nhân nhắm mắt lại định thần, nghe thương thế nặng nhẹ thế nào, bỗng Huyết Ma Thể Y Nhân thốt lên như thế, liền sôi giận, mở to đôi mắt bước tới đỡ tuyệt học « Thiên Mục Sơn » ra, đánh luôn một loạt bảy chưởng, chân lão vung lên năm phát. Thực là một tuyệt học kỳ lạ trên đời. Huyết Ma Thể Y Nhân trong làn gió chưởng của Thiên Mục Lão Nhân, tung hoành đảo lộn, phút chốc đã thoát ra ngoài vòng áp lực, dễ dàng. Y bật tràng cười cuồng loạn, thốt :

- Thì ra tuyệt học của Thiên Mục Lão Nhân chỉ được thi triển đến mức độ đó thôi à ! Đã treo kiếm từ ba mươi năm hơn, thế mà không tiến bộ được tí nào cả ! Rõ thật uổng mang chút hư danh với giang hồ !

Xử đến tuyệt kỹ mà không làm gì được đối phương, Thiên Mục Lão Nhân không khỏi bối rối. Đang lúc lão hoang mang không biết tiến thoái cách nào, đột nhiên Huyết Ma Thể Y Nhân biến mất, lão toan quay người lại thì từ phía sau lưng lão vang lên một tràng cười :

- Lão già chưa chết kia, đã xuất hồn trở lại Thiên Mục Sơn rồi đó chứ?

Tiếng nói có cái âm hưởng vang rền đập vào tai lão như tiếng sấm. Rồi không rõ nguyên do làm sao, thân hình lão bị bắn vọt xuống đài như một quả cầu bị chân tung mạnh. Toàn thể đài trường trên dưới đều kinh khiếp. Huyết Ma Thế Y Nhân lại cười lớn, cười một thôi dài. Lâu lắm, y chấm dứt tràng cười cất giọng lạnh lùng thốt :

- Nếu có kẻ nào không phục lời nói của ta, không phục hành động của ta, xin cứ dạy cho biết. Ta sẵn sàng lãnh giáo một vài tuyệt học.

Rồi, cao giọng hơn :

- Nếu một ai tại đài trường nhút nhít, ta sẽ lấy máu kẻ đó ngay.

Thốt xong, y tung người lên chiếc thể y treo lơ lửng bên trên đầu Hà Tuấn Siêu. Nhưng nhanh hơn, Tịch Hồ Thần Địa Văn Long nhoài người tới, chụp vào yếu huyệt của y. Huyết Ma Thế Y Nhân hét lên một tiếng, vung cánh tay quét qua một vòng. Tịch Hồ Thần bật lùi lại, lão đảo một lúc mới đứng vững được. Huyết Ma Thế Y Nhân hét lên một tiếng, nhoài người tới, phóng một chưởng. Nhưng đồng lúc y phóng chưởng, y thoáng nghe một kinh đạo đang lao vút đến lưng y.

Y lập tức hoành trái thân lại, thuận đà tung ra một chưởng. Y quát lên :

- Lưu Nghĩa ! Tại Thanh Hải không đủ hứng sao còn tìm đến đây?

Thì ra, kinh đạo đó đúng là của Lưu Nghĩa phóng ra, xuất kỳ bất ý cố hạ Huyết Ma Thế Y Nhân. Thấy Huyết Ma Thế Y Nhân phát giác ra được kinh đạo của mình, đồng thời phản ứng dồn kinh đạo của mình vội trở lại, y thất sắc, vội nhảy tạt sang bên né tránh.

Hà Tuấn Siêu giương tròn đôi mắt, cao giọng thốt :

- Lưu, Địa, nhị vị huynh đài hãy rời khỏi cục trường ngay, nơi đây đã có tại hạ chủ trì mọi việc, bất tất nhị vị phải nhọc công can thiệp? Ngần ấy hảo ý, tại hạ xin ghi nhận vậy.

Huyết Ma Thế Y Nhân cười lạnh :

- Nhưng đã chắc gì họ chạy thoát tay ta mà hòng?

Cương Thiên Thủ Lưu Nghĩa găng giọng :

- Ta không tin người đủ bản lĩnh chứng thực lời nói !

Tịch Hồ Thần Địa Vân Long dùng truyền âm nhập mật nói với Lưu Nghĩa :

- Hai chúng ta cùng liên hiệp xuất thủ, dĩ nhiên kinh lực thi triển phải mãnh liệt kinh hồn, vì cả hai đều khét tiếng giang hồ, dù chỉ là bản lĩnh của một người riêng biệt cũng thừa tạo nguy hiểm cho bất kỳ ai.

Quả nhiên, Huyết Ma Thế Y Nhân không thể thủ thắng dễ dàng. Y nổi giận, thấy cuộc đấu dẫn dai qua một lúc lâu mà không hạ được đối phương, liền hét to một tiếng, chồm hai tay tới trước, toan chụp xuống Lưu Nghĩa. Lưu Nghĩa hoảng kinh thét lên :

- Mộc Ngự Giám Càn Khôn ! Mạng ta đứt rồi vậy !

Thốt vừa dứt, Lưu Nghĩa đã bị vớt xuống đài. Mộc Ngự Giám Càn Khôn ! Năm tiếng ấy gieo khủng khiếp cho toàn thể đài trường. Tất cả đều biến sắc. Hà Tuấn Siêu cũng không tránh khỏi khủng khiếp, mồm giáo chủ lẩm nhẩm, nhưng không nghe rõ giáo chủ thốt những gì? Hoa Sĩ Kiệt lại kề miệng vào tai Hắc Y Mông Diện Nữ :

- Mộc Ngự Giám Càn Khôn? Trước đây, tôi không có nghe sư phụ nói đến tuyệt học, nhưng lạ là Huyết Ma Thế Y Nhân lại lãnh hội được,

không khéo quần hùng lại bị hấn sát hại cũng nên.

Hắc Y Mông Diện Nữ xua tay đáp :

- Đừng nói tiếng gì cả, cũng đừng xuất hiện.

Hoa Sĩ Kiệt vừa kịp thấy Địa Văn Long đã ngã trên đài, mồm be bét những máu. Thật là hết sức hãi hùng ! Huyết Ma Thế Y Nhân tiến đến gần Hà Tuấn Siêu, trầm nét mặt, hỏi :

Giáo chủ chưa quên lời lão phu đã thốt chứ? Hà Tuấn Siêu quắc đôi mắt lạnh nhìn lên người của Huyết Ma Thế Y Nhân, cao giọng đáp :

- Phục Ma Tiên đã mất, tôi không còn gì dâng tặng cho người đâu.

Giáo chủ thốt với giọng rõ ràng, chứng tỏ sự cương quyết rõ rệt. Hà Tuấn Siêu đảo mắt xuống bên dưới đài, tiếp nói :

- Từ lúc sáng lập đến nay, Phục Ma Giáo kể có hơn sáu trăm năm rồi, đến lượt Hà tôi quyền nhiếp chức vụ giáo chủ, cũng đã được hơn ba mươi năm, Hà tôi tự thấy kém tài kém đức đảm nhận trọng trách đó, đến đổi hôm nay gặp biến cố như thế này, Hà tôi tự lấy làm thẹn vô cùng. chỉ xin vị đại hiệp Thế Y Nhân lượng xét, một tác lòng thành của Hà mỗi này mà đừng làm khó dễ cho, nếu vạn nhất có gia tội, thì xin gia tội cho một mình Hà tôi, còn ra thì toàn thể Phục Ma Giáo cũng như chúng anh hùng đây, không dính dáng gì đến cả, hãy miễn cho họ cái họa lây. Huyết Ma Thế Y Nhân quét mắt ra bốn phía, cười ha hả :

- Lão phu xem ra toàn thể những người có mặt đều yếu thọ, tất không thoát chết được. Ha ha !

Hoa Sĩ Kiệt nghe câu nói đó, chàng sôi giận lên, đôi vai nhích động, toan đứng lên xông thẳng đến đài trường, nhưng Hắc Y Mông Diện Nữ đã nhẹ nhàng đặt tay lên vai chàng, giữ lại. Nàng cười mỉm :

- Đứng hành động vô ý thức.

Hoa Sĩ Kiệt là con người thấy việc nghĩa thì phải làm, chàng bất bình cho thái độ của Huyết Ma Thế Y Nhân, chàng không thể bất động nhìn kẻ hung tàn tác oai tác phúc trước mặt chàng được, chàng liền thốt :

- Cô nương đừng ngăn cản, để tôi thu dọn lão già hung ác đó, kéo lão rêu rao nghe thối tai đi thôi.

Hắc Y Mông Diện Nữ quát khễ :

- Ngông cuồng là chết ! Nếu xuất hiện lúc này thì mọi hy vọng tìm chiếc chìa khóa ngọc kể như buông trôi vậy.

Hoa Sĩ Kiệt vẫn cố cường lại :

- Cứu người là việc khẩn yếu, huống chi kẻ chiếm chiếc chìa khóa vị tất đã là lão già quái dị ấy?

Hắc Y Mông Diện Nữ nắm chắc vai Hoa Sĩ Kiệt hơn, nàng đáp vội :

- Không thể ra mặt được đâu, đừng cãi lời ta. Tuy chiếc chìa khóa không ở trong tay lão, nhưng lão có liên quan rất nhiều đến nó, người chớ quên mục đích chuyến đi Thanh Hải của chúng ta.

Hoa Sĩ Kiệt chùng như biết mình hấp tấp vội vàng, không suy việc đáo, nên dịu giọng :

- Thật tôi không thấy xa như cô nương ! Nếu không có cô nương ngăn cản, tôi đã làm một việc quá sơ xuất rồi.

Hắc Y Mông Diện Nữ bảo :

- Nhìn lên trên đài kia mà xem !

Chàng đưa nhanh mắt nhìn lên, lúc đó trên đài, dưới đài, quang cảnh nhôn nhao khác thường. Huyết Ma Thế Y Nhân hét to một tiếng dõ « Mộc Ngư Giám Càn Khôn » hướng xuống quần hùng thi triển. Một loạt tiếng rú vang lên rền không gian, hết sức thê thảm. Đã có mấy cao thủ ngã quy. Hà Tuấn Siêu không còn giữ lễ độ được nữa hét lên một tiếng, liên tiếp phóng ra năm chưởng hướng về Huyết Ma Thế Y Nhân công tới. Đồng thời, Giáo chủ phóng ra ba ngọn cước. Phát xong thế công, Giáo chủ như mũi tên lao vút xuống bên dưới đài. Quần hùng đã khởi chạy tán loạn. Huyết Ma Thế Y Nhân không chậm trễ, luôn mồm la hét, luôn tay vun vút đẩy tuyệt kỹ ra, quét xuống quần hùng. Phục Ma Giáo chúng lần lượt ngã quy, ngã quy... Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu đã tiên liệu nguy cơ chạy trước, thế mà cũng không khỏi bị một chưởng của Huyết Ma cuốn trúng quăng xuống đài. Đài trường nhốn nháo hơn, kẻ chưa chết bò la bò lết đông hơn. Huyết Ma trong khi đó, cố giết cho kỳ hết bọn anh hùng hào kiệt quanh đài. Một kiếp bận lưu huyết khai diễn khốc liệt, chứng minh lời tuyên bố của Huyết Ma Thế Y Nhân. Bọn người chịu nạn nhiều nhất, đông nhất lại là đệ tử Phục Ma Giáo. Hoa Sĩ Kiệt nhìn cảnh trạng thê thảm rùng rợn quá, bất giác run người, chàng nhắm mắt lại, luôn mồm thở dài. Đột nhiên, một tiếng quát như sấm vang lên, át cả tiếng ồn ào tại cục trường, tiếp theo tiếng quát, là câu nói phát ra với âm hưởng lồng lộng : Kẻ hung ác kia, không được hoành hành ! Hoa Sĩ Kiệt giật mình, mở mắt ra, thấy một vị thiếu niên thân pháp nhanh vô tưởng, từ ngoài xa bay đến đài trường. Đang cơn hăng say đuổi giết quần hùng, nghe tiếng quát, Huyết Ma giật mình dừng lại, quay người nhìn thiếu niên vừa xuất hiện, vận chiếc áo màu tro. Thiếu niên phong tư như ngọc, thái độ hiên ngang, tay cầm thanh trường kiếm, có cái khí thế siêu phàm. Huyết Ma Thế Y Nhân không thể nhận ra thiếu niên là ai, lão quan sát một lúc lâu, trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử là ai?

Thiếu niên đáp :

- Ta? Là Hà Chí Bình, nhân đi xa vừa về, kịp lúc trả thù cho bốn giáo.

Huyết Ma Thể Y Nhân kinh ngạc :

- Hà Chí Bình ! Vậy ra Hà Tuấn Siêu là chi của người?

- Gia phụ của ta !

Bật cười mấy phát, Huyết Ma cao giọng :

- Tiểu tử về đúng lúc quá ! Nhỡ cỏ phải dứt chồi. Tuy phụ thân người chưa chết, song ta phải dứt hậu hoạn qua sanh mạng của người !

Thốt xong, Huyết Ma vươn tay tới, chụp vào người thiếu niên. Hoa Sĩ Kiệt kinh sợ, rú lên :

- Thôi rồi ! Tiểu tử đó thật tìm cái chết mới trêu vào tay lão ấy !

Hắc Y Mông Diện Nữ cười nhẹ, đáp :

- Người an tâm ! Hắc không chết đâu !

Trên đài, Hà Chí Bình khẽ né mình sang một bên, tránh thoát cái chộp của đối phương dễ dàng, đồng thời y phản công ngay. Không nao núng, Huyết Ma tiến tới một bước, nghênh đón thế công của địch. Hà Chí Bình thấy Huyết Ma khinh địch đến liều, y hoảng sợ thối nhanh mấy bước.

Huyết Ma cười lớn :

- Tiểu tử ! Chiêu thứ nhì đây !

« Mộc Ngư Giám Càn Khôn » được thi triển lần nữa. Hà Chí Bình lần này thì không tài nào né tránh kịp, y hự lên một tiếng, lão đảo người một

giây đoạn ngã vật xuống sàn. Không chậm trễ, Huyết Ma vươn bàn tay ra, sè năm ngón như năm chiếc dùi sắt, thọc xuống người Hà Chí Bình. Cái chết của chàng thanh niên nằm trong đường tơ kẻ tóc, dù đang lúc mạnh ai nấy lo chạy chết, mà cũng quên mình lo thay cho chàng. Hoa Sĩ Kiệt không khỏi xanh mặt sợ hãi. Vừa lúc đó, một bóng đỏ vụt đến, lướt nhanh qua đài trường, bóng đỏ như con chim ưng xốt mồi, thò tay nắm Hà Chí Bình dờ hồng lên, đoạn bay vèo đi luôn. Huyết Ma Thế Y Nhân thoáng giật mình, song lão lấy ngay lại bình tĩnh, vừa đuổi theo vừa quát to :

- Cho người chạy đi đâu mà thoát được ta !

Hắc Y Mông Diện Nữ cấp tốc thốt :

- Nhanh lên ! Đuổi theo Huyết Ma Thế Y Nhân ngay !

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu, đoạn cả hai dờ thuật khinh công chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chín cỗ quan tài

Trong loáng mắt, bóng hình nọ đều mất hút vào chân trời... Bóng đỏ cảm cổ phóng nhanh một lúc lâu, ngoái đầu nhìn lại, thấy đã bước khỏi Huyết Ma Thể Y Nhân một khoảng khá xa mới thở phào nhẹ nhõm ngoặt sang hướng Đông rẽ vào một vùng núi non chón chở điệp trùng. Lúc đó, bóng đỏ mới dám chậm lại bước chân, cúi xuống quan sát thương thế của Hà Chí Bình. Nhìn thấy chànng, khoe miệng rỉ rỉ máu hồng, bóng đỏ thất thanh lay gọi :

- Thương thế của công tử có nặng chǎng?

Miệng gọi, bóng đỏ nhẹ tay đặt Chí Bình xuống đất, lồi trong người ra một viên thuốc trị nội thương, nhét vội vào miệng chànng. Sau một tiếng thở dài yếu ớt, Hà Chí Bình từ từ mở mắt ra... Tia nhãn tuyến chànng chạm ngay bóng đỏ đối diện :

- Nàng là một thiếu phụ trung niên rất đẹp và cũng rất xa lạ mà chànng chưa hề gặp qua lần nào.

Chànng lạ lùng lên tiếng hỏi ngay :

- Bà là ai? Còn cha tôi đâu?

Thiếu phụ áo đỏ lắc đầu :

- Công tử mau thoát thân là hơn, hỏi chi những điều vô bổ ấy?

Hà Chí Bình lắc đầu quả quyết :

- Không! Tại hạ cần phải đi tìm lại gia phụ, tại hạ không thể để cho người táng mạng dưới tay lũ hung đồ!

Thiếu phụ áo đỏ đổi giọng lạnh lùng :

- Linh tôn đã chết rồi, công tử hiện giờ có đi cũng chẳng cứu được, mà trái lại tự đưa thân vào lưới rập, chết một cách uổng oan.

Thiếu phụ vừa trợn lời, giữa không trung linh linh bùng sáng lên những ánh lửa biên biếc xanh thật ngoạn mục. Nàng vụt biến sắc thốt nhanh :

- Huyết Ma Thể Y Giáo đã điều động tất cả cao thủ đến đây để lục soát truy tìm, chúng ta phải rời đi cho mau.

Hà Chí Bình lắc đầu liên tiếp :

- Tôn giá xin tùy tiện! Tại hạ gia trang bị hủy, thân nhân lại ly tán, hết còn ý niệm ham sống rồi!

Thiếu phụ bực dọc ra mặt :

- Ngốc con, núi còn xanh người còn đó, sợ gì chẳng có cơ hội báo được thù? Chán nản yếu hèn như thế, phỏng có ích gì mà chỉ thiệt thân thôi.

Hà Chí Bình thở dài ủ rũ :

- Thánh nhân có dạy là, lâm nạn chẳng sờn, gặp nghĩa xông lên trước, đẩy mới đại anh hùng, đại hào kiệt. Tại hạ cha chết năm xương chưa lạnh, đâu thể bỏ mặc đấy mà đào sanh cho đành?

Thiếu phụ trước lý lẽ chữ nghĩa của chàng càng sốt ruột, than dài :

- Đúng là một tên học trò khùng, khư khư với mở lý luận cũ rít bất hợp thời!

Hà Chí Bình vẫn điềm nhiên :

- Thanh ý của tôn giá, tại hạ xin ghi nhớ vào tâm! Tôn giá khá mau rời đi kẻo nguy!

Thiếu phụ cố khuyên nài :

- Công tử chẳng nghe lời ta, sau này có hối cũng chẳng kịp!

Lúc ấy tiếng người hò hét đã nghe vọng bốn hướng và càng lúc càng gần. Tình thế đã cấp bách lắm rồi, thiếu phụ áo đỏ bất cần đối phương ưng thuận hay không, tay phải xốt nhanh chàng kẹp cứng dưới nách, chân lướt nhẹ trên mặt đường thoăn thoắt như chẳng chấm đất. Khoảnh khắc sau, nàng đã rời khỏi khu vực núi Tuyết Phong, băng mình vun vút về hướng Đông Nam! Nhưng vượt đi chưa mấy xa, văng vẳng nơi phía sau lưng không xa đã có tiếng hú lạnh lạnh vọng lên như báo hiệu! Thiếu phụ áo đỏ càng biến sắc, không ngớt kêu trời thảm, tốc độ khinh đằng càng gia tăng đến mức nhanh tận cùng! Chợt phía trước mắt hiện ra một tòa miếu nguy nga. Màn đêm lúc đó cũng rủ xuống, phủ trùm lên vạn vật một màu tối hãi hùng. Thiếu phụ vụt loé lên một ý nghĩ :

- Kẻ địch phía sau hẳn rất đông, thuật khinh công dường như cũng ghé gớm vô cùng, chi bằng tạm vào đây tránh đỡ, may ra có thể thoát thân.

Đặt chân vào bên trong sân miếu, thấy cỏ hoang lấp lối, rêu bám nhện giăng đâu đâu cũng hiện ra một vẻ hoang tàn vắng lạnh. Thiếu phụ áo hồng thoáng kinh ngạc tự hỏi thềm :

- Bên ngoài tòa miếu nguy nga hùng vĩ sao bên trong lại hoang lương đến thế?

Lòng tuy hoài nghi, nhưng chân vẫn không rời bước tiến sâu vào. Cửa miếu chỉ khép hờ, bên trong tối om không một dạng người. Từ đâu một luồng gió lạnh ngắt phớt lồng qua da mặt. Tuy là một kẻ thân đây võ công thượng đẳng nhưng nàng không khỏi trù trù ớn ớn da lưng. Tiếng

hò hét nghe đã càng lúc càng gần vọng lan vào lặn trong miếu. Tình thế đã cấp bách không cho phép nàng lưỡng lự thêm, một cái lắc mình, người đã vọt bắn vào tận trong miếu. Quét mắt nhìn nhanh bốn hướng, thấy trên đại điện ngổn ngang những tượng Phật sứt mẻ chẳng còn hình. Cảnh tượng tàn suy ấy, càng chứng chắc nơi miếu vũ này đã từ lâu vắng mùi nhang khói, cũng không người chăm sóc bồa tu. Thiếu phụ áo hồng kẹp lấy Hà Chí Bình chui mình sau một pho tượng Phật to nơi giữa điện. Nàng còn cẩn thận kéo vạt cà sa của pho tượng che khuất lấy thân hình của hai người. Ngay thời gian ấy, hai bóng lạ với một thân pháp vô cùng thần tốc xẹt nhanh vào miếu và biến mất ở một xó điện. Hà Chí Bình tuy đã được thiếu phụ áo hồng buông lỏng vòng tay ra, nhưng không hiểu chàng vì sợ hay vì một lý do chi vẫn ôm khư khư eo lưng của đối phương. Mùi hương ngây ngất từ người thiếu phụ thoang thoảng toát ra, đập mạnh vào khứu giác, khiến chàng nghe tim mình càng đập rộn rã, người chàng nhất thời như chơi vơi giữa mộ trạng thái đê mê rạo rực lạ thường. Vòng tay chàng tự dưng càng lúc càng siết cứng hơn bờ lưng của đối tượng. Thiếu phụ áo hồng cảm thấy cử chỉ chàng khác lạ, vội đẩy chàng ra trách yêu :

- Cậu học trò ngốc nghếch, làm gì mà ôm cứng tôi thế? Sợ tôi bay đi mất à?

Hà Chí Bình sượng sùng đỏ mặt :

....

Thiếu phụ béo tai chàng mắng khê :

- Con một sách, sao mà câm đi thế?

Hà Chí Bình suýt sao :

- Ôi chao, đau chết thôi!

Thiếu phụ vọt đưa ngón tay lên môi, suýt gió một tiếng ra dấu :

- Cẩn thận! Có người sắp đến!

Lời nàng vừa dứt, cửa miếu liền rít kệt lên một tiếng và mở toang ra hai phía. Thiếu phụ vội vận nhãn lực từ sau kẻ áo pho tượng nhìn ra ngoài. Cảnh tượng hiện lên trước mắt vô cùng quái lạ, hai cỗ quan tài màu đỏ lao vút vào đại điện, nhẹ nhàng như mảnh lá vèo bay trong cơn gió. Hai cỗ quan tài sơn son quái đản ấy, lượn quanh nhà một vòng và dừng lại trên đại điện êm ái không vang một tiếng động nào. Thiếu phụ áo hồng chưa kịp hết kinh hoảng, thì tiếp theo đấy, ngoài cửa bay vù vào thêm cỗ thứ ba, thứ tư. Liên tiếp chín cỗ quan đỏ chót, nối đuôi nhau bay vào đảo quanh miếu một vòng và cũng dừng lại nơi đại điện! Thiếu phụ áo hồng sợ sùng sốt đã lên đến cực độ vì chín cỗ áo quan biết bay cùng xuất hiện một lúc kia. Quả là một cảnh tượng thần kỳ quái đản, tay nàng cố dè chặt lấy ngực để chen lấy lòng tim như muốn vọt thoát ra ngoài. Hai cỗ qua tài bay vào trước nhất kia đột nhiên vang « bình » một tiếng to, nắp quan tự dừng đội bắn lên cao. Từ trong lòng áo quan tối om bỗng nhảy vọt ra hai tên áo đen. Chân vừa chấm đất, cả hai thò tay vào lôi vật dụng bật lửa ra đánh « soẹt » một tiếng và châm vào bốn ngọn đuốc, cắm khắp bốn góc điện. Gian đại điện tối mù mù như hang quỷ, qua bốn ánh đuốc phừng phừng cháy đỏ, sáng rõ như ban ngày. Hai người áo đen nọ lại quay bước đến cạnh áo quan của mình, mỗi kẻ lôi ra một chiếc lư hương, nâng cao khỏi đầu và chậm rãi song song tiến đến giữa điện, xướng to :

- Huyết Ma kinh động giang hồ!

Thanh âm vừa lạnh lạnh vừa rền dội kéo dài khiến người nghe có một cảm giác rờn rợn âm u... Lúc ấy Hà Chí Bình cũng đã phần nào bạo dạn, ghé mắt theo kẻ áo của tượng Phật nhìn ra... Những diễn tiến trước mắt khiến chàng rùng mình luôn mấy lượt. Gian đại điện vốn đã hoang vắng lạnh lùng, giờ đây bỗng hiện ra cùng một lúc, lại thêm hia bộ mặt dữ dằn đáng ác của hai gã áo đen, đứng lăm lăm nơi giữa điện, bảo sao chàng chẳng thất sắc kinh mang? Không dẫn được tò mò, Hà Chí Bình khẽ

giọng hỏi thiếu phụ :

- Bà có biết hia tên ấy là ai chẳng?

Thiếu phụ gật đầu :

- Chúng là hai tên thủy tặc gan lì ở Hoàng Hà tục gọi là Hoàng Hà Nhị Tặc!

Dưới đại điện bỗng vang thêm một tiếng nổ « bình », Chí Bình cùng thiếu phụ đều giật mình vội đưa mắt nhìn xuống... Từ hai cỗ quan tài khác, chui vọt ra hai gã đại hán áo lam. Một gã khuôn mặt tròn vành tựa chiếc rổ, trên cần cổ lại có một vết sẹo đen sì vắt ngang trông dữ tợn vô cùng. Gã thứ hai mặt chuột mắt cheo ngời ngời ánh lạnh, khiến người nhìn qua là phát ớn. Hai gã, tay cũng kẹp nệ mỗi người một chiếc lư hương giờ cao khỏi đỉnh đầu hô to :

- Huyết Ma trấn võ lâm!

Thiếu phụ áo hồng quay sang bảo khê Hà Chí Bình : Hai gã đại hán áo lam đó, một tên là đầu lĩnh của Thiên Sơn Tứ kiếm tên Lam Nhu Võ. Còn gã có theo kia là Thù Nhất Thiên lao chúa của Tử Lao ở Liêu Đông.

Hai gã áo lam vừa hô dứt lời, từ hai cỗ áo quan khác lại vang tiếp hai tiếng nổ to và song song nháy ra hai lão già áo xanh. Hình dáng của hai lão thật đối trọi nhau, lão thứ nhất mập mạp lùn xùn bao nhiêu, thì lão thứ hai lại tong teo cao lệu nghệu bấy nhiêu, trông như một quả bóng được đặt bên cạnh chiếc sào tre. Hà Chí Bình không dằn được buồn cười, hỏi khê thiếu phụ :

- Hai người nào mà hình dạng trái ngược đến thế?

Thiếu phụ cũng cười khê, đáp :

- Hai lão là Võ Lâm Nhị Quái đấy, chiếm cứ cả ngọn Thái Sơn, đệ tử của họ không dưới số ngàn. Lão lùn tên gọi Việt Hận Thiên, lão ốm là Thường Hận Địa, tách nét cả đôi đều quái đản vô cùng.

Hai lão Võ Lâm Nhị Quái sau khi chui ra khỏi quan tài, cũng y như những người đã xuất hiện trước, cất tiếng hô to :

- Huyết Ma lay càn khôn!

Thanh âm của hai người càng rền dội lạnh lạnh chát tai hơn cả bốn người trước nhiều. Tiếp theo đấy, từ hai cỗ quan tài thứ bảy và tám bùng lên một tiếng nổ như sấm động, lần này là hai gã trung niên áo trắng nhảy ra. Gã thứ hai râu ria quanh hàm, da mặt như lọ chảo, bên dưới hàm râu bao nhiêu, thì chiếc đầu lại trụi lủi xói xọi bấy nhiêu. Hai gã cũng tay bưng lư hương, giơ cao khỏi đầu, chậm rãi tiến đến giữa điện, cất tiếng hô to :

- Huyết Ma bình vũ trụ!

Tám gã cùng đứng vậy thành hình bán nguyệt chừa một khoảng trống ở giữa, chừng như để đón rước ai. Hà Chí Bình lòng rúng động quay ang hỏi thiếu phụ :

- Huyết Ma Thế Y Giáo dường như còn mưu đồ thống trị cả vũ trụ chứ không phải đơn thuần ở tham vọng chinh phục võ lâm?

Thiếu phụ cười nhẹ :

- Làm sao người biết?

- Qua bốn khẩu hiệu mà chúng liên tiếp hô lên kia là đủ hiểu rành mạch rồi!

- Mi có nhận thấy rằng thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách chăng?

Hà Chí Bình thở dài :

- Nhưng môt kẻ thư sinh yếu đuối, chỉ biết đàm binh luận võ trên giấy trắng mực đen, làm sao xoay chuyển được thời thế?

Thiếu phụ vọt chình sắc mặt :

- Thật là đồ vô dụng!

Bỗng khi ấy, một tiếng nổ làm chuyển rung cả tòa đại điện. Từ trong cỗ quan tài sơn đỏ cuối cùng vọt một gã khoác áo ngũ sắc, mang chiếc mặt nạ màu đỏ thẫm như máu, thân hình thật khôi vĩ.

Hà Chí Bình thất sắc khẽ kêu lên :

- Tên Huyết Ma Thế Y Nhân này, đúng là hung thủ hôm qua đã tàn sát cao thủ của bốn giáo!

Nhìn thấy kẻ thù xuất hiện trước mắt, chàng nghiêng răng kèn kẹt, chỉ muốn nhảy xuống liều mạng của đối phương. Thiếu phụ chừng như biết ý, bấm khẽ vào tay chàng như biểu lộ ý khuyên ngăn. Huyết Ma Thế Y Nhân vừa xuất hiện nơi đại điện, tám tên nọ liền nghiêng mình ra mắt và xuôi tay đứng nghiêm. Chậm rãi tiến lên nơi vị trí trung ương, đứng trám vào khoảng trống mà tám người đã sẵn chừa khi nãy, Huyết Ma Thế Y Nhân với giọng nghiêm trang cất lời :

- Chư vị tám người sẵn lòng tham nhập bốn giáo, đáng quý, đáng quý! Thay mặt giáo chủ, bốn nhân hân hạnh chấp nhận!

Huyết Ma Thế Y Nhân dừng lại, dang hăng lên mộ tiếng như để tăng thêm phần trịnh trọng lời sắp thốt :

- Bắt đầu từ đêm nay, mỗi vị được cấp phát một bộ y phục ngũ sắc đặc biệt của bốn giáo và được kể như là đệ tử của bốn giáo! Nếu kẻ nào vi

phạm giáo quy, tất phải bị sự trừng phạt đích đáng theo nghiêm luật.

Tám người cùng nghiêng mình :

- Chúng tôi quyết trung thành theo giáo dụ!

Huyết Ma Thế Y Nhân vẫn một giọng đều đều nghiêm chỉnh :

- Sau khi gia nhập bốn giáo phải theo đúng « Tam Hung » chủ nghĩa!
Thế nào mới gọi Tam Hung? Là đối với mình phải « Hung », đối với kẻ ngoài cũng phải « Hung », phương pháp mưu mô, hay thủ đoạn, tất nhiên càng phải « Hung » khác thường!

Tám người lại cung kính nghiêng mình :

- Đệ tử xin tuân thủ!

Huyết Ma Thế Y Nhân ánh mắt vụt ngời lên như điện, lạnh lùng rẻ rạt từng tiếng một :

- Mỗi người phải tự hủy đi một mắt, đấy là lễ nhập môn của bốn giáo!

Tám người nọ nghe xong đều biến sắc giật mình. Cho đến thiếu phụ áo hồng núp sau trượng Phật to, cùng hai bóng xám nháng vào lúc nãy, tuy là kẻ ngoài cuộc, nhưng cũng da lưng tháo rịn mồ hôi, hồi hộp đợi chờ phản ứng của tám gã tân giáo đồ. Tám người qua giây kinh hoàng, cùng ngẩng đầu đưa mắt nhìn nhau... Đột nhiên tám gã cơ hồ cùng một lượt nhấc tay chọc thẳng vào mắt mình, móc ra một con ngươi máu tươi nhỏ giọt, quăng cạnh bên chân tên Huyết Ma Thế Y Nhân. Động tác của họ gần như đồng nhất lệ làng cương quyết, không một ai rơi chót hoặc trù trù. Hà Chí Bình trước cảnh trượng ghê gớm ấy, kinh hãi đến tái lét mặt mày, quên cả giữ gìn rú lên một tiếng. Huyết Ma Thế Y Nhân buông lên một giọng cười thoải mái, từ trong người lôi ra đựng tám chiếc mặt nạ máu trao cho tám người, lớn tiếng ra lệnh :

- Mang lên!

Tám người sau khi tròng chiếc mặt nạ máu che kính mặt, cảm thấy mình đã đổi thành một nhân vật khác hẳn. Họ cùng đưa tia mắt ngăm ngúa lẫn nhau, sự đắc ý, toại nguyện đã khiến họ quên hẳn cơn đau nhức dữ dội vừa bị hủy hoại. Cả bọn cùng buông tiếng cười lồng lộng như điên. Thanh âm của chuỗi cười lạnh lạnh sắc bén nghe như xé toạt màng tai, như chữ chất đầy đầy oán hờn, thống khổ, hung tàn và ngạo nghễ. Giọng cười khùng khiếp ấy khiến người nghe phải cảm thấy mộ tuồng ớn lạnh len dài theo sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thất đỉnh đoạt hồn

Huyết Ma Thể Y Nhân cũng ha hả cả cười! Chư vị quả là những đệ tử dũng cảm nhất của bốn giáo. Nghi thức gia nhập giờ đây đã hoàn tất. Tám người khá nghe lệnh đây! Tám người vội ngưng ngay tiếng cười cùng hướng mắt nhìn lên một chiếc thể y nho nhỏ năm màu đang được Huyết Ma Thể Y Nhân trình trọng giơ cao khỏi đầu. Cả tám người đều rúng động, vội quỳ xuống cung kính :

- Đệ tử chờ lệnh.

Huyết Ma Thể Y Nhân từng tiếng nghiêm chỉnh bật ra khỏi miệng :

- Người nào chịu lập đầu công, tóm lấy tên khốn núp phía sau thần tượng cho bốn nhân!

Một gã đại hán áo lam có khuôn mặt dài xọc như ngựa, tuy đã đeo chiếc mặt nạ máu, nhưng vẫn còn lộ ra phía dưới gần phân nửa, chen bước tiến lên, vòng tay hăm hở :

- Đệ tử sẵn lòng vì giáo lệnh ra tay!

Huyết Ma Thể Y Nhân gật đầu chấp thuận :

- Lam Nhu Võ khá cẩn thận!

Thiếu phụ áo hồng mặt liền đổi sắc, vội lùi trong người ra một chiếc mặt nạ đầu lâu, tròng nhanh lên mặt, đồng thời vận tụ công lực lên tay phải chuẩn bị ra tay. Hà Chí Bình lúc ấy đã sợ đến run bần cả người, mồ hôi tháo lạnh đầm đề. Gã áo lam mặt ngựa tên gọi Lam Nhu Võ kia vén gọn chiếc áo dài xanh, đoạn quát lên một tiếng to chụp thẳng vào thân tượng Phật. Nhưng khi trao kính của gã bắn ào đến gần thần tượng, liền có một

luồng nhu lực tỏa ra, đón chẹn luồng trào kinh của gã phải dội lại không sao chạm tới thần

tượng được. Huyết Ma Thế Y Nhân thấy thế cười khẩy lên một tiếng, quay sang gã áo lam thứ hai ra lệnh :

- Thù Nhất Thiên, kỳ hạn ông trong ba chiêu phải hủy cho được pho tượng ấy!

Thù Nhất Thiên nghiêm mình lãnh lệnh :

- Xin tuân mạng!

Lòng trong tiếng thốt, gã lập tức vận tụ công lực đúng tám thành lên tay phải, quật thẳng vào thần tượng. Ào! ... Gió chướng thốc ra như một lượn sóng to cuốn phẳng phẳng ra trước, thế mạnh cơ hồ có thể lệch núi chuyển non... Lao chúa Tử Lao Thù Nhất Thiên chướng lực có tiếng là hùng hậu nhất võ lâm, đã thế gã lại dốc ra tám thành thì đừng nói chi là pho tượng đã gần mục rã vì tháng năm lâu lắc mà dù đấy có là một tảng đá xanh rắn chắc cũng vỡ tan từng mảnh vụn ngay. Nhưng sự việc xảy ra ngoài cả ý liệu mọi người. Luồng chướng lực hùng mạnh tựa thác đổ kia khi còn cách pho tượng độ vài tấc, bỗng như gặp phải bức tường sát vô hình chắn ngang khiến luồng chướng bị dội ngược trở lại cố chủ. Thù Nhất Thiên biến sắc vội lách sang một phía, vừa vận luồng chướng phong vút lướt qua người và tông đúng vào hai cánh cửa cái của gian điện. Rầm! Hai cánh cửa không sao chịu nổi sức tông ấy, bật tung bảng lè rơi ầm xuống sàn gạch. Thiếu phụ áo hồng lần này rất đổi hoang mang vì trước sau hai lần nàng đều không hề ra tay. Vậy thì kẻ bí mật vừa ám trợ nàng vừa rồi là ai? Người ấy núp ở nơi nào? Hà Chí Bình tất nhiên lại càng chẳng hiểu ất giáp ra sao, lại chê thầm hai gã áo lam là hạng toi cơm vô dụng. Huyết Ma Thế Y Nhân nhãn quang khá sắc bén, thoáng qua đã nhìn rõ ẩn tình bên trong. Gã đảo mắt nhìn quanh khắp điện, đoạn buông tiếng cười ghê rợn :

- Cao nhân phương nào, hà tất phải giở trò núp lén trên trính nhà, nếu là tay bản lĩnh xin chường mặt xuống đây.

Từ trên trính nhà lập tức vang lên một giọng lạnh lùng đáp lại :

- Tên khốn mi chưa xứng để gặp mặt ta, dù lão Giáo Chủ thối của mi thân hành đến đây mời, chưa chắc ta đã vui lòng cho thấy mặt hướng hồ là hạng mi.

Huyết Ma Thế Y Nhân vừa nghe qua giọng nói đã giật mình rúng động. Hà Chí Bình cũng không kém lạ lùng quay sang hỏi thiếu phụ áo hồng :

- Tiếng nói trên trính nhà dường như giọng của một cô gái thì phải?

Thiếu phụ cười tủm tỉm :

- Người đẹp của mi đến rồi kìa!

Huyết Ma Thế Y Nhân lúc ấy đôi mắt long lên sòng sọc thét to :

- Việt Hận Thiên! Kỳ hạng trong mười chiêu phải lấy chiếc đầu đưa cường ngạnh trên trính nhà kia.

Một trong Võ Lâm Nhị Quái liền bước ra trước, vòng tay tạ lệnh :

- Tuân mạng!

Vạt áo dài màu xanh liền theo đó phất phới như cánh bướm, người lão nhấc vọt vào không khí, song chưởng cùng lúc quật véo lên đỉnh nhà. Ù! Ào! ... Hai luồng chưởng phong nối tiếp cuốn ra dội lại thành một sức mạnh như một trận bão tố kinh thiên, khiến gian đại điện lung lay, kèo cột chuyển mình rã rạc, ngói gạch văng ròn rảng khắp nơi. Thiếu phụ áo hồng trước uy lực hãi hùng ấy, không khỏi đưa mắt nhìn lên, nhưng nàng bỗng mỉm cười nhẹ nhỏ. Hà Chí Bình tay che lấy đỉnh đầu, phòng

mảnh ngói rớt xuống trúng mình, lo âu khẽ giọng hỏi :

- Người bí mật núp trên mái nhà có thể bị lão áo lam đánh rớt xuống chằng?

- Người yên tâm, không khi nào!

Thiếu phụ vừa dứt lời, một tiếng kêu thảm thiết thành linh vang lên, kẹp theo một bóng người từ trên cao té phịch xuống giẫy giụa vài cái là xuôi người cứng đờ trên mặt đất. Tất cả những kẻ có mặt nơi đại điện đều giật mình biến sắc. Định thần nhìn kỹ, nạn nhân tử thương dưới đất chính là lão già áo xanh Việt Hận Thiên. Trên « Thái Dương Huyệt » của lão bị cắm sâu một ngọn « Truy Hồn Đinh Bảy Góc » dài độ ba tấc. Trên mũi « Thất Giác Truy Hồn Đinh » ấy còn lú ra ba chiếc gai dài màu trắng óng ánh, chói lòa cả mắt. Trừ Huyết Ma Thế Y Nhân ra, bảy gã còn lại nơi đại điện đều tháo lui một bước, khiếp đảm kêu lên :

- Thất Giác Truy Hồn Đinh !

Thiếu phụ áo hồng cũng sững sốt lẫm bẫm lấy mình :

- Thất Giác Truy Hồn Đinh đã ba mươi năm hơn chằng xuất hiện giang hồ, vậy nàng ta là ai kìa?

Thấy vẻ bàng hoàng của thiếu phụ, Hà Chí Bình không dẫn được tò mò, cất tiếng hỏi :

- Thất Giác Truy Hồn Đinh là thế nào? Tại sao trên ba mươi năm không xuất hiện?

Ba mươi năm về trước, Thất Giác Truy Hồn Đinh chỉ xuất hiện qua một lần mà nội trong đêm ấy hơn bảy chục tên cao thủ hắc đạo đều phơi thây cùng một lúc. Nhưng chỉ vồn vện lần ấy rồi mất tăm luôn. Dù thế, nhân vật võ lâm mỗi lần nhắc đến Thất Giác Truy Hồn Đinh vẫn còn thấy

khiếp hãi. Tương truyền chủ nhân Thất Giác Truy Hồn Đình là một thanh niên hiệp sĩ, nhưng chẳng hiểu vì nguyên nhân nào người lại gởi thân vào cửa Phật làm tăng, không hề tái xuất chốn võ lâm nữa. Hà Chí Bình thắc mắc :

- Thanh âm lúc nãy rõ ràng là của một cô gái, chớ nào phải là vị hòa thượng nọ đâu?

Thiếu phụ cười khẽ :

- Ngốc ơ là ngốc, ta nào phải đến vị trong đại điện này, ta chỉ nhắc đến vị chủ nhân Thất Giác Truy Hồn Đình của ba mươi năm về trước kia!

Thiếu phụ áo hồng vừa thốt dứt, lập tức một thanh âm vo ve như tiếng muỗi vọng rõ vào tai, đúng là đối phương đã áp dụng thuật truyền âm nhập mật đàm thoại cùng nàng :

- Vị hòa thượng ấy là sư phụ của tôi!

Thiếu phụ áo hồng chưa kịp dứt tiếng sờ, bên dưới điện Huyết Ma Thể Y Nhân đã rống lên như sấm :

- Người khác sợ Thất Giác Truy Hồn Đình của mi, nhưng đừng hòng dọa nổi lão phu.

Đào ánh mắt quét nhanh khắp bảy người, gã với một giọng gần như ra lệnh :

- Thường Hận Địa, trong vòng năm chiêu phải hạ sát cho kỳ được con quỷ cái ấy!

Thường Hận Địa nghe gọi tên mình không khỏi âm thầm rung động, sắc diện lâm lì, thận trọng ngẩng đầu nhìn lên. Thành linh tà áo xanh loáng động, với một ngón khinh công « Cô Hạc Ma Vân » nhắc vọt lên khoảng

không, chưởng phải đồng thời tung ra một trảo, tay trái tiếp nối quét ra một đòn tuyệt kỹ nhanh hơn cả đường sét đi. Trảo phong tay phải vừa vi vút tủa ra, chưởng lực tay trái đã cuộn cuộn đùn tới tựa gió đùa sóng cả. Đột nhiên từ trên trính nhà nhè nhẹ tuôn ra một luồng nhu kinh như có như không nhưng lợi hại dị thường. Lượng nhu kinh kỳ ảo ấy ngang nhiên lướt vượt qua tầm uy lực của hai lớp chưởng và trảo kinh, tông thẳng vào mình đối thủ, khiến Thường Hận Địa người đang thế nhấc lên bổng bị trầm rơi trở xuống. Vốn là một nhân vật tuyệt cùng cao ngạo, Thường Hận Địa dễ đâu chịu lép trước mắt đông người? Thân hình vừa bị chưởng phong khoét tròn một lỗ to hơn chiếc nĩa, ngói vụn rơi xuống như mưa đá. Trong làn ngói cát đổ tuôn mù mịt ấy, bỗng vang lên một lỗ to hơn chiếc nĩa, ngói vụn rơi xuống như mưa đá. Trong làn ngói cát đổ tuôn mù mịt ấy, bỗng vang lên một giọng nói lạnh băng :

- Chiêu Thái Sơn Ngư Lôi Chưởng khá hùng hậu đấy, bốn cô nương ban thường cho mi đấy!

Lồng giữa âm thanh, từ trên mái ngói một luồng ánh sáng loé mắt chớp vòng qua kèo nhà và bắn nhanh vào hương thái dương huyết của Thường Hận Địa. Quá sợ đến quên cả giữ ý, lão hốt hải rú lên :

- Chết ta rồi!

Kẹp theo đây làm một tiếng gào thê thảm, thân hình Thường Hận Địa từ trên cao té phịch xuống đất, máu tươi tuôn ồ ọc ra khỏi miệng, hôn mê bất tỉnh tại nơi. Tất cả những kẻ có mặt nơi đại điện đều biến sắc kinh mang! Huyết Ma Thể Y Nhân vội trấn định tinh thần, tay phải vùng giơ cao « Chiếc Áo Năm Màu », quát to ra lệnh :

- Nhị vị Hoàng Hà Thủy Hiệp : Giang Nhược Chí, Giang Nhược Ngu, hãy vì

bốn giáo ra tay ngăn địch.

Hai gã áo đen trong nhóm sáu người còn lại, liền ứng tiếng bước ra, vòng tay tạ lệnh :

- Chúng tôi xin tuân giáo lệnh!

Thốt xong, hai người cùng quay phắt lại, chầm chậm vén cao vạt trường bào và cùng song song lắc mình vọt lên trính nhà, liền tay vỗ ra bảy chưởng. Chưởng trước nối liền chưởng sau, bóng chưởng trùng trùng như sơn nhạc, kinh lực từng đợt từng đợt đuổi dồn nhau tựa sóng sau đùa sóng trước ào ào dốc ngược lên mái nhà. Nhìn thấy thế chưởng quá dữ dằn của « Hoàng Hà Nhị Tặc », Hà Chí Bình không khỏi kinh mang, quay sang hỏi khê thiếu phụ :

- Chưởng lực của Hoàng Hà Nhị Tặc quá ghê gớm, chắc hẳn có thể cự đương vị cao nhân nọ vậy?

Thiếu phụ áo hồng lắc đầu cười khê :

- Dùng thịt miếng để đuổi chó, chỉ mất thịt mà vô bổ!

- Chưa chắc!

Thiếu phụ vụt suyt lên một tiếng bảo khê :

- Xem kia, vị cao nhân trên trính nhà đã lộ diện rồi kìa! Ồ té ra là một người bao mặt!

Hà Chí Bình vội nhìn theo hướng ngón tay của đối phương, thấy một nữ lang áo đen đang cùng "Hoàng Hà Nhị Tặc" đấu nhau quyết liệt trên xà nhà. Hà Chí Bình rất đỗi hoài nghi, vóc dáng của bóng đen, chàng lò mò như gặp qua ở nơi nào, nhưng nhất thời không sao nghĩ ra. Chợt nghe nữ lang quát to :

- Té này!

Âm thanh vừa thoát ra, hai thân hình nặng nề nối tiếp rơi phịch trở xuống sàn nhà. Sau mấy tiếng hự nặng nề, cả hai cùng duỗi chân ngay đơ hết thở. Huyết Ma Thế Y Nhân đã hết nổi chế dằn, giận dữ nghiến răng ken két :

- Giang Nam Nhất Kiếm Lữ Siêu, Thôi Sơn Chương Lưu Hà, truyền nhị vị phải ra tay hạ địch.

Hai gã trung niên áo trắng liền ứng tiếng xông ra. Bộ pháp của hai người thoăn thoắt nhẹ nhàng, tựa như cưỡi gió đùa mây, chân không vang một tiếng động. Hà Chí Bình suýt sao khen ngợi :

- Thuật khinh công của hai người quả cao siêu so với Hoàng Hà Nhị Tặc khi này, chân không vang một tiếng động.

Thiếu nữ áo hồng cười lạt :

- Còn lâu! Chúng đem nạp mạng cho nàng áo đen ấy thì có!

Hà Chí Bình thắc mắc hỏi tiếp :

- Gã Huyết Ma Thế Y Nhân võ công xem ra tuyệt diệu vô cùng, tại sao chẳng thân chinh ra tay, lại cứ sai cắt hết người này đến người nọ ứng chiến như thế?

- Người quả thật ngốc hết chỗ chê, đây là thủ đoạn « mượn đao giết người » người cũng chẳng hiểu nữa à?

Hà Chí Bình bất mãn nghĩ thầm :

- « À nào thật hỗn hào, hết chê ta ngốc lại bảo ta khùng, chẳng lẽ ta thật vừa khùng vừa ngốc? »

Thiếu phụ thình lình kéo tay chàng, khê giọng :

- Xem kìa, hai gã áo trắng này cũng khá đấy, cầm cự được cùng nàng áo đen hơn bảy chiêu!Ồ! Nguy rồi « Thất Giác Truy Hồn Đỉnh » lại siêu độ thêm hai mạng nữa!

Thiếu phụ chưa dứt lời, một luồng lãnh quang đã chớp ngời sáng lòe đại điện, tiếp theo đó thân hình hai gã áo trắng lông lốc quay tròn trong không khí và rơi phịch xuống sàn nhà im lìm hết thở. Huyết Ma Thế Y Nhân giọng trầm trầm ghê rợn :

- Thủ pháp tuyệt vời, lão phu hôm nay mới nở rộng tầm mắt.

Đảo tia nhãn quang nhìn khắp mọi người và cuối cùng khựng lại nơi vị trí của Lam Nhu Võ, thủ lĩnh của Thiên Sơn Tứ Kiếm cùng Thù Nhất Thiên lão chúa của Liêu Đông Tử Lao, Huyết Ma Thế Y Nhân mới âm thầm tiếp lời :

- Còn trù trừ gì nữa? Mau ra tay cho rồi!

Trước ánh mắt lạnh lùng nhưng chứa nhiều uy lực của lão ta, Lam Nhu Võ cùng Thù Nhất Thiên tuy thềm khiếp hãi tài nghệ của địch phương, cũng đành phải bậm môi làm gan e dè từng bước xông lên... Cả hai liếc mắt nhìn nhau trao đổi ý, đoạn song song rút phăng trường kiếm ra khỏi bao nhanh như gió cuốn tung ra một chiêu sát thủ chiếu thẳng lên trính nhà... Lam Nhu Võ là đầu lĩnh của Thiên Sơn Tứ Kiếm, tất nhiên trên lĩnh vực kiếm thuật phải có một trình độ tương đương xuất chúng, lại được thêm sự trợ lực của Thù Nhất Thiên, cũng là một tay kiếm lừng danh miền Liêu Đông. Qua sự liên tay công kích của hai người, tầm uy lực nhất định phải vô cùng khủng khiếp, ánh kiếm vừa vung lên, kiếm kình đã vù xé gió như bão vũ. Hà Chí Bình không ngớt chắc lưỡi hít hà :

- Kiếm pháp thật là diệu tuyệt!

Thiếu phụ áo hồng cười lạt :

- Có gì mà diệu tuyệt? Đây chỉ là chiêu Thương Long Xuất Hải, coi ra dữ dội nhưng tiếc là chưa đạt được mức điêu luyện của nó!

Lam Nhu Võ vừa trở ra một đòn « Thương Long Xuất Hải » thân hình đã như một con rồng xanh, lồng lộn quay tít giữa đạo kiếm quang của mình. Thù Nhất Thiên thấy đồng bạn đã giở tuyệt kỹ bình sinh, gã cũng tức tốc vung nhanh tay kiếm. Trái ngược với lối tấn công vụt vù ào ạt của Lam Nhu Võ, thế kiếm của gã nhẹ nhàng phân biệt thành ba vòng kiếm quang, chiếu thẳng vào ba vị trí đại huyết, của đối phương thốc đến. Nữ lang bao mặt áo đen trước thế công dữ dằn của song phương, chẳng mảy may rung động, ung dung phát khê ống tay áo lụa... Một vòng lãnh quang liền đó bắn ra khỏi tay áo, vượt xuyên qua vòng đai ánh kiếm của hai người, nổ bốp lên một tiếng khê và phân thành hai hướng vèo nhanh tới song phương. Thiếu phụ áo hồng khẽ chắc lưỡi than :

- Lại hai kẻ bỏ mạng dưới « Thất Giác Truy Hồn Đỉnh ».

Quả nhiên, ánh kiếm đang loang loáng bỗng tắt phụt một cách nhanh chóng, kẹp theo hai tiếng rú thảm thiết cùng với hai thân người ngã dụi trên đất, chết không kịp dẫy giụa một cái nào. Gian đại điện lúc ấy thật chẳng khác chi một động ma hay hang quỷ, với tám xác người máu me đầm đìa, với chín cỗ quan tài đỏ chói, với ánh lửa chập chờn lúc sáng lúc không, cùng bộ mặt nạ máu gớm ghiếc của Huyết Ma Thể Y Nhân đang lăm lăm nhìn lên từng xác chết! Mỗi nạn nhân đều in nhau một hình trạng, nơi thái dương huyết bị cắm lút vào một mũi Thất Giác Truy Hồn Đỉnh óng ánh màu bạc. Ánh mắt lão bỗng ngời tựa sát khí, nhìn thấy nữ lang bịt mặt áo đen từ trên trính nhà lao vút xuống đứng cách lão độ năm thước. Thiếu nữ áo đen chân vừa chấm đất đã trở tay về phía lão lạnh lạnh quát to :

- Lần sau gặp mặt đừng hòng ta dung tha, cút ngay!

Huyết Ma Thế Y Nhân nghiêng răng ken két :

- Đùng lớn lối, ta sắp sửa xé xác mi đây!

Kẹp theo tiếng hét, ngọn trảo từ tay lão đã phủ đến mặt đối phương với một tốc độ kinh hồn. Thiếu nữ áo đen buông ra một tiếng cười khẽ, chỉ nhẹ lắc người đã vọt xa bảy tám bước tránh khỏi tầm trảo lực của đối phương rất dễ dàng. Huyết Ma Thế Y Nhân thế trảo vừa rơi vào khoảng trống, lão kinh hãi nghĩ thầm :

- « Công lực con bé này, rõ ràng là hơn ta một bậc, khôn hồn chạy trước là thượng sách ».

Ý đã quyết, lão thành linh nhắc người bỏ nhanh đến gần pho tượng với một đòn công sấm sét quật vù vào hướng Hà Chí Bình đang núp một chường cực kỳ trầm mãnh. Từ lúc mới bước vào điện, quét mắt nhìn sơ qua, tia nhãn quang tinh nhuệ của lão đã khám phá ra ngay chỗ núp của Hà Chí Bình, thừa dịp không ai ngờ được, lão tung ra một đòn sát thủ, định giết chết chàng trong tức tốc để trừ hậu hoạn. Trước biến cuộc quá chừng đột ngột ấy, thiếu phụ áo hồng muốn cứu cũng chẳng trở tay cho kịp. Hà Chí Bình chỉ rú được một tiếng ngăn ngùn, gục mê thiếp tại trận. Nữ lang áo đen tuyệt không ngờ Huyết Ma Thế Y Nhân rắp tâm sát hại cho kỳ được Hà Chí Bình. Vừa thấy biến cuộc xảy ra khác thường, nàng vội lắc mình xông lên chẹn lối, Huyết Ma Thế Y Nhân đã như một chiếc cầu vòng ngũ sắc bắn vọt ra khỏi cửa miếu. Ngay khi ấy từ trên đỉnh nhà bỗng buông mình đáp xuống một bóng người mảnh khảnh như học trò, định chẹn lấy lối thoát thân của Huyết Ma Thế Y Nhân. Nhưng vì động tác hơi chậm hơn chỉ một thời gian tích tắc đành sống mất đối phương. Nữ lang áo đen vội quay sang chàng thúc giục :

- Tôn huynh đuổi theo mau! Người ấy với chiếc khóa ngọc rất có nhiều dính líu!

Gã thiếu niên áo trắng vừa xuất hiện kia, không ai khác là Hoa Sĩ Kiệt.

Nghe xong lời cô gái áo đen, chàng chẳng kịp hỏi cặn kẽ ra sao, vội bản mình đuổi theo ra khỏi miếu!

Hà Chí Bình bị phải một chương của Huyết Ma Thể Y Nhân ngắt lịm như chết không còn biết chi khác. Đến lúc mở mắt tỉnh lại, chàng thấy mình nằm trên đỉnh một ngọn núi cao chọc trời, chung quanh, trên mình, ánh nắng chan hòa khắp nơi nhưng tuyệt không một bóng người. Thoang thoang nơi miệng một mùi thơm và đặng đặng. Chàng thầm nghĩ có lẽ ai đã cho chàng uống thuốc trị thương, nên thương thế của chàng đã nghe đỡ nhiều. Ngược chiều trí óc trở về quá khứ, chàng thấy mọi việc xảy ra mừng tượng trong ác mộng, chàng hoang mang chẳng hiểu tại sao mình lại ở chốn này? Chàng ngẩng đầu nhìn lên nền trời, vầng thái dương đỏ rực như quả cam chín mộng mới vừa lú khỏi rặng cây ở tít xa... Thoáng kinh ngạc, chàng lăm bẫm lấy mình :

- Ô! Chẳng nhẽ ta đã ngủ trên đỉnh hoang sơn này suốt một ngày đêm đấy à?

Đang bàng hoàng ngỡ ngàng, chợt một giọng ca buồn buồn từ dưới chân núi vọng lên. Tiếng ca thê thiết, dài đoạn như giọng than u uất của một oan hồn, như tiếng nấc nghẹn ngào của chinh phụ bên cảnh gối chiếc trời đêm. Giữa hoang sơn vắng vẻ, chung quanh tầm mắt chỉ là núi thẳm viền mây trời, bỗng dưng vang lên giọng ca rười rượi ấy khiến Hà Chí Bình có một cảm giác rờn rợn, tưởng chừng như mình đang lạc vào chốn của chuyện Liêu Trai! Lòng tò mò nổi dậy, chàng nghiêng tai nghe kỹ hưởng của âm thanh đoạn uể oải đứng lên, lần bước theo tiếng vọng... Giọng ca mỗi lúc nghe rõ hơn, Hà Chí Bình có cảm giác như mỗi lời ca là mỗi tiếng thồn thức, mỗi giọng lệ cuộn trào :

"Bao chiều nắng rụng nhìn mây xám.

Bao trăng đêm dài đếm ánh sao...

Mang mang kỷ niệm tràn tâm khảm

Lệ nhuốm thời gian chợt cuộn trào...

Mười lăm năm chẳng sầu ly cách.

Lòng vẫn tươi bởi ngọn lửa yêu! ..."

.....

Thứ nhất là những câu cuối cùng khi gọi tên người yêu :

« Tuấn Siêu ơi hồi Tuấn Siêu, chàng ở phương nào chàng ở đâu »

Hà Chí Bình nghe như tiếng hát chìm dần trong tiếng nấc nghẹn ngào, mũi chàng bỗng cảm thấy cay cay, cơ hồ rưng rưng nước mắt theo âm điệu u sầu. Đã mang một tâm hồn đa cảm, lại đang trong trạng huống của mất nhà tan, cha bị kẻ thù sát hại, mẹ chưa rõ chết sống dật lạc phương nào, thân chàng trong cảnh rạc ròi vô sở định. Giữa khi tâm sự ngổn ngang nhiều nỗi, thử hỏi trước giọng hát tê tái lòng người như thế, chàng tránh sao khỏi bồi hồi ngẩn ngơ? Chàng băn khoăn lòng hỏi lấy lòng :

- Tuấn Siêu trong bài hát kia phải chẳng là Hà Tuấn Siêu tên tộc của cha ta? Nhưng một ý niệm khác liền hiện lên phủ nhận ngay ý tưởng trước.

Vì rằng nếu tên Tuấn Siêu trong bài hát đúng là tên của cha chàng, thì kẻ hát kia với giọng tha thiết ấy, ít nhất phải qua một thời gian mặn nồng chẵn gối cùng cha chàng. Vậy bà ta là ai? Người tình hay người vợ của ông? Vô lý? Vì theo lời lão bộc Lưu Tương từng kể cho chàng biết thì cha chàng rất chính đính trên tình cảm, không hề dan díu cùng ai, còn mẹ chàng nghe như đã chết, chết vì chính tay cha chàng hạ thủ! Không lẽ đây là một sự trùng tên? Càng hoài nghi lòng tò mò càng gia tăng thúc đẩy. Chàng quyết phải tìm xem người đàn bà kia là ai. Nường theo phương hướng giọng hát, chàng mạo hiểm lần theo hốc đá cành cây tụt lần xuống vách núi, mò mẫm tiến dần tới. Chàng bất chợt ngừng đầu

nhìn lên từng vách cao thẳm mà chàng vừa tụt xuống, ánh mắt bỗng chạm phải hai chữ to khắc sâu vào vách đá :

- « Huyết Nhai! »

Giữa vách đá xanh rì, màu đỏ của chữ càng nổi bật hơn, dưới ánh nắng chói chan trông tựa như được phết bằng chất máu tươi. Hà Chí Bình lẩm bẩm thầm :

- Huyết Nhai! Huyết Nhai!

Chàng có lần nghe qua cha chàng, Hà Tuấn Siêu đề cập đến sự liên quan về Huyết Nhai, chẳng hiểu có phải là Huyết Nhai mà chàng đang đặt chân đây không? Nếu rằng phải, thì Huyết Nhai này là một nơi ổ cộp hang rỗng, thế tại sao chẳng có một ai canh giữ cả? Giữa khi phân vân, đột nhiên một bóng đỏ chót từ trên mút cao bắn vút xuống trước mặt chàng. Hà Chí Bình giật mình sợ hãi tháo lui mấy bước. Định thần nhìn kỹ, bóng đó là một người vóc dáng trung bình mặt che khuất bằng vuông lụa cùng màu đỏ, chỉ khoét hai lỗ thủng để đủ nhìn. Từ hai lỗ thủng ấy bắn lòi ra đôi tia nhãn quang sắc bén như điện chiếu thẳng về phía chàng. Một giọng nói không kém lạnh lùng từ sau vuông lụa vang lên :

- Nhãi con, dám xông vào địa phận Huyết Nhai này có lẽ ngươi hết muốn sống rồi chắc?

Thanh âm nghe ra là của một nữ nhân và dường như rất quen tai. Chàng không khỏi lạ lùng tự nhủ :

- « Giọng nói cùng đôi mắt sao mà nghe quen quá, dường như đã gặp qua ở đâu thì phải? Hay nàng là thiếu nữ trung niên xinh đẹp mà ta đã gặp hôm nào đây chẳng? »

Người áo đỏ lại lạnh lùng tiếp lời :

- Nhãi con sao chẳng trả lời? Mi câm rồi à?

Hà Chí Bình tức giận :

- Tại sao người mắng tôi?

- Vì... vì...

- Mặt thì bao kín, nói năng lại ồm ồm, nhất định là chẳng phải kẻ tốt chi!

Người áo đỏ giận dữ quát to :

- Người mắng ai?

Hà Chí Bình cười lạt :

- Người không quyền quản đến!

Người áo đỏ càng sôi gan :

- Nếu người dám vỗ ngực bảo là mắng ta, coi chừng chiếc thủ cấp của mi đấy!

Hà Chí Bình cười khẩy :

- Muốn mắng ai là tùy thích ở tôi!

Người áo đỏ trước sự cương nghị của chàng, đành lái chiều câu chuyện sang hướng khác :

- Này, nhãi con! Mi trèo xuống vực tìm ai thế?

- Tìm người ca hát!

Người áo đỏ thăm giật mình nhưng trấn tĩnh lại ngay :

- Tìm kẻ đã chết để làm gì?

Ánh mắt của bóng đỏ theo lời nói bỗng như mờ chìm trong xa vắng, hay đang tư lự một điều gì! Hà Chí Bình bật cười vang :

- Người đùa đấy à? Kẻ đã chết mà còn ca hát được ư?

Người áo đỏ giọng thật nghiêm chỉnh :

- Ai thèm đùa với người? Người ca hát vừa rồi quả thật đã chết hơn mười năm nay!

Đến lượt Hà Chí Bình kinh ngạc :

- Người đã chết mà còn biết ca hát thật à?

- Ai gạt người làm gì?

- Nếu thế, kẻ ấy đã thành quỷ rồi còn gì?

Nhưng Hà Chí Bình vụt hoài nghi trở lại! Quỷ ư? Làm gì có chuyện dị đoan như thế, hơn nữa, quỷ lại biết hát ca, quả là một chuyện lạ hi hữu thế gian! Người áo đỏ ồm ờ tiếp lời :

- Không phải quỷ mà là u hồn!

Hà Chí Bình càng kinh ngạc hơn :

- Là u hồn?

- Ừ!

Không sao tin được, chàng hỏi gặng :

- Làm sao người biết?

Ta rất đồng tình cùng nàng, nên thường đến thăm nom!

Chàng lại hỏi :

- Giữa người và u hồn ấy có dính líu?

Hà Chí Bình vụt hỏi sang chuyện khác :

- Lúc này tôn giá bảo là, tôi xông vào khu vực Huyết Nhai này, phải chăng vì hết muốn sống? Thế tại sao người thường nhậ ra vào lại chẳng chi nguy hiểm?

Bóng đỏ bị hỏi hơi ghen :

- Ta ấy à? Không ai cấm cản được ta!

Hà Chí Bình vỗ nhẹ vào ngực mình :

- Thì cũng không ai có quyền cấm ngăn tôi!

Người áo đỏ hừ lên một tiếng chưa kịp đáp chi, bỗng từ trên đỉnh cao vọng xuống mấy tiếng hú to, thanh âm dội lồng lộng xuống đáy vực. Hà Chí Bình giật bản mình biến sắc, người áo đỏ thấy thế liền cười khẩy :

- Lúc này cho mi cứng cỏi miệng lưỡi, giờ đây thử xem mi chạy đi đâu!

Hà Chí Bình đảo nhanh mắt nhìn xem, cuộc diện bốn hướng thấy bóng người nhoáng động đủ bốn bề. Chàng chưa dứt hết kinh mang, bốn gã đại hán đã bắn rơi thân hình đáp sát cạnh chàng! Tất cả đều một loạt sắc phục năm màu lòe loẹt như nhau, và trên khuôn mặt đều trùm kín bằng

chiếc mặt nạ màu máu ghê rợn. Hà Chí Bình biết là đụng đầu với lũ giáo đồ Huyết Ma Thể Y Nhân, sợ hãi tháo lùi luôn mấy bước. Tên Huyết Ma đứng ở phía trái chợt buông tiếng cười khặc khặc :

- Nhóc con, mi mò đến đây để chịu chết phải không?

Hà Chí Bình vừa giận vừa sợ lặng im không thốt một tiếng.

Tên Huyết Ma đứng ở giữa hừ lên một tiếng :

- Nhóc con, mi câm đấy à? Tại sao không trả lời?

Gã đứng phải cũng âm trầm, lên tiếng :

- Đừng vờ ra ngốc, không qua mắt nổi các ông đâu! Khai mau, ai xúi mi đến đây!

Hà Chí Bình vừa định mở miệng mắng lại, chợt nghe bên tai vang lên một giọng nói thật khê :

- Nhóc con, mau bước sang đây! Chậm một chút là mất mạng đấy!

Hà Chí Bình vội quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy có mỗi một người áo hồng bịt mặt khi nãy, đang ngồi trên phiến đá to cách chỗ chàng độ ba trượng, nhắm mắt dưỡng thần, im lìm như một pho tượng đá vô tri.

Chàng biết ngay kẻ ra chỉ thị vừa rồi chính là quái nhân áo hồng ấy chứ không ai. Lập tức, y theo lời, chàng xê gần về phía ấy! Hai gã Huyết Ma đứng bên cánh phải liền quát to :

- Nhãi con, định chạy đâu?

Cánh tay lồng theo câu quát nhắc lên chộp vút xuống đầu Hà Chí Bình. Tuy là một thư sinh yếu đuối, nhưng võ công của chàng không quá dỗi

tầm thường lắm, vừa thoáng nghe hơi gió ập xuống đỉnh đầu, chàng cấp tốc nhào người xuống đất lăn tròn đến cạnh quái nhân áo hồng. Gã Huyết Ma nọ ngỡ chắc với cái chộp ấy thế nào cũng hạ ngã được Chí Bình, chẳng ngờ chỉ chộp được vào khoảng không, khiến gã chới với lơ bộ cơ hồ bị té. Gã sôi giận rống lên như sấm :

- Không ngờ mi cũng võ vẽ chút ít võ công, hãy nhận thêm một chưởng của ta!

Lúc bấy giờ, Hà Chí Bình đã bò được đến cạnh quái nhân áo hồng đã vội xòe rộng vạt áo, bảo chàng :

- Mau chui vào trong tà áo của ta, bọn chúng lại nhào đến tóm mi kìa!

Hà Chí Bình đã như con chim phải nã, không cần suy nghĩ thiệt hơn, nghe bảo, là chui tọt ra phía sau vạt áo của đối phương. Một mùi hương ngào ngạt lập tức nhẹ xông lên mũi, chàng bất giác thẹn ửng cả mặt mày :

- « Ô! Quả nhiên là một nữ lang, không ngoài sự suy đoán của mình! »

Cùng lúc ấy bên ngoài một lượng kinh phong đang ào tới! Nữ lang áo hồng hừ lên một tiếng to, phát động ống tay áo, đẩy dồn luồng kinh lực của đối phương dội ngược trở lại. Bị sức phản dội quá kinh mãnh, gã Huyết Ma nọ trôi lúi luôn mấy bước mới bượng đứng vững được thân hình. Gã Huyết Ma đứng ở chính trung lạnh lùng buông giọng :

- Bằng hữu phương nào, xin cho biết rõ đại danh?

Nữ lang áo hồng hừ khinh miệt :

- Mi chưa xứng để hỏi! Khôn hồn cút ngay, bằng cường lý nơi Huyết Nhài này sẽ thêm bốn tên quý mới!

Gã Huyết Ma buông tiếng cười dài :

- Nếu mi chưa hẳn là mù, tất phải biết thân phận của bốn ông đây là ai chứ?

Nữ lang áo hồng cười lạt :

- Nhóm giáo dân Huyết Ma Thế Y Nhân lũ người chỉ dọa được kẻ khác, trước mặt ta thì đừng hòng!

Gã Huyết Ma giận dữ rống lên :

- Dám to gan buông lời chống đối cùng bốn thánh giáo, ta sẽ cho mi chết không đất chôn thay!

Miệng thốt, năm ngón tay đã xia ra, một chiêu « Ngũ Chỉ Định Càn Khôn » tủa thẳng vào mặt nữ lang nhanh như năm làn sét tủa! Vẫn ngồi im một nơi không tránh né, nữ lang áo hồng tay phải khê nhấc lên... Một luồng kinh lực theo đó tuôn ra một đòn « Thôi Tinh Trích Nguyệt » phản công. Thế chưởng như một lượng sóng dữ dẫn đẩy tuốt gã Huyết Ma văng bắn lên tít cao hơn trượng, đến lúc rơi bịch xuống đất, thân hình gã chỉ còn là chiếc xác không hồn. Ba tên Huyết Ma còn lại đều biến sắc kinh mang, sau cái láy mắt cùng nhau, cả ba lập tức liên tay xông lên, phủ vây khắp ba mặt. Trong khoảng loáng thời gian, chúng đã tung ra hơn mười chưởng và tám cước. Thân hình của nữ lang áo hồng bỗng chốc như bị chìm ngập giữa bóng cước chưởng sơn, kinh phong từ chưởng cước không ngớt ào ào tuôn ra, phủ tủa khắp mình nàng như tường đồng vách sắt. Nữ lang áo hồng dung ung khuấy động đôi tay áo đỏ. Thế công xem ra mềm mại, nhưng sắc bén hơn cả gươm đao, bắn xé khỏi vòng kinh lực đối thủ, chiếu vào những nơi ác hiểm của ba người. Hà Chí Bình úp mặt vào vạt áo hồng của nữ lang, tai nghe tim nàng nhịp đều như khúc nhạc, mùi thơm ngây ngất từ da thịt nàng toát ra, khiến chàng ngây ngất bàng hoàng. Mỗi lúc luồng kinh phong bên ngoài quét lên người nàng, lập tức như có một luồng khí lưu từ thân hình nàng toát

ra làm căng phồng vạt áo vừa che chở cho chàng vừa đẩy bật kinh lực của đối phương bay lui trở về. Thành linh chàng nghe nữ lang áo hồng quát to :

- Ngừng tay!

Ba gã Huyết Ma đều giật mình dừng tay trở mắt chờ xem đối phương nói gì? Thiếu phụ áo hồng lại quát tiếp :

- Các ngươi hãy tự hủy một mắt, ta sẽ tha cho khỏi chết!

Ba gã Huyết Ma thoát đầu kinh ngạc, nhưng lập tức trở lại, gã đứng giữa cười ghê rợn:

- Mi bằng vào đâu mà dám bảo như thế?

Nữ Lang áo hồng lạng lẽ thò tay vào túi lôi ra một chiếc mặt nạ máu nhỏ, lạnh lùng đáp:

- Bằng vào món này được chăng?...

Chợt thấy lệnh phù của Huyết Ma Thể Y giáo trên tay đối thủ, ba gã cùng giật bản mình vội quì rạp xuống, lấm lét sợ hãi. Nữ Lang áo hồng lạnh lạnh tiếp lời:

- Còn chưa mau động thủ, mỗi tên hãy tự móc lấy một mắt! Mau!...

Ba gã Huyết Ma cất tiếng yêu cầu:

- Chúng tôi lúc gia nhập bản giáo đã móc đi một mắt rồi, nếu giờ đây huỷ thêm một mắt tất thành mù hẵn, mong người thương xót cho!...

Nữ lang áo hồng vẫn lạnh lùng như tàn nhẫn:

- Ai bảo lũ người trước giáo lệnh dám giở thói lung lảng ? Niệm tình cầu xin của lũ người, ta rộng mở lòng nhân phần nào. Vậy thì trước mặt giáo lệnh, ba người phải đem võ công ra tỉ thí, kẻ thắng sẽ được tha khỏi hủy mắt nhưng phải tự huỷ đi tay một chân, hai tên kém tài kia phải đành số phận với hình phạt tự huỷ mất một mắt còn lại và phải dìu nhau sớm cút sớm khỏi nơi đây !

Nữ lang áo hồng vừa dứt lời thì tên Huyết Ma đang quỳ giữa thành linhgiật đôi tay sang hai phía đồng bọn, khiến hai tên trong cơn bất phòng đều ngã quỵ xuống đất, hết bật chồi dậy nổi. Nữ lang áo hồng hừ lạnh lạt :

- Nhãi con, thủ đoạn khá lang độc đấy! Cho mi tự chặt lấy một chân. kỳ dư hai tên kia phải mau tự huỷ mắt ngay !

Gã Huyết ma đứng giữa, mím môi đứng rút phẳng thanh kiếm sau lưng, nâng lấy chân mình chém mạnh xuống. Phập!... Cùng theo tiếng động rợn người ấy, người gã thoáng lão đảo, nhưng gã nghiêng răng gượng lại ngay, tay run run với cái chân vừa rời khỏi bản thể mà máu me còn nhỏ giọt thành giòng, gã ném vút về phía Nữ lang áo hồng. Không một vẻ chi xúc cảm, Nữ lang áo hồng giơ tay ra đón lấy và thản nhiên bỏ vào chiếc túi ở bên hông. Hai tên Huyết Ma còn lại sau một phút chần chờ cũng vội thọc tay vào mắt mình; ngoáy tròn tròn mắt ra và cũng ném về phía Nữ lang. Gã Huyết Ma "đứng"giữa hét lên một tiếng lạnh lạnh quái dị đoạn kẹp lấy hai đồng bọn, khập khểnh lẫn mất sau những móm đá chập chùng. Qua kẽ áo, Hà Chí Bình chứng kiến không sót một chi tiết hãi hùng vừa xảy ra. Chàng rùng mình nghĩ thầm:

- Giáo lệnh của Huyết Ma Thể Y Giáo ghê gớm thật, tàn khốc thật! Không lẽ tất cả giáo đồ khi nhập giáo đều bị hủy dung, móc mắt cả sao? Và chiếc mặt nạ máu đeo phủ bên ngoài của mỗi tên giáo đồ phải chăng là để che giấu bộ mặt bị hủy hoại trở thành gớm ghiếc của mình? Vậy thì Nữ lang áo hồng là ai? Có phải thật là một giáo đồ cao cấp của Huyết Ma Thể Y Giáo hay không? Thế sao nàng lại cứu chàng ? Nếu bảo rằng

nàng không phải là giáo đồ cao cấp của Huyền Ma Thể Y Giáo,

làm sao nàng có được tấm lệnh phù kia ?

Hà Chí Bình đang chìm sâu trong suy tư, đang vắt óc tìm một câu trả lời thích đáng, nhưng một tiếng hừ to của nữ lang áo hồng đã khiến chàng nhớ lại thực trạng.

- Ngốc con còn chưa chui ra, làm gì mà cứ ôm ta mãi thế?

Kẹp theo đây một luồng kinh lực đẩy tuốt chàng trôi ra phía ngoài. Hà Chí Bình mặt sượng sùng vòng tay cảm tạ:

- Ôn cứu mạng của cô nương, tại hại xin khắc ghi vào dạ!

Nữ lang áo hồng sùng sộ:

- Ta mà là cô nương à? Coi chừng ta vả nát chiếc miệng thối mi ra!

Hà Chí Bình cười tủm tỉm:

- Mùi thơm trên mình người, đủ chứng tỏ người là một nữ nhân, vậy tại hạ

phải xưng hô thế nào đây?

Nữ lang áo hồng nghiêm nghị bằng ánh mắt:

- Cấm mi nhiều lời, cút ngay!

Hà Chí Bình lại vòng tay thi lễ:

- Ân cứu mạng của người rất trọng đại, tại hạ quyết có dịp báo đáp sau này! Giờ đây xin người vui lòng tháo đi vương lụa đỏ kia, cho tại hạ

được chiêm ngưỡng

dung nhan để khắc ghi vào lòng!

Nữ lang áo hồng bỗng bật cười khanh khách:

- Tên ngọc này sao mà dai nhác khó đuổi lắm thế!

Hà Chí Bình thấy đối phương có vẻ xiêu lòng vừa định lên tiếng nài nỉ tiếp, thình lình từ hướng trái vệ đường bỗng vọng lại một giọng nói âm trầm:

- Sao chưa chạy đi, còn ở đây mà lắm trò màu mè thế ?

Nghe giọng lạ, Nữ lang áo hồng giật bắn mình vội xoay đầu nhìn lại... Cách xa chỗ nàng về phía trái độ hai trượng, chẳng biết từ lúc nào đứng đấy một Nữ lang áo đen bị mặt. Nữ lang áo hồng vội gạt xê Hà Chí Bình ra xa, và như một làn mây hồng, thân hình nàng bắn vọt lên cao mất hút giữa màn đêm u trầm. Trước sự xuất hiện của Nữ lang áo đen bị mặt, Hà Chí Bình thoáng sửng sờ, nhưng lấy ngay lại sự bình tĩnh. Vì chàng đã nhận ra nữ lang bị mặt nạ, chính là nàng áo đen mà chàng đã gặp qua nơi toà miếu cũ đêm nào!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hồn oan nơi huyết nhai

Cũng lúc ấy... Từ trên mỏm Huyết Nhai cao vút vang lên một giọng cười lạnh lạnh, kèm theo một bóng người xé đôi không gian thành một đường vạch mảnh như tia sét vụt xuống trước mặt chàng. Hà Chí Bình vừa nhìn thấy khuôn mặt người này thì kinh hãi tháo lui ba bước. Người mới tới chính là tên Huyết Ma chàng đã từng chạm mặt mấy bận. Lần thứ nhất là trên đài luận võ của Phục Ma Giáo, lần thứ nhì là nơi toà cổ miếu mới rồi. Y là kẻ thù chàng ghi sâu trong dạ chẳng quên, là kẻ đã sát hại cha chàng, tận phá bản giáo. Chiếc mặt nạ máu từng đêm vẫn hiện về trong tâm tưởng chất chứa hận thù của chàng, từng chi tiết nhỏ chàng đều nhớ rất rõ ràng, sắc đỏ dị thường, điểm trắng bằng hạt đậu giữa mày,... Vì thế, hôm nay chỉ mới thoáng nhìn chàng đã nhận ra ngay, chưa kể tới thân người cao lớn khác thường của y tuyệt đối không thể nhầm lẫn. Tên Huyết Ma nhìn thấy sắc mặt biến đổi không ngừng của chàng thì khoái trá giữa cổ cười:

- Tiểu tử người có phải Hà Chí Bình, tên Phục Ma Giáo duy nhất lọt lưới chăng? Ta mòn gót truy tìm người chẳng được, thế mà hôm nay lại tóm được chẳng tốn công, thật là...ha ha..

Tiếng cười chưa dứt, tay gã đã vươn ra chộp bên vai Hà Chí Bình. Hà Chí Bình thân mình nhũn như chi chi, thầm than : "Hết rồi!" Đột nhiên, một giọng quát to vang lên:

- Dừng tay!

Gã Huyết Ma Thế Y khê giật mình, buông lơ thế chộp, ánh mắt quay nhanh lại phía phát ra tiếng quát, miệng ồ lên kinh ngạc:

- Nàng là ai? Sao lại cứ muốn ngăn cản ta?

Nàng này bận áo màu đen, hình dáng thướt tha yếu điệu vô cùng. Nàng không đáp mà trở vào một tảng đá to kề đó hỏi:

- Thân người cứng rắn hơn tảng đá kia chăng?

Năm ngón tay lập tức xoè rộng hướng tới phía tảng đá. Lạ thay, động tác của nàng rất chậm chạp, không hề tạo ra thanh âm kinh phong, thế mà phiến đá to ấy lại chầm chầm lay động. Từng mảnh, từng mảnh đá vụn lả tả rớt xuống đất, chẳng mấy chốc, phiến đá to chỉ còn là đồng đá nát, lấp trắng một khoảng trên mặt đất. Gã Huyết Ma chứng kiến cảnh này thì rúng động trong lòng, đứng trơ mắt nhìn không nhúc nhích. Nữ lang xuất thủ xong thì cũng không nói gì nữa. Lát sau mới thở dài mà rằng:

- Ta mở lòng từ bi tha cho người một lần nữa. Mau cút đi!

Tên Huyết Ma hăn học nhìn về phía nàng, nhưng nhắm chẳng thể làm chi nổi, đành hú lên một tiếng rồi nhắc mình lên không như một cây pháo xẹt lao vào màn đêm đen thẫm.

Nữ lang áo đen lăm bẫm một mình:

- “ Sao Sĩ Kiệt vẫn chưa đoạt được chiếc chìa khoá ngọc. Ta sao có thể giết y trước khi chiếc chìa khoá chưa nằm trong tay chàng được?”.

Hà Chí Bình thoát khỏi nguy hiểm, đứng thừ người ra chẳng biết nên nói câu gì cho phải, cứ toan nói lại thôi. Chợt cô gái liếc mắt sang chàng nói:

- Người mau tìm vào động đá nơi bờ núi này mà thăm u hồn đáng thương nọ!

Hà Chí Bình vòng tay nói:

- Đa tạ cô nương hai lần cứu mạng, Hà Chí Bình...

Nói tới đây thì chàng phát hiện ra nàng ta đã đi từ lúc nào. Chỉ nháy mắt mà người đã không còn dấu vết. Tài khinh công của nàng khiến Chí Bình vừa khâm phục vừa kinh hãi. Nàng đi rồi, Hà Chí Bình còn đứng lặng một nơi, trong lòng rộn lên bao băn khoăn thắc mắc : Nữ lang hắc y này là ai? Nàng ta với tên Huyết Ma kia có quan hệ gì, tại sao hai phen cứu mạng chàng mà cũng hai phen tha chết cho tên Huyết Ma đó? Trong động đá Huyết Nhai này thực ra có ai trú ẩn, tại sao nàng lại nói là rất đáng thương, lại muốn chàng xuống đó? Chàng suy nghĩ hồi lâu mà không sao tìm ra lời giải đáp, càng nghĩ càng cảm thấy bế tắc. Đang lúc ấy, từ dưới Huyết Nhai, giọng hát thê thiết lại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng. Tiếng hạt nhè nhẹ len lỏi trong không khí, não nùng như tiếng oan hồn uất hận không tan. Từng chữ từng chữ như muốn thắt chặt tim gan chàng. Chàng nghe lời hát mà bất giác rơi lệ. Rồi, như một kẻ mất hồn, chàng từ từ tiến tới cửa động, từng bước từng bước lết trên đất, đi thẳng vào trong chằng kiêng dè. Cửa động hẹp chỉ vừa một người đi, lại tối đen như mực, có giơ tay trước mặt cũng không thấy ngón nữa, nhưng giọng hát dường như có sức mê hoặc người ta, Hà Chí Bình cứ mỗi lúc lại tiến sâu vào trong động... Một luồng gió trong động hun hút thổi ra mang theo một mùi tanh nồng nặc muốn ói, Hà Chí Bình chịu không nổi, vội đưa tay bịt lấy mũi. Mũi chân dò đường, chàng vẫn tiến từng bước thận trọng. Bất thần, chân chàng đụng phải vật gì đó, ngã chúi về trước. Tay chàng chạm phải vật nọ, thấy nhũn nát như bùn non, mùi hôi tanh gớm ghiếc sộc thẳng vào mũi khiến chàng suýt ngất. Tay chàng sờ soạng vật đó, cố đoán thử đó là vật gì . Bất giác chàng giật bắn cả người, tay chàng rõ ràng vừa chạm phải một nhúm tóc bù xù. Chàng thảng thốt kêu lên:

-“ Là một xác người chết!” .

Giọng hát thê thiết nọ đã ngừng bật từ bao giờ! Hà Chí Bình dáo dác nhìn quanh, lúc ấy mới nhận ra xung quanh mình toàn là xác chết đang thối rữa cả. Chàng vốn là thư sinh yếu đuối, nay phát hiện ra mình ở

chung chỗ với hàng tá xác chết trơ xương- là cảnh chàng chưa thấy bao giờ thì nhất thời hồn vía lên mây, mồ hôi vã ra lạnh toát, chàng ta thét lên một tiếng rồi co giò chạy thẳng ra ngoài cửa động. Bước chân rúu cả vào nhau, vừa chạy được một bước chàng ta đã ngã chúi, thì ra lại vấp phải một xác chết khác. Da thịt chàng chạm phải mớ thịt nhũn lạnh thì lại càng kinh khiếp, lấy bấy mãi không đứng lên cho nổi. Tiếng hát lại từ xa xa trong động vang lên. Giọng ca ai oán, ảo não, thêm vào với những xác chết càng khiến người ta dựng tóc gáy. Thoáng trong lời hát hình như chàng nghe thấy tên cha mình. Không hiểu sao, chàng lại không có ý bỏ chạy nữa. Trong đầu chàng như có tiếng gọi thôi thúc tìm hiểu cho ra người trong động là ai, sao lại gọi tên cha chàng tha thiết tới thế, lại cũng như kích động lòng can đảm của chàng. Chàng lẩm bẩm một mình: “ Hà Chí Bình người còn nhớ mối thù thâm thiết chưa trả nổi chăng? Mẹ người sống chết thế nào người cũng không hay? Người sao lại tồi thế, kém cỏi như thế, chỉ là mấy cái xác thôi người cũng đã hồn vía lên mây rồi, thử hỏi làm sao báo được thù nhà đây? “ Nghĩ tới đây, những cảnh tượng khi xưa người chết giáo huỷ hiện ra, hai dòng lệ bi thương trào ra nóng bỏng, bao nhiêu sợ hãi tiêu tan đâu hết. Cũng lúc ấy, ngoài động vang lên từng loạt tiếng hú lạnh lạnh, đúng là tiếng hú báo hiệu của những tên Huyết Ma. Chàng còn chưa biết làm sao thì bên tai dường như có tiếng người thì thầm như khích lệ:

- Tiểu tử, mau vào trong động đi, vào thăm u hồn đáng thương ấy kéo tội nghiệp! Người trở ra sẽ gặp nguy hiểm đấy...

Chàng hết sức ngạc nhiên, không hiểu người nói là ai. Nhưng giọng nói triu mến không chút ác ý khiến chàng tin tưởng ít nhiều. Thâm tâm, chàng thấy nhất định u hồn trong động mà nàng áo đen đã nói nhất định liên quan tới mình. Chàng cầm đầu đi sâu vào trong động. Đi độ mười bước, đầu chàng va bốp vào một vật chi là lạ, nhìn lại trong ánh sáng mờ mờ, chàng run bắn người, lui lại mấy bước, thì ra đó là một bộ xương trắng hếu. Ngược mắt nhìn, chàng thấy xung quanh mình hai bên vách động còn lủng lẳng trắng hếu bảy tám bộ xương nữa. Chàng kinh hãi, lẩm bẩm một mình:

- "Sơn động này sao mà khủng khiếp như thế, không lẽ ta đã lọt vào chốn địa ngục âm ty rồi sao? "

Con người lúc quá sợ hãi thì không còn tỉnh táo nữa, Hà Chí Bình cũng thế, hành động hiện giờ hầu như do bản năng ham sống sợ chết dẫn dắt, chàng ta quay mình tháo lui, toan muốn chạy khỏi đây cho mau. Không dè, quay trái quay phải, chỗ nào cũng va phải xương trắng cả. Mắt thấy rõ ràng từng bộ xương la liệt trong động, bộ nằm bộ ngồi, bộ đứng bộ quỳ, ...Hà Chí Bình thoáng thấy trong đầu gợn lên đôi chút nghi ngờ, rằng những bộ xương này sắp xếp ở đó dường như không phải là ngẫu nhiên mà hoàn toàn tuân theo một trật tự nhất định. Tuy nhiên, đang lúc tâm thần bất định, chàng cũng chẳng để ý chi nữa, chỉ mong làm sao thoát khỏi thế giới rùng rợn này. Chàng lại nghe thấy giọng hát kì lạ ấy, mê thiết, náo nùng. Chẳng hiểu sao, chàng lại cố nhắc chân tiến sâu vào trong động, quyết tìm ra kẻ hát ấy mới thôi. Thời gian dần trôi qua, Hà Chí Bình vẫn tiến bước theo giọng hát lúc ngừng lúc hiện. Những bộ xương trắng vẫn bao quanh, nhưng chúng cũng chẳng làm chàng bận tâm nữa. Chàng đi đã lâu lắm mà vẫn không thấy có gì khác lạ, chân mỏi rã rời. Chàng ngồi phịch xuống đất nghỉ tạm, và nhận ra dường như đây chính là chỗ vừa rồi chàng đi qua. Chàng tự than: “ Ta bị mê hoặc rồi, đây không phải là chỗ cũ hay sao? Giọng hát kia mê hoặc ta mất rồi, không lẽ giọng hát ấy là của quỷ chẳng? “ Nghĩ lan man một hồi, chàng lại nghĩ: “ Số ta thật không ra gì. Thoát chết trong tay bọn Huyết Ma Thế Y Giáo, cuối cùng lại chết vì đói vì khát trong động này. Người hát kia chẳng thấy đâu đã đành, mà bây giờ cũng chẳng biết làm sao mà ra khỏi nơi này nữa". Giữa lúc chàng đang thở ngán than dài, chợt nghe một giọng nói thoảng qua tai :

- "Tiểu tử ngươi đã lạc vào Cô Lô trận, ngươi không tìm ra phương vị thì hết kiếp này đừng hòng thoát khỏi trận đồ” .

Hà Chí Bình nghe nói thì đoán chừng người này chính là người đã hát khúc hát u sầu oán hận ấy, bèn hướng về phía tiếng nói phát ra, cất lời:

- Dám xin lão tiên bồi chỉ điểm cứu mạng cho. Vãn bối thoát khỏi nơi này thì ân đức của lão tiên bồi vãn bối ghi lòng tạc dạ, kiếp kiếp không quên!

Giọng nói ấy không trả lời, chỉ nói:

- Ta chính là quý. Quý chính là ta. Người sợ chẳng?

Hà Chí Bình vội đáp:

- Vãn bối không sợ, không sợ!

Từ động sâu âm vang tiếng cười, mà cũng không rõ đây có phải là tiếng cười hay tiếng khóc nữa. Hà Chí Bình miệng nói không sợ, nhưng trong lòng thì cũng rờn rợn. Giọng cười dứt, giọng nói ấy lại cất lên:

- Được, ta hôm nay làm một ngoại lệ, chỉ cho người thoát khỏi trận đồ vậy.

Người hãy đi thẳng tới năm bước, vòng sang trái một bước, lui ra sau năm bước, vòng sang trái một bước, lại lui ra sau năm bước. Sau đó tiến lên bảy bước, lui ra sau ba bước, sang phải hai bước là có thể thoát khỏi trận. Tiểu tử, người nhớ nổi không?

Hà Chí Bình vui mừng khôn xiết, đáp:

- Vãn bối nhớ!

Chàng y theo lời chỉ bảo của giọng nói ấy mà bước. Quả nhiên, giây lát sau trận đồ xương người đã ở phía sau lưng rồi. Hang động sáng sủa hơn trước, mà lòng hang cũng như mở rộng hơn. Chàng lúc này mới rảnh mắt nhìn quanh, thấy nơi góc động bên trái có một chiếc giường đá nhỏ, trên đó có một vật hình như là người đang ngồi xếp bằng. Chàng tiến tới gần

hơn một chút, nhìn vào mặt người đó. Vừa trông rõ, chàng kinh hoảng đưa hai tay ôm vội lấy mặt, mắt nhắm chặt chẳng dám nhìn nữa. Khung cảnh tối tăm đầy xác người xương khô vừa rồi có khi cũng không đáng sợ bằng. Người ngồi đó cười lên mấy tiếng. Tiếng cười phát ra ngay bên cạnh nhưng Hà Chí Bình nghe vẫn âm u xa xôi lạ thường.

- Tiểu tử ngươi sợ rồi sao?

Hà Chí Bình đáp chẳng nên câu:

- Ngươi...Lão tiên bối...là quý thật sao?

- Là quý, ta chính là quý, ngươi không phải đã biết rồi ư?

Ngừng một chút, giọng nói lại tiếp tục cất lên:

- Ngươi có phải do Huyết Ma Thể Y Giáo phái tới hay không?

- Không, không phải...Vãn bối không phải...

Quái nhân đột ngột hét lớn, cắt ngang câu nói run rẩy của Hà Chí Bình:

- Tiểu tử to gan! Ngươi bao nhiêu tuổi, bản lĩnh bao nhiêu mà dám xông vào lãnh địa Huyết Nhai này? Ngươi hết muốn sống rồi phải không?

Hà Chí Bình sợ hãi, nhất thời lúng túng chẳng biết nói sao, cứ chiếu theo câu hỏi của quái nhân mà trả lời:

- Vãn bối năm nay mười chín tuổi, bản lĩnh chẳng có chi, chỉ là nghe giọng hát ảo não nên sinh dạ hiếu kì mà thôi...

Quái nhân kia như chẳng nghe thấy chi, lẩm bẩm:” Mười chín tuổi. Bình nhi của ta bây giờ, cũng đã mười chín tuổi rồi...”

Hà Chí Bình thoáng nghe thấy mấy chữ, buột miệng hỏi:

- Bình nhi, Bình nhi là con của lão tiên bối chăng?

Hà Chí Bình nhớ lại khi nãy thấy gương mặt, chả biết nên gọi đấy là mặt không nữa, của người này rất khủng khiếp. Tóc rối bù xấp xoã bên vai, buông che cả mặt. Mắt phải lồi hẳn ra ngoài, mắt trái chỉ còn là một hố sâu hoắm tối tăm. Hai gò má bên thấp bên cao, dường như một nửa đã bị gươm đao chi đó phạt đi mất, bên còn lại thì sẹo chằng chịt, không còn tưởng ra hình thù gì nữa. Mũi như bị thụt hẳn vào trong. Vành môi cũng bị xốt mất đầu một nửa, lộ cả bộ răng vàng khè ra ngoài.

Chàng nghe nhắc tới Bình nhi gì đó thì lại nghĩ lung tung :

- "Nếu người này là quý thì không hiểu tên Bình nhi đó có phải là tên quý con không. Nhưng rõ ràng đây là một lão bà mà. Không lẽ trên đời này có người xấu xí tới vậy sao? "

Khi ấy, lại nghe tiếng lão bà nói:

- Tiểu tử người tới gần đây.

Hà Chí Bình giật bắn người, từ từ tiến tới gần bà ta, mà đầu óc lại chỉ như chực chạy trốn. Tay chân gầy như cẳng gà của lão bà thấp thoáng rung động trong vạt áo rách mướp điểm những vết máu khô nâu nâu . Thấy vẻ sợ hãi của chàng, lão bà thốt cất giọng lạnh lạnh:

- Người thấy ta thì sợ hãi như thế, phải chăng do hình dạng xấu xí của ta chăng? Thật ra khi xưa ta cũng...

Nói tới đây thì lão bà thở dài không nói. Ánh mắt đục nhất chòng chọc nhìn vào chàng, thoát khỏi thù hận, yêu thương, lại sang nuối tiếc...Hà Chí Bình đứng yên không nhúc nhích, trong lòng cũng phần nào đoán ra đôi chút tình cảnh của lão bà. “ Hẳn là lão bà khi trước gặp phải cảnh thương

tâm, mất người thân thích, lại bị huỷ dung nhan tới thế này, phải vậy chăng? “ Tới nửa tuần trà, thấy ánh mắt lão bà đã thanh thản trở lại, chàng mới liều cất lời rằng:

- Khúc ca của lão tiên bối vừa rồi thật thê lương, nhưng lại có sức quyến rũ cảm động lòng người...

Trên gương mặt bị tàn phá thoáng một nụ cười, đúng ra là nét hân hoan lộ ra trên con mắt đục nhất . Hà Chí Bình trông thấy không khỏi cảm thấy ghê rợn mà cũng pha chút thương tâm, vì nét cười ấy ghê rợn mà đau đớn làm sao.

- Mười lăm năm nay mới có người trò chuyện với ta, mới có người lắng nghe và khen giọng hát của ta...

Ngừng một lát, bà tiếp:

- Tiểu tử ngươi đã có dạ yêu mến giọng hát ta, chi bằng hãy lưu lại đây

Hà Chí Bình hốt hoảng nói:

- Không thể nào đâu. Văn bối thân mang huyết thù, chưa trả được thì chết cũng không nhắm mắt.

Quái nhân lão bà lộ vẻ giận dữ, nói:

- Ngươi đã vào đây mà còn mong trở ra hay sao? Ngươi đừng vọng tưởng. Ngươi bước một bước ta giết ngươi ngay lập tức. Ngươi không muốn sống sao?

Hà Chí Bình sợ muốn phát khóc, mếu máo nói:

- Con sâu con kiến còn muốn sống. Lẽ nào văn bối muốn chết. Văn bối

thân mang mối thù chưa trả, cha mẹ sống chết giờ cũng không tương, lại càng không muốn chết.

Lão bà cười nói:

- Được. Người thử trả lời ta mấy câu hỏi. Người nói đúng ý ta thì ta tha cho toàn mạng.

Hà Chí Bình nghe nói thấy rõ lão bà này hình như không có ý làm hại mình, yên tâm phần nào, nói:

- Nếu văn bối không nói trúng ý tiền bối thì sao?

- Thì người ngoan ngoãn mà ở lại đây, đừng mong ra khỏi động nữa.

Hà Chí Bình la to:

- Thế sao công bằng cho được.

- Người nói không công bằng chỗ nào?

- Nếu văn bối đáp trúng ý lão tiền bối, thì lão tiền bối phải dạy cho văn bối vài chiêu tuyệt học, như vậy mới công bằng.

Lão bà cười nói:

- Tiểu tử người cũng ranh lắm. Kì kèo mặc cả với ta hẳn. Được, ta đồng ý.

- Vậy xin lão tiền bối ra câu hỏi.

Lão bà chậm rãi nói:

- Trong thế gian, kẻ nào đáng thương nhất? Kẻ nào đáng ghét nhất?

Hà Chí Bình nghe câu hỏi lạ lùng, nhất thời rung động e ngại. Yêu thích tuỳ quan điếm từng người, làm sao biết được ý lão bà ra sao mà nói bây giờ. Nhưng nhớ lại những lời nói ẩn khuất tâm sự của lão bà khi nãy, chàng đánh bạo nói:

- Đàn ông giết vợ, gái cướp chồng người, đó là kẻ đáng ghét nhất. Trẻ thơ lìa mẹ xa cha, kẻ đó thật là đáng thương nhất.

Lão bà nghe nói cười ha hả nói:

- Khá lắm. Khá lắm. Ta đã thua tiểu tử người rồi.

Hà Chí Bình sụp lạy, nói:

- Đệ tử Hà Chí Bình bái kiến sư phụ.

Lão bà giật bắn người, hỏi lại:

- Người nói người tên cái gì Chí Bình?

Hà Chí Bình nói:

- Vãn bối Hà Chí Bình, người miền Thanh Hải, cha là Hà Tuấn Siêu...

Vừa nói tới đó, chàng thấy thái độ kinh dị của lão bà thì ngưng bật. Lão bà tóc trắng phủ mặt, nhưng bờ vai gầy yếu run rẩy, không thể nhăm lẩn được, lão bà đang trải qua cơn xúc động không giấu nổi. Hồi lâu, lão bà mới ngẩng mặt lên, chậm rãi cất lời:

- Đồ nhi ngoan. Người mau chuẩn bị đi. Sư phụ sẽ dạy người mấy chiêu tuyệt học.

Hà Chí Bình chứng kiến những diễn biến tình cảm vừa rồi, càng chắc

chấn lão bà có mối quan hệ với mình, khẩu đầu nói:

- Sư phụ chắc hẳn có quen biết cha con, hiểu rõ thân thế của đồ nhi. Xin sư phụ cho đồ nhi được hay.

Ánh mắt lão bà dịu dàng lướt trên thân mình chàng, nhẹ nhàng nói:

- Chuyện ngày xưa, không nói là hơn...

Hà Chí Bình khóc mà rằng:

- Cha đồ nhi chết thảm không biết khi nào đồ nhi mới trả được hận này, đồ nhi...

Lão bà bật người kinh ngạc hỏi:

- Cha người chết rồi sao? Là ai đã giết, nói mau!

- Cha của đồ nhi là do người của Huyết Ma Thể Y Giáo giết.

Lão bà thét lên một tiếng. Lặng đi mấy giây rồi nghẹn ngào nói:

- Lữ Huyết Ma này lòng dạ độc thay. Ta chưa đòi món nợ máu này thì chết không nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bi hận triển miên

Thân mình Hà Chí Bình như một chiếc lá úa tàn bay theo gió lốc, bị quét tuốt ra xa hơn trượng. Nhưng khi kinh phong vừa ập tới, chàng đã noi theo khẩu quyết “Đạo gia nội công” của mẫu thân truyền dạy, vận hành chân khí phòng vệ khắp thân mình. Nhờ đó mà nội phủ chàng không bị chấn động vỡ nát. Bằng không, với chưởng lực hung hãn nhường ấy, chàng đã bỏ mạng rồi. Bọn Huyết Ma không hề hay biết điều ấy, thấy chàng bị bắn ra xa thì cả hai tên đều ha hả cười lớn :

- Ha ha, thật đáng kiếp. Thế là dưới Huyết Nhai lại thêm một tên quỷ mới. Ai khiến người tới đây nạp mạng làm chi?

Tiếng cười của hai gã dội vào óc khiến Hà Chí Bình phần nào thoát khỏi cơn mê, gắng gượng tỉnh trí lờm cờm bò dậy. Người chưa đứng thẳng, ánh mắt uất hận đã bừng bừng giận dữ, chiếu thẳng vào hai tên Huyết Ma. Chúng kinh ngạc bảo nhau:

- Không lẽ tên này có tà thuật chi? Sao có thể chết rồi sống lại như thế.

Hà Chí Bình khoé miệng còn rỉ máu tươi, mặt mày xám xanh. Nhãn quang chàng không ngừng xoáy vào hai tên Huyết Ma, cứ lầm lũi tiến đến không kiêng dè chi, quên cả thương tích của mình. Hai tên Huyết Ma thấy vậy thì không khỏi e ngại, cả hai tên bất giác không hện mà cùng tháo lui một bước. Hà Chí Bình gầm lên:

- Ta với Huyết Ma các người có thù oán chi? Tại sao các người sát hại cha mẹ ta, tiêu diệt môn phái ta? Nói!

Hai tên Huyết Ma sau phút sững sờ, hiểu là tên tiểu tử trước mặt bọn chúng chính là con trai của Hà Tuấn Siêu, người duy nhất của Phục Ma Giáo đã trốn thoát mà bấy lâu bọn chúng ráo riết truy đuổi. Tên Huyết

Ma đứng phía trái quay sang đồng bọn truyền âm nhập mật nói:

- Tên tiểu tử này đúng là Hà Chí Bình. Các người coi chừng, không được cho hắn tẩu thoát. Nhất định phải bắt sống hắn về tổng đàn, tất có trọng thưởng.

Hà Chí Bình thấy tên này môi mấp máy không dứt, mà lại tuyệt nhiên không nghe thấy một âm thanh, hiển nhiên là đang dùng truyền âm nhập mật nói với đồng bọn về chàng. Chàng chẳng thèm kể tới sống chết, theo phương thức mẫu thân đã dạy, song chưởng nhấc cao, tung ra một chiêu Phong Vân Cấm Sơn Hà như sấm sét lao về phía bọn chúng. Bọn Huyết Ma kêu lên:

- Tên tiểu tử này đã được quý bà truyền dạy võ công rồi. Đừng để y sống.

Hà Chí Bình nghe bọn này gọi mẫu thân mình là “quý bà” lại cang lửa giận vút cao, bồi tiếp một chiêu Giao Long Nhập Hải. Một tên trong bọn bị chưởng phong quét trúng, lộn ngược hai vòng trên đất rồi miệng tuôn máu tươi, giã giữa một hồi liền ngừng thở. Chợt bên tai chàng có tiếng nói:

- Chưởng pháp tuyệt lắm!

Hà Chí Bình đảo mắt nhìn quanh, nhưng lạ nổi tuyệt không thấy bóng người nào cả. Vừa lúc ấy, hai tên Huyết Ma phóng vèo tới. Thân hình còn chưa tới nơi, hai chưởng đã tung ra hai đạo kinh phong hướng tới chàng. Hà Chí Bình đang bị phân tâm bởi tiếng nói kia không chú ý tới. Đến lúc nhìn thấy hai tên Huyết Ma thì đã muộn, hét lên một tiếng đau đớn, thân mình chàng bị hất tung hai trượng, nằm bẹp dưới đất không gượng dậy nổi. Chàng tâm trí còn tỉnh táo, liền không chậm trễ vận Đạo Gia Hư Nhu Nội cộng để trị thương. Một tên Huyết Ma chẳng buông tha, lạnh lùng phóng thêm một cước vào người chàng. “Bình” Ngọn cước tên này chạm phải thân mình Hà Chí Bình lúc này đang được Đạo Gia Hư

Nhu Nội Công bảo vệ, như đá phải một quả bóng, khiến tên Huyết Ma nọ ôm chân suýt xoa.

- Thật kì lạ quá! Ta đã đá trúng nó một cước. Nhưng người tên tiểu tử này có một sức phản dị thường lắm...

Hai tên Huyết Ma khác nghe nói cũng hiếu kì phóng tới, vây lấy Hà Chí Bình đề phòng. Một tên rút kiếm ra nói:

- Để lão gia cho người nếm thử một kiếm coi người có sống nổi không!

Ánh kiếm nhoáng động. Một tiếng thét đau đớn vang lên. Máu rưới đỏ đất. Nhưng tiếng thét cũng như máu chảy chẳng phải của Hà Chí Bình mà là của tên cầm kiếm toan chém chàng. Nhìn lại, thân mình hẳn đã tách rời khỏi cái đầu từ khi nào rồi. Hồi thứ năm mươi ba

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Di nhân tà liên thành

Hai tên Huyết Ma đứng cạnh đó mà không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhìn lại chỉ thấy đồng bọn đầu mình mỗi thứ một nẻo, nằm lăn trên đất thì vô cùng hoang mang. Chưa kịp tỉnh trí, một bóng trắng toát đã phóng tới đứng hiên ngang giữa trận trường. Người này là một thanh niên uy nghiêm lắm lắm, thần định khí nhàn đang đứng rất hiêng ngang trước mặt chúng. Một tên thất thanh kêu lên:

- Người phải chăng là Thất Độc Thần Kiếm Khách?

Người này đúng là Hoa Sĩ Kiệt, cười nói:

- Đúng. Nếu các người chịu trả lời các câu hỏi của ta không chút giấu diếm, ta sẽ tha mạng cho.

- Người cứ hỏi. Nhưng vừa rồi người giết một người của bọn ta, món nợ ấy bọn ta nhất định không bỏ qua đâu.

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi nói:

- Khoan hãy bàn tới chuyện tha cho ta hay không. Nghe ta hỏi đây. Phó giáo chủ các người hiện ở đâu?

Hoa Sĩ Kiệt từ lúc đuổi theo gã Phó Giáo chủ Huyết Ma, tới nửa đường thì mất hết dấu vết. Trong lúc bực tức kiếm không ra y trốn ở đâu, thì lại nghe tiếng người đánh nhau phía trước bèn tung mình phóng đến, vừa lúc gặp Hà Chí Bình gặp nguy mới ra tay tương trợ cứu mạng chàng họ Hà. Hoa Sĩ Kiệt này tra hỏi tung tích của Phó Giáo chủ Huyết Ma, gã ấy không nói, đưa mắt lăm lét nhìn sang tên đồng bọn như muốn hội ý. Hoa Sĩ Kiệt liếc thấy thế liền quyết định mạnh tay hơn. Với thân pháp nhẹ nhàng như én lượn, chàng phóng tới bên cạnh gã Huyết Ma đứng trái,

chộp lấy cườm tay, bóp mạnh nơi uyên mạch của gã, miệng nói:

- Người có chịu nói ra hay không?

Gã này mặc dù đau muốn khóc thét nhưng vẫn cắn răng mà chịu, không chịu hé môi. Gã kia nhân lúc Hoa Sĩ Kiệt không liếc tới, rút kiếm xìa nhanh vào hậu tâm của chàng. Không ngờ Hoa Sĩ Kiệt linh mẫn khác thường, vừa nghe tiếng gió lạ thì hơi quay người lại, tung cước đá văng thanh kiếm đi nơi khác, tay trái điểm ra một chỉ, miệng nói:

- Thử một chỉ của ta đi!

Luồng chỉ lực bắn ra, thẳng tới huyệt trung đình của gã Huyết Ma. Gã này chịu không nổi, loạng choạng thối lui, cuối cùng té ngòì trên mặt đất, da mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu. Hoa Sĩ Kiệt tay trái nắm lấy cổ tay gã Huyết Ma siết chặt thêm, dẫn giọng quát:

- Người nhất định không khai ra nơi ẩn náu của Phù Thiên Sanh hay sao?

Tên Huyết Ma cổ tay đau muốn gãy, rên rỉ:

- Xin thiếu hiệp nới tay! Tôi nói.

- Ta không muốn chạm vào tay dơ dáy của người làm gì. Nếu người ngoan cố đừng trách ta sao độc ác. Hãy nhìn gương hai đồng bọn của người kia!

Tên Huyết Ma bất giác rùng mình, hai cái xác bất động mà y nhìn thấy như đang lay động. Y nói:

- Hiện giờ có lẽ người đã tới huyện Tà Liên rồi.

- Thật vậy không?

- Đúng, vì đêm nay...

Y biết mình vừa lỡ lời, lập tức im bật. Hoa Sĩ Kiệt hỏi dồn:

- Thật sự thế nào? Nói mau!

Tên Huyết Ma lộ vẻ khó xử:

- Nếu ta nói rõ ra, e là thoát khỏi tay thiếu hiệp cũng không thoát khỏi bị trừng trị...

Hoa Sĩ Kiệt thấy gã nói thế thì hiểu rõ y muốn gì, sầm mặt quát:

- Được rồi! Người cút ngay đi! Đừng để ta thay đổi ý định!

Hà Chí Bình đang nằm trên đất, thỉnh thoảng nhòm dậy nói:

- Hoa thiếu hiệp, không nên tha cho hắn! Nếu huyện Tà Liên chỉ là một cái bẫy chờ chúng ta chui đầu vào rọ thì sao đây?

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Vậy cũng có lí!

Hoa Sĩ Kiệt quay ra tên Huyết Ma, lúc này đang cầm cổ chạy miết, cười nhẹ một tiếng, người thoáng nhún lên một chút thân mình như một làn khói mỏng, tức thì đã tới bên tên này rồi. Chàng đứng chặn trước mắt tên Huyết Ma. Tên này thấy chàng thì rụng rời chân tay, hỏi :

- Thiếu hiệp đã hứa sẽ tha cho tiểu nhân, nay lại chặn tiểu nhân lại, không lẽ muốn nuốt lời sao?

Hoa Sĩ Kiệt cả cười nói:

- Ta đã hứa tha cho người sao lại nuốt lời được. Ta chỉ muốn giữ người lại đây trong vòng hai canh giờ để phòng người đi báo tin mà thôi. Đợi chúng ta tới huyện Tà Liên rồi, huyết đạo ta điếm sẽ tự động giải khai, trả tự do cho người!

Nói xong chẳng đợi y nói nửa lời, ngón tay chàng như chớp điếm nơi huyết tê của y. Chàng đứng lên bước đi, còn quay lại an ủi vài câu:

- Người cứ chịu khó nằm đây chờ đi. Hai canh giờ nữa tự động huyết đạo sẽ giải khai mà thôi.

Hà Chí Bình lúc ấy mới đứng lên nổi, tới gần Hoa Sĩ Kiệt vòng tay nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của Hoa thiếu hiệp!

Hoa Sĩ Kiệt kín đáo liếc nhìn Hà Chí Bình qua ánh trăng, thấy anh chàng này gương mặt trẻ măng, tuổi chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi nhưng tướng mạo lại hiện lên chính khí, uy nghi thoát tục. Chàng bất giác sinh lòng kính trọng, chắp tay đáp lễ:

- Tiểu đệ, không nên khách khí! Đi lại trên giang hồ ai mà không có lúc gặp khó khăn, cứu khốn phò nguy cũng là nhiệm vụ của kẻ cầm gươm hành hiệp mà!

Hà Chí Bình thấy chàng võ công cao cường, ăn nói nhũn nhặn không có vẻ gì là kiêu ngạo thì càng cảm kích, nói:

- Tiểu đệ nay đã nhà tan cửa nát, cha mẹ lại gặp cảnh bất hạnh khiến đệ rơi

vào cảnh lạc loài, nếu không nhờ ...

Chàng nói tới đây không sao dẫn nổi, tự dưng khóc thút thít. Hoa Sĩ Kiệt cũng đã biết qua gia thế và chứng kiến một vài biến cố với Hà Chí Bình,

thế nên chẳng đợi cậu ta nín khóc, chàng nói luôn:

- Nếu như tiểu đệ không chê, chúng ta từ nay kết nghĩa huynh đệ, cùng nhau ngao du bốn bể, giúp nhau báo thù rửa hận.

Hà Chí Bình nghe nói càng khóc to hơn, quỳ sụp xuống thi lễ :

- Vậy xin Kiệt huynh nhận một lạy của tiểu đệ.

Hoa Sĩ Kiệt cũng quỳ xuống :

- Tiểu đệ, nhận một lạy của ta!

Hai người giao bài đủ ba lạy thì Hoa Sĩ Kiệt đứng lên kéo Hà Chí Bình dậy nói:

- Tiểu đệ có cùng ta tới huyện Tà Liên không, may ra có thể tìm ra tên thù nhân Huyết Ma ấy!

Hà Chí Bình rầu rĩ nói:

- Tiểu đệ gia mẫu vừa qua đời, thân thể còn chưa lạnh, phải làm sao đây?

Nói rồi chàng đem chuyện gặp mẹ trong động đá, thuật lại cho Hoa Sĩ Kiệt nghe. Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Mẹ của đệ cũng là mẹ của huynh. Hiện giờ ta chưa thể chôn cất người tử tế, vậy hãy vùi tạm xác người nơi đây, đợi khi nào báo thù xong sẽ di dời hài cốt tới nơi thanh sơn cẩm tú khác được chăng?

Hà Chí Bình gật đầu:

- Đệ cũng không biết làm sao hơn, cứ theo lời huynh đi!

Hai người liền tìm nơi cao ráo, đào huyệt sâu mai táng thi hài mẹ của Hà Chí Bình. Rồi hai người đồng trở thuật khinh công, băng mình về hướng Tà Liên thành. Chỉ hơn một canh giờ sau hai người đã đứng giữa đường phố Tà Liên Thành rồi. Lúc ấy trời vào khoảng canh hai, vầng trăng vắng vặc buông lơ lửng, rải ròi trên những tán lá óng mượt, trải lên phố phường một màu bàng bạc ngậy thơ mà kiêu sa. Không gian tuyệt tĩnh lặng trong giấc ngủ muôn loài. Hai người rảo bước trên các con phố cả canh giờ mà vẫn không phát hiện chút tung tích gì của tên Huyết Ma. Hai người đã cảm thấy thất vọng thì đột nhiên, trước mặt vang lên tiếng lóc cóc leng keng càng lúc càng rõ. Hiển nhiên là sắp có người đi tới. Hai người dừng lại, thấy tiến tới từ xa một lão thầy bói, tay cầm một chiếc khánh. Thanh âm vừa rồi hai người nghe thấy chính là từ chiếc khánh này mà ra. Hà Chí Bình hỏi nhỏ Hoa Sĩ Kiệt:

- Kiệt ca, đêm hôm khuya khoắt, sao lại có lão thầy bói này tới đây làm náo động như vậy? Thật không bình thường chút nào.

- Huynh cũng không hiểu. Cứ từ từ coi sao!

Hai người từ từ tiến tới gần lão thầy bói. Hoa Sĩ Kiệt cố gắng nhìn diện mạo lão ta song dưới ánh trăng mờ ảo, chỉ nhận ra lão này mặc bộ đồ có văn nhân tàn tạ, còn gương mặt tuyệt nhiên không rõ chi tiết nào. Lúc hai người đi ngang qua lão, Hoa Sĩ Kiệt nhận ra chiếc mào trên đầu lão, không hiểu vô tình hay cố ý thế nào mà sụp xuống che mất nửa mặt. Trong tâm trí chàng nháng lên một hình ảnh mơ hồ: "Không hiểu gã thầy bói này ta đã gặp ở nơi nào chưa, sao ta thấy quen quá vậy?" Lão thầy bói đột nhiên cười hì hì nói:

- Nhị vị công tử hãy để lão bói thử cho một quẻ hung cát được chăng? Đảm bảo không những đoán biết rõ ràng hung cát, mà còn quá khứ vị lai đều không trật một chữ.

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Tiên sinh nghe giọng nói dường như là người trung thổ?

Lão thầy bói thoáng giật mình:

- Công tử đây quả thật phán đoán như thần, tại hạ chính thật người Trung Nguyên. Nhưng đã lưu lạc lâu ngày . Trải qua không biết bao miền đất, nay dừng lại miền Thanh Hải này là để giúp người ...

Lão ho húng hắng mấy câu rồi chẳng nói tiếp. Hoa Sĩ Kiệt nói tiếp:

- Tiên sinh muốn tìm giúp người một vật phải chăng? Vừa rồi không phải tiên sinh nói có thể biết rõ quá khứ vị lai, như thế muốn tìm vật gì chẳng phải dễ như lấy đồ trong túi hay sao?

Lão thầy bói cười nói:

- Công tử đoán sai rồi! Tại hạ muốn nói là tới đây thay người tìm vài may mắn còn con trên đời, đâu có vật chi đâu...

Hà Chí Bình thấy câu chuyện lung tung lộn xộn, chả có đầu đũa gì cả, sốt ruột nói:

- Hai chúng tôi không bói nữa. Phiền tiên sinh tìm người khác.

Lão thầy bói quay sang chàng ngăm nghía hồi lâu rồi nói:

- Vị công tử này trung đình hiện sắc đen, tất là vừa gặp đại nạn không lâu, nhưng may mắn gặp được quý nhân mới từ nguy hoá an...

Chàng nghe nói thì cũng thấy rúng động trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

- Tiên sinh nói cũng không sai, tiếc là hai người bọn tại hạ không một đồng một chữ trong người, thật...

Lão xua tay cắt ngang:

- Chẳng phải kẻ gặp nạn, ta không bói! Không phải gặp trường hợp sống chết cận kề ta cũng không bói. Kẻ đáng ghét có trả nghìn vàng ta cũng không bói. Người anh tài chí khí không một đồng ta cũng bói!

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói cười to:

- Ha ha, vậy thì chúng ta là kẻ anh tài chí khí rồi. Lão tiên sinh lấy nghề bói toán làm kế sinh nhai, nếu không lấy tiền què không hiểu tiên sinh sống bằng gì đây? Lão cũng cười to nói:

- Sống trên đời như lục bình gửi nhờ nước cả. Nếu gặp người hữu duyên thì coi đó là may mắn trong đời, còn tính toán tiền nong chi nữa? Tại hạ ít học cũng biết phân chia hạng người thiện ác...

- Thì ra chúng ta thật có duyên chăng?

Lão thầy bói thấy Hoa Sĩ Kiệt nói câu nào câu ấy đều lộ vẻ châm chọc nhưng không lộ vẻ giận dữ, lão nghiêm nét mặt nói:

- Công tử với tại hạ nào chỉ hữu duyên mà thôi!

- Xin tiên sinh giải thích rõ hơn?

- Qua sắc diện công tử mà suy đoán, e là đại họa sắp tới đến nơi rồi, song...

Hoa Sĩ Kiệt cũng định sẵn không tin, nhưng thấy lão nói vậy cũng tò mò hỏi:

- Song làm sao, xin tiên sinh chỉ bảo?

Lão thầy bói vẫn trầm ngâm chẳng đáp, hồi lâu mới nói:

- Sống chết do số, phúc họa chẳng thể nói trước. Nhưng cái gì cũng do nhân quả mà ra. Công tử không hành động trái lẽ thì họa lớn cũng có thể hoá nhỏ, họa

nhỏ hoá không. Công tử vẫn nên đề phòng là hơn, bất tất cần lo âu.

Hoa Sĩ Kiệt thấy lời nói chung chung, chẳng thêm được thông tin gì, nhủ thầm: “ Lão thầy bói này thật đúng là lừa gạt người ta mà. Tưởng lão biết bói toán chi, ai dè chỉ là đi dạy ta những bài học cũ rích trên giang hồ, những cái đó ta lại không rõ hơn lão hay sao. Nghe thêm chỉ một người” Nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn vòng tay nói:

- Lời tiên sinh dạy rất phải. Đã làm phiền tiên sinh rồi, xin cáo từ!

Dứt lời chàng nắm tay Hà Chí Bình cất bước đi ngay. Lão thầy bói chột ngựa cổ cười lớn, tiếng cười âm vang rung động chứng tỏ lão nội lực không nhỏ. Hoa Sĩ Kiệt nghe tiếng cười thì xoay nhanh người lại, vậy mà đã không thấy lão đâu nữa, chỉ thấy nơi xa xa tà áo tả tơi phấp phới theo bước chân thoăn thoắt mà thôi. Thấy bộ pháp của lão ảo diệu vô cùng như thế, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi khâm phục và lo lắng, Trong lòng biết bao nỗi hoài nghi không sao lí giải nổi. Chàng liền cất tiếng gọi to:

- Tiên sinh, xin dừng bước. Tại hạ còn muốn nhờ tiên sinh bói giùm một quẻ!

Lão thầy bói không thể không nghe thấy, vì tiếng gọi vừa rồi của Hoa Sĩ Kiệt vận lực không ít, vang xa cả dặm. Nhưng lão ta dường như không nghe thấy chi hết, hai chân vẫn tiếp tục lướt như bay. Hoa Sĩ Kiệt quay sang Hà Chí Bình nói nhanh:

- Bình đệ, lão thầy bói này hành tung kì dị, chúng ta thử đuổi theo hỏi rõ . Huynh cảm thấy lão ta rất là khả nghi, không chừng có dính dáng tới

bọn Huyết Ma cũng nên.

Hai người bèn đồng dùng thuật khinh công phóng đi. Lão thầy bói khi trước vẫn không hề thay đổi thái độ, chân bước không mau hơn, cũng không chậm hơn. Hoa Sĩ Kiệt đuổi theo hồi lâu thấy khoảng cách giữa chàng với lão dường như không thay đổi chút nào, rõ ràng là chỉ còn một khoảng ngắn nữa, lão nọ thì không hề gia tăng tốc độ, vậy mà không sao bắt kịp lão ta. Chàng thoáng kinh hãi nhủ thầm: “ Thuật khinh công của ta không phải là kém, sao ta đuổi hoài mà không theo kịp lão ta? Khinh công của lão thật hơn ta một bậc chẳng? “ Chàng mím môi vận thêm chân khí, tức thì thân hình chàng vọt lên trước tựa như tên xé gió. Không ngờ lão thầy bói cũng gia tăng tốc độ, khoảng cách giữa hai người vẫn chẳng rút ngắn đoạn nào. Nhưng lạ nổi là lão dường như không cần chút cố gắng, miệng hình như còn ngâm nga một bài Đường thi vẻ nhàn nhã vô cùng...Lúc này trời vẫn chưa tỏ rạng, cuộc rượt đuổi đã ra tới ngoại thành Tà Liên rồi. Trên cánh đồng trống trải, Hoa Sĩ Kiệt với lão thầy bói kia vẫn kẻ trước người sau lao đi vun vút, tưởng như có một sợi dây nối giữa hai người, lão đi tới đâu Hoa Sĩ Kiệt bị kéo theo tới đó. Sở dĩ nói hai người, là vì Hà Chí Bình ban đầu còn ráng theo sau Hoa Sĩ Kiệt, nhưng sức càng lúc càng yếu, cứ dần tụt lại phía sau, tới chừng lúc Hoa Sĩ Kiệt gia tăng tốc độ thì chàng ta bị bỏ lại tuốt đằng sau. Hoa Sĩ Kiệt đuổi lâu như thế mà không bắt kịp lão, tới giữa đồng hoang không ngại người nghe lén thì không nhịn nổi, cất tiếng hỏi:

- Tiên sinh với Hoa Sĩ Kiệt tại hạ là bạn hay thù xin cứ nói thẳng, đừng bày trò treu chọc tại hạ nữa.

Lão thầy bói lúc ấy mới chịu dừng bước, từ từ quay lại nói:

- Nhị vị công tử đã gặp dữ hoá lành rồi. Tai nạn đã qua hết, giờ cứ đi theo hướng Nam thì cam đoan hai người sẽ gặp điều thú vị đấy.

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói ngẩn người ra không hiểu, hỏi:

- Tiên sinh nói vậy tức là sao?

Lão thầy bói cười ha ha nói:

- Thiên cơ bất khả lộ! Người hiền lương tự dưng có phúc tinh chiếu mạng. Công tử theo lời kẻ hèn này đi về phương Nam tự khắc sẽ hiểu, hà tất phải hỏi nhiều.

Dứt lời, lão phẩy tay áo, thoăn thoắt bước đi, chẳng mấy chốc đã xa tít mù. Hoa Sĩ Kiệt đã toan đuổi theo, nhưng nghĩ lại đuổi theo cũng không biết nói sao nữa, Hà Chí Bình lại vẫn còn ở đằng sau nên lại thôi. Một lúc sau, Hà Chí Bình hốt hển chạy tới nơi. Thấy Hoa Sĩ Kiệt đứng im lìm không lộ thái độ nào, liền kéo

nhẹ tay áo chàng nói:

- Kiệt huynh, lão thầy bói ấy đã đi rồi sao?

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu, tóm tắt lại câu chuyện cho Hà Chí Bình nghe. Hà Chí Bình trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Đệ nghĩ lão ta không có ác ý với chúng ta. Nếu như lão đã nói chúng ta nên đi về hướng Nam, nghi ngờ chi bằng cứ đi thử coi sao. Còn hơn ở lại thành Tà Liên mà không có chút tung tích nào của lũ Huyết Ma kia.

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Lời nói viển vông của những tay thầy bói không đáng tin, nhưng lão này hành động rất kì lạ, võ công cũng không phải tầm thường. Hơn nữa, huynh thấy lão thầy bói này rất quen, dường như huynh đã từng gặp đâu đó. Vậy chúng ta cứ thử xem...

Hai người liền đối hướng, không quay lại thành Tà Liên nữa mà theo hướng Nam trực chỉ. Chừng một canh giờ sau, hai người tới một trang

viện lớn cô lập giữa đồng hoang vu. Toà trang viện này phòng ốc nhiều vô kể, nhưng chỉ duy có một phòng nơi toà lâu cao nhất có ánh đèn hắt ra mà thôi. Hoa Sĩ Kiệt trở phía ánh đèn nói:

- Cả toà trang viện rộng lớn như thế mà lại như không có sự sống của con người, chúng ta thử tới chỗ đó xem sao.

Hà Chí Bình nói nhỏ:

- Lão thầy bói đã nói chúng ta sẽ gặp điều thú vị khi đi về phương Nam, có khi chúng ta lại gặp tên Huyết Ma nào đó ở đó cũng nên.

- Tiểu đệ, hãy ở lại đây canh chừng. Để huynh lên trước coi sao, vạn nhất có điều gì sơ suất còn có người tiếp ứng .

Hà Chí Bình nói:

- Kiệt huynh, hay là hai chúng ta cùng đi . Đệ võ công không được bao nhiêu, nhưng gặp chuyện cũng có thể giúp đỡ huynh phần nào mà. Đệ không muốn huynh đơn thân đi vào chỗ đó đâu.

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ:

- Thật ra cũng chưa chắc đã có chuyện gì đâu. Nhưng vậy cũng không sao. Chúng ta lấy vài bao mặt lại cùng tiến vào đó . Giả sử có kẻ quen mặt trong đó cũng có thể chiếm phần tiện nghi hơn .

Hai người theo đó thi hành. Chẳng bao lâu đã vào sát tới căn phòng đó rồi. Bất thình trên mái ngói đối diện, một luồng ngân quang phóng vụt tới như chớp hướng thẳng về phía hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại

Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trong vòng hiểm nguy

Hoa Sĩ Kiệt thấy ám khí phóng tới thì cấp tốc phất ống tay áo. Làn mưa bạc vừa bay tới gặp luồng kinh lực rút lả tả trên đất. Hà Chí Bình nhìn thấy ám khí phóng tới, chân tay lúng túng không biết làm sao, chỉ toan kêu lên một tiếng. Tỉnh trí lại thì mọi việc đã xong xuôi cả. Hà Chí Bình thấy những ám khí phóng tới với tiếng xé gió vi vút, hiển nhiên kinh lực kẻ phóng ám khí không nhỏ. Thế mà Hoa Sĩ Kiệt chỉ phất nhẹ tay áo đã đánh rớt tất cả những ám khí đó, đủ thấy công lực Hoa Sĩ Kiệt cũng chẳng tầm thường. Chàng mở miệng định khen ngợi thì thấy Hoa Sĩ Kiệt ra dấu im lặng, đành nuốt lời trở xuống, không phát ra miệng nữa. Cùng lúc ấy, hai bóng đen phóng tới. Hoa Sĩ Kiệt giơ tay búng ra một chỉ, một trong hai bóng đen hự một tiếng, rớt bịch xuống đất. Hà Chí Bình chẳng kịp nhìn ra, thì tên kia cũng rớt xuống, lăn tròn trên mái ngói. Võ công ấy của Hoa Sĩ Kiệt quả là hãn hữu thế gian, khiến cho Hà Chí Bình càng khâm phục bội phần. Chàng còn đang mãi suy nghĩ thì nghe tiếng Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Tiểu đệ, chúng ta đã bị phát hiện rồi, mau tránh đi thôi.

Hai người vừa nhích động thân mình, nhìn lên đã thấy một bóng người cao lớn chót vót trên cao chặn lấy lối đi của mình. Người này khoác tầng bào màu xám, thân mình cao hơn chín thước, đầu trọc mày rậm, mắt lục lạc, râu rồng, trông thật kinh dị rõ ràng là Phiên tăng chứ không phải người nơi Trung Nguyên. Từ hai con mắt người này ngời ngời hai đạo sát quang dữ dội. Tên Phiên tăng hướng về phía hai người nói:

- A di đà Phật! Nhị vị thí chủ đêm hôm thanh vắng tới đây muốn do thám cái chi? Định giết người hay cướp của đây?

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Ta tới đây để tìm người.

- Thí chủ muốn tìm ai?

- Tìm ai không liên can tới đại sư.

Đoạn chàng quay sang Hà Chí Bình nói:

- Tiểu đệ, chúng ta đi thôi.

Tên Phiên tăng bật cười to:

- Hai tên tiểu tử quả thật to gan. Dám vào đây tìm người chắc hẳn tự tin võ công

không tệ?

Hoa Sĩ Kiệt không đáp, lầm lì tiến bước. Tên Phiên tăng đang án ngữ lối đi, chợt thấy hai luồng kinh lực như sóng trào ập tới. Hắn không hề phòng trước, phải bước một chân về phía sau chống đỡ mới khỏi ngã, nhìn hai người cười:

- Hai con chuột nhắt này muốn trốn chằng?

Tay phải gã bất ngờ chụp vút xuống mặt Hoa Sĩ Kiệt, tự tin với hư chiêu này đủ để lật tấm khăn che mặt trên mặt chàng. Không ngờ, bàn tay vừa tới gần thì đã bị chàng đưa tay phải gạt nhẹ. Cái gạt tưởng như lông hồng mà kinh lực như muốn làm đá lở núi rung. Gã Phiên tăng thấy một luồng chưởng kinh như sấm sét ập tới thì vô cùng kinh hãi, lớn tiếng hỏi:

- Người là ai?

Hoa Sĩ Kiệt đáp:

- Ta là ai chờ xuống hỏi Diêm Vương đi!

Tên Phiên tăng nổi giận nói:

- Nhóc con miệng hôi sữa mẹ cũng dám ngạo mạn trước mặt đại sư ta, hăn người muốn về miền Cực Lạc rồi? Thử một quyền của ta đi!

Tay phải y lập tức thu về thành quyền, vẫn đủ thành công lực tổng thẳng vào ngực Hoa Sĩ Kiệt. Thấy y hung hăng quá thế, chàng cũng nộ khí xung thiên quát lớn:

- Ác tăng chán sống rồi sao?

Tay trái chàng cấp tốc nhắc lên, xuất chiêu Đông Hải Đồ Kinh như sấm sét. “Bình”. Kinh lực hai bên chạm nhau vang lên một tiếng nổ dữ dội. Tên Phiên tăng chịu không nổi áp lực của chưởng kinh, máu huyết chạy ngược, phun ra đặng miệng. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như cắt xông tới giờ tay khoá chặt lấy cổ tay phải y, chưởng trái đồng thời dựng nghiêng thành tựa như sống đao chém xuống. Rắc một tiếng, cánh tay phải của gã Phiên tăng đã gãy rời ra khỏi thân mình, rơi bịch xuống đất. Gã rú lên thảm thiết, quy ngay xuống mái ngói. Hoa Sĩ Kiệt sát khí đang dâng cao, tay trái hất nhanh lên trên, chiếu thẳng xuống huyết thiên đỉnh của tên Phiên tăng nhằm xuống. Tên này kinh hãi khôn xiết, găng gượng gào lên:

- Thiếu hiệp tha mạng!

Hoa Sĩ Kiệt bèn thu chưởng, cất giọng âm trầm nói:

- Thì ra ác tăng người cũng biết sợ chết. Muốn ta tha mạng cũng không khó gì, chỉ cần người thật thà khai ra tất cả những gì ta muốn biết mà thôi.

- Xin thiếu hiệp cứ hỏi!

- Ngồi lâu cao trên kia hiện giờ là kẻ nào đang ở?

Tên Phiên tăng đã mở miệng toan nói, bất ngờ, từ đâu không rõ vút tới một luồng ngân quang, vừa vắn chui tọt vào miệng y. Y không kịp kêu một tiếng, gục đầu chết tươi. Hoa Sĩ Kiệt vừa thoáng thấy bóng ngân quang thì vội buông tay, nhảy lùi về sau, kịp thấy gã Phiên tăng trúng độc thủ rơi xuống đất như thế nào. Chàng kéo Hà Chí Bình nói:

- Nhất cử nhất động của chúng ta đều bị bọn chúng theo dõi rồi, mau tìm chỗ khác ẩn mình thôi.

Hoa Sĩ Kiệt vừa dứt lời, một âm thanh vo ve như muỗi kêu nhưng rõ ràng từng tiếng vang lên bên tai hai người:

- Nào phải chúng ta “đã phát hiện” ra, ngay từ khi hai con chuột nhắt các người thò mặt vào đã bị chúng ta phát hiện rồi.

Hoa Sĩ Kiệt nghe tiếng nói thì rúng động kinh hãi, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, nhưng tuyệt nhiên không phát giác một bóng người nào. Chàng lo sợ nghĩ thầm:” Hành động của hai ta quả nhiên đã bị theo dõi, không hiểu có phải là bị theo dõi từ Huyết Nhai tới đây hay là từ đâu? Gã thầy bói kia thực ra là ai, y có liên quan gì không? “ Lúc này, chàng nhận thấy tình hình nguy hiểm vô cùng, hai người chàng đang trong chỗ sáng, trong khi bọn chúng còn ẩn mặt trong bóng tối, nếu như bọn chúng đã giăng sẵn bẫy, lại ra tay ám toán thì khó tránh khỏi mất mạng. Tuy nhiên chàng tính khí cương cường, càng hiểm nguy càng thấy hứng thú, muốn tìm cho ra sự thật mới nghe, vì thế chàng vẫn quyết định tiến vào trong. Quay sang Hà Chí Bình, Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Tiểu đệ hãy ở đây canh chừng, để ta lên lầu coi thử.

Hà Chí Bình đáp:

- Trước còn nghi ngờ, nay đã rõ ràng trên lầu nguy hiểm khôn lường, huynh không nên đi, nếu đi thì để đệ đi cùng huynh, vừa rồi chúng ta không phải đã quyết định cùng nhau xông lên sao?

Hoa Sĩ Kiệt cười:

- Thiên hạ rộng lớn như thế, nơi nào cũng có thể tiềm ẩn hiểm nguy, nếu coi nặng sống chết thì việc lớn khó thành được...

Hà Chí Bình nghe nói thì ngưỡng mộ nghĩ thầm: “ Kiệt huynh có thể gác sống chết sang một bên, quả là hiếm có” Chàng vòng tay nói:

- Lời huynh nói rất đúng, đệ xin ghi khắc trong lòng.

Hoa Sĩ Kiệt cười:

- Chúng ta đã là anh em, sao đệ còn khách sáo như thế?

Chàng dứt lời bèn phóng vút lên mái lầu phía trước mặt. Hà Chí Bình cũng vọt theo, hai người vừa chạm mái ngói thì bốn phía xung quanh hai người vụt đứng dậy một hàng rào người. Những đại hán đứng thành một vòng vây xung quanh, im lìm như chết, tâm lặng dưới ánh trăng mờ, chẳng khác chi tượng gỗ đá được khiêng trong chùa ra. Nhìn kỹ lại thấy tên nào cũng ẩn mặt sau một chiếc mặt nạ máu đỏ choét. Hà Chí Bình kêu lên:

- Chính là bọn Huyết Ma! Kiệt huynh, bọn Huyết Ma này và tiểu đệ có mối thù giết cha giết mẹ, để tiểu đệ chính tay hạ sát chúng mới hả lòng.

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu:

- Có thể dung tha cho người ta thì dung, giết lệnh đường là bọn Huyết Ma nhưng đâu phải những tên này, đừng gây quá nhiều nghiệp chướng

làm gì.

Một tên đầu bịt khăn xanh, thân hình khô vĩ trong đám Thế Y Nhân, tay phe phẩy quạt nan nói lớn:

- Tiểu tử đừng nói nhiều nữa, mau bó tay chịu trói đi thì may ra được bọn ta tha cho toàn mạng!

Hoa Sĩ Kiệt cười:

- Người là kẻ nào mà xác láo đến thế ? Người xem ra cũng chỉ là tên tay sai hạng nhì ba của Thế Y giáo mà thôi, tài cán gì mà hung hăng!

- Người đã từng nghe danh tiếng lừng lẫy của Mê Hồn Pháp Sư chưa? Miền Thanh Hải này không ai không biết, tiểu tử người thật là có mắt không trông. Người chắc dân Trung Nguyên phải không?

Hoa Sĩ Kiệt nghe y nói vài câu nghĩ thầm:” Lấy tên mà suy đoán thì Mê Hồn Pháp sư chắc chắn là chuyên sử dụng tà thuật hại người ta rồi. Không hiểu những tên thuộc hạ đứng kia có phải là một phần tham gia trong tà thuật của gã không? “ Mê Hồn Pháp sư cười lớn khiến chàng cắt ngang dòng suy nghĩ, ngẩng đầu lên nhìn:

- Tiểu tử kia, mau khai rõ danh tính, người lén lút tới đây khi trời chưa sáng là có mục đích gì?

- Lão già khỏi cần hỏi nhiều, ta vô danh vô tính, tới đây là muốn tính sổ với tên đầu sỏ của lũ các người.

Mê Hồn Pháp sư nghe xong buông tiếng cười lớn. Thâm tâm gã thấy vừa buồn cười, vừa thương hại, những cảm giác ấy nhiều hơn là tức giận. Vì lão thấy hai tên đột nhập kia rõ ràng là hai tên nhóc chưa đáng tuổi con lão, thế mà cung cách lại ngông cuồng vô cùng, dám xông vào hang cọp ăn nói hiên ngang. Hoa Sĩ Kiệt nghe tiếng cười khinh thường, tái mặt

thét :

- Lão già người cười cái gì? Người không tin cứ thử tiến tới đi!

Mê Hồn Pháp sư dừng tiếng cười, nói:

- Các người rơi vào Mê Hồn trận pháp từ này giờ vẫn chưa thể thoát ra, vậy mà còn lớn lối đòi vào cả Diêm La trang, thật buồn cười, buồn cười quá, làm sao không buồn cười cho được.

Hoa Sĩ Kiệt và Hà Chí Bình hai người nghe nói đều đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều chung một ý nghĩ:” Chúng ta tới đây đã lâu, nhưng quả thật bọn chúng ở đâu ta không hề hay biết, trước khi bọn chúng tự xuất đầu lộ diện ta tuyệt nhiên không nghĩ đã bị bọn chúng vây quanh.” Hoa Sĩ Kiệt thầm kinh hãi, nói nhỏ:

- Nhãn lực của ta không tệ, vậy mà không thể phát giác ra sự hiện diện của bọn chúng. Không lẽ bọn chúng có thuật tàng hình chăng? Mê Hồn Pháp sư thấy thái độ hoang mang của hai người thì lại buông một tràng cười nữa:

- Hai người thật chẳng khác hai con chuột chạy loanh quanh trong bẫy. Chỉ cần ta phát hiệu lệnh cho Mê Hồn trận phát động thì các người có cánh cũng khó thoát thân.

Ngừng một chút, Mê Hồn Pháp sư tiếp:

- Nghĩ lại ta với hai người cũng không thù không oán gì, ta cho các người một cơ hội...

Hoa Sĩ Kiệt không thềm nghe hết, hừ một tiếng nói:

- Thịnh tình của pháp sư bọn tại hạ xin tâm lĩnh! Tiếc là thanh bảo kiếm trong tay tại hạ đây đã không có mắt mà lại ngông cuồng vô cùng, nếu

Pháp sư máu tẩm độc kiếm rồi thì đừng trách tại hạ không báo trước!

- Ha ha, hai tên nhóc các người đã nói thế, ta cũng không cần khách sáo nữa.

Hà Chí Bình trong dạ hoang mang, truyền âm nhập mật trao đổi với Hoa Sĩ Kiệt:

- Kiệt huynh, ở miền Thanh Hải này quả thật danh tiếng Mê Hồn trận pháp của Mê Hồn Pháp sư vô cùng lợi hại. Hai mươi năm nay chưa từng có ai lọt vào trận mà may mắn thoát ra được cả. Kiệt huynh chớ nên coi thường mới được.

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Vậy đệ nói ta phải làm sao? Bó tay chịu trôi ư?

- Không phải vậy. Nghe người ta đồn rằng Mê Hồn Pháp sư lúc chính lúc tà. Trước kia không hiểu lí do gì lại phải quy phục Huyết Ma giáo, nếu như có thể dựa vào đó...

Ma Nữ Đa Tình Nguyên tác: Dựa Kim Dung Dịch giả: Khuyết Danh

Hai người đang trao đổi thì từ ngoài vòng vây bỗng vang lên tiếng còi quái lạ. Tiếng còi rúc cao vút lên không trung như muốn xé nửa vầng trăng bạc mờ run rẩy trên nền trời xanh sẫm. Tiếng còi lại cũng như khóc như than như quỷ đói kêu gào nơi hoang sơn, thật là kinh dị. Hà Chí Bình nghe tiếng còi thì rùng mình dựng tóc :” Sao tiếng còi này lại đầy oán độc như thế, quả là tà môn.” Mê Hồn Pháp sư lại cất tiếng cười:

- Trận thế đã bắt đầu phát động rồi. Các người khoe tài khoe giỏi nhiều lời, chi bằng thử phá trận pháp này đi.

Hoa Sĩ Kiệt không nói năng gì, rút thanh Thất Độc Thần Kiếm, bắn

người thẳng vào giữa trận pháp. Những tên đại hán đứng im lìm như tượng gỗ này giờ tới lúc này mới động đậy nhấc bước chạy vòng quanh, vây hai người vào giữa kín mít. Càng lúc, bọn chúng càng chạy nhanh, chẳng bao lâu thì khó có thể nhìn rõ ràng từng tên được nữa, và lạ lùng thay, tên nào tên nấy phun ra từ miệng một luồng khói đen. Hà Chí Bình thấy thế bèn nhắc Hoa Sĩ Kiệt:

- Kiệt huynh coi chừng những luồng khói đen đó. Nếu hít phải luồng khói đó, e là dù có cao thủ tới đâu cũng ngã quỵ hôn mê giữa trận liền.

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói khẽ gật đầu thay lời đáp, đoạn quát một tiếng lớn, vận khởi Băng Hồn Công bao bọc thân thể. Từ mắt chàng hai đạo bạch quang chiếu rọi ra, cùng lúc từ miệng hé phun ra một luồng hơi trắng. Cả khoảng không gian chu vi tới bốn trượng vuông bị úp chụp bởi màn kinh lực lạnh toát. Ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay vẫn không ngừng phát ra chiêu Xạ Nguyệt hương vào bọn đại hán nọ. Một tên đại hán ngã gục xuống. Hoa Sĩ Kiệt đắc thủ một chiêu, ngửa cổ cười vang:

- Không trận pháp nào trong thiên hạ lại không có cách phá. Không chừng hôm nay Mê Hồn trận pháp lại bị phá trong tay ta cũng nên. Lão Pháp sư không mau thu hồi trận thế e rằng không kịp.

Lão không đáp, xoắn tóc chống kiếm, tay xoay ngọn phượng trắng bước vào trận. Thật không thể đoán trước được, luồng khói đen tự dưng tập trung lại làm một theo cây phượng, cuộn cuộn phóng tới. Luồng khói trắng của Hoa Sĩ Kiệt cũng không kém ảo diệu, nương theo luồng khói đen mà tiến, và kì lạ thay, luồng khói trắng tới đâu thì khói đen tan mất tới đó. Thanh kiếm lại nhoáng động, từng tiếng kêu thét rợn người vang lên, từng thân từng thân người gục xuống. Hoa Sĩ Kiệt tung hoành trong trận như chỗ không người, chém người như chém chuối, quả là kiêu dũng. Hà Chí Bình lần đầu thấy người thần uy như thế, ngưỡng mộ nhìn không chớp mắt. Mê Hồn pháp sư không thể ngờ Hoa Sĩ Kiệt lại có thể phát ra luồng hơi trắng hoá giải khói đen của mình, kinh ngạc quát lớn:

- Người là ai?

Hoa Sĩ Kiệt nhại lại giọng lão lúc trước, nói:

- Gần đây trên giang hồ khắp nơi đều biết tới một kiếm khách thiếu niên mấy phen náo động Bình Thiên giáo, pháp sư chưa nghe chẳng? Quả là có mắt không trông đó.

Mê Hồn Pháp sư sững sờ hỏi lại:

- Thất Độc Thần Kiếm Khách?

- Một chút hư danh, cũng lọt vào tai Mê Hồn Pháp sư, quả là vinh hạnh.

Hoa Sĩ Kiệt hạ kiếm lùi ra xa một bước nói :

- Tại hạ với lão chưa có hiềm khích, nếu pháp sư bằng lòng thu hồi trận pháp, nói cho tại hạ rõ nơi trú ẩn lão Thù Thiên Sinh, tại hạ hứa chẳng động tới tên đệ tử nào của lão.

Mê Hồn pháp sư rúng động nghĩ thầm:” Tên tiểu tử này quả thật không tầm thường. Nếu đêm nay ta nhượng bộ y thì mộng chinh phục võ lâm Trung Nguyên của ta sau này không phải sẽ gặp trở ngại lớn hay sao.”
Lão nghĩ tới đây thì ánh

mắt nhìn Hoa Sĩ Kiệt thoáng nét sát khí, rồi nhanh chóng ôn hoà trở lại, lão nói:

- Võ công thiếu hiệp thật siêu quần, bản Pháp sư không rõ đã mạo muội vô lễ. Dám mong thiếu hiệp rộng lòng khoan dung.

Dứt lời, gã thủng thẳng bước tới Hoa Sĩ Kiệt, tay đưa lên làm dấu hiệu với thuộc hạ, thế trận lập tức dừng lại. Hoa Sĩ Kiệt thấy lão ta thay đổi thái độ nhanh chóng như thế, lòng không khỏi nghi ngờ, nghĩ thầm:” Lão

Pháp sư này tuy mang danh là kẻ chính tà bất phân, hành động quái dị, song có vẻ là người cao ngạo, võ công lão ta chắc hẳn cũng không tệ, lão ta nhanh chóng đổi ý như thế e là không phải thật lòng.” Chàng một mặt lưu tâm đề phòng, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, tươi cười nói:

- Lão pháp sư quá lời rồi! Không đánh nhau không quen nhau.Được tiếp chiêu với lão pháp sư thật là may mắn đối với tai hạ.

- Hay lắm! Thiếu hiệp cao hứng như thế thật khiến lão phu vui mừng.

Thấy vẻ hoan hỉ của lão như thế, Hoa Sĩ Kiệt trong khoảnh khắc bất cẩn không chú ý. Thốt nhiên thấy mắt hoa đầu váng, chàng mới hay rằng mình đã trúng kế mất rồi. Thu hết sức tàn, chàng phóng song chưởng tới trước, thẳng vào Mê Hồn Pháp sư. Tiếc là chưởng phóng tới nửa chừng thì kiệt lực, bước chân không vững, ngã nhào xuống đất.

- Tiểu tử ngông cuồng, người chết đi!

Lão đưa tay xuất ra một ngọn trảo phủ cuống đầu chàng. Bất ngờ, một tiếng thét vang lên như sấm động, một ngọn trảo khổng lồ như núi chụp xuống người lão. Mê Hồn Pháp sư chẳng dám coi thường, thu trảo tràn mình sang một bên tránh né. Vừa kịp định thần, ngọn trảo thứ hai đã ào ạt xô tới. Lão cười ghê rợn :

- Thì ra tiểu tử này cũng biết Mai Hoa Trảo.

Miệng chưa dứt lời, lão đã nhanh như chớp, nghiêng người tránh thế trảo thứ hai của Hà Chí Bình, đồng thời tiến tới gần hơn. Quá khinh thường chàng trai trẻ tuổi, đáng lẽ nên bước nghiêng đi hai bước, lão chỉ bước chéo sang bên có hơn bước. Vai phải của lão bị trảo phong của Hà Chí Bình sượt qua, rách một đường rướm máu, chiếc áo ngoài bị rách để lộ ra thân mình đen đúa. Lão quát:

- Tiểu tử, người là ai?

Lão xoay mình xông tới tung ra một đòn chớp nhoáng, trảo phải vút tới, tấn công trực diện. Hà Chí Bình không có kinh nghiệm đối địch cho lắm, thấy lão tấn công lúng túng chẳng biết phải tránh né đối phó ra sao, loay hoay thế nào, soạt một cái, tấm khăn bao mặt đã nằm trong tay Mê Hồn Pháp sư rồi. Lão vừa thấy dung mạo chàng thì ồ lên một tiếng, hỏi:

- Người chính là con trai Hà Tuấn Siêu?

- Phải thì sao?

- Huyết Ma giáo chủ sai người truy lùng người khắp nơi! Không dè người lại tự chui đầu vào lưới, chịu làm vật cho ta lập công.

Hà Chí Bình cũng tự biết sức mình khó chống lại lão, nhưng không hiểu sao chàng chẳng cảm thấy chút sợ hãi nào, ngẩng mặt nói:

- Trước kia cha ta với người ân nặng như núi, không ngờ người lại phụ nghĩa vong ơn. Bản thiếu gia ta hôm nay có bỏ mạng trong tay người cũng quyết làm ma theo người đòi nợ suốt đời!

Dứt lời, chàng xông thẳng vào lão, thế công thật ngây ngô, liều lĩnh không thể tả. Chiêu thế đó nguyên là Mai Hoa trảo, nhưng trong lúc giận dữ nên kinh lực mạnh mẽ vô cùng, cứ từng đợt ào ào xông tới. Mê Hồn Pháp sư chẳng dám coi thường kẻ liều thân, thối lui mấy bước, ai dè đập ngay phải thân mình Hoa Sĩ Kiệt phía sau. Hoa Sĩ Kiệt đang nửa tỉnh nửa mê, phải cái đập đau điếng của lão tự dưng tỉnh, rên lên một tiếng. Mê Hồn Pháp sư thấy chàng đã trúng thuốc mê của lão, vậy mà tỉnh lại nhanh chóng như thế thì rất đổi ngạc nhiên. Quay sang, Hà Chí Bình lại đã lao tới rồi. Lão giận dữ muốn giải quyết cho xong, cấp tốc vút ra một chưởng, đồng thời mượn lực xoay người ra, đáp ngược trở lại trận. Hà Chí Bình vẫn điên cuồng bám theo. Nhưng Mê Hồn trận đã phát động trở lại, khói đen mù mịt, Hà Chí Bình trúng phải một luồng khói đen, lập tức mê đi, ngã xuống đất. Mê Hồn Pháp sư cười một tiếng, nói một mình:

- Tường tiểu tử này có gì ghê gớm, thì ra cũng phường bị thịt mà thôi.

Lão tiến tới gần Hà Chí Bình, ánh mắt lộ rõ vẻ tàn ác:

- Tiểu tử thối người vừa rồi dám quét ta một trảo, ta sẽ từ từ hành hạ người cho sống không được, chết không xong, khiến người mất đi tri giác, làm một con chó điên khùng mới nghe!

Lão đưa tay toan điểm huyết đạo trên thân thể Hà Chí Bình, nhưng một luồng nội kinh phóng thẳng tới cườm tay lão. Bàn tay tê rần, xuôi lơ rớt xuống. Lão kinh hoảng nhìn lên, thấy kẻ phóng chỉ chính không ai khác là Hoa Sĩ Kiệt:

- Làm sao, làm sao..người...yêu pháp...

Nguyên do thuốc mê của lão rất nặng, kẻ nào trúng phải trừ phi có thuốc giải, còn không thì sau mấy canh giờ mới có thể tỉnh lại. Vừa rồi lão thấy Hoa Sĩ Kiệt rên một tiếng đã hơi e ngại, song cũng không nghĩ chàng có thể tỉnh lại nhanh như thế. Hoa Sĩ Kiệt gầm lên:

- Ném một kiếm của ta đi!

Ánh kiếm loang loáng phát ra, chiêu Đồ Giao tiếp theo Xạ Nguyệt phóng tới ào ào như lốc cuộn. Mê Hồn Pháp sư thấy thuốc mê vô tác dụng, tinh thần hoang mang, lại thấy ánh kiếm của Hoa Sĩ Kiệt loang loáng tiến tới vây phủ thân mình thì tránh né vụng về, miệng lâm râm khẩn vái chi đó, tay phượng phất lia lịa. Đám đại hán ở ngoài đột nhiên bổ tới Hoa Sĩ Kiệt như thú hoang xông cui. Hoa Sĩ Kiệt không nao núng, quét nhanh thanh kiếm, máu tươi đỏ cả khoảng đất nơi chàng đứng, còn tiếng rú thì trần ngập cả không gian rộng lớn. Mê Hồn Pháp sư nhân lúc chàng đối phó với bọn đại hán, nhảy tuốt ra xa. Đúng lúc ấy, bao nhiêu đèn đuốc trong trang viện chợt bừng sáng. Trên ngôi lầu cao –bây giờ không phải là nơi duy nhất sáng đèn nữa- vọng ra tiếng nói, vẻ mệnh lệnh uy quyền:

-Mê Hồn Pháp sư, để y vào đi!

Mê Hồn Pháp sư nghe nói thì mừng như chết đi sống lại, phi thân thẳng lên lầu. Hoa Sĩ Kiệt vác kiếm đuổi theo, quát lớn:

- Người chạy đi đâu?Đỡ chỉ của ta!

Ngón giữa tay phải của chàng nhanh như chớp chĩa vào lưng Mê Hồn Pháp sư. Lão đang chạy trốn chết, chỉ thấy kinh lực từ sau dội tới, quay lại toan đỡ, nhưng chưa kịp nhấc tay lên đã bị Thiên Cơ chỉ của Hoa Sĩ Kiệt điểm trúng hậu tâm. Hoa Sĩ Kiệt không thèm đếm xỉa tới nữa, xốc Hà Chí Bình kẹp vào nách, đoạn tung mình phóng tới căn phòng kì bí nọ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Náo động diêm la trang

Vừa đặt chân vào trong phòng, Hoa Sĩ Kiệt đã khựng bước. Cảnh tượng bên trong căn phòng đó quả là không thể tưởng tượng ra được. Chính giữa gian lầu một bàn tiệc ê hề bày đặt. Quanh bàn lại có vô số những người sắc phục đủ thể loại yến ẩm vui cười. Dọc hai bên bàn tiệc lại có thêm một bày con gái nhan sắc người nào người nấy rạng rỡ ngời ngời, y phục diêm dúa, vóc dáng yêu kiều, cử chỉ lơ lả. Những thân mình bốc lửa dục tình in bóng trong những con mắt đàn ông trong lầu. Những gò bồng đảo tròn trịa, những tấm eo thon uốn éo theo tiếng nhạc trữ tình, thật khiến người ta nổi dậy tà niệm. Hoa Sĩ Kiệt thoáng bối rối, chàng trấn tĩnh lấy lại tinh thần, nhìn kỹ những thực khách trang phục đủ kiểu bên bàn tiệc. Ngồi ghế chủ tọa là một gã mặc hoàng bào, ánh mắt loé ngời, uy vũ phát tiết từ dáng vẻ oai phong đường bệ. Tay lão đang nâng cao li rượu, mặt ngửa lên cười to, dường như không biết tới sự có mặt của Hoa Sĩ Kiệt. Ngồi cách đó không xa, là một tên gương mặt chẳng xa lạ, chàng bất giác giật mình- chính là Phó Giáo chủ Huyết Ma Thù Thiên Sinh. Lão này cũng đang nốc rượu như nước lã, vẻ khoái trá hiện lên nét mặt, chẳng thèm ngó tới chàng một lần. Nhìn lại những người kia đề như thế cả. Hoa Sĩ Kiệt thoáng thấy kẻ thù trước mắt thì máu trong người như sôi lên, vội đặt Hà Chí Bình xuống góc tường gần đó, toan tuốt kiểm xông lên, chẳng đợi suy nghĩ tìm ra lí do thái độ kì lạ của bọn người đó. Đúng lúc ấy, tự dưng tiếng nhạc réo rắt lạ thường từ trên khoảng không vọng xuống. Chàng ngược mắt nhìn lên, trong ánh sáng mờ mờ không hiểu có vật gì đó rộng chừng trượng, dày khoảng tròn. Trên bục có một nữ lang áo trắng và một nữ lang áo xanh. Nữ lang áo trắng dường như là chủ của nàng kia vì dáng vẻ của nữ lang áo trắng rất ung dung tự tại, nàng kia lại đang với tay điều khiển một sợi dây màu bạc óng ánh- có lẽ đó là sợi dây điều khiển cho chiếc bục. Hai nàng đứng trên bục từ từ đáp xuống, tà áo phất phới trong sương mai, trông chẳng khác tiên nữ hạ

phàm, thoát tục khác thường. Người mặc kim bào thấy hai người đáp xuống tới nơi thì đứng lên vòng tay miệng cười to nói:

- Tổng giáo chủ quang lâm tộ trang, thật là vạn hạnh!

Hoa Sĩ Kiệt nghe mấy tiếng Tổng giáo chủ...thì rúng động trong lòng, nhìn vào mặt hai người con gái nọ, thấy rất rõ ràng. Nữ lang áo trắng quả là Xà Hà Tiên tử Tổng Lệ Lệ giáo chủ của Bình Thiên giáo, còn thiếu nữ áo xanh đi theo chính là Tạ Trinh Trinh. Xà Hà Tiên Tử bước xuống bực, đưa mắt liếc nhanh một lượt. Lúc đó Hoa Sĩ Kiệt vẫn còn che mặt, nên Xà Hà Tiên tử có nhìn qua chàng song cũng không nhận ra được. Dừng mắt nơi lão mặc kim bào nọ, Xà Hà tiên tử vừa cười vừa bước tới nói:

- Được Lưu Giáo chủ mời tới đây dự yến, ta chẳng ngại đường xa từ Thế Hà Cốc tới đây ngay, ai ngờ vẫn muộn một chút, thật phiền các vị phải đợi lâu!

Miệng nói chân bước thoăn thoắt, thoáng tới đã tới giữa bàn tiệc. Bao nhiêu vao thủ đều đứng lên chào ngó ý cung kính, khúc ca vũ im bật, bọn con gái cũng không xông xáo gì nữa. Hai tên nô dịch chẳng chờ ra lệnh, nhanh nhẩu bước ra bên cái bực, nhổ ra một chiếc nút hình trụ nơi góc bực. Có tiếng hơi thoát ra, chiếc bực dần xẹp xuống thành một lớp mỏng. Thì ra chiếc bực ấy chẳng qua là túi da được bơm đầy một loại khí đặc biệt, bên trên có mui vải che nắng, hứng gió, lại kiêm thêm việc nâng chiếc bực lên. Sợi dây bạc kia được nối với chiếc cột dính vào mui vải, dùng làm phương tiện điều khiển phương hướng cho quả cầu khi đang ở trên cao. Từng ấy thứ thứ nào cũng tỉ mỉ hoàn hảo, người sáng chế ra nó chắc chắn phải là tay cơ trí tuyệt vời. Lúc đó, cả hai tên lại hè nhau cuốn chiếc bực xẹp hơi ấy khiêng tuốt vào trong. Miêu tả ra thì thấy lâu, thật ra hai tên này làm việc rất nhanh chóng. Lúc mà Xà Hà tiên tử nói xong mấy câu khách sáo với lão kim bào xong quay ra thì hai tên đã làm xong việc rồi. Hoa Sĩ Kiệt đang định hành động, thấy sự việc bất ngờ xảy ra không dám manh động nữa, muốn quan sát thêm tình hình rồi mới quyết định. Xà Hà Tiên tử chào hỏi mọi người một lượt xong thì ngồi vào chiếc

ghế trống-hình như để dành riêng cho bà, còn tên mặc kim bào cũng ngồi lại vào vị trí chủ tọa, nét mặt trông rất hí hửng hân hoan. Bên trong hậu lâu bước ra hai thiếu nữ mặc cung trang, châm rượu khắp một vòng quanh bàn. Làm xong thì hai nàng, mỗi nàng lui sang một bên đứng chấp tay chờ sai bảo. Lão già kim bào nâng chung rượu trên tay, trịnh trọng nói:

- Tổng giáo chủ, từ lâu đã nghe danh giáo chủ võ công tuyệt luân khắp Trung Nguyên, tài mạo vẹn toàn, bản giáo chủ trong lòng ngưỡng mộ vô cùng.

Xà Hà tiên tử khiêm nhượng đáp lại:

- Chẳng dám! Lưu giáo chủ oai trấn Thahnh Hải, võ công siêu quần, bản giáo chủ cũng đã muốn bái viếng từ lâu, nhưng núi sông cách trở không thể toại nguyện.

Lão Lưu cười lớn nói:

- Tổng giáo chủ quá khen, quá khen! Nghe nói Tổng giáo chủ ngàn dặm xa giá tới đây cũng vì muốn tìm chiếc chìa khoá ngọc thất lạc ở Thê Hà Cốc phải chăng?

Xà Hà tiên tử sắc mặt thoáng thay đổi, nhưng ngay lập tức trở lại như không, nói:

- Đúng vậy! Vật ấy là di vật của vong phu bản nhân lưu lại, cũng không rõ có ích lợi chi!

Hoa Sĩ Kiệt nghe lời nói thì lòng hận dâng cao, nghĩ thầm:” Dâm phụ lươn lẹo đáng ghét! “ Lão Lưu đằng hắng hai tiếng, tỏ vẻ lời nói sắp tới của lão rất nghiêm chỉnh:

- Chiếc chìa khoá ngọc ấy mấy năm trước đây trong một dịp tình cờ đã

lọt vào tay bản phó giáo chủ Thù Thiên Sinh. Nếu quả là di vật của tiên phu Tống giáo chủ, dĩ nhiên Tống giáo chủ có quyền thu hồi lại. Song...

Lão ta nhẹ tay vuốt chòm râu, bỏ lửng vâu nói giữa chừng. Ai nấy nghe nói đều nín lặng. Hoa Sĩ Kiệt nhủ thầm:” Chiếc chìa khoá ngọc quả đã rơi vào tay Thù Thiên Sinh rồi sao?” Chàng nín lặng chờ xem tiếp. Xà Hà tiên tử khẽ nhếch môi cười nói:

- Nếu Lưu giáo chủ khẳng khái trao đổi chiếc chìa khoá ngọc lại cho bản giáo chủ thì bản giáo chủ cảm kích vô cùng. Nhưng theo lời Lưu giáo chủ nói, phải chăng là có kèm theo điều kiện gì ?

Lão Lưu cười lớn :

- Tống giáo chủ quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh! Bản giáo chủ chẳng qua muốn nhờ Tống giáo chủ giúp cho một việc nhỏ mà thôi. Chẳng hay Tống giáo chủ có đồng ý không?

- Xin giáo chủ cứ nói.

- Lão Lưu vụt đứng dậy, trịnh trọng:

- Bản giáo chủ từ lâu đã ngưỡng mộ thanh sơn cẩm tú đất Trung Nguyên, chỉ muốn có cơ hội chu du một chuyến. Ngặt nỗi giới võ lâm Trung Nguyên dường như rất bài ngoại nên chuyến du lãm Trung Nguyên lần này, chỉ mong Tống giáo chủ lấy uy danh trùm khắp mà giới thiệu với quần hào Trung Nguyên, kẻ nào có ý đồ xấu nhờ giáo chủ ra tay can thiệp!

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong chửi thầm trong dạ:” Lão già này tham vọng không nhỏ, nào phải y du lãm cái gì, có mà muốn thôn tính võ lâm Trung Nguyên thì có!” Xà Hà tiên tử cười khanh khách nói:

- Tưởng việc gì to tát chứ...Thật ra Lưu giáo chủ võ công tuyệt thế. Nhân

vật võ lâm tuy đông đảo nhưng chỉ là hư danh thôi, giáo chủ không cần bận tâm.

Hoa Sĩ Kiệt lại nghĩ:” Dâm phụ, thấy lợi thì sáng mắt, đem cả đất đai tổ tiên cho địch.” Lão Lưu kia lại cười to:

- Vậy là Tổng giáo chủ đã chấp nhận điều kiện này rồi. Vẫn còn một điều kiện thứ hai nữa. Võ lâm Trung Nguyên gần đây xuất hiện một tên kiếm khách trẻ tuổi tài nghệ xuất chúng, uy vũ vang dội giang hồ tự xưng là Thất Độc Thần Kiếm Khách. Nếu như bắt sống được y thì sự chinh phục Trung Nguyên dễ như lấy đồ trong túi...

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói mừng thầm:” Y nói như thế tức là vừa rồi chưa nghe được cuộc đối thoại giữa Mê Hồn pháp sư và ta, cũng có nghĩa là lão không biết ta có mặt ở đây, thế không phải là ta đã chiếm phần tiện nghi sao?” Xà Hà tiên tử nói:

- Quả thật có tên kiếm khách Thất Độc Thần Kiếm ấy, nhưng thật ra tài nghệ y không tới nỗi cao siêu như giang hồ đồn đại đâu, Lưu giáo chủ hà tất phải bận tâm!

Lão Lưu lắc đầu:

- Tổng giáo chủ hình như hơi coi thường Thất Độc Thần Kiếm Khách quá! Bản giáo chủ định nhờ giáo chủ góp sức trừ khử tên kiếm khách đó!

- Xà Hà tiên tử trầm ngâm đáp:

- Thất Độc Kiếm Khách hiện đang ở Trung Nguyên, tên đó với bản giáo chủ cũng có món nợ chưa giải quyết, sau này nếu có gặp y bản giáo chủ chẳng đợi Lưu giáo chủ yêu cầu cũng nhất định sẽ cùng Lưu giáo chủ trừ khử y, có điều Lưu giáo chủ hãy giao y nguyên vẹn cho ta để ta xử trí!

- Được lắm! Quân tử một lời đã nói, bốn ngựa khó theo! Tổng giáo chủ

đã nói thế thì bản giáo chủ cũng không dám không tuân, nhưng Tống giáo chủ chớ nên giúp y hay tha mạng cho y!

Lão Lưu quay sang phía bọn nô tỳ ra lệnh:

- Các người gọi Kiều Nô đến đây giúp các vị khách mua vui đi!

Tiếng nhạc lập tức vang lên réo rắt, trên trần nhà cao thành linh có tiếng ken két, liền đó hiện ra một lỗ hồng. Từ đó thò xuống một chiếc thang dây, một thiếu nữ nhan sắc tuyệt mỹ, chẳng khác thần tiên thủng thủng bước xuống. Chiếc áo ngũ sắc mỏng mảnh ôm lấy thân hình thiếu nữ lồ lộ những đường cong tuyệt mỹ. Hàng mấy mươi cặp mắt đều đổ dồn vào thân hình nàng nọ, thèm khát ước ao. Hoa Sĩ Kiệt nhủ thầm:: Nàng này chắc hẳn là Kiều Nô. Không ngờ nơi miền Thanh Hải này cũng có người con gái xinh xắn như thế. Dẫu không quốc sắc thiên hương nhưng cũng đủ khiến cho không ít gã đàn ông say đắm” Thiếu nữ vừa đặt chân xuống sàn, chiếc thang dây liền kéo lên, lỗ hồng trên trần cũng lập tức bít lại không còn dấu vết. Tiếng nhạc lại càng réo rắt mê mẩn lòng người. Thiếu nữ vung tay lên, bàn tay như cánh hoa xinh, cúi chào một lượt, mỉm cười nói:

- Nô tì hát múa chẳng ra gì, dám mong chư vị thương tình nghe xong đừng chê cười.

Nụ cười tình tứ từ đôi môi hoa đào, thêm giọng nói thỏ thẻ như chim oanh hót sáng mai, ánh mắt lẳng lơ quyến rũ. Tự nhiên Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy tà ý trỗi dậy, trong lòng như có lửa cháy, chỉ muốn nhào tới ôm chặt lấy nàng kia mà thôi. Chàng lắc mạnh đầu xua đi những ý nghĩ đen tối. Nhìn lại, hình như tất cả quan khách trên bàn tiệc đều mê mẩn ngây ngất, tới nữ nhi như Xà Hà Tiên tử cũng nao nao trong dạ. Ánh mắt giai nhân quét ngang gương mặt chàng, cũng may chàng đã che khăn, nếu không chắc hẳn mỹ nhân sẽ thấy mặt chàng đỏ bừng rồi. Hoa Sĩ Kiệt mắt chạm mắt giai nhân, trong lòng rúng động, một cảm giác kì lạ chưa từng thấy dâng trào.” Thiếu nữ này dung mạo so với những nàng con gái ta gặp thì

chưa hẳn là trội hơn, nhưng sao lại có sức thu hút đến thế, đôi mắt nàng như có ma lực khiến người ta khó cưỡng nổi sự say mê.” Giọng ca giai nhân cất lên khiến Hoa Sĩ Kiệt tự dưng không còn nghĩ được gì nữa, thả hồn theo âm thanh kì diệu ấy. Bài hát là một khúc ca trữ tình ca ngợi tình yêu nam nữ, thanh âm trong vút của nàng quyện với tiếng nhạc mê li, càng khiến Hoa Sĩ Kiệt trong lòng mê đắm. Chàng chẳng để ý tới bốn chiếc đỉnh đặt bốn góc phòng đang từ từ cuộn dâng những cuộn khói trầm là lạ. Đầu óc choáng váng, trong tâm trí dồn dập những hình ảnh khơi gợi mê luyến, chàng hiểu rằng đã có chuyện khác thường xảy ra rồi bèn nhắm mắt định thần, cố tĩnh trí lại. Nhưng tiếng ca vẫn lẫn quất, càng lúc càng rõ ràng hơn, mùi hương lạ thường vẫn càng lúc càng nồng nặc. Tiếng hát bỗng chốc như ngay trước mặt chàng. Hoa Sĩ Kiệt mở choàng mắt, cảnh tượng trước mắt khiến chàng suýt chút nữa thì kêu a lên một tiếng vì quá kinh ngạc. Giai nhân tuyệt thế kia chẳng rõ từ khi nào đã tiến tới trước mặt chàng, tấm y phục mỏng mảnh khoác trên người nàng đã rơi xuống tới ngực. Ánh mắt Hoa Sĩ Kiệt một cách vô thức cứ như dính chặt vào nơi làn xiêm y giáp với làn da mịn. Bất gặp ánh mắt chàng, giai nhân mỉm cười mặc kệ cho tấm áo rớt xuống, đôi nhũ hoa, rồi cả khoảng bụng trắng muốt, rồi tới chiếc rốn xinh xinh, và tới...tấm thân ngà ngọc mỹ nữ lộ ra tới đâu, ánh mắt thất thần của Hoa Sĩ Kiệt dán chặt tới đó. Tới khi thân thể loã lồ của nàng ta lồ lộ trước mắt Hoa Sĩ Kiệt như một bức tượng ngọc với những đường nét tròn trịa hoàn mỹ thì trong lòng chàng cũng cuộn sóng đục tình, máu trong người như khô cạn bởi lửa đục thiêu đốt, tay, chân, môi đều khô cháy, mắt rưng rục niềm khao khát cực độ. Hoa Sĩ Kiệt vùng lao đến... Cũng may Hoa Sĩ Kiệt công lực thâm hậu, đúng lúc thú tính nổi dậy vẫn còn khả năng kìm hãm lại được. Trong chàng vẫn còn những suy nghĩ khó khăn lắm mới chen qua nổi lớp sương mù :” Xem ra ta đã trúng độc rồi, nhưng tại sao bọn chúng vẫn không hề gì? Đúng rồi, trong rượu và thức ăn có lẽ có chứa chất giải độc của loại hương khiêu dâm này...Ta...Không lẽ ta đã bị theo dõi, bọn chúng đã biết ta là ai rồi chẳng?...” Chàng thử vận khí, nhưng không ngờ công lực đã tiêu tán gần hết. Chàng điếng người, đầu óc quay cuồng, không sao có nổi một ý nghĩ nào nữa. Toàn thân dần dần mềm nhũn, tứ chi không còn điều khiển nổi nữa. Giai nhân lúc này như

một con người cổ xưa, trần truồng áp sát thân mình vào người chàng, bờ môi kề sát môi má chàng mời mọc, chờ đợi. Hoa Sĩ Kiệt lúc này thần trí đã không còn tỉnh táo, phiêu diêu trong chốn xa xăm, lửa dục lại bùng bùng bốc cháy, nhưng tay chân vô lực, không thể vòng tay mà ôm lấy nàng được. Lão kim bào thành linh quát to:

- Kiêu Nô, người không cần kéo dài thời gian nữa. Ta thường gả đó cho người đó, mang y vào hậu phòng đêm nay từ từ thưởng thức đi!

Hoa Sĩ Kiệt lúc này chỉ còn là cái xác không hồn, thân mình mềm rũ vì lửa dục, đôi mắt mơ màng nhắm khê, tận hưởng cảm giác mơn man của làn da mỹ nữ mát lạnh ve vuốt thân mình...Xà Hà tiên tử này giờ không quan tâm tới bất kì kẻ nào trong phòng, nay thoáng thấy thân mình chàng trai này có nét rất quen thuộc, vội quay ra nói:

- Khoan đã! Tên này dùng vải đen che mặt, tất không phải kẻ vô danh nên mới sợ người ta nhận mặt. Để bản giáo chủ coi hãn là ai!

Không đợi Huyết Ma Giáo chủ thuận tình, Xà Hà tiên tử khoát tay một cái, tấm khăn che mặt trên mặt Hoa Sĩ Kiệt rớt xuống đất. Hành động của bà rất lạnh lẽ, không ai kịp có ý kiến gì, về phần Hoa Sĩ Kiệt, lúc ấy đã mê man, mặc tình người ta làm gì thì làm. Xà Hà tiên tử tuy đã chuẩn bị trước, nhưng khi gương mặt Hoa Sĩ Kiệt lộ ra, bà vẫn không tránh khỏi sửng sốt:

- Là người...

Lão Lưu cười ha hả nói:

- Đúng vậy, chính là Thất Độc Thần Kiếm Khách Hoa Sĩ Kiệt! Tổng giáo chủ, có phải giáo chủ vừa nói khi gặp mặt y sẽ giúp bản giáo chủ tiêu diệt y ngay lập tức, phải vậy chăng?

- Nhưng...nhưng mà...

Lão ta thấy thái độ lưỡng lự của Xà Hà tiên tử, nhếch mép cười rồi lôi trong túi áo ra một chiếc chìa khoá bằng ngọc, dài độ hơn tấc, trịnh trọng đưa lên đặt trong lòng bàn tay nói:

- Chiếc chìa khoá ngọc mà Tổng giáo chủ đang tìm kiếm đang ở đây! Nếu như giáo chủ giữ lời hứa thì chúng tôi lập tức hai tay dâng lên trao cho giáo chủ! Huống hồ... Không phải giáo chủ cũng nói có món nợ chưa trả với y hay sao? Đây là dịp để trả hận đó!

Xà Hà tiên tử nhất thời không biết quyết định ra sao. Thâm tâm, bà rất hận Hoa Sĩ Kiệt, nhưng dù gì, dòng máu đang chảy trong người Hoa Sĩ Kiệt cũng do bà san sẻ sang, làm sao có thể một khắc uất hận mà dứt tình? Thấy con trai bị trúng độc, bà thấy trong lòng không nở, tình mẫu tử thường nhật nguội lạnh, hiện giờ lại dâng tràn. Lão Lưu nhìn qua sắc mặt Xà Hà tiên tử thì cũng đoán biết được tâm trạng của bà, lão liền nói:

- Kiều Nô, đưa tên khốn đó tới Kỳ Hình Đường. Dùng hình phạt tối độc “Đông Thi “ của bản giáo hành hình hẵn cho ta!

Xà Hà tiên tử sắc mặt tái mét, Tạ Trinh Trinh cũng không nén nổi, toan liều lĩnh ra tay luôn. Bất ngờ, ngoài cửa nghe có tiếng leng keng lóc cóc vọng vào. Tất cả mọi người bên trong đều ngạc nhiên nhướng mắt nhìn ra. Trong ánh sáng mờ mờ, một lão thầy bói đang tiến tới, tay gõ khoan nhặt mời khách, thật chẳng khác gì ngoài đường cả. Lão thầy bói này nón tơi che nửa mặt, chiếc áo xanh phong trần te tua vá vúi khắp nơi. Trông lão dơ dáy hẳn thù khác thường. Lão Lưu giận dữ quát:

- Tên thầy bói vô phép, ai cho ngươi vào đây?

Lão thầy bói lúc này đã bước qua bậc cửa, nói:

- Trên giang hồ hay chốn đế đô, nơi nào không có bước chân của kẻ hèn này?

Tiểu nhân chuyên bói theo khoa độn của Văn Vương, linh ứng như thần, có thể biết rõ quá khứ, vị lai. Tiên sinh, ngài bói một quẻ mở hàng chứ, tiểu nhân chỉ tính nửa giá thôi!

Lão Lưu xua tay:

- Nhiều chuyện, rút mau!

Lão thầy bói vẫn cười hề hề nói:

- Tiên sinh chớ nổi giận hại sức khoẻ, cũng đừng xem thường kẻ hèn này. Tuy tiểu nhân làm nghề bói toán sinh nhai, nhưng không giống như những kẻ làm nghề bói toán thông thường khác, chỉ người hợp ý mới coi bói cho mà thôi.

Lão Lưu thoáng nghi ngờ hỏi;

- Người là ai?

- Kẻ hèn này chỉ là tên thầy bói tầm thường. Tiểu nhân lưu lạc đã lâu, cũng quên mất tên tuổi mình rồi.

Lão Lưu nhủ thầm;” Lão thầy bói này có thể vượt qua cửa, vào tới tận đây mà không ai phát hiện, hiển nhiên là kẻ không tầm thường! Tất là một cao thủ trên võ lâm”

- Người tới đây nhằm mục đích gì?

Lão thầy bói cười nhẹ đáp:

- Cứu giáo chủ! Cũng là để thỉnh cầu giáo chủ một việc!

- Cứu ta? Ha ha..Hoang đường! Bản giáo chủ ẩn thân nơi Diêm La trang

này, xung quanh không ít kẻ canh gác, ai có thể hại ta đây?

- Giáo chủ, kẻ hèn này võ công không ra sao cũng có thể yên ổn vào được tới đây. Giáo chủ nên nhớ: trời còn mưa gió không báo trước được, người trách sao khỏi cơn bất trắc” Nếu hôm nay giáo chủ không chịu nghe lời khuyên của kẻ hèn này e khó tránh hoạ kiếp...

Lão Lưu cười nhạt:

- Bản giáo chủ xưa nay không ưa chuyện dị đoan, nhưng người đã nói thế, bản giáo chủ cũng có hứng thú nghe thử người làm cách nào khiến ta tránh khỏi hoạ kiếp đây?

Lão thầy bói ung dung đáp:

- Nhìn khí sắc của giáo chủ thì tai nạn hung hiểm sẽ xảy ra nay mai thôi. Nhưng có một cách có thể cứu vãn được tai nạn kia cho thì chủ! Việc ấy...

- Việc ấy thế nào?

Lão thầy bói cười:

- Giáo chủ cứ thử đọc một chữ, tại hạ sẽ chiết tự mà đoán biết được ngay! Lão Lưu thuận mắt liếc sang Hoa Sĩ Kiệt vẫn đang mê man trên tay giai nhân, nói;

- Tróc! (bắt)

Lão tướng số mắt lim dim hướng về Hoa Sĩ Kiệt, lăm lăm trong miệng mấy lượt chữ “tróc”, rồi gật đầu mỉm cười nói:

- Hay! Phản nghĩa của từ “tróc” là “phóng” (thả). Phóng sinh là thiện tâm, tha người có thể thoát khỏi tai ương. Oán thì nên giải không nên

kết. Thiện ác thật ra cách nhau một sợi tơ...

Lão Lưu hừ một tiếng:

- Tha ai đây?

Lão thầy bói thủng thẳng:

- Tha người mà giáo chủ mới vừa bắt!

Lão vừa dứt lời, tất cả những người có mặt nơi lầu đều kinh ngạc, bao nhiêu cặp

mắt chong chong vào lão.

- Thật ra người là ai? Muốn xen vào việc của bản giáo chủ?

Lão thầy bói vẫn bình thản:

- Nếu giáo chủ không tin lời kẻ hèn này e hoạ lớn khó tránh.

Lão ta dứt lời thì dần tiến tới gần Hoa Sĩ Kiệt. Thù Thiên Sinh thấy sự việc không ổn, tuốt kiếm đứng phắt lên quát:

- Lưỡi kiếm trong tay lão phu may ra có thể tin lời người đó, thử hỏi nó đi!

Cùng lúc, lưỡi kiếm khua thành một vòng, bạch quang tua tủa chiếu thẳng vào lão thầy bói. Với công lực của Thù Thiên Sinh, mọi người đều tin là lão thầy bói nọ ắt hẳn khó tránh khỏi mất mạng, chí ít cũng phải trọng thương, nhưng không kẻ nào thèm ra tay ngăn cản. Nhưng sự việc thật ngoài sự liệu những kẻ bàng quan. Lão thầy bói chỉ phất nhẹ ống tay áo, thanh kiếm của Thù Thiên Sinh bị một sức mạnh vô hình đẩy bật trở lại, lão thầy bói thì chẳng hề hấn gì, tiếp tục tiến tới. Lão thầy bói bề

ngoài không có gì đặc biệt nhưng công lực lại phi phàm đến vậy, chuyện này quả thật không ai có thể ngờ được. Lão Lưu quát to:

- Lão già kia, thực ra ngươi muốn gì?

Lão thầy bói khẽ quay đầu lại nói:

- Kẻ hèn này lúc đi ngang qua quý trang có gặp một người bạn cũ, nhờ kẻ hèn này thay y cứu vị thiếu hiệp này. Khi này kẻ hèn này muốn giáo chủ phóng thích một người, chính là thiếu hiệp đây!

Lão Lưu hỏi:

- Bạn cũ của ngươi là ai? Tại sao y không vào đây mà phải nhờ ngươi ra tay?

- Y không muốn vào, cũng không muốn gây chuyện xung đột cùng giáo chủ.

Nếu như giáo chủ cố chấp chẳng tha thiếu hiệp đây tất khó tránh một trường sát kiếp, đại nạn cũng do đấy mà ra. Lão Lưu cười lạnh:

- Lão thầy bói khốn đừng dùng lời đe dọa ta làm chi. Nơi Thanh Hải này trừ hai vị cốc chủ của nhị cốc ra, ai có thể tiếp chiêu với bản giáo chủ vài hiệp?

- Giáo chủ không tin lời kẻ hèn này, nhất quyết cùng cố nhân kẻ hèn này quyết đấu một trận chẳng?

- Không những thế, ta tiễn ngươi lẫn tên bạn ngươi xuống địa phủ gặp Diêm Vương một lượt nữa kia!

Dứt lời, lão chéo nhanh tay ra sau, nhấn khẽ vào một chiếc chốt tròn sau lưng ghế mình ngồi. “Ầm”. Cửa lầu thành linh đóng chặt lại. Lão thầy

bói chẳng may may bói rồi, vẫn ung dung như thường:

- Kẻ hèn này tự đến được thì cũng tự đi được! Vài cánh cửa của giáo chủ ngăn nổi tại hạ ư?

Lão Lưu không nói không rằng, đập bàn quát:

- Hộ pháp đâu!

- Ti chức đợi lệnh!

Trở tay vào lão thầy bói, lão Lưu quát:

- Bắt lấy tên thầy bói ngông cuồng ấy cho ta!

Bốn tên Hộ pháp cung kính tuân lệnh, liền đồng loạt rút khí giới, vây xung quanh lão thầy bói. Quét mắt nhìn bốn tên một lượt, lão thầy bói cười nhạt:

- Lũ các người thật ngốc nghếch! Tới nạp mạng thay cho giáo chủ các người chẳng?

Một tên, dáng là thủ lĩnh của bốn tên đó đáp:

- Ngông cuồng! Người không thức thời chi hết. Trước mặt giáo chủ ta cũng dám ngạo mạn như thế, biết điều hãy bó tay chịu trói đi!

Lão thầy bói cả cười đáp:

- Bốn người tài nghệ chưa đủ ngăn cản ta đâu. Giáo chủ các người ra đây cũng chưa chắc được...

Gã đó gầm lên:

- Không nhiều lời nữa, mau rút khí giới ra đi!

- Với hạng bị thịt các người, cần tới khí giới sao?

Bốn tên hộ pháp thấy điệu bộ khinh mạn ấy, máu nóng sôi lên. Cả bốn tên đồng hét lớn một tiếng rồi hươ vũ khí xông vào một lượt. Bóng đao ánh kiếm như điện giật chớp giăng, ào ào vây phủ lấy lão thầy bói. Nhưng lạ thay, trước thế công dữ dội của đối thủ, lão thầy bói vẫn ung dung, mặt không đổi sắc, thân hình phiêu diêu thoản thoắt giữa màn kiếm quang như đùa giỡn. Những tiếng kinh coong không ngớt vang lên. Ánh thép chợt ngưng, tất cả khí giới nhất tề tuột khỏi tay rớt hết xuống sàn. Bốn tên hộ pháp kinh hoàng đứng chết trân, không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa. Nhìn lại, thì ra cả bốn tên đều đã bị điểm nơi huyết đạo, có muốn cử động cũng không thể được. Lão thầy bói nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người, ngửa cổ buông tiếng cười lồng lộng. Thanh âm vang dội khắp như chuông đồng, ngói lầu như rung chuyển, cát bụi rơi lả tả như mưa bay. Kẻ nào công lực hơi kém đều chịu không nổi tiếng cười ấy, đầu váng mắt hoa, tai ù chói, nhất thời tối tăm mặt mũi. Lão Lưu hơi biến sắc, chẳng hiểu do giận hay sợ, đứng lên quát:

- Tất cả hãy ra tay đi, bắt lão già ấy lại.

Những cao thủ Huyết Ma giáo có mặt tại lầu vừa nghe lệnh nhanh chóng rời khỏi bàn tiệc, rút khí giowowis chia thành bốn hướng phủ vây. Xà Hà tiên tử cũng đứng dậy hỏi:

- Tiên sinh nghe khẩu âm dường như là người Trung Nguyên, không hiểu với Hoa Sĩ Kiệt có quan hệ gì, sao lại phải giả dạng thầy bói vào đây cứu y?

Lão thầy bói cười dừng dừng:

- Kẻ hèn này chỉ biết thấy chuyện bất bình thì ra tay tương trợ, bất cần biết sống chết quan hệ thế nào. Nếu Tống giáo chủ có nhã hứng thì cứ

động thủ, kẻ hèn này bình sinh chưa biết sợ gì cả.

Trước lời lẽ châm chọc ấy, Xà Hà tiên tử vừa hồ thẹn lại vừa tức tối, đồng thời cảm thấy lão thầy bói này thật khác thường. Bà đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Thức thời mới là trang tuấn kiệt. Người không thấy ở đây có bao nhiêu bao thủ Huyết Ma giáo hay sao? Người liệu có chống nổi không mà dám buông lời như thế?

Lời hỏi của bà vừa như gián tiếp ca ngợi Huyết Ma giáo, lại như nhắc nhở lão thầy bói hãy cẩn thận. Lão thầy bói cười nhẹ:

- Cây cỏ còn ham sống hưởng chi là người. Nhưng chuyện nghĩa thì dù chết ta chẳng từ nan, nếu như giáo chủ vẫn còn chút tình mẫu tử thì...

Xà Hà tiên tử nghe mấy chữ” chút tình mẫu tử” thì như sét đánh bên tai. Rõ ràng lão thầy bói này biết rất rõ thân phận của bà, cũng như mối quan hệ giữa bà với Hoa Sĩ Kiệt. Lão Lưu thấy câu chuyện dài dòng, át đi rằng:

- Không kẻ nào có thể giúp người thoát khỏi đây đâu. Đừng mơ mộng viễn vông nữa, bó tay chịu trói đi là hơn.

Lão thầy bói mắt liếc nhanh qua chỗ Hoa Sĩ Kiệt, thấy chàng mắt đã hé mở chút khí sắc, hơi thở vẫn còn hỗn hển, thân mình vẫn nép sát vào cơ thể trần trụi kia. Lão bèn bất ngờ phóng nhanh tới, nhét vào miệng chàng một viên thuốc màu hồng hồng đoạn quay sang lão Lưu nói:

- Lưu giáo chủ. Giữa giáo chủ và Hoa Sĩ Kiệt có mối hận thù chi sâu sắc mà giáo chủ nhất định phải giết chết y mới cam? Một khi công lực y hồi phục, nhất định tính mạng các người đứng đây khó mà giữ nổi đấy!

- Đây là Diêm La trang! Kẻ nào đã vào, không được phép của ta khó mà

trở ra!

- Chưa hẳn thế! Ta có thể vào đây dễ dàng, tất ra cũng không có gì khó khăn.

- Người vào được là một chuyện, mà ra lại là chuyện khác

Lão Lưu dứt lời khoát tay ra lệnh, lập tức, từ sau lưng lão thầy bói nhảy ra hai tên đại hán. Tuy bất ngờ như thế, nhưng lão thầy bói chẳng thềm quay lại, chỉ phóng ra sau một chưởng, miệng quát:

- Nằm xuống đi!

Hai tiếng rú thả thiết vang lên. Hai cơ thể lặn ra xa ngã bịch bịch hai tiếng xuống đất. Tài nghệ phi thường của lão thầy bói khiến ai nấy đều kinh hãi. Lão thầy bói xuất chiêu xong không chút chậm trễ, phóng tới bên tay nàng con gái kia giăng lấy Hoa Sĩ Kiệt trong tay nàng, nhẹ nhàng bước ra cửa. Đột nhiên, một bóng vàng nhoáng động qua tầm mắt. Lão Lưu như một làn gió cuốn lượn ra trước mặt lão thầy bói, cười :

- Cậy vào một chiêu Thiên Ảnh Thần Công đó mà đòi thoát khỏi đây ư?

Lão thầy bói nhủ thầm:” Tên họ Lưu này nhãn lực cũng tinh tường lắm. Ta mới thi triển một lần đã bị lão nhận ra rồi.” Ông gật nhẹ đầu nói:

- Lưu giáo chủ quả nhiên có huệ nhãn anh minh. Thiên Ảnh Thần Công của kẻ hèn này lợi hại thế nào chắc giáo chủ cũng nghe qua, vậy không nên cưỡng lại mà chuốc lấy phiền não.

Lão Lưu cười ngạo nghễ:

- Một chút công phu bàng môn đáng chi! Ai sợ thì sợ, bản giáo chủ ta coi đó chỉ là trò trẻ nít thôi.

- Lưu giáo chủ cũng biết một khi Thiên Ảnh Thần Công thi triển thì tất cả đều thành tro bụi. Diêm La trang này giáo chủ cũng muốn bỏ luôn sao? Nên suy nghĩ lại là hơn.

Lão Lưu không đáp, thân hình hơi thấp xuống, hai tay vong lại thành thế ôm, quắc mắt nhìn lão thầy bói hỏi:

- Lão cuồng, ta có thể hiểu được công phu của người thì tất biết cách phá giải. Người biết chiêu thức của ta chẳng? Biết nó lợi hại ra sao chẳng?

Lão thầy bói liếc mắt nhìn qua rồi cười nói:

- Lưu Hạ Huệ, người nhất quyết muốn đấu với ta tới cùng sao? Chiêu”Ứng Nguyệt Pháo Tinh” tuy lợi hại thì có lợi hạ nhưng đấu với ta thì chưa đủ khả năng đâu!

Lưu Hạ Huệ trầm kinh hãi:” Do đâu lão ta biết được tên chiêu thức của ta? “ Thoáng chốc, sắc mặt lão lại trở lại bình tĩnh kiêu căng như trước:

- Hơn thua thế nào chưa thử thì chưa biết được. Người hãy tiến lên đi!

Một mặt đối đáp cùng lão thầy bói, một mặt lão đưa mắt ngầm ra hiệu cho bọn thuộc hạ. Bọn này thấy ánh mắt đều hiểu cả, chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ có hiệu lệnh thì xuất thủ tấn công liền. Mọi người đều nín thở coi diễn tiến sự việc thế nào. Cả căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng. Bỗng có tiếng thở dài vang lên. Hoa Sĩ Kiệt từ trên tay lão thầy bói đứng dậy. Thì ra chàng sau khi được uống thuốc giả độc- là viên thuốc hồng của lão thầy bói- thì công lực dần dần hồi phục. Tỉnh ra, nhớ lại những việc vừa xảy ra, chàng vừa xấu hổ vừa tức giận, rút ngay thanh Thất Độc Thần kiếm ra nơi tay. Soát lại một lần nữa, công lực đã hồi phục nguyên vẹn, chàng yên tâm toan xông tới. Chợt có tiếng lão thầy bói nói:

- Hoa Sĩ Kiệt, dừng tay!

Nghe gọi đúng tên mình, Hoa Sĩ Kiệt bèn quay lại, lúc này chàng mới nhận ra sự hiện diện của lão thầy bói, chính là người mình vừa gặp nơi Tà Liên Thành cách đây chưa lâu. Trong lòng kinh ngạc, chàng toan hỏi han vài câu thì nghe một thanh âm trong óc, là lão thầy bói dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với chàng.

- Hoa Sĩ Kiệt, người cố đoạt lấy chiếc chìa khoá ngọc để ta ngăn bọn chúng cho!

- Chiếc chìa khoá ngọc, chiếc chìa khoá ngọc ở đâu?

- Trong người Lưu Hạ Huệ.

Hoa Sĩ Kiệt liếc mắt nhìn sang, thấy chiếc kim bào của lão Lưu căng phồng như chứa gió, đôi mắt chuyển sang màu đỏ, sắc mặt cũng đỏ theo như nho chín. Chàng không khỏi lo ngại, vội vận lực lên thanh kiếm chuẩn bị. Lưu Hạ Huệ đột nhiên quát một tiếng như sấm động:

- Lên!

Thanh âm vừa bật ra khỏi miệng, hàng mấy chục người cùng hò reo ầm ỹ, chưởng thế nhất thời xuất ra nhằm vào lão thầy bói và Hoa Sĩ Kiệt. Lão thầy bói lạng mình sang một bên né tránh, song chưởng đồng quét ngang. “âm, ầm” Bàn ghế trên lầu bị xô cuốn đi chẳng khác lá khô trong gió, cột kèo răng rắc chuyển rung, ngói cát bay mù mịt, tưởng chừng như cơn bão dữ dội vừa đi qua. Lại một làn chớp xanh biếc ngời lên trong không gian. Ngọn Thất Độc thần kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt đồng thời xuất một chiêu thế hung hãn chiếu thẳng vào hướng Lưu Hạ Huệ. Lưu Hạ Huệ thấy kiếm thế dũng mãnh không dám đỡ vội hồi bộ thối lui. Hoa Sĩ Kiệt thừa thế bắn người theo, tay chàng nhẹ nhàng tung ra một trảo luân thẳng vào túi lão. Không ngờ được rằng Hoa Sĩ Kiệt tung ra trảo chỉ nhằm lấy chiếc chìa khoá, lão Lưu không kịp đề phòng, tới khi nhận ra ý định chàng thì đã muộn. Lão cố tung nhanh chưởng ra nhằm cứu vãn lại tình thế. Vì dốc cả tâm cơ vào việc đoạt chiếc chìa khoá ngọc, Hoa Sĩ

Kiệt không thể ngừng tay chuyển thể chống đỡ, thân mình chàng trúng chưởng văng ra xa hơn năm trượng. Xà Hà tiên tử này giờ để tâm theo dõi, thấy chàng gặp nguy lập tức phóng mình ra đỡ gọn lấy thân mình chàng, không để rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Náo động diêm la trang

Vừa đặt chân vào trong phòng, Hoa Sĩ Kiệt đã khựng bước. Cảnh tượng bên trong căn phòng đó quả là không thể tưởng tượng ra được. Chính giữa gian lâu một bàn tiệc ê hề bày đặt. Quanh bàn lại có vô số những người sắc phục đủ thể loại yến ẩm vui cười. Dọc hai bên bàn tiệc lại có thêm một bày con gái nhan sắc người nào người nấy rạng rỡ ngời ngời, y phục diêm dúa, vóc dáng yêu kiều, cử chỉ lơ lả. Những thân mình bốc lửa dục tình in bóng trong những con mắt đàn ông trong lâu. Những gò bồng đảo tròn trịa, những tấm eo thon uốn éo theo tiếng nhạc trữ tình, thật khiến người ta nổi dậy tà niệm. Hoa Sĩ Kiệt thoáng bối rối, chàng trấn tĩnh lấy lại tinh thần, nhìn kỹ những thực khách trang phục đủ kiểu bên bàn tiệc. Ngồi ghế chủ tọa là một gã mặc hoàng bào, ánh mắt loé ngời, uy vũ phát tiết từ dáng vẻ oai phong đường bệ. Tay lão đang nâng cao li rượu, mặt ngửa lên cười to, dường như không biết tới sự có mặt của Hoa Sĩ Kiệt. Ngồi cách đó không xa, là một tên gương mặt chẳng xa lạ, chàng bất giác giật mình- chính là Phó Giáo chủ Huyết Ma Thù Thiên Sinh. Lão này cũng đang nốc rượu như nước lã, vẻ khoái trá hiện lên nét mặt, chẳng thèm ngó tới chàng một lần. Nhìn lại những người kia đề như thế cả. Hoa Sĩ Kiệt thoáng thấy kẻ thù trước mắt thì máu trong người như sôi lên, vội đặt Hà Chí Bình xuống góc tường gần đó, toan tuốt kiếm xông lên, chẳng đợi suy nghĩ tìm ra lí do thái độ kì lạ của bọn người đó. Đúng lúc ấy, tự dưng tiếng nhạc réo rắt lạ thường từ trên khoảng không vọng xuống. Chàng ngược mắt nhìn lên, trong ánh sáng mờ mờ không hiểu có vật gì đó rộng chừng trượng, dày khoảng tròn. Trên bục có một nữ lang áo trắng và một nữ lang áo xanh. Nữ lang áo trắng dường như là chủ của nàng kia vì dáng vẻ của nữ lang áo trắng rất ung dung tự tại, nàng kia lại đang với tay điều khiển một sợi dây màu bạc óng ánh- có lẽ đó là sợi dây điều khiển cho chiếc bục. Hai nàng đứng trên bục từ từ đáp xuống, tà áo phất phới trong sương mai, trông chẳng khác tiên nữ hạ

phàm, thoát tục khác thường. Người mặc kim bào thấy hai người đáp xuống tới nơi thì đứng lên vòng tay miệng cười to nói:

- Tổng giáo chủ quang lâm tộ trang, thật là vạn hạnh!

Hoa Sĩ Kiệt nghe mấy tiếng Tổng giáo chủ...thì rúng động trong lòng, nhìn vào mặt hai người con gái nọ, thấy rất rõ ràng. Nữ lang áo trắng quả là Xà Hà Tiên tử Tổng Lệ Lệ giáo chủ của Bình Thiên giáo, còn thiếu nữ áo xanh đi theo chính là Tạ Trinh Trinh. Xà Hà Tiên Tử bước xuống bực, đưa mắt liếc nhanh một lượt. Lúc đó Hoa Sĩ Kiệt vẫn còn che mặt, nên Xà Hà Tiên tử có nhìn qua chàng song cũng không nhận ra được. Dừng mắt nơi lão mặc kim bào nọ, Xà Hà tiên tử vừa cười vừa bước tới nói:

- Được Lưu Giáo chủ mời tới đây dự yến, ta chẳng ngại đường xa từ Thế Hà Cốc tới đây ngay, ai ngờ vẫn muộn một chút, thật phiền các vị phải đợi lâu!

Miệng nói chân bước thoăn thoắt, thoáng tới đã tới giữa bàn tiệc. Bao nhiêu vao thủ đều đứng lên chào ngó ý cung kính, khúc ca vũ im bật, bọn con gái cũng không xông xáo gì nữa. Hai tên nô dịch chẳng chờ ra lệnh, nhanh nhẩu bước ra bên cái bực, nhổ ra một chiếc nút hình trụ nơi góc bực. Có tiếng hơi thoát ra, chiếc bực dần xẹp xuống thành một lớp mỏng. Thì ra chiếc bực ấy chẳng qua là túi da được bơm đầy một loại khí đặc biệt, bên trên có mui vải che nắng, hứng gió, lại kiêm thêm việc nâng chiếc bực lên. Sợi dây bạc kia được nối với chiếc cột dính vào mui vải, dùng làm phương tiện điều khiển phương hướng cho quả cầu khi đang ở trên cao. Từng ấy thứ thứ nào cũng tỉ mỉ hoàn hảo, người sáng chế ra nó chắc chắn phải là tay cơ trí tuyệt vời. Lúc đó, cả hai tên lại hè nhau cuốn chiếc bực xẹp hơi ấy khiêng tuốt vào trong. Miêu tả ra thì thấy lâu, thật ra hai tên này làm việc rất nhanh chóng. Lúc mà Xà Hà tiên tử nói xong mấy câu khách sáo với lão kim bào xong quay ra thì hai tên đã làm xong việc rồi. Hoa Sĩ Kiệt đang định hành động, thấy sự việc bất ngờ xảy ra không dám manh động nữa, muốn quan sát thêm tình hình rồi mới quyết định. Xà Hà Tiên tử chào hỏi mọi người một lượt xong thì ngồi vào chiếc

ghế trống-hình như để dành riêng cho bà, còn tên mặc kim bào cũng ngồi lại vào vị trí chủ tọa, nét mặt trông rất hí hửng hân hoan. Bên trong hậu lâu bước ra hai thiếu nữ mặc cung trang, châm rượu khắp một vòng quanh bàn. Làm xong thì hai nàng, mỗi nàng lui sang một bên đứng chấp tay chờ sai bảo. Lão già kim bào nâng chung rượu trên tay, trịnh trọng nói:

- Tổng giáo chủ, từ lâu đã nghe danh giáo chủ võ công tuyệt luân khắp Trung Nguyên, tài mạo vẹn toàn, bản giáo chủ trong lòng ngưỡng mộ vô cùng.

Xà Hà tiên tử khiêm nhượng đáp lại:

- Chẳng dám! Lưu giáo chủ oai trấn Thahnh Hải, võ công siêu quần, bản giáo chủ cũng đã muốn bái viếng từ lâu, nhưng núi sông cách trở không thể toại nguyện.

Lão Lưu cười lớn nói:

- Tổng giáo chủ quá khen, quá khen! Nghe nói Tổng giáo chủ ngàn dặm xa giá tới đây cũng vì muốn tìm chiếc chìa khoá ngọc thất lạc ở Thê Hà Cốc phải chăng?

Xà Hà tiên tử sắc mặt thoáng thay đổi, nhưng ngay lập tức trở lại như không, nói:

- Đúng vậy! Vật ấy là di vật của vong phu bản nhân lưu lại, cũng không rõ có ích lợi chi!

Hoa Sĩ Kiệt nghe lời nói thì lòng hận dâng cao, nghĩ thầm:” Dâm phụ lươn lẹo đáng ghét! “ Lão Lưu đằng hắng hai tiếng, tỏ vẻ lời nói sắp tới của lão rất nghiêm chỉnh:

- Chiếc chìa khoá ngọc ấy mấy năm trước đây trong một dịp tình cờ đã

lọt vào tay bản phó giáo chủ Thù Thiên Sinh. Nếu quả là di vật của tiên phu Tổng giáo chủ, dĩ nhiên Tổng giáo chủ có quyền thu hồi lại. Song...

Lão ta nhẹ tay vuốt chòm râu, bỏ lửng vâu nói giữa chừng. Ai nấy nghe nói đều nín lặng. Hoa Sĩ Kiệt nhủ thầm:” Chiếc chìa khoá ngọc quả đã rơi vào tay Thù Thiên Sinh rồi sao?” Chàng nín lặng chờ xem tiếp. Xà Hà tiên tử khẽ nhếch môi cười nói:

- Nếu Lưu giáo chủ khăng khái trao đổi chiếc chìa khoá ngọc lại cho bản giáo chủ thì bản giáo chủ cảm kích vô cùng. Nhưng theo lời Lưu giáo chủ nói, phải chăng là có kèm theo điều kiện gì ?

Lão Lưu cười lớn :

- Tổng giáo chủ quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh! Bản giáo chủ chẳng qua muốn nhờ Tổng giáo chủ giúp cho một việc nhỏ mà thôi. Chẳng hay Tổng giáo chủ có đồng ý không?

- Xin giáo chủ cứ nói.

- Lão Lưu vụt đứng dậy, trịnh trọng:

- Bản giáo chủ từ lâu đã ngưỡng mộ thanh sơn cẩm tú đất Trung Nguyên, chỉ muốn có cơ hội chu du một chuyến. Ngặt nỗi giới võ lâm Trung Nguyên dường như rất bài ngoại nên chuyến du lãm Trung Nguyên lần này, chỉ mong Tổng giáo chủ lấy uy danh trùm khắp mà giới thiệu với quần hào Trung Nguyên, kẻ nào có ý đồ xấu nhờ giáo chủ ra tay can thiệp!

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong chửi thầm trong dạ:” Lão già này tham vọng không nhỏ, nào phải y du lãm cái gì, có mà muốn thôn tính võ lâm Trung Nguyên thì có!” Xà Hà tiên tử cười khanh khách nói:

- Tưởng việc gì to tát chứ...Thật ra Lưu giáo chủ võ công tuyệt thế. Nhân

vật võ lâm tuy đông đảo nhưng chỉ là hư danh thôi, giáo chủ không cần bận tâm.

Hoa Sĩ Kiệt lại nghĩ:” Dâm phụ, thấy lợi thì sáng mắt, đem cả đất đai tổ tiên cho địch.” Lão Lưu kia lại cười to:

- Vậy là Tổng giáo chủ đã chấp nhận điều kiện này rồi. Vẫn còn một điều kiện thứ hai nữa. Võ lâm Trung Nguyên gần đây xuất hiện một tên kiếm khách trẻ tuổi tài nghệ xuất chúng, uy vũ vang dội giang hồ tự xưng là Thất Độc Thần Kiếm Khách. Nếu như bắt sống được y thì sự chinh phục Trung Nguyên dễ như lấy đồ trong túi...

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói mừng thầm:” Y nói như thế tức là vừa rồi chưa nghe được cuộc đối thoại giữa Mê Hồn pháp sư và ta, cũng có nghĩa là lão không biết ta có mặt ở đây, thế không phải là ta đã chiếm phần tiện nghi sao?” Xà Hà tiên tử nói:

- Quả thật có tên kiếm khách Thất Độc Thần Kiếm ấy, nhưng thật ra tài nghệ y không tới nỗi cao siêu như giang hồ đồn đại đâu, Lưu giáo chủ hà tất phải bận tâm!

Lão Lưu lắc đầu:

- Tổng giáo chủ hình như hơi coi thường Thất Độc Thần Kiếm Khách quá! Bản giáo chủ định nhờ giáo chủ góp sức trừ khử tên kiếm khách đó!

- Xà Hà tiên tử trầm ngâm đáp:

- Thất Độc Kiếm Khách hiện đang ở Trung Nguyên, tên đó với bản giáo chủ cũng có món nợ chưa giải quyết, sau này nếu có gặp y bản giáo chủ chẳng đợi Lưu giáo chủ yêu cầu cũng nhất định sẽ cùng Lưu giáo chủ trừ khử y, có điều Lưu giáo chủ hãy giao y nguyên vẹn cho ta để ta xử trí!

- Được lắm! Quân tử một lời đã nói, bốn ngựa khó theo! Tổng giáo chủ

đã nói thế thì bản giáo chủ cũng không dám không tuân, nhưng Tống giáo chủ chớ nên giúp y hay tha mạng cho y!

Lão Lưu quay sang phía bọn nô tỳ ra lệnh:

- Các người gọi Kiều Nô đến đây giúp các vị khách mua vui đi!

Tiếng nhạc lập tức vang lên réo rắt, trên trần nhà cao thình lình có tiếng ken két, liền đó hiện ra một lỗ hổng. Từ đó thò xuống một chiếc thang dây, một thiếu nữ nhan sắc tuyệt mỹ, chẳng khác thần tiên thủng thẳng bước xuống. Chiếc áo ngũ sắc mỏng mảnh ôm lấy thân hình thiếu nữ lồ lộ những đường cong tuyệt mỹ. Hàng mấy mươi cặp mắt đều đổ dồn vào thân hình nàng nọ, thèm khát ước ao. Hoa Sĩ Kiệt nhủ thầm:: Nàng này chắc hẳn là Kiều Nô. Không ngờ nơi miền Thanh Hải này cũng có người con gái xinh xắn như thế. Dẫu không quốc sắc thiên hương nhưng cũng đủ khiến cho không ít gã đàn ông say đắm” Thiếu nữ vừa đặt chân xuống sàn, chiếc thang dây liền kéo lên, lỗ hổng trên trần cũng lập tức bít lại không còn dấu vết. Tiếng nhạc lại càng réo rắt mê mẩn lòng người. Thiếu nữ vung tay lên, bàn tay như cánh hoa xinh, cúi chào một lượt, mỉm cười nói:

- Nô tì hát múa chẳng ra gì, dám mong chư vị thương tình nghe xong đừng chê cười.

Nụ cười tình tứ từ đôi môi hoa đào, thêm giọng nói thỏ thẻ như chim oanh hót sáng mai, ánh mắt lẳng lơ quyến rũ. Tự nhiên Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy tà ý trỗi dậy, trong lòng như có lửa cháy, chỉ muốn nhào tới ôm chặt lấy nàng kia mà thôi. Chàng lắc mạnh đầu xua đi những ý nghĩ đen tối. Nhìn lại, hình như tất cả quan khách trên bàn tiệc đều mê mẩn ngây ngất, tới nữ nhi như Xà Hà Tiên tử cũng nao nao trong dạ. Ánh mắt giai nhân quét ngang gương mặt chàng, cũng may chàng đã che khăn, nếu không chắc hẳn mỹ nhân sẽ thấy mặt chàng đỏ bừng rồi. Hoa Sĩ Kiệt mắt chạm mắt giai nhân, trong lòng rúng động, một cảm giác kì lạ chưa từng thấy dâng trào.” Thiếu nữ này dung mạo so với những nàng con gái ta gặp thì

chưa hẳn là trội hơn, nhưng sao lại có sức thu hút đến thế, đôi mắt nàng như có ma lực khiến người ta khó cưỡng nổi sự say mê.” Giọng ca giai nhân cất lên khiến Hoa Sĩ Kiệt tự dưng không còn nghĩ được gì nữa, thả hồn theo âm thanh kì diệu ấy. Bài hát là một khúc ca trữ tình ca ngợi tình yêu nam nữ, thanh âm trong vút của nàng quyện với tiếng nhạc mê li, càng khiến Hoa Sĩ Kiệt trong lòng mê đắm. Chàng chẳng để ý tới bốn chiếc đỉnh đặt bốn góc phòng đang từ từ cuộn dâng những cuộn khói trầm là lạ. Đầu óc choáng váng, trong tâm trí dồn dập những hình ảnh khơi gợi mê luyến, chàng hiểu rằng đã có chuyện khác thường xảy ra rồi bèn nhắm mắt định thần, cố tĩnh trí lại. Nhưng tiếng ca vẫn lẫn quất, càng lúc càng rõ ràng hơn, mùi hương lạ thường vẫn càng lúc càng nồng nặc. Tiếng hát bỗng chốc như ngay trước mặt chàng. Hoa Sĩ Kiệt mở choàng mắt, cảnh tượng trước mắt khiến chàng suýt chút nữa thì kêu a lên một tiếng vì quá kinh ngạc. Giai nhân tuyệt thế kia chẳng rõ từ khi nào đã tiến tới trước mặt chàng, tấm y phục mỏng mảnh khoác trên người nàng đã rơi xuống tới ngực. Ánh mắt Hoa Sĩ Kiệt một cách vô thức cứ như dính chặt vào nơi làn xiêm y giáp với làn da mịn. Bất gặp ánh mắt chàng, giai nhân mỉm cười mặc kệ cho tấm áo rớt xuống, đôi nhũ hoa, rồi cả khoảng bụng trắng muốt, rồi tới chiếc rốn xinh xinh, và tới...tấm thân ngà ngọc mỹ nữ lộ ra tới đâu, ánh mắt thất thần của Hoa Sĩ Kiệt dán chặt tới đó. Tới khi thân thể loã lồ của nàng ta lồ lộ trước mắt Hoa Sĩ Kiệt như một bức tượng ngọc với những đường nét tròn trịa hoàn mỹ thì trong lòng chàng cũng cuộn sóng đục tình, máu trong người như khô cạn bởi lửa đục thiêu đốt, tay, chân, môi đều khô cháy, mắt rưng rưng niềm khao khát cực độ. Hoa Sĩ Kiệt vùng lao đến... Cũng may Hoa Sĩ Kiệt công lực thâm hậu, đúng lúc thú tính nổi dậy vẫn còn khả năng kìm hãm lại được. Trong chàng vẫn còn những suy nghĩ khó khăn lắm mới chen qua nổi lớp sương mù :” Xem ra ta đã trúng độc rồi, nhưng tại sao bọn chúng vẫn không hề gì? Đúng rồi, trong rượu và thức ăn có lẽ có chứa chất giải độc của loại hương khiêu dâm này...Ta...Không lẽ ta đã bị theo dõi, bọn chúng đã biết ta là ai rồi chẳng?...” Chàng thử vận khí, nhưng không ngờ công lực đã tiêu tán gần hết. Chàng điếng người, đầu óc quay cuồng, không sao có nổi một ý nghĩ nào nữa. Toàn thân dần dần mềm nhũn, tứ chi không còn điều khiển nổi nữa. Giai nhân lúc này như

một con người cổ xưa, trần truồng áp sát thân mình vào người chàng, bờ môi kề sát môi má chàng mời mọc, chờ đợi. Hoa Sĩ Kiệt lúc này thần trí đã không còn tỉnh táo, phiêu diêu trong chốn xa xăm, lửa dục lại bùng bùng bốc cháy, nhưng tay chân vô lực, không thể vòng tay mà ôm lấy nàng được. Lão kim bào thành linh quát to:

- Kiêu Nô, ngươi không cần kéo dài thời gian nữa. Ta thường gả đó cho người đó, mang y vào hậu phòng đêm nay từ từ thưởng thức đi!

Hoa Sĩ Kiệt lúc này chỉ còn là cái xác không hồn, thân mình mềm rũ vì lửa dục, đôi mắt mơ màng nhắm khê, tận hưởng cảm giác mơn man của làn da mỹ nữ mát lạnh ve vuốt thân mình...Xà Hà tiên tử này giờ không quan tâm tới bất kì kẻ nào trong phòng, nay thoáng thấy thân mình chàng trai này có nét rất quen thuộc, vội quay ra nói:

- Khoan đã! Tên này dùng vải đen che mặt, tất không phải kẻ vô danh nên mới sợ người ta nhận mặt. Để bản giáo chủ coi hãn là ai!

Không đợi Huyết Ma Giáo chủ thuận tình, Xà Hà tiên tử khoát tay một cái, tấm khăn che mặt trên mặt Hoa Sĩ Kiệt rớt xuống đất. Hành động của bà rất lanh lẹ, không ai kịp có ý kiến gì, về phần Hoa Sĩ Kiệt, lúc ấy đã mê man, mặc tình người ta làm gì thì làm. Xà Hà tiên tử tuy đã chuẩn bị trước, nhưng khi gương mặt Hoa Sĩ Kiệt lộ ra, bà vẫn không tránh khỏi sửng sốt:

- Là người...

Lão Lưu cười ha hả nói:

- Đúng vậy, chính là Thất Độc Thần Kiếm Khách Hoa Sĩ Kiệt! Tổng giáo chủ, có phải giáo chủ vừa nói khi gặp mặt y sẽ giúp bản giáo chủ tiêu diệt y ngay lập tức, phải vậy chăng?

- Nhưng...nhưng mà...

Lão ta thấy thái độ lưỡng lự của Xà Hà tiên tử, nhếch mép cười rồi lôi trong túi áo ra một chiếc chìa khoá bằng ngọc, dài độ hơn tấc, trịnh trọng đưa lên đặt trong lòng bàn tay nói:

- Chiếc chìa khoá ngọc mà Tổng giáo chủ đang tìm kiếm đang ở đây! Nếu như giáo chủ giữ lời hứa thì chúng tôi lập tức hai tay dâng lên trao cho giáo chủ! Huống hồ... Không phải giáo chủ cũng nói có món nợ chưa trả với y hay sao? Đây là dịp để trả hận đó!

Xà Hà tiên tử nhất thời không biết quyết định ra sao. Thâm tâm, bà rất hận Hoa Sĩ Kiệt, nhưng dù gì, dòng máu đang chảy trong người Hoa Sĩ Kiệt cũng do bà san sẻ sang, làm sao có thể một khắc uất hận mà dứt tình? Thấy con trai bị trúng độc, bà thấy trong lòng không nở, tình mẫu tử thường nhật nguội lạnh, hiện giờ lại dâng tràn. Lão Lưu nhìn qua sắc mặt Xà Hà tiên tử thì cũng đoán biết được tâm trạng của bà, lão liền nói:

- Kiều Nô, đưa tên khốn đó tới Kỳ Hình Đường. Dùng hình phạt tối độc “Đông Thi “ của bản giáo hành hình hẵn cho ta!

Xà Hà tiên tử sắc mặt tái mét, Tạ Trinh Trinh cũng không nén nổi, toan liều lĩnh ra tay luôn. Bất ngờ, ngoài cửa nghe có tiếng leng keng lóc cóc vọng vào. Tất cả mọi người bên trong đều ngạc nhiên nhướng mắt nhìn ra. Trong ánh sáng mờ mờ, một lão thầy bói đang tiến tới, tay gõ khoan nhặt mời khách, thật chẳng khác gì ngoài đường cả. Lão thầy bói này nón tơi che nửa mặt, chiếc áo xanh phong trần te tua vá vúi khắp nơi. Trông lão dơ dáy bẩn thỉu khác thường. Lão Lưu giận dữ quát:

- Tên thầy bói vô phép, ai cho ngươi vào đây?

Lão thầy bói lúc này đã bước qua bậc cửa, nói:

- Trên giang hồ hay chốn đế đô, nơi nào không có bước chân của kẻ hèn này?

Tiểu nhân chuyên bói theo khoa độn của Văn Vương, linh ứng như thần, có thể biết rõ quá khứ, vị lai. Tiên sinh, ngài bói một quẻ mở hàng chứ, tiểu nhân chỉ tính nửa giá thôi!

Lão Lưu xua tay:

- Nhiều chuyện, rút mau!

Lão thầy bói vẫn cười hề hề nói:

- Tiên sinh chớ nổi giận hại sức khoẻ, cũng đừng xem thường kẻ hèn này. Tuy tiểu nhân làm nghề bói toán sinh nhai, nhưng không giống như những kẻ làm nghề bói toán thông thường khác, chỉ người hợp ý mới coi bói cho mà thôi.

Lão Lưu thoáng nghi ngờ hỏi;

- Người là ai?

- Kẻ hèn này chỉ là tên thầy bói tầm thường. Tiểu nhân lưu lạc đã lâu, cũng quên mất tên tuổi mình rồi.

Lão Lưu nhủ thầm;” Lão thầy bói này có thể vượt qua cửa, vào tới tận đây mà không ai phát hiện, hiển nhiên là kẻ không tầm thường! Tất là một cao thủ trên võ lâm”

- Người tới đây nhằm mục đích gì?

Lão thầy bói cười nhẹ đáp:

- Cứu giáo chủ! Cũng là để thỉnh cầu giáo chủ một việc!

- Cứu ta? Ha ha..Hoang đường! Bản giáo chủ ẩn thân nơi Diêm La trang

này, xung quanh không ít kẻ canh gác, ai có thể hại ta đây?

- Giáo chủ, kẻ hèn này võ công không ra sao cũng có thể yên ổn vào được tới đây. Giáo chủ nên nhớ: trời còn mưa gió không báo trước được, người trách sao khỏi cơn bất trắc” Nếu hôm nay giáo chủ không chịu nghe lời khuyên của kẻ hèn này e khó tránh hoạ kiếp...

Lão Lưu cười nhạt:

- Bản giáo chủ xưa nay không ưa chuyện dị đoan, nhưng người đã nói thế, bản giáo chủ cũng có hứng thú nghe thử người làm cách nào khiến ta tránh khỏi hoạ kiếp đây?

Lão thầy bói ung dung đáp:

- Nhìn khí sắc của giáo chủ thì tai nạn hung hiểm sẽ xảy ra nay mai thôi. Nhưng có một cách có thể cứu vãn được tai nạn kia cho thì chủ! Việc ấy...

- Việc ấy thế nào?

Lão thầy bói cười:

- Giáo chủ cứ thử đọc một chữ, tại hạ sẽ chiết tự mà đoán biết được ngay! Lão Lưu thuận mắt liếc sang Hoa Sĩ Kiệt vẫn đang mê man trên tay giai nhân, nói;

- Tróc! (bắt)

Lão tướng số mắt lim dim hướng về Hoa Sĩ Kiệt, lăm lăm trong miệng mấy lượt chữ “tróc”, rồi gật đầu mỉm cười nói:

- Hay! Phản nghĩa của từ “tróc” là “phóng” (thả). Phóng sinh là thiện tâm, tha người có thể thoát khỏi tai ương. Oán thì nên giải không nên

kết. Thiện ác thật ra cách nhau một sợi tơ...

Lão Lưu hừ một tiếng:

- Tha ai đây?

Lão thầy bói thủng thẳng:

- Tha người mà giáo chủ mới vừa bắt!

Lão vừa dứt lời, tất cả những người có mặt nơi lầu đều kinh ngạc, bao nhiêu cặp

mắt chong chong vào lão.

- Thật ra người là ai? Muốn xen vào việc của bản giáo chủ?

Lão thầy bói vẫn bình thản:

- Nếu giáo chủ không tin lời kẻ hèn này e hoạ lớn khó tránh.

Lão ta dứt lời thì dần tiến tới gần Hoa Sĩ Kiệt. Thù Thiên Sinh thấy sự việc không ổn, tuốt kiếm đứng phắt lên quát:

- Lưỡi kiếm trong tay lão phu may ra có thể tin lời người đó, thử hỏi nó đi!

Cùng lúc, lưỡi kiếm khua thành một vòng, bạch quang tua tủa chiếu thẳng vào lão thầy bói. Với công lực của Thù Thiên Sinh, mọi người đều tin là lão thầy bói nọ ắt hẳn khó tránh khỏi mất mạng, chí ít cũng phải trọng thương, nhưng không kẻ nào thèm ra tay ngăn cản. Nhưng sự việc thật ngoài sự liệu những kẻ bàng quan. Lão thầy bói chỉ phất nhẹ ống tay áo, thanh kiếm của Thù Thiên Sinh bị một sức mạnh vô hình đẩy bật trở lại, lão thầy bói thì chẳng hề hấn gì, tiếp tục tiến tới. Lão thầy bói bề

ngoài không có gì đặc biệt nhưng công lực lại phi phàm đến vậy, chuyện này quả thật không ai có thể ngờ được. Lão Lưu quát to:

- Lão già kia, thực ra ngươi muốn gì?

Lão thầy bói khẽ quay đầu lại nói:

- Kẻ hèn này lúc đi ngang qua quý trang có gặp một người bạn cũ, nhờ kẻ hèn này thay y cứu vị thiếu hiệp này. Khi này kẻ hèn này muốn giáo chủ phóng thích một người, chính là thiếu hiệp đây!

Lão Lưu hỏi:

- Bạn cũ của ngươi là ai? Tại sao y không vào đây mà phải nhờ ngươi ra tay?

- Y không muốn vào, cũng không muốn gây chuyện xung đột cùng giáo chủ.

Nếu như giáo chủ cố chấp chẳng tha thiếu hiệp đây tất khó tránh một trường sát kiếp, đại nạn cũng do đấy mà ra. Lão Lưu cười lạnh:

- Lão thầy bói khốn đừng dùng lời đe dọa ta làm chi. Nơi Thanh Hải này trừ hai vị cốc chủ của nhị cốc ra, ai có thể tiếp chiêu với bản giáo chủ vài hiệp?

- Giáo chủ không tin lời kẻ hèn này, nhất quyết cùng cố nhân kẻ hèn này quyết đấu một trận chẳng?

- Không những thế, ta tiễn ngươi lẫn tên bạn ngươi xuống địa phủ gặp Diêm Vương một lượt nữa kia!

Dứt lời, lão chéo nhanh tay ra sau, nhấn khẽ vào một chiếc chốt tròn sau lưng ghế mình ngồi. “Ầm”. Cửa lầu thành linh đóng chặt lại. Lão thầy

bói chẳng may may bói rồi, vẫn ung dung như thường:

- Kẻ hèn này tự đến được thì cũng tự đi được! Vài cánh cửa của giáo chủ ngăn nổi tại hạ ư?

Lão Lưu không nói không rằng, đập bàn quát:

- Hộ pháp đâu!

- Ti chức đợi lệnh!

Trở tay vào lão thầy bói, lão Lưu quát:

- Bắt lấy tên thầy bói ngông cuồng ấy cho ta!

Bốn tên Hộ pháp cung kính tuân lệnh, liền đồng loạt rút khí giới, vây xung quanh lão thầy bói. Quét mắt nhìn bốn tên một lượt, lão thầy bói cười nhạt:

- Lũ các người thật ngốc nghếch! Tới nạp mạng thay cho giáo chủ các người chẳng?

Một tên, dáng là thủ lĩnh của bốn tên đó đáp:

- Ngông cuồng! Người không thức thời chi hết. Trước mặt giáo chủ ta cũng dám ngạo mạn như thế, biết điều hãy bó tay chịu trói đi!

Lão thầy bói cả cười đáp:

- Bốn người tài nghệ chưa đủ ngăn cản ta đâu. Giáo chủ các người ra đây cũng chưa chắc được...

Gã đó gầm lên:

- Không nhiều lời nữa, mau rút khí giới ra đi!

- Với hạng bị thịt các người, cần tới khí giới sao?

Bốn tên hộ pháp thấy điệu bộ khinh mạn ấy, máu nóng sôi lên. Cả bốn tên đồng hét lớn một tiếng rồi hươ vũ khí xông vào một lượt. Bóng đao ánh kiếm như điện giật chớp giăng, ào ào vây phủ lấy lão thầy bói. Nhưng lạ thay, trước thế công dữ dội của đối thủ, lão thầy bói vẫn ung dung, mặt không đổi sắc, thân hình phiêu diêu thoản thoắt giữa màn kiếm quang như đùa giỡn. Những tiếng kinh coong không ngớt vang lên. Ánh thép chợt ngưng, tất cả khí giới nhất tề tuột khỏi tay rớt hết xuống sàn. Bốn tên hộ pháp kinh hoàng đứng chết trân, không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa. Nhìn lại, thì ra cả bốn tên đều đã bị điểm nơi huyết đạo, có muốn cử động cũng không thể được. Lão thầy bói nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người, ngửa cổ buông tiếng cười lồng lộng. Thanh âm vang dội khắp như chuông đồng, ngói lều như rung chuyển, cát bụi rơi lả tả như mưa bay. Kẻ nào công lực hơi kém đều chịu không nổi tiếng cười ấy, đầu váng mắt hoa, tai ù chói, nhất thời tối tăm mặt mũi. Lão Lưu hơi biến sắc, chẳng hiểu do giận hay sợ, đứng lên quát:

- Tất cả hãy ra tay đi, bắt lão già ấy lại.

Những cao thủ Huyết Ma giáo có mặt tại lều vừa nghe lệnh nhanh chóng rời khỏi bàn tiệc, rút khí giowowis chia thành bốn hướng phủ vây. Xà Hà tiên tử cũng đứng dậy hỏi:

- Tiên sinh nghe khẩu âm dường như là người Trung Nguyên, không hiểu với Hoa Sĩ Kiệt có quan hệ gì, sao lại phải giả dạng thầy bói vào đây cứu y?

Lão thầy bói cười dừng dừng:

- Kẻ hèn này chỉ biết thấy chuyện bất bình thì ra tay tương trợ, bất cần biết sống chết quan hệ thế nào. Nếu Tống giáo chủ có nhã hứng thì cứ

động thủ, kẻ hèn này bình sinh chưa biết sợ gì cả.

Trước lời lẽ châm chọc ấy, Xà Hà tiên tử vừa hồ thẹn lại vừa tức tối, đồng thời cảm thấy lão thầy bói này thật khác thường. Bà đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Thức thời mới là trang tuấn kiệt. Người không thấy ở đây có bao nhiêu bao thủ Huyết Ma giáo hay sao? Người liệu có chống nổi không mà dám buông lời như thế?

Lời hỏi của bà vừa như gián tiếp ca ngợi Huyết Ma giáo, lại như nhắc nhở lão thầy bói hãy cẩn thận. Lão thầy bói cười nhẹ:

- Cây cỏ còn ham sống hưởng chi là người. Nhưng chuyện nghĩa thì dù chết ta chẳng từ nan, nếu như giáo chủ vẫn còn chút tình mẫu tử thì...

Xà Hà tiên tử nghe mấy chữ” chút tình mẫu tử” thì như sét đánh bên tai. Rõ ràng lão thầy bói này biết rất rõ thân phận của bà, cũng như mối quan hệ giữa bà với Hoa Sĩ Kiệt. Lão Lưu thấy câu chuyện dài dòng, át đi rằng:

- Không kẻ nào có thể giúp người thoát khỏi đây đâu. Đừng mơ mộng viễn vông nữa, bó tay chịu trói đi là hơn.

Lão thầy bói mắt liếc nhanh qua chỗ Hoa Sĩ Kiệt, thấy chàng mắt đã hé mở chút khí sắc, hơi thở vẫn còn hỗn hển, thân mình vẫn nép sát vào cơ thể trần trụi kia. Lão bèn bất ngờ phóng nhanh tới, nhét vào miệng chàng một viên thuốc màu hồng hồng đoạn quay sang lão Lưu nói:

- Lưu giáo chủ. Giữa giáo chủ và Hoa Sĩ Kiệt có mối hận thù chi sâu sắc mà giáo chủ nhất định phải giết chết y mới cam? Một khi công lực y hồi phục, nhất định tính mạng các người đứng đây khó mà giữ nổi đấy!

- Đây là Diêm La trang! Kẻ nào đã vào, không được phép của ta khó mà

trở ra!

- Chưa hẳn thế! Ta có thể vào đây dễ dàng, tất ra cũng không có gì khó khăn.

- Người vào được là một chuyện, mà ra lại là chuyện khác

Lão Lưu dứt lời khoát tay ra lệnh, lập tức, từ sau lưng lão thầy bói nhảy ra hai tên đại hán. Tuy bất ngờ như thế, nhưng lão thầy bói chẳng thềm quay lại, chỉ phóng ra sau một chưởng, miệng quát:

- Nằm xuống đi!

Hai tiếng rú thả thiết vang lên. Hai cơ thể lặn ra xa ngã bịch bịch hai tiếng xuống đất. Tài nghệ phi thường của lão thầy bói khiến ai nấy đều kinh hãi. Lão thầy bói xuất chiêu xong không chút chậm trễ, phóng tới bên tay nàng con gái kia giăng lấy Hoa Sĩ Kiệt trong tay nàng, nhẹ nhàng bước ra cửa. Đột nhiên, một bóng vàng nhoáng động qua tầm mắt. Lão Lưu như một làn gió cuốn lượn ra trước mặt lão thầy bói, cười :

- Cậy vào một chiêu Thiên Ảnh Thần Công đó mà đòi thoát khỏi đây ư?

Lão thầy bói nhủ thầm:” Tên họ Lưu này nhãn lực cũng tinh tường lắm. Ta mới thi triển một lần đã bị lão nhận ra rồi.” Ông gật nhẹ đầu nói:

- Lưu giáo chủ quả nhiên có huệ nhãn anh minh. Thiên Ảnh Thần Công của kẻ hèn này lợi hại thế nào chắc giáo chủ cũng nghe qua, vậy không nên cưỡng lại mà chuốc lấy phiền não.

Lão Lưu cười ngạo nghễ:

- Một chút công phu bàng môn đáng chi! Ai sợ thì sợ, bản giáo chủ ta coi đó chỉ là trò trẻ nít thôi.

- Lưu giáo chủ cũng biết một khi Thiên Ảnh Thần Công thi triển thì tất cả đều thành tro bụi. Diêm La trang này giáo chủ cũng muốn bỏ luôn sao? Nên suy nghĩ lại là hơn.

Lão Lưu không đáp, thân hình hơi thấp xuống, hai tay vong lại thành thế ôm, quắc mắt nhìn lão thầy bói hỏi:

- Lão cuồng, ta có thể hiểu được công phu của người thì tất biết cách phá giải. Người biết chiêu thức của ta chẳng? Biết nó lợi hại ra sao chẳng?

Lão thầy bói liếc mắt nhìn qua rồi cười nói:

- Lưu Hạ Huệ, người nhất quyết muốn đấu với ta tới cùng sao? Chiêu”Ứng Nguyệt Pháo Tinh” tuy lợi hại thì có lợi hại nhưng đấu với ta thì chưa đủ khả năng đâu!

Lưu Hạ Huệ thầm kinh hãi:” Do đâu lão ta biết được tên chiêu thức của ta? “ Thoáng chốc, sắc mặt lão lại trở lại bình tĩnh kiêu căng như trước:

- Hơn thua thế nào chưa thử thì chưa biết được. Người hãy tiến lên đi!

Một mặt đối đáp cùng lão thầy bói, một mặt lão đưa mắt ngầm ra hiệu cho bọn thuộc hạ. Bọn này thấy ánh mắt đều hiểu cả, chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ có hiệu lệnh thì xuất thủ tấn công liền. Mọi người đều nín thở coi diễn tiến sự việc thế nào. Cả căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng. Bỗng có tiếng thở dài vang lên. Hoa Sĩ Kiệt từ trên tay lão thầy bói đứng dậy. Thì ra chàng sau khi được uống thuốc giả độc- là viên thuốc hồng của lão thầy bói- thì công lực dần dần hồi phục. Tỉnh ra, nhớ lại những việc vừa xảy ra, chàng vừa xấu hổ vừa tức giận, rút ngay thanh Thất Độc Thần kiếm ra nơi tay. Soát lại một lần nữa, công lực đã hồi phục nguyên vẹn, chàng yên tâm toan xông tới. Chợt có tiếng lão thầy bói nói:

- Hoa Sĩ Kiệt, dừng tay!

Nghe gọi đúng tên mình, Hoa Sĩ Kiệt bèn quay lại, lúc này chàng mới nhận ra sự hiện diện của lão thầy bói, chính là người mình vừa gặp nơi Tà Liên Thành cách đây chưa lâu. Trong lòng kinh ngạc, chàng toan hỏi han vài câu thì nghe một thanh âm trong óc, là lão thầy bói dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với chàng.

- Hoa Sĩ Kiệt, người cố đoạt lấy chiếc chìa khoá ngọc để ta ngăn bọn chúng cho!

- Chiếc chìa khoá ngọc, chiếc chìa khoá ngọc ở đâu?

- Trong người Lưu Hạ Huệ.

Hoa Sĩ Kiệt liếc mắt nhìn sang, thấy chiếc kim bào của lão Lưu căng phồng như chứa gió, đôi mắt chuyển sang màu đỏ, sắc mặt cũng đỏ theo như nho chín. Chàng không khỏi lo ngại, vội vận lực lên thanh kiếm chuẩn bị. Lưu Hạ Huệ đột nhiên quát một tiếng như sấm động:

- Lên!

Thanh âm vừa bật ra khỏi miệng, hàng mấy chục người cùng hò reo ầm ỹ, chưởng thế nhất thời xuất ra nhằm vào lão thầy bói và Hoa Sĩ Kiệt. Lão thầy bói lạng mình sang một bên né tránh, song chưởng đồng quét ngang. “âm, ầm” Bàn ghế trên lầu bị xô cuốn đi chẳng khác lá khô trong gió, cột kèo răng rắc chuyển rung, ngói cát bay mù mịt, tưởng chừng như cơn bão dữ dội vừa đi qua. Lại một làn chớp xanh biếc ngời lên trong không gian. Ngọn Thất Độc thần kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt đồng thời xuất một chiêu thế hung hãn chiếu thẳng vào hướng Lưu Hạ Huệ. Lưu Hạ Huệ thấy kiếm thế dũng mãnh không dám đỡ vội hồi bộ thối lui. Hoa Sĩ Kiệt thừa thế bắn người theo, tay chàng nhẹ nhàng tung ra một trảo luân thẳng vào túi lão. Không ngờ được rằng Hoa Sĩ Kiệt tung ra trảo chỉ nhằm lấy chiếc chìa khoá, lão Lưu không kịp đề phòng, tới khi nhận ra ý định chàng thì đã muộn. Lão cố tung nhanh chưởng ra nhằm cứu vãn lại tình thế. Vì dốc cả tâm cơ vào việc đoạt chiếc chìa khoá ngọc, Hoa Sĩ

Kiệt không thể ngừng tay chuyển thể chống đỡ, thân mình chàng trúng chưởng văng ra xa hơn năm trượng. Xà Hà tiên tử này giờ để tâm theo dõi, thấy chàng gặp nguy lập tức phóng mình ra đỡ gọn lấy thân mình chàng, không để rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Trời tình bể hận

Vầng thái dương đã nghiêng nghiêng bóng chân trời, ánh chiều tà le lói đỏ ối, nhuộm hồng cả màn sương mỏng vừa là đà qua khỏi đầu cỏ lẩn khuất sau sườn non... Trên con đường cái quan của Thanh Hải, ba bóng người: một gái hai trai, đang mãi miết trên lộ trình. Người con gái đi đầu chính là Phan Quyên Quyên, hai bóng đằng ông nọ, không cần đoán cũng hiểu là Hoa Sĩ Kiệt và Hà Chí Bình ! Sau phút được sum họp bên cạnh người yêu, Phan Quyên Quyên suốt ngày hớn hờ tung tăng như một cánh chim tơ trong ánh nắng. Nàng chợt quay đầu ra phía sau bảo Hà Chí Bình: Bình đệ, lần này đến Trường Bạch Sơn nếu như gặp người của Huyết Ma Giáo, chị sẽ giúp em một tay để tẩy sạch hận thù ! Nhớ lại chuyện qua, Hà Chí Bình không khỏi nhè nhẹ thở dài:

- Nếu chẳng nhờ Quyên tỷ cùng Kiệt huynh cứu trợ, tiểu đệ ắt đã ngậm hờn nơi chín suối !

Hoa Sĩ Kiệt vội gạt ngang:

- Chuyện qua nhắc lại làm gì? ý ngu huynh từ lâu ao ước, sau khi giải quyết xong mọi oán thù, chúng ta nên tìm một thôn xóm thanh u để ẩn tích dưỡng nhàn thể mà hơn !

Hà Chí Bình cười bông lơ:

- Đến lúc đó tiểu đệ đã có quyền uống rượu mừng của anh chị !

Hoa Sĩ Kiệt nhè nhẹ thở dài:

- Chỉ e ngu huynh phạm phu tục tử, không xứng đáng với vóc ngọc mình vàng của tỷ tỷ em !

Chàng vừa dứt lời chợt đường vang lên một giọng nói ồm ồm:

- Nhãi con mi cùng Phan Quyên Quyên kết hợp nhau thật xứng lứa xứng đôi, chỉ tội cho một kẻ điên cuồng nơi Độc Long Cốc !

Hoa Sĩ Kiệt biến sắc dừng bước:

- Vị bằng hữu nào? Xin cứ bước ra, hà tất giở trò lén lút dấu mặt dấu mình như thế?

Từ trong lùm cây cạnh vệ đường, giọng nói khi nãy lại vang lên:

- Lão phu đây đi sợ mi à?

Liên theo tiếng nói, từ giữa lùm cây bắn vọt ra một lão già tóc tai rối bù, mắt to mày rậm, râu rồng bó hàm, lưng đeo hai chiếc hồ lô to tướng. Nhận ra ngay là Phong Trần Túy Khách, Hoa Sĩ Kiệt vòng tay cúi đầu:

- Chẳng biết là Phong Trần lão tiền bối, lúc nãy lời lẽ có chút mạo phạm, xin lão tiền bối lượng dung !

Phong Trần Túy Khách cười kha kha:

- Nhãi con mi đã hứa với người ta sẽ đến Độc Long Cốc một chuyến, bộ mi quên rồi à? Chỉ tội nghiệp cho Tư Đồ Hồng...

Ông dứt ngang nửa chừng bằng một tiếng thở dài áo nã. Hoa Sĩ Kiệt sốt ruột hỏi:

- Tư Đồ Hồng cô nương hiện giờ ra sao?

Phong Trần Túy Khách cười lạt:

- Người đến Độc Long Cốc là biết ngay, cần gì phải ta?

Trước mắt Hoa Sĩ Kiệt bỗng hiện lên hình dáng diễm kiều của Tư Đồ Hồng, rồi phút gặp đầu tiên trên Xà Yêu Hồ, lần cứu mạng nơi ngoài thành Thiệu Hưng, cảnh cùng chàng dìu nhau trong đêm tuesday để trốn tránh một cuộc hôn nhân... Phong Trần Túy Khách thấy Hoa Sĩ Kiệt cứ đứng trơ một nơi không nói năng, lòng ông càng thêm giận, trợn mắt hỏi to:

- Nhãi con, mi có đi hay là không?

Hoa Sĩ Kiệt liếc mắt nhìn trộm về phía Phan Quyên Quyên lộ vẻ khó xử:

- Nhưng mà... nhưng mà nếu vẫn bói chẳng đến Trường Bạch Sơn ngay bây giờ, sợ e Huyết Ma Giáo Chủ, và Xà Hà Tiên Tử sẽ kéo vào Băng Quốc trước...

Phong Trần Túy Khách trợn tròn mắt:

- Hừ ! Bí kíp, kỳ bảo đáng được bao nhiêu? Nó có thể cân nặng bằng chữ Nghĩa không?

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong rúng động:

- Đa tạ lời chỉ giáo của tiền bói !

Phong Trần Túy Khách nổi cộc:

- Đa tạ cái khí khô ! Mau đến ngay Độc Long Cốc !

Phan Quyên Quyên từ nãy giờ đứng yên, vụt hỏi:

- Lão tiền bói do đâu biết rõ tình hình xảy ra nơi Độc Long Cốc? Sự việc ra sao mong tiền bói thuật rõ !

Phong Trần Túy Khách nhè nhẹ thở dài:

- Thật ra lúc đầu lão phu cũng chẳng biết Độc Long Cốc ở đâu, nghe tin tiểu tư họ Hoa đến Thanh Hải để thu đoạt chiếc khóa ngọc, lão phu không sao yên tâm, liền âm thầm đến Thanh Hải, chẳng ngờ lạc đường vào Độc Long Cốc, mới thám dò được sự việc phát sanh...

Ông ngừng lại một chốc rồi tiếp:

- Lão phu vội rời khỏi Độc Long Cốc, đi tìm gã khắp nơi, bất ngờ gặp tại đây.

Phan Quyên Quyên quay sang Hoa Sĩ Kiệt:

- Kiệt huynh tính sao?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu nhăn nhó:

- Tiểu huynh cũng khó định lẽ nào, đi thì chậm trễ thời gian đến Băng Quốc, không đi lại tội nghiệp...

Phong Trần Túy Khách cười to:

- Có gì mà lưỡng lự, dù đi Độc Long Cốc cũng chẳng trễ lỡ đến Trường Bạch Sơn để tìm vào Băng Quốc !

Hoa Sĩ Kiệt sắc thoáng vui mừng:

- Thế nào lại chẳng lỡ?

Lời đồn trong võ lâm thì Băng Quốc tại Trường Bạch Sơn, nhưng có ai biết vị trí Băng Quốc ở chốn nào? Dù cho họ có biết được, và có nắm được chiếc chìa khóa mở Băng khố ra, nhưng họ cũng không thể nào xuyên qua được hai mươi một toà trận kỳ dị trong Băng Quốc. Vào đấy

chỉ tự dẫn thân giam hãm giữa trận đồ mà thôi ! Hoa Sĩ Kiệt vỡ lẽ gật đầu:

- Lão tiên bối nói chí phải ! Bảy bức họa đồ vạch rõ phương thức thông qua hai mươi một toà kỳ trận ấy, đều ở trên người của vân bối !

Hà Chí Bình bồng xen lời:

- Kiệt huynh nên đến Độc Long Cốc một chuyến là phải !

Hoa Sĩ Kiệt miễn cưỡng gật đầu:

- Ngu huynh lòng cũng đã quyết định như thế, nhưng còn ngại nỗi đến Độc Long Cốc tất thế nào cũng xảy ra sự sung đột cùng cha của cô nương Tư Đồ Hồng !

Phong Trần Túy Khách vỗ ngực phành phạch:

- Tiểu tử yên tâm ! Để lão phu tính cái trụ già ấy cho !

Phan Quyên Quyên châm mát một câu:

- Vậy ta khởi hành ngay để xem cô em Tư Đồ Hồng của tôi sau này là trang quốc sắc giai nhân thế nào cho biết !

Hoa Sĩ Kiệt biết ngay cô nàng sắp nổi máu Hoạn Thư, vội phân trần:

- Thật ra tại Tư Đồ cô nương tự chuốc lấy lụy phiền, ngu huynh đối với nàng ngoài vấn đề nghĩa ân ra, chẳng có dạ chi khác.

Phan Quyên Quyên chỉ ý nhị mỉm cười. Phong Trần Túy Khách neho mắt hóm hình nhìn hai người đoạn trật bầu rượu to tướng trên vai xuống, tu lấy một hơi dài khề khà cất lời:

- Chuyện trò hai bên đã xong chưa, đêm nay gấp rút khởi hành đến Độc Long Cốc!

Dứt lời lão thần thoắt phóng mình đi trước, Hoa Sĩ Kiệt cùng mọi người vội giở thuật kinh công lao theo. Suốt đường, Hoa Sĩ Kiệt, Phan Quyên Quyên mỗi người riêng đeo đuổi một tâm tư không ai nói với ai câu nào. Lòng Hoa Sĩ Kiệt áy náy lo âu, vì chuyến đi này có cả Phan Quyên Quyên, rồi đây gặp lại Tư Đồ Hồng, chàng biết ăn nói thế nào đây? Phan Quyên Quyên càng muôn ngàn âu lo phức tạp hơn, nàng không dám nghĩ đến phút giây ngưng ngừng khi nàng và Tư Đồ Hồng chạm mặt nhau, đôi lòng nhưng cùng chung một đối tượng, thân phận mình sẽ được giải quyết ra sao? Hà Chí Bình lẻo đẻo gắng sức ở sau rốt đoàn người, thấy nghĩa huynh cùng tỉ tỉ mình đều trầm mặc suy tư, chàng cũng im luôn không dám gợi chuyện. Trái lại Phong Trần Túy Khách một mình thung dung ở phía trước, hết ngửa cổ tu ừng ực, lại ngâm hát nghêu ngao. Bước sang canh tư là bốn người đã đặt chân đến một địa thế núi non chón chở, nối tiếp nhau như kéo mút cả chân trời. Phong Trần Túy Khách chỉ vào thung lũng xa xa nằm chen giữa mấy trái núi to, bảo mọi người:

- Thung lũng ấy là Độc Long Cốc đó.

Hoa Sĩ Kiệt tâm tình càng thêm nồn nao, vội ngẩng đầu phóng mắt nhìn ra trước... Một con đường mòn quanh co khúc khuỷu theo chiu núi, từ chân chàng trải dài đến tận thung lũng nọ. Dù còn ở xa xa vẫn thấy rõ ba chữ Độc Long Cốc to tướng sơn đỏ khắc sâu vào sườn núi dựa lối đi. Phan Quyên Quyên lo âu lên tiếng:

- Nghe đồn Độc Long Cốc Chủ, tính nét cao ngạo lại bất thường, võ công siêu quần...

Lời nàng chưa trọn, thình lình một giọng quát to vang lên:

- Tên nào dám nói xấu Cốc Chủ ta như thế? Hết muốn sống rồi chắc?

Liên theo giọng quát, từ trên một ngọn cây mé trái của vệ đường, một vầng mưa bạc óng ánh, kẹp theo tiếng gió rít ào ào, tủa chụp xuống đỉnh đầu Phan Quyên Quyên.

Ung dung chẳng buồn nhích động thân hình, Phan Quyên Quyên nhẹ phát ống tay áo ngược lên trên, vầng mưa bạc liền lả tả rơi văng khắp đất. Nàng lại buông lời châm chọc:

- Với thủ đoạn vừa rồi, đủ thấy đám chó săn thuộc hạ của Độc Long Cốc chẳng ra chi. Tớ đã thế, chủ cũng chẳng tốt lành gì !

Một tiếng ồ khiếp phục từ trên ngọn cây nọ vang lên, tiếp theo đấy là một giọng gầm giận dữ:

- Con liễu đầu thối, lão phu thưởng tài mi đấy !

Lồng trong tiếng quát là ba thanh đoản kiếm, với một tốc độ nhanh như sấm sét tủa giăng, đồng thời xia vút vào ba huyết Trung Đình, Đơn Điền và Yết hầu của nàng. Phan Quyên Quyên thản nhiên như không, xoè tay, năm ngón búng ra một lúc. Ba mũi đoản kiếm đang thế lao tới với một tốc độ phi thường bỗng dừng rít véo véo lên một tiếng, lộn ngược mũi, lao thẳng trở lại hướng đi. Một loạt bóng người trên cội cây với thế thật hấp tấp phóng nhanh khỏi chỗ núp... Ba thanh kiếm nọ ghim lút vào thân cây cùng vang lên một tiếng phập rợn người, dư kinh vẫn còn; khiến cành lá lả nghiêng về một phía ! Phan Quyên Quyên buông tiếng cười lạnh lạt:

- Nếu còn vô lễ với khách, bốn cô nương sẽ thân hành ra tay kết liễu chúng mi!

Một loạt bóng người nọ sau khi rời khỏi ngọn cây, đáp nhanh xuống vệ đường, thấy rõ là ba gã đại hán mặc võ phục đen tuyền, trở mắt nhìn sững Phan Quyên Quyên đến xuất thần. Gã đại hán đứng giữa sau phút định thần liền trầm giọng quát:

- Các người là ai?

Hoa Sĩ Kiệt nhích lên một bước, vòng tay đỡ lời:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt, đến đây để bái kiến Cốc Chủ !

Vừa nghe dứt lời, gã đại hán nọ vụt tháo lui một bước, trố mắt kinh ngạc:

- Các hạ là Thất Độc Thần Kiếm Khách lừng danh Trung Nguyên võ lâm bấy lâu nay, cũng chính là kẻ dẫn tiểu thư của Cốc chủ trốn đi khi trước?

Hoa Sĩ Kiệt trừng mắt giận dữ:

- Tên vô lễ, ăn nói bậy bạ chẳng giữa mồm, tiểu thư cốc chủ vì chẳng khứng gả nghĩa cùng con trai của Tử Vong Cốc Chủ nên mới bỏ theo Hoa mỗ, chỗ nào gọi là dẫn trốn được?

Phan Quyên Quyên vội gạt ngang:

- Khỏi lắm lời, lũ người cứ vào thông báo cùng Cốc chủ là xong !

Ba gã đại hán kề tai to nhỏ nahu một lúc, đoạn cùng xoay mình phóng thẳng vào cốc. Phong Trần Túy Khách quay sang dặn Hoa Sĩ Kiệt cùng mọi người:

- Các người khi gặp Độc Long Cốc Chủ, lời lẽ khá giữ gìn một chút, đừng nên động chạm đến cha con họ !

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu, đoạn cùng mọi người nhắc bước theo sau Phong Trần Túy Khách tiến vào cốc. Hai bên vệ đường toàn núi cao chón chờ, con đường mòn ngoằn ngoèo ở giữa hẹp chỉ độ một người đi. Sâu vào trong, đường đi đã dần dần phình rộng. Dọc dài hai bên vệ đường túc trực một số đại hán võ phục đen, tên nào cũng sắc mặt âm trầm sát khí,

chẳng lên tiếng, cũng chẳng trở ngại. Hiển nhiên là ba tên đại hán lúc này đã thông tri cùng đồng bọn rồi ! Độ nửa giờ sau, trước mắt bốn người hiện ra một dãy lầu các nguy nga, chiếm cứ một khoảng rộng của sơn cốc. Bên trong đèn đuốc sáng choang, nhưng lặng im đến phát sợ. Bốn người không chút chần chừ tiến thẳng về phía tòa trang trại nguy nga như cung điện ấy. Vừa đặt chân lên bậc thềm, thấy cánh cửa tự động mở toát, bày rõ cảnh vật bên trong sảnh đường. Hoa Sĩ Kiệt không khỏi giật mình dừng bước, chú mắt nhìn vào... Nơi một góc phòng khách, có một lão áo xanh ngồi xây mặt vào trong, dường như đang tư lự điều gì, đối với sự hiện diện của mọi người, cơ hồ như chẳng biết. Hoa Sĩ Kiệt chỉ nhìn thoáng qua dáng dấp, lập tức nhận ra ngay kẻ ấy chính là lão Độc Long Cốc Chủ Tư Đồ Hạnh ! Chàng sắp sửa nhích chân bước vào, từ hai bên hông cửa thình lình vọt ra hai tên đồng tử mặc áo gấm, song kiếm gác vào nhau, chẹn lấy lối đi. Hoa Sĩ Kiệt đành dừng bước xưng tên:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt, có việc đến bái kiến Cốc Chủ của các người.

Hai gã đồng tử đưa mắt nhìn nhau, định cất tiếng bẩm báo. Một giọng nói trang nghiêm từ sảnh đường vang ra đã cướp đi lời của chúng:

- Đừng cản trở, để mặc cho khách vào.

Hai tên đồng tử vội cùng dạ lên một tiếng, cặp kiếm lui sang hai phía đứng yên. Hoa Sĩ Kiệt cùng mọi người ung dung tiến qua ngạch cửa đi vào. Khi vào cách lão già áo xanh độ năm bước, Hoa Sĩ Kiệt mới dừng lại vòng tay chào hỏi:

- Vãn bối xin bái kiến Cốc Chủ !

Tư Đồ Hạnh vụt đứng dậy, từ trong ánh mắt duy nhất, bắn ngời ra một tia sát quang khiếp người, chiếu thẳng vào Hoa Sĩ Kiệt trên trời... Không khí gặp gỡ khởi đầu đã nặng và cô đọng đến mức nghe như nghẹt thở. Một cơn giông tố hãi hùng dường như có thể sụp đổ ở bất cứ giờ giấc

nào ! Để phá tan bầu không khí quá căng thẳng ấy, Phong Trần Túy Khách chợt ho khan lên mấy tiếng, dè dặt cất lời:

- Thiên Kim của các hạ phải chăng định tìm...

Tư Đồ Hạnh xua tay ngắt ngang lời Túy Khách, mắt vẫn trừng trừng nhìn Hoa Sĩ Kiệt cười nhếch môi:

- Hoa Sĩ Kiệt, té ra mi vẫn còn sống đấy à?

Cố dẫn chế cơn giận dữ, chàng ung dung mỉm cười:

- Nhờ phúc trời, tuy gặp nạn lớn mà vẫn bình yên ! Người đã hại con gái lão phu lắm khổ não rồi, còn đến đây chi nữa?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt:

- Văn bối đã có nói qua khi xưa, vì sự phó thác của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân, văn bối đến Độc Long Cốc hôm nay là để tìm lão tiên bối liễu kết mọi vấn đề.

Phong Trần Túy Khách vội đỡ lời:

- Hoa Sĩ Kiệt chớ đi xa vấn đề, hãy nói đến việc tiểu thư Cốc Chủ đã.

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ thở dài:

- Chuyện quấy phải sau này có công luận định phân, Lịnh ái quả thật không phải do tại hạ hại nàng. Vì giữa hai người chúng tôi đều rõ ràng trong sạch, chưa hề vượt qua vòng lễ giáo thuần phong !

Tư Đồ Hạnh giận dữ:

- Láo ! Chẳng phải mi hại nàng, tại sao nàng lại trở nên điên được?

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong tựa một tiến sét dữ nổ ùn giữa đỉnh đầu, thân hình lảo đảo như muốn ngã. Hà Chí Bình vội bước đến cạnh đỡ lấy chàng. Ngay khi ấy từ hậu phòng vang

lên một âm lạnh lót, dị thường nửa như tiến khóc nửa lại giống cười. Hoa Sĩ Kiệt giọng gần như rên rỉ:

- Hồng muội đã điên thật rồi sao?

Tư Đồ Hạnh quát lớn:

- Vậy mi chẳng nghe nó đấy sao? Ai dối người làm gì?

Hoa Sĩ Kiệt bàng hoàng lấm bầm lấy mình:

- Sự thật như thế được sao? Hồng muội, đáng thương thay cho em, Kiệt huynh em hằng tưởng nhớ đã đến với em rồi đấy !

Bất thành linh, chàng thoát khỏi vòng tay của Hà Chí Bình đang nâng đỡ, vọt thẳng qua khỏi bức bình phong ! Tư Đồ Hạnh quát to:

- Đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt quay lại:

- Tiên bối muốn gì? Tại sao lại ngăn trở tại hạ?

Tư Đồ Hạnh giận đến sừng râu lên:

- Ta không bằng lòng cho mi gặp lại nó! Ta thề quyết giết cho được mi, để tẩy sạch oán hờn cho con ta !

Song chường lồng theo giọng nói quật véo vào lồng ngực chàng. Phong

Trần Túy Khách, Phan Quyên Quyên cùng xuất thủ đỡ ngăn, nhưng đều không kịp. Hoa Sĩ Kiệt vì ơ hờ, chẳng ngờ đối phương có thể lại tấn công một cách đột ngột như thế, chẳng kịp vận công đối kháng... Chàng hự lên một tiếng nặng nề và ngã ngối trên đất, máu tươi phún vọt khỏi miệng thành vòi ! Giọng rú lạnh lạnh nửa như cười nửa tựa khóc ấy, lại từ hậu đường vọng ra thêm rõ... Một thiếu nữ áo quần xốc xếch, tóc tai rối bù, chân giày chân không, từ phía sau bức bình phong chạy ùa ra. ánh mắt nàng chột dừng lại trên khuôn mặt Hoa Sĩ Kiệt một lúc lâu, dường như đang tìm lại một hình bóng chi quen thuộc... Rồi bỗng nhiên nàng ôm chầm lấy chàng, vẻ kinh hoàng và ngỡ ngác:

- Anh là Kiệt huynh? Người anh sao đây máu thế kia? Anh nói đi? Anh... anh chết rồi phải không?

Hơi thở bị nghẹn lồng vì thế chường, Hoa Sĩ Kiệt không sao nói thành lời được, vừa hé miệng một vòi máu tươi lại vọt ra ngoài. Thiếu nữ điên chột buông Hoa Sĩ Kiệt ra, ngửa mặt cười sảng sặc:

- Chàng đã chết rồi, chết ở trong lòng tôi ! Chết rồi, hả hả... hả hả...

Tư Đồ Hạnh qua phút giây biến sắc, vụ trở thành buồn bã:

- Hồng con !

Tư Đồ Hồng ánh mắt long lên đỏ ngầu, nhìn sừng Tư Đồ Hạnh hăn học:

- Hừ ! Cha đã giết chết Hoa Sĩ Kiệt, con sẽ bắt cha hối tiếc suốt một đời.

Thốt dứt nàng xông xộc quay bước trở vào ! Trước thái độ nửa tỉnh nửa dường điên của nàng, mọi người trong sảnh đường không khỏi đưa mắt nhìn nhau cảm cảnh. Giây lâu sau, hai ả liễu đầu từ hậu phòng hốt hải xông ra kêu lên:

- Không xong rồi Cốc Chủ ơi ! Tiểu thư đã tự sát !

Mọi người đều giật bản mình kinh ngạc, không ai bảo ai cùng xông thẳng vào phòng !

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 58: Hận sâu lai láng

Bình minh sắp ló dạng, vầng trăng chênh chếch cuối trời Tây chiếu hắt ánh sáng tàn tạ qua song cửa vạch dài lên thi thể Tư Đồ Hồng một màu tai tái thê lương. Tư Đồ Hạnh, Phong Trần Tuý Khách cùng mọi người vây quanh người thiếu nữ bạc mệnh giờ chỉ còn là một thân xác vô hồn. Nàng nằm đó im lìm trong vũng máu, mặc cho cha gào khóc gọi tên, nàng vẫn một mực không đáp lại. Tư Đồ Hạnh chùng lâu mới gạt lệ bi thương, cúi xuống ôm xác con gái, tung mình vọt ra ngoài nhà điên loạn như người mất trí. Thân người còn chưa ra khỏi nhà, một tiếng quát to bất thần vang lên khiến ông ta chững lại. Xoay người lại, Tư Đồ Hạnh thấy Hoa Sĩ Kiệt đứng chết trân, hai mắt trợn trừng nhìn ông. Thì ra Hoa Sĩ Kiệt trúng song chưởng của ông nhưng không tới nỗi trọng thương, chỉ là do khí huyết trợn trạo nghẹn cứng trong lồng ngực trong thời gian ngắn không sao thoát nên lời mà thôi. Tư Đồ Hạnh cũng tưởng đâu chàng đã chết. Khi con gái quá đau thương mà trở kiểm tự sát thì không để ý tới nữa. Ai ngờ chàng lại không sao. Ông uất ức vô ngần, lại càng thương cho đứa con gái yêu. Ông liền bước tới hét lớn:

- Nếu không tại người tới đây, con gái ta đâu tới nỗi phải chết thảm thế này! Ta hôm nay quyết bắt người thường mạng cho con gái ta!

Phần Hoa Sĩ Kiệt khi tỉnh lại thấy Tư Đồ Hồng đã chết, nghĩ do Tư Đồ Hạnh gây ra, lửa hận ngút trời, vì thế, khi thấy Tư Đồ Hạnh bỗng xác nàng đi thì ra tay ngăn trở, muốn giết cho được Tư Đồ Hạnh mới nghe:

- Hôm nay ta không những vì Lang Sơn Quân mà còn vì Hồng muội mà rửa hận!

Ngọn kiếm theo lời nói rút khỏi vỏ, đâm thẳng tới Tư Đồ Hạnh. Tư Đồ Hạnh để xác con sang một bên, vận kinh sẵn sàng, gầm gừ nói:

- Mấy hôm trước ta nể lời con gái ta mà tha mi bao bận, người lại vô ơn, hại chết con ta! Hôm nay người đừng mong thoát chết.

Phong Trần Túy Khách, Quyên Quyên và Chí Bình e ngại vội tới gần sau Hoa Sĩ Kiệt để phòng trước. Phong Trần Túy Khách cố gắng khuyên can hai người;

- Hai người thật lạ quá. Tư Đồ cô nương chết rất thảm thương, ai nấy đều thương xót. Vậy mà xác còn chưa chôn cất, hai người đã đòi quyết chiến một trận sinh tử rồi sao?

Tư Đồ Hạnh cười ghê rợn;

- Lão phu nào chỉ muốn giết y mà thôi. Lão phu còn muốn moi tim hẳn tể đứa con gái của ta!

Hoa Sĩ Kiệt cũng nói:

- Lão coi nàng là con gái ư? Không phải tại lão bức ép quá đổi tại sao Hồng muội lại từ sát được chứ? Hôm nay ta không giết được người, thì không ra khỏi Độc Long Cốc.

Thất Độc Thần Kiếm tiếp nối theo câu nói bằng một chiêu bí hiểm, tua thẳng vào Tư Đồ Hạnh. Lão vội cúi người xuống tránh ngọn kiếm. Không ngờ, chiêu thứ nhất chưa xuất hết, thanh kiếm đã đổi chiều ra chiêu thứ hai chĩa thẳng vào huyết Cự Quyết với tốc độ nhanh dị thường. Tư Đồ Hạnh thấy kiếm pháp tinh nghệ không khỏi toát mồ hôi lạnh, vội tránh sang một bên sát tới bức vách, giật phăng xuống một thanh gậy xanh làm vũ khí. Thanh gậy này thoạt trông như bằng trúc bình thường, nhưng lại cứng rắn dị thường, mỗi lúc tung chiêu đều phát ra ánh xanh lấp lánh, từng loạt kinh phong xé gió, chạm phải thanh kiếm mà không hề chi, phát ra những âm thanh cum cum lạ lùng. Thoáng mắt, hai bên qua lại đã hơn mười chiêu. Càng đánh, Tư Đồ Hạnh càng khiếp hãi vô cùng vì thế kiếm của Hoa Sĩ Kiệt càng lúc càng lợi hại, chiêu chiêu đều

có thể lấy mạng người ta. Ông quát lên một tiếng, ngọn gậy trên tay linh hoạt bội phần, đấu với kiếm của Hoa Sĩ Kiệt không hề nao núng. Trong lúc hai bên đang quyết chiến, hai gã đồng tử đứng hai bên sảnh đường chả hiểu đã tập hợp được một số cao thủ Độc Long Cốc từ bao giờ, đã đứng án ngữ nơi lối đi. Tư Đồ Hạnh liếc thấy thế, lại thêm đánh mãi không thắng được Hoa Sĩ Kiệt, trợn mắt nhìn chúng quát:

- Còn không mau xông vào tóm lấy tên khốn này cho ta!

Bọn cao thủ nghe lệnh truyền lập tức xốc tới, khí giới tua tủa. Phong Trần Tuý Khách lớn tiếng:

- Tư Đồ Cốc chủ, lão phu trước đây nghe danh cốc chủ vang dội bên tai, ai ngờ khi gặp thấy cũng không khác bọn tiểu nhân đê tiện là mấy.

Tư Đồ Hạnh nghe nói động tâm can, càng nộ khí xung thiên, quát:

- Kẻ nào cản ta giết chết không tha! Tóm luôn ba tên này đi!

Quyên Quyên cười nhạt:

- Bản cô nương cùng các người không thù không oán, các người lại cậy đông hiệp yếu khiến bản cô nương nổi giận. E rằng lát nữa hồi cũng không kịp.

Tư Đồ Hạnh đáp:

- Lão phu cả đời hành tẩu giang hồ, chưa biết tới hai chữ hồi hận bao giờ, hôm nay được cô nương dạy cho biết thì còn gì bằng...

Khi hai người còn chưa dừng đánh võ mồm, bọn cao thủ Độc Long Cốc không ngừng tiến tới gần, khí giới sẵn sàng, bủa vây bốn hướng. Phan Quyên Quyên trừng mắt quát:

- Tránh ra!

Thanh âm nàng vang dội, khiến ai nấy đều giật mình, tim bỗng dưng loạn nhịp, máu huyết nhộn nhạo khác thường. Tư Đồ Hạnh nghe thấy cũng động tâm cơ, hoang mang lo lắng, không hiểu nàng dùng phép chi mà tiếng quát oai lực kinh khủng như thế. Quyên Quyên lại lạnh lạnh cất lời:

- Giữa chúng ta và các người không thù không oán. Nếu các người vì nghe lệnh Tư Đồ lão tặc không thềm để tâm tới quy củ giang hồ thì đừng trách chúng ta ra tay độc ác.

Phong Trần Túy Khách cũng nói chêm vào:

- Lão say này cũng ngứa mắt lắm. Các người đừng để lão phu ra tay hạ sát!

Bọn cao thủ của Độc Long Cốc nghe giọng điệu không hề sợ hãi của Quyên Quyên và Phong Trần Túy Khách, chẳng những không sợ thế đông mà lại dường như vì thấy chuyện bất bằng ra tay, chính khí oai nghiêm thì không dám vọng động, ngần ngại chưa dám ra tay. Lúc này, Hoa Sĩ Kiệt tranh thủ thời cơ thi triển thần uy, chiêu thức mỗi lúc mỗi lợi hại khiến Tư Đồ Hạnh chống đỡ chẳng hờ tay. Liếc sang bọn cao thủ của mình tên nào tên nấy đứng im chả động tay chân, lão càng tức giận hơn:

- Còn chưa ra tay?

Nhóm cao thủ nghe lệnh chủ nhân chả dám cãi lại, xông vào tấn công. Quyên Quyên cười:

- Đáng thương. Các người chẳng nghe lời khuyên của ta, chết đừng hối tiếc.

Nàng thầm nghĩ, hiện tại bây giờ bốn phía địch vây, nếu như không gỡ

tuyệt học thì hạ hết bọn cao thủ này sẽ tốn không ít thời gian. Bên kia, Hoa Sĩ Kiệt vận Băng Hà Công, ánh thần kiếm trên tay càng toả rộng. Chiêu Xạ Nguyệt vừa tung ra, chiêu Nhiếp Hồn đã tiếp nối, rồi theo đó là chiêu Thổ Tâm, chiêu kiếm liên miên bất tận, như nước chảy mây trôi. Kiếm khí bao phủ kín thân mình Tư Đồ Hạnh. Càng lúc, lão càng cảm thấy áp lực trên ngọn gậy càng nặng, tay chân dần mất đi sức mạnh, thế gậy cũng dần chậm chạp đi. Thế cục gần như đã rõ ràng rồi. Lão không thể tin chỉ trong thời gian ngắn như vậy, võ công của Hoa Sĩ Kiệt đã tiến bộ vượt bậc như thế. Không chấp nhận bại trong tay Hoa Sĩ Kiệt, lão đành sử dụng Độc Long Trảo, đòn sát thủ của lão nhằm mau chóng kết thúc trận đấu. Hoa Sĩ Kiệt nhận ra, cười nói:

- Còn chiêu nào thì thi triển hết đi, ta chờ đây!

Tư Đồ Hạnh chẳng nói chẳng rằng, răng nghiến chặt. Thân mình đồng thời phồng lên như được bơm hơi, rồi từ từ xẹp xuống, từ mắt bắn ra một luồng sát khí rợn người, tay phải ghì chặt gậy trúc, tay trái chộp vào khoảng không. Hoa Sĩ Kiệt thần sắc nghiêm trọng, vận hết mười hai thành công lực vào tay kiếm xông thẳng vào màn kinh phong giăng mắc như lưới phủ của đòn Độc Long Trảo. Đòn thế này lợi hại vô cùng, Hoa Sĩ Kiệt xông vào thấy quanh mình đâu đâu cũng có bóng trảo chập chờn hướng vào. Nhưng kể ra thì tay kiếm của chàng cũng đạt tới mức tuyệt luân, lại thêm thanh Thất Độc Thần Kiếm sắc bén vô song. Ánh thép vừa vung lên đã tạo được một khoảng trống trong màn trảo phong, không chậm trễ, chàng tức tốc phóng mình thoát khỏi vòng kềm toả. Tư Đồ Hạnh thấy chàng xông vào rồi lại thoát ra như trò đùa, giận dữ quát:

- Ranh con định chạy trốn sao?

Hoa Sĩ Kiệt nghe tiếng gió vút sau lưng, vội quay ngược thanh kiếm đỡ lấy thế trượng, tay trái đồng thời búng ra một chỉ quất lại:

- Lão quý, ném thử một chỉ của ta!

Tư Đồ Hạnh nhác thấy Thiên Cơ chỉ phóng ra, chẳng dám đỡ liền né qua một bên. Động tác của lão nhanh nhẹn dị thường, thoắt cái thân mình đã lúi xa cả trượng. Nhưng lão chỉ tránh né mà không để ý, mình tới gần Quyên Quyên lúc nào. Chẳng bỏ lỡ cơ hội, nàng lập tức xuất chiêu:

- Thử thêm Xà Yêu chỉ của bản cô nương nữa này!

Ngón trở tay phải nàng theo câu nói điểm ra một chỉ. Tư Đồ Hạnh cũng đã nghe danh Xà Yêu chỉ lâu nay độc bá giang hồ, nên chân chưa chấm đất đã nhào người sang hướng khác. Hoa Sĩ Kiệt chẳng để lão dừng chân, Thất Cầm trảo đã phóng tới lưng lão như sét đánh. Tư Đồ Hạnh nghe tiếng trảo phong sau lưng, toan đem Độc Long trảo ra đỡ, nhưng vừa quay mặt lại đã thấy chiêu Thiên Ảnh thần công áp tới như sóng tràn bờ khiến toàn gian đại sảnh đường lung lay tưởng sập. Lão chẳng dám đỡ nữa. phóng mình ra khỏi sảnh đường. Hoa Sĩ Kiệt không bỏ qua, vung kiếm đuổi theo:

- Lão quỷ, chạy đâu?

Tay trái chàng cấp tốc nhấc lên, một ngọn nội kinh cách sơn đã hồ ào ra vi vút. Tư Đồ Hạnh thấy Thiên Ảnh thần công hung dữ khác thường, chỉ lo bỏ chạy, trong lúc hoảng hốt chẳng chú ý phòng bị sau lưng. Khi nghe kinh phong vút tới thì muốn tránh né cũng không kịp. Thân mình lão bị tung bổng lên hơn trượng, văng xa tới tám thước. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như chớp, xẹt tới điểm luân ba trọng huyết trên mình Tư Đồ Hạnh. Lão uất ức nhưng chẳng làm gì nổi, vì thân mình đã quay lơ trên đất chẳng thể cử động nữa rồi. Quyên Quyên chống tay, lắc mái tóc, miệng lâm râm như đọc bùa chú, tức thì muôn ngàn con rắn nhỏ màu vàng phóng ra về phía những tên cao thủ Độc Long Cốc. Kim Xà nô vừa tung ra, đám cao thủ của Độc Long Cốc đều hồn phi phách tán, chen nhau chạy trốn. Những kẻ chậm chân hơn bị Kim Xà Nô cắn phải, ngã rạp trên đất, tiếng kêu thét vang động cả đất trời. Phong Trần Tuý Khách nhắm mắt than:

- Độc Long Cốc hôm nay coi như đã hết rồi.

Quyên Quyên sấn tới trước mặt Tư Đồ Hạnh toan hạ độc thủ kết liễu mạng lão. Hoa Sĩ Kiệt ngăn lại nói:

- Quyên muội đừng tay. Lão quý này hãy để tiểu huynh xử lí. Hoa Sĩ Kiệt nói rồi tiến tới gần Tư Đồ Hạnh nói lạnh lẽo:

- - Chính người khiến Tư Đồ muội bỏ mạng, chính hành động tàn ác của người mà khiến Lang Sơn Quân lão tiền bối ôm hận mấy chục năm. Hôm nay ta không để người chết dễ dàng đâu, ta muốn người phải sống dở chết dở mới nghe!

Tư Đồ Hạnh nghe nói không khỏi lạnh người nói:

- Hoa Sĩ Kiệt, người thật không còn lương tâm, ta tha chết cho người bao lần, vậy mà bây giờ người...

- Người từng tha mạng cho ta? Nếu không phải do Tư Đồ muội muội cầu xin,

người liệu tha mạng cho ta chẳng?

Tư Đồ Hạnh biết chẳng còn phương sống sót, cười mọt tiếng rồi nói:

- Người và con nha đầu kia liên tay đối phó với lão phu, lão phu dù chết cũng không phục!

Hoa Sĩ Kiệt cười gằn đáp lại:

- Người không phục? Được, để ta giải huyết đạo cho người, chúng ta đấu lại một trận!

Tư Đồ Hạnh lắc đầu chua chát:

- Trong đời ta chỉ có một đứa con gái yêu mà thôi. Nay nó chết rồi, ta cũng không còn muốn sống nữa, hà tất phải giao đấu cho phí thời gian ! Người hãy giết ta đi!

- Vậy thì ân oán giữa lão và ta không tính tới Tư Đồ muội nữa, hôm nay ta giết người chỉ là thay Lang Sơn Quân trả món nợ mấy chục năm trước.

Câu nói vừa dứt, ánh kiếm loé lên, máu từ ngực Tư Đồ Hạnh tuôn ra xối xả, lão giãy giãy mấy lượt rồi bất động. Hoa Sĩ Kiệt chấp tay nghiêm trang nói:

- Lang Sơn Quân lão tiền bối có hiền linh chứng giám cho văn bối. Văn bối hôm nay đã làm tròn lời hứa với lão, dùng Thất Độc Thần Kiếm rửa sạch mỗi hận cho lão rồi!

Hoa Sĩ Kiệt vái xong thì tiến tới xác Tư Đồ Hồng, bồng trên tay, rồi quay sang Phong Trần Tuý Khách và Quyên Quyên nói:

- Chúng ta đi thôi, tìm nơi nào non nước hữu tình để mai táng thi hài Tư Đồ cô nương!

Hoa Sĩ Kiệt vùi xác Tư Đồ Hồng trên một gò cao. Lúc này, trời đã ửng sáng, ánh bình minh ló dạng phương đông soi sáng cây cỏ xanh tươi, chỉ có bọn người Hoa Sĩ Kiệt là ai nấy ngậm ngùi. Hoa Sĩ Kiệt nói thầm:

- Muội muội hãy an nghỉ. Chờ huynh báo xong đại thù nhất định sẽ trở lại cất

một căn nhà nhỏ nơi đây bầu bạn với muội suốt đời.

Quyên Quyên nghe khẩn thấy trong lòng không vui, lại thấy ghen tức nữa. Nhưng nghĩ lại dù sao Tư Đồ Hồng cũng đã chết, nên tự thấy xấu hổ không nói câu nào nữa. Mọi người đứng lặng hồi lâu rồi cũng phải lên đường. Trục chỉ hướng Tây Minh, từ Thiểm Tây ngược về Đông để tới

Ngũ Đài Sơn miền Thái Nguyên. Khi tới địa phận Ngũ Đài Sơn, bốn người nghe bàn tán rằng Tây Tạng Tam bảo đã điều động một số cao thủ dàn phục dọc theo lộ trình mà đoàn người Hoa Sĩ Kiệt sắp đi qua, lấy danh nghĩa báo thù cho Độc Long Cốc. Phong Trần Tuý Khách trở tay lên đỉnh núi nói:

- Trên đỉnh Ngũ Đài Sơn này ta có một vị bằng hữu cũ. Mấy chục năm nay chưa gặp lão, chẳng hiểu giờ lão còn sống nơi đó hay không. Ta muốn ghé qua thăm lão xem sao!

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Vị Thiết Tâm đạo nhân sống trên đỉnh Ngũ Đài Sơn này đã lâu, tại hạ cũng từng nghe qua. Nhưng lâu nay không nghe ai nhắc gì tới nữa, giang hồ dường như đã quên lão rồi.

- Lão mũi trâu tính nết rất quái dị, lấy hai chữ Thiết Tâm mà suy đủ hiểu lòng dạ lão thế nào rồi. Lão ta không ưa giết người, cũng chẳng muốn giúp đỡ ai. Hai mươi năm trước lão bỏ nhà tới nơi này ẩn cư, quả thật là từ đó không nghe thấy người trên giang hồ nói tới lão nữa.

Vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc bốn người đã tới lưng chừng núi. Bất thành linh, từ bìa rừng, một giọng người vang lên, đỉnh tai nhức óc, chấn động cả vùng. Hoa Sĩ Kiệt liền vận công ngầm chuẩn bị trước. Từ bên rừng xẹt ra sáu người xếp hàng chữ nhất, chặn lấy lối đi của bốn người. Hoa Sĩ Kiệt thấy bọn này kẻ tăng người tục, y phục cũng mỗi người mỗi khác. Có điều bọn chúng mắt ngời hung quang, thái dương huyệt nhô cao, chứng tỏ đều là cao thủ kiêm nội công ngoại công. Hoa Sĩ Kiệt thấy bọn chúng nhìn chòng chọc vào mình, biết bọn này chẳng có ý tốt, nhưng vẫn cất lời nhẹ nhàng hỏi:

- Chư vị với bọn tại hạ chưa từng quen biết, sao lại muốn ngăn trở chúng tôi lên núi là thế nào?

Bọn này không tên nào thèm trả lời, lúc sau, gã đứng ngoài cùng bên phải mới nhếch mép hỏi:

- Bốn người các người kẻ nào là Hoa Sĩ Kiệt?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt hỏi:

- Các hạ tìm Hoa Sĩ Kiệt làm chi vậy?

Tên này sầm mặt nói:

- Chúng ta là người của Tây Tạng Tam. Tây Tạng Tam bảo chúng ta muốn thay mặt hai vị băng hữu Độc Long Cốc và Tử Vong Cốc chủ mà báo thù, suốt ngày đêm băng rừng truy tìm tông tích của tên khốn Hoa Sĩ Kiệt, nghe tin bốn người bọn hăn tới Ngũ Đài Sơn này nên...

Hoa Sĩ Kiệt chẳng muốn nghe nói dài dòng, cắt ngang:

- Tây Tạng Tam bảo quan hệ như thế nào với Độc Long cốc và Tử Vong Cốc, sao lại nói là băng hữu cho được?

Vẫn tên này đáp:

- Chúng ta Tam bảo Tây Tạng cùng hai cốc chủ, cộng thêm Thanh Hải Độc Long Cốc đã trích máu ăn thề, thế môi răng nương tựa lẫn nhau trên hai mươi năm nay, từng liên hợp đối phó với Huyết Ma giáo. Hôm nay hai vị cốc chủ xảy ra chuyện, tất nhiên bọn ta không thể bỏ qua tên khốn ấy được!

Hoa Sĩ Kiệt thản nhiên hỏi:

- Vậy trong sáu người các người, ba người nào là Tam bảo Tây Tạng?

Gã nọ lại nói:

- Bảo chủ chúng ta địa vị thế nào mà phải hạ mình đi giết tên ranh con Hoa Sĩ Kiệt ấy chứ?

Hoa Sĩ Kiệt lạnh lùng xua tay:

- Nếu các người không phải là Bảo chủ Tây Tạng Tam bảo thì mau rời khỏi đây là hơn. Mau về gọi ba bảo chủ các người ra đây.

Tên kia nổi giận hét:

- Người là ai?

Hoa Sĩ Kiệt không thèm nhìn y, nói:

- Các người không cần biết, cứ về gọi ba tên thủ lĩnh các người ra, tất biết ta là ai!

Phong Trần Túy Khách đi lại trên giang hồ đã lâu, biết rõ Tây Tạng tam bảo chẳng dễ trêu vào. Mỗi tên bảo chủ có một sở trường đặc biệt, khi liên thủ thì sức mạnh khó mà lường nổi. Nay thầy Hoa Sĩ Kiệt ăn nói ngạo mạn như thế không khỏi lo lắng trong lòng, liền nháy mắt bảo chàng im lặng và nói:

- Bốn người tại hạ chẳng ai họ Hoa cả, cũng không biết gì về tên họ Hoa ấy. Các hạ đã tìm lầm người rồi.

Hoa Sĩ Kiệt nổi máu anh hùng, thấy lão nói vậy thì gạt phắt đi:

- Hoa Sĩ Kiệt chính là ta, các người không cần tìm nữa. Mau gọi Bảo chủ các người ra đây, Hoa Sĩ Kiệt này sẵn sàng bồi tiếp!

Cả sáu người nghe Hoa Sĩ Kiệt nói đều giật mình hoang mang:

- Người... người.... tiểu tử người chính là...

Hoa Sĩ Kiệt thân nhiên nói:

- Phải!

Gã ban đầu nói với Hoa Sĩ Kiệt có vẻ là tên đứng đầu bọn này, sau phút định thần cười ha ha nói:

- Nếu người thực sự là Hoa Sĩ Kiệt, ta càng đỡ công truy tìm. Mau bó tay chịu trói theo bọn ta tới phục lệnh trước Tây Tạng ba vị Bảo chủ!

Quyên Quyên giận dữ quát:

- Cho dù là ba tên bảo chủ các người cũng chưa chắc làm gì được bọn ta, huống chi lũ nhãi nhép các người!

Gã mặt rô đứng ngoài cùng bên trái nhướng mắt nhìn nàng, rồi cười nham nhở:

- Cô nương này quả là tuyệt thế giai nhân, sao lời lẽ ngang ngạnh chùng vậy. Đợi ta thanh toán ba tên kia sẽ làm một chuyến khoái lạc với cô nương nhé... hi hi hi...

Nàng giận đỏ mặt, quát:

- Cầu tặc vô lễ!

Tay phải nàng vụt giơ lên, một luồng chỉ phong xé gió bay thẳng tới miệng tên kia đang há ra cười. Bị tấn công đột ngột, tên này hốt hoảng dứt ngang tiếng cười, tay phải phát lia trở lại, chân đồng thời hồi bộ tám bước, mới có thể tránh khỏi ngọn chỉ quái lạ ấy. Năm gã còn lại liếc thấy tài nghệ nàng như thế đều sửng sờ rúng động. Hoa Sĩ Kiệt liền ngăn :

- Muội muội đừng nóng giận mà vội xuất thủ. Lũ vô danh tiểu tốt, giết làm chi cho bẩn tay.

Nhưng một tiếng ồm ồm, mà như lệnh vỡ vang bên tai:

- Tiểu tử, bần đạo quyết sinh tử với ngươi đây!

Bóng người liền theo âm thanh phóng tới, ngọn phất trần trên tay kẻ lâu nay vẫn được giang hồ gọi mấy tiếng Phong Nguyệt đạo nhân trong đệ thất bảo hướng tới Hoa Sĩ Kiệt, ào ào như gió bão. Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi khinh thì, giở ngay thân pháp Mê Tông độn ảnh, nhoáng mắt đã luôn tránh khỏi thế công vũ bão của ngọn phất trần. Chẳng thể đánh trúng đối phương trong chiêu đầu, Phong Nguyệt đạo nhân tức giận rống lên, xoay ngược phất trần thốc lên đòn thứ hai. Ngọn phất trần như tia chớp loé lên, nhằm thẳng đầu chàng bổ xuống. Khẽ chéo chân nửa bộ, chàng đã tránh khỏi thế đánh ấy, liền đó, chàng xoay người lại quát:

- Mau nằm xuống!

Theo đó, bảy ánh lục quang loé lên như một chiếc cầu vồng, máu tươi lập tức tưới ướt mặt đất. Thân mình Phong Nguyệt đạo nhân đã rời thành hai mảnh rời. Năm tên kia trở mắt nhìn, không thể tin nổi chỉ vài chiêu mà Phong Nguyệt đạo nhân đã chết thảm, tên nào tên ấy hoang mang rụng rời, tay chân nhất thời không thể cử động. Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Các người kẻ nào không tự lượng sức mình thì đừng trách ta ra tay độc ác.

Quyên Quyên cũng nói:

- Các người nên đi về gọi ba tên Bảo chủ của các người ra đây thì hơn. Đừng đại dột vong mạng vô ích.

Năm tên này vẫn đứng yên không nhúc nhích, chẳng hiểu bọn chúng

không muốn nhường đường hay là do vẫn còn quá sợ hãi. Phong Trần Tuý Khách liếc mắt nhìn từng người một hỏi:

- Trong năm vị đây, vị nào thuộc về bảo nào, danh tính là chi xin nói rõ cho lão phu được biết, may ra có quen vị nào chăng?

Gã đứng đầu hàng phải thay mặt đáp lời:

- Chúng ta từ phải sang trái là Thiết Huyết Bảo Tí Ngộ Kiếm Nhạc Nhất Vân, Phi Tinh Cản Nguyệt Tống Dĩ Công, kế đó là Đoạn Hồn Bảo Tố Hồn Khách, Truy Hồn Thái Tuế Tướng Kỳ, hai vị tu hành, một người vừa bỏ mạng là Phong Nguyệt đạo nhân, vị còn lại là Thần Long đại sư, đều là thuộc hạ của Đệ Nhất Bảo.

Hoa Sĩ Kiệt trở vào thanh kiếm đeo lưng lẳng trên lưng Tí Ngộ Kiếm nói:

- Các hạ là Tí Ngộ Kiếm của Thiết Huyết bảo, ắt hẳn kiếm thuật cao minh, tại hạ liều mạng muốn thỉnh giáo vài chiêu tuyệt kỹ được chăng?

Tí Ngộ Kiếm cười lạnh nhạt:

- Người vừa giết chết Phong Nguyệt đạo nhân, ta còn chưa tính sổ với người. Người lại còn ngông cuồng chỉ danh khiêu chiến, thật khi người quá lắm.

Miệng thốt ra những lời hằn học, kiếm đã xuất khỏi vỏ dựng thẳng nơi trước ngực sẵn sàng ra chiêu. Hoa Sĩ Kiệt buông một tiếng cười lạnh lạnh, rung tay một cái, thanh Thất Độc Thần Kiếm lia một vòng xoè rộng ra như cánh quạt lớn, bảy đạo lục quang chiếu sáng xanh lét một vùng. Chàng hét lớn một tiếng, luồng lục quang bỗng xoáy động quay tít và tua nhanh tới trước. Thấy lối xuất thủ thần diệu ấy, Tí Ngộ Kiếm tự hiểu mình vẫn còn thua một bậc, không dám coi thường vội dốc toàn lực giơ kiếm lên chặn lại. “Toong” một tiếng, sao lửa xẹt ra như pháo bông, nhìn

lại thì thấy thanh Tí Ngọ kiếm gãy làm đôi rồi. Nửa thanh kiếm gãy đã văng đi mất, nửa thanh còn lại vẫn còn bị nắm chặt trong tay không ngớt rung động vì dư kinh. Tí Ngọ Kiếm hồ khẩu tê buốt, hai mắt trợn trừng không chớp. Bốn tên còn lại đứng ngoài cũng sững sờ tháo mồ hôi lạnh, lo thay cho tính mạng của đồng bọn. Giữa trận diện lại nhoáng động bóng người, Tí Ngọ Kiếm chưa kịp định thần đã thấy bóng người này ở đằng sau lưng. Tốc độ nhanh chóng vô chùng, người thường nhìn thấy có lẽ cho là thần tiên ẩn hiện cũng nên. Tí Ngọ Kiếm chưa kịp phản ứng chi, chỉ vừa quay đầu lại thì sống lưng đã bị Hoa Sĩ Kiệt nhắc bổng lên như xách cổ một con mèo, ném tuốt vô rừng. Một tiếng thát to vang lên, một trong nhóm bốn người Truy Hồn Thái Tuế cùng Thôi Hồn Khách, người của Đoạn Hồn bảo song song nhảy tới. Phong Trần Tuý Khách đứng ngoài lược trận cho Hoa Sĩ Kiệt trông thấy thì kêu lên:

- Tiểu tử, coi chừng quỷ trảo của bọn chúng.

Thanh âm chưa dứt, thanh Thất Độc Thần Kiếm đã vung lên, chiêu Xạ Nguyệt quét thẳng vào hai tên đang chờn vờn chụp tới. Hai tiếng thét vang lên, tiếp theo là tiếng thân người đổ vật trên đất. Truy Hồn Thái Tuế cùng Thôi Hồn Khách- hai cao thủ lừng danh về môn Đàn Trảo của Đoạn Hồn bảo giờ đã là hai cái xác không hồn. Chớp mắt đã chết mất bốn người, hai người Thần Long đại sư và Phi Tinh Cảnh Nguyệt Tổng Dã Công bất giác nhìn nhau hoang mang chưa biết tính sao. Buông một tiếng thở dài. Thần Long đại sư nói:

- A Di đà phật, Hoa thí chủ ra tay cũng tàn độc quá!

Hoa Sĩ Kiệt cười:

- Tại hạ chẳng đã cảnh cáo trước hay sao. Bọn chúng không tự lượng sức rước họa vào thân, sao lại trách ta độc ác?

Thần Long đại sư lại nói:

- Ngã Phật từ bi, lúc tha được người thì nên tha, thí chủ tạo nhiều sát nghiệp như vậy e sau này khó tránh khỏi quả báo.

- Ta diệt ác chính là để trợ thiện, cho dù phải chịu quả báo cũng không hối tiếc. Nhà sư mở miệng là nói Phật, sao lại còn giúp tay cho kẻ ác, làm thuộc hạ dưới trướng đệ Nhất Bảo?

Thần Long đại sư nhẹ lắc đầu:

- Tham gia vào Đệ Nhất bảo với bần tăng quả là một sự khổ ải!

Hoa Sĩ Kiệt nói :

- Nếu nhà sư biết mình sai, sao không tự tìm đường về nẻo chính? Hôm nay Hoa mỗ dung cho hai người sống sót một phen, hãy về báo lại với ba Bảo chủ tới đây cùng Hoa mỗ thanh toán món nợ máu của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân bảy mươi năm trước.

Thần Long đại sư vừa định thốt lời, từ không trung bỗng vang lên chuỗi cười lạnh lạnh:

- Tên tiểu tử này sao mà ăn nói ngông cuồng tới thế.

Hoa Sĩ Kiệt vừa nghe tiếng thì đã biết ngay kẻ vừa nói ẩn thân trên cội cây to ven đường, chàng ngược mặt lên cao giọng:

- Bằng hữu phương nào, xin bước xuống đây đàm đạo. Sao lại phải núp trên

cây làm gì.

Chờ một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh chi, chàng nói to:

- Nếu không chịu xuất đầu lộ diện, chớ trách sao tại hạ bạo hành.

Lại chuỗi cười vang lên:

- Chó con người cứ thử ra tay xem!

Hoa Sĩ Kiệt hét to:

- Có gì mà ta lại không dám!

Vừa nói xong, tay chưởng liền nhấc lên, hướng tới ngọn cây phóng tới. Luồng chưởng phong ào ào như sóng bể. Ầm, ... ầm... Hàng loạt thanh âm như sấm nổ sét vang, đá cát mù trời, sườn non rung động, rặng cây bên đường mỗi gốc cả hơn vòng tay đều bị đốn ngang hết lượt. Giữa vùng hỗn loạn lá cành, ba người nhanh như loài sơn điệp bắn mình xuống trước mặt Hoa Sĩ Kiệt. Cả ba cùng lúc kêu lên:

- Đúng rồi, tên tiểu tử này chính là kẻ mà Bảo chủ của chúng ta cần tìm.

- Bảo chủ của các người là ai?

Lão già râu dài đứng giữa nói:

- Chỉ một cái tên Đoạn Hồn Bảo chủ Ngô Phá Thiên của bảo ta đủ cho người phát run lên rồi!

Vừa nói tới đó, đã đứng bên trái nhìn thấy mấy xác chết của Thôi Hồn Khách

cùng Truy Hồn Thái Tuế, kinh hãi kêu lên:

-Ồ, kẻ nào có thể giết chết hai đại cao thủ của bản bảo chứ?

Hoa Sĩ Kiệt cười khinh miệt:

- Toàn một đồ bị thịt vô dụng.

Lão già đứng giữa quát ra lệnh cho hai tên kia:

- Chúng ta đông loạt xông lên tóm tên này về chịu tội với bảo chủ!

Lập tức cả ba tên xông lên một loạt, bủa vây lấy chàng. Gã Phi Tinh Cảnh Nguyệt Tống Dĩ Công, thấy Người của Đoàn Hồn Bảo đến tiếp viện, cho rằng đây là cơ hội tốt để giết chết Hoa Sĩ Kiệt không thể bỏ qua, liền xốc tới:

- Lão phu cũng muốn giúp ba người một tay!

Nói rồi tuốt nhanh thanh Quỷ đầu đao ra khỏi vỏ, tham gia trợ chiến. Hoa Sĩ Kiệt bây giờ một chọi bốn, song thần sắc vẫn ung dung không tỏ ra chút mệt mỏi hay sợ hãi gì hết. Thần Long đại sư thành linh rút ra một ngọn tín hiệu màu xanh trong tay áo, dùng ngón tay búng lên không. Một tiếng nổ khô khốc khe khẽ, mũi hoả tiễn loé ra ánh sáng lấp lánh lân tinh, chỉ khoảnh khắc từ trên ngọn Ngũ Đài Sơn có tiếng còi dài đáp lại. Phong Trần Tuý Khách nghe thấy chép miệng cảm khái:

- Ngọn Ngũ Đài Sơn này sắp sửa phải trải qua một trường sát kiếp đây.

Lão còn chưa dứt lời thì từ sơn đạo vọng lên tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy mươi con tuấn mã ào ào lao xuống... Đi đầu là một tên đại hán râu xoắn lại quanh hàm, ghé tay làm loa hét:

- Kẻ nào bắt được tên khốn họ Hoa sẽ được ba vị bảo chủ thưởng cho ngàn lượng vàng ròng!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Nghĩa cảm lòng người

Hoa Sĩ Kiệt càng thêm giận dữ gầm lên một tiếng. Trường kiếm trong tay vừa quét ra chiêu Xạ Nguyệt liền tiếp theo một chiêu Thổ Tâm. Ánh thép loé lên, tiếng rít thảm thiết từng đợt vang lên, bốn tên trước mặt chàng cũng đổ rũ xuống im lìm, đầu mình không còn là một khối nữa. Thần Long đại sư hoang mang thất sắc, đứng cũng không vững, thối lui mấy bước. Thần Long đại sư cũng biết Thất Độc Thần Kiếm lợi hại phi thường, song không thể nghĩ rằng cả bốn cao thủ lại đồng loạt thất thủ nhanh tới như thế, Gã râu quăn phi ngựa tới nơi sát Hoa Sĩ Kiệt thì tung mình nhảy xuống, tay giơ lên thành hiệu lệnh. Đoàn người ngựa đi sau độ mấy mươi tên, rầm rộ giật cương vây quanh chàng như tường đồng. Ngạo nghễ nhìn khắp trận diện, Hoa Sĩ Kiệt thản nhiên nói:

- Các người đồng loạt tới đây chịu chết, thật là điên rồ quá.

Gã râu quăn nói:

- Ta là Phó bảo chủ Đệ Nhất bảo phụng mạng bảo chủ tới đây bắt tên khốn người lên núi cho tam vị bảo chủ xử trị.

Hoa Sĩ Kiệt cười:

- Gọi ba Bảo chủ của các người tới đây. Đừng đại dột bỏ mạng vô ích. Người chưa phải là đối thủ của ta đâu.

Phong Trần Túy Khách chậm rãi bước tới trước mặt gã râu quăn nói:

- Các hạ không nên giở thói sói mượn oai hùm, mau gọi ba bảo chủ ra đây tránh đổ máu vô ích.

- Người là cái giống chi , dám ngạo mạn trước mặt bản Phó bang chủ ta như thế?

Lão nghe nói thì cười to:

- Muốn biết ta là giống gì à? Ta cũng không biết đâu. Nhưng lóc thịt ta ra thì chỉ có sêu rượu lúc nhúc, chẳng có cái gì nữa cả... ha ha...

Gã râu quăn nổi giận thét:

- Mặc người sêu rượu sêu chè gì, muốn chết thì cứ xông lên.

Phong Trần Túy Khách hấp háy đôi mắt lưu linh, nói:

- Các người muốn lão phu hiển lộ thân thủ thì mau gọi Bảo chủ của các người ra đây. Hạng các người không đáng!

Phan Quyên Quyên cười:

- Đúng vậy! Vài chục người ngựa loẻo khoẻo của người mang theo chỉ làm trò đùa cho lão thôi.

Tên râu quăn lúc này mới nhìn sang Quyên Quyên, thấy nàng sắc đẹp mê hồn, cười tí mắt trâng tráo nói:

- Cô nương đây xinh đẹp thế sao lại đi cùng lũ này để vong mạng vô ích chứ?

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói không kìm được giận dữ quát:

- Câm miệng. Bản thiếu gia vốn không định giết các người làm chi. Nhưng đã thế này thì ta chẳng thể dung tha.

Ngọn độc kiếm liền theo câu nói, ánh kiếm thành làn sáng vạch dài vào ngực tên râu quăn. Y cười to một tiếng, khẽ lạng mình tránh né đường kiếm, tay phải đồng thời với ra sau. Với thủ pháp cực nhanh, hăn tuốt trường kiếm ra khỏi vỏ, nói châm chọc:

- Thường nghe đồn Thất Độc Thần Kiếm chỉ một chiêu là lấy mạng người ta, bây giờ ta mới thấy, phi thường thật, phi thường thật.. Ha ha...

Hoa Sĩ Kiệt bần mình tới, găm lên:

- Trong vòng ba chiêu ta không giết nổi người thì tuyệt đối sẽ chẳng thềm dẫn thân vào giang hồ nữa.

Gã râu quăn cười:

- Thất Độc Thần Kiếm của người lợi hại lắm mà. Thế này, bây giờ chúng ta lấy ba chiêu đánh cuộc. Nếu người trong ba chiêu không thắng nổi ta thì phải tự trói mình đến quỳ trước ba vị bảo chủ chịu tội.

Hoa Sĩ Kiệt đáp:

- Được, ta đồng ý! Vậy nếu ta thắng thì sao đây?

- Thì ta sẽ giúp người năn nỉ với ba vị bảo chủ, chỉ khiến người thành tàn phế mà chừa cái mạng cho người, hí hí...

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói ngông cuồng chỉ tay quát:

- Người nghĩ ta sợ ba tên quý ấy chẳng? Chừng nào mọi việc nơi Trường Bạch Sơn xong xuôi thì chẳng cần ai nói ta cũng tới tận Tây Tạng tìm ba tên quý ấy thanh toán món nợ ngày xưa của chúng với Lang Sơn Quân lão tiền bối. Ta đã hứa với Lang Sơn Quân lão tiền bối sẽ thay lão rửa mối hận mấy chục năm trước, tuyệt đối không sai lời đâu!

Gã râu quăn hỏi:

- Người với Lang Sơn Quân có quan hệ thế nào? Lang Sơn Quân đã chết từ mấy mươi năm trước, sao người có thể nói người hứa thay lão trả hận được?

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Tây Tạng tam bảo cùng Thanh Hải hai cốc mấy mươi năm trước liên thủ

đánh Lang Sơn Quân tiền bối rơi xuống vực, rất may, ngoài dự liệu của các người,

lão tiền bối chỉ tàn phế mà không mất mạng dưới đáy sâu Tung Sơn!

Gã râu quăn cười:

- Vậy người may mắn được gặp lão, được lão truyền dạy võ công, rồi tự xưng

Thất Độc Thần Kiếm Khách?

- Đúng vậy, cho nên ta mới nói, còn một hơi thở, ta quyết chẳng bỏ qua cho Tây Tạng Tam bảo các người đâu. Có điều, kẻ gây tội là tam vị bảo chủ, ta chẳng muốn giết người vô can. Khuyên người nên kêu ba Bảo chủ ra đây, ta sẽ tha cái mạng cho các người.

Gã râu quăn chợt buông tiếng cười to, thanh âm như dội rền bờ núi đỉnh non, lá cây rụng lả tả... Quyên Quyên nói:

- Người cho chúng ta khoác lác chẳng?

Hắn trả lời:

- Cô nương, nên ít lời một chút, may ra bảo toàn tấm thân ngà ngọc sau này hầu hạ bản phó bảo chủ cho tốt.

Quyên Quyên nghe nói thì chẳng nói chẳng rằng, toan xuất thủ ngay.
Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Quyên muội không cần ra tay, để huynh thay muội dạy hăn một bài học.

Quay sang lũ người kia, chàng nói tiếp:

- Bọn các người tất cả xông lên một lượt để bản thiếu gia ra tay một lần cho xong!

Tên râu quăn nói:

- Cung kính không bằng tuân lệnh. Các người tất cả xông lên cho ta. Ai bắt được tên khốn này bản phó bảo chủ sẽ trình lên ba vị bảo chủ trọng thưởng.

Hàng chục tên đại hán nghe tiếng hô, trước mắt chỉ thấy món tiền thưởng, chẳng nghĩ tới nguy hiểm nữa, rầm rầm xông lên vây phủ. Ánh đao kiếm lấp lánh. Hoa Sĩ Kiệt vẫn thản nhiên như không, tay kiếm xuất ra chiêu Xạ Nguyệt quen thuộc. Tiếng la hét vang trời, ba tên đã bị loại khỏi vòng chiến, gãy đàn đao rồi nằm im trong vũng máu. Thù Phá Thiên – tên Phó bảo chủ râu quăn, tay vung tít thanh trường kiếm, quấy lộn như giao long tấn công thẳng tới Hoa Sĩ Kiệt. Trong tình trạng một địch muôn người như thế, Hoa Sĩ Kiệt có muốn nương tay cũng chẳng được. Chàng xoay người một cái, thanh kiếm đồng thời quét nhanh mấy vòng. Kiếm chưa tới mà kiếm khí đã ào ào tủa tới, Thù Phá Thiên bị xô lại sau tới ba bước mới đứng vững. Hoa Sĩ Kiệt toan đuổi theo, chợt thấy sau lưng có mấy luồng kinh phong ập tới bèn nhanh chóng xoay người, ánh kiếm theo đà lại quét ngược lại một vòng. Bọn

này trình độ kém hơn Thù Phá Thiên, không kịp tránh né, một loạt tiếng rú xé không gian, cả năm tên đại hán vừa xông tới đồng loạt ngã ra sau, kẻ mất tay, kẻ rụng đầu, ... Ngọn độc kiếm vung lên mấy đường nữa, thầy người nổi tiếp thầy người ngã gục. Thù Phá Thiên trông thấy mà không khỏi kinh hoàng. Tới giờ gã mới thấy rõ Thất Độc Thần Kiếm lợi hại dường nào. Cảm thấy cái chết đang tới gần, gã tâm thần bấn loạn, quay mình toan chạy trốn. Nhưng vừa cất bước thì trước mặt đã loé lên ánh chớp màu lục. Bờ vai nghe buốt lạnh, cánh tay phải đã rớt xuống đất ngay trước mặt gã. Nhưng chính mắt gã nhìn thấy mà gã vẫn không thể tin đây là tay của mình, vì vẫn chưa cảm thấy đau, đủ thấy chiêu kiếm vừa rồi của Hoa Sĩ Kiệt thần tốc dường nào. Thanh kiếm rời khỏi cánh tay gãy rơi xuống đất đánh choang một tiếng. Hoa Sĩ Kiệt lấy chân hất thanh kiếm tới gần bên gã nói:

- Mau cầm lấy khí giới đi. Quân tử chẳng hại kẻ khốn cùng. Người mau đi đi trước khi ta đổi ý.

Thù Phá Thiên đưa tay trái nắm lấy thanh kiếm. Lúc này y mới thấy vết đứt đau thấu tim gan. Bàn tay trái cầm kiếm cũng lấy bầy không vững. Y liền buông kiếm, tay trái tự điểm mấy huyết đạo nơi vai cầm máu. Lòng thầm nghĩ: "Tên tiểu tử này võ công trác tuyệt mà lại nhân nghĩa hơn người, thật đáng để người ta phải kính phục" Nghĩ rồi thở dài nói:

- Ta thật có mắt không trông, thiếu hiệp...

Hoa Sĩ Kiệt vừa nghe nói hai chữ "thiếu hiệp" thì gạt đi:

- Biết sai mà sửa mới là điều đáng quý. Ta với các người không thù không oán, các người mau đi đi là hơn.

Thù Phá Thiên gật đầu, giơ tay ra hiệu với những tên còn lại:

- Các người mau lui!

Đám đại hán cũng tự biết mình không địch nổi Hoa Sĩ Kiệt, nay nghe lệnh rút lui thì mừng rỡ, nhún mình lẩn mất cả. Hoa Sĩ Kiệt nhìn lại thấy Thù Phá Thiên vẫn chưa rời đi, tay hoay hoay với thanh kiếm, nét mặt dường như muốn nói, lại dường như không, liền hỏi:

- Các hạ có điều gì muốn nói xin cứ tự tiện. Nghĩ lại quả thật vừa rồi tại hạ nóng giận ra tay hơi quá đáng, bây giờ hối hận vô cùng...

Thù Phá Thiên nói:

- Tại hạ chẳng dám trách thiếu hiệp, trong lòng lại còn thấy cảm kích. Không phải có trận đấu với thiếu hiệp hôm nay thì tại hạ không khi nào thức tỉnh. Tuy rằng mất một cánh tay mà được dung mạng để cải tà quy chính, đây là thiếu hiệp cứu cuộc đời tại hạ, chứ không phải hại tại hạ...

Hoa Sĩ Kiệt nét mặt vui mừng nói:

- Các hạ biết hối cải thật là điều đáng vui mừng!

Chàng quay sang Quyên Quyên nói:

- Quyên muội, hãy dùng linh dược mang theo giúp băng bó vết thương cho Thù đại hiệp đây đi.

Quyên Quyên trong lòng cũng không hoàn toàn tán thành, nhưng nghĩ đây cũng là việc tốt, nên gật đầu y lời, lấy thuốc trị thương băng bó vết thương cho y cẩn thận. Thù Phá Thiên nói nhỏ:

- Xin cô nương hãy bỏ qua những lời lẽ vô lễ vừa rồi của tại hạ!

Quyên Quyên nói:

- Nếu ta chấp nê những điều các hạ vừa nói, thì đã chẳng thêm giúp các hạ băng bó vết thương đâu!

Phong Trần Túy Khách cười:

- Phan cô nương thân mang tuyệt kỹ, lại nhân nghĩa hơn người, thật là hiếm có.

Hà Chí Bình đứng đó cũng xen lời phụ họa:

- Đúng thế, Quyên tử của ta võ công có thể nói là trội hơn Hoa huynh nữa. Một mình giao chiến với Huyết ma giáo như vào chỗ không người.

Thù Phá Thiên sững sốt :

- Thù mỗ quả là có mắt như không, núi Thái Sơn trước mặt cũng chẳng nhìn ra. Dám hỏi lệnh sư cô nương là ai?

Hà Chí Bình nhanh nhẩu đáp:

- Tôn sư tử tử tôi có hai người, một là Xà Hà tiên tử, hai là Vân Hạc đại sư...

Quyên Quyên nghe nói liền át đi:

- Bình đệ đừng nhiều lời!

Nói rồi nàng tranh thủ khai thác :

- Thù đại hiệp là người trong Tam Bảo Tây Tạng, chắc hẳn trong giáo có những cao thủ nào đại hiệp nắm rất rõ?

Thù Phá Thiên ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Tại hạ cảm đức Hoa thiếu hiệp, biết được cái gì nhất định sẽ nói hết. Trong bản giáo, ba bảo chủ đều võ công cao diệu phi thường. Đoạn Hồn

bảo chủ có Diêm La trận, Thiết Huyết bảo chủ có Phi Dao đội, Thiên Hạ đệ nhất Bảo có Huyết Hồn Tiên, đều là những kì trận võ lâm, đừng nên coi thường.

Thần Long đại sư này giờ đứng im quan sát, nghe nói thì xen vào:

- Những kì trận ấy hung hiểm vô cùng, một khi đã thi thố thì muôn phần hiểm độc, thí chủ nên thận trọng.

Hoa Sĩ Kiệt cả cười nói:

- Tại hạ khi dẫn thân giang hồ đã không coi sống chết là điều quan trọng nữa rồi! Đã có hướng đi thì dù muôn ngàn khó khăn, lên núi đao xuống chảo dầu cũng không từ bỏ.

Thần Long đại sư dăm chiêu nói:

- Bần tăng một phút lầm lỡ, đem thân tu hành đầu nhập Thiên Hạ Đệ Nhất bảo nhưng mấy năm qua chứng kiến hành vi tàn độc của bọn họ, lòng cảm thấy hối hận mà chưa có cơ hội trốn tránh. Hôm nay may gặp được Hoa thí chủ... Bần tăng xin hiến ba phương sách đối phó cùng bọn họ.

Phong Trần Túy Khách nghe nói thì sáng mắt lên mừng rỡ:

- Xin đại sư chỉ giáo.

- Ba Bảo chủ hôm qua đã tới Ngũ Đài Sơn trước. Tối đêm qua đã mở cuộc họp cùng Thiết Tâm đạo nhân, nghe chừng hai bên rất tâm đầu ý hợp. Nghe nói Thiết Tâm đạo nhân nửa chính nửa tà, tâm tính bất nhất, nhưng võ công cao diệu khác thường. Nếu mọi người có thể đàm phán với lão nhờ lão ngăn cản ba vị bảo chủ thì tốt quá.

Thù Phá Thiên lắc đầu:

- E rằng khó mà như ý được. Ba bảo chủ hận Hoa thiếu hiệp tới xương, nhất định chẳng nghe lời Thiết Tâm đạo nhân mà bỏ qua.

- Cho dù không thì cũng khiến Thiết Tâm đạo nhân đứng ngoài cuộc mà không đứng về phía ba Bảo chủ, như thế coi như bớt đi một kình địch đáng ngại.

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu:

- Đại sư nói rất đúng.

Rồi quay sang Phong Trần Túy Khách nói tiếp:

- Việc này e là phải nhờ tới lão tiên bối khó nhọc một phen rồi.

Lão say cười ha hả nói:

- Ta vẫn muốn tới thăm lão ta, việc này chẳng thành vấn đề. Xin đại sư nói tiếp kế thứ hai.

Thần Long đại sư liếc mắt sang Quyên Quyên nói:

- Nhờ Phan cô nương thỉnh lệnh Vân Hạc đến trợ lực, nhất định mọi việc sẽ chuyển nguy thành an trong phút chốc.

Phan Quyên Quyên bối rối nói:

- Lệnh sư hành tung bất định, bây giờ tiểu nữ thật không biết phải tìm nơi nào nữa.

Hoa Sĩ Kiệt nôn nóng hỏi tiếp:

- Phương kế thứ ba đại sư định thế nào?

- Mọi người mau cải dạng rời khỏi đây trở về Trung Nguyên ngay lập tức. Mối thù kia sau này mới trả cũng không muộn. Bằng nấn ná tại đây phút nào là nguy hiểm thêm phút ấy.

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu cười:

- Tại hạ dù chết cũng không từ bỏ ý định. Hơn nữa, tại hạ chẳng bao giờ chịu

lén lút cải dạng chạy trốn đâu.

Phong Trần Túy Khách cười lớn:

- Hảo tiểu tử. Ta mang cái thân già đi gặp lão mũi trâu Thiết Tâm cũng đáng lắm, đáng lắm. Ha ha...

Lão nói rồi bắn mình về hướng đỉnh núi, thân hình chẳng mấy chốc đã mất dạng mà tiếng cười còn lờng lộng... Hoa Sĩ Kiệt lập tức quay sang Quyên Quyên và Hà Chí Bình phẩy tay nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Thần Long đại sư cùng Thù Phá Thiên đưa mắt nhìn nhau bối rối, như ngầm hỏi xem nên đi cùng bọn Hoa Sĩ Kiệt hay làm gì. Rốt cuộc, Thù Phá Thiên nói:

- Chúng tôi đi cùng với thiếu hiệp e là không tiện. Vậy xin cáo biệt. Hẹn ngày tái ngộ. Chúc mọi người thượng lộ bình an.

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay đáp lễ:

- Được hai vị chỉ điểm cho, tại hạ vô cùng cảm tạ. Đất trời bao la, ngày tháng còn dài. Xin tạm biệt nơi đây.

Thần Long đại sư cùng Thù Phá Thiên phóng nhanh xuống núi. Đi chưa được bao xa, một giọng cười ghê rợn như từ lòng đất vang lên, lại như từ đỉnh núi vọng xuống khiến hai người khiếp hãi vô cùng. Thần Long đại sư than:

- Những điều chúng ta nói vừa rồi e là đã bị chúng nghe lén rồi.

Đáp lại là một tiếng nói âm vang cả vùng sơn cốc:

- Khá khen cho tên giặc bán chủ cầu vinh. Người chẳng nghĩ tới ân đức năm xưa của bản chủ đã dung nạp người khỏi tay kẻ thù truy sát sao?

- Người là ai?

- Thăng trọc vô ơn! Tới giọng nói của ta cũng không còn nhớ nữa!

Một lão già áo đỏ râu dài từ bìa rừng từ từ bước ra. Chính là Đệ Nhất Bảo chủ Lí Ngọc Lâm. Thần Long đại sư cùng Thù Phá Thiên đều biến sắc, lùi lại một bước kinh hãi. Lí Ngọc Lâm quát lớn:

- Hai tên phản đồ đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Mĩ nhân phá huyết hồn tiên

Hoa Sĩ Kiệt liền nhanh chân bước ra đứng án ngữ trước mặt hai người chặn Lí Ngọc Lân chủ lại. Ngay khi ấy, từ cụm rừng phía trên rầm rập xông ra ngót trăm tên đại hán, người nào người nấy giắt một bộ cung tên khổng lồ sau lưng cùng ống tên đầy tên nhọn. Thần Long đại sư lấp bấp:

- Đó là Huyết Hồn Tiên.

Lí Ngọc Lân cười:

- Đúng thế. Huyết Hồn Tiên thấy máu là người chết. Anh hùng thiên hạ gặp phải Huyết Hồn Tiên chưa một ai thoát thân.

Hoa Sĩ Kiệt cười một chuỗi dài, dáng vẻ rất khinh mạn. Lí Ngọc Lân trừng mắt nói:

- Người cười cái gì? Hoa Sĩ Kiệt là người chằng?

Hoa Sĩ Kiệt lại cười đáp:

- Đã biết thiếu gia ở đây, người tới để nạp mạng chằng?

Lí Ngọc Lân càng sôi máu:

- Người đừng khoác lác. Nếu người mà thắng nổi ta một chiêu, ta sẽ chằng thêm đặt chân vào chốn giang hồ nữa.

Quyên Quyên nghe mấy câu này quen quen thì cười nói:

- Bảo chủ nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy. Có bao nhiêu người tại đây làm chứng, nếu Bảo chủ không thể hạ Kiệt ca trong một chiêu thì kể như thua phải chăng?

Lí Ngọc Lâm ưỡn ngực tự tin nói:

- Ha ha, cứ vậy đi! Coi bản lĩnh tên tiểu tử này tới đâu.

Quyên Quyên quay sang Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Kiệt ca ra tay đi. Hãy cẩn thận.

- Quyên muội an tâm, huynh sẽ đề phòng.

Thần Long cũng truyền âm nhập mật cho chàng :” Câu Hồn trảo của lão già này rất lợi hại, thì chủ chó coi thường” Hoa Sĩ Kiệt cũng truyền âm nhập mật đáp lại:” Đa ta đại sư chỉ điểm, nhưng Câu Hồn trảo thiên về âm hay dương?”. ” Lão ta bốn mươi năm khổ luyện Thiết Sa trảo, có thể lấy vật trong lửa đỏ, chắc hẳn là Câu Hồn trảo cũng là công phu thuần dương. ” Hoa Sĩ Kiệt nghe nói thì mừng thầm: “Ta chuyên luyện Băng Hàn công, lạnh khắc chế nóng, thật là may mắn. ” Nghĩ thế, chàng mỉm cười thư thái, tưởng như sắp tới chỉ là trò đùa vậy. Lí Ngọc Lâm trông thấy không khỏi động tâm can, nghĩ thầm:” Không hiểu tên tiểu tử này có tà thuật chi, sao lại có vẻ tự tin quá như thế?” Hoa Sĩ Kiệt như đọc được ý nghĩ của lão, bật cười:

- Lão quý đừng suy đoán bừa bãi. Ta chẳng hề có tà thuật chi. Chỉ dựa vào chân tài thực học mà đối phó, thì tiếp lão vài trăm chiêu cũng không đáng ngại gì.

Lí Ngọc Lâm lúc này thấy chàng thiếu niên trước mặt thần dũng khác phàm, nhân quang ngời sáng thì cảm thấy hối tiếc đã hứa một lời bất cần vừa rồi. Thấy thần sắc lão biến đổi không ngừng, Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy:

- Lão quý, nếu lão e không thể chắc thắng thì có thể rút lại lời nói vừa rồi mang tiếng khoác lác một chút trước bọn thuộc hạ còn hơn lát nữa phải chịu nhục.

Lí Ngọc Lâm chạm tự ái, mặt mày xám ngoét thét to:

- Câm miệng. Lão phu một lời đã nói nặng tựa chín đỉnh, người chuẩn bị đi!

Hoa Sĩ Kiệt liền vận Băng Hồn Công, nhãn quang tựa như bắn ra hai luồng lãnh khí. Bên kia, sắc diện Lí Ngọc Lâm cũng vô cùng nghiêm trọng, áo đỏ của lão căng phồng như bọc gió, nhãn quang rực lửa, hai tay không ngớt xoay quanh nhau, bốc lên từng đợt từng đợt khói đen càng lúc càng đậm hơn. Hoa Sĩ Kiệt nét mặt cũng mỗi lúc lại đanh lại, khe há miệng phun ra luồng hơi đục như sương. Khoảnh khắc, luồng khí băng hàn toả ra khắp bốn phía bao trùm không gian, mọi người cảm như lạc vào cảnh đông tàn tuyết phủ, không hẹn mà cùng vận công chống lạnh. Lí Ngọc Lâm thấy như một núi băng dần dần tiến tới mình thì rung động hoang mang: "Không ngờ tên tiểu tử này luyện được băng hàn tuyệt học, là khắc tinh của Hoả Trung Thủ Thân của mình" Hoa Sĩ Kiệt thấy lão chưa ra tay, ngạc nhiên hỏi:

- Sao người còn chưa xuất chiêu?

Lí Ngọc Lâm ở thế cười trên lưng cọp, muốn tháo chạy cũng không được, bậm môi vận đầy thành chân lực vào song chưởng, song trảo vút tới đỉnh đầu Hoa Sĩ Kiệt một cách thần tốc. Hoa Sĩ Kiệt đã chuẩn bị từ lâu, một luồng khí băng hàn tức tốc tung ra, ngọn kiếm trên tay quét tới, đồng thời tay trái bồi thêm một quyền. Hai luồng chân khí va chạm phát ra những tiếng nổ lép bép, âm thanh xèo xèo khác thường, như nước tưới lên than hồng. Lí Ngọc Lâm lao đảo thối lui mấy bước, còn Hoa Sĩ Kiệt hai chân lún xuống nền đá núi phải tới bốn tấc. Hai người cấp tốc điều khí, soát qua thân mình một lượt. Lí Ngọc Lâm quát lớn:

- Hào tiểu tử, đỡ được một chiêu Hoả Trung Thân Thủ của ta. Đỡ thử chiêu Thiên Hoả Chử Liên đây!

Liền đó, lão há miệng phun ra một luồng hoả khí, đỏ như hoa hồng.
Quyên Quyên nói:

- Lão quý người một chiêu không đả bại được Kiệt ca của ta, như vậy là thua rồi, sao còn tiếp tục đánh nữa?

- Nhóc con đừng nhiều lời, lão phu giết luôn cả người bây giờ.

Lão nói rồi quay lại Hoa sĩ Kiệt, phóng luồng hoả khí tới. Chàng quát một tiếng, lại há miệng phun ra một lớp sương mù, tay kiếm quét ra một chiêu Xạ Nguyệt sở trường. Một tiếng nổ rung chuyển mặt đất. Chàng “hự” một tiếng, ngã chúi trên đất. Lí Ngọc Lâm cũng bị bắn ra sau, té bịch một cái, ngực bị độc kiếm vạch một đường dài. Tuy vậy, lão vẫn gấn sức phất tay ra hiệu cho đám thuộc hạ:

- Huyết Hồn Tiễn. Lấy mạng tất cả bọn chúng đi!

Quyên Quyên thét:

- Kẻ nào sử Huyết Hồn Tiễn, bản cô nương giết ngay tức khắc.

Bọn cung thủ thất thần thái uy nghi của nàng, không hiểu trình độ tới đâu nhưng cũng e dè, chưa vội ra tay. Lí Ngọc Lâm thu hết sức hét :

- Các người sợ gì mà không ra tay đi!

Nhóm cung thủ nghe lệnh thì tức tốc giương cung lấp tên, chỉ chờ lệnh là xuất tiễn. Bất đồ, Lí Ngọc Lâm nặng nề đưa tay ôm lấy ngực, thân người co rút, máu từ miệng ồng ộc vọt ra không sao ngăn nổi. Thần Long đại sư nói lớn:

- Các người đừng khinh động mà vong mạng.

Thần Cung Thiết Tí –tên đội trưởng đội cung thủ Huyết Hồn Tiễn trừng mắt nói:

- Tên trọc thối, mi đã gửi phạt nơi Bảo chủ trên mười năm, Bảo chủ không hề bực đái người, vậy mà bây giờ người đành lòng phản bội bảo chủ, thốt những lời khó nghe thế ư?

Thần Long đại sư nói:

- Bần tăng chỉ vì không muốn thấy các người chết uổng nên mới khuyên nhủ, sao lại nói là lời nói khó nghe?

Y cười nhạt đáp:

- Bảo chủ hiện tại trọng thương, ta há lại không lãnh đạo được đội cung thủ sao? Trương Dực ta khuyên người nên bỏ thói sớm đầu tối đánh quay lại hàng ngũ bản bảo may ra thoát khỏi hoạ loạn tiễn sát thân.

Thần Long đại sư giận dữ không nói, tay phát lên một chưởng. Trương Dực thấy chưởng lực dũng mãnh chẳng dám coi thường, tránh mình qua một bên, giơ tay ra lệnh:

- Giết tên trọc kia trước.

Thần Long đại sư phát liền một hơi ba chưởng nữa. Chưởng lực kinh hồn như sóng triều lớp sau xô lớp trước hướng thẳng tới Trương Dực. Y khiếp sợ lẫn vào trong đám cung thủ của mình trốn tránh. Tên máu nhất thời như mưa loạn bay rào rào tới nhà sư. Thần Long đại sư cũng chẳng vừa. Ông quát to một tiếng, nhắc mình lên cao hơn hai trượng đồng thời song chưởng lại quét xuống. Một loạt tiếng rú thê thảm vang lên, bọn cung thủ có mấy người ngã rạp xuống. Trương Dực lồng lộn hét:

- Cung thủ mau xạ tiễn.

Thần Long đại sư nhắc người lên không trung bằng một luồng chân khí, vì thế sau khi tung ra hai chưởng thì khí đoạn, thân mình phải hạ thấp xuống một chút. Huyết Hồn tiễn lại phóng tới như mưa. Ông không dám chậm trễ, không còn cách nào lại tung ra hai chưởng nữa. Từng loạt tên rụng trên đất như lá rụng mùa thu. Huyết Hồn Tiễn vẫn tiếp nối lao tới không ngừng, mà sức người thì có hạn, Thần Long đại sư liên tiếp xuất chưởng, chân khí tiêu hao không ít, chẳng thể cầm cự lâu. Quả nhiên, vai trái đã trúng một mũi tên độc rồi. Ông trong bụng thầm than khổ, biết mạng mình đã tận, song song chưởng không ngừng xuất ra. Trương Dực cười nói:

- Người đã hiểu Huyết Hồn Tiễn lợi hại dường nào rồi, còn cố gắng sức làm chi? Chẳng bao lâu nữa là người được gặp Diêm Vương rồi.

- Ta dù chết cũng phải giết chết được người mới nghe!

Vừa phát chưởng, ông vừa phóng tới Trương Dực một cách liều lĩnh điên

cuồng. Thân mình chưa tới mà chưởng đã tới. Trương Dực thấy lão tăng trúng tên thì rất đổi vui mừng, không nghĩ là lão lại liều mạng dường ấy, không kịp tránh né, chỉ còn cách xoay tay xuất chưởng phản kích.

“Bình” Sau tiếng nổ, Trương Dực bị bắn ngược ra sau tới ba bước, còn lão tăng cũng lao đảo, chút nữa té nhào trên đất. Đứng chưa vững, thân mình lão tăng lại trúng thêm tới chục mũi tiễn nữa. Lão rú lên một tiếng rồi ngã ra đất tắt thở. Thù Phá Thiên thấy lão tăng bỏ mạng thì lặng người không nói một tiếng. Hồi lâu mới nói lớn:

- Trương Dực to gan! Người chưa có lệnh của Bảo chủ đã dám giết chết Thần Long đại sư. Người đã phạm điều bao nhiêu của Bảo người có biết không?

Trương Dực chẳng chút suy nghĩ, nói:

- Phó bảo chủ đừng quên Phó bảo chủ cùng lão sư thối ấy không còn là người của Bảo nữa rồi. Hai tên phản tặc các người, giết chết chính là lập công cho Bảo.

- Người đừng vội đắc ý. Người võ công kém xa ta nhiều...

Trương Dực cả cười, cắt ngang:

- Phó Bảo chủ chịu khó nhìn lại mình coi sao? Lão hiện còn một cánh tay, kể như là người tàn phế mất rồi. Hơn nữa, lão không để mắt tới bọn cung thủ này sao?

Thù Phá Thiên cảm thấy khó mà xuôi , cố vớt vát một câu:

- Ta tàn phế , vậy thì sao? Một khi ta đã liều thân thì người ngọc đá cũng chẳng còn.

Trương Dực hỏi:

- Vậy ý người thế nào?

- Chúng ta hãy đưa Bảo chủ lên núi trị thương rồi hãy tính.

- Kể ra Phó Bảo chủ vẫn còn chút tính nghĩa với Bảo nhỉ? Tuy nhiên hành động của lão vừa rồi thật khó mà dung thứ. Nếu Phó bảo chủ thật tâm hồi đầu, hãy liều mạng với bọn kia trước để ta đưa Bảo chủ đi , như thế mới có thể tin được.

Thù Phá Thiên thản nhiên nói:

- Hoa Sĩ Kiệt đã trọng thương. Còn lại một tên bé con và một cô nương yếu đuối, tha cho họ không được hay sao?

Trương Dực vốn đã rõ tâm ý Thù Phá Thiên, nay nghe nói vậy thì cười nhạt:

- Không được! Phó Bảo chủ tha mạng cho chúng, liệu ba vị Bảo chủ tha mạng cho lão chăng?

Quyên Quyên không nén nổi nói:

- Ba tên quỷ đó không tha cho chúng ta thì cũng làm gì nổi chúng ta chứ?

Thù Phá Thiên lẳng lẳng rút thanh kiếm bằng tay trái còn lại, vút ra một chiêu. Trương Dực bị tấn công bất ngờ, hơn nữa võ công của y tuyệt đối không thể bằng Phó Bảo chủ, lãnh trọn một mũi kiếm nơi hông, loạng choạng lùi mấy bước suýt té nhào.

- Buông tên!

Y gào lên, tức thì tên độc bốn phía như mưa phóng tới. Phó Bảo chủ trình độ có hạn, không tránh khỏi mấy mũi tên cắm vào người, lăn ra chết tốt. Quyên Quyên thấy Huyết Hồn Tiễn lợi hại phi thường, trong lòng suy nghĩ không ra cách cho đối phó, tình thế ấy thoát khỏi nơi đây toàn mạng thật khó khăn vô cùng. Trương Dực trúng kiếm, tuy đã uống thuốc trị thương song khí huyết không thông, khó chịu vô cùng. Y nén cơn đau, lăm lì tiến tới Quyên Quyên. Nàng vẫn giữ nét mặt trầm tư, dường như mãi suy tính kế sách chẳng chú ý tới. Hà Chí Bình lo ngại hét:

- Ác tặc dừng bước!

Trương Dực nhìn lạnh lẽo, khế nhếch môi tiến tới chàng, rồi bất chợt vung tay chộp tới ngực chàng. Hà Chí Bình lập tức lắc mình, sử một trao tuyệt kỹ. “Bịch”. Trương Dực sững người, thối lui một bước tròn mắt nhìn kinh ngạc:

- Tiểu tử người là ai, sao lại biết thế trảo của mục già Huyết Nhai?

Hà Chí Bình chả thèm đáp, đứng yên, trôn trối nhìn y. Quyên Quyên nhẹ nhàng lướt tới sau lưng chàng vung tay lên. Hà Chí Bình chưa kịp phản ứng gì, yếu huyệt đã bị điểm rồi.

- Phan tử, tử làm gì vậy?

- Ranh con, chết đi!

Tiếng nói của nàng vừa dứt thì thân mình Hà Chí Bình cũng ngã chạm tới đất, đôi mắt chàng hướng lên Quyên Quyên, chưa hết bàng hoàng trước hành động và lời nói lạ lùng của tử tử. Chàng không sao ngờ được tử tử mình lại có thể thay đổi nhanh tới vậy, xuống tay với mình. Trương Dực thấy chị em nhà này đánh lẫn nhau cũng không hiểu ra sao, nhưng thiếu nữ trước mặt thì đúng là nhan sắc có một không hai, xinh tươi mơn mớn, khiến y động lòng thú vật, mắt nhìn nàng chăm chăm thềm thường. Quyên Quyên quay sang y, bờ môi ngọt ngào khẽ động, tiếng oanh thỏ thỏ :

- Tiệp nữ chỉ e tên tiểu cầu này khiến Trương đại hiệp không vui mà thôi, chứ với bản lãnh của Trương đại hiệp, cả Phó bảo chủ cùng Thần Long đại sư còn phải chịu chết, con chó con này sức mấy làm đại hiệp rụng được một cọng tóc chứ.

Trương Dực nghe lời nói tình tứ, thì đặc ý cười khà:

- Cô nương này nhỏ tuổi mà thật thức thời lắm!

Nàng lại hơi khẽ mỉm nụ cười hàm tiếu, nói tiếp:

- Tiệp nữ là hạng quần thoa nào biết chi thời thế thế nào. Chỉ là chứng kiến sự lợi hại của Huyết Hồn Tiệp của đại hiệp thì vô cùng ngưỡng mộ.

Lại thấy con chó con này không hiểu trời cao đất dày thế nào, khăng khăng tìm tới cái chết, nên tiện nữ...

Hà Chí Bình huyết đạo bị bế nằm im trên đất không thể cựa cựa được, nhưng miệng thì vẫn còn có thể phát ra tiếng nói, thấy nàng nói như thế thì rất đổi kinh ngạc và phẫn nộ, kêu lên:

- Quyên tử tử...

Quyên Quyên trừng mắt nhìn quát:

- Chó con câm miệng! Ai là tử tử người.

Hà Chí Bình như bị dội gáo nước lạnh nơi lưng, sững sốt hồi lâu mới có thể nói tiếp:

- Tử tử, phải chăng tử thấy Kiệt huynh thất thế mà thay lòng đổi dạ? Thật là lòng lang dạ thú... Hạng người như thế...

- Khốn kiếp, ta nói mi im miệng mà!

Miệng quát, tay nàng nhanh như chớp, điểm nơi huyết cam của chàng. Hà Chí Bình đang cơn giận dữ, nhưng chẳng thể nói lên lời, càng uất hận hơn, trừng trừng nhìn Quyên Quyên như muốn nuốt sống nàng. Lúc đó lại nghe tiếng Trương Dực nói:

- Phan cô nương..

Liếc sang y một cái nhìn tình tứ, Quyên Quyên nói:

- Tiện nữ muốn theo đại hiệp về nơi Tây Tạng, làm người nâng khăn sửa túi được chăng? Tiện nữ..

Trương Dực trước cũng thoáng nghi ngờ, nay nghe nàng nói thì bao

nhiều nghi ngại bỗng đâu không còn nhớ ra nữa, chỉ thấy trước mắt thân hình mỹ nhân ngà ngọc, tiếng nói mỹ nhân ngọt ngào mà thôi...

- Cô nương thực muốn về Tây Tạng sao?

Quyên Quyên đáp:

- Tiện nữ không phải dân Tây Tạng, nhưng gia mẫu khi trước ở đó, giờ không hiểu thất lạc nơi đâu. Tiện nữ là phận con, muốn tới Tây Tạng tìm gia mẫu để có thể ngày đêm chăm sóc cho tròn chữ hiếu. Ngờ đâu trên đường đi gặp phải bọn chúng, bị chúng gạt đưa tới đây...

Trương Dực đang say mê giọng nói tiếng cười mỹ nhân, nghe nói thì tin ngay là thật, cười nói:

- Thật sao? Ta xin đưa cô nương đi tìm lệnh đường, dù gian nguy thế nào cũng nhất quyết không lùi bước!

Y quay sang đoàn cung thủ ra lệnh:

- Các người mau thu cung tên, đưa bảo chủ lên núi trị thương.

Bọn chúng dạ ran, rồi nhanh nhẹn thu dọn huyết tiễn, xốc lấy gã Huyết Hồn bảo chủ lên, rồi sắp thành hàng ngũ chỉnh tề chờ lệnh lui bước... Trương Dực trở vào Hoa Sĩ Kiệt vẫn đang nằm dưới đất, không gượng dậy nổi nói:

- Các người khiêng cả tên khốn này đi nộp cho Bảo chủ mà lĩnh thưởng!

Câu nói vừa qua cửa miệng đã nghe sau lưng một luồng kinh phong ập tới như thái sơn. Trương Dực trúng chưởng rú lên một tiếng ngã sấp xuống đất. Quay mặt lên, y bắt gặp Quyên Quyên đang đứng nhìn hằm, tư thế ngạo nghễ oai nghiêm vô cùng. Y muôn ngàn lần không sao có thể ngờ rằng mỹ nhân lại có thể xoay chuyển thái độ nhanh tới thế, mồm lắp

bấp :

- Cô nương, sao...

Quyên Quyên cười lạnh lạnh, sắc diện lộ vẻ ác độc, nói:

- Ta muốn giết ngươi!

Trương Dực hiểu mình đã trúng mĩ nhân kế rồi, cố thu tàn lực hét lên:

- Cung thủ, mau xạ tiễn!

Tiếng hô vừa thoát khỏi miệng, thân hình gã đã hứng trọn luồng chưởng phong thứ hai của Quyên Quyên, bị văng vào cội cây gần đó tan thành bốn mảnh, chân tay mỗi nơi một khúc. Đám cung thủ thấy chỉ huy của mình mất mạng thì sợ run lên, tay chân lập cập, rút tên ra xạ tiễn tự bảo vệ mình cũng khó khăn. Ngay lúc ấy, từ mái tóc Quyên Quyên tung ra hàng chục con rắn nhỏ màu vàng, phóng vào bọn chúng. Tiếng kêu thét vang động cả vùng, tên chưa kịp bắn ra đã rớt xuống đất cùng với thân người... Quyên Quyên lại cười nhẹ một tiếng, tiến tới gần kết liễu mạng sống của Huyết Hồn Bảo chủ , khi ấy đang nằm co trên đất, vì bị bọn thuộc hạ đánh rớt. Trên trận trường bây giờ ngoài nàng, Hoa Sĩ Kiệt, Hà Chí Bình không còn ai sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Mĩ nhân kế

Bất thần, một giọng nói âm trầm từ đầu rừng vọng lại. Tiếp theo đấy, một lão già hắc bào nhanh như một tia chớp lao ra. Phan Quyên Quyên nghe tiếng động lạ vội dừng bước quay đầu lại. Ánh mắt nàng lập tức bắt gặp ngay một lão già áo đen. Nổi bật sau lưng lão ta còn có mấy chục tên quái nhân với trang phục kì dị, mặt mũi tên nào tên ấy gớm ghiếc vô cùng. Trong tay mỗi tên còn cầm khí giới, kẻ đao, kẻ búa, kẻ chày người cưa, thật chẳng khác bầy quỷ châu chực nơi Diêm La điện. Lão già áo đen dứt giọng cười âm trầm quắc mắt nhìn Quyên Quyên:

- Lý bảo chủ phải chẳng bị người đã thương?

Quyên Quyên sau phút định thần trừng mắt nói:

- Phải thì sao?

Ánh mắt hoài nghi, lão già nhìn nàng lắc đầu:

- Bản bảo chủ không tin được!

Nàng hỏi :

- Sao lại không tin được?

Lão già áo đen không đáp, quét mắt nhìn quanh bốn phía. Ngoài Quyên Quyên, trong trường trận lúc ấy, kẻ chết kẻ nội thương, xác người la liệt. Lão lại càng kinh ngạc hơn, nhủ thầm:”Với võ công của thiên hạ đệ nhất Bảo Lý Bảo chủ, quyết không thể bại dưới tay con nha đầu này được. Trừ phi có kẻ ngầm trợ giúp á...”Lão đang hăng một tiếng cất giọng hỏi:

- Nha đầu kia, còn kẻ nào tới đây cùng người?

- Có! Tất cả đã bị thương!

Cùng với lời đáp, thân ảnh nàng như lặn chớp, bắn tới bên cạnh Hoa Sĩ Kiệt, móc trong túi ra một viên thuốc nhét vào miệng chàng. Bất thần khi ấy, bóng đen nhoáng động theo một lực chưởng kinh âm âm như sóng vỗ ập xuống nàng. Phan Quyên Quyên chéo tay quật lại một chiêu phản kích, tay kia vẫn nhét nhanh viên thuốc vào miệng Hoa Sĩ Kiệt. Hai luồng kinh lực chạm nhau vang lên tiếng nổ như sấm động. Lão già áo đen lão đảo bật lùi mấy bước mới gượng đứng lên được, mặt xám như chàm đỗ. Phan Quyên Quyên cũng lão đảo thân mình, cố gắng hết sức để khỏi trôi lui. Thì ra lão già thấy nàng định trị thương cho Hoa Sĩ Kiệt, thì lập tức xuất thủ, tính buộc nàng dừng tay. Ai ngờ, Quyên Quyên không ngừng tay, lại còn phát chưởng chống lại lão. Qua thế chưởng vừa rồi, lão vô cùng sửng sốt, vì thấy công lực của nàng không thua kém gì lão. Lão quát lớn:

- Nha đầu kia, ngươi là ai?

Phan Quyên Quyên trả lời:

- Ta là ta, là cô gái đứng trước mặt ngươi! Ngươi không nhìn thấy sao?

Giọng lão già như rống lên:

- Ta đâu có loà mà không trông thấy ngươi là một đứa con gái? Ta muốn hỏi ngươi tên họ gì, môn phái nào, sao lại dả thương Lý Bảo chủ?

- - Lão già thật lẩn thẩn. Hỏi một lúc mấy câu như vậy ta làm sao mà nhớ nổi chứ!

- Ngươi đừng giả bộ ngốc nghếch! Bản Bảo chủ chỉ hỏi ngươi tên gì, tôn sư là ai mà thôi. Mau trả lời kẻo mất mạng!

Quyên Quyên làm bộ ngúng nguẩy như trêu tức lão:

- Làm gì lão hung hăng quá thế chứ. Thân con gái phải biết giữ gìn tên tuổi. Người là Bảo chủ hay ai cũng mặc. Ta là ai, môn phái nào chẳng liên quan tới người.

Một tên quái nhân áo trắng tay cầm phán quan bút, đứng sau lưng lão già áo đen bước lên nói:

- Khải bẩm bảo chủ. Con nha đầu này vô lễ quá đỗi. Để thuộc hạ thay bảo chủ bắt ả.

Thì ra lão già áo đen là Ngô Hận Thiên, bảo chủ của Đoạn Hồn bảo, một trong Tây Tạng tam bảo. Ngoại danh của lão là Thiết Diện Diêm La. Trận thế Diêm La của lão biến hoá phi thường, , mấy mươi năm nay chưa ai có thể phá giải được. Kẻ nào đã bước vào trận thì không thể sống sót trở ra. Lão già nghe nói gật đầu:

- Tốt lắm. Nhưng nha đầu này thân phận không rõ. Người hãy cẩn thận!

Quái nhân áo trắng cúi đầu cung kính:

- Bẩm vâng!

Lập tức gã rung động ngọn phán quan bút, lầm lì tiến tới Quyên Quyên, nhếch môi cười âm trầm:

- Cô nương nên mau thành thật khai ra thân phận của mình, ta sẽ cầu xin bảo chủ tha mạng cho người.

Quyên Quyên trả lời khéo:

- Hình thù thật gớm ghiếc. Người thật ra là quái vật hay là người?

Quái nhân áo trắng vẫn bình thản:

- Dĩ nhiên là người rồi. Người là con gái sao ăn nói ngỗ ngược quá!

- Người thật sao? Vậy mà ta ngỡ là quý hiện hồn chứ!

Quái nhân cười ha hả:

- Cô nương thấy mặt mũi ta khó coi lắm hay sao? Nếu thấy mặt thật của ta, cô nương có chịu nói ta thân phận của mình không?

Quyên Quyên nghe xong chột nẩy ra một ý định. Đôi mày xinh nhú lại làm duyên, môi hé nở nụ cười tươi:

- Được, ta bằng lòng! Người hãy để lộ mặt thật của người cho ta xem trước.

Quái nhân áo trắng dùng truyền âm nhập mật thỉnh lệnh của bảo chủ:

- Khải bẩm bảo chủ. Thuộc hạ muốn thử khiến cho nha đầu này khai ra lai lịch, xin bảo chủ chấp thuận.

Thiết Diện Diêm La dùng truyền âm nhập mật đáp lại:

- Được. Nhưng nha đầu này có vẻ rất thông minh quý quý. Người nên đề phòng mắc mưu ả.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Gã đưa tay lên vuốt mặt một cái, bộ mặt thật lập tức phơi bày. Một gương mặt tuấn tú hiện ra. Phan Quyên Quyên thảng thốt cất lời:

- Người nào có xấu xí chi, tại sao lại phải hóa trang thành ra như thế?

Quái nhân áo trắng, trước vẻ đẹp như tiên nữ lạc trần của Quyên Quyên sớm đã sinh dạ không đứng đắn. Nay nghe nàng nói thì càng hỏi dạ, buông giọng ồm ồm:

- Nếu cô nương thuận ý. Tại hạ có thể giúp cô nương một đời vinh hoa phú quý....

Quyên Quyên giả vờ không hiểu:

- Người nói vậy là sao? Ta thật chẳng hiểu gì hết!

Tên quái nhân bước lên một bước, cười nham nhở:

- Ý của tại hạ, là muốn cô nương làm người nâng khăn sửa túi, làm hồng nhan tri kỉ của tại hạ.

Quyên Quyên đôi mắt lướt nhanh qua đám quái nhân sau lưng Đoạn Hồn Bảo chủ, thầm tính: "Nghe danh Diêm La trận của Đoạn Hồn Bảo chủ lợi hại phi thường! Chi bằng nhân dịp này ta lại dùng mỹ nhân kế lần nữa thăm dò một phen". Định sẵn như thế, Quyên Quyên vờ ngưng ngây nửa như ưng thuận :

- Đại hiệp đâu cần gấp gáp như thế chứ. Đại danh thân phận của đại hiệp, tiểu nữ còn chưa được hay, nói chi chuyện nên duyên phu phụ....

Tên quái nhân áo trắng cười tít mắt :

- Được, được, ... ta nói. Ta là Thiết Chỉ Thần Giao Tiên Vi Dũng, Đường chủ Nội Tam Đường của Đoạn Hồn Bảo, còn phương danh cô nương là chi, từ môn phái nào tới?

Phan Quyên Quyên nhủ thầm: "Tên này muốn tương kế tựu kế bắt bí ta, thật quá nực cười!". Nhưng ngoài mặt nàng vẫn miệng cười tươi như hoa nở, dùng phép truyền âm nhập mật nói với y:

- Nếu như đại hiệp thật tình để mắt tới tiểu nữ, tiểu nữ cũng chẳng dám giấu diếm hơn nữa, nhưng...

Thiết Chi Thần Giao Tiên Vi Dũng vội truyền âm nhập mật đáp lại:

- Tại hạ là kẻ vũ phu, nhưng với chữ tình vô cùng coi trọng, chỉ cần cô nương chẳng gạt tại hạ, tại hạ quyết không dối nửa lời...

Quyên Quyên lại đong đưa ánh mắt, e ấp nụ cười, khiến Tiên Vi Dũng càng cuồng loạn nhịp tim. Thấy y đôi mắt hau háu nhìn mình, Quyên Quyên chỉ muốn vung tay cho y một chưởng rồi đời. Nhưng mạng sống Hoa Sĩ Kiệt quan trọng hơn, nàng gượng nét tươi cười:

- Tiên đại hiệp có lòng đoái tưởng Quyên Quyên này đến vậy, Quyên Quyên thật chẳng khác liễu yếu được nương bóng tùng quân...

Lời lẽ ngọt ngào như mật rót tai, càng lúc càng khiến gã họ Tiên mê mẩn cõi mộng, nếu không phải còn có nhiều người tại đó, đã chồm tới để thoả mãn thú tính rồi. Thấy cá sắp lọt lờ, Quyên Quyên ngọt ngào nói tiếp:

- Ngại một điều vừa rồi tiểu muội đã hại mạng không ít cao thủ của Tam Bảo, e rằng Bảo chủ chẳng dung mạng tiểu muội...

Tiên Vi Dũng nghe Quyên Quyên đổi cách xưng hô sang “tiểu muội” lòng càng như ngây dại, chẳng còn sáng suốt phân biệt điều chi nữa sốt sắng trấn an:

- Đã có ta ở đây, nàng có gì phải sợ. Nếu lão ta có lập tới Diêm La trận, ta

cũng có thể phá giải được như bỡn!

Quyên Quyên lộ sắc hân hoan hỏi:

- Làm sao đại hiệp dám khẳng định như vậy?

Nàng trong một thoáng mừng vui, sắc mặt lộ vẻ nôn nóng. Thiết Chi Thần Giao nhận thấy vẻ bất thường chợt dạ, ngó nàng chăm chăm. Hồi lâu y mới thốt lời:

- Không phải tại hạ chẳng tin cô nương, nhưng vì luật lệ của Bảo chủ rất nghiêm minh, vả lại, tên khốn Hoa Sĩ Kiệt còn chưa diệt được...

Quyên Quyên đôi mắt lẳng lơ quynh rũ, ánh mắt thu ba như muốn nhấn chìm đối thủ. Nàng cất giọng êm dịu hờn dỗi:

- Hoa Sĩ Kiệt đã chết tới nơi, còn lo tới hăn làm chi?

Tiền Vi Dũng vội hỏi:

- Hoa Sĩ Kiệt hiện ở đâu? Bảo chủ của tại hạ lần này thân chinh đến đây cũng vì muốn diệt trừ cho được hăn. Y cố ý nói lớn tiếng để Bảo chủ nghe rõ, hầu che lấp những cử chỉ tình tự quá lộ vừa rồi. Quả nhiên, Đoạn Hồn Bảo Chủ truyền âm nhập mật dặn dò tên Đường chủ thuộc hạ:

- Tiền Đường chủ hãy hỏi rõ ả xem Hoa Sĩ Kiệt ở đâu?

Phan Quyên Quyên cố ý đưa mắt sang Hà Chí Bình đang bị điểm huyết nằm co trên đất. Tiền Vi Dũng đưa mắt nhìn theo, thấy cách đấy chừng mười bước một gã thanh niên mặt mũi thanh tú đang trừng mắt hăn học nhìn hăn. Trỏ tay vào Hà Chí Bình, Tiền Vi Dũng hỏi:

- Gã này là Hoa Sĩ Kiệt?

Phan Quyên Quyên ồm ờ nửa như phải, mà nửa như không.

- Tiểu muội thật sự cũng không rõ. Nhưng hẳn ta thân dũng dị thường, vừa rồi đã có không ít cao thủ đệ nhất của bảo đã bị thương trong tay hẳn.

Tiền Vi Dũng nói:

- Vậy thì chắc là hẳn rồi. Vậy còn tên mà vừa rồi muội muội nhét thuốc trị thương, hẳn là ai?

Quyên Quyên trong lòng rúng động, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên:

- Tên đó là Hà Chí Bình. Con trai của Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu miền Thanh Hải, là vị sư huynh của tiểu muội!

Tiền Vi Dũng nịnh khéo:

- Thật không ngờ muội muội lại là cao đồ của Phục Ma Giáo Chủ! Hèn chi võ công cao cường như vậy! Nhưng... Hà Tuấn Siêu cùng Bảo chủ của ta vốn có sự hiềm thù từ trước...

Hà Chí Bình nghe hai người đối đáp, lòng hoang mang vô cùng:

- Quyên tử nói ta là Hoa Sĩ Kiệt, lại nói Hoa Sĩ Kiệt là ta, như vậy là có dụng ý gì?

Đoạn Hồn bảo chủ chột xen vào:

- Tiền đường chủ, nếu tên đó thật sự là Hoa Sĩ Kiệt, nhiệm vụ của đường chủ đã hoàn thành rồi, mau mang tên khốn đó lên núi là xong.

Rồi quay sang Quyên Quyên đặng đặng sát khí:

- Hừ, Hà Tuấn Siêu là kẻ đại thù của bản bảo chủ. Không ngờ mi là truyền nhân của hẳn. Bay đâu, dàn trận Diêm La bắt sống ả cho ta!

Tiếng dạ ran rợn rành vang dội khắp núi, đám cao thủ đầu trâu mặt ngựa lỗ nhổ phía sau lập tức toả chia bốn hướng, tạo thành vòng vây bao quanh chỗ Quyên Quyên. Tiền Vi Dũng liếc thấy mắt nàng lộ nét hình hãi, thiết tha nhìn gã như van lơn. Lòng e Bảo chủ bắt lấy nàng thì chuyện mình hỏng bét. Hắn bèn đem ngay bí quyết phá Diêm La trận nói cho nàng hay:

- Muội muội, chừng nào Diêm La trận phát động, nàng cứ theo phép âm dương, phải ba bước, trái ba bước, lui năm bước, tiến chín bước, thoát khỏi trận, lúc đó ta sẽ đợi nàng bên sườn trái Ngũ Đài Sơn.

Dứt lời, gã nhún mình phóng đi. Nhưng một bóng người thoát động chặn lấy lối đi quát lên một tiếng như lệnh võ:

- Tên phản phúc này dám đem bí mật bản bảo cho địch nhân hay, tội thật đáng phân thân.

Tiền Vi Dũng giật mình, vừa kịp nhận ra đó là bảo chủ của mình thì một ngọn chưởng kinh từ tay Đoạn Hồn Bảo chủ đã ào ra hung mãnh như gió lốc. Gã bèn vung tay lên đỡ. Bình một tiếng, hai luồng chưởng phong va chạm thật mạnh, Tiền Vi Dũng công lực non kém hơn nhiều so với bảo chủ, chịu không nổi bị đẩy lui hơn tám bước, ôm ngực ọc ra một vò máu tươi. Đoạn Hồn Bảo Chủ nhếch môi cười lạnh, phóng theo một chưởng thứ hai. Tiền Vi Dũng đã bị trọng thương, thấy chưởng phóng tới mà vô phương tránh né, thân mình y bấn vào cội cây bên chân núi vỡ sọ chết tốt. Quyên Quyên thừa lúc hai người bận giao tranh phóng tới xem thương thế của Hoa Sĩ Kiệt. Vẻ mặt chàng đã lộ sắc hồng chứng tỏ viên thuốc của nàng vừa rồi đã công hiệu. Biết Hoa Sĩ Kiệt sắp tỉnh lại, Quyên Quyên mừng rỡ khẽ gọi:

- Kiệt ca, mau tỉnh lại điều khí trị thương. Tên Đoạn Hồn Bảo chủ sắp phát động Diêm La trận rồi.

Hoa Sĩ Kiệt vội gượng lật mình ngồi dậy xếp bằng tĩnh toạ điều khí vận công. Quyên Quyên đứng sát bên cạnh vừa trông chừng chàng, vừa dõi mắt quan sát trận cuộc. Thấy Tiên Vi Dũng không đầy hai chiêu đã vong mạng dưới tay Đoạn Hồn Bảo Chủ, nàng không khỏi lo lắng trong lòng. Nàng liền nói lớn:

- Các người đã thấy chưa? Tiên đường chủ dưới trướng bảo chủ lập không ít công lao, vậy mà chỉ một sai lầm nho nhỏ đã bị Bảo chủ các người dùng thủ đoạn tàn khốc lấy mạng. Các người e rằng chẳng sớm thì muộn cũng vong mạng dưới tay lão mà thôi...

Lưu Ân truyền âm nhập mật nói:

- Ý của Ngô huynh rất hay! Chỉ ngại lão mũi trâu Thiết Tâm đạo nhân, nếu như gã mò xuống núi giúp Hoa Sĩ Kiệt, trận thế chúng ta khó mà duy trì nổi.

Đoạn Hồn Bảo chủ kinh ngạc hỏi:

- Thiết Tâm đạo nhân sao lại muốn giúp Hoa Sĩ Kiệt? Đem qua chẳng phải chúng ta đã cùng lão thoả hiệp êm thấm rồi ư? Không lẽ lão lại bội ước ?

- Thiết Tâm đạo nhân vốn chẳng có ý giúp tên tiểu tử họ Hoa đó, nhưng mới đây có một lão quái khách tới hội kiến với lão, qua một buổi hàn huyên, Thiết Tâm đạo nhân đã thay đổi thái độ.

Đoạn Hồn Bảo chủ trầm ngâm giây lát rồi giục:

- Nếu thế Lưu huynh ra tay cho mau, kết liễu mạng tên tiểu tử ấy trước. Dù Thiết Tâm đạo nhân có tới thì với sức một mình lão có thể làm gì được chúng ta!

Lưu Ân gật đầu:

- Tình thế hiện tại thì đó là cách hay nhất.

Quyên Quyên thấy hai người còn đang thương lượng nhanh chóng lợi dụng thời cơ, tiến tới Hà Chí Bình xuất thủ nhanh như điện chớp, giải khai huyết đạo trên người Hà Chí Bình nhẹ nhàng nói:

- Vì muốn dụ địch mà ngu tử mạo phạm tới tiểu đệ, Hà tiểu đệ đừng trách!

Hà Chí Bình cười gượng:

- Thật ra đệ cũng có chút bực mình. Nhưng Quyên tử tử à, bây giờ thì đệ không trách, còn kính phục tử...

Quyên Quyên cười nhẹ ngắt lời:

- Vậy thì tốt rồi. Mau điều khí vận công chuẩn bị ra tay cùng chúng là vừa.

Chợt nghe Lưu Ân quát lớn;

- Hoa Sĩ Kiệt, trước khi Phi đao đội của bản bảo chủ phát động, lão phu cho ngươi một cơ hội nữa. Nếu khoanh tay chịu trời may ra thoát khỏi nạn bị phi đao phanh thây.

Hoa Sĩ Kiệt cười:

- Lưu bảo chủ. Cuộc huyết chiến nơi Lạc Nhạn Phong bảo chủ có tham gia chăng? Xà Hà Tiên Tử bố trí nghiêm mật ra sao, cao thủ lớp lớp như mây tụ hội thế nào, tại hạ còn không sợ, sao hôm nay lại khuất phục trước đao trận của lão được. Bảo chủ nên sáng suốt một chút.

Quyên Quyên biết rõ đao trận lợi hại vô cùng, liền nói khích:

- Từ lâu nghe đồn trong tam bảo, Thiết Huyết Chủ có ngón quyền cứng như sắt thép, tiếc là chưa được tận mắt chứng kiến!

Thiết Huyết Bảo chủ cười ngạo nghễ:

- Người muốn thử chưởng?

Quyên Quyên lắc đầu:

- Chỉ là lời đồn, chưa chắc là thật. Nếu đúng là Thiết Quyền cô nương đây mới chịu thử. Nhưng coi dáng lão sức mấy mà đòi xưng thiết quyền, chỉ giỏi cậy đông hiếp cô thì có.

Quả nhiên, Lưu Ân không dẫn nổi quát;

- Ngông cuồng! Người thật chẳng biết trời đất cao thấp ra sao. Lão phu chưa dùng đao trận vội, để người nếm mùi thiết quyền của ra trước!

Đoạn Hồn Bảo chủ xen vào:

- Lưu huynh chớ mắc mưu con a đầu này. Nó trí trá muôn phần, võ công lại chẳng vừa. Tiểu đệ vừa cùng ả thử sức một chiêu, công lực ả chẳng tầm thường!

Lưu Ân cười:

- Ngô huynh chớ khen người mà hạ nhục khí của mình. Ta nhắm ả tài sức chả bao lăm, chẳng thể chịu nổi thiết quyền của lão phu!

Quyên Quyên lúc này đã bước lên phía trước, hơi kéo tay áo, tỏ rõ mình đã sẵn sàng nghênh chiến. Lưu Ân càng thêm thịnh nộ, hét to một tiếng. Ngọn quyền Thiết Quyền Thần Công từ tay lão phóng ra như sét búa vây Quyên Quyên. Lão chắc mẫm với khoảng cách không hơn ba thước,

ngón quyền của mình không khiến Quyên Quyên nát thân cũng khiến nàng hộc máu trọng thương. Nào ngờ, quyền vừa phóng ra, tay áo nàng khẽ lay động, luồng kinh lực đã bị hoá giải mất tiêu. Lão vô cùng hoang mang, hơi lùi lại quát :

- Người là ai?

Quyên Quyên cười:

- Ta là yêu nữ, tinh cái, quý nhỏ, ... Không phải lũ các người đang rửa ta như thế sao?

Lưu Ân sau phút định thần lại xông lên tung ra ba quyền hai cước. Quyền phong cước lực tuyệt diệu, lẹ làng như cánh én liệng giữa mây mù, nhưng Quyên Quyên vẫn tàn đông né tây, thoáng chốc đã tránh đi hơn mười chiêu của đối phương mà chẳng hề ta tay phản kích... Nàng định ý hiển lộng thân thủ, khiến đối phương biết tài mà tự rút lui, tránh một trận huyết chiến hao phí sức lực. Chẳng ngờ Lưu Ân tấn công hơn mười chiêu mà không trúng chiêu nào, thêm thái độ nhàn nhã của nàng chọc tức, gầm lên như thú điên, càng tấn công liều lĩnh hơn, hai quyền múa tít như mưa sa gió cuốn. Quyên Quyên không thể nường tay, hét:

- Lưu Ân, ráng đỡ một chưởng của bản cô nương!

Tiếng quát vừa dứt, tay phải nàng đã cấp tốc phất ra một chưởng hướng vào ba đại huyết nơi ngực Lưu Ân. Thế chưởng kinh thoát vào không khí, bốn phía gió xoáy liên cuốn lên, cát bay gió loạn, cây cối xung quanh đều ngã rạp hẳn về một phía. Lưu Ân biến sắc mặt kêu lên:

- Thiết Ảnh Thần Công!

Lão hấp tấp tháo lui tránh né, miệng tru tréo kêu to:

- Phi đao đội mau xông lên.

Đoạn Hồn Bảo chủ cũng vội xuống lệnh cho đoàn thủ hạ mình dàn thành trận thế Diêm La xông vào trợ chiến, cùng với nhóm của Thiết Huyết Bảo chủ vây nhóm ba người Hoa Sĩ Kiệt vào giữa. Hoa Sĩ Kiệt thấy vậy vội nói:

- Quyên muội cùng Bình đệ chung sức ngăn chặn nhóm cao thủ của Đoạn Hồn Bảo, để ngu huynh đối phó cùng Phi Dao đội của Thiết Huyết Bảo!

Ngay lúc ấy, năm người hàng đầu trong Phi Dao đội đã xông tới. Khi cách Hoa Sĩ Kiệt độ năm bước, họ liền phóng phi đao ra, đoạn tháo nhanh ra sau đứng trở lại phi đao đội, nhường cho hàng thứ hai tiếp nối bước lên. Cứ hàng này hàng khác tiếp nối thay nhau xông lên, phi đao cứ tua tủa vút tới như sóng triều, lớp lớp đợt sau đợt trước. Chỉ thoáng mắt, ánh bạc ngập trời, lấp lánh như tuyết rớt sao bay phủ kín bọn ba người Hoa Sĩ Kiệt. Hoa Sĩ Kiệt quát lên một tiếng lớn, vung nhanh ngọn Thất Độc Thần Kiếm tạo thành một vòng đai che chở khắp thân mình...

Những tiếng choang choang của binh khí va chạm không ngớt vang lên, bao nhiêu phi đao tới tấp bay tới, vừa chạm vào màn kiếm xanh biếc thì lập tức bị chém làm đôi, rơi lả tả xuống đất. Hoa Sĩ Kiệt ngửa cổ hú lên một tiếng lanh lảnh, nhắc người lên hơn ba trượng, xoay người như một con rồng uốn khúc, thanh kiếm trên tay quét một vòng xuống phía dưới. Một loạt tiếng rú hãi hùng vang lên, tới bảy tám người trong phi đao đội gục ngã, máu tươi rơi vãi khắp trận trường. Hai lão Bảo chủ thấy Hoa Sĩ Kiệt thần dũng phi thường như vậy đều hoảng kinh thất sắc. Nhìn lại nhóm cao thủ Đoạn Hồn Bảo chủ đang vây phủ Quyên Quyên và Chí Bình thật chẳng khác dê xông vào miệng cọp. Quyên Quyên thân pháp phát phối, uyển chuyển như bướm lượn giữa muôn hoa, thân ảnh nàng lướt tới đâu, thân người ngã rạp tới đó. Hà Chí Bình chẳng kém uy mãnh. Mai Hoa Trảo nối tiếp phóng tới, từng tiếng rống thảm thiết theo đây vang lên không ngớt. Tiếng binh đao va chạm, tiếng hò hét sát phạt, tiếng người gào rú, nhào trộn thành một hỗn hợp âm thanh vang động khắp hốc đá đồi cây... Đột nhiên, từ trên đỉnh núi cao vút, bắn nhanh

xuống hai bóng người, kèm theo giọng quát to:

- Tất cả dừng tay!

Giọng quát như sấm dậy, trận thế dù đang lúc hăng chiến, nhưng tiếng quát uy lực kinh hồn khiến tất cả đều rúng động, sững sờ chú mục vào bóng người vừa xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tận phá tây tạng tam bảo

Người thứ nhất mặt đỏ, râu rồng tua tủa quanh hàm, mày rộng mắt lồi, chiếc áo xanh thùng thình phất phới, vai khoác chiếc hồ lô đựng rượu to tướng, dáng vẻ rất tức cười. Người thứ hai tóc rối phủ mặt, tay cầm cây gậy sắt thật to ít nhất cũng trên hai trăm cân, chiếc đao bào phủ kín thân thể cũng chẳng kém phần xúng xính lê thê, bộ dạng không thua phần quái dị so với người kia. Hai gã Bảo chủ vừa thấy hai người, lập tức mặt mày biến sắc. Hoa Sĩ Kiệt cùng hai người Quyên Quyên, Chí Bình lại hớn hờ mừng thầm, vì hai người vừa xuất hiện, không ai khác, chính là Phong Trần Tuý Khách và Thiết Tâm đạo nhân. Thiết Huyết Bảo chủ vòng tay nói:

- Đạo trưởng giá lâm từ khi nào, bản bảo chủ không biết nên không kịp nghênh tiếp, thật thất lễ.

Thiết Tâm đạo nhân trái với vẻ vồn vã của y, lạnh lùng hất cằm hừ một tiếng:

- Rõ ràng người thấy ta vừa đến, hỏi vợ vẫn cái gì thế?

Lưu Ân thấy thái độ lạnh lùng, không khỏi thấy bẽ mặt, nhưng sắc mặt vẫn cố giữ vẻ thản nhiên:

- Cuộc thoả hiệp giữa đạo trưởng và ba chúng tôi đem qua, chắc đạo trưởng không khi nào nuốt lời chứ?

Thiết Tâm đạo nhân sa sầm nét mặt:

- Chuyện hôm qua thuộc về hôm qua, bản đạo không muốn mục kích

hành động ý đồng hiệp yếu bất công tại lãnh địa Ngũ Hành Sơn này.

Đoạn Hồn Bảo chủ buông tiếng cười khinh miệt xen vào:

- Lưu huynh hà tất nhiều lời với bọn chúng làm gì. Với sức của bọn chúng chống nổi tam bảo ta sao?

Thiết Tâm đạo nhân nhíp nhíp thanh gậy to tướng trên tay cười lớn:

- Ngọn gậy này đã lâu lão phu cũng chưa có dịp dùng tới, các người kẻ nào muốn thử thì cứ xông lên.

Lưu Ân dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Đoạn Hồn Bảo chủ:

- Ngô huynh chắc cũng nghe đồn thanh gậy trên tay lão Thiết Tâm đạo nhân rất đổi lạ lùng, bất cứ khí giới chi chạm phải đều bị hít cứng vào đó. Như vậy phi đao của chúng ta khó mà tác dụng được tới lão.

Đoạn Hồn Bảo chủ trầm ngâm chẳng đáp. Thiết Tâm đưa mắt nhìn Hoa Sĩ Kiệt một lúc rồi thấp giọng hỏi Phong Trần Tuý Khách:

- Tiên huynh nơi chùa bàn luận phải chẳng chính là gã ấy? Khá lắm! Tư chất, khí độ đều hoàn mỹ, thật là kì tài hiếm có của võ lâm.

Phong Trần Tuý Khách cười nhẹ:

- Chính là hửn! Mong đạo huynh dạy dỗ thêm ít nhiều!

Lưu Ân thấy Thiết Tâm đạo nhân bận trò chuyện với Phong Trần Tuý Khách, kiên huýt một hồi còi hiệu lệnh. Hơn trăm tên đội phi đao lập tức bày khai trận thế, từng đợt từng đợt ào ào lướt tới, phi đao tua tủa phóng ra. Thiết Tâm đạo nhân thấy vậy vô cùng giận dữ, quay sang Lưu Ân trầm giọng nặng nề:

- Lưu Bảo chủ nếu chẳng nghe lời bần đạo, chớ trách sao bần đạo ra tay can thiệp!

Đoạn Hồn Bảo chủ cướp lời:

- Lão đạo sĩ thối, ra tay đi, coi người tài chi phá nổi Phi đao trận của chúng ta!

Lưu Ân lại huyết còi thúc động liên hồi, trận thế phi đao càng lúc càng nhanh, phi đao vun vút như bầy ong lìa tổ. Lão tính thúc nhanh trận thế để kết liễu tính mạng đối phương trong khoảnh khắc. Ngờ đâu ánh kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt sắc bén vô cùng, thân thủ mẫn tiệp, phi đao trận vừa chớp động, tay kiếm chàng vung lên như chớp. Bao nhiêu đao bay tới đều bị cắt thành hai ba mảnh lả tả bay văng ra. Thiết Tâm đạo nhân há miệng hú lên một tiếng, ngọn gậy sắt trên tay quét một đường vung ra bốn hướng. Lạ lùng thay, bao nhiêu phi đao bay loạn giữa không khí đều bị hút dính lên thân gậy lão, tua tủa như lông nhím. Liên theo đó, lão đạo sĩ lại rung mạnh ngọn gậy trở ra, những lưỡi phi đao ghim ngược lại trên mình những phi đao thủ, khiến chúng thọt thương gào thét vang trời, rầm rập trốn chạy ra sau. Chỉ thoáng mắt, đoàn phi đao thủ đã hơn phân nửa vong mạng tại trận. Đoạn Hồn Bảo chủ sững sờ biến sắc, Lưu Ân cũng tái mắt kinh hồn. Thiết Tâm đạo nhân lại rung rung cây gậy thách thức:

- Lưu Ân, còn bao nhiêu đồ tử đồ tôn của mi, hãy kéo hết ra đây, ta giết một lần cho thoả tay.

Lưu Ân nghiêng răng ken két:

- Lão đạo khốn, hai mươi năm sau bản chủ thế nào cũng trở lại Ngũ Đài Sơn này tìm người để thanh toán món nợ hôm nay.

Dứt lời, lão vẫy tay ra hiệu cho bọn thủ hạ rút lui. Đoạn bản mình xuống chân núi rời xa trận cuộc. Nhưng chưa tới mười trượng xa, lão thấy trước mắt có bóng người lướt tới, một gã thiếu niên áo trắng chẹn mất lối đi,

nhìn lại thì ra là Hoa Sĩ Kiệt, Lưu Ân rít lên:

- Người lần này toàn mạng thoát khỏi nơi này là may lắm rồi. Còn muốn chặn ta lại làm gì?

Hoa Sĩ Kiệt cười sắc lạnh:

- Tại hạ muốn đỡ tổn công tới Tây Tạng tìm các người. Món nợ máu của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân bảy mươi năm trước, ta nên sẵn dịp thanh toán đi thôi.

Lưu Ân trầm giọng nói:

- Càng hay! Chẳng những ta sẽ giết mi tại đây, mà còn tới Trung Nguyên quật thầy lão khốn Lang Sơn Quân lên đánh cho tan nát mới ưng lòng.

Hoa Sĩ Kiệt gầm lên:

- Dám nhục mạ cả người đã khuất. Ta có phân thầy người cũng không đủ đền tội.

Tuy ngoài miệng cứng cỏi, song Lưu Ân trong lòng không khỏi lo lắng. “công lực thăng nhãi này không tầm thường, nếu không sử dụng tuyệt chiêu thì khó mà khắc chế nổi gã”. Quyết tâm đả bại chàng trong một chiêu đầu tiên bất ngờ sấm sét, thừa lúc chàng chưa kịp chuẩn bị, lão ngậm vận công vào song quyền, quát lên một tiếng, quật mạnh ra. Quyền phong khùng khiếp như bão, cuốn không khí bốn phía, ập thẳng tới Hoa Sĩ Kiệt. Thiết Tâm đạo nhân lo lắng gọi to:

- Tiểu tử, coi chừng Thiết Quyền Thần Công!

Hoa Sĩ Kiệt vội đề khí quát lên một tiếng, đưa tay tung ra một đòn Đông Hải Đồ Kinh đón lại... Cả hai bên đều dồn hết công lực bình sinh vào chưởng này, tiếng nổ của hai chưởng chạm nhau thật kinh hồn, Cả hai

đều phải thối lui ba bước, Hoa Sĩ Kiệt thấy khí huyết trong cơ thể trợn trạo, vội nhắm mắt vận hơi điều khí, còn Lưu Ân nghe trong ngực như bị núi nặng ngàn cân đè lên, cuống họng tắc nghẽn, máu tươi đông lại , lúc sau mới hết. Sức lực tương đồng, đôi đấu thủ qua chiêu giao tay đều gồm tài, đứng im thủ thế. Hoa Sĩ Kiệt sau phút điều hoà nội khí liền rút kiếm ra lên tiếng:

- Mau rút binh khí, chúng ta định hơn thua bằng sắt thép !

Tuy tự hiểu kiếm thuật mình chẳng mấy cao minh, nhưng trước mặt bao nhiêu người, lão đâu thể chịu nhục, liền vớ lấy thanh kiếm trên tay gã thủ hạ đứng gần đó, lẳng lặng vung lên xia nhanh tới yếu huyết Hoa Sĩ Kiệt.. Chàng thấy mũi kiếm tầm thường thì cười khinh thường, khẽ lay động độc kiếm hốt từ dưới lên theo thế Xạ Nguyệt, tiếp theo là chiêu Thổ Tâm. Thanh kiếm trên tay Lưu Ân lập tức bị cắt ngọt xốt thành mấy đoạn. Lão rụng rời nhún bước tháo lui. Ngờ đâu, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt linh động vô cùng, bám theo sát sạt, , Lưu Ân trong lúc bối rối ném phăng thanh kiếm gãy trở lại. Không hổ danh Thiết Quyền, trong lúc vội vàng, kinh lực vẫn đủ mạnh đẩy lùi thế liếm. Lão lúc ấy chỉ nghĩ tới làm sao thoát thân, không còn lòng dạ chiến đấu, nên ngọn quyền vừa tung ra , lão liền quay ngoắt người bỏ chạy. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như mũi tên rời cung, lướt theo bén gót, miệng hét vang:

- Người chạy đi đâu cho thoát! Ném chỉ của ta!

Một ngọn Thiên Cơ Chỉ tuyệt học vô song của Thất Sát Thần Bà tủa ra , Lưu Ân hụ một tiếng, ngã chúi về phía trước. Với một cái lắc mình, chàng tiến tới sát cạnh lão, ánh thép vừa vung lên, chiếc đầu Lưu Ân đã lìa khỏi cổ lăn đi lông lốc. Bất thần, Hoa Sĩ Kiệt nghe sau lưng mình một đạo kinh phong ập tới, chàng vội xoay người , vừa kịp thấy thế chưởng của Đoạn Hồn Bảo chủ tới nơi. Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt:

- Lão quỷ này cũng muốn chết đây!

Thân hình chàng đồng thời tung lên hơn ba trượng, lệ làng quất xuống một chường. Đoạn Hồn Bảo chủ cung tay áo, một luồng mưa bạc lấp ánh bay lên

- Lão già khốn kiếp, tới giờ còn dám dùng ám khí với ta?

Thanh độc kiếm cuốn như giao long đùa sóng, một màn kiếm khí bao khắp thân mình. Một loạt những âm thanh loảng xoảng chẳng dứt, bao nhiêu ám khí phóng tới đều rớt xuống đất. Đoạn Hồn Bảo chủ thấy Cửu Độc Phong Châm của mình chẳng đụng tới được đối phương, lòng không khỏi kinh hãi, vừa định giở tuyệt kỹ Đồ Long chường ra đối phó, chợt thất trước mắt ánh xanh lấp lánh, tiếng quất sang sảng như chuông đồng:

- Năm xuống!

Sau tiếng thét cực kì thâm, Đoạn Hồn Bảo chủ cả đầu lẫn vai bị hót phăng đi mất. Diệt xong hai Bảo chủ, Hoa Sĩ Kiệt quét mắt lại, thấy nhóm cao thủ Đoạn Hồn Bảo vẫn vây lấy Quyên Quyên và Hà Chí Bình chẳng thôi liền quất:

- Các người nghe cho rõ đây: Ba bảo chủ của các người hai chết, một bị thương, mối thù của Lang Sơn Quân coi như ta đã trả xong, những kẻ khác đều vô can, muốn sống thì mau ngừng tay đi ngay!

Quả nhiên lời chàng nói có hiệu lực, tất cả bọn cao thủ đồng loạt ngưng chiến. Chàng lại nói tiếp:

- Các người vì lầm đường lạc lối theo hầu dưới trướng tam bảo, ta tha cho các người toàn mạng một lần. Nếu không cải tà quy chánh bỏ thói hung hăng, ta sẽ chẳng dung tha ! Mau rút đi!

Cao thủ của Tam bảo Tây Tạng nghe xong như được lệnh ân xá của nhà vua, tung hò vang trời rồi mạnh ai nấy chạy mất hút. Hoa Sĩ Kiệt bước

tới lão Bảo chủ Đệ nhất Bảo, vỗ nhẹ vào lưng gã hai phát, giải khai huyết đạo cho đôi phương... Chờ Đệ nhất Bảo chủ mở mắt hẳn hoi, chàng mới chỉ vào hai cái xác cụt đầu của hai Bảo chủ Lưu, Ngô nghiêm giọng nói:

- Ta vì Lang Sơn Quân báo thù, giết chết hai gã Bảo chủ. Còn người bị trọng thương, ta không muốn lấy mạng kẻ không thể chống cự. Nhưng mối thù của Lang Sơn Quân không thể không trả. Vậy ta tạm lấy hai mắt người thay cho sinh mạng. Thế là may cho người lắm rồi.

Đệ nhất Bảo chủ nghe nói biết khó van xin nôi, im lặng buông tiếng thở dài. Hoa Sĩ Kiệt thủ pháp cực nhanh, hai tay nhoáng động, tức thì hai tròng mắt của lão đã bị lôi ra ngoài, máu tươi chảy ướt cả mặt lão. Chàng nâng hai tròng mắt trong tay, thầm vái:” Văn bối đã báo xong mối thù của người bị vây khốn tới nôi rơi xuống vực thẳm năm xưa. Vong hồn của lão tiền bối linh thiêng nơi chín suối có lẽ giờ này đã thoả nguyện. ” Thiết Tâm đạo nhân chậm rãi bước tới bên chàng, vỗ nhẹ lên vai chàng khen ngợi:

- Hoa thiếu hiệp ân oán phân minh trọng nghĩa giữ tín, khiến bản đạo khâm phục vô cùng.

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay khiêm tốn nói;

- Đạo trưởng quá lời rồi! Nếu không nhờ đạo trưởng hiển lộng thần công, phá tan phi đao trận thì tại hạ chắc gì đã báo thù nôi. Văn bối xin có lời cảm tạ.

Thiết Tâm đạo nhân ha hả cười to:

- Chút công lao nho nhỏ ấy, đáng chi hai chữ cảm tạ của thiếu hiệp. Bản đạo thật chẳng dám nhận.

Ông ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Suốt ngày giao tranh, chắc hẳn thiếu hiệp đã mỏi mệt, mời tới tậ quán nghỉ chân chốc lát rồi hãy đi.

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ cảm kích:

- Không dám làm rộn tới chỗ tĩnh tu của tiên bối. Tại hạ có việc xin cáo từ ngay.

- Nếu thiếu hiệp có việc gấp rút, bần đạo chẳng dám lưu giữ thiếu hiệp. Nghe

Phong Trần Túy Khách thuật lại, dường như thiếu hiệp định tới Trường Bạch Sơn ? Hoa Sĩ Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy! Tại hạ cần tới Trường Bạch Sơn gấp để tìm lối vào Băng Quốc!

Thiết Tâm đạo nhân sắc diện trầm tư. Lúc sau mới thốt lời:

- Mấy ngày trước đây bần đạo nghe giang hồ đồn đại rằng vô số nhân vật võ lâm Trung Nguyên, cao thủ chính tà các phái đều rầm rộ kéo tới Trường Bạch Sơn, phải chăng không ngoài mục đích này?

Hoa Sĩ Kiệt đáp:

- Có lẽ họ đã lượm lặt được tin tức từ chiếc chìa khoá ngọc ở cửa Băng cung đã xuất hiện trên giang hồ. Vì thế mới đổ xô tới Trường Bạch Sơn để chiếm đoạt vật báu.

Phong Trần Túy Khách vỗ bầu rượu cười ha hả:

- Nói như thế, Trường Bạch Sơn đã tụ họp tất cả anh hào võ lâm rồi. Một màn kịch hay sắp diễn ra. Lão mũi trâu Thiết Tâm, ta cùng tới đó coi

chơi cho thoả mắt.

Thiết Tâm đạo nhân nhú mày dăm chiêu, rồi nghiêm nghị lắc đầu:

- Bần đạo mấy mươi năm nay làm bạn với vách núi Ngũ Đài Sơn, ngộ ra hai chữ “lợi”, “danh”. Giờ chẳng còn nhiệt khí tham gia vào cuộc tranh đoạt trên giang hồ nữa.

Phong Trần Tuý Khách xua tay cười:

- Ồi dà, ồi dà, lão lỗ mũi trâu định thuyết giảng đạo lí cho ta nghe chẳng, ta chẳng nghe đây. Nếu không đi thì cứ tự tiện về, chúng tôi kiếu thôi.

Thiết Tâm đạo nhân không khỏi bật cười. Chợt ông đưa mắt nhìn Hoa Sĩ Kiệt, nghiêm nghị trở lại nói:

- Bần đạo cũng có biết qua về tướng số. Hoa Thiếu Hiệp cốt cách thông tuệ, sau này nhất định sẽ là một đoá hoa kì diệu của võ lâm, tiếc thay sắc khí kém tươi, giữa ấn đình lại ảm hắc khí, tuy nhiên...

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Đa tạ lòng ưu ái của đạo trưởng, phải chăng vẫn bối có hoạ sát thân sao?

Giọng nói của Thiết Tâm đạo nhân càng thêm trịnh trọng:

- Gặp tai ương đều có quý nhân phù trợ, chuyển dữ hoá lành. Tính mạng vững vàng vô hiểm. Bần đạo xin đọc tám chữ, thiếu hiệp ghi khắc trong lòng, tất có thể tránh được phần nào tai hoạ.

- Tám chữ thế nào xin đạo trưởng nói rõ?

- Cuồn cuộn sông đen, lòng xanh cay thần.

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói, đoán mãi không ra là sao, đành nói :

- Lời chỉ dạy vàng ngọc, văn bối xin khắc ghi trong lòng, nhưng nghĩa lí cao sâu, mong đạo trưởng giải thích rõ hơn!

Thiết Tâm đạo trưởng cười:

- Thiên cơ bất khả lộ. Sau này gặp chuyện, thiếu hiệp khắc hiểu.

Hoa Sĩ Kiệt không hỏi gì thêm nữa. Thấy ánh tà dương lúc ấy đã chéch ngang, chàng vòng tay nói;

- Thời gian không còn sớm nữa, văn bối xin cáo biệt:

Thiết Tâm đạo nhân nói:

- Thiếu hiệp chờ thêm một lát, bản đạo còn có việc muốn nhờ cậy.

Hoa Sĩ Kiệt đáp:

- Đạo trưởng cứ nói. Văn bối nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.

Thiết Tâm đạo trưởng thoáng ngần ngừ:

- Chuyện này thật ra có chút riêng tư, chỉ ngặt bản đạo lúc nãy thấy thiếu hiệp đối với kí thác của người tận tâm vô cùng, khiến bản đạo nhớ lại một chuyện đã qua...

Thiết Tâm đạo nhân bỏ ngang câu nói bằng một tiếng thở dài. Hoa Sĩ Kiệt liền nói:

- Đạo trưởng còn có việc chưa muốn xin cứ nói....

- Hai mươi năm trước bản đạo rời khỏi Băng Hồn Sơn không một lời từ biệt, cũng chưa một lần quay lại chốn xưa, mang theo chuyện canh cánh bên lòng, tới nay vẫn chưa yên dạ.

Hoa Sĩ Kiệt thốt lên một câu kinh ngạc:

- Đạo trưởng chính là phu quân của Băng Hồn Tiên Cơ?

Thiết Tâm đạo nhân xoa tay:

- Thiếu hiệp tạm thời không cần biết tới chuyện đó. Chuyến đi lần này thiếu hiệp tất gặp nhiều cường địch...

Phong Trần Túy Khách cười:

- Lão lỗ mũi trâu này thật lẩn thẩn. Có gì cứ nói ra, lại còn vòng vo cái gì? Ai mà chẳng biết muốn vào Băng Quốc tất nhiên phải chạm trán cao thủ võ lâm rồi...

Quyên Quyên nãy giờ lặng lẽ theo dõi mọi người, chụp ngay cơ hội thuyết phục;

- Chắc đạo trưởng muốn giúp Kiệt ca một tay?

Thiết Tâm đạo nhân nói:

- Cũng có thể nói thế cũng không sai!

Ông lấy thanh thiết trượng nâng trên tay, đưa tới chỗ Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Thanh thiết này theo ta không biết bao lâu. Uy lực của nó so với Thất Độc Thần Kiếm chưa chắc thua kém. Thiếu hiệp hãy cầm cây trượng này làm vật tùy thân tiến vào Băng quốc...

Hoa Sĩ Kiệt ngỡ ngàng vô cùng, đáp rằng:

- Đây là bảo trượng phòng thân của đạo trưởng, văn bối vô công, không dám nhận vật quý giá như thế...

Thiết Tâm đạo nhân nói:

- Không phải! Lão phu tạm thời cho thiếu hiệp mượn dùng. Chờ khi thiếu hiệp rời khỏi Băng quốc thuận đường sang Băng Hồn Sơn thì trao lại cây trượng này cho Băng Hồn Tiên Cơ cho lão phu.

Hoa Sĩ Kiệt hiểu ý gật đầu:

- Việc này xin đạo trưởng yên tâm. Văn bối nhất định trao tận tay bảo trượng này cho Băng Hồn Tiên Cơ.

Chàng cung kính đón lấy bảo trượng trên tay Thiết Tâm đạo nhân. Hà Chí Bình hiểu kì liền đón lấy thanh trượng trên tay Hoa Sĩ Kiệt coi qua cho biết.

- Không hiểu đạo trưởng dùng chất thép gì mà cây trượng này lợi hại vậy. Chỉ khua một vòng mà phi đao đều vô hiệu cả.

Thiết Tâm đạo nhân không để ý tới lời nói ấy, tiếp tục nói:

- Khi thiếu hiệp trao cây trượng này cho Băng Hồn Tiên Cơ, hãy nói lại với bà ấy ta rút lại lời hứa gả con gái cho Thù Thế Hận!

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong trong lòng rúng động:

- Quả nhiên Hạ Oanh Oanh và Thù Thế Hận đã có hôn ước.

Thiết Tâm đạo nhân thở dài:

- Khi xưa ta ngỡ tên phản đồ ấy có thể làm rạn vỡ Băng Hồn Sơn nên mới có ý gả tiểu nữ cho y, ngờ đâu y càng lúc càng có hành động thương luân bại lí khiên bản đạo thất vọng vô cùng, bởi thế mới có ý huỷ bỏ hôn ước...

- Văn bối sẽ thừa lại với Băng Hồn Tiên Cơ mọi lời nói của đạo trưởng!

Thiết Tâm đạo nhân đưa mắt nhìn chàng hồi lâu, rồi nói:

- Tiểu nữ năm nay tuổi vừa đôi tám, sắc diện xinh tươi mà võ công cũng khá cao. Nếu thiếu hiệp không chê, lão phu xin đem chung thân của nó phó thác vào tay thiếu hiệp. mong thiếu hiệp vì lão phu mà chăm sóc yêu thương!

Hoa Sĩ Kiệt sững sờ, chỉ nói được mấy câu:

- Điều đó, .. chuyện này...

Thiết Tâm đạo nhân giận dữ:

- Sao? Người không bằng lòng? Người chê con gái ta không xứng với tiểu tử mi sao?

Hoa Sĩ Kiệt càng thêm bối rối, chưa biết phải nói sao cho phải. Đúng lúc ấy, trên ngọn cây gần đó vang lên một tiếng cười lạnh lẽo. Mọi người đều bất ngờ nhìn quanh, vừa thấy một luồng sáng bạc phi tới. “Phập”. Một tiếng khô khan vang lên. Thiết Tâm đạo nhân đang lúc giận dữ, thần trí bất minh không tránh nổi thế kiếm từ sau phóng tới. Mọi người đang lúc lúng túng, thế kiếm lại nhanh dị thường không ai kịp ra tay ứng cứu cả. Hoa Sĩ Kiệt hét lên một tiếng, vung chưởng quật mạnh vào cội cây nọ. Cội cây ấy nguyên là một cội tùng cổ thụ, vậy mà bị chưởng lực quét tới gãy thành hai khúc. Một bóng người từ đám cành lá phóng ra, thủ pháp diệu tuyệt, đoạt lấy thanh trượng trên tay Hà Chí Bình. Hà Chí Bình không kịp đối phó, thoáng cái, cây gậy đã bị kẻ kia đoạt mất. Hoa

Sĩ Kiệt cấp tốc rút Thất Độc Thần Kiếm, quét một chiêu. Lưỡi kiếm xé không khí phát ra tiếng vi vút. Quyên Quyên chột hét:

- Kiệt ca, mau thu Thất Độc Kiếm.

Hoa Sĩ Kiệt như bưng bình, nhớ ra rằng thanh trượng của Thiết Tâm đạo nhân có thể hút dính bất kì vật kim loại nào. Thanh Thất Độc Kiếm không chừng cũng bị nó hút mất. Vì thế, thế kiếm chưa trọn, chàng đã vội thu kiếm. Kẻ kia lộn người một vòng trong không trung rồi đáp nhẹ trước mặt Hoa Sĩ Kiệt. Chàng vừa thấy y thì nghiêng răng rít lên:

- Thì ra là người!

- Người ngạc nhiên lắm sao? Thù mỗ hôm nay quyết chẳng buông tha kẻ đã chiếm đoạt nương tử đâu!

Hoa Sĩ Kiệt dần từng tiếng:

- Thù Thế Hận người đừng ăn nói hàm hồ! Hoa Sĩ Kiệt ta có khi nào muốn tranh giành Oanh Oanh với người. Vừa rồi Thiết Tâm đạo nhân có giận dữ nói người vài câu, phận làm đệ tử sao lại đang tâm giết thầy, hành động đó thật không thể chấp nhận!

- Lão ta là sư phụ ta mà nói chẳng giữ lời, còn xứng đáng là bậc trưởng thượng chẳng? Ta có giết cũng đáng! Còn người đừng ý y dựa vào cây kiếm rỉ ấy mà đòi uy hiếp ta. Bây giờ đã không giống trước kia nữa rồi. Gậy báu đã ở trong tay ta, bất kì cao thủ võ lâm nào gặp ta cũng đừng mong đả bại! Ha ha ha... Để ta nói cho người hay một điều nữa. Từ lâu ta đã dò hỏi được nơi ẩn trú của lão Hạ Thiên Kiệt. Ta tới đây có tới mấy tháng, suốt ngày theo dõi hành động của lão chỉ mong chiếm lấy bảo trượng mà không được. Ai ngờ trời giúp ta, chẳng cần mưu chi cũng đoạt được bảo trượng, lại khiến các người một ngày chết cả trong tay ta.

Hoa Sĩ Kiệt cười nhạt:

- Bảo kiếm tuy không thể sử dụng, nhưng chưởng thế của ta sức mạnh không suy suyển đâu. Người đừng vội đắc ý.

Lời nói chưa dứt, một ngọn chưởng phong từ tay Hoa Sĩ Kiệt đã áp tới ngực Thù Thế Hận. Thù Thế Hận thấy chưởng phong vô cùng uy mãnh chẳng dám coi thường, vội tung một gậy đón lại. Bùng! Bình!... Chưởng phong cùng bấp trượng va chạm không ngừng vang lên những âm thanh kỳ lạ, trong khoảnh khắc đôi bên đã giao đấu hơn chục chiêu. Hoa Sĩ Kiệt chưởng pháp trội hơn một bậc, nhưng chỉ dùng chưởng đối phó thiết trượng, giữ vững thế trận ngang ngửa cũng khá chật vật. Lại thêm hơn hai mươi hiệp nữa, Hoa Sĩ Kiệt chưởng lực mỗi lúc mỗi yếu dần đi, trong lòng rất lo lắng. Thù Thế Hận kiếm thuật được chân truyền của vợ chồng Băng Hồn Tiên Cơ, trên võ lâm có thể xếp hàng cao thủ, hưởng hồ hiện giờ y có bảo trượng trong tay, đấu với Hoa Sĩ Kiệt tay không nên chiếm phần tiện nghi hơn. Nhắm thế trận mà nói e rằng Hoa Sĩ Kiệt chẳng chống nổi mấy chục hiệp nữa. Thù Thế Hận nghĩ thế đắc ý cười :

- Hoa Sĩ Kiệt. Người chuẩn bị châu Diêm Vương đi! Chưa đầy mười chiêu nữa ta lấy mạng người cho coi!

Hoa Sĩ Kiệt nghe nói giận dữ, trong người như có thêm sức mạnh, hét to một tiếng, bắn người lên cao hơn ba trượng. Thân mình còn lơ lửng trên không trung, chàng ngoắt quay người lao xuống Thù Thế Hận , thế tựa chim ưng vỗ gà con. Chiêu này xuất ra cực kì liêu lĩnh. Quả nhiên, Thù Thế Hận nhảy lùi về sau một chút, gờm sẵn bảo trượng chỉ chờ Hoa Sĩ Kiệt tới gần đất là phang một trượng cho vỡ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tiêu diệt phản đồ

Quyên Quyên thấy tình lang sắp bị hại, mặt mày biến sắc, cấp tốc tung người tới ứng cứu. Ngọn trượng sắp giáng tới đầu Hoa Sĩ Kiệt thì Thù Thế Hận chợt cảm thấy có hơi gió sau lưng. Y hoảng hốt xoay mình lại, ngọn Thiên Ảnh thần công cũng vừa vịn phủ vào các đại huyết hậu thể y. Thù Thế Hận bối rối chưa biết tính sao thì nhớ ra Hoa Sĩ Kiệt còn ở trên cao, y xoay mặt lên đúng lúc Hoa Sĩ Kiệt lao xuống. Ngực gã chạm phải thân hình Hoa Sĩ Kiệt chẳng khác phi tiễn xuyên tâm, hôc lên một tiếng, máu tươi ào ra không ngăn nổi. Hoa Sĩ Kiệt tiện tay đoạt luôn bảo trượng trong tay Thù Thế Hận rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Thù Thế Hận thấy bao nhiêu mơ tưởng thoáng chốc tiêu tan như bong bóng nước thì giận dữ như điên, quên cả thương thế nhảy xổ lại Hoa Sĩ Kiệt hùng cướp lại bảo trượng, chẳng khác kẻ mất trí. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như chớp vung tay, tả chưởng túm lấy mạch môn đối phương, tay hữu tiếp một quyền đánh cho Thù Thế Hận té lăn cù trên đất. Hoa Sĩ Kiệt bước tới một bước thét:

- Thù Thế Hận, nếu người còn vọng động, ta cho người tưới máu đất này!

Thù Thế Hận nghiêng răng trèo trẹo:

- Nếu không phải yêu nữ kia ám toán ta, ta quyết chẳng thể bại dưới tay người. Hoa Sĩ Kiệt, người dựa vào một con đàn bà hành động đê tiện mà thắng ta, tuyệt đối chẳng về vang gì đâu!

Phong Trần Túy Khách xen vào:

- Loại người bất nghĩa như người. Sư phụ còn dám ám toán. Hại người người hại. Hoa Sĩ Kiệt, tên này không sớm giết đi, thì Thiết Tâm đạo nhân chẳng an lòng nhắm mắt. Người hãy thay lão phu báo hận cho

người bạn già ấy! Một đời lão phu chẳng muốn hại mạng người. Nhưng người là kẻ bất nhân bất nghĩa giết thầy phản bạn. Thiết Tâm đạo nhân là do lão phu thỉnh từ Ngũ Đài Sơn xuống đây, không ngờ lại sớm bỏ mạng dưới tay tên phản đồ.... Lão phu quyết chẳng thể dung tha!

Vừa nói, lão vừa tiến tới Thù Thế Hận, chỉ một cái vung tay đã phong toả hết mấy trọng huyết trên người y. Biết thế nguy, Thù Thế Hận gượng quỳ sụp xuống đất, thống thiết kêu van:

- Tại hạ vô tri, nhất thời hành động lỗ mãng gây nên đại tội. Khẩn mong chư vị cho tại hạ một cơ hội hối cải quay đầu. Trọng ân ấy nguyện kết cỏ ngậm vành , sau này nhất định sẽ báo đáp.

Phong Trần Túy Khách nghe những lời ấy thì nhất thời dao động những muốn thả cho y đi. Quyên Quyên thấy vậy thì nói ngay:

- Tìm cơ hội báo đáp. Có mà tìm cơ hội báo oán thì có. Kiệt ca, tiền bối, tên này giảo quyết vô cùng. Thầy y còn dám giết, sá chi... Hôm nay nhân cơ hội này không giết y trừ hoạ cho võ lâm còn chờ gì nữa.

Thù Thế Hận nghe thấy la lên:

- Các người giết ta, thì sư mẫu ta là Băng Hồn Tiên Cơ sẽ không tha cho các người. Lão sư phụ đã không còn, các người lấy gì làm bằng...

Thù Thế Hận thấy Phong Trần Túy Khách thoáng động nét mặt thì tiếp lời:

- Lần này ta tới đây là phụng mệnh sư mẫu truy tìm tung tích Hạ Oanh Oanh. Việc ân oán riêng để ngày khác tính toán thì hơn...

Hoa Sĩ Kiệt cười gằn, cắt ngang :

- Người mới nói tới đây đã mấy tháng tìm cách trộm bảo trượng, bây giờ

lại nói phụng mệnh sư mẫu tìm Hạ Oanh Oanh, thật tráo trở khôn lường.

Quyên Quyên cũng nói:

- Người định dùng uy danh Băng Hồn Tiên Cơ uy hiếp chúng ta, đừng có mơ!

Miệng nói, nàng thoãn thoắt tiến tới gần y hơn:

- Vài món công phu âm hàn của bà ta ta có coi vào đâu mà người đem bà ta ra dọa ta?

Thù Thế Hận thấy nàng tiến tới thì kinh hãi không nói được câu gì nữa, nhắm mắt chờ chết lẩm bẫm:” mạng ta thế là hết, hết rồi.. ” Bỗng nhiên, từ trên không , một luồng kinh phong ập tới đẩy thế chưởng của Quyên Quyên trệch sang một bên. Một bóng người đáp xuống đất nhẹ như lá khô. Quyên Quyên định thần nhìn lại thấy đó là một mỹ phụ trung niên tóc xoã vai mềm, áo dài chấm đất. Quả là trang tuyệt sắc.

- Băng Hồn Tiên Cơ!

Hai người Hoa Sĩ Kiệt, Phong Trần Túy Khách không hện mà đồng kêu lên. Chỉ có Quyên Quyên đang bối rối không nói gì, Hà Chí Bình thấy thiếu phụ xinh quá đổi thì nhìn sững không rời mắt. Thù Thế Hận khắp khởi kêu ầm lên:

- Sư mẫu cứu mạng, sư mẫu cứu mạng!

Băng Hồn Tiên Cơ không thèm nhìn y mà chậm rãi đưa mắt nhìn một lượt. Chợt thấy xác Thiết Tâm đạo nhân nằm trong vũng máu thì toàn thân chấn động, tay chân lẩy bẩy tựa hồ đứng không vững.. Chuyện cũ như hiện ra trước mắt. Mười năm trước, họ là đôi phu phụ đầm ấm mặn nồng, ngày ngày vui thú trên Băng Hồn Sơn cánh sắc thoát tục. Bát đĩa còn có khi va chạm, cặp phu phụ này cũng không khỏi có cãi vã. Một lần

như thế, người chồng dứt cánh uyên ương, một đi không trở lại. Cầm hận người chồng bạc tình, nhưng trước cái chết thâm hiểm của lang quân, lòng người phụ nữ chất chứa bi thương. Hạt châu lã chã ướt cả mặt hoa... Hoa Sĩ Kiệt lên tiếng:

- BĂNG HỒN LÃO TIỀN BỐI...

BĂNG HỒN TIÊN CƠ SỰC NHỚ LẠI TÌNH CẢNH HIỆN TẠI, QUAY SANG HỎI HOA SĨ KIỆT:

- KẸ NÀO ĐÃ GIẾT LÃO?

HOA SĨ KIỆT TRỞ THĂNG VÀO THÙ THẾ HẬN NÓI:

- CHÍNH LÀ Y!

THÙ THẾ HẬN HÉT TO:

- KHÔNG PHẢI! XIN SƯ MẪU HÃY GIẢI HUYỆT CHO ĐỒ NHI TRƯỚC. ĐỒ NHI SẼ BẮM BÁO SAU!

BĂNG HỒN TIÊN CƠ VUNG NHỆ TAY, TẮT CẢ HUYỆT ĐẠO ĐÃ GIẢI KHAI CẢ. PHONG TRẦN TUÝ KHÁCH VÀ QUYÊN QUYÊN TOAN NGĂN TRỞ, SONG HOA SĨ KIỆT ĐƯA TAY NGĂN LẠI. VỪA ĐƯỢC TỰ DO, THÙ THẾ HẬN VUNG CHƯỖNG XONG TỚI HOA SĨ KIỆT, QUẢ LÀ NGOÀI DỰ LIỆU CỦA MỌI NGƯỜI:

- ĐỒ NHI QUYẾT VÌ SỰ PHỤ MÀ BÁO THÙ!

Thế chưởng này gã dồn toàn lực tấn công, khoảng cách hai bên lại quá gần, Hoa Sĩ Kiệt tràn mình phóng qua một bên nhưng e là khó kịp. Ngay khi ấy, từ cội cây sau lưng chàng nhoáng lên một lằn sáng. Chỉ thấy Thù Thế hận thu chưởng ôm tay nhăn nhó. Mọi người đều quay ra phía cội cây, thấy một người áo lam đội mũ công tử, khăn che mặt cũng màu lam tiến ra trước. Người này vóc dáng nhỏ nhắn thư sinh, khí độ khác

người. Hoa Sĩ Kiệt thấy người này vóc dáng rất quen , nhưng nhất thời không nhận ra là ai. Tiếng quát lạnh lạnh của Băng Hồn Tiên Cơ cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoa Sĩ Kiệt:

- Người là ai? Trước mặt ta cũng dám dùng ám khí hại người!

Người này đáp:

- Tại hạ thấy tên kia hành vi đê tiện không vừa mắt mới mạo muội ra tay can thiệp.

- Hành vi đê tiện gì?

- Một là phản giáo. Hai là dối trá. Ba là gieo hoạ cho người.

Băng Hồn Tiên Cơ hỏi một câu, y trả lời ba bốn câu, chẳng có vẻ sợ hãi cho hết. Tới khi y nói tới đây thì Thù Thế Hận hét to cắt ngang:

- Tên này trước mặt sư mẫu ta buông lời láo lếu. Ta liều mạng với người!

Không hiểu Thù Thế Hận tranh thủ lấy đâu ra một thanh kiếm, chỉ thấy lời nói chưa dứt hẳn đã xia mũi kiếm tới người áo lam. Người này nhẹ nhàng lắc mình một cái đã phi thân cách xa tám thước, tránh khỏi mũi kiếm.

- Thù Thế Hận. Vừa rồi ta ném một hòn đá vào tay phải để cảnh cáo người, người coi chừng tay trái đó!

Băng Hồn Tiên Cơ nhìn Thù Thế Hận hỏi:

- Nghịch đồ, sư phụ là do người giết phải chăng?

- Sư mẫu đừng trúng kế li gián của bọn chúng, Cây bảo trượng của sư phụ hiện trong tay ai? Sư phụ còn không hiểu ai là kẻ sát hại sư phụ sao?

Hoa Sĩ Kiệt thấy Thù Thế Hận nói dối mà sắc mặt không đổi, toan cất lời biện bạch với Băng Hồn Tiên Cơ, nhưng người áo lam đã ngăn lại, nói:

- Thù Thế Hận, mười con mắt , mười cánh tay cùng chỉ quyết là người, người còn định chối hay sao?

Quay về phía Băng Hồn Tiên Cơ, người này lại tiếp:

- Tại hạ cùng bốn người này tận mắt chứng kiến tên phản đồ này bất nhân bất nghĩa ra sao. Hạng người như y bà còn đợi gì mà không trừng trị cho rồi!

Thù Thế Hận lại hét toáng lên:

- Cả lũ bọn chúng là một giuộc. Bọn chúng mới là kẻ giết hại sư phụ. Chính mắt đồ nhi thấy tên Hoa Sĩ Kiệt ấy giết sư phụ đoạt bảo trượng. Chúng toan giết người diệt khẩu, ai ngờ sư phụ tới, chúng lại muốn giá hoạ cho đồ nhi!

Phong Trần Tuý Khách chịu không nổi, vãnh râu quát:

- Người tới giờ vẫn ngoan cố, còn muốn gặp lửa bỏ tay người, không sợ trời báo ứng hay sao?

Băng Hồn Tiên Cơ thấy hai bên đều quả quyết, chưa biết làm sao. Bà trầm ngâm hồi lâu mới thốt nên lời:

- Tình thế hiện nay ròng rã bất phân khó lòng mà phân biệt được. Nhưng ngọn thiết trượng của phu quân ta không phải trong tay Thù Thế Hận mà là trong tay người, Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Tại hạ danh phận trong giang hồ chẳng tới đâu, nhưng tuyệt đối không phải kẻ tham báu vật mà đang tay hạ thủ Thiết Tâm đạo nhân. Có nhiều người cùng làm chứng cho tại hạ điều ấy. Nhưng nếu tiền bối không tin, thì quả thật Sĩ Kiệt vô phương biện giải.

Băng Hồn Tiên Cơ cười:

- Nếu người không tham bảo trượng của phu quân ta thì hãy trao lại cho ta!

- Cây bảo trượng này là di vật của Thiết Tâm lão tiền bối, trước khi lão tiền bối tắt hơi cũng có nhờ văn bối giúp hai việc, đó chính là việc thứ nhất.

- Hai việc gì?

- Thứ nhất, Thiết Tâm lão tiền bối cho tại hạ mượn bảo trượng làm vật phòng thân khi vào Băng Quốc, sau khi công việc hoàn thành sẽ tới Băng Hồn Sơn trao lại cho tiền bối. Thứ hai, Thiết Tâm đạo nhân...

Người áo lam đứng bên cạnh thấy Hoa Sĩ Kiệt ngập ngừng thì thúc giục:

- Thiết Tâm đạo nhân đã nói những gì người cứ thật tình mà nói lại với Băng Hồn Tiên Cơ lão tiền bối nghe!

Hoa Sĩ Kiệt bất đắc dĩ bèn nói:

- Thiết Tâm đạo nhân muốn nhờ tại hạ nói lại với lão tiền bối rằng người xoá bỏ hôn ước giữa lệnh ái và Thù Thế Hận, còn muốn, ... còn muốn tại hạ chăm sóc Hạ Oanh Oanh tới cuối đời...

Những chữ cuối chàng càng nói càng nhỏ lại, nhưng Băng Hồn Tiên Cơ thì nghe rõ từng chữ, bà nổi giận hét:

- Câm miệng! Người thật khéo thêu dệt chuyện hoang đường gạt ta!

Phong Trần Tuý Khách lên tiếng:

- Không phải y thêu dệt, chính ta cũng nghe thấy lão lỗ mũi trâu ấy nói rất rõ ràng.

Băng Hồn Tiên Cơ không đếm xỉa gì, còn giận hơn:

- Lão say người biết cái gì! Người lúc nào mà không say say tỉnh tỉnh, còn đòi làm chứng!

Người áo lam lạnh lùng:

- Tại hạ đã đứng ra làm chứng thì tiền bối không thể không tin!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu:

- Huynh đài đứng ra làm chứng, tại hạ vô cùng cảm kích! Nhưng huynh đài mới chỉ tới không lâu, sao có thể chứng kiến được!

- Huynh đài cùng Phan cô nương vừa rồi đã thay mặt võ lâm mà trừ diệt Tây Tạng Tam bảo, xoá nỗi lo của thiên hạ. Tiểu đệ vô cùng ngưỡng mộ.

Người này nói giọng lạnh lùng, ánh mắt xa xăm không chủ đích, tưởng như một khúc cây biết nói vậy. Hoa Sĩ Kiệt nghe câu này thì hiểu là trước đó người này đã có mặt ở đây rồi, trong lòng kinh hãi vô cùng.

- Huynh đài bận lo đối phó cùng đám ác nhân, đâu có chú ý tới động tĩnh xung quanh. Tại hạ đã núp ở sau cây này lâu lắm rồi!

Quyên Quyên xen vào hỏi;

- Các hạ đã sẵn lòng làm chứng, lại đoán chắc rằng các hạ làm chứng thì

Băng Hồn lão tiền bối không thể không tin, tại sao không lộ diện cho mọi người khỏi hoài nghi?

Người này quay mặt lại Hoa Sĩ Kiệt, đôi mắt thoáng ướt , giọng nói chua xót như sắp khóc, thật là thê lương:

- Kiệt ca, đệ chỉ che thêm tấm lụa mỏng, đại ca đã không nhận ra đệ rồi ư?

Hoa Sĩ Kiệt giật mình, lúng túng một hồi vẫn không đoán ra người này là ai. Người áo lam chờ thêm một chút thấy cử chỉ thái độ của chàng thì đôi mắt lại càng lộ vẻ thất vọng bi thương. Tay phải khẽ đưa lên kéo tấm khăn lụa ra.

- Tư Đồ Không đệ!

Hoa Sĩ Kiệt sửng sờ, kêu lên một tiếng. Người này gượng mím cười nói:

- Đại ca ngạc nhiên không? Khi đại ca tới địa phận Thanh Hải thì tiểu đệ bắt gặp, nên âm thầm đi theo đại ca...

Hoa Sĩ Kiệt không để ý thái độ kì lạ của Tư Đồ Không, khiển trách nhưng vẫn không giấu vẻ mừng rỡ:

- Hiền đệ đã gặp ta, sao chẳng lên tiếng?

Tư Đồ Không liếc mắt về phía Quyên Quyên nói nửa như đùa nửa như hờn dỗi:

- Có đại tẩu theo đại ca rồi, tiểu đệ sao dám quấy rầy chứ!

Quyên Quyên nghe câu nói này thì đỏ mặt thẹn thùng :

- Ta với Kiệt ca chưa thành thân, tiểu đệ đừng nói thế!

Tư Đồ Không từ lúc tháo khăn lụa quay về phía Sĩ Kiệt, Quyên Quyên nên Băng Hồn Tiên Cơ nhìn không rõ, chỉ cảm thấy rất quen. Đã toan cất tiếng hỏi thì Tư Đồ Không quay lại nói:

- Tại hạ có thể chứng minh Thiết Tâm đạo nhân là do Thù Thế Hận ám toán được rồi!

Thù Thế Hận truyền âm nhập mật nói:”Sư mẫu, cứ đoạt lấy bảo trượng trước rồi nói gì thì nói” Băng Hồn Tiên Cơ khẽ gật đầu. Chỉ khẽ rướn mình, bà đã tiến sát tới cạnh Hoa Sĩ Kiệt, tay vươn ra như điều hâu xốt gà đoạt lấy thanh trượng. Bọn người Hoa Sĩ Kiệt bất thần không chú ý, tới khi định thần thì cây trượng đã trong tay Băng Hồn Tiên Cơ rồi.

- Tiên bối làm vậy là có ý gì?

- Vật quy cố chủ, người thắc mắc cái gì?

Thù Thế Hận lại nói:

- Sư mẫu, chính bọn Hoa Sĩ Kiệt giết chết sư phụ, xin sư mẫu cho đồ nhi mượn tạm thanh trượng trả thù cho sư phụ.

Tư Đồ Không nghe nói đột nhiên rít lên:

- Thù Thế Hận, hôm nay ta không giết được tên phản đồ mi, ta không bao giờ về nhà nữa!

Miệng thốt mà tay ngà đã xia tới. Bàn tay tủa ra một làn sương mỏng, mờ đục lan toả... Thù Thế Hận trản người tránh né, miệng thốt lên;

- Băng Hồn trảo?

Tư Đồ Không cười qua tiếng rít:

- Người cũng nhận ra Băng Hồn trảo sao? Để ta cho người coi Băng Hồn trảo lợi hại ra sao!

Hàn khí từ Băng Hồn trảo toả ra lạnh toát, ai đứng đó cũng thấy rùng mình. Thù Thế Hận tay phải đã bị thương chỉ có tay trái miễn cưỡng sử dụng được, y cũng tung ra Băng Hồn chưởng chống lại. Chưởng trảo chạm nhau tiếng nổ vang trời. Thù Thế Hận bật lùi mấy bước, loạng choạng sắp té nhào. Băng Hồn Tiên Cơ lướt tới đỡ y lại. Y còn cố kêu lên:

- Sư mẫu, tên này học lén vài chiêu của Băng Hồn phái ta mà cũng khá lợi hại, phiền tới sư mẫu ra tay tiêu diệt y!

Tư Đồ Không trợn mắt quát:

- Sát nhân còn dám nói càn. Mở to mắt coi ta là ai!

Hoa Sĩ Kiệt và Băng Hồn Tiên Cơ đều hỏi:

- Thật ra người là ai?

Tư Đồ Không không nói, giọng đầy oán hận;

- Trước khi biết thân phận tiểu bối, xin tiên bối hãy giết tên phản đồ trước...

Cũng lúc ấy, Thù Thế Hận ngoẹo đầu sang bên, thì ra sau khi liên tiếp trọng thương, lục phủ ngũ tạng y đã vỡ nát, mấy lời nói vừa rồi chỉ là gom chút hơi tàn mà thôi.. Băng Hồn Tiên Cơ buông tay, cái xác ngã gục xuống đất. Băng Hồn Tiên Cơ thấy đệ tử yêu chết thảm cũng động lòng, nhất thời không suy xét quát Tư Đồ Không:

- Người là ai? Sao lại biết Băng Hồn trảo của ta? Người với Thù Thế

Hận có thù oán chi, sao lại nhất định dồn y vào chỗ chết mới thôi?

Tư Đồ Không rơi lệ nói:

- Hãn... Cha ta bị hãn ám toán...

Tư Đồ Không nói tới đây thì ngưng bật không nói tiếp được nữa, không hiểu do quá đau thương hay vì sao. Băng Hồn Tiên Cơ thảng thốt:

- Oanh nhi, là Oanh nhi phải chăng? Con...

Tư Đồ Không không đáp, phóng tới đoạt lấy thân Thù Thế hận dưới chân Băng Hồn Tiên Cơ, nhắc tới đặt quỳ gối trước xác Thiết Tâm đạo nhân, rồi bản thân mình cũng quỳ xuống nức nở khóc mà vái rằng:

- Cha ơi... Cha có biết con tìm cha khắp rừng thăm cốc sâu... vậy mà... khi gặp được rồi cha chẳng thể nói chuyện được nữa... Tim con đã nát bởi tình duyên ngang trái, thế mà nay... Con lấy máu của tên ác nhân rửa sạch oan khiên, cha có linh thiêng về đây chứng giám!

Bàn tay ngọc vung lên, lưỡi đao đâm thẳng xuống ngực cái xác, nàng moi tim hãn ra, lấy máu tươi dài theo thi thể Thiết Tâm đạo nhân. Mọi người thấy nàng hành động như thế đều sững sờ ngơ ngác. Băng Hồn Tiên Cơ lao tới, nước mắt lã chã :

- Oanh nhi, con...

Tư Đồ Không kéo chiếc mũ trên đầu ra, mái tóc dài phủ vai óng ả, vẻ thư sinh tuấn tú chuyển thành yêu kiều diễm lệ. Hoa Sĩ Kiệt xúc động bước tới gần gọi;

- Oanh muội!

Bất ngờ, Oanh Oanh đưa tay xô chàng ra:

- Tránh ra! đừng chạm vào ta!

Băng Hồn Tiên Cơ ôm lấy Oanh Oanh, hai mẹ con lệ sầu hoà chảy.

- Từ lúc con rời khỏi Băng Hồn Sơn, mẹ đã tìm con khắp nơi..

- Mẹ, thời gian qua con thật có lỗi, không chăm sóc mẹ chu đáo.

Băng Hồn Tiên Cơ nói:

- Mẹ giờ chấp nhận tên tiểu tử kia làm rể...

- Muộn rồi mẹ ạ! Bao lâu nay con âm thầm chịu đựng, cuối cùng cũng đã tìm ra lối thoát cho mình..

Nàng quay qua nhìn Hoa Sĩ Kiệt như thể muốn thu hình ảnh chàng trong tâm trí, nở một nụ cười héo hắt:

- Kiệt ca, kiếp này đành lỗi hẹn với huynh. Chúc huynh với Phan cô nương trọn đời hạnh phúc!

Lời chưa trọn ý, tuổi lệ lại dâng tràn... Hoa Sĩ Kiệt bối rối chẳng biết làm sao, cứ trơ mắt đứng nhìn. Oanh Oanh buông mẹ ra lăm bẫm:” Hồng nhan ai chẳng long đong, số kiếp hẩm hiu, thôi đành chịu vậy” Nàng cúi xuống ôm thi hài Thiết Tâm đạo nhân chạy xuống núi như một người điên. Băng Hồn Tiên Cơ đuổi theo gọi lớn:

- Oanh nhi, con đi đâu vậy? Chờ mẹ với..

Hoa Sĩ Kiệt cũng thốt lên:” Oanh muội... ” toan dùng thuật khinh công đuổi theo, nhưng rồi lại thở dài lui lại. Phong Trần Tuý Khách với Hà Chí Bình hai người dõi mắt nhìn theo, lộ vẻ bùi ngùi thương cảm. Hoa Sĩ Kiệt chột giật bản mình. Quyên Quyên này giờ không lên tiếng, đã

không còn bóng dáng. Chàng hốt hoảng quay tứ phía tìm kiếm, tự trách mình vô tâm. Bỗng phát hiện phía xa ai quẹt lên một hàng chữ thảo; "Kiệt ca đừng chờ muội nữa. Chúc đại ca cùng Hạ cô nương trăm năm keo sơn!" Hoa Sĩ Kiệt đọc dòng chữ xong tái mặt, chỉ biết đứng lặng thầm kêu khổ mà thôi. Đôi mắt nơi xa thấy ráng chiều đã nhuộm đỏ, từng đôi chim thung dung vỗ cánh theo đàn , chàng chốc chốc lại thở dài, thất thểu cùng mọi người rời khỏi Ngũ Đài Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tiêu diệt phản đồ

Quyên Quyên thấy tình lang sắp bị hại, mặt mày biến sắc, cấp tốc tung người tới ứng cứu. Ngọn trượng sắp giáng tới đầu Hoa Sĩ Kiệt thì Thù Thế Hận chợt cảm thấy có hơi gió sau lưng. Y hoảng hốt xoay mình lại, ngọn Thiên Ảnh thần công cũng vừa vắn phủ vào các đại huyết hậu thể y. Thù Thế Hận bối rối chưa biết tính sao thì nhớ ra Hoa Sĩ Kiệt còn ở trên cao, y xoay mặt lên đúng lúc Hoa Sĩ Kiệt lao xuống. Ngực gã chạm phải thân hình Hoa Sĩ Kiệt chẳng khác phi tiễn xuyên tâm, hôc lên một tiếng, máu tươi ào ra không ngăn nổi. Hoa Sĩ Kiệt tiện tay đoạt luôn bảo trượng trong tay Thù Thế Hận rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Thù Thế Hận thấy bao nhiêu mơ tưởng thoáng chốc tiêu tan như bong bóng nước thì giận dữ như điên, quên cả thương thế nhảy xổ lại Hoa Sĩ Kiệt hùng cướp lại bảo trượng, chẳng khác kẻ mất trí. Hoa Sĩ Kiệt nhanh như chớp vung tay, tả chưởng tóm lấy mạch môn đối phương, tay hữu tiếp một quyền đánh cho Thù Thế Hận té lăn cù trên đất. Hoa Sĩ Kiệt bước tới một bước thét:

- Thù Thế Hận, nếu người còn vọng động, ta cho người tưới máu đất này!

Thù Thế Hận nghiêng răng trèo trẹo:

- Nếu không phải yêu nữ kia ám toán ta, ta quyết chẳng thể bại dưới tay người. Hoa Sĩ Kiệt, người dựa vào một con đàn bà hành động đê tiện mà thắng ta, tuyệt đối chẳng về vang gì đâu!

Phong Trần Túy Khách xen vào:

- Loại người bất nghĩa như người. Sư phụ còn dám ám toán. Hại người người hại. Hoa Sĩ Kiệt, tên này không sớm giết đi, thì Thiết Tâm đạo nhân chẳng an lòng nhắm mắt. Người hãy thay lão phu báo hận cho

người bạn già ấy! Một đời lão phu chẳng muốn hại mạng người. Nhưng người là kẻ bất nhân bất nghĩa giết thầy phản bạn. Thiết Tâm đạo nhân là do lão phu thỉnh từ Ngũ Đài Sơn xuống đây, không ngờ lại sớm bỏ mạng dưới tay tên phản đồ.... Lão phu quyết chẳng thể dung tha!

Vừa nói, lão vừa tiến tới Thù Thế Hận, chỉ một cái vung tay đã phong toả hết mấy trọng huyết trên người y. Biết thế nguy, Thù Thế Hận gượng quỳ sụp xuống đất, thống thiết kêu van:

- Tại hạ vô tri, nhất thời hành động lỗ mãng gây nên đại tội. Khẩn mong chư vị cho tại hạ một cơ hội hối cải quay đầu. Trọng ân ấy nguyện kết cỏ ngậm vành , sau này nhất định sẽ báo đáp.

Phong Trần Túy Khách nghe những lời ấy thì nhất thời dao động những muốn thả cho y đi. Quyên Quyên thấy vậy thì nói ngay:

- Tìm cơ hội báo đáp. Có mà tìm cơ hội báo oán thì có. Kiệt ca, tiền bối, tên này giảo quyết vô cùng. Thầy y còn dám giết, sá chi... Hôm nay nhân cơ hội này không giết y trừ hoạ cho võ lâm còn chờ gì nữa.

Thù Thế Hận nghe thấy la lên:

- Các người giết ta, thì sư mẫu ta là Băng Hồn Tiên Cơ sẽ không tha cho các người. Lão sư phụ đã không còn, các người lấy gì làm bằng...

Thù Thế Hận thấy Phong Trần Túy Khách thoáng động nét mặt thì tiếp lời:

- Lần này ta tới đây là phụng mệnh sư mẫu truy tìm tung tích Hạ Oanh Oanh. Việc ân oán riêng để ngày khác tính toán thì hơn...

Hoa Sĩ Kiệt cười gằn, cắt ngang :

- Người mới nói tới đây đã mấy tháng tìm cách trộm bảo trượng, bây giờ

lại nói phụng mệnh sư mẫu tìm Hạ Oanh Oanh, thật tráo trở khôn lường.

Quyên Quyên cũng nói:

- Người định dùng uy danh Băng Hồn Tiên Cơ uy hiếp chúng ta, đừng có mơ!

Miệng nói, nàng thoãn thoắt tiến tới gần y hơn:

- Vài món công phu âm hàn của bà ta ta có coi vào đâu mà người đem bà ta ra dọa ta?

Thù Thế Hận thấy nàng tiến tới thì kinh hãi không nói được câu gì nữa, nhắm mắt chờ chết lẩm bẫm:” mạng ta thế là hết, hết rồi.. ” Bỗng nhiên, từ trên không , một luồng kinh phong ập tới đẩy thế chưởng của Quyên Quyên trịch sang một bên. Một bóng người đáp xuống đất nhẹ như lá khô. Quyên Quyên định thần nhìn lại thấy đó là một mỹ phụ trung niên tóc xoã vai mềm, áo dài chấm đất. Quả là trang tuyệt sắc.

- Băng Hồn Tiên Cơ!

Hai người Hoa Sĩ Kiệt, Phong Trần Túy Khách không hẹn mà đồng kêu lên. Chỉ có Quyên Quyên đang bối rối không nói gì, Hà Chí Bình thấy thiếu phụ xinh quá đổi thì nhìn sững không rời mắt. Thù Thế Hận khắp khởi kêu ầm lên:

- Sư mẫu cứu mạng, sư mẫu cứu mạng!

Băng Hồn Tiên Cơ không thèm nhìn y mà chậm rãi đưa mắt nhìn một lượt. Chợt thấy xác Thiết Tâm đạo nhân nằm trong vũng máu thì toàn thân chấn động, tay chân lẩy bẩy tựa hồ đứng không vững.. Chuyện cũ như hiện ra trước mắt. Mười năm trước, họ là đôi phu phụ đầm ấm mặn nồng, ngày ngày vui thú trên Băng Hồn Sơn cánh sắc thoát tục. Bát đĩa còn có khi va chạm, cặp phu phụ này cũng không khỏi có cãi vã. Một lần

như thế, người chồng dứt cánh uyên ương, một đi không trở lại. Cầm hận người chồng bạc tình, nhưng trước cái chết thâm trầm của lang quân, lòng người phụ nữ chất chứa bi thương. Hạt châu lã chã ướt cả mặt hoa... Hoa Sĩ Kiệt lên tiếng:

- Băng Hồn lão tiên bối...

Băng Hồn Tiên Cơ sực nhớ lại tình cảnh hiện tại, quay sang hỏi Hoa Sĩ Kiệt:

- Kẻ nào đã giết lão?

Hoa Sĩ Kiệt trở thẳng vào Thù Thế Hận nói:

- Chính là y!

Thù Thế Hận hét to:

- Không phải! Xin sư mẫu hãy giải huyết cho đồ nhi trước. Đồ nhi sẽ bẩm báo sau!

Băng Hồn Tiên Cơ vung nhẹ tay, tất cả huyết đạo đã giải khai cả. Phong Trần Tuý Khách và Quyên Quyên toan ngăn trở, song Hoa Sĩ Kiệt đưa tay ngăn lại. Vừa được tự do, Thù Thế Hận vung chưởng xông tới Hoa Sĩ Kiệt, quả là ngoài dự liệu của mọi người:

- Đồ nhi quyết vì sư phụ mà báo thù!

Thế chưởng này gã dồn toàn lực tấn công, khoảng cách hai bên lại quá gần, Hoa Sĩ Kiệt tràn mình phóng qua một bên nhưng e là khó kịp. Ngay khi ấy, từ cội cây sau lưng chàng nhoáng lên một lằn sáng. Chỉ thấy Thù Thế Hận thu chưởng ôm tay nhăn nhó. Mọi người đều quay ra phía cội cây, thấy một người áo lam đội mũ công tử, khăn che mặt cũng màu lam tiến ra trước. Người này vóc dáng nhỏ nhắn thư sinh, khí độ khác

người. Hoa Sĩ Kiệt thấy người này vóc dáng rất quen , nhưng nhất thời không nhận ra là ai. Tiếng quát lạnh lạnh của Băng Hồn Tiên Cơ cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoa Sĩ Kiệt:

- Người là ai? Trước mặt ta cũng dám dùng ám khí hại người!

Người này đáp:

- Tại hạ thấy tên kia hành vi đê tiện không vừa mắt mới mạo muội ra tay can thiệp.

- Hành vi đê tiện gì?

- Một là phản giáo. Hai là dối trá. Ba là gieo hoạ cho người.

Băng Hồn Tiên Cơ hỏi một câu, y trả lời ba bốn câu, chẳng có vẻ sợ hãi cho hết. Tới khi y nói tới đây thì Thù Thế Hận hét to cắt ngang:

- Tên này trước mặt sư mẫu ta buông lời láo lếu. Ta liều mạng với người!

Không hiểu Thù Thế Hận tranh thủ lấy đâu ra một thanh kiếm, chỉ thấy lời nói chưa dứt hẳn đã xia mũi kiếm tới người áo lam. Người này nhẹ nhàng lắc mình một cái đã phi thân cách xa tám thước, tránh khỏi mũi kiếm.

- Thù Thế Hận. Vừa rồi ta ném một hòn đá vào tay phải để cảnh cáo người, người coi chừng tay trái đó!

Băng Hồn Tiên Cơ nhìn Thù Thế Hận hỏi:

- Nghịch đồ, sư phụ là do người giết phải chăng?

- Sư mẫu đừng trúng kế li gián của bọn chúng, Cây bảo trượng của sư phụ hiện trong tay ai? Sư phụ còn không hiểu ai là kẻ sát hại sư phụ sao?

Hoa Sĩ Kiệt thấy Thù Thế Hận nói dối mà sắc mặt không đổi, toan cất lời biện bạch với Băng Hồn Tiên Cơ, nhưng người áo lam đã ngăn lại, nói:

- Thù Thế Hận, mười con mắt , mười cánh tay cùng chỉ quyết là người, người còn định chối hay sao?

Quay về phía Băng Hồn Tiên Cơ, người này lại tiếp:

- Tại hạ cùng bốn người này tận mắt chứng kiến tên phản đồ này bất nhân bất nghĩa ra sao. Hạng người như y bà còn đợi gì mà không trừng trị cho rồi!

Thù Thế Hận lại hét toáng lên:

- Cả lũ bọn chúng là một giuộc. Bọn chúng mới là kẻ giết hại sư phụ. Chính mắt đồ nhi thấy tên Hoa Sĩ Kiệt ấy giết sư phụ đoạt bảo trượng. Chúng toan giết người diệt khẩu, ai ngờ sư phụ tới, chúng lại muốn giá hoạ cho đồ nhi!

Phong Trần Tuý Khách chịu không nổi, vãnh râu quát:

- Người tới giờ vẫn ngoan cố, còn muốn gặp lửa bỏ tay người, không sợ trời báo ứng hay sao?

Băng Hồn Tiên Cơ thấy hai bên đều quả quyết, chưa biết làm sao. Bà trầm ngâm hồi lâu mới thốt nên lời:

- Tình thế hiện nay ròng rã bất phân khó lòng mà phân biệt được. Nhưng ngọn thiết trượng của phu quân ta không phải trong tay Thù Thế Hận mà là trong tay người, Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt nói:

- Tại hạ danh phận trong giang hồ chẳng tới đâu, nhưng tuyệt đối không phải kẻ tham báu vật mà đang tay hạ thủ Thiết Tâm đạo nhân. Có nhiều người cùng làm chứng cho tại hạ điều ấy. Nhưng nếu tiên bối không tin, thì quả thật Sĩ Kiệt vô phương biện giải.

Băng Hồn Tiên Cơ cười:

- Nếu người không tham bảo trượng của phu quân ta thì hãy trao lại cho ta!

- Cây bảo trượng này là di vật của Thiết Tâm lão tiên bối, trước khi lão tiên bối tắt hơi cũng có nhờ văn bối giúp hai việc, đó chính là việc thứ nhất.

- Hai việc gì?

- Thứ nhất, Thiết Tâm lão tiên bối cho tại hạ mượn bảo trượng làm vật phòng thân khi vào Băng Quốc, sau khi công việc hoàn thành sẽ tới Băng Hồn Sơn trao lại cho tiên bối. Thứ hai, Thiết Tâm đạo nhân...

Người áo lam đứng bên cạnh thấy Hoa Sĩ Kiệt ngập ngừng thì thúc giục:

- Thiết Tâm đạo nhân đã nói những gì người cứ thật tình mà nói lại với Băng Hồn Tiên Cơ lão tiên bối nghe!

Hoa Sĩ Kiệt bất đắc dĩ bèn nói:

- Thiết Tâm đạo nhân muốn nhờ tại hạ nói lại với lão tiên bối rằng người xoá bỏ hôn ước giữa lệnh ái và Thù Thế Hận, còn muốn, ... còn muốn tại hạ chăm sóc Hạ Oanh Oanh tới cuối đời...

Những chữ cuối chàng càng nói càng nhỏ lại, nhưng Băng Hồn Tiên Cơ thì nghe rõ từng chữ, bà nổi giận hét:

- Câm miệng! Người thật khéo thêu dệt chuyện hoang đường gạt ta!

Phong Trần Tuý Khách lên tiếng:

- Không phải y thêu dệt, chính ta cũng nghe thấy lão lỗ mũi trâu ấy nói rất rõ ràng.

Băng Hồn Tiên Cơ không đếm xỉa gì, còn giận hơn:

- Lão say người biết cái gì! Người lúc nào mà không say say tỉnh tỉnh, còn đòi làm chứng!

Người áo lam lạnh lùng:

- Tại hạ đã đứng ra làm chứng thì tiền bối không thể không tin!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu:

- Huynh đài đứng ra làm chứng, tại hạ vô cùng cảm kích! Nhưng huynh đài mới chỉ tới không lâu, sao có thể chứng kiến được!

- Huynh đài cùng Phan cô nương vừa rồi đã thay mặt võ lâm mà trừ diệt Tây Tạng Tam bảo, xoá nỗi lo của thiên hạ. Tiểu đệ vô cùng ngưỡng mộ.

Người này nói giọng lạnh lùng, ánh mắt xa xăm không chủ đích, tưởng như một khúc cây biết nói vậy. Hoa Sĩ Kiệt nghe câu này thì hiểu là trước đó người này đã có mặt ở đây rồi, trong lòng kinh hãi vô cùng.

- Huynh đài bận lo đối phó cùng đám ác nhân, đâu có chú ý tới động tĩnh xung quanh. Tại hạ đã núp ở sau cây này lâu lắm rồi!

Quyên Quyên xen vào hỏi;

- Các hạ đã sẵn lòng làm chứng, lại đoán chắc rằng các hạ làm chứng thì

Băng Hồn lão tiền bối không thể không tin, tại sao không lộ diện cho mọi người khỏi hoài nghi?

Người này quay mặt lại Hoa Sĩ Kiệt, đôi mắt thoáng ướt , giọng nói chua xót như sắp khóc, thật là thê lương:

- Kiệt ca, đệ chỉ che thêm tấm lụa mỏng, đại ca đã không nhận ra đệ rồi ư?

Hoa Sĩ Kiệt giật mình, lúng túng một hồi vẫn không đoán ra người này là ai. Người áo lam chờ thêm một chút thấy cử chỉ thái độ của chàng thì đôi mắt lại càng lộ vẻ thất vọng bi thương. Tay phải khẽ đưa lên kéo tấm khăn lụa ra.

- Tư Đồ Không đệ!

Hoa Sĩ Kiệt sửng sờ, kêu lên một tiếng. Người này gượng mím cười nói:

- Đại ca ngạc nhiên không? Khi đại ca tới địa phận Thanh Hải thì tiểu đệ bắt gặp, nên âm thầm đi theo đại ca...

Hoa Sĩ Kiệt không để ý thái độ kì lạ của Tư Đồ Không, khiển trách nhưng vẫn không giấu vẻ mừng rỡ:

- Hiền đệ đã gặp ta, sao chẳng lên tiếng?

Tư Đồ Không liếc mắt về phía Quyên Quyên nói nửa như đùa nửa như hờn dỗi:

- Có đại tẩu theo đại ca rồi, tiểu đệ sao dám quấy rầy chứ!

Quyên Quyên nghe câu nói này thì đỏ mặt thẹn thùng :

- Ta với Kiệt ca chưa thành thân, tiểu đệ đừng nói thế!

Tư Đồ Không từ lúc tháo khăn lụa quay về phía Sĩ Kiệt, Quyên Quyên nên Băng Hồn Tiên Cơ nhìn không rõ, chỉ cảm thấy rất quen. Đã toan cất tiếng hỏi thì Tư Đồ Không quay lại nói:

- Tại hạ có thể chứng minh Thiết Tâm đạo nhân là do Thù Thế Hận ám toán được rồi!

Thù Thế Hận truyền âm nhập mật nói:”Sư mẫu, cứ đoạt lấy bảo trượng trước rồi nói gì thì nói” Băng Hồn Tiên Cơ khẽ gật đầu. Chỉ khẽ rướn mình, bà đã tiến sát tới cạnh Hoa Sĩ Kiệt, tay vươn ra như điều hâu xốt gà đoạt lấy thanh trượng. Bọn người Hoa Sĩ Kiệt bất thần không chú ý, tới khi định thần thì cây trượng đã trong tay Băng Hồn Tiên Cơ rồi.

- Tiên bối làm vậy là có ý gì?

- Vật quy cố chủ, người thắc mắc cái gì?

Thù Thế Hận lại nói:

- Sư mẫu, chính bọn Hoa Sĩ Kiệt giết chết sư phụ, xin sư mẫu cho đồ nhi mượn tạm thanh trượng trả thù cho sư phụ.

Tư Đồ Không nghe nói đột nhiên rít lên:

- Thù Thế Hận, hôm nay ta không giết được tên phản đồ mi, ta không bao giờ về nhà nữa!

Miệng thốt mà tay ngà đã xia tới. Bàn tay tủa ra một làn sương mỏng, mờ đục lan toả... Thù Thế Hận trản người tránh né, miệng thốt lên;

- Băng Hồn trảo?

Tư Đồ Không cười qua tiếng rít:

- Người cũng nhận ra Băng Hồn trảo sao? Để ta cho người coi Băng Hồn trảo lợi hại ra sao!

Hàn khí từ Băng Hồn trảo toả ra lạnh toát, ai đứng đó cũng thấy rùng mình. Thù Thế Hận tay phải đã bị thương chỉ có tay trái miễn cưỡng sử dụng được, y cũng tung ra Băng Hồn chưởng chống lại. Chưởng trảo chạm nhau tiếng nổ vang trời. Thù Thế Hận bật lùi mấy bước, loạng choạng sắp té nhào. Băng Hồn Tiên Cơ lướt tới đỡ y lại. Y còn cố kêu lên:

- Sư mẫu, tên này học lén vài chiêu của Băng Hồn phái ta mà cũng khá lợi hại, phiền tới sư mẫu ra tay tiêu diệt y!

Tư Đồ Không trợn mắt quát:

- Sát nhân còn dám nói càn. Mở to mắt coi ta là ai!

Hoa Sĩ Kiệt và Băng Hồn Tiên Cơ đều hỏi:

- Thật ra người là ai?

Tư Đồ Không không nói, giọng đầy oán hận;

- Trước khi biết thân phận tiểu bối, xin tiên bối hãy giết tên phản đồ trước...

Cũng lúc ấy, Thù Thế Hận ngoẹo đầu sang bên, thì ra sau khi liên tiếp trọng thương, lục phủ ngũ tạng y đã vỡ nát, mấy lời nói vừa rồi chỉ là gom chút hơi tàn mà thôi.. Băng Hồn Tiên Cơ buông tay, cái xác ngã gục xuống đất. Băng Hồn Tiên Cơ thấy đệ tử yêu chết thảm cũng động lòng, nhất thời không suy xét quát Tư Đồ Không:

- Người là ai? Sao lại biết Băng Hồn trảo của ta? Người với Thù Thế

Hận có thù oán chi, sao lại nhất định dồn y vào chỗ chết mới thôi?

Tư Đồ Không rơi lệ nói:

- Hãn... Cha ta bị hãn ám toán...

Tư Đồ Không nói tới đây thì ngưng bật không nói tiếp được nữa, không hiểu do quá đau thương hay vì sao. Băng Hồn Tiên Cơ thảng thốt:

- Oanh nhi, là Oanh nhi phải chăng? Con...

Tư Đồ Không không đáp, phóng tới đoạt lấy thân Thù Thế hận dưới chân Băng Hồn Tiên Cơ, nhắc tới đặt quỳ gối trước xác Thiết Tâm đạo nhân, rồi bản thân mình cũng quỳ xuống nức nở khóc mà vái rằng:

- Cha ơi... Cha có biết con tìm cha khắp rừng thăm cốc sâu... vậy mà... khi gặp được rồi cha chẳng thể nói chuyện được nữa... Tim con đã nát bởi tình duyên ngang trái, thế mà nay... Con lấy máu của tên ác nhân rửa sạch oan khiên, cha có linh thiêng về đây chứng giám!

Bàn tay ngọc vung lên, lưỡi đao đâm thẳng xuống ngực cái xác, nàng moi tim hãn ra, lấy máu tươi dài theo thi thể Thiết Tâm đạo nhân. Mọi người thấy nàng hành động như thế đều sững sờ ngơ ngác. Băng Hồn Tiên Cơ lao tới, nước mắt lã chã :

- Oanh nhi, con...

Tư Đồ Không kéo chiếc mũ trên đầu ra, mái tóc dài phủ vai óng ả, vẻ thư sinh tuấn tú chuyển thành yêu kiều diễm lệ. Hoa Sĩ Kiệt xúc động bước tới gần gọi;

- Oanh muội!

Bất ngờ, Oanh Oanh đưa tay xô chàng ra:

- Tránh ra! đừng chạm vào ta!

Băng Hồn Tiên Cơ ôm lấy Oanh Oanh, hai mẹ con lệ sầu hoà chảy.

- Từ lúc con rời khỏi Băng Hồn Sơn, mẹ đã tìm con khắp nơi..

- Mẹ, thời gian qua con thật có lỗi, không chăm sóc mẹ chu đáo.

Băng Hồn Tiên Cơ nói:

- Mẹ giờ chấp nhận tên tiểu tử kia làm rể...

- Muộn rồi mẹ ạ! Bao lâu nay con âm thầm chịu đựng, cuối cùng cũng đã tìm ra lối thoát cho mình..

Nàng quay qua nhìn Hoa Sĩ Kiệt như thể muốn thu hình ảnh chàng trong tâm trí, nở một nụ cười héo hắt:

- Kiệt ca, kiếp này đành lỗi hẹn với huynh. Chúc huynh với Phan cô nương trọn đời hạnh phúc!

Lời chưa trọn ý, suối lệ lại dâng tràn... Hoa Sĩ Kiệt bối rối chẳng biết làm sao, cứ trơ mắt đứng nhìn. Oanh Oanh buông mẹ ra lăm bẫm:” Hồng nhan ai chẳng long đong, số kiếp hẩm hiu, thôi đành chịu vậy” Nàng cúi xuống ôm thi hài Thiết Tâm đạo nhân chạy xuống núi như một người điên. Băng Hồn Tiên Cơ đuổi theo gọi lớn:

- Oanh nhi, con đi đâu vậy? Chờ mẹ với..

Hoa Sĩ Kiệt cũng thốt lên:” Oanh muội... ” toan dùng thuật khinh công đuổi theo, nhưng rồi lại thở dài lui lại. Phong Trần Tuý Khách với Hà Chí Bình hai người dõi mắt nhìn theo, lộ vẻ bùi ngùi thương cảm. Hoa Sĩ Kiệt chột giật bản mình. Quyên Quyên này giờ không lên tiếng, đã

không còn bóng dáng. Chàng hốt hoảng quay tứ phía tìm kiếm, tự trách mình vô tâm. Bỗng phát hiện phía xa ai quẹt lên một hàng chữ thảo; "Kiệt ca đừng chờ muội nữa. Chúc đại ca cùng Hạ cô nương trăm năm keo sơn!" Hoa Sĩ Kiệt đọc dòng chữ xong tái mặt, chỉ biết đứng lặng thâm kêu khổ mà thôi. Đôi mắt nơi xa thấy ráng chiều đã nhuộm đỏ, từng đôi chim thung dung vỗ cánh theo đàn , chàng chốc chốc lại thở dài, thất thểu cùng mọi người rời khỏi Ngũ Đài Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tử vong thạch

Hoa Sĩ Diệt ngẩng đầu nhìn lên không, chờ vầng máu đỏ tươi xông lên phiến đá, chàng lợi dụng ngay khoảnh khắc ấy, tung mình rơi đáp cạnh bên...

Vận nhãn lực nhìn lên mặt chính của phiến đá, trừ tám ấy, không mất đường nứt hay một khe hở nhỏ...

Chàng ước lượng trọng lượng của tảng đá ít lắm cũng ngoài hai tấn nặng, phía bên dưới chôn lấp xuống mặt đất chắc biết bao, muốn xê dịch đi nơi khác, tất phải phí lắm sức lực.

Chàng lại ước lượng thời gian khoảng cách của làn nước phun tươi lên, chỉ ngắn ngủi không hơn mấy phút.

Phía sau xa, Phong Trần Túy Dhách chọt kêu lên:

- Hoa Sĩ Diệt mau quay lại !

Tiếng gọi của Túy Dhách làm chàng giật mình nhớ đến vầng nước đỏ sắp sửa tươi lên, vội vã phi thân vọt lua đến cạnh Hà Chí Bình.

- Diệt huynh đã khám phá được điều gì chưa?

Chẳng kịp đợi Hoa Sĩ Diệt đứng yên nơi, Hà Chí Bình đã nóng nảy lên tiếng hỏi.

Hoa Sĩ Diệt cười nhẹ Ôn tồn:

- Nhích dờn phiến đá là có thể đi vào Băng Quốc, điều ấy không hoài nghi gì được nữa. Nhưng muốn dờn phiến đá kia đi, không phải là

chuyện d× làm.

Phong Trần Túy Dhách chột ngãng đầu gặng hỏi:

- Vậy theo ý hiền điệt phải thế nào?

Hà Chí Bình cũng nôn nao hỏi:

- Diệt huynh mau nghĩ phương pháp để tìm vào, kéo nhân vật giang hồ đua nhau kéo đến là hỏng cả việc to đấy !

Sực nghĩ ra một điều gì, chàng chột reo lên mừng rì:

- Hay làm thế này vậy. Chúng ta cứ chờ đợi thêm một thời gian, để thiên hạ quần hùng kéo đến đây, mặt cho họ xông xáo tìm tòi, mượn đao giết người đấy là kể một đá giết hai chim.

Phong Trần Túy Dhách xoa tay cười hăng hắc:

- Hay ! Chú bé miệng còn hôi sữa này thế mà tâm địa hại người khá gớm đấy.

Hoa Sĩ Diệt trầm ngâm đôi lúc mới cất lời:

- Dế của Bình đệ tuy hay, nhưng mà chúng ta nên tìm cách vào Băng Quốc vẫn tốt hơn, biết đâu chừng sẽ còn có lắm kỳ ngại chờ mình.

Phong Trần Túy Dhách lắc đầu phản đối:

- Đông ! Nên theo ý kiến Hà Chí Bình lợi hơn, chúng ta tìm nơi kín đáo quanh đây ẩn kín, để bọn họ thử trước xem, nếu như họ đời được phiến đá nọ, chúng ta nhanh chóng theo vào. Băng trái lại họ không làm xuế, chúng ta ít nhất cũng rút tĩa được một vài kinh nghiệm đi hiểm nguy !

Hoa Sĩ Diệt vẫn cương quyết:

- Như thế chẳng phải là kế vẹn toàn, tại hạ nghĩ rằng phiến đá to kia không thể?

nào do sức người di chuyển nổi, nhất định phải khống chế cơ quan, chẳng qua chúng ta chưa tìm được thôi.

Hà Chí Bình chợt nhảy lên chơi chơi:

- Tiểu đệ đã có cách rồi...

Lời chàng chưa trọn câu, từ trên đỉnh núi của Trường Bạch Sơn bỗng vang lên từng loạt hú dài...

Phong Trần Túy Dhách vội hai tay kéo nhanh Chí Bình và Sĩ Diệt:

- Chúng ta mau ẩn mình, êm lặng dõi theo biến cuộc sẽ thừa cơ mà hành động hay hơn !

Cả ba cùng giở tuyệt đỉnh thân pháp, thoát nhanh vào bụi cỏ rậm cạnh đấy ẩn mình.

Thanh âm của những loạt hú càng lúc càng thêm gần, khoảnh chốc sau, hàng mấy mươi bóng, veo veo như những đường tên thoát nỏ, từ chót vút đỉnh cao phóng vọt xuống cạnh Huyết Tuyền.

Qua kẽ hở của bụi cỏ lấp kín đầu, Hoa Sĩ Diệt chong mắt nhìn vào trận cuộc...

Đầu tiên là bốn thiếu nữ áo hồng đáp xuống trước. Theo sau là tám gã đồng tử áo sặc sỡ năm màu.

Hoa Sĩ Diệt đang băn khoăn tìm hiểu chúng là nô tì thể nữ thuộc phái gia

nào, thì tiếp đó bóng người lại nhấp nhoáng giữa vời.

Trận trường liền xuất hiện thêm bốn nàng con gái.

Vừa nhìn kỹ mặt họ, Hoa Sĩ Diệt bất giác lặng người.

Nàng đứng ở trung ương xiêm trang phủ kín vóc ngà, lục trắng bao trùm khuôn mặt, đúng là Xà Hà Tiên Tử Giáo chủ của Bình Thiên giáo.

Sóng vai đứng cạnh bà ta là ba thiếu nữ với sắc phục lụa trắng, hồng khác biệt, không ai khác hơn là Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân và Trịnh Bội Hà.

Nhìn thấy hai người yêu cùng một lúc, Hoa Sĩ Diệt mừng rì suýt buột miệng kêu vang.

Phong Trần Túy Dhách biết ý, thúc nhẹ cùi tay vào hông chàng nhắc nhở:

- Cu con, khá bình tĩnh một chút.

Hoa Sĩ Diệt giật mình sức nhớ lại tình hình hiện tại, đành chong mắt nhìn người yêu...

Trịnh Bội Hà cũng như Bạch Vân Vân cả hai đều sắc hoa ủ dột, còn đâu vẻ tươi tỉnh của thừơ nào...

Hoa Sĩ Diệt nghe lòng mình như thắt lại.

"Chính tại hạ đã làm hại đời họ ! Ôi !.... Mỗi nghiệt tình này biết sao giải gì cho xong?" Xà Hà Tiên Tử vừa đáp rơi nơi cục trường, ánh mắt liền chạm ngay Độc Dao Tán Hồn Điệp đang ngồi bẹp trên đất không khỏi "ồ" lên kinh ngạc, quay sang ra lệnh đồ đệ mình:

- Tạ Trinh Trinh, con túm gã kia sang đây cho sư phụ hỏi vài điều !

Tạ Trinh Trinh ứng tiếng dạ vang, khẽ lắc vai đã xô đến cạnh Tán Hồn Điệp, xách bồng người gã lên gọn gàng như tóm một con gà.

Hoa Sĩ Diệt chắc lừi than thầm:

- Hông mất rồi ! Chúng ta lúc nãy quá vội nên quên khuấy mất chuyện đem dấu Tán Hồn Điệp, thật là một sơ hở to tát !

Phong Trần Túy Dhách trái lại vuốt râu đặc ý:

- Đừng lo ! Đó mới là ống loa trung thành để phát thanh những gì ta muốn nói !

Lúc bây giờ, Tạ Trinh Trinh đã ném Tán Hồn Điệp xuống ngay bên chân Xà Hà Tiên Tử.

Bằng một giọng thật sắc lạnh, Xà Hà Tiên Tử bắt đầu cuộc gạn tra:

- Mi là ai?

Tán Hồn Điệp lồm cồm chối dạ, bi thiết:

- Tại hạ Tán Hồn Điệp !

- Mi thuộc môn phái nào? Ai sai mi đến đây? Và đến đây được bao lâu, đã thấy gì lạ không?

Tán Hồn Điệp rúng động một mưu lược thoáng nhanh lên đầu óc:

- Tại hạ là cao thủ của Huyết ma Giáo, phụng lệnh Lưu giáo chủ đến đây, vừa bi.

người điếm huyết...

Xà Hà Tiên Tử gật đầu gạt nganh:

- Điều ấy ta biết, vậy ai điếm huyết mi?

Tán Hồn Điệp lắc đầu:

- Vì họ bao mặt, nên tại hạ không sao rõ mặt !

Gã dấu biệt những gì vừa xảy ra giữa nhóm Hoa Sĩ Diệt và gã.

Xà Hà Tiên Tử lại hỏi:

- Bọn chúng đâu rồi?

Tán Hồn Điệp lòng nghĩ thầm:

"Từ lâu nghe danh Xà Hà Tiên Tử thủ đoạn rất lang độc, ta nên mượn cơ hội này mà diệt bớt bọn ả, bớt đi một kinh địch lợi hại cho phái ta !".

Nghĩ thế gã đằng hắng khan lên vài tiếng mới đáp:

- Xin giáo chủ giải mở trước huyết đạo cho tại hạ mới có thể thuật rõ ngọn ngành sự tình đã nghe thấy.

Xà Hà Tiên Tử trù trừ bất định, ánh mắt nghi hoặc nhìn xoáy lên người gã.

Như thấu được tâm ý đối phương, Tán Hồn Điệp vội vã nói lời:

- Giáo chủ bất tất phải kinh ngạc, tại hạ biết rõ thân phận giáo chủ là vì nơi dạ hội Kiêm La Trang độ nọ, chắc hẳn giáo chủ còn nhớ chứ?

Xà Hà Tiên Tử khẽ à lên một tiếng:

- à.... ! Dễ ra ký ức mi khá tốt đấy !

Bà quay sang Tạ Trinh Trinh:

- Trinh Trinh, con đến giải huyết cho gã, dù gã có muốn trốn cũng chẳng trốn đi đâu được.

Tạ Trinh Trinh cúi đầu tạ lệnh, đoạn xô tới trước mặt gã, tay thoăn thoắt như thoi đưa, không mấy chốc đã giải toa? tất cả huyết đạo bị bết tắt trên người gã.

Tán Hồn Điệp sau khi vận chuyển cho khí huyết lưu thông trở lại, lập tức đứng lên vòng tay tạ ân:

- Đa tạ giáo chủ !

Xà Hà Tiên Tử :

- Bọn chúng có mấy người, hiện đi về hướng nào, nói mau !

Tán Hồn Điệp cố tạo nghiêm trang:

- Tổng cộng có ba người, võ công vô cùng cao diệu, họ đến khi thăm dò được nơi vào Băng Quốc, thì vừa lúc tại hạ đến nơi, họ liền ra điểm chế huyết đạo của tại hạ và phóng nhanh về hướng Đông.

Hoa Sĩ Diệt núp im trong bụi, nghe xong lòng rất lo âu, dùng cách truyền âm nhập mật hỏi Phong Trần Túy Dách:

- Lão tiên bối, tên khốn ấy định đem sự bí mật của phiến đá khai ra đấy !

Phong Trần Túy Dách vội trấn an:

- Đừng lo, xem ra tên khốn đang dụng mưu thần, cứ nghe tiếp sẽ rõ.

Bên ngoài trận cục Xà Hà Tiên Tử nóng nảy hỏi dồn:

- Nơi vào Băng Quốc à? ở đâu? Mau nói thật cho ta nghe !

Tán Hồn Điệp sắc điệu vẫn nghiêm trang trở tay về phía phiến đá nọ, chậm rãi trình trọng:

- Tại phiến đá ấy ! Chính nhờ tám chữ ghi trên đó mà họ nghiệm ra.

Xà Hà Tiên Tử càng nóng nảy:

- Tám chữ gì?

- Minh Nguyệt Tùng Gian, Huyết Tuyền Thạch Lưu.

Xà Hà Tiên Tử trầm ngâm giây phút chợt quát lên:

- Không lẽ tám chữ ấy có thể chỉ dẫn cho lối vào Băng Quốc?

- Đúng như sự suy đoán của giáo chủ.

- Ba người đó có tìm được chăng?

Tán Hồn Điệp gật đầu:

- Họ chỉ nghiệm suy một lúc là tìm ra ngay Chính ở dưới phiến đá to ấy, chỉ cần xê dịch phiến đá là có lối vào Băng Quốc.

Xà Hà Tiên Tử lăm băm đọc đi đọc lại chữ nọ:

- Minh Nguyệt Tùng Gian, Huyết Tuyền Thạch Lưu...

Ngẩng đầu nhìn trăng tư lự, lại nhìn phiến đá bên cạnh cội tùng, nước đổ từng loạt lên rồi lại rơi ào xuống phiến đá...

Bà chợt ngộ thức ngay, nhè nhẹ gật đầu:

- Lời mi kể cũng có lý đấy !

Tán Hồn Điệp chụp ngay cơ hội, vòng tay từ tạ:

- Mọi chân tình tại hạ đã bảm cáo chẳng dấu diếm một chân tơ kẽ tóc, xin giáo chủ cho tại hạ được phép rời khỏi chốn này.

Xà Hà Tiên Tử sanh lòng nghi hoặc, buông một câu ướm dò:

- Vậy giáo chủ mi phái mi đến đây làm gì?

Tán Hồn Điệp rúng động thầm, vội đáp:

- Không dám dấu chi giáo chủ, cũng vì mục đích tìm lối vào Băng Quốc mà thôi !

Xà Hà Tiên Tử hừ lạnh lạt:

- Mi đã đem mọi chi tiết nói hết ta nghe rồi, mi làm sao về phục lệnh lại cùng giáo chủ của mi?

Tán Hồn Điệp không ngờ Xà Hà Tiên Tử lại hỏi vặn đến điều ấy, nhất thời bối rối chẳng nên lời:

- Điều đó.... điều đó...

Xà Hà Tiên Tử mắt tràn nộ khí:

- Điều đó.... điều đó thế nào? Rõ ràng mi có ý gạt bốn giáo chủ một điều chi !

Tán Hồn Điệp vội vàng phân biện:

- Những gì tại hạ bẩm cáo qua đều hoàn toàn trên sự thật ! Xin giáo chủ minh xét cho !

Xà Hà Tiên Tử buông tiếng cười âm hiểm:

- Nếu muốn bản giáo chủ tin lời mi là thật, nên đến đời phiến đá kia cho ta xem.

Tán Hồn Điệp thầm kinh mang rúng động:

"Thật là mụ cáo già hiểm độc" Và sắc mặt càng lúc càng tái xanh điếng người, đứng trơ một chỗ khó nổi xử trí thế nào.

Xà Hà Tiên Tử lại giục già quát vang:

- Mi đi hay không?

Tán Hồn Điệp khó nổi tới lui, đành bậm môi phóng mình đến cạnh phiến đá, vận sức đẩy mạnh nhưng khác nào thăn lăn bám bên cột to, d× chi nhích động nổi phiến đá nặng dư hai tấn ấy !

Giữa lúc đang cố sức đẩy xô, vàng nước đỏ từ ngọn suối phun rải xuống phiến đá.

Tán Hồn Điệp chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn, và bổ sắp xuống cạnh phiến đá.

Một mùi khét cực nồng lập tức xông lên trong khoảnh khắc, thịt da nạn nhân nám vàng như bị đốt và từ từ tiêu thành chất nước vàng, cho đến

một lóng xương cũng bi.

dung hóa chẳng còn hình.

Tất cả những kẻ hiện diện, hay núp ngòm bên trận trường đều sững sốt hãi hùng cho chất nước đỏ lợi hại kia.

Giọng cười âm trầm của Xà Hà Tiên Tử chọt vang lên khiến mọi người đều sực tỉnh:

- Tên khốn kiếp dám dùng vải thưa che mắt thánh, mi chết là đáng đời !

Tạ Trinh Trinh không dẫn được thắc mắc rụt rè cất lời hỏi:

- Bẩm sư phụ, do đâu mà sư phụ biết được gã lừa dối?

Xà Hà Tiên Tử cười nhẹ:

- Rất đơn giản ! Nếu như d× dàng di động phiến đá nọ để bước vào Băng Quốc, tất nhiên tên khốn ấy chẳng đại chi mà nói hết cho chúng ta biết, và ba người lạ mặt no.

chẳng bỏ đi như thế !

Tạ Trinh Trinh nhè nhẹ gật đầu:

- Sư phụ quả thật cao minh, nếu vậy tám chữ là một câu chuyện lếu láo do gã thêu dệt ra?

Xà Hà Tiên Tử lắc đầu:

- Không ! Tám chữ nọ có thể là thật và theo sự suy đoán của sư phụ đường vào Băng Quốc cũng có thể là dưới phiến đá kia, chẳng qua...

Tạ Trinh Trinh càng nghe càng hoang mang khó hiểu:

- Vậy thì gã đã nói thật, nhưng tại sao...

Xà Hà Tiên Tử buông tiếng cười to lên:

- Trinh Trinh, con làm sao biết hết lòng man trá của nhân vật giang hồ? Chính vì gã muốn hại sư phụ, nên mới thật tình mà thổ lộ mọi việc !

Tạ Trinh Trinh vẫn không hiểu:

- Xin sư phụ đừng chê đệ tử ngu muội, thật tình đệ tử chẳng hiểu nổi !

Xà Hà Tiên Tử chỉ tay về phía suối máu giăng giải:

- Màu nước suối đỏ thẫm như thế, chứng tỏ là rất độc, lại hướng chiều phun ngay chỗ phiến đá nọ. Nếu như mạo hiểm đến xô dời phiến đá đi, tất không tránh khỏi bị.

nước suối bắn phải...

Bà ngừng lại một lúc và tiếp:

- Tên khốn ấy định ninh là sư phụ sau khi biết rõ lối vào Băng Quốc, tất sẽ chính tay đến dời phiến đá ấy đi, như vậy là đã lọt vào quĩ kế của gã...

Tạ Trinh Trinh bàng hoàng vì lẽ:

- Không ngờ gã ta bên ngoài tỏ vẻ cung kính sư phụ rất mực, mà trong dạ lại chứa đựng hiểm thâm như thế !

Xà Hà Tiên Tử vừa mở miệng định đáp, chợt từ khoảng không vọng vang một chuỗi hú lê thê...

Xà Hà Tiên Tử qua phút giây biến sắc, ngửa mặt lên trời đáp lại bằng một chuỗi cười lạnh lạnh.

Âm thanh như chứa chấp tràn ngập thù hận và sát cơ.

Phong Trần Túy Dhách bên trong bụi cỏ vôi chếp miệng than dài:

- Một trận sát kinh hồn sấp sửa mở màn trước mắt.

Hoa Sĩ Diệt giật nhẹ tay áo Phong Trần Túy Dhách khẽ giọng:

- Chúng ta nên thừa lúc này chường mặt ra, đánh dạt cánh Xà Hà Tiên Tử ra xa, để ngăn chặn âm mưu của họ, lão tiên bối thấy thế nào?

Phong Trần Túy Dhách lắc đầu lia:

- Lúc ấy chẳng nên vọng động, cứ chờ xem họ giở trò chi, đây là cơ hội tốt đề?

Chúng ta lợi dụng họ để để phiến đá kia dời đi vậy.

Giữa lúc hai người bàn luận, từ khoảng không cao hơn mười bóng người lao vút xuống trận trường như những chiếc cầu vồng, nhẹ nhàng đáp trên đất không vang một tiếng động.

Hoa Sĩ Diệt xoay mắt nhìn kỹ bọn chúng gồm cả nhân vật cao thủ hải ngoại lẫn trung du.

Nào là Động Đình trại chủ Tản Thủy Hùng. Cùng Cái bang Địch Nhất Phi, Quê Bảo nhị sát Tổng Kực và phó bảo chủ Thượng Quang Hùng.

Ngoài ra còn có hai nhân vật trong Hoàn Sơn Tứ Quái:

Kiên La Tứ Nương và Hỗn Thế Nhất Lang !

Xà Hà Tiên Tử đảo mắt nhìn quanh mọi người, buông tiếng cười ngạo ngh× như hỏi chào:

- Thật là hạnh ngộ !

Quê Bảo Chủ Tống Kực đầu tiên tiến lên vòng tay đáp:

- Nghe đồn Tống Giáo chủ xa giá đến đây, quả nhiên có thực !

Xà Hà Tiên Tử giọng nhạt hơn nước ốc:

- Thế à? Bốn giáo chủ nghe đồn nơi Băng Quốc chứa nhiều bảo vật, nên vui chân đến đây may ra có chút ít phước phần chi chǎng?

Động Đình trại chủ Tăng Thuê Hùng bật cười lên hô hô:

- Lời đồn dǎi biết đâu mà tin nổi, biết đâu đấy là một trò lường gạt của kẻ bí mật nào, định gây cho giang hồ một phen sóng gió sát phạt để họ bên ngoài rung đùi xem thoa? mắt đấy thôi !

Bỗng chǎng biết từ hướng nào đến, một giọng cười sang sǎng hào hùng chui xói vào màng tai tất cả những người có mặt:

- Ai bảo là một trò lường đảo? Đêm nay chính là thời gian Băng Quốc mở cửa rước anh hào.

Quần hùng nghe xong cùng giật mình dáo dác nhìn quanh.

Nơi trận trường không biết từ thời gian nào xuất hiện thêm một lão nhân kim bào râu dài óng mượt, khí vũ uy nghi khiến người nhìn phải nể khiếp.

Xà Hà Tiên Tử xoáy mắt nhìn lão, ha hả cười to:

- Tưởng đâu ai té ra Huyết Ma giáo chủ, chẳng hay tôn giá đến đây cũng vì báu vật giữa Băng Quốc?

Lão nhân vừa xuất hiện cũng buông tiếng cười đáp lại:

- Đông ngờ Tống giáo chủ cũng tham gia vào cuộc thịnh hội đêm nay, thật là hạnh hội !

Tạ Trinh Trinh đứng phía sau lưng sư phụ, chỗ miệng xen lời:

- Hừ ! Băng Quốc đâu phải của riêng ông, mà chỉ ông đi được chúng tôi lại không quyền đến?

Xà Hà Tiên Tử vội át lời:

- Trinh Trinh không được vô l× !

Huyết Ma Lưu giáo chủ lẳng lặng ngoảnh ra sau, phất tay ra dấu, từ đỉnh núi phía sau lưng hơn hai mươi tên đại hán áo năm màu sắc sì phóng vút xuống trận trường, nghiêm trang đứng giảng hàng tề chỉnh phía sau lưng Lưu Hạ Huệ.

Xà Hà Tiên Tử thản nhiên như cơ hồ không thấy khí thế oai vũ của địch phương, nhếch môi cười lạt:

- Lưu giáo chủ lúc nãy vừa bảo là đêm nay có thể vào Băng Quốc, chẳng hay vào bằng cách nào?

Lưu Hạ Huệ cười bí hiểm:

- Sự tình liên quan nhiều bí mật, xin thứ tại hạ chẳng thể chiều ý.

Xà Hà Tiên Tử cười lạnh lạnh:

- Lưu giáo chủ bất tất phải ìm ờ úp mở, thật sự thì bốn giáo chủ đã nắm chắc kế hoạch vào Băng Quốc kia rồi !

Lưu Hạ Huệ thầm rúng động. Tuy địa điểm tổng đà của Huyết ma Giáo cận sát ải Vân Phong, từ lâu lão vẫn nghe đồn nơi ấy là ngõ vào Băng Quốc, nhưng lão cố công tìm mãi vẫn không ra, nghe Xà Hà Tiên Tử chầm hằm thốt lên như thế, lão không dẫn được nôn nao vội hỏi:

- Tổng giáo chủ đã hiểu rõ đường vào Băng Quốc, sao chẳng sớm xông vào?

- Bản giáo chủ vừa mới đến đây thôi, song đã hiểu rõ vị trí rồi mới đến !

Bà ngừng lại trở tay vào phiến đá nơi dưới cội tùng trước mặt, tiếp lời:

- Chư vị nhìn kia, chỉ cần dời đi phiến đá nặng ấy là đường vào Băng Quốc lộ ra ngay.

Từ phía sau lưng Xà Hà Tiên Tử chột vang lên một giọng thốt thật âm trầm:

- Lấy chi làm bằng?

Xà Hà Tiên Tử khẽ xoay đầu nhìn lại thấy cách đấy ba trượng, chẳng hiểu từ lúc nào xuất hiện hai người bao mặt cùng một cụ già méo miệng, hình dạng quái dị làm sao.

Đôi luồng nhãn tuyến vừa chạm lên mắt quái nhân nọ, bà bất giác nghe rùng mình ớn ớn.

Cố định tĩnh lại tinh thần, bà gằn giọng cất lời:

- Dẻ nào vừa thốt lên lời vừa rồi thế?

Lão quái nhân tự trở vào mình thay câu đáp.

Xà Hà Tiên Tử cười lạt, tiếp lời:

- Tất nhiên là phải có, tám chữ trên phiến đá kia làm bằng chứng được chăng?

Lưu Hạ Huệ nóng nảy hỏi dồn:

- Tám chữ chi?

Xà Hà Tiên Tử chậm rãi từng tiếng:

- "Minh Nguyệt Tùng Giang, Huyết Tuyền Thạch Lưu", các vị có thể chiêm nghiệm ngay thời gian này. Cảnh vật bốn bên, cùng vàng trắng bên suối máu, đủ nói lên ý nghĩa của tám huyền tự trên.

Quần hùng nhất thời đều chìm sâu trong suy nghĩ, trận trường do đây bỗng chốc im lặng như tờ...

Hoa Sĩ Diệt quay sang Túy Dách:

- Mụ yêu nhân ấy định giở trò chi thế hở tiền bối?

Phong Trần Túy Dách hừ hừ luôn mấy tiếng:

- Mụ định mượn giòng suối độc làm phương tiện tàn sát một số đối đầu.

Bên ngoài trận diện Lưu Hạ Huệ chột hừ khan:

- Bốn giáo chủ không tin trên phiến đá có khắc tám chữ trên.

Xà Hà Tiên Tử cười khẩy:

- Nếu chưa tin, chư vị cứ tiến đến đây mà khám nghiệm qua là khắc biết.

Bà ngừng lại đôi giây cho thêm phần trịnh trọng rồi thốt:

- Và sau khi các vị đã tin rồi, bốn giáo chủ mong mọi người cùng hợp tác nhau tìm cách dời đi phiến đá nọ. Nhưng nếu có vị nào trong nhóm đủ sức di động phiến đá ấy một mình thì bản giáo chủ xin giao ước, kẻ đó được quyền ưu tiên vào Băng Quốc để thu nhật bảo vật về mình.

Quần hào nghe xong, làm tham cùng bốc dậy, ùn ùn tranh nhau nhảy đến phiến đá nọ khám thiết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Lối vào băng quốc

Nhưng chân mọi người vừa đáp lên phiến đá, một giọng quát thành linh vang lên như sấm dậy:

- Các người muốn chết cả chẳng?

Quần hào cùng kinh ngạc xoay đầu nhìn về hướng âm thanh vừa phát xuất.

Từ giữa bụi cỏ rậm nơi phía hữu của trận cuộc chầm chậm nhô lên một nhân vật áo vàng mặt che kín sau lưng vuông lụa cũng màu vàng.

Cùng Gia cái Bang chủ, là người cảnh giác trước nhất vội vã nhún chân phóng xuống khỏi phiến đá, vòng tay gạn hỏi:

- Kám mong tôn giá cho biết tại sao?

- Hừm !

Người áo vàng chỉ hừ gọn lên một tiếng thay bằng câu đáp.

Quái nhân méo miệng cùng lúc ấy, chột ngựa cổ buông ra một chuỗi cười dài lạnh lạnh.

Giọng cười của quái nhân thâm thiết và mang nhiều âm hưởng lạ lùng, khiến những kẻ còn lại trên phiến đá càng mang thêm tâm trạng hoang mang nghi hoặc, lần lượt theo chân Cùng Gia Cái Bang Chủ nhảy rời khỏi phiến đá.

Vừa vắn lúc ấy, một vầng mưa đỏ từ miệng thác phún lên rồi ào xuống chỗ mọi người vừa rời bước.

Một vài kẻ còn chậm chân phía sau bị những giọt nước đỏ bắn dính vào áo quần, lấm tẩm cháy nám từng lỗ như dùng nhan châm đốt...

Quả là một loại nước ghê gớm, có sức tàn phá vô cùng lợi hại, đến lúc ấy mọi người mới bàng hoàng vỡ lẽ, cùng chung mặt hậm hực nhìn xói về phía Xà Hà Tiên Tử.

Bỗng dưng bị một lão già bịt mặt chẳng biết từ đâu đột ngột chui ra phá hỏng âm mưu thâm độc của mình, Xà Hà Tiên Tử giận dữ nghiến răng ken két sắp sửa xông lên phát tác...

Nhưng người bịt mặt áo vàng vẫn thản nhiên quay lại phía quần hùng sang sảng tiếp lời:

- Phiến đá mà chư vị đáp chân lên vừa rồi là phiến đá Tử Vong, các chư vị nếu chẳng nghe lời khuyên của lão phu, tr× chừng đôi phút tất đã bỏ mạng trên phiến đá ca?

rồi.

Quái nhân méo miệng cười khèn khẹt luôn mấy tiếng, nổi lời; - Để ra mạng các người còn dài, nên chưa mắc phải quĩ kế của Xà Hà Tiên Tử !

Quần hào càng thêm căm phẫn, một vài kẻ nóng tính đã buông tiếng quát mắng vang lừng.

Xà Hà Tiên Tử tự hiểu nếu chẳng kịp thời phá tan lòng hậm hực của quần hùng, một mình là khó chống nổi số đông dù bên trong nội tâm rúng động, nhưng ngoài mặt vẫn giữ sắc thái bình tĩnh như thường.

- Lời của bốn giáo chủ vừa rồi, quả thật không một ác ý. Chẳng hiểu lão trượng đây dùng lời xuyên tạc như thế dụng tâm chi?

Quái nhân méo miệng nhếch môi lạnh nhạt:

- Tôn giá rõ ràng biết nước sôi phún lên rất độc, tại làm sao còn xúi họ nhảy lên phiến đá ấy? Phải chăng dụng ý mượn đao giết người?

Người áo vàng bịt mắt từ nãy giờ đứng im, chợt cười hăng hắc, xỏ miệng vào:

- Lão trượng đây nhanh miệng thật lời, nói sao mà đúng thế !

Xà Hà Tiên Tử lừ mắt nhìn quanh về phía người áo vàng, hừ lên tiếng cộc lốc, đoạn quay sang quái nhân:

- Lão trượng là con người tuổi tác, nói năng phải có bằng cứ, chẳng nên hồ đồ buộc tội cho người. Bằng không, trước mặt quần hùng, vì thể diện của mình bốn giáo chủ khó thể dung tha cho hai vị.

Quái nhân méo miệng hai tay xua lia ý như sợ sệt:

- Ô... ô ! Xin giáo chủ chớ giận, lão già rồi gân cốt xơ bại làm sao chịu cho kham Xà yêu chỉ của người? Thế này nhé, phải chăng chư vị đều có ý muốn vào Băng Quốc?

Mọi người cùng bước sang đây, lão có thể giúp quý vị chút nhọc nhằn ấy.

Xà Hà Tiên Tử rúng động hỏi dồn:

- Lão trượng biết rõ lộ tuyến đi vào?

Quái nhân cười khẽ luôn mấy tiếng:

- Hừ.... hừ sao lại không? Nhưng mà...

Kiên La Tử Nương cô út của Hoành Sơn tứ quái không dẫn được nóng

này:

- Lão già trời đánh kia, khoác lác vừa vừa chớ ! Nếu ông đã biết rõ đường vào Băng Quốc, tất đã chui vào từ lâu, sức chi mà chực chờ nơi đây để chỉ dẫn cho ai !

Băng Hồn Tiên Cơ vốn tánh đa nghi, nghe xong liền gật gù, phụ họa:

- Đúng lắm ! Nếu lão trượng đã biết được đường vào Băng Quốc, tất đã vào rồi, tại làm sao lại phải đợi đến bây giờ?

Quái nhân méo miệng không đáp lời mà chỉ ngửa mặt nhìn trời cười ha hả...

Xà Hà Tiên Tử giận dữ rống lên:

- Cười cái giống chỉ Bốn giáo chủ khảy đúng chỗ ngựa của người nên cười để lấp liếm đấy chăng?

Chợt dứt ngay giọng cười, quái nhân nghiêm ngay sắc diện:

- Già này bảy mươi năm đem danh lợi gác bỏ ngoài vòng, cũng chẳng màng chuyện hơn thua, thử hỏi còn lê chân vào Băng Quốc để làm gì?

Kiên La Tử Nương bĩu môi chẳng tin:

- Lão trời đánh, người bảo rằng chẳng màng danh lợi, thế tại sao còn lết đến chốn này, mục đích là chi?

Quái nhân lại buông giọng cười ha hả, đáp lại bằng một câu khác:

- Lúc này nếu chẳng có vị áo vàng kia trở ngăn, chắc các người khó ai còn một mạng sống sót !

Kiên La Tử Nương cười lạt:

- Chưa chắc ! Mà trái lại nếu chẳng có hai thằng già đến ngăn trở lôi thôi, bọn ta đã vào Băng Quốc từ khuya rồi !

Hoa Sĩ Diệt chồm trong bụi cỏ, đến lúc ấy không sao dẫn được dạ bất bình, quắc mắt rít khế:

- Mụ mặt rỗ ấy thật đúng là chó đại cắn càn, tại hạ phải ra trị cho một mẻ !

Phong Trần Túy Dhách vội xua tay ngăn chặn:

- Đứng.... đừng nóng ! Lão méo miệng ấy lại xuất hiện, tất có lắm điều hệ trọng xảy ra, nén chờ đôi phút, xem họ thế nào đã. Cái người áo vàng kia trông như Thiên nhai Cuồng nhân thì phải...

Phong Trần Túy Dhách chưa dứt lời. Chợt từ giữa trận trường Huyết ma Giáo chu?

Lưu Hạ Huệ bật cười lạt, hỏi:

- Nếu quả thật biết rõ đường vào Băng Quốc, xin dẫn đường cho chúng tôi vào, đây là bằng chứng cụ thể nhất, để chứng thật lời mình !

Quái nhân méo miệng lập tức nghiêm mặt trình trọng:

- Muốn lão phu dẫn đường, điều ấy không khó, nhưng...

Lão cố ý buông lửng câu nói nửa chừng, Bảo chủ Quê bảo là người nóng tính nhất trong bọn, hét to lên:

- Lão già dịch, nhưng.... nhưng cái gì nói mau đi chứ, mắc mớ chi mà nói chỉ nửa câu rồi cam hòng như thế?

Quái nhân méo miệng không hề lộ một sắc thái giận dữ, đảo mắt nhìn quanh mọi người đoạn trịnh trọng nói lời:

- Được rồi, già xin nói rõ cùng chư vị là già rất vui lòng đưa mọi người vào Băng Quốc, nhưng tất cả phải hứa cùng già giới trừ bốn chữ...

Xà Hà Tiên Tử vọt miệng hỏi liền:

- Bốn chữ chi?

- Bốn chữ ấy thật ra rất thường tục nhưng giữ được khó.... khó vô cùng. Đó là Tửu, Sắc, Tài, Dính.

Quần hùng nghe xong ngơ ngẩn nhìn nhau, chẳng biết lão ta nói thế với dụng ý gì. Quái nhân chừng như biết rõ tâm trạng mọi người, đằng hắng lên một tiếng, giải thích tiếp:

- Vì rằng trong Băng Quốc dẫu cất một loại rượu quý mà trên đời không sao tìm có là "Tất niên Bá hoa Tiên lộ", mùi thơm ngây ngất cả dạ người, uống vào là say mềm quên mất lối. Ngoài loài rượu quý ấy ra còn có vô số mỹ nữ sắc đẹp hơn cả tiên nga giáng thế, dục tình cuồn cuộn qua khoe mắt làn da, kẻ non dạ ắt phải chìm mình và bo?

thây trong biển đục. Lại còn vô số trân châu dị bảo từng đụn từng đụn khắp lối, như núi non, khiến người phải hoa mắt thèm thuồng lấy mang trở về. Đặc biệt nhất là luôn khí hậu thật đặc trong ấy.

Xà Hà Tiên Tử cười lạt ngắt lời:

- Cái đó cần chi lão trượng phải lăm lời, địa danh là Băng Quốc, tất nhiên khí hậu phải lạnh lẽo phi thường, trời tuyết đất băng chứ gì?

Quái nhân lắc đầu cười chan chát:

- Tôn giá chỉ nói trúng được nửa phần. Trong Băng Quốc từ khí hậu lạnh lẽo tuyệt cùng ra, còn ẩn tàng một khí hậu thật là đặc biệt, bất kỳ người nào hấp thụ phải tâm thần sẽ bực bội nóng nảy khác thường, d× sanh giận dữ làm càn, cho nên giới tức được chữ khí mới là điều trọng yếu nhất.

Lưu Hạ Huệ lạnh lùng buông một câu thăm dò:

- Vậy thì lão trượng đã vào Băng Quốc rồi thì phải?

Quái nhân tuy biết đối phương xỏ mình nhưng không hề giận dữ chỉ nghiêm trang lắc đầu:

- Thật tình, lão phu chưa đặt chân vào lần nào, nhưng lão phu nhờ đọc qua pho "Sơn Hải Kinh" trong ấy có ghi chép rành rành như thế, tin hay không đây là quyền của các hạ.

Động Đình trại chủ khẽ liếc mắt nhìn sắc trời nôn nao thúc hỏi:

- Lão trượng đã biết rõ ngọn ngành lại có lòng tốt chỉ, vậy xin dẫn lộ cho chúng tôi vào, thời gian đã chẳng sớm chi !

Xà Hà Tiên Tử cũng thêm vào hỏi thúc:

- Bốn giáo chủ đã "Tứ đại giai không", lão trượng cứ yên tâm đưa lối.

Quái nhân miệng méo quét mắt nhìn khắp quần hùng một loạt, thấy người nào cũng hăm hở muốn vào Băng Quốc cho kỳ được, ông bất giác thở dài thềm:

- Diếp vận đã xui thế, mạng trời khó cưỡng được !

Tay ông nhè nhẹ kéo lên cao và đẩy thẳng về phía cội tùng.

Thế chường xem ra nhẹ nhàng như bìn, nhưng khi bàn tay khẳng khiu vừa đưa tới, một luồng tiềm lực tựa gió lốc ào ra...

Rắc !...

Cội tùng như bị một sức mạnh khổng lồ kéo bật cả gốc, rời khỏi mặt đất lao ra mấy trượng xa mới đổ ầm trở xuống.

Lập tức, từ lỗ trống sâu hun hút của gốc tùng vừa để lại, cuồn cuộn thoát ra một khí lạnh lạ thường.

Quần hùng hiện diện nơi trận cuộc, không một ai chẳng cảm thấy buốt da, vội vã vận công để khắc đối với hơi rét nọ.

Một buổi khá lâu sau, khí lạnh đã loãng dần vào không khí, cơ thể họ mới trở lại nhiệt độ của bình thường.

Quái nhân méo miệng bỗng nhếch môi cười héo hắt:

- Chư vị đã có thể vào Băng Quốc được rồi, già những mong quý vị đều bình an trở?

lại...

Tất cả mọi người vừa nghe rõ lối vào Băng Quốc chính là huyết đạo nằm ẩn dưới cội tùng. Không chờ đến tiếng mời mọc thứ hai, đã rần rần xô nhau tranh vào trước.

Bao nhiêu tài nghệ khinh công họ đều dốc ra ứng dụng hết vào đôi chân, chỉ sơ.

mình lại chậm chân hơn kẻ khác.

Giữa lúc mọi người đổ xô chui vào huyết đạo, lão quái nhân méo miệng bỗng đứng nhoáng mất tựa hồn ma...

Hoa Sĩ Diệt vội chui ra khỏi chỗ núp kêu lên kinh ngạc:

- Cụ già miệng méo đâu mất rồi kìa?

Phong Trần Túy Dhách lồm cồm đứng theo lên nhìn quanh đảo đảo.

- Lạ thật ! Ta từ nãy giờ một mực theo dõi từng hành động của lão thế mà lão ta chỉ nhắc mình một cái là biến mất ngay. Để ra lão cũng là hạng gớm đây, theo sự phán đoán của ta, thì giữa lão và Băng Quốc có lắm sự quan hệ...

Hà Chí Bình lom lom mắt nhìn về huyết đạo trở tay:

- Họ đã vào cả rồi kìa, chúng ta vào theo chứ?

Phong Trần Túy Dhách lừ mắt cản ngăn:

- Hai người không nghe lời lão méo miệng nói lúc nãy à? Muốn vào cần phải giải trừ trước bốn giới mới được. Lão phu bắt đầu giờ phút này chẳng uống thêm nhỏ rượu vào vậy.

Hoa Sĩ Diệt mỉm cười cảm kích:

- Hay là lão tiên bối ở lại đừng đi, hà tất vì tiểu bối mà nhịn rượu, từ bỏ một sở?

thích duy nhất của mình.

Phong Trần Túy Dhách lừ mắt phản đối:

- Làm sao ở lại được? Lão phu đã hứa thành toàn cho chú mày đến nơi

đến chốn thì dù nhin rượu một đôi tuần cũng chẳng sao. Và lại, lão phu đã từng tuổi này được dịp vào Băng Quốc cũng nên mạo hiểm một chuyến để mở rộng tầm mắt.

Hoa Sĩ Diệt xoay đôi nhãn quang về phía huyết đạo giọng tiếc rĩ:

- Chúng ta vào Băng Quốc chậm chân hơn họ, e rằng vật báu cũng chẳng còn đến tay.

Phong Trần Túy Dhách cười nhẹ lắc đầu:

- Đừng lo, chúng ta dù chậm hơn vài tiếng cũng vẫn còn.

Hà Chí Bình vội hỏi:

- Tại sao vẫn còn?

- Vì trong Băng Quốc, nơi nơi đều hung hiểm, bước bước nguy nan, để cho bọn họ vào trước khai đường, ta cứ ung dung phía sau tùy cơ ứng biến, có phải là hơn không. Và lại vật báu đâu phải là lấy được ngay.

Hoa Sĩ Diệt vẫn chưa hết băn khoăn:

- Tại hạ chỉ ngại là Băng Quốc chẳng mấy chi hiểm hóc, mà Xà Hà Tiên Tử thu?

đoạn quí khốc thần sầu, nhóm võ lâm cao thủ đáng thương kia, sợ khó thoát khỏi độc thủ của mụ ! Theo ý tại hạ, chúng ta vào sớm là hơn.

Chàng ngừng lại một chút như để dẫn đo cho lời mình đoạn tiếp lời:

- Và lại.... chiếc chìa khóa ngọc mở cửa Băng khố hiện trong tay Huyết Ma giáo chủ Lưu Hạ Huệ, thì giả sử như lão lọt được khỏi những kỳ trận, đường ngầm dọc đường, đi thẳng đến Băng khố tìm thấy quyển bí

kíp võ công tuyệt thế kim cổ kia, thì thật là một mối họa to cho võ lâm sau này.

Bất thần, sau lưng họ vọng lên một chuỗi cười quái dị như tán thưởng lại nửa như mỉa mai câu nói của chàng.

Tất cả ba người đều giật mình xoay lại hướng phát xuất âm thanh...

Phía sau lưng họ chẳng biết từ lúc nào xuất hiện nhân vật áo vàng bịt mặt mà ho.

đã thấy qua lúc này khi còn đông đủ cao thủ quần hào...

Được dịp đứng gần kẻ ấy, Hoa Sĩ Diệt qua phút giây sửng sốt, lập tức nhận ra ngay là Thiên Nhai Cuồng Nhân, chàng vội tiến tới vòng tay thi l×:

- Lâu nay không gặp tiền bối, tiền bối vẫn mạnh đấy chứ?

Thiên Nhai Cuồng Nhân ha hả cười:

- Chú bé lúc này cũng mồm mép ra phết, con người biến đổi thật rất mau. Nhớ lại lúc nào trên đỉnh Nga Mi, mi còn là một nhóc con khờ khệch, giờ đây đã học được thói đẩy đưa môi miếng ngọt ngào rồi !

Hoa Sĩ Diệt bị chế cho một hơi nóng ran da mặt, muốn mở miệng nói chẳng biết nói thế nào.

Thiên Nhai Cuồng Nhân hóm hình nhìn chàng, tiếp lời:

- Hiện giờ hai cánh hắc bạch cao thủ của võ lâm, đều tặc lập chốn này, mục đích duy nhất là bí kíp kỳ bảo ẩn tàng trong Băng Quốc. Nếu quả thật trong ấy có những vật ấy, họ d× đâu xuôi tay để cho một kẻ nào nhặt được và trở ra. Dhó tránh khỏi một trận tương tàn khùng khiếp, đợi cho

bọn họ tha hồ giành giật giao tranh, kẻ chết kẻ ngất ngư vì bảo vật. Đến lúc đó hãy xuất hiện mà mặc tình lượm thây thu báu.

Phong Trần Túy Dhách vỗ đùi cười khe khẽ:

- Đông ngờ lão điên mi lòng dạ lại thâm đến thế !

Thiên Nhai Cuồng Nhân cũng ngửa cổ cười xòa:

- Lão phu đến đây không vì bảo vật hay bí kíp, mà chỉ vì tánh tò mò muốn mục kích cuộc náo nhiệt này thôi.

Hoa Sĩ Diệt vùng nghiêm sắc:

- Lão tiền bối đã hiểu rõ sự tình như thế. Sao chẳng ra tay cứu họ làm nhân?

Thiên Nhai Cuồng Nhân đưa tay hỏi hả:

- Làm sao cứu nổi bây giờ? Lợi lộc đã làm họ hôn mê trí não, dục căn đã lậm rồi !

Dhó thay, khó thay !

Nhẹ buông tiếng thở dài, ông trầm trầm thốt tiếp:

- Đây là kiếp vận của võ lâm phải có ! Qua trận cuồng sát hải hùng này, võ lâm mới tạo lại được nét thanh bình an lạc thưở nào.

Hoa Sĩ Diệt ngộ giác rất cao, nghe qua liền hiểu ngay ẩn ý:

- Phải chăng tiền bối đặc biệt trở lại đây để chỉ điểm mê đồ cho vãn bối?

Phong Trần Túy Dhách hơi xấn giọng xen lời:

- Đừng thềm nghe lời cái lão mắc dịch ấy ! Chúng ta giờ phút này có thể vào được rồi.

Hoa Sĩ Diệt gật đầu tán đồng:

- Tiên bối nói chí phải, chỉ cần vào Bạng Quốc chúng ta y theo lời khuyên của cu.

già méo miệng, giới trừ bốn chữ Tửu, Sắc, Tài, Dính tất không có điều chi đáng ngại.

Thiên Nhai Cuồng Nhân nhìn xoáy vào Túy Dính, ý nhị bật cười:

- Trong thiên hạ, trừ lão điên Lý Mộ Bạch này ra, có mấy ai khỏi lâm vào một trong bốn nghiệp Tửu, Sắc, Tài, Dính đâu? Như lão qui say mi, miệng tuy nói rằng giới tửu, nhưng chất đựng trong bầu lại tiếc rẻ chẳng nì buông !

Phong Trần Túy Dính trợn mắt hằm hằm:

- Lão điên mi cho rằng vật chứa trong bầu ta chẳng đành buông phải chăng? Lão phu đập bể chiếc bầu này trước mặt mi xem chơi !

Miệng thốt tay đã tháo nhanh hai bầu rượu trên lưng giương thẳng cánh quạt mạnh xuống tảng đá cạnh bên chân.

Xoảng !

Hai bầu rượu lập tức vì tan thành muôn mảnh chất rượu nồng chảy linh láng khắp nơi, mùi rượu ngon xông lên phưng phức mũi người.

Phong Trần Túy Dính nghe phải mùi rượu, thật ra thềm đến rõ dãi, nhưng cố gắng thản nhiên khoanh tay đứng nhìn giòng rượu chảy mà tiếc

như đứt từng khúc ruột...

Hoa Sĩ Diệt định giơ tay ra cản lại, nhưng không sao kịp.

Chàng lắc đầu tiếc rã:

- Sao lão tiền bối lại làm thế?

Thiên Nhai Cuồng Nhân trái lại xoa tay cười ha hả:

- Lão say, chúng mình giao hảo nhau dư hai mươi năm trời, đây là lần thứ nhất lão mục kích người tỏ ra cương quyết chừa rượu, nhưng mà đến lúc sâu rượu bò đến lỗ trôn chớ... chớ rửa lão điên này xúi ác đấy nhé !

Phong Trần Túy Dhách nổi cái mắng càn:

- Xúi ác cái lão nội mi !

Miệng thốt chân đà nhắc bước đi trước, Hoa Sĩ Diệt trước khi theo chân còn ngoảnh lại hỏi Cuồng nhân:

- Lão tiền bối cùng đi với chúng tôi chứ?

Thiên Nhai Cuồng Nhân không vội đáp, chậm rãi ngồi phệt lên phiến đá, giọng nửa thật nửa đùa:

- Ta vẫn giữ lập trường, ngồi đây dửng khoẻ thần trí để giúp họ lượm thây.

Hoa Sĩ Diệt biết không sao lay chuyển được đối phương, thốt xong lời từ giã liền kéo tay Chí Bình theo chân Phong Trần Túy Dhách chui nhanh vào huyết đạo.

Thoạt mới chui vào quanh chàng tối om om như mực, xò tay chẳng thấy

ngón.

Song ba người nhờ đã luyện được nhãn quang nhìn rõ trong bóng tối, nên sau khi nhắm mắt vận tụ nhãn lực, đã nhìn rõ được cảnh vật mọi nơi.

Một hơi lạnh thật dị thường từ trong sâu thẳm thổi ra khiến ba người nghe buốt tê cả thân thể, Hà Chí Bình vì công lực kém hơn, hừ hừ rên rỉ:

- Ừ... ừ lạnh quá trời !

Phong Trần Túy Dhách cười khê:

- Đã là Băng Quốc, tất nhiên cái lạnh phải phi thường, đất tuyết trời băng mới danh từ của Băng Quốc, nếu chú bé không chịu đựng nổi mau lui ra là hơn.

Hà Chí Bình hơi bất mãn:

- Tiên bối quá khinh thường tại hạ rồi, ngón "Mai Hoa trảo" từ lâu chưa có dịp thi thố thỏa tay, vẫn bối quyết dùng nó lưu danh một thưở tại Băng Quốc.

Hoa Sĩ Diệt cất tiếng khuyên ngăn:

- Nơi đây chốn chốn hầm hố hiểm hung, hiền đệ không nên khinh xuất hành động, phải nhớ kỹ lời dặn của cụ già miệng méo ấy.

Hà Chí Bình ngoan ngoãn gật đầu:

- Diệt huynh chớ lo, tiểu đệ cứ nép theo sau lưng anh, tùy cơ hành động, chắc không đến nỗi nào...

Ba người vừa thốt vừa mò mẫm tiến vào sâu được hơn năm mươi trượng...

Bỗng nhiên trước mắt họ bùng lên ánh sáng, cảnh vật thay đổi khác lạ, khiến họ.

phải ngẩn ngơ sững bước.

Cuối đường hầm tối om, bỗng mở phình ra rộng rãi với ánh sáng đủ đầy...

Từ chỗ họ đứng, cách xa độ trăm bước, dường như có một vật khí sắc trắng trong suốt tựa pha lê, đứng sững giữa đường hầm như ngăn lối vào.

Từng cơn lạnh buốt xói qua thịt da, từ vật trong suốt ấy toát ra và tỏa lan khắp đường hầm.

Sức lạnh gấp mười lần hơn lúc nãy, Hoa Sĩ Diệt lạnh đến độ không thể chịu đựng, phải vận công đối kháng với cơn rét dị thường, mắt không rời chăm chú nhìn vào vật lạ.

nọ.

Ô kìa... Vật ấy bắt đầu động đậy, thoát đầu chàng tưởng là một vật chết, nhưng giờ đây với đôi mắt mở to như lục lạc, chiếc miệng há ra như chậu máu tươi, nanh vuốt chồn vờn, mình dài hơn trượng đang ngúc ngoắc xê dịch như loài rắn kia, đã chứng tỏ cho chàng biết đây là một động vật sống và rất hung tàn.

Phong Trần Túy Dhách lúc ấy cũng kinh ngạc kêu lên:

- Trời ! Băng Long !

Hoa Sĩ Diệt vội hỏi:

- Băng Long là thế nào hử tiền bối?

Phong Trần Túy Dhách mắt vẫn lom lom trông chừng vật nọ, miệng đáp:

- Trong Sơn Hải Dinh mà lão phu đọc qua, có một đoạn ghi rằng:

"Băng Long thường ẩn dưới đất tuyết trời băng, hình dạng như rồng, có linh tánh, sức mạnh dị thường, rất sợ lửa".

Lời vừa dứt, con quái vật nọ bỗng khẽ lắc lư chiếc đầu khổng lồ, xoáy đôi mắt ngời ngời ánh quang về phía ba người. Trong hầm sáng lờ mờ, hai ánh mắt ấy trông như hai luồng điện lạnh, sáng rực.

Hà Chí Bình nghe ớn ớn da lưng, rú lên khe khẽ:

- Đúng thế, con quái vật quả có tánh linh, nó đã đánh hơi ra chúng ta rồi !

Phong Trần Túy Dhách vội khoác tay khẽ giọng:

- Loại quái thú này sức mạnh dị thường, chúng ta mau núp mau, đừng gheo nó nổi giận mà nguy.

Con Băng Long chợt gầm khẽ lên một tiếng, tựa như tiếng sét rền ở xa xa, từ chiếc miệng đỏ dường như chậu máu ấy, cuồn cuộn phun ra một luồng sương trắng, đôi vuốt nơi hai chân trước nhẹ cào lên mặt đất, thân hình khổng lồ của con vật đã bô?

nhanh về hướng ba người như một toà núi ập tới.

Ba người không khỏi cùng biến sắc, hấp tấp hồi bộ tháo lui.

Băng vào thuật khinh công của họ, cái vọt bước vừa rồi ít nhất cũng hơn mười trượng xa.

Quái vật bị vồ trước con mồi, tức tối gầm lên một tiếng, âm thanh chuyển rung lòng động, xô dội vào tai ba người, vang lên những tiếng "o o" chẳng dứt.

Miệng quái vật lại phun bắn ra một luồng hơi trắng, thân hình ngúc ngoắc dựng cao lên...

Phong Trần Túy Dhách chắc lừi than thở:

- Tiếc thật, lão phu khi không đập bể đi hồ rượu, bằng không dùng Tửu Vũ Thần công để đối phó nó, chẳng còn sợ chi mà phải núp ló thế này !

Hoa Sĩ Diệt nhíu mày tư lự:

- Con vật này thân hình to lớn, cử động chẳng mấy nhanh nhẹn, dùng chưởng phong quật thử nó xem sao?

Miệng thốt, song chưởng đã vận đầy công lực, xé mình tiến lên, lẹ như chớp quật vèo vèo luôn ba chưởng vào mình Băng Long.

Tiềm lực ngọn sau đưa ngọn trước sầm sập như từng toà núi gió đập mạnh lên quái vật...

Bình.... bình...

Thanh âm tựa sóng nổ sét rền động lay đường hầm, Hoa Sĩ Diệt nhắm mắt đón chờ kết quả.

Nhưng con vật chỉ lắc lư thân hình vài lượt, chẳng một chút thương tích chi, một vùng châu vây quanh con vật hơn trượng bị chưởng phong đào sâu mấy tấc, miếng băng bay loạn khắp nơi...

Con vật càng thêm giận dữ, nhe nanh vờn vút nhào tới chụp bừa, kẹp theo một tiếng gầm nghe muốn thủng màn tai.

Ba người trước khí thế dữ dằn ấy vội vã phóng tuốt ra xa.

Hoa Sĩ Diệt vô cùng kinh khiếp, vì rằng ba chương vừa rồi, chàng đã dốc ra ca?

mười thành chân lực, thế mà con vật vẫn y nguyên vô sự, đủ thấy thân con vật rắn cứng như kim cương, không sợ đao kiếm.

Phong Trần Túy Dách dậm chân trách chằng ngớt miệng:

- Chỉ tại lão điên nói bá láp, khiến lão phu nổi giận đập bể đi hồ rượu ngon, biết lấy chi mà áp dụng Tửu vũ thần công? Dỗ.... khổ thật !

Hoa Sĩ Diệt nhìn lại quái vật, thấy nó cuộn tròn im lìm, chàng yên lòng đảo mắt nhìn quanh địa cuộc mong tìm ra một phương cách chi để trừ khử Băng Long.

Chợt nhìn thấy miếng băng văng lổn ngổn đó đây, đầu óc chàng bỗng loé lên một mưu định, vội quay sang Phong Trần Túy Dách:

- Lúc này lão tiên bối bảo là Băng Long kị lửa phải chằng?

Phong Trần Túy Dách gật đầu:

- Phải, nhưng giữa đường hầm tuyết giá đóng đầy thế này, tìm đâu cho ra lửa?

- Tiên bối có thể đổ rượu vào miệng, thúc động nội lực trong người, tạo thành nhân hỏa, biến chất rượu ra "Tửu vũ thần công", giờ đây thử dùng tạm miếng băng thay chất rượu có được chằng?

Phong Trần Túy Dách trầm ngâm giây phút cười khi:

- Ừ hé ! Để thử băng xem có hiệu nghiệm chằng. Theo sự ghi chép trong "Sơn Hải Kinh" thì Băng Long toàn thân che đậy trong lớp vảy băng, đao kiếm chằng chạm được chỉ có nơi yết hầu là có thể dùng lửa trị nó, lão phu thử dùng mảnh băng để làm vật Tửu vũ Thần công trị nó thử xem.

Thuận tay quớ lấy một nhúm băng, Phong Trần Túy Đách bỏ tót vào mồm nhai lên rào rạo.

Quái vật quả thật rất thông linh, qua hai lần chụp chằng trúng đối phương, xem chừng nó đã hơi gồm, khoan tròn một nơi và thỉnh thoảng phát ra một tiếng gầm như dọa dẫm...

Vận dụng chân nguyên một lúc, Phong Trần Túy Đách mới mở mắt ra lịnh:

- Hoa Sĩ Diệt, người đến dụ quái vật tới gần đây.

Hoa Sĩ Diệt ứng tiếng vâng lời, xé mình tới cận quái vật và công ra hai chưởng.

Lại hai tiếng bình bình chát chúa, con vật gầm lên một tiếng tốc dội lòng hang, đoạn góc cổ phóng vèo vào địch thủ.

Phong Trần Túy Đách lập tức quát to một tiếng, hé miệng phun ra một luồng sáng đã xẹt thẳng vào yết hầu của quái long.

Tuy con vật đang thế rướn mình phóng tới, nhưng vừa nhác thấy hơi lửa tủa ra, vội vã rút đầu vận mình đào tẩu.

Nhưng vật dù khôn sao băng được trí người, Phong Trần Túy Đách chỉ đợi có thể, chiếc miệng móm lập tức há rộng thêm, luồng hồng quang từ cửa miệng vọt ra thêm mãnh liệt...

Một tiếng “bốc” lạ lùng như chiếc bóng cao su bị nổ, luồng hồng quang liền tắt phụp, con vật cũng đồng thời rụt lại đập đuôi phóng chạy như điên. Nhưng chỉ rời xa chỗ cũ được ba mươi trượng hơn là ngay đơ thân hình nằm mẹp trên đất.

Hoa Sĩ Diệt xoa tay reo lên:

- Tửu Vũ Thần công của lão tiên bối, quả danh bất hư truyền, vẫn bối vô cùng khâm phục !

Phong Trần Túy Dhách cười ha hả:

- Bé con đừng thối phồng ta lắm chứ ! Lời đồn mật của Băng Long, ăn vào có thể?

chống chọi cùng sắc lạnh, chúng ta thử nếm xem.

Miệng nói là tay làm, lão rảo bước tiến lên, vung kiếm đâm lút vào yết hầu quái vật, rạch dài một đường xuống tận bụng, lôi lấy quả mật, chia đều ba người.

Phong Trần Túy Dhách vừa nhai tốp tốp vừa cất lời:

- Xem ra còn lắm hiểm nguy chờ đợi chúng ta, chẳng biết nhóm người đi trước đã lọt sang hướng nào mà không thấy.

Hoa Sĩ Diệt nôn nao giục giã:

- Chúng ta đi thôi.

Cả ba liền trở thuật khinh công nhảy qua xác Băng Long, tiến sâu vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 67: Lam vũ thần mộc

Ba người kẻ trước người sau, thoăn thoắt quanh co giữa hầm sâu không biết bao nhiêu lượt, mút đoạn đường hầm.

Hoa Sĩ Diệt ước lượng lộ trình mà chàng đã lướt qua tối thiểu cũng hơn năm, sáu dặm.

Cuối đường hầm là một bững đá to trọng lượng có năm tấn, chặn mất lối đi, bên trên phiến đá lộ lộ bốn chữ to màu đỏ như máu:

"Bước qua là chết" Hoa Sĩ Diệt nhíu mày quay sang hỏi Túy Dính:

- Lão tiền bối có ý nghĩ chi về bốn chữ trên phiến đá ấy?

Phong Trần Túy Dính bị hỏi bất ngờ không khỏi dăm chiêu một lúc:

- Chết sống có số, mong sống cũng chẳng được, mà muốn chết cũng chẳng chết, cứ vượt qua cẩn thận với sức mình mà tùy ở số trời.

Hoa Sĩ Diệt lằng lằng hào khí:

- Lão tiền bối nói chí phải, chết sống hữu mạng, tại hạ không tin là sau phiến đá kia có giống quái ma ăn thịt người.

Hà Chí Bình không dẫn được kinh ngạc:

- Lạ thật, những người vào trước khi này, nếu như họ vượt qua được chỗ quái vật canh gác thì hiện giờ họ Ở đâu chẳng thấy?

Hoa Sĩ Diệt sức nhớ ra nhìn quanh ngơ ngác:

- Ủ nhỉ ! Bọn họ đâu cả rồi, không lẽ đều chôn mình trong miệng Băng Long?

Phong Trần Túy Dhách lắc đầu:

- Không khi nào, nếu họ bỏ mình dưới nanh vuốt quái vật, tất phải để lại dấu vết, đằng này không một dấu tích chi, theo ta nghĩ, họ có thể đi vào bằng một đường hầm khác.

Hà Chí Bình nghiêm trang hớt lời:

- Văn bối đề cập lên điều ấy, là có ý, tại sao chúng ta không tìm nẻo khác mà đi, hà tất cứ đâm đầu vào tử lộ mà tiến bước?

Hoa Sĩ Diệt cười nhẹ:

- ý kiến của hiền đệ tuy đúng nhưng chuyện trên đời thật khó mà liệu luận đúng với ý mình. Biết đâu trong nẻo chết lại chẳng tìm ra lẽ sống. Và biết đâu cái mà tưởng là sanh lộ, lại chính là con đường đưa về cõi chết.

Phong Trần Túy Dhách cười ha hả đập nhẹ lên vai chàng:

- Nhóc con quả là một tay khí khái cang cường ! Hay lắm, lão phu tán đồng cả hai tay, quyết theo người xông vào tử lộ.

Hoa Sĩ Diệt khiêm nhường vòng tay:

- Lão tiền bối quá thương mà nói thế, thật ra, văn bối chưa xứng với lòng ưu ái của lão tiền bối trong muôn một.

Miệng thốt, người đã xê lên cận phiến đá, bung chân đá thử một cước...

Tuy rằng thử nhưng lực đạo của ngọn cước không dưới ngàn cân nặng,

khiến phiến đá dù to cũng khe khẽ lung lay...

Và trong cái tích tắc lung lay ấy, tai mọi người văng vẳng nghe âm vang ù ù dội động.

Hoa Sĩ Diệt mắt tai cực linh, thanh âm ù ù tuy rất mơ hồ, nhưng lắng tai nghe một lúc đã phân biệt được ngay tiếng chi, chàng vội thốt:

- Phía sau phiến đá dường như là một hồ nước, phiến đá này dường như là cửa đập để ngăn chặn thể nước khỏi tràn...

Phong Trần Túy Dhách hơi rúng động:

- Thủy hỏa vô tình, hay là ta đổi lối khác vậy.

Hoa Sĩ Diệt lắc đầu răn rỏi:

- Tiền bối há chẳng nói trong cõi chết tìm ra nẻo sống đấy chẳng? Nơi giữa Băng Quốc người bày trò huyền hư như thế này, tất không ngoài ý dụ cho mọi người cùng gom vào một chỗ mà kẻ bí mật ấy đã dự toán hẳn hoai, chúng ta không nên trúng kế đối thực hay hư của họ.

Kứt lời, chẳng để cho ai có thì giờ đàm luận lời thôi, chàng bất thần vận đầy công lực vào song chưởng tổng mạnh vào phiến đá.

Qua sức đẩy mạnh ấy, từ sau phiến đá âm thanh ù ù róc rách vang lên càng rõ hơn.

Hoa Sĩ Diệt quay đầu lại bảo mọi người:

- Chư vị chuẩn bị lợi nước, dường như luồng nước sắp tuôn xuống rồi đấy.

Tiếng róc rách đã đổi thành tiếng ào ào, càng lúc càng thêm nhộn, phiến

đá nặng hơn mấy ngàn cân, bị luồng chưởng kinh hồn của Hoa Sĩ Diệt đã xô dời vị trí và từ từ hạ xuống thấp...

ào !...

Cùng với âm thanh vừa vang lên, một luồng nước đen sì theo kẻ hở của phiến đá tràn bắn về phía họ... Nước tuôn như thác lũ như sóng tràn, tiếng âm ẦY réo dội khắp lòng hang như tiếng gầm thét của bể khơi điên cuồng trở dậy.

Trong khoảnh khắc, khắp lòng hang đã thành một bể nước mênh mông xoáy nước cuồn cuộn.

Hoa Sĩ Diệt cùng mọi người bị cuốn trôi giữa xoáy nước réo vang.

Cả ba đều rành thủy tánh, nhưng thế nước cuốn đi quá mạnh, lại thêm đường chật chội, nên nhất thời họ như bị chìm sâu giữa làn nước mênh mông.

Hoa Sĩ Diệt vội đề vận chân khí, ló đầu lên khỏi mặt nước đảo mắt nhìn quanh.

Màu nước đen lạ, đường hầm bị chìm mất trong luồng nước đen ngòm.

Phong Trần Túy Dách và Hà Chí Bình chẳng biết bị nước cuốn trôi về đâu?

Chàng vô cùng hãi hùng xoáy nhanh nhãn quang khắp nơi tìm tòi, nhưng vẫn tuyệt vô tâm tích.

Phiến đá to chặn ngán đường hầm khi này, đã bị thế nước cuốn lệch đi vị trí nằm nghiêng nghiêng nơi giữa đường hầm.

Thế nước đen ngòm vẫn cuồn cuộn từ bên trong tuôn ra như thác lũ bí

dốc đường một chiều...

Mặt nước do đẩy cứ lên mãi. Cứ tình trạng này kéo dài chỉ độ vài giờ sau, Hoa Sĩ Diệt tất sẽ chết ngộp, khó mong tìm được sinh lộ thoát thân.

Trong cơn tuyệt vọng ấy, chàng sức nhớ đến lời tiên tri của Thiết Tâm đạo nhân khi đoán vận hạn cho chàng:

"Cuồn cuộn nước đen, lông xanh cây thần" Chàng thầm nhủ lấy lòng:

"Hôm nay quả nhiên đã gặp cuồn cuộn nước đen, còn bốn tiếng dưới:

"lông xanh cây thần" là ý nghĩa chi" Giữa lúc chàng mông lung nghĩ ngợi để quên đi cái chết đang cận kề, chợt nhìn thấy giữa làn hắc thủy lồng lộn, nhấp nhô một điểm sáng xanh xanh...

Hoa Sĩ Diệt lòng liền rúng động, vội vận đờ chân khí cho cơ thể nổi phình lên mặt nước, nhào mình lao thẳng về phía ấy.

Chỉ loáng mắt là chàng đã tiến gần đến điểm sáng nọ, chàng cẩn thận quan sát thêm một lúc và tay ra vớt lấy.

Ừ ! Té ra chỉ là một cọng lông xanh.

Và một sự thể lạ lùng xảy ra khiến chàng phải sửng sốt đến lạng người.

Dhi tay chàng vừa nắm lấy cọng lông màu xanh nọ, thân hình chàng vụt như được một sức hút nhiệm màu, nâng bổng cả người lên khỏi mặt nước.

Sự kinh ngạc lẫn nỗi vui mừng của chàng lúc ấy, thật không sao tả nên lời, cúi mặt quan sát kỹ cọng lông chim màu xanh trên tay, ánh sáng từ những sợi lông con tía ra óng ánh như ngọc xanh, trông đến lóa mắt.

Chàng bàng hoàng ngộ thức ra hai chữ "lông xanh", quả đúng là cọng lông chim chàng cầm trên tay, nhưng còn "cây thần" là thế nào?

Ngay khi ấy, từ trên thượng lưu, một vật đen đen theo giòng nước cuốn phăng phăng trôi xuống.

Hoa Sĩ Diệt ý linh phát động vội nhào người nhảy lên vật đen nọ nhìn xem.

Dhúc vật đen hù nọ dù chở thêm trọng lượng thân hình của Hoa Sĩ Diệt bên trên, nhưng không chìm sâu xuống mặt nước mà vẫn nổi phình và tiếp tục trôi tuột theo ngọn nước siết.

Hoa Sĩ Diệt cảm thấy như đang đứng trên một chiếc thuyền rất vững vàng lướt qua giòng sông sâu.

Chàng lạ lùng cúi xuống nhìn xem, vật đen mà chàng đứng lên trên kia là một khúc cây đen thùi.

Đến lúc ấy, chàng mới hoàn toàn nhận thức ý nghĩa tám chữ tiên tri "Cuồn cuộn nước đen, lông xanh cây thần" mà Thiết Tâm đạo nhân đã đoán trước cho chàng.

Hoa Sĩ Diệt lòng chẳng khỏi thảm khiếp phục cho tài đoán số của người quá cố.

"Mãi hôm nay chẳng nhờ hai vật Lam Vũ và Thần Mộc này, tất ta sẽ chết ngộp dưới giòng nước đen rồi ! Lão tiên bói Thiết Tâm tài bói dịch quả phi phạm xuất chúng, uống thay người đã...".

Chân chàng vẫn đạp trên thân cây, nương theo luồn nước trôi nhanh xuống phía dưới.

Tốc độ của sức nước vô cùng khủng khiếp, dù trong lòng hang kín đáo

mà tai chàng vẫn nghe tiếng gió ào ào tốc ngược ra sau.

Nước vẫn chảy cây vẫn trôi, giữa lúc ấy, chàng chỉ còn biết mặc tình cho số mệnh đẩy đưa, bao nhiêu tài nghệ trên người cũng đành dẹp sang một xó.

Sắc trời đã quá canh tư, từ tiếng sóng nước âm âm réo dậy, bốn bề tịch mịch hoang sơ.

Hoa Sĩ Diệt qua trận vùng vẫy để chống khỏi với luồng nước lũ vừa rồi, chân nguyên đã hao hụt khá nhiều, tinh thần không khỏi có phần uể oải.

Chàng liền thừa dụng thời gian rỗi rãi trên khúc cây khô, nhắm mắt điều khí dừng thần để khôi phục lại tiềm lực chân nguyên.

Cẩn thận bỏ chiếc lông xanh vào túi, chàng bắt đầu nhắm mắt vận công.... dần dần chàng bước sang cảnh giới quên ta quên vật.

Qua chẳng biết bao lâu thời gian, Hoa Sĩ Diệt bị phải một âm thanh lạ thường khiến chàng sực tỉnh hẳn.

Mở choàng mắt nhìn ra, chàng không khỏi sửng sốt kinh mang.

Trước mắt chàng độ ba trượng, giữa bóng đêm tối om om, sừng sừng tên mọi đen khổng lồ.

Thân hình gã trần trọc không một mảnh vải che thân, khắp người sù sì lông lá, đầu to, đôi mắt thó ló ngời ngời như hai hòn lục lạc, chiếc mũi rộng toác, miệng xếch lên như chiếc bị to, để lộ ra hai hàm răng trắng nhìn như nanh thú.

Màu da đen lộn của gã càng phản chiếu với màu răng trông càng trắng đến phát khiếp.

Thứ nhất là đôi bàn tay của gã, mười chiếc móng dài nhọn hơn ba tấc, quần lại như vuốt ưng, miệng không ngớt phát ra tiếng gừ gừ như thú dữ trước con mồi, đôi mắt bắn ra hai luồng hung quang trắng ánh...

Hoa Sĩ Diệt dù là một thanh niên can đảm, nhưng trước một quái nhân có hình thù khủng khiếp như thế, không khỏi mồ hôi lạnh rịn tháo da lưng.

Chàng muốn thối lui tránh đi, nhưng khổ nỗi đôi chân như bị dính cứng trên khúc cây kỳ quái nọ, không sao di động nửa bước.

Hoa Sĩ Diệt lo lắng, than thầm:

- Thế này chỉ còn cách liều mạng với tên mọi ấy thôi, nhưng mà thân hình chẳng thể chuyển động thế này, chỉ có nước nhìn cho chúng đánh biết làm sao đây? Dỗ ơi là khổ...

Giữa lúc chàng âm thầm than vãn, người đen khổng lồ chợt phát ra một tràng cười quái đản, bàn tay hộ pháp của hắn trở ngay vào tim Hoa Sĩ Diệt rồi xoay lại tự tro?

vào miệng mình.

Hoa Sĩ Diệt thừa hiểu ý gã muốn moi tim chàng để ăn.

Và hắn chỉ dùng tay ra dấu mà không thề thốt lời như thế, chứng tỏ hắn là một tên câm, chàng cũng dùng tay ra dấu để biểu lộ ý mình.

Chàng trở tay vào ngực rồi lại xua tay lắc đầu mấy lượt, ý nói là chẳng cho.

Tên mọi đen khổng lồ chùng như giận dữ, gầm gừ phát ra những thanh âm kỳ lạ.

một lúc lại dùng tay ra dấu lung tung.

Hoa Sĩ Diệt âm thầm lo lắng:

- "Thân hình gã to lớn như thế, nhất định sức mạnh phải dị thường, đối phó cùng gã chỉ nên dùng trí mà không nên dùng sức".

Tên mọi đen thấy chẳng lạng lách không nói năng gì, dùng như không thể chịu được, gừ gừ lên mấy tiếng, tay làm lì thò tới định moi tim.

Hoa Sĩ Diệt hốt hoảng vội tréo tay ra sau, rút nhanh ngọn Thất độc Thần kiếm sau lưng và khuyên tròn ra phía trước thành một vòng hình cung.

Ánh kiếm vừa nhoáng động, tên mọi đen đã đồng thời rú lên một tiếng khùng khiếp, mười ngón tay bị tiêu diệt lìa rơi lỏm bồm xuống giòng nước sâu.

Thế nước vẫn chảy siết, đưa khúc cây đang chở chàng càng tiến gần đến người đen khổng lồ.

Chùng như bị say máu, tên mọi đen gầm lên một tiếng thật to, lao người tới vồ lấy Hoa Sĩ Diệt.

Trước tình thế ấy, chàng vô phương né tránh nơi nào, đành nghiêng răng vận công lên đôi tay, cầm chặt ngọn kiếm vạch ngược trở lên...

Đồng thời dưới chân chàng dùng phép Thiên cân Trụ để hãm bớt sức trôi của khúc gỗ.

Phộc !...

Thanh kiếm vừa đâm lút vào lồng ngực quái nhân, chàng vội vã rút tay phải về đảo bồi thêm một quyền vào đầu tên mọi đang nhe răng tấp xuống đầu vai chàng.

Nhưng "bịch" một tiếng nặng nề, chàng cảm thấy bàn tay e ẩm đến tận gân xương, dường như vừa đập phải lên một lớp da khô cứng ngắt.

Để tiếp là đầu vai chàng đau nhói dị thường, chừng như một mảnh da thịt bị xê rời giữa đôi hàm răng nhọn lều của quái nhân.

Đồng khi ấy, quái nhân bỗng vọt lùi ba bước, máu me đầy mồm, giữa hai vành răng trắng nhìn còn ngậm cứng một mảnh thịt người...

Vết kiếm nơi lồng ngực gã tía vọt ra một giòng máu tươi xè xè xuống nước.

Hoa Sĩ Diệt một chiêu đắc thủ, tinh thần càng phấn chấn quên cả đau, ngọn độc kiếm trên tay lại lần nữa vè ra như ánh chớp.

Kường như đã khiếp hãi thanh khí giới lợi hại trên tay chàng, tên mọi đen hét lên một tiếng kinh hoàng và quay lưng chạy thục mạng.

Tuy chân bì bõm trong làn nước đen ngầu, nhưng sức nhanh của cước lực gã thật là khủng khiếp.

Loáng mắt hình bóng khổng lồ của gã biến mất vào giữa làn nước mênh mông.

Hoa Sĩ Diệt khi ấy mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, vết thương nơi đầu vai qua phút căng thẳng của tinh thần, bắt đầu nhức nhối khó chịu nổi.

Chàng ngoảnh đầu nhìn ngoái xuống, thấy máu thịt loe loét một vết khá sâu, máu từ miệng vết thương vẫn trào trào dường sôi đở.

Chàng vội điểm lên vài huyết đạo quanh đầu vai để ngăn chặn máu ra, đoạn xé một vạt áo của mình băng sơ thương tích.

Bỗng dừng giữa lòng động vọng lên tiếng chim ré liên hồi vắng vắng từ

xa và dần dần rõ gần.

Hoa Sĩ Diệt ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt, xa xa trên làn sông nước nhấp nhô, một con chim to màu lông xanh thẫm đang liệng tròn một chỗ như tìm tòi một vật gì.

Mình chim thật to, to hơn cả mọi loài chim trên thế gian, màu lông xanh thẫm lại ngời bóng như phát tiết ra ánh sáng.

Dhúc cây lạ lòng vẫn chờ chàng trôi phăng phăng về phía chim, Hoa Sĩ Diệt vội cảnh giác đề cao, tay lăm lăm ngọn thần kiếm, chân lực s½n sàng dốc vào một khi quái diệu tấn công.

Kường như nhìn thấy Hoa Sĩ Diệt, quái diệu sau mấy tiếng rét chát chúa, chợt đập cánh quấy đuôi và lao nhanh xuống.

Hoa Sĩ Diệt quát lên một tiếng, lia ngược mũi kiếm vào đôi vuốt của quái diệu.

Nhưng một tiếng thét uy nghi vang lên:

- Kình tay !

Lồng trong âm thanh, một lượng kình phong đồng thời thốc tới, nhắc bỗng mình chim lên cao.

Hoa Sĩ Diệt chợt cảm thấy lưỡi kiếm trên tay mình bị một sức mạnh lạ lùng đè gập xuống, cơ hồ sút vuốt khỏi tay.

Sự kinh hãi của chàng lúc ấy thật là vô tả vì bằng vào tài nghệ chàng hiện thời với chiêu kiếm vừa chém ra kia, trên võ lâm đương kim ít có người đi nổi.

Thế mà đối phương chỉ phát ra một luồng tiềm lực, chẳng những cứu

được chim xanh, lại còn đê bật thanh kiếm của chàng phải húc mũi trở xuống.

Công lực ấy có thể nói là trên cả Xà Hà Tiên Tử, vượt xa cả Băng Hồn Tiên Cơ mấy bậc.

Qua phút sững sờ, chàng vội đón hương nhìn tới.

Trên làn nước đen ngào, trước mặt chàng khoảng năm thước xa, một lão bà kỳ lạ.

với đôi mắt sáng rực như sao đêm đang đứng im chăm chú nhìn chàng.

ánh mắt vừa chạm phải nhãn quang của bà, Hoa Sĩ Diệt bỗng cảm thấy khiếp sợ.

phải nhìn lảng đi nơi khác, lòng hoang mang nghĩ thầm:

"Đôi mắt mù già quái này sao mà ghê đến thế?" Lão già chột lạnh lòng buông tiếng trách:

- Nếu ta chậm đến một bước thì đôi chân của "vệ nhi" lại bị mi chém đứt còn chi?

Hoa Sĩ Diệt thừa hiểu cái mà đối phương gọi là "Vệ nhi" nhất định ám chỉ vào con chim lông xanh kia.

Nhưng trong câu nói, bà ta nhấn thêm chữ "lại" phải chăng tên mọi đen vừa rồi cũng là thuộc hạ của bà?

Chàng không dẫn được phần uất, cất tiếng cười:

- Thả chim cắn người, giết chết nó là phải lắm.

Lão bà mắt lóe ngời sắc giận:

- Tên khốn ngang tàng ! Nếu Vệ nhi ta bị mi chém chết, võ lâm tất sẽ lâm vào mạt vận.

Hoa Sĩ Diệt cười lạt:

- Lão bà đùa đấy chẳng? Một chim giá đáng là bao, mà giết chết nó phải bắt cả võ lâm nhân vật đền mạng?

Lão bà hét to lên:

- Ranh con có mắt không trông, con Vệ nhi của ta không những giá đáng liên thành, mà giữa miền Băng Quốc này không thể chẳng có nó.

Hoa Sĩ Diệt lạ lùng:

- Sá chi một con chim to, tại sao nơi Băng Quốc này không thể thiếu nó?

- Mi quên rằng thời tiết nơi đây lạnh lẽo phi thường. Nhờ con thần điêu ấy cho lông dặc vào người mới có thể chống chọi với cái lạnh. Nếu chẳng có lông của nó, chúng ta đã chết cóng rồi còn chi !

Hoa Sĩ Diệt bàng hoàng rúng động thầm:

"Đúng rồi ! Có lẽ ta nhờ cọng lông xanh dặt trong người nên từ nãy giờ không còn cảm thấy lạnh nữa, mà tinh thần nghe phấn chấn lạ thường...".

Thấy đối phương lặng im chẳng thốt, lão bà giận dữ thét tiếp:

- Nhãi con là ai? Tại sao to gan dám xông vào Băng Quốc của ta?

Hoa Sĩ Diệt ngạo ngh× đáp lại:

- Tại hạ Hoa Sĩ Diệt. Đến đây... Lão bà nóng nảy gạt ngang:

- Hoa Sĩ Diệt? Một cái tên thối lạ hoặc ! Sư phụ mi là ai? Phái môn nào? Đến đây làm gì? Nói mau !

Trước những câu dồn dập của đối phương, Hoa Sĩ Diệt không khỏi bực mình x¹/₂ng giọng:

- Hỏi chi mà nhiều thế?

Lão bà chừng như ý thức được hành động mình, giọng nói trở thành ôn tồn phần nào:

- Cứ trả lời những gì ta hỏi, sẽ có điều hay cho mi !

Hoa Sĩ Diệt nhớ qua thủ pháp tuyệt vời mà đối phương đã thi thố để giải nguy cho chim tinh khi nãy, một hy vọng loé lên cân não, chàng đổi ngay thái độ không đẹp của mình:

- Tại hạ là đệ tử đích truyền của Ngô Tịnh Chơn Nhơn, chương môn thứ mười ba của Nga Mi phái. Vì Nga Mi bị Xà Hà Tiên Tử tiêu diệt thảm thương. Tại hạ bởi mục đích báo thù cho tôn phái, nên lặn lội đến Băng Quốc này, tím bí kíp để luyện thành tuyệt thế võ công... Lão bà chợt xoa tay ngăn lời:

- Dối dài dòng kể tiếp, ta chỉ muốn biết mi là chi của ẩn Vân Thượng nhân?

Hoa Sĩ Diệt không dẫn sừng sờ trầm nghĩ:

"Tại sao bà lại biết rõ danh hiệu của sư thúc tổ tả Phải chẳng bà là..." Để chứng minh cho ý nghĩ của mình, chàng sang sảng lên tiếng đồng thời ánh mắt chăm chú từng phản ứng trên sắc diện đối phương:

- Người là sư thúc tổ của tại hạ ! Đáng hận mụ Xà Hà Tiên Tử thừa lúc người đang tọa quan, ngầm hạ độc thủ và cuối cùng người phải bỏ mạng giữa tay của mụ yêu ấy.

Quả nhiên đúng như ý chàng đã suy đoán, lão bà nghe xong, mặt liền đổi sắc, khẽ nhắm mắt như để trấn dẫn cảm xúc, lẩm bẫm lấy mình:

- Lão chết rồi ! Con người phụ bạc chết thảm như thế là đáng đời ! Món nợ của ta bắt tên nhóc con này phải trả hết.

Bà vụt mở choàng mắt xoay thẳng về phía chàng quát to:

- Tên khốn con, muốn tự xử lấy mình, hay chờ già xuống tay?

Hoa Sĩ Diệt thoát đổi kinh mang, nhưng lập tức tìm ngay lại bình tĩnh:

- Tiên bối cùng tại hạ xưa nay không quen biết oán thù, tại làm sao lại buộc tại hạ.

phải chết?

Lão bà gầm lên the thé:

- Ta hỏi mi một câu:

nợ cha ai trả?

Hoa Sĩ Diệt bật cười vang:

- Tất nhiên là con? Nhưng tiên bối hỏi câu ấy có ăn nhập gì vào chuyện này?

Lão bà không buồn đáp mà hỏi tiếp:

- Còn nợ thầy, đệ tử trả có được chăng?

Hoa Sĩ Diệt hiểu ngay ân ý, quắc mắt thét lại:

- Giữa bốn phái cùng lão bà có mối thù chỉ Tuổi tác chừng ấy sao vẫn còn ăn nói hồ hào đến thế?

Lão bà chợt cười lạnh lạnh:

- Mối thù sâu này đã chất đọng hơn mười năm chính do lão sư thúc tổ phụ bạc của mi đã gieo nơi suối máu này, và nạn nhân trong cuộc chính là già đây. Đêm nay mi phải thay lão sư thúc tổ của mi mà trả cả vốn lẫn lời cho mụ.

Hoa Sĩ Diệt hoang mang thầm nghĩ:

- "Lời của bà ta rất có thể là sự thật, bằng chẳng làm sao sư thúc tổ biết rõ đường vào Băng Quốc nơi cạnh suối máu trên đỉnh ảo Vân, mà trở lại cùng ta..." Chàng vội thốt:

- Sư thúc tổ của tại hạ cùng lão tiền bối, xưa kia đã có mối thù chỉ Xin thuật rõ để tại hạ... Lão bà thét to cướp lời:

- Ranh con bất tất phải nhiều lời, mau tự kết liễu, bằng để già động thủ sẽ khổ sở?

trăm chiều đẩy con ạ !

Hoa Sĩ Diệt ừin ngực ngạo ngh×:

- Nếu lão tiền bối chẳng nói rõ câu chuyện ân oán trên, tại hạ còn biết đâu mà thanh toán cho tròn được. Tất nhiên buộc lòng tại hạ phải có hành động chẳng hay.

- Hừ, giỏi lắm ! Ranh con dám cùng già động thủ đấy à?

- Tại hạ xin nhắc lại lần nữa là, nếu lão tiền bối quả bức bách tại hạ đành phải đắc tội mà thôi ! Huống là người chết là mọi việc hết, bốn mươi năm trời ân oán trải qua bụi thời gian đã lấp chôn chuyện cũ, lão tiền bối hà tất khơi chi đống tro tàn...

Lão bà gạt ngang lời chàng:

- Dối phải lắm nhai nhiều, đại trượng phu thù to chẳng thể bỏ qua, nhóc con muốn dùng đao hay quyền?

Hoa Sĩ Diệt thản nhiên cười nhạt:

- Nếu lão tiền bối đã quyết ý xin cứ tùy tiện theo sở thích, tại hạ dù bất tài cũng quyết hầu đáp đến cùng.

Trước thái độ hào hùng của chàng trai xa lạ, lão bà không khỏi lạ lùng trở mắt nhìn chàng như khiếp phục, một lúc lâu bà mới gật gù thốt lời:

- Tốt lắm ! Vậy chúng ta dùng quyền trước !

- Xin lão tiền bối xuất thủ ngay !

Lão bà cười âm trầm như tiếng vọng âm cung:

- Ranh con thèm chết lắm rồi sao? Lão bà thi ân cho mi tròn ý nguyện.

Tay chưởng đồng thời kéo lên, tung ra một đòn với năm thành công lực...

Thế chưởng với tánh cách thăm dò, nên không mấy chi lợi hại lắm.

Hoa Sĩ Diệt vì muốn hiểu rộng tài năng để cướp trước tinh thần địch thủ,

vội phát ra một chưởng hóa giải ngay kinh lực của đối phương.

Qua một chiêu thử sức, lão bà lập tức hiểu ra công lực của Hoa Sĩ Diệt cao thâm khó lường, càng đề cao cảnh giác, vù vù quạt luôn ba chưởng, bồi thêm hai cước, với tám phần chân lực...

Chưởng ảnh cước phong ào ào như sóng tràn đuổi xô tới trước...

Hoa Sĩ Diệt ung dung lắc động song chưởng phản kích lại đúng ba chưởng và hai quyền...

Tiền lực đôi bên chạm nhau, không ngớt phát ra những tiếng nổ âm như địa chấn thiên băng.

Trong thanh âm rền nổ vang lừng, lão bà liên tiếp thối lui ba bước.

Cơn giận đã thật sự bùng sôi tâm não, lão bà quắc mắt rống to:

- Ranh con thân phủ quả phi phạm, hãy đi thêm vài thế kiếm của già !

Miệng thốt, tay phải đã rút phăng trường kiếm, ánh thép vừa chớp động, đòn công lợi hại đã véo sát người chàng.

Quả là một tuyệt chiêu hãn hữu cổ kim, ánh kiếm nhập ngời như non vút ập tới địch phương.

Hoa Sĩ Diệt hú dài một tiếng, ngọn Thất độc Thần kiếm trên tay như giao long uốn khúc tủa quanh người...

Soèng...

Thanh kiếm trên tay lão bà liền theo tiếng ngân gãy gọn làm đôi, sắc mặt lão bà biến đổi, vội vàng tháo nhanh ba bước.

Sau phút định thần, lão bà trèo trẹo rít lên:

- Diễm thuật của ranh con rõ ràng không phải thuộc Nga Mi phái, mi là ai?

Hoa Sĩ Diệt nhếch môi lạnh nhạt:

- Tại hạ đích thật là đệ tử phái Nga Mi, gạt bà có lợi lộc gì? Nhưng bà có từng nghe ai nhắc đến danh hiệu của Thất Độc Thần Diễm Lang Sơn Quân chẳng?

Lão bà hừ hừ luôn mấy tiếng trong cổ họng, biểu lộ một ý niệm khinh thường.

- Ta giam mình trong Băng Quốc trên bảy mươi năm trời, ai biết Thất Độc Thần Diễm là cái quái chi?

Bà chợt lôi trong người ra một chiếc dây nhỏ may bằng gấm màu vàng, quơ quơ ngay trước mặt chàng, tiếp lời hỏi:

- Ranh con có biết vật quý này chẳng?

Trước thái độ bất chợt của lão bà, Hoa Sĩ Diệt đành ngơ ngác lắc đầu:

- Tại hạ chẳng biết.

Lão bà hiểm trá nhếch môi cười:

- Mi vào Băng Quốc để tìm bí kíp, nhưng bí kíp ấy hiện trong chiếc dây gấm này đây, công lực và tài nghệ của mi khiến ta đây rất khâm phục, bí kíp này trao tặng cho mi rất xứng vật xứng người. Hãy đón lấy !

Hoa Sĩ Diệt vô cùng hoang mang:

- Giữa bà ta và sự thúc tổ mình có mối thù sâu, vừa rồi đang thế hằm hằm một mất một còn, bỗng dưng móc bí kíp ra trao tặng, tại sao lại làm thế?

Hoa Sĩ Diệt vì lòng nghi hoặc hoang mang nên chẳng dám đưa tay nhận lãnh, lão bà đợi lâu chừng như có giận, thỉnh linh rung lia chiếc dây gấm nơi tay.

Lập tức một luồng hơi màu vàng, tỏa lan hết một khoảnh rộng hơn trượng châu vì, từ chiếc túi gấm nhỏ mù mịt bay ra chẳng dứt.

Vừa ngửi phải mùi hương khác lạ đang lùa vào miệng vào mũi mình, Hoa Sĩ Diệt biết ngay là hơi độc vội vã bế huyệt nín hơi...

Nhưng đã muộn.

Mùi hương theo lỗ miệng, mũi, xâm nhập trong cơ thể đã quá nhiều, khiến chàng hắt hơi luôn mấy lượt.

Trong làn sương vàng mù mịt, tiếng cười lồng lộng của lão bà như dội đập vào màng tai.

Hoa Sĩ Diệt thầm hiểu là đã trúng độc, dùng dùng giận dữ vung độc kiếm nhất quyết trả thù.

Nhưng bỗng dưng chàng buông xuôi lưii kiếm, ảo não buông tiếng thở dài.

Vì công lực trên người đã tiêu tan đến hết chín phần mười, còn đâu sức để vung kiếm chém người.

Lão bà vụt dứt ngang giọng cười, gật gù trêu chọc:

- Tiểu tử khá biết thời đấy !

Hoa Sĩ Diệt rùn vai khinh bỉ:

- Đừng vội đắc ý, chất độc không làm gì nổi ta đâu.

Lão bà cười sảng sặc:

- Tiểu tử đừng mơ chuyện lên trời, chất "Vạn niên trường miên phần" của ta, dù mi là một con người độc hoàn toàn cũng không sao cưỡng nổi, trong giây lát đây, mi phải nằm xuống cũng như ai.

Hoa Sĩ Diệt chẳng buồn đáp lại, nhắm mắt trầm khí vận công.

Nhưng quả như lời tuyên bố của đối phương, một cảm giác buồn ngủ lạ thường khiến chàng không sao cưỡng lại nổi, dần dần chàng chìm sâu trong trạng thái mê man...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Cảnh lạ kỳ duyên

Qua chẳng biết bao nhiêu thời gian, Hoa Sĩ Diệt bị phải một âm thanh lạ lùng làm chàng tỉnh giấc.

Bình mắt nhìn quanh thấy mình đang nằm trên một giường đá giữa căn phòng lạ.

quắc lạ quơ.

Tay chân bị trói chặt, thân hình bị bó lộn từng khúc bằng một sợi xích bạc nhỏ đô.

ngón tay, chỉ chừa lại chiếc đầu là có thể nhúc nhích qua lại.

Lòng rất kinh mang, chàng vội bật mình ngồi dậy, nhưng thân hình tựa bị đóng chặt xuống giường đá, chẳng rụt rịt được phân nào.

Chàng bật cười lấy mình với một sợi xích mong manh như thế mà vùng vẫy chẳng đứt, còn mong gì thoát củi số lông.

Mím môi vận đầy chân lực lên toàn thân, định dùng nội kinh chặn đứt xích xiềng, nhưng vùng vẫy một buổi lâu sợi xích không đứt, mà trái lại càng siết chặt vào da thịt đau buốt.

Chàng vội tấn hồi chân lực chịu khép nằm im vừa vận lúc ấy tiếng động lạ lùng khi nãy bỗng từ vách bên vọng sang.

Chàng ngoảnh đầu ghé mắt nhìn qua kẽ vách, cảnh vật bên kia động, nhất thời khiến chàng phải ngẩn ngơ.

Vì trong thạch thất đó hiện bốn nữ và nam như đang trong cuộc bàn chi

trong đại.

Một trong bốn nữ nhân ấy, chính là lão bà bịt mặt đã cùng chàng giao đấu trên giòng nước đen và đã dùng "Vạn Niên trường miên phấn" hại chàng ngất mê tại trận.

Vuông vải che mặt lúc bấy giờ đã được bà lột xuống, nhưng đôi ánh mắt ngời ngời hung quang cùng sắc phục trên người bà, Hoa Sĩ Diệt không lâm vào đâu được.

Đứng nơi phía trái của bà là Băng Hồn Tiên Cơ, trên chiếc giường đá mà hai bà đứng hầu bên cạnh, một cụ bà áo xanh tóc trắng đang ngồi, trông dáng dấp dường hơn trăm tuổi, nhưng có lẽ nhờ luyện được thuật cầm dung, nên da mặt vẫn hồng hào tươi nhuận như cô gái thưở dậy thì.

Cụ bà áo xanh sắc mặt nặng nề nghiêm nghị, mắt khẽ nhắm, dường như đang cân nhắc một điều gì trọng đại.

Nam nhân ngồi nơi mép giường đá chính là cụ già méo miệng mà chàng đã hai lần gặp qua bên ngoài Trường Bạch Sơn.

Cụ bà áo xanh mặt hướng thẳng về phía một thiếu nữ áo lam đang quỳ mọp dưới đất, vì lưng thiếu nữ hướng về phía chàng, nên Hoa Sĩ Diệt không sao nhìn rõ nàng là ai, chỉ biết rằng dáng dấp trông lại quen quen.

Thiếu nữ đang khóc thút thít khẩn cầu:

- Trăm lạy sư tổ, xin sư tổ mở lượng từ bi tha cho chàng làm phước.

Lão bà có đôi mắt sáng giận dữ hốt lời:

- Đâu có thể tha được? Gã đánh tên "đại hắc" trọng thương, lại còn đẩy lệch tảng đá chặn ngăn vùng cấm địa, định vào Băng khố để trộm bí kíp... Hoa Sĩ Diệt thừa hiểu tên "đại hắc" mà bà ta đề cập kia ám chỉ vào

tên mọi đen không lồ nọ, lửa giận bất giác sôi bùng, nhưng khổ nỗi thân hình bị trói gô một chỗ, đành cắn răng nằm im lắng nghe câu chuyện tiếp nối.

Thiếu nữ áo lam liền lớn tiếng biện hộ:

- Chàng không phải là hạng người ấy, chức vị đã ngộ nhận hoàn toàn.

Lão bà mắt sáng tức tối mắng vang:

- Mi còn che chở cho gã nữa à? Chính gã đã tự thú là muốn vào Băng Quốc để lấy quyển bí kíp võ công, mi không tin cứ gọi Đại Hắc đến đây, hỏi xem ai đã thương hấn.

Quái nhân méo miệng từ nãy giờ lặng nghe lời đối đáp của đôi bên, thình lình nghiêm trang cất tiếng:

- Sư muội tạm thời hãy bình tĩnh lại, chờ sư phụ định đoạn tốt hơn.

Cụ bà áo xanh từ từ mở mắt hướng vào Băng Hồn Tiên Cơ hỏi:

- ý kiếm của đồ nhi thế nào?

Trầm ngâm giây phút để dẫn đo lời mình, Băng Hồn Tiên Cơ cung kính rập mình trầm trầm buông tiếp:

- Theo ngụ ý của đồ đệ, sư phụ cứ phế võ công của gã, bắt gã suốt đời nơi đây làm nô bộc là xong.

Hoa Sĩ Diệt bên này phòng giam nghe xong ớn ớn lo thềm:

"Làm như thế thà là giết quách đi còn sướng hơn".

Thiếu nữ áo lam vội vàng năn nỉ:

- Xin sư tổ đừng hành hạ chàng như thế, chàng là một nhân tài hiếm có võ lâm, hủy hoại một tài năng như vậy, e mắc tội với trời, xin sư phụ mở rộng lòng hải hà.

Hoa Sĩ Diệt lạ lùng suy nghĩ:

"Cô gái ấy là ai? Giữa nàng và ta có quen biết chi chẳng, tại sao lại hết dạ van xin mạng sống cho ta như thế? ân nghĩa này kết cỏ ngậm vành cũng chưa xứng việc đáp đền." Cụ bà áo xanh thở dài khó xử:

- Tạm thời chúng ta nên gác việc xử trí tên khốn kia một bên, hiện tại đã hàng trăm cao thủ lọt vào cấm địa Băng Quốc, ta phải làm thế nào đối phó với chúng đây?

Lão bà mắt sáng vội ứng tiếp:

- Chẳng phải sư phụ đã xuống cấm lệnh rồi chẳng? Phàm kẻ nào đặt chân vào Băng Quốc, nhất luật dìm chết giữa hầm băng luyện chúng thành băng cương thi, sau đấy đuổi chúng ra Băng Quốc để nhi×u loạn giang hồ...

Cụ bà áo xanh xoa tay ngắt lời:

- Sư phụ đã hủy bỏ ý định chinh phục võ lâm từ lâu.

Nhẹ buông tiếng thở dài, bà thốt tiếp:

- Tuổi người thọ lắm chẳng qua trăm, thế mà sư phụ đã sống dư một trăm hai mươi tuổi, có lẽ nhật kỳ đại hạn đến trong nay mai, hà tất phải khổ tâm lo lắng hai chữ lợi cùng danh.

Băng Hồn Tiên Cơ cùng lão bà mắt sáng đồng sững sốt kêu lên:

- Sư phụ sao lại bỗng dưng bỏ đi ý định một lưới túm trọn thiên hạ võ lâm cao thủ? Bao nhiêu công trình hoạch định đã đến ngày thành tựu lại buông trôi một cách oan uổng sao?

Cụ bà áo lam nhè nhẹ xua tay như ra dấu hai người đừng cắt đứt lời mình, đoạn buồn buồn tiếp lời:

- Gần đây sư phụ bỗng dưng ngộ được lẽ nhiệm mầu, định hủy diệt hoàn toàn cõi Băng Quốc mà hơn tám mươi năm trời nay sư phụ đã phí hao tâm huyết dựng gầy thành cơ nghiệp, đồng thời đem mọi bí ẩn của Băng Quốc chiếu cáo võ lâm để thiên hạ.

thôi đi oán cừu tàn sát, trở lại nếp sống thanh bình của thưở nào... Thiếu nữ áo lam vô cùng mừng rì khẩn đầu vái lia:

- Sư tổ hành động như thế, thật là đại từ đại bi... Cụ bà áo xanh cười nhẹ:

- Chớ vội ! Lời của ta chưa trọn kia mà?

Trầm ngâm một lúc bà lại tiếp:

- Số võ lâm cao thủ còn lại toàn bộ đều lọt vào Băng Quốc, ta định triệu tập tất cả?

đến "Li×u Hận Đài" để họ được dịp cùng giải tỏa những hận thù giữa nhau, để từ đây về sau, võ lâm chẳng còn những cuộc chém giết vì oán cừu nữa.

Quái nhân méo miệng cung kính đứng dậy tán đồng:

- Sư phụ làm như thế, quả là một cái phúc cho võ lâm nhân vật sau này.

Cụ bà áo xanh nhẹ điểm nụ cười, quay sang lão bà mắt sáng:

- Đờ đệ mau ra ngoài tìm cách dụ cho số cao thủ võ lâm ấy cùng kéo đến "Li×u Hận Đài" chờ ta.

Lão bà mắt sáng vòng tay lãnh lệnh:

- Đệ tử tuân lệnh.

Đoạn quay sanh thiếu nữ áo lam, bà dẫn giọng dặn dò:

- Sư điệt tạm thời chẳng được thả gã ra, ta cần phải cùng gã giải quyết một mối thù xưa tại Li×u Hận Đài.

Cụ bà áo xanh ôn tồn gọi:

- Oanh nhi hãy đứng lên, gọi thể nữ đánh thức gã họ Hoa dậy !

Thiếu nữ áo lam mừng rỡ rập đầu:

- Đại ân của sư tổ, đệ tử khó nổi đáp bù.

Hoa Sĩ Diệt đến lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn theo bóng lưng của thiếu nữ áo lam đi khuất ra khỏi cửa, chàng mới từ từ khép mắt lại.

Chốc sau, chàng nghe cánh cửa của phòng mình vang két lên một tiếng và từ từ mở hoác vào trong, một nàng thể nữ tuổi độ mười sáu, mười bảy theo đó bước vô phòng.

Hoa Sĩ Diệt vờ nhắm kín đôi mắt, thiếu nữ nọ rảo bước đến cạnh giường, sờ tay vào mũi chàng nghe thử hơi thở một lúc, đoạn lẩm bẫm lấy mình:

- Đông sao ! Hơi thở vẫn còn, thế mà tiểu thư cứ lo sợ cu cậu chết đi.

Nàng lại thò ngón tay suôn suôn như ngọc chuốc, vạch nhẹ lên người

chàng vài lần.

Bực ! Bực !...

Những nuộc xích bạc quấn khắp tay chân mình mấy Hoa Sĩ Diệt lập tức từng đoạn từng đoạn đứt lìa.

Hoa Sĩ Diệt thầm rúng động kinh mang.

Chỉ lực của ả thể nữ này trên cả ta một bực, bằng bao nhiêu ấy đủ thấy cao thu?

trong Băng Quốc này trình độ võ công cao đến mức độ khó ước lường.

Thiếu nữ lại nhẹ nhàng tháo hết y phục trên người chàng đoạn ngồi xuống cạnh mép giường vận công thoa vỗ huyết mạch trên châu thân chàng trai.

Nhưng hè hực cả buổi, Hoa Sĩ Diệt vẫn nhắm mắt nằm trơ như chết, thiếu nữ sốt ruột than lên khe khẽ:

- Lạ thật ! Sao vẫn chưa tỉnh lại kìa? Vạn nhất xảy ra điều gì, tiểu thư sẽ... Hoa Sĩ Diệt đến lúc ấy, không sao nhìn được cười, nháy bật dậy cười lên sùn sục.

Thiếu nữ đang chăm chú vào việc xoa bóp, đột nhiên thấy đối phương nháy dựng dậy như kẻ lên đồng, không khỏi kinh hoàng rú lên bai bãi.

Hoa Sĩ Diệt biết là hành động của mình làm thiếu nữ sợ hãi vội vòng tay cất tiếng tạ ân:

- Đa tạ cô nương nhọc sức vận công xoa bóp giúp, trọng ân này tại hạ xin khắc ghi và nguyện hậu tạ có ngày.

Thiếu nữ sau phút định thần, thấu ý được ngay sự đùa cợt của chàng, nửa buồn cười nửa lại bực tức:

- Rõ đúng là ông mãnh ! Thảo nào tiểu thơ chẳng chết mê chết mệt ! Cũng tại ông mà tiểu thơ cần rặng chịu lắm nặng nhẹ của người.

Hoa Sĩ Diệt vội hỏi:

- Tiểu thơ của nàng là ai? Hiện giờ ở đâu?

Thiếu nữ nguýt dài hỏi lại:

- Thật tình chẳng biết à? Đã cùng nhau gặp gì bao lần, thế mà dám nói chẳng biết là ai? Mau theo tiện tì đến gặp người.

Kút lời nhanh nhẩu xoay bước đi trước, Hoa Sĩ Diệt vội nhắc bước theo sau.

Phóng mắt nhìn qua song cửa, trời đất trắng xóa một màu tuyết giá căm hờn.

Chàng vẫn thoăn thoắt theo sát lưng ả nữ tì xuyên qua hai tòa đại sảnh, đến bên ngoài một viện lạc hoa lệ khác thường.

Từ bên trong vọng ra một điệu đàn réo rắc du dương, Hoa Sĩ Diệt dừng bước lắng nghe, giọng cầm như nước đổ đầu non, tình tang tanh tình, thanh âm tuy dặt dìu thanh thoát nhưng vẫn không dấu được một âm hưởng như tức tưởi như nỡ nùng... Hoa Sĩ Diệt càng lắng nghe càng như bị tiếng đàn thu hút mãi mê.

Dhúc đàn đột nhiên nửa chừng dứt tiếng, rồi một giọng cười vang lên như chuỗi ngọc rớt mâm đồng:

- Cầm thanh bổng dựng cao vút, tất có tri âm nghe trộm bên ngoài.

Hoa Sĩ Diệt chưa hết sững sờ, từ trong phòng viện bước ra một thiếu nữ áo lam, da môi ngọc hồng, dung nhan rạng rì qua nụ cười tươi hơn hoa thắm.

- Diệt huynh đã đến mà tiểu muội không hay để tiếp nghinh.

Hoa Sĩ Diệt vội vòng tay cảm tạ:

- Té ra là Oanh muội ! ơn cứu mạng này, tại hạ dù chết cũng không quên !

Hạ Oanh Oanh mặt hoa vụt héo rũ:

- Chút ân mọn ấy nào có đáng chi ! Em chỉ mong sao cho Diệt huynh cùng Quyên tỉ tỉ sống trong hạnh phúc tràn đầy, tiểu muội nhìn hạnh phúc của anh mà làm niềm vui cho lẽ sống của riêng mình.

Tiếng nói dần dần nghẹn ngào theo lệ nóng rưng tràn vành mi và bực dài qua đôi má.

Hoa Sĩ Diệt cũng không dẫn được chua xót của giòng tim, thở dài buồn bã:

- Oanh muội, anh biết xử làm sao khi thân này trót mang ân nặng cả đôi chàng, yêu em bao nhiêu thì anh cũng yêu Quyên Quyên đúng bấy nhiêu... Chàng ngập ngừng đôi giây lại tiếp:

- Anh chỉ mong sao Oanh muội cùng Quyên Quyên thuận thảo một nhà, để anh khỏi khổ tâm trên nghĩa ân tình cảm.

Oanh Oanh nghe xong chỉ găm đầu rưng rưng khóc, chẳng đáp cũng chẳng không.

Hoa Sĩ Diệt càng xót xa áy náy, đứng trơ mặt một nơi, không biết phải nên khuyên nhủ thế nào.

Một lúc sau chừng như để đánh tan không khí trĩu u buồn, chàng hỏi lãng sang chuyện khác:

- Oanh muội làm sao lại đến Băng Quốc này?

Hạ Oanh Oanh ảo não thở dài:

- Nguyên do đâu ngoài bởi một chữ tình, sau chuyến gặp nhau trên Ngũ Đài Sơn, tiểu muội ôm lấy thầy cha chạy tuốt xuống núi, mẹ đuổi theo kịp và hết lời nhu?

khuyên, lại sợ em quá thương tâm sanh ý nghĩ quẩn cùng, nên mới đưa tới đây hầu bên gối sư tổ Vân Tịnh Mẫu Mẫu, để chúng ta mãi mãi ngăn cách nhau, nào ngờ... Hoa Sĩ Diệt cúi đầu để che cảm xúc:

- Tất cả mọi lỗi lầm đều tại ngu huynh, đáng lý ngu huynh không nên đến Băng Quốc này để khởi động lại niềm đau cũ của Oanh Oanh.

Chợt nhớ lại cô gái Phan Quyên Quyên chẳng thấy bên cạnh chàng, Hạ Oanh Oanh vụt ngẩng đầu lên hỏi:

- Còn Phan cô nương đâu, sao chẳng thấy theo anh đến đây?

Hoa Sĩ Diệt nghe hỏi lòng càng như thắt lại:

- Nơi Ngũ Đài Sơn từ lúc em bỏ đi rồi, Phan muội cũng lặng lẽ rời đi nốt.

Oanh Oanh khẽ nhú mày như vừa nhớ ra một chuyện gì:

- Đêm qua, trong số cao thủ kéo nhau vào Băng Quốc, có một nhân vật

bao mặt mà dáng dấp trông tựa một cô gái, rất có thể nàng là Quyên Quyên giả dạng đấy.

Hoa Sĩ Diệt lộ sắc mừng rì:

- Oanh muội thấy rõ số cao thủ võ lâm kéo vào Băng Quốc?
- Vâng tiểu muội tuy không tận mắt nhìn được, nhưng nhờ nhìn vào mặt kiến trông thấy rõ ràng...

Hoa Sĩ Diệt ngạc nhiên ngắt lời:

- Trông vào một mặt kiến có thể nhìn thấy bọn họ?
- Vâng ! Các người đến Thác Máu lúc nào, vào Băng Quốc ra sao, rồi lại chống chọi với giòng nước đen thế nào, tiểu muội đều nhìn thấy rõ trong kiến cả. Tuy lòng rất nôn nao lo thay cho tính mạng anh, nhưng ngặt nỗi không có lệnh sư tổ, lại nữa bị me.

lom lom kèm giữ nên khó nổi trốn ra tìm anh.

Hoa Sĩ Diệt không khỏi sanh lòng hiếu kỳ:

- Oanh muội có thể cho anh xem qua mặt kiến lạ thường ấy không?

Hạ Oanh Oanh ranh mãnh hỏi gặng:

- Diệt huynh tìm ai qua mảnh kiến ấy?

Hoa Sĩ Diệt đành phải thú thật:

- à... ạ ! Ngu huynh muốn tìm hai vị cố nhân... - Một trong hai người ấy là Phan cô nương phải chăng?

Hoa Sĩ Diệt buồn bã lắc đầu:

- Đông ! Thú thật là ngu huynh chưa kịp có ý nghĩ ấy, mà ngu huynh muốn tìm hai người bạn đã theo mình vào Băng Quốc và tản lạc sau cơn nước lũ tuôn tràn.

- à ! Phải Diệt huynh định nói đến lão say và gã thiếu niên đó chẳng?

- Chính thế.

- Hai người đã được Đại Hắc cứu khỏi cơn nước lũ và đem giam vào Băng lao rồi.

Đội chốc tiểu muội sẽ năn nỉ cùng sư tổ thả họ ra.

Hoa Sĩ Diệt vội vòng tay tạ ân:

- Đa tạ lòng nhiệt thành của Oanh muội đối với ngu huynh ! Kù đến tuổi răng long, ngu huynh cũng mãi khắc ghi để báo đền.

Oanh Oanh goe nguây nguýt dài:

- Diệt huynh lại giở giọng ân nghĩa ra rồi, nếu chờ đến khi Diệt huynh răng rụng mới báo đền, e tiểu muội đã già lụ khụ rồi còn đâu !

Câu nói đùa ý nhị của Oanh Oanh khiến Hoa Sĩ Diệt không sao nhịn được cười.

Oanh Oanh lại thốt tiếp:

- Tiểu muội trước đây chỉ nghe danh của Băng Quốc mà không biết Băng Quốc nơi nào, cũng không hiểu trong ấy chứa đựng bảo vật chi?

Hoa Sĩ Diệt e dè góp lời:

- Sư tổ của Oanh muội tám mươi năm hơn, đêm ngày kinh doanh khuếch đại cơ nghiệp, tất nhiên đã tích tụ vô số kỳ bảo của thiên hạ, lời kia không phải là ngoa.

- Tiểu muội chỉ biết là trong Bể khổ dầu cất ba vật quý giá nhất trên đời, sư tổ vì rất cưng tiểu muội nên đã đem cả ba vật quý ấy cho em.

Hoa Sĩ Diệt tò mò ướm dọ:

- Ba vật chi thế hở Oanh muội?

- Vật thứ nhất là quyển bí kíp võ công mà tất cả cao thủ võ lâm đang vì nó đổ xô đến đây tìm tòi, món thứ hai mặt kính nọ, và vật thứ ba là một chiếc bảo y.

Thốt đến đây nàng chợt quay đầu ra cửa, cất tiếng gọi ả tì nữ lúc nãy:

- Bội Bội, em mang ba bảo vật ấy đến đây cho ta !

ả tì nữ vâng lên một tiếng và rảo bước đi ngay, chẳng mấy chốc khệ nệ bưng vào ba vật trên.

Oanh Oanh cầm lấy và nghiêm trang hướng về phía Hoa Sĩ Diệt:

- Lời xưa bảo:

Được một tri kỷ, dù chết chẳng tiếc chi ! Từ khi tiểu muội cùng Diệt huynh quen biết, lòng không khi nào quên được dáng hình anh, cảm thấy khắp vũ trụ bao la, chỉ có mình anh đáng là thần tượng cho em tôn thờ ghi khắc... Hoa Sĩ Diệt bồi hồi cảm động:

- Oanh muội quá lời, ngu huynh tự xét mình thô lậu đâu xứng... Oanh Oanh nhè nhẹ khoác tay ra dấu bảo chàng chớ ngắt lời mình và trịnh

trọng nỗi lời:

- Ba vật báu này, tiểu muội kính tặng lại tri âm, xin chàng thu nhận.

Hoa Sĩ Diệt sững sốt chối từ:

- Tặng vật quá trọng, ngu huynh đức tài chi mà đáng nhận cả ba.

Hạ Oanh Oanh đăm đăm nhìn chàng nửa nghiêm nghị nửa như van cầu:

- Tình cảnh trước mắt Diệt huynh rất là hung hiểm, không mau luyện nhanh một vài tuyệt chiêu trên bí kíp kia, d× kịp thời đem lên Li×u Hận Đài ứng dụng, và cần nhất là nên mặc vào chiếc bảo khảm kia, sau lớp áo bên ngoài.

Hoa Sĩ Diệt băn khoăn chẳng hiểu:

- Ngu huynh sắp có điều hung hiểm đến bản thân?

- Phải ! Vị lão già mắt sáng kia, đối với Diệt huynh có mối thù trọng đại, lại nữa mẹ của em cũng chẳng mấy thiện ý cùng chàng. Đồng thời, trên Li×u Hận Đài, anh còn phải giải quyết bao hận thù riêng tư, chiếc bảo này không những tránh được đao kiếm, chưởng quyền mà còn trừ được trăm độc chẳng phạm vào cơ thể, chịu đựng ca?

lửa nước ngũ hành... Thấy người yêu quá đối thành tình trao tặng, Hoa Sĩ Diệt khó nỗi từ nan, đành đón lấy ba bảo vật vào tay, nhẹ nhẹ cúi đầu thay lời cảm kích:

- Ngu huynh sau này nếu được rạng danh trên Li×u Hận Đài, thành quả ấy đều do Oanh muội tạo tác, nghĩa trọng ân sâu này, ngu huynh biết thưở nào mới đáp đền được đây?

Hạ Oanh Oanh đang ảo não cũng phải bật cười:

- Lại giờ giọng ân nghĩa lụ khụ ra nữa rồi, Diệt huynh mau tròng chiếc bảo y vào và nên cấp bách tranh thủ thời gian để luyện tuyệt kỹ trên bí kiếp đi thôi.

Mặc xong bào y vào người, Hoa Sĩ Diệt cười nhẹ lên tiếng:

- Oanh muội nên để cho ngu huynh nhìn vào kính báu, xem đám cao thủ lọt vào Băng Quốc tình cảnh hiện tại ra sao.

Hạ Oanh Oanh nhè nhẹ gật đầu thuận ý. Hoa Sĩ Diệt liền trịnh trọng mở lần chiếc hộp sơn đỏ lồi ra một mặt kiến tròn màu đồng cổ.

Mặt kiến vừa rời khỏi hộp cây, lập tức hào quang chơm chớm chói rạng khắp căn phòng.

Hoa Sĩ Diệt định thần vận tụ nhãn quang nhìn thẳng vào khuôn kiến.

Quả nhiên mọi vật cảnh của Băng Quốc đều hiện rành rành qua lớp kiến chói hào quang.

Việc đầu tiên là chàng đảo mắt tìm Băng lao để xem tình cảnh Phong Trần Túy Dách cùng Hà Chí Bình hiện tại thế nào.

Chàng thấy rõ Phong Trần Túy Dách đang ngâm ư ư? điều chi.

Bên cạnh Hà Chí Bình đang âu sầu bó gối nhìn ông.

Chàng lại thấy Phong Trần Túy Dách võ vai nghĩa đệ mình như khuyên nhủ chớ buồn rầu, sắc diện ông vẫn ung dung bình thản như bất chấp hiểm nguy chết sống.

Hạ Oanh Oanh đứng cạnh Hoa Sĩ Diệt vụt buông lời:

- Trong võ lâm có hai nhân vật được mọi người kính nể nhất, một là Phong Trần Túy Địch lão tiền bối này... Hoa Sĩ Diệt vội hỏi tiếp:

- Còn vị thứ hai là ai?

- Là Thiên Nhai Cuồng Nhân Lý Mộ Bạch mà hành tung người bí mật ẩn hiện bất thường.

Thốt đến đây nàng chợt tròn mắt nhìn vào mặt kiến, sắc diện lộ đầy kinh hoàng.

Hoa Sĩ Diệt không khỏi ngạc nhiên lây, vội hỏi:

- Điều chi thể hờ Oanh muội?

Hạ Oanh Oanh trở tay vào mặt kiến:

- Thiên Nhai Cuồng Nhân cũng đã vào Băng Quốc, hiện tại ông đã lọt vào tầng trệt thứ ba, đang đứng đầu với vị sư di ngang ngược bất kể lý của tiểu muội, sợ e tánh mạng phải hiểm nguy... Hoa Sĩ Diệt giật mình, vội đưa mắt vào kiến báu, quả đúng là Thiên Nhai Cuồng Nhân đang bị vây hãm giữa một rừng cờ màu đỏ, mịt mịt như núi giăng và ông đang nhắm mắt ngồi nơi trung ương của kỳ trận, điều khí dừng thần.

Xéo xéo nơi góc trận, lão bà mắt sáng nọ đang quanh quẹo giữa rừng cờ tiến dẫn vào trung ương.

Chàng liền thốt:

- Võ công Thiên Nhai Cuồng Nhân lẽ đâu địch chằng lại vị sư di của Oanh muội?

- Nếu đem chân tài thực học ra so sánh, Thiên Nhai Cuồng Nhân không thể thua được, vấn đề ở chỗ bà ta phát động "kỳ ma trận", Thiên Nhai

Cuồng Nhân tất sẽ mê hoặc giữa vòng... Hoa Sĩ Diệt nhớ đến ân bao phen cứu mạng của ông, càng lo âu vội hỏi:

- Có cách chi giải cứu chăng?

- Chỉ còn cách khẩn cầu cùng sư tổ mà thôi ! May ra sư tổ đại phát từ bi mới vẫn cứu được cuộc diện.

- Vậy Oanh muội hãy vì ngu huynh mà tìm người ngay.

Hạ Oanh Oanh sốt sắng rời đi, trước khi bước ra khỏi cửa còn quay lại dặn dò:

- Sau khi tôi đi, Diệt huynh phải ở lại đây mà không nên rời đi đâu nửa bước.

Trong Bạng Quốc nơi nơi hung hiểm bước nguy cơ, vạn nhất xảy ra điều chi, tiểu muội chỉ còn cách quyên sinh theo cho trọn thuê trọn chung.

Hoa Sĩ Diệt cảm động nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt nhìn theo bóng lưng Hạ Oanh Oanh khuất mới quay nhìn lên mặt kiến.

Hình ảnh của Oanh Oanh sau khi rời khuất bụi cửa liền hiện rõ trên nền kiến báu.

Chàng thấy Oanh Oanh tiến dần đến thiền phòng của sư thúc tổ, khẩn đầu ba lần làm lạy... Nàng vừa định mở miệng nói điều chi, đột nhiên cụ bà áo xanh nọ đang nhắm mắt định thần trên giường đá, vụt mở choàng mắt quát lên:

- Con khốn kiếp, dám đem ba bảo vật của ta, đem tặng cho tình nhân của mi !

Hạ Oanh Oanh chưa kịp phân giải, cụ bà nọ đã quát tiếp:

- Chấp pháp đâu?

Một gã đại hán dữ dẫn từ phía trong thiên phòng hấp tấp bước ra vòng tay lãnh lịnh:

- Ti chức có mặt !

Cụ bà nọ trở tay vào Oanh Oanh lạnh lùng ra lịnh:

- Dem tổng giam ả vào Bãng lao, chịu đủ một trăm ngày đói lạnh.

Hoa Sĩ Diệt nhìn thấy tình hình xảy ra trong kiến, không khỏi kinh hãi lo âu, bất chấp nguy nan, chạy tuông ra khỏi phòng..

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Huyết kỳ trận

Hoa Sĩ Kiệt nhớ theo đường đi nước bước trên mặt trúc, trở hết tốc độ khinh công băng qua vườn hoa, đuổi theo gã chấp pháp đang kẹp xốc Hạ Oanh Oanh đi ở phía trước.

Chỉ thoáng mắt là bắt kịp theo hẵn, chàng quát to :

- Đứng lại!

Thanh âm vang rền như tiếng sấm, khiến gã đại hán giật mình quay lại, quét mắt lạnh lùng nhìn Hoa Sĩ Kiệt chẳng nói một tiếng.

Hoa Sĩ Kiệt văng mình đến cạnh gã quát tiếp :

- Hãy để người trên tay người xuống ngay!

Gã đại hán lại đưa mắt nhìn xoáy khắp người chàng một lúc như để đánh giá đối tượng là nhân vật thế nào, đoạn hất hàm ngạo nghễ :

Mi là hạng nào, dám nói năng như thế trước mặt bốn chấp pháp?

Hoa Sĩ Kiệt không đáp, trở tay vào Hạ Oanh Oanh hỏi lại :

- Nàng phạm tội chi mà các hạ lại kéo xệch nàng đi như thế?

Gã đại hán lộ sắc giận :

- Chuyện riêng của chúng ta, mi không quyền hỏi đến!

Hoa Sĩ Kiệt quài tay ra sau rút phăng thanh kiếm, chĩa thẳng mũi vào người gã cười sắc lạnh :

- Nhưng vật này có quyền buộc các hạ phải trả lời!

Gã đại hán không mảy may rúng động :

- Ranh con có lẽ hết muốn sống rồi chắc!

Hoa Sĩ Kiệt gằn giọng :

- Aùc đồ! Lần thứ hai ta hỏi mi :

Có để cô bé kia xuống không?

Gã đại hán đáp lại bằng một tiếng quát to, đồng thời sấn nhanh tới tổng ra một quyền!

Vù!....

Thế quyền dốc theo một luồng tiềm lực như núi đổ ập nhanh vào hướng chàng họ Hoa.

Đã sẵn tâm ứng chiến, đối phương vừa chớp động thế công, Hoa Sĩ Kiệt đã lia nhanh độc kiếm tạo thành một vòng đai xanh ánh, bọc tròn lấy ngọn quyền của đối phương.

Gã đại hán vô cùng kinh hãi vội vã tháo lui.

Hoa Sĩ Kiệt cũng vội thu kiếm thế, lạnh lùng bảo :

- Nếu chịu để thiếu nữ ấy xuống, ta sẽ tha cho toàn mạng!

Qua một chiêu giao thủ vừa rồi, gã đại hán đã nện ra Hoa Sĩ Kiệt ẩn tàng một tài nghệ kinh người, nội lực cũng cực kỳ phong phú, một thiếu niên cao thủ mà bình sanh gã chưa gặp bao giờ.

Sau phút định thần tỉnh trí, gã trầm giọng thét lạnh :

- Mi là nhân vật nào, thanh kiếm trên tay kia phải chẳng là Thất Độc Thần Kiếm, vậy mi có phải là...

Hoa Sĩ Kiệt đặc ý cướp ngay lời :

- Là Thất Độc Thần Kiếm Hoa Sĩ Kiệt! Đã biết rõ ta lợi hại, tất cũng hiểu được chiêu kiếm trên ta đã nương tay ít nhiều rồi!

Lời của Hoa Sĩ Kiệt chạm mạnh vào tự ái, gã đại hán mặc dù đã gờm tài nghệ của đối phương, nhưng lửa giận không khỏi bùng lên ánh mắt, gã rống to :

- Đừng vội đặc ý, dù mi có là Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân tái thế cũng phải bỏ mạng tại Băng Quốc này!

Lồng trong tiếng quát gã phóng mình ấn lên công ra một lúc hai cước và ba quyền.

Cước kinh, chưởng phong nhất thời khuấy gió ùng ùng như bão lộng cùng ập thẳng xuống người đối phương.

Hoa Sĩ Kiệt hú lên một tiếng lồng lộng, không lui mà lại xông tới, ánh kiếm vi vút tỏa rộng hào quang.

Gã đại hán hừ lên một tiếng, lách mình tránh khỏi thế kiếm của chàng trai, thu nhanh thế công và thò tay vào túi lôi ra một túi gấm nho nhỏ màu vàng.

Gã mở lệ miệng túi, từ bên trong lập tức xông ra một lớp bụi trắng xoá như sương, gã vung thẳng miệng túi vào hướng Hoa Sĩ Kiệt.

Vừa thấy chiếc túi vàng nọ, Hoa Sĩ Kiệt lập tức cảnh giác hồi bộ tháo lui một bước!

Vì chàng sực nhớ lại cảnh tượng giữa dòng nước đen, lão bà mắt sáng nọ đã một lần vung chiếc túi y như thế lên, và chàng ngất mê quên cả trời trăng thế sự.

Vạn niên trường miên phần!

Nghe Hoa Sĩ Kiệt buông tiếng kêu kinh hãi, gã đại hán đặc ý cười âm trầm :

- Giỏi nhỉ! Nhóc con lại biết cả loại mê dược kỳ diệu của Băng quốc ta nữa à?

Nhưng con ạ, chỉ chốc sau là con sẽ ngủ một giấc nghìn đời không tỉnh lại!

Hoa Sĩ Kiệt sợ kinh hãi lúc đó thật không phương chi mô tả, vì chàng đã một lần nếm mùi lợi hại của chất mê dược trên, bởi thế chàng lại bước tháo lui thêm mấy thước.

Gã đại hán càng đặc ý ngửa cổ cười dài :

- Đã trúng phải Vạn niên trường miên phần, còn mong tránh đâu được con ơi...

Hoa Sĩ Kiệt mặc tình cho đối phương mĩa mai, chàng vội bế chặt các huyết đạo, vận chuyển chân khí toàn thân để tổng đưa chất độc ra ngoài thân thể.

Nhưng lạ lùng thay, chàng không hề cảm thấy chi gọi là trúng phải độc dược cả!

Qua giây phút kinh ngạc, chàng lập tức nghĩ ra ngay chiếc bảo y trên người có công hiệu loại trừ được trăm độc.

Chàng thầm nhủ lấy mình :

- Chỉ cần ngũ quan đừng để nhiễm độc tất chẳng có điều chi đáng ngại xảy ra!

Chàng lập tức ngậm miệng làm thinh, và theo phép “Quy tức công” tạm thời đình chỉ hô hấp!

Khoảnh khắc sau, chất độc phần “Vạn niên trường miên” theo gió tản mát đi cả, chàng mới yên lòng nhấc mắt nhìn lên...

Gã đại hán từ nãy giờ vẫn chăm chú theo dõi từng biến chuyển sắc diện của chàng, thấy Hoa Sĩ Kiệt ngậm miệng đứng yên, trạng thái chẳng có vẻ chi là trúng độc, gã không khỏi muôn phần kinh dị :

- “Gã tiểu tử này đúng là có luyện tà môn, bằng chẳng vậy, tại sao gã người phải mê được “Vạn niên trường miên phần” mà chẳng hề gì cả?

Đang lúc hã hoang mang nghĩ ngợi, Hoa Sĩ Kiệt vụt hét lên một tiếng và lắc mình xé tới...

Gã đại hán hốt hoảng phóng bừa ra một chưởng, Hoa Sĩ Kiệt sát cơ đã ngẹt cháy, rống to một tiếng tựa cộp gươm, ánh kiếm nhoáng lên như một vầng mây biếc theo tuyệt chiêu Xạ Nguyệt trong thất độc tuyệt chiêu...

- Ối! Trời...

Sau tiếng rống thảm thiết, gã đại hán cánh tay trái luôn cả một bờ vai bị tiệt đứt lìa, thân hình Hạ Oanh Oanh cũng theo đó bị buông rơi xuống...

Mặt gã tái xanh như chàm đỗ, đau đớn vịn lấy bờ vai trái, hốt hoảng tháo

lui tẩu thoát.

Buông lên một tiếng cười lạnh khiếp lòng người, Hoa Sĩ Kiệt lập tức phóng người lao theo, thế kiếm thứ hai đẩy ra như sấm sét...

Lại một tiếng rú to rất thê thảm, ánh kiếm trên tay chàng theo đó tắt lịm, thân hình gã đại hán đã bị phân rời thành đôi mảnh văng bắn đi hai nơi máu tươi vung vẩy khắp trận trường!

Chẳng buồn ngoái nhìn lại xác nạn nhân, Hoa Sĩ Kiệt vội vã bước lên bên Hạ Oanh Oanh giải khai huyết đạo cho nàng Hạ Oanh Oanh lồm cồm ngồi dậy sắc mặt kinh hoàng nhìn xác chết của gã đại hán, chép miệng than dài :

- Kiệt huynh đã giết chết vị chấp pháp của Băng Quốc, khó tránh đại họa. lâm thân!

Hoa Sĩ Kiệt mặt không đổi sắc :

- Vì giải cứu cho Oanh muội tiểu huynh buộc lòng phải hạ độc thủ để tiết kiệm thời gian!

Nhưng sư tổ sẽ bắt tội anh. Tốt hơn hết anh nên thừa cơ mọi người chưa phát giác, rời ngay Băng Quốc để bảo toàn sinh mạng!

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thẳng vào mặt người yêu :

- Còn Oanh muội?

Oanh Oanh nhếch môi thành nụ cười chua chát :

- Em làm sao đi được! Vì sự vẹn toàn cho Kiệt huynh, em phải dùng khổ nhục kế cùng sư tổ, hoặc giả hy sinh bảo mệnh để đổi lấy thời gian, chỉ mong Kiệt huynh thoát khỏi chốn Băng Quốc nguy hiểm này là tiểu

muội đủ an ủi rồi!

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng cảm kích, chàng mím môi lắc đầu nói :

- Không! Nếu trốn cùng trốn đi cả, vả lại còn bao nhiêu cao thủ võ lâm đang sa hãm chốn này, vì nghĩa đồng đạo, huynh phải có phận sự cứu họ!

Biết không sao khuyên giải được người yêu, Hạ Oanh Oanh chép miệng thở dài chán nản!

Hoa Sĩ Kiệt vội lôi mặt kiếm báu ra tay, chàng thấy trên mặt kiếm hiện ra cụ bà áo xanh, chủ nhân của tòa Băng Quốc, lúc đó đang nhắm mắt tham thiền trên giường đá, dường như nghiêng tai chăm chú lắng nghe điều chị..

Hoa Sĩ Kiệt không dẫn được kinh hoàng, chàng kêu lên khe khẽ :

- Hồng mắt, những gì ta trò chuyện, có lẽ sư tổ của em đã lắng nghe cả rồi!

Hạ Oanh Oanh nhè nhẹ gật đầu :

- Người ẩn cư tại Băng Quốc có hơn năm thời gian, tai mắt cực kỳ thông linh, nhưng có thể biết việc xa ngoài ngàn dặm hay không, tiểu muội không tưởng lắm!

Nàng trầm tư giây phút và tiếp :

- Như thế này vậy, tiểu muội tự động vào Băng lao, để khi sư tổ soát tra trong ngục thấy có tiểu muội, may ra người không để ý nghi nan, chỉ yêu cầu Kiệt huynh đừng lo đến phận em, miễn là cứ được mọi người ra khỏi...

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu cương quyết :

- Nếu em không cùng đi, tiểu huynh quyết ở lại mà thôi!

Hạ Oanh Oanh vụt đổi ngay sắc mặt :

- Không ngờ Kiệt huynh chỉ trọng chữ tình, suy luyện theo vòng nhi nữ, quên đi mối thù to chưa báo của sư tôn!

Hoa Sĩ Kiệt đỏ mặt thẹn thùng :

- Đa tạ Oanh muội đã cảnh tỉnh mê lộ cho ngu huynh!

Hạ Oanh Oanh liền dịu giọng :

- Kiệt huynh cứ yên lòng, tiểu muội tự tin là không có gì đến nỗi hiểm hung cho bản mệnh mình, vì sư tổ rất tương tiu tiểu muội. Chỉ mong Kiệt huynh ráng bảo trọng lấy thân!

Nàng vụt ngừng ngang câu nói, bậm môi để nuốt lấy tiếng nấc nghẹn ngào, quay ngoắt người phóng nhanh dấu đi giòng lệ thảm đang cuồn cuộn lăn dài xuống má!

Hoa Sĩ Kiệt lòng như thắt lại, vội vã đuổi theo, miệng ọi to :

- Oanh muội! Oanh muội!....

Nhưng dấu hồng đã khuất mắt qua mấy nẻo quanh co, Hoa Sĩ Kiệt lặng người nhìn theo hướng người yêu vừa biệt dạng, nước mắt anh hùng từng giọt từng giọt thảng thốt rơi lăn...

oo Nhắc lại Thiên Nhai Cuồng Nhân, sau khi bị sa hãm giữa kỳ trận, xôg xáo một lúc chẳng thoát ra, trái lại còn cảm thấy tinh thần hỗn loạn, trí óc rối ren...

Biết ngay nguy cấp, ông vội trụ mình vào một phiến đá giữa trận, nhắm mắt định thần, đối với cảnh vật bốn bên như chẳng hề nghe thấy...

Bỗng từ hướng Đông của vòng trận, vang lên tiếng wuát tháo đỉnh tai, tiếp theo đây là một giọng thét lạnh lùng của một nữ nhân :

- Kẻ nào dám xông vào trận của bà thế?

Thiên Nhai Cuồng Nhân hé mắt ra nhìn, trước mặt ông từ lúc nào xuất hiện một lão già bịt mắt, đôi mắt sáng rực đang quét thẳng về phía mình...

Sau phút giây ước lượng tài nghệ đối phương, Thiên Nhai Cuồng Nhân nhẹ nở nụ cười :

- Già đây xông vào nơi này, chẳng qua chỉ cốt ý để giải cứu số võ lâm đồng đạo, vô tình sa vào trận của tôn giá vậy thôi!

Lão già bịt mắt cười ghê rợn :

- Nhưng ít nhất mi cũng phải biết nơi đây là chốn nào chứ?

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười thản nhiên :

- Biết rõ lắm! Đây là Băng Quốc, một nơi ngoa. hổ tàng long!

Lời đối đáp vừa dừng dừng vừa ngạo mạn của Thiên Nhai Cuồng Nhân khiến lão già bịt mắt không khỏi khen thầm cho dũng khí của ông!

Bà cười lạt tiếp lời :

- Đã biết như thế, tại sao vô cơ còn dám xông vào? Tưởng lại chắc tôn giá thân đầy tuyệt kỹ nên chẳng biết sợ chẳng?

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười lên ha hả :

- Lão phu lúc này đã nói qua, là vì muốn cứu các võ lâm đồng đạo bị kẹt trong này! Nào phải đến đây để phô trương võ thuật!

Lão bà bịt mặt cười khẩy :

- Hừ! Thân mình như tượng đất qua sông, chẳng biết sẽ rã ở lúc nào, còn dám khua môi múa mép lớn lối đòi cứu người!

Thiên Nhai Cuồng Nhân lại cười ha hả :

- Măng đi! Măng đi! Lão cuồng này đã mấy mươi năm nay chưa được nghe ai mắng mình một tiếng, giờ đây hân hạnh được nàng mắng, thật là thú vị làm sao!

Vốn ra lão phu nào thèm đặt chân vào Băng Quốc này, chỉ tại cái thằng nhóc con họ Hoa chẳng chịu nghe lời của lão phu, cho nên...

Lão bà bịt mặt ngắt lời :

- Các hạ quen biết gã họ Hoa?

Hừ! Đừng nói quen, còn biết rõ cả lai lịch của tông sư mấy đời của hãn là khác! Nếu chẳng vì nó, giờ đây lão phu đã được ung dung đánh một giắc trên Âu Vân Phong rồi!

Lão bà vụt loé nhanh một định ý, sau chuỗi cười âm trầm, bà liền thốt :

- Thằng khốn ấy đã bị giam giữa hầm tuyết và đã đông cứng thành một băng nhân rồi! Các hạ còn hy vọng gì mà cứu sống được hãn?

Thiên Nhai Cuồng Nhân vụt đổi sắc mặt, vội hỏi :

- Hoa Sĩ Kiệt thật biến thành băng nhân rồi? Hừ... nếu quả thế, lão phu sẽ dẹp tan Băng quốc đến một mạng chẳng còn.

Lão bà bữu môi :

- Chà! Nói nghe ghê quá thế, nhưng với cái trận cơn con này các hạ còn chưa thoát ra được nói chi đến việc dẹp băng Băng quốc của chúng ta?

Thiên Nhai Cuồng Nhân chinh dung gằn giọng :

- Lão điên này suốt mấy mươi năm nay gác việc đua tranh cũng chẳng hề ra tay sát giới. Nhưng nếu các người hôm nay chẳng phóng thích Hoa Sĩ Kiệt ra đây chớ trách lão phu sao ra tay hung độc!

Lão bà cười nhếch mép :

- Nhưng các hạ hãy tự lượng sức mình có thể phá hết hai tòa kỳ trận, cùng bốn mươi chín nẻo đường hầm của băng cung chẳng?

Bà ngưng lại một chút và tiếp :

- Hãy gác qua việc xa vời ấy, chỉ cần tôn giá có thể xông ra khỏi trận Huyết kỳ này, và đủ sức chịu nổi ba chiêu của già, ta sẽ tha cho các hạ toàn mạng.

Thiên Nhai Cuồng Nhân trở mắt nhìn đối phương một lúc đoạn ngửa cổ cười to:

- Nghe khẩu khí của bà chị, dường như thân chứa tài năng quán thế, có thể cho lão phu rõ phương danh chẳng?

- Với từng ấy tuổi già, các hạ có nghe qua tên “Âm Hồn Nhất Cô” của năm về trước chẳng?

- Ô! Bà chị chính là Âm Hồn Nhất Cô người yêu của Ân Vân Thượng Nhân đã mất tích từ lâu lắm đó chẳng? Thật là hân hạnh!

Âm Hồn Nhất Cô lạnh lùng cắt ngang :

- Còn tôn giá có lẽ là Thiên Nhai Cuồng Nhân mà danh lừng khắp thiên hạ bao lâu đó chẳng? Quả thật là một kẻ cuồng ngông dám đơn thân độc mã xông vào Băng Quốc giở thói hung hành...

Bỗng một giọng cười hào hùng vang lên từ bên ngoài vùng trận...

Thiên Nhai Cuồng Nhân cùng lão bà bịt mắt cùng sừng sốt quay đầu.

Họ nhìn thấy một thanh niên áo trắng đang chậm rãi xông vào bờ Huyết Kỳ trận.

Thiên Nhai Cuồng Nhân mừng rỡ reo to :

- Hoa Sĩ Kiệt!

Âm Hồn Nhất Cô cũng chẳng lém phần kinh ngạc :

- Hừ, chắc con tiện nhân Hạ Oanh Oanh đã cứu tỉnh mi lại!

Hoa Sĩ Kiệt nheo mắt ý nhị :

- Nhờ “Vạn niên trường miên phấn:

của Phạm tiền bối đã giúp cho tại hạ một giấc ngủ thoải mái vô cùng!
Sức lực do đây đã hoàn toàn hồi phục!

Âm Hồn Nhất Cô giận đến mức lỗ mũi khào ra khói, rống lên :

- Ranh con phải chẳng nhờ con tiện tì Hạ Oanh Oanh cứu tỉnh?

Hoa Sĩ kiệt giọng chầm biểm quanh co :

- Không giấc mê nào chẳng tỉnh, không trận tuyến nào mà chẳng phá tan, Vạn niên trường miên phần cùng Huyết Kỳ trận của lão tiền bối đây, e rằng khó ngăn được tại hạ!

Âm Hồn Nhất Cô cười lạnh lạt :

- Nhiều lời không bằng sự thực, người cứ thử hành động coi chơi!

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm trang chìa tay :

- Lão tiền bối khoan phát động trận thế, phải chăng mục đích của lão tiền bối đến đây là vì phụng mệnh lệnh sư, đón dẫn quần hao lên Liễu Hận Đài?

Lão bà bịt mặt Phạm Trân Trân thềm kinh ngạc :

- “Tại sao gã biết rõ nhiệm vụ của ta đến đây? Hay là con liễu đầu Oanh Oanh đã học hết với gã?” Đẳng hăng khan mấy tiếng, bà lạnh lạt cất lời :

- Nhiệm vụ của ta thế nào, mi không tư cách hỏi đến!

Chẳng đợi đối phương dứt câu, Hoa Sĩ Kiệt điềm đậm ngắt lời :

- Nhưng tiền bối không thể trái lòng nhân từ của lệnh sư, người không hề ra lệnh cho tiền bối tiêu diệt anh hào mà chỉ bảo tiền bối làm công việc dẫn độ họ thôi!

Phạm Trân Trân gằn giọng :

- Người nói rất đúng, nhưng trong số người đó không có người, hãy dọn mình chờ chết!

Hoa Sĩ Kiệt nhếch mép cười lạt :

- Giữa tại hạ và tiền bối chẳng oán cũng chẳng thù, hà có gì tiền bối lại nằng nặc giết tôi?

- Vì đám Nga Mi phải không có tên nào là tốt cả!

Hoa Sĩ Kiệt không dẫn được giận dữ :

- Xin tiền bối khéo lựa lời một chút, đừng vì một ân oán còn con giữa người với Aãn Vân Thượng Nhân sư thúc tổ của tại hạ mà miệt thị tất cả trên dưới đệ tử phái Nga Mi.

Ta chẳng những miệt thị, mà còn hễ gặp bất cứ tên đệ tử nào của Nga Mi ta đều giết tất!

Thiên Nhai Cuồng Nhân vội chen lời :

- Phạm lão bà, hành động quá khích ấy, e rằng chẳng nên...

Phạm Trân Trân quay lại mắng liền :

- Ai mượn lão điên mi xía miệng dạy khôn ta? Mi cũng đồng bọn với ác đồ Nga Mi chứ tốt lành chi mà hòng lăm chuyện?

Hoa Sĩ Kiệt thở dài chép miệng :

- Nếu Phạm lão tiền bối quyế đem một đời oán hận đổ trút vào cúng tôi thì có nói nhiều cũng vô ích! Vậy Phạm tiền bối hãy cùng chúng tôi kéo đến Liễu Hận Đài thanh toán là tiện nhất!

Phạm Trân Trân cười hiểm ác :

- Hừ! Người đã sa vào trận Huyết Kỳ của ta, còn ảo vọng sống sót đến liễu Hận Đài à?

Hoa Sĩ Kiệt chình dung gằn mạnh từng tiếng :

- Phạm tiền bối nên nhớ là tại hạ vì tình Hạ Oanh Oanh nên không muốn để cho sư di của nàng phơi thây tại chốn này thế thôi!

Phạm Trân Trân bật cười lạnh lạnh :

- Khéo oai ghê nhỉ! Mi có biết rằng một khi trận Huyết Kỳ phát động thì uy lực sẽ như thế nào chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt không đáp vào câu hỏi mà chỉ thốt :

- Nếu lão tiền bối nhất quyết ra tay, đến khi muốn hối e rằng đã quá muộn!

- Hừ! Quả là phường cuồng ngông! Hoa Sĩ Kiệt mi có biết rằng nếu Huyết Kỳ trận phát động, thân người sẽ tan thành mảnh vụn chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi ngạo nghễ :

- Tử sanh có số, có tránh cũng chẳng được nào! Xin cứ việc ra tay khỏi ài dòng vô ích!

Thiên Nhai Cuồng Nhân không khỏi toát mồ hôi thay cho Hoa Sĩ Kiệt, đồng thời ông cũng hết sức khâm phục sự can đảm của chàng!

Phạm Trân Trân chậm chậm nhấc cao tay phải phất thành một cử chỉ ra dấu, lập tức những cây huyết kỳ khắp bốn phía nhè nhẹ lay động, càng lúc càng nhanh...

Khoảnh khắc sau, từ giữa rừng cờ đỏ như máu ấy, đột nhiên chui ra vô số

quái vật máu me rùng rùng...

Những quái vật đẫm máu ấy, mặt mũi đều hunh dữ đáng khiếp, nửa người nửa ngợm chẳng khác chi lệ quỷ dưới âm ti!

Cả bọn cùng lướt ngửa cổ phát ra những chuỗi hú dài quái đản, giơ cao ngọn huyết kỳ hùng hổ xông đến hướng Hoa Sĩ Kiệt.

Thiên Nhai Cuồng Nhân thấy chàng vẫn đứng yên bất động lo lắng kêu lên :

- Hoa hiền điệt, những tên huyết ma cùng huyết kỳ ấy đều tích đầy chất độc, mau tránh ngay!

Tin tưởng vào chiếc bảo y hộ thân ngăn giả được chất độc, Hoa Sĩ Kiệt mỉm cười đứng im như chẳng nghe thấy!

Phạm Trân Trân trước thái độ ngạo nghễ của chàng càng thêm giận dữ nhắc caobàn tay và phất mạnh ra lịnh...

Lập tức bảy huyết nhân hàng dây tràn tới nhanh như nước vỡ bờ...

Hoa Sĩ Kiệt chỉ chờ có thế, lập tức quát to một tiếng, thanh độc kiếm trên tay lia ngược ra một vòng!

Luồng lục quang vừa nhoáng động, những tiếng soèn soẹt không ngớt vang lên, bảy trụ đại huyết kỳ đồng loạt bị chém đứt thành đôi!

Bảy mặt cờ hồng như những chiếc lá to, là đà rơi tung tứ hướng...

Bảy tên huyết nhân cùng khiếp hãi nhún bước thối lui...

Hoa Sĩ Kiệt nhanh như làn tên bật nỏ, phóng vút theo và thanh độc kiếm lại lần nữa tủa ra đường chớp xẹt...

Một loạt rú thảm thiết vang lên, bốn tên trong bọn bị kiếm phong quét phải, đầu và mình chia thành tám khúc, văng bắn đôi nơi.

Ba tên còn lại bị kiếm kinh dội trúng văng ngược ra xa trên năm thước.

Phạm Trân Trân sững sờ đứng lặng một nơi, bà không hiểu tại làm sao Hoa Sĩ Kiệt bị bảy lá huyết kỳ phát trúng mà vẫn an nhiên vô sự!

Thiên Nhai Cuồng Nhân đến lúc ấy mới thật vững tâm buông tiếng cười to :

- Đúng là Trường Giang sóng sau đù sóng trước ! Võ công của Hoa hiền diệt giờ đây đã đủ sức vầy vùng trong võ lâm rồi!

Dứt lời lão tung mình định phóng ra khỏi trận !

Hoa Sĩ Kiệt vội gọi lại :

- Xin lão tiên bối chậm bước, chờ mọi việc nơi đây kết liễu xong xuôi, chúng ta cùng ra Băng Quốc một thể!

Thiên Nhai Cuồng Nhân gượng cười quay lại :

- Võ công của nhãi con hiện giờ đã hơn lão phu rồi, còn cần gì đến lão phu nữa chứ!

Lão tiên bối quá khen thôi sẵn vào băng quốc, sao chẳng thừa dịp du ngoạn một chuyến để xem họ định giờ trò chi?

Thiên Nhai Cuồng Nhân vỗ đùi đen đét cười to :

- Hay! Hay! Hào tình của nhóc con, khiến lão phu phải phấn khởi lây!

Phạm Trân Trân nghe càng thêm giận :

- Ranh con quả nông cuồng tự đại!

Lông theo tiếng quát, hai tay bà vụt nhấc lên cao, trận địa lại lao xao phát động...

Từng loạt bảy quái nhân máu me đầy người tay cầm huyết kỳ hăm hở xông lên, lớp sau nối tiếp lớp trước, lao thẳng vào hướng Hoa Sĩ Kiệt tựa bầy thiêu thân trước ánh đèn màu!

Hoa Sĩ Kiệt với thanh Thất độc Thần kiếm trên tay vùn vụt, tực gió xoáy, thân người từng lớp từng lớp như ra. đổ, máu đọng thành giòng thấm lông cả một khoảnh đất dăng...

Phạm Trân Trân càng xem càng khiếp dạ, thời gian kéo dài đã khá lâu, huyết kỳ phát trùng lên mình đối phương đã mấy lượt, thế nhưng Hoa Sĩ Kiệt không có hiện tượng chi gọi là trúng độc cả!

Bà vội phát nhanh tay thành lệnh, huyết kỳ trận lập tức ngừng hẳn hoạt động.

Hoa Sĩ Kiệt cười khiêu khích :

- Thế nào? Không đánh nhau nữa à?

Phạm Trân Trân đánh lảng sang chuyện khác :

- Nếu mi chịu nói thật, ta sẽ tha cho mi ra khỏi trận!

Nhếch môi cười nửa miệng, Hoa Sĩ Kiệt lạnh lùng hất hàm :

- Nói thật cái chi?

Hôm qua lúc mi mới vào Bạng quốc tại làm sao ta vừa rải mê dược là mi không chống nổi, bỗng dưng hôm nay vào đây mà mi chẳng hề sợ độc?

Hoa Sĩ Kiệt không khỏi buồn cười thầm :

- “Trường hỏi điều chi quan trọng, té ra lại thắc mắc chuyện không đâu ấy, quả thật là tính nết đàn bà, giá như không nhờ Oanh muội tặng cho áo quý trăm độc chẳng phạm có lẽ giờ đây ta đã ngã rồi!” Chàng nghiêm mặt cười lớn :

- Người lành tất nhiên được trời giúp, loại độc tâm thường ấy đã làm chi nổi ta!

Một ý niệm chợt loé lên trong óc, chàng lại tiếp :

- Chẳng những không sợ độc mà dù đao kiếm quyền chưởng đập lên người cũng không hề hấn chi! Nếu tiền bối chẳng tin, tại hạ có thể đứng im chịu cho tiền bối đâm trước ba kiếm, rồi sẽ đâm lại!

Thiên Nhai Cuồng Nhân tròn mắt kinh dị, chưa kịp thốt lời can ngăn, Phạm Trân trân đã chụp ngay lời nói ấy buộc thêm :

- Lời mi thật chẳng, hay là một câu đùa khơ quá hứng?

Hoa Sĩ Kiệt chình dung :

- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, đâu thể tùy tiện khi bảo trắng lúc nói đen!

Phạm Trân Trân tuốt kiếm ra khỏi vỏ cười lạnh lạt :

- Đây là tự mi nêu lên điều kiện, có chết cũng đừng trách ta sao độc tay!

Đã dốc lòng tin tưởng vào sự hiệu nghiệm của bảo y, Hoa Sĩ Kiệt bình

thần gật đầu :

- Cứ thẳng thắn ra tay!

Phạm Trân Trân lập tức hét to một tiếng, kiếm thế xoay tròn mấy vòng, bất thần vút thẳng vào người Hoa Sĩ Kiệt nhanh như chớp!

Bùng!....

Luồng kiếm khí vừa cách mình Hoa Sĩ Kiệt độ non tấc, thành linh bị một luồng chưởng lực từ hướng cạnh lao tới đẩy chệch đi..

Soạt!....

Thế kiếm bị mất hướng, chỉ lướt sượt sát cạnh làm rách đi một mảnh áo bên ngoài, để lộ ra một lớp áo trong chấp chới hào quang màu tím như ngọc phách...

Phạm Trân Trân kêu lên kinh hãi :

- Tử y Bảo Khâm!

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười ha hả :

- Sớm biết nhãi con trên người có mang Tử y bảo Khâm như thế, ta đâu có thèm xía tay vào!

Phạm Trân Trân sau phút kinh ngạc, quát to :

- Tên khốn, từ lúc nào lên vào Băng Khố trộm đi bảo vật Tử y Bảo Khâm của chúng ta như thế?

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy :

- Nói năng nên khéo lựa lời một chút, chả lẽ của người tặng, tại hạ không có quyền sử dụng hay sao?

- Ai cho mi?

Bà không có đủ tư cách để hỏi câu! Vì niệm tình bà là sư di của Oanh muội, tạm thời ta tha cho một lần, khôn hồn hãy trở lại đúng nhiệm vụ của mình :

dẫn đường cho quần hào lên Liễu Hận Đài!

Nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt mặc chiếc bảo y trên người, Phạm Trân Trân tự hiểu mình không thể làm gì được đối phương, chụp ngay cơ hội rút lui là vừa.

Bằng một giọng lạnh lùng, bà thốt :

- Tốt lắm! Hẹn nhau trên Liễu Hận Đài chúng ta gặp lại!

Dứt lời, người bà tung lên như bướm và mất nhanh giữa rừng cờ đỏ thắm...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Băng lao

Thấy đối phương đã khuất dạng, Hoa Sĩ Kiệt quay lại Thiên Nhai Cuồng Nhân :

- Lý tiền bối, chúng ta cùng đến Băng lao cứu Phong Trần Túy Khách tiền bối cùng Hà chí Bình!

Thiên Nhai Cuồng Nhân bần khoản :

- Phạm vi của băng quốc rất rộng, biết lão say bị giam ở%đâu mà tìm?

Hoa Sĩ Kiệt thò tay vào túi lôi chiếc kiếng báu ra, cười đắc ý :

- Mọi cảnh vật nơi băng quốc đều được thu gọn vào mặt chiếc kiếng này!

Thiên Nhai Cuồng Nhân thoáng kinh ngạc vội đón chiếc kiếng xem qua và giảng giải :

- Đây là Thủy Nguyệt Bảo Cảnh, theo lời ghi chú trong Sơn Hải kinh thì Thủy Nguyệt bảo cảnh là một tấm thiên lý kính có thể nhận ra sự vật ngoài ngàn dặm, là tấm kính quý của Tấn Văn Công từ đời Xuân Thu lưu truyền lại!

Ông đưa mắt nhìn chăm chú vào Hoa Sĩ Kiệt, hỏi tiếp :

- Nhóc con do đâu mà có?

Hoa Sĩ Kiệt liền đem mọi tình tiết xảy ra thuật sơ qua một lượt, Thiên Nhai Cuồng Nhân nghe xong xoa tay cười ha hả :

- Nhóc con quả có số đào hoa!

Hai người sau khi nhìn vào kính hi nhớ xong vị trí của Bảg lao lập tức phóng mình lao đi như tên bắn...

Khoảnh khắc đã gần đến toà Bảg lao, Hoa Sĩ Kiệt nhóng mắt nhìn ra trước thăm dò tình thế...

Chàng bắt gặp ngay một bóng đen ở ngách trái cách không mấy xa lao đến chỗ hai người nhanh như chớp...

Vội lách mình nép sang một hướng, chờ cho bóng đen đó lướt véo qua người, Hoa Sĩ Kiệt vùng xoay tay chớp nhanh vào cườm tay đối thủ.

Tay trái đã bị kiềm chế, nhưng bóng đen không mất bình tĩnh mà lại phản ứng thật là nhanh, tay phải còn lại, gã chụp vèo vào Thiên Đỉnh huyết của Hoa Sĩ Kiệt.

Khẽ lách đầu cho thể chớp trượt qua, tay trái chàng cấp tốc vung chiêu đón lại.

- Chỉ một đòn qua tay, đối phương xem qua đã khiếp hãi kêu to :

- Ồ, tôn giá là ai?

Hoa Sĩ Kiệt giọng sang sảng :

- Hoa Sĩ Kiệt!

- Đến đây để làm gì?

- Vào Bảg lao thăm cố nhân, các hạ phải chăng là người thủ lao?

Bóng đen hừ to :

- Các hạ quả to gan, Băng lao là trọng địa, đâu thể để cho mặc ai ra vào tùy thích! Các hạ chẳng biết vào đến đây là đã phạm cấm khu rồi à?

Hoa Sĩ Kiệt cười ngạo nghễ :

- Giả sử tại hạ nhất định vào thì sao?

- Thì chết! Và sẽ trở thành Băng nô hoặc Băng thi!

Hoa Sĩ Kiệt lập tức vận thêm thành kính lực vào bàn tay đang kèm cứng mạch môn của gã, dẫn giọng :

- Thế nào là Băng nô? Thế nào là Băng thi? Mau khai thật, bằng không chớ trách ta sao ra tay độc ác!

Gã áo đen nhăn nhó lộ vẻ đau đớn, buông tiếng khấn cầu :

- Xin các hạ nương tay, tôi sẽ nói rõ, Băng nô là người đã bị Băng quốc chủ nhân làm cho mất đi trí nhớ, suốt đời làm tôi tớ cho Băng quốc!

Gã ngừng lại giây lát rồi tiếp :

- Còn Băng thi tình trạng càng thảm hơn, nạn nhân bị giam vào Băng lao đến lạnh cóng mà chết, sau đấy sẽ đúc thành Băng tượng...

Hoa Sĩ Kiệt chợt ngắt lời :

- Vậy thì mi hiện tại là Băng nô hay Băng thi?

Gã áo đen cười gượng :

- Đều không phải cả! Tôi là một vị hộ pháp!

Hoa Sĩ Kiệt đẩy dùi gã xuống đất, bĩu môi khinh bỉ :

- Hộ pháp của Băng quốc sao mà ăn hại đến thế! Cút đi cho mau!

Gã áo đen bỗng chồm dậy cười đắc ý :

- Ranh con lúc này chộp cườm tay ta có thấy cảm giác chi khác lạ chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt rùn vai :

- Với tại hạ thì đừng tính chuyện “hù” mất công, tại hạ không hề có một cảm giác chi khác lạ cả!

Gã áo đen lộ vẻ lạ lùng :

- Thật à? Mi chẳng hề cảm thấy có trạng thái bị trúng độc chứ? Đừng tưởng rằng cao thủ của Băng quốc dễ bị khống chế như thế đâu!

Hoa Sĩ Kiệt ngạo nghễ :

- Nhưng mà thiếu gia vẫn như thường thì sao? Người nên biết là thiếu gia trăm độc chẳng sợ, đao thương không phạm được vào người!

Gã áo đen nhìn sững chàng một lúc, nhận thấy chàng quả thật không hề có hiện tượng trúng độc chi cả!

Gã rúng động nghĩ thầm :

- “Quả đúng tên ranh này chẳng hề trúng độc, chỉ còn cách lừa gã vào Băng lao dùng cơ quan tóm cổ gã!” Thấy đối phương lặng im, Hoa Sĩ Kiệt quay sang Thiên nhai Cuồng Nhân :

- Lão tiên bối, chúng ta vào băng lao thôi!

Thiên Nhai Cuồng nhân thình lình nhấc tay lên chộp cứng lấy cổ tay gã áo đen gần giọng :

- Phiền huynh đài cùng chúng ta vào Băng lao luôn một thể!

Gã áo đen nghiêng chặt hai hàm răng :

- Các người muốn vào băng lao ta nào có ngăn cản, tại sao lại bắt ta cùng đi theo cho được?

Thiên Nhai Cuồng Nhân cười khà khà :

- Vì trong băng lao nhất định có nhiều cơ quan hiểm hóc, một khi chúng ta bước vào, hinh đài bên ngoài phát động cơ quan giam kín chúng ta trong ấy thì sao?

Gã áo đen không khỏi rửa thầm :

- “Đúng là con cáo già quỷ quyết! Lão dường như nhìn suốt tận tim phổi ta!” Bên ngoài gã vẫn giữ vẻ trầm lặng thốt :

- Chư vị đã đoán sai rồi, bên trong chẳng hề có cơ quan chi cả!

- Nhưng được các hạ cùng đi ta vẫn thấy yên tâm hơn!

Gã áo đen bất đắc dĩ phải ửng thuận :

- Được rồi, nhưng các hạ phải buông tay tôi ra, tôi mới có thể chuyển động cơ quan mở băng lao được!

Thiên Nhai Cuồng Nhân xuất thủ lẹ như chớp, điểm nhanh lên bahuyệt đạo trên châu thân gã tạm thời phong bế công lực đối phương.

Gã áo đen mặt mày đổi sắc, đôi mắt trắng dã trợn tròn và liên tiếp lảo

liên...

Nhưng trong bóng tối nên Thiên Nhai Cuồng Nhân và Hoa Sĩ Kiệt không sao phát giác.

Gã áo đen vì kinh lực bị phong bế, chỉ có thể bước đi mà không vận dụng được thuật khinh công, chậm rãi từng bước đưa hai người đến gần một triền đồi nho nhỏ và dừng lại!

Khắp ngọn đồi tuyết đều phủ trắng, gã áo đen trở tay vào tảng đá to dựng trước ngọn đồi, chậm rãi cất lời :

- Nhắc tảng đá đó lên là lối vào băng lao!

Thiên Nhai Cuồng Nhân ước lượng tảng đá có gần hai tấn nặng, với công lực của ông hiện thời muốn dời đi nơi khác không phải là chuyện khó!

Ông lặng lẽ vận kinh lực vào tay và khum người xuống, soạt chân lấy đà, định bê tảng đá lên.

Bất thần gã áo đen với một cử động thật là thần tốc rút nhanh chiếc dây gấm màu vàng, mở phăng miệng đáy lư trút ra một chất phấn thơm thơm màu như tro xám!

Hoa Sĩ Kiệt phóng tới gầm lên :

- Tên khốn kiếp định giở trò chi?

Một quyền từ tay chàng đồng thời phóng ra như trời giáng.

Gã áo đen lệ làng hồi bộ tháo lui, song chưởng cùng kéo nhanh bên ngực và tung ar đối kháng, miệng vẫn không dứt chuỗi cười âm trầm!

Thiên Nhai Cuồng Nhân thầm sửng sốt :

- “Không ngờ tên khốn này võ công cao diệu, có thể tự giải huyết đạo cho chính mình!” Ý nghĩ ông chưa dứt, một mùi hương là lạ thơm thơm nhẹ xông vào mũi, khiến ông nghe tinh thần mình choáng váng.

Không hiểu đối phương đã ngấm rãi loại mê dược chi, ông gào lên tức tối :

- Aùc đồ đã rãi loại mê dược chi?

Gã áo đen cười hắc hắc :

- Vạn Niên trường miên phấn! Để cho các người được một giấc ngủ say sưa!

Thiên Nhai Cuồng Nhân càng thất sắc, quay sang Hoa Sĩ Kiệt giọng nôn nao :

- Mi thấy thế nào?

Hoa Sĩ Kiệt vì đang bận đóng kín các huyết đạo và ngũ quan, không thể mở miệng đáp lời, lắc đầu ra ý!

Mê dược dần dần theo gió tản đi, cũng vừalúc Thiên Nhai Cuồng Nhân bủn rủn cả người té khụy dưới đất!

Gã áo đen chờ mãi chẳng thấy Hoa Sĩ Kiệt trúng mê ngã nhào, trong lòng còn đang kinh dị, chợt nghe chàng quát một tiếng như sấm nổ thình không, đồng thời một luồng chưởng lực tràn ào tới trước mặt.

Gã rất đỗi kinh hoàng vội nhắc chưởng lên đối kháng!

Bình! Bình!....

Bùng!....

Trong khoảnh khắc đôi bên đã chống trả nhau liên tiếp ba chiêu.

Hoa Sĩ Kiệt chỉ vận dụng có năm thành công lực để dò xét thực hư của đối phương.

Gã áo đen dù trong cơn kịch chiến vẫn không ngớt hoang mang chẳng hiểu tại sao Hoa Sĩ Kiệt trúng phải trường miên mê được mà vẫn an nhiên vô sự?

Sau ba chiêu thử sức, Hoa Sĩ Kiệt đã nhận thấy công lực của đối phương siêu việt xuất chúng, chàng cần phải kết thúc nhanh trận đấu để tranh thủ thời gian, nên vội rút phăng thanh độc kiếm, gạt mạnh vào vào không khí quất to :

- Ác đồ hãy rút khí giới ra!

Thấy thanh kiếm lạ thường trên tay đối phương xoè rộng làm bảy lá, hào quang biêng biếc chói chang, gã áo đen đã kinh mang khiếp vía, kể dĩ đào vi thương...

Lẳng lẳng không một tiếng, gã xoay phắt người đi như chó trộm.

Hoa Sĩ Kiệt buông lên một tiếng cười khinh miệt, đoạn thu kiếm cúi người bồng xốc lấy thân hình dị nghị của Thiên Nhai Cuồng Nhân.

Mặc cho đối phương vác gập trên vai, Thiên Nhai Cuồng Nhân vẫn ngáy lên như trâu rống, miệng còn nhậy nhựa nói mê.

Hoa Sĩ Kiệt lo âu thầm toan tính :

- Chỉ còn cách tìm Oanh muội mới mong có giải dược!

Cháng lòi trong túi ra chiếc Bảo Thủy Cảnh, nhìn vào thấy Hạ Oanh Oanh đang nhắm mắt ngồi trong một toà băng lao khác, một ả liễu hoàn đang rón rén đi vào!

Hoa Sĩ Kiệt xốc lấy Thiên Nhai Cuồng Nhân lên vai đẩy liệt toà cửa đá nọ ghé mắt nhìn vào đó...

Một luồng gió lạnh lạ lùng từ bên trong thốc ra buốt te cả da thịt.

Hoa Sĩ Kiệt mím môi mạnh mẽ bước vào...

Đường dọc hai bên bờ tường nhà lao hai hàng quái nhân trắng toát kỳ dị, khắp người bị tuyết phủ kín, đứng trơ một chỗ dường như những tượng người được tạc bằng tuyết băng.

Hoa Sĩ Kiệt thâm rùng mình kinh hãi :

- “Những tượng băng này có lẽ là những người sống bị hình phạt “băng thi” trở thành tượng đá vô tri, lỗi trừng phạt này quả là ghê gớm, kinh khủng nhất trần gian.” Chàng nhắm đếm thử, tất cả đúng một trăm linh tám người!

Quan sát kỹ từng “băng thi” một, cuối cùng chàng phát hiện được Phong Trần Túy Khách và Hà Chí Bình...

Nhìn thấy cả hai khắp người bị đóng đầy tuyết trắng, chàng vô cùng kinh mang, vội đưa tay sờ thử ngực họ, nghe mạch tim vẫn còn nhảy thật khỏe, người còn có chút hơi ấm, chàng nhẹ nhõm thở phào :

- May thật! Vẫn còn có thể cứu sống được họ!

Chàng vội đặt Phong Trần Túy Khách và Hà Chí Bình nằm xuống đất, chà xát xoa bóp khắp người lão Túy khách.

Giúp cho máu huyết châu thân ông vận chuyển điều hoà trở lại, đoạn vận chân lực vào chưởng tâm ấn vào “Linh Đài huyết” của ông, chậm chậm rót truyền chân nguyên của bản thể sang kinh mạch đối phương.

Độ sau một tuần trà, lớp băng đóng bên ngoài cơ thể Phong Trần Túy Khách dần dần tan chảy thành nước, tứ chi của ông đã bắt đầu khe khẽ động đậy...

Thêm một lúc lâu sau, ông mới thở dài một hơi và từ từ hé mắt ra nhìn...

Thấy Hoa Sĩ Kiệt ngồi ở cạnh mình, Phong Trần Túy Khách kêu lên mừng rỡ :

- Bé con cứu ta đây à?

Và chẳng đợi chàng trả lời, lão lồm cồm bò dậy, vươn vai cười to :

- Hà hà... mạng lão say ta lần này chưa đứt, sau khi thoát khỏi Băng quốc, ta quyết say túy lúy một trận để ăn mừng.

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ :

- Giả như có rượu để tiên bồi uống tất không khi nào bị lạnh cóng đến như thế!

Phong Trần Túy Khách chột xụ mặt than dài :

- Nếu chẳng nhờ có ăn trước mật của con băng long, có lẽ lão say giờ đây hồn đã qui địa phủ rồi! Bé con nên mau tiếp sức cho tên nhóc họ Hà kia, kéo để lâu nguy mất!

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu, đoạn ngồi xuống cạnh Hà Chí Bình y theo phương pháp trước, cứu chữa cho hẳn.

Vì công lực của Hà Chí Bình kém xa Phong Trần Túy Khách, nên Hoa Sĩ Kiệt phải phí gần gấp ba thời gian sau mới cứu tình được y.

Lại chờ thêm một lúc cho hai người vận tức điều công, chàng lên tiếng thúc giục :

- Chúng ta nên rời khỏi đây để tìm mụ già áo xanh trả hận.

Chàng vừa dứt lời, một giọng nói âm trầm chột lờnglọng vang lên :

- Khốn con ơi! Băng lao đã bị đóng kín, mi có thập cánh cũng khó mà thoát ra, đừng mơ vọng hão huyền!

Phong Trần Túy Khách mặt liền đổi sắc :

- Lúc ta cùng gã họ Hà lọt vào đây, băng lao cũng bị phong bế như thế này, hai chúng ta đã phí kiệt sức lực cũng không phá được cửa, bé con bằng cách nào mà vào được thế?

Giọng nói lạnh lạnh lúc nãy lại vang lên, thanh âm đầy tử khí khiến cho người nghe muốn rợn óc run tim :

- Ha ha.. ta lập tức phát động toán băng thi cho chúng xé tươi nuốt sống các ngươi...

Liền theo lời nói dưới lòng đất, vách băng có tiếng xè xè như cơ quan chuyển động, và hai hàng băng thi dọc theo vách nhà lao bỗng khe khẽ nhúc nhích chân tay và từ từ xê dịch...

Nhìn thấy đoàn băng thi hơn trăm nọ, tay chân đều máy động, miệng há toangphát ra những tiếng rú lạ thường, chồn vờn xông đến sắp sửa tấn công, Hoa Sĩ Kiệt là kẻ bạo gan vào ra sinh tử cũng không khỏi rùng rời hồn vía...

Chàng vội ra dấu cho Phong Trần Túy Khách xốc lấy Thiên Nhai Cuồng Nhân, đoạn xua tay cho mọi người tránh phía sau lưng...

Tay nọ, chàng đồng thời rút phẳng thanh độc kiếm, chém xávào đám băng thi vừa phủ tới!

Những tiếng lịch bạch chẳng ngớt vang lên, loạt băng thi đầu tiên bị kiếm quang quét trúng, ngã rạp xuống đất. Nhưng loạt phía sau đã như nước vỡ bờ ào ạt xông lên, cứ thế từng lớp từng lớp dồn tới tựa đoàn quân máy vô tri chỉ biết theo sự điều khiển của cơ trí, chỉ biết tiến mà chẳng hề tháo lui...

Trước thế mạnh như nước lũ tràn đê của đám băng thi, Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh hãi...

Vì sức người có hạn mà lũ băng thi cứ ập tới như bất tận, nếu chẳng tìm mưu thay sức đối kháng, tất chàng và mọi người sẽ làm mồi ngon cho những xác chết nhập tràng kia..

Thời gian càng kéo dài, lớp băng thi dọc ngang ngã gục khắp lối...

Quét mắt nhìn qua bãi chiến, Hoa Sĩ Kiệt bỗng nảy ra một mưu hay!

Tay phải chàng vẫn không ngừng vũ lộng kiếm quang, tay trái gom lấy từng băng thi ngã gục dưới đất, chất cao thành một chiến lũy để chặn địch.

Quả nhiên, bày băng thi mỗi lúc xông lên, gặp phải chướng ngại vật lập tức tê khuy bên ngoài chiến lũy.

Và xác chúng lại bồi trí cho chiến mỗi lúc một thêm dày...

Chẳng mấy chốc, hơn trăm băng thi đều ngã gục không còn một mống.

Phong Trần Túy Khách lúc đó mới xoa tay cười nhẹ nhõm :

- Bầy băng thi ấy dường như bị thao túng bởi cơ quan, nội việc sai sử băng thầy cũng là lợi hại ngoài sức tưởng tượng rồi. Giả sử như ngày tháng lâu hơn, đám băng thi ấy được luyện thêm tinh tánh, hành động theo ý chí của kẻ sai kiến thì khó mà chế phục được.

Hoa Sĩ Kiệt gạt lấy mồ hôi trán đang lấm tẩm trên vầng trán lắc đầu thanh thờ:

- Họ chế được cơ quan tín não để sai khiến đám băng thi kia lợi hại đến thế, đủ thấy chủ nhân của băng quốc này là một nhân vật cơ trí và võ công đều tối diệu phi phàm...

Nổi lời chàng là một chuỗi cười âm trầm xói động lòng hang :

- Dù tiểu tử chế phục được băng thi nhưng cũng vô phương thoát khỏi băng lao, ta sẽ chuyển động cơ quan cho khí lạnh toát ra, thử xem mi bao sức chịu đựng!

Liền theo đó tiếng cơ quan lại xè xè chuyển động, từ bốn bên vách băng từng lớp sương trắng toa? ra lạnh buốt da mặt, tê cả da tay..

Hà Chí Bình thoát đầu chỉ dùng mình, nhưng dần dần đã run lên cầm cập, ử rử cất lời :

- Mang ân Kiệt huynh cứu sống, nhưng rốt cuộc cũng khó mà thoát chết vì cơn lạnh khủng khiếp này!

Phong Trần Túy Khách cũng chép miệng thở dài :

- Tiếc là ta không có rượu đem theo, băng không dùng Tửu vũ thần công cũng chống đỡ được phần nào sức lạnh.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn hai người lo lắng :

- Hai vị thấy lạnh lắm chẳng?

Hà Chí Bình nhè nhẹ gật đầu :

- Tiểu đệ như bị dầm mình giữa hầm băng giá, lạnh thấu phổi tim, e rằng khó chống đỡ nổi thêm một giờ...

Hoa Sĩ Kiệt vội tháo chiếc áo ngọc đang mặc trên người trao cho hai người và bảo :

- Hai vị nếu thấy lạnh nên cùng khoác chiếc áo này vào, tại hạ còn có sợi lông chim thần trong người nên không sợ lạnh!

Phong Trần Túy Khách và Hà Chí Bình hiểu rằng trong giờ phút này không nên từ chối đẩy đưa, vội vã cùng khoác áo vào để chống ngăn hơi lạnh đang công nhập vào người.

Quả là một chiếc áo quý với công hiệu tuyệt phàm, hai người vừa khoác vào lập tức cảm thấy một hơi ấm nhập luồng khắp nội thể.

Hoa Sĩ Kiệt dăm chiêu nghĩ ngợi một lúc rồi thốt :

- Chúng ta không thể đứng đây bó tay chờ chết! Vậy phải cùng nghĩ cách xông ra khỏi băng lao!

Phong Trần Túy Khách ngao ngán thờ dài :

- Nhưng bốn bên đều là tường băng dày kín, biết làm sao phá vỡ để ra?

Hoa Sĩ Kiệt móc chiếc kính báu ra xem thử tình hình bốn hướng, sắc mặt chàng theo đó kinh hoàng dị thường...

Vì nơi mặt kính hiện rõ tình hình bên ngoài bằng lao, gã áo đen lúc này sau khi thoát đi đã kéo theo một số đồng bọn trên một người, dùng cơ quan chuyển động phiến đá to lấp bít cửa hang và cần mật khí giới canh phòng nơi phía cửa!

Chàng quay sang Phong Trần Túy khách :

- Họ đã bế kín lối ra rồi! Lão tiền bối có cao kiến chi chăng?

Phong Trần Túy Khách tầm ngâm một lúc chợt hỏi :

- Phải chăng giọng cười lúc này là từ hướng trái xông lên ?

Hoa Sĩ Kiệt ánh mắt vụt sáng :

- Từ hướng trái, đúng rồi, tiền bối định nói là cứ theo hướng phát âm mà khám phá tất sẽ tìm được lối ra, đúng chăng?

- Nhóc con thông minh lắm!

Hoa Sĩ Kiệt thoáng hơi nghĩ ngợi :

- Thanh âm từ sau vách bằng có thể lồng vang qua gain hàm giam này, thì tất nhiên nơi ấy phải có cơ quan thông sang, để tại hạ phóng thử vào đấy một chưởng xem sao!

Chàng lập tức xoay người sang bờ tường bằng hướng trái phóng ra ba chưởng liên tiếp...

Bùng! Bùng! Bùng!....

Chưởng phong đụng vào vách bằng vang lên những tiếng dội như đập vào cổ trống...

Liên theo đó có tiếng xè xè của cơ quan chuyển động...

Hoa Sĩ Kiệt lòng càng rúng động vội phóng tiếp thêm hai chưởng vào vị trí cũ...

Một tiếng âm dữ dội vang lên, cả mặt đất rung chuyển như vừa qua cơn động đất...

Bức tường bằng phía trái vùng sụp xuống tan thành từng khối vụn bằng tuyết lóng lánh như những mảnh thủy tinh trong vắt...

Hoa Sĩ Kiệt reo lên một tiếng mừng rỡ vung tròn độc kiếm che thân, phóng đi trước mở đường...

Nhưng liền theo đó từ bốn phía bảy bóng đen lao tới với tốc độ tuyệt nhanh, giăng hàng chặn ngang trước mặt chàng.

Hoa Sĩ Kiệt mặt bừng sát khí :

- Kẻ nào đoạn lối là chết!

Tiếng chết kéo dài qua ánh kiếm nhoáng lên...

Một đạo kinh phong re re xé tét không khí kẹp theo một luồng chớp xanh lè quét thẳng vào bảy gã...

Những tiếng rú thảm thiết vang lên...Bốn thầy người đầu mình phân đôi hướng, giẫy đành đạch trên mặt đất như những con cá bị đập đầu...

Ba gã còn lại vẫn không chút nao núng, lại vũ lộng trường kiếm xông lên...

Hoa Sĩ Kiệt hét to một tiếng, nhắc mình lên cao nửa lừng, một chiêu Xạ

Nguyệt từ trên cao bổ xuống đường sét tủa...

Máu thịt nhất thời vung vẩy khắp nơi, thêm hai gã áo đen rũ xuống giữa vũng máu hồng cuộn cuộn chảy...

Tên còn lại cuối cùng như chó nhà hoang cong đuôi chạy trốn chết...

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt máu nóng đã ngút toa? lên mắt để đâu chịu tha, tung mình phóng theo như mèo vồ lấy chuột!

Hãy ném thêm một ngọn Thiên Cơ Chỉ của ta rồi hăng chạy!

Chỉ phong cuộn cuộn như tia thác liền theo âm thanh của tiếng “chạy” xói thẳng vào Linh Đài huyết gã áo đen...

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Liễu hận dài

Bỗng từ xa bắn đến ba bóng người, một trong số đó phất khê ống tay áo đẩy ngược luồng chỉ phong độc trở lại khiến Hoa Sĩ Kiệt phải xính vính tháo lui.

Trước nội lực phi phàm của kẻ vừa đến, Hoa Sĩ Kiệt kinh hãi tột độ, sau phút định thần lại, đôi mắt chàng qua bóng đêm nhìn rõ ra ba người, bất giác lặng người sửng sốt...

Ba kẻ vừa đến là hai nữ một nam. Người đứng giữa là cụ bà áo xanh, sư tổ của Hạ Oanh Oanh và cũng là chủ nhân của miền Băng Quốc này. Đứng mé bên trái là cụ già méo miệng đã mấy lần gặp chàng ở bên ngoài Băng Quốc. Đứng ở bên phải cụ bà là Băng Hồn Tiên Cơ, mẫu thân của Hạ Oanh Oanh.

Biết rõ ba người là nhân vật tối cao của Băng Quốc, Hoa Sĩ Kiệt vội vòng tay vái chào:

- Chư vị lão tiền bối!

Băng Hồn Tiên Cơ gạt ngay:

- Nhóc con quá hung hăng, vừa ra tay đã giết luôn cô mạng!

Hoa Sĩ Kiệt vội phân trần:

- Vì bị họ xông ra tấn công, vãn bối bất đắc dĩ phải ra tay tự vệ.

Băng Hồn Tiên Cơ cười sắc lạnh:

- Nhưng nơi Băng Quốc này đâu phải là chốn để cho mi mặc ý hung

hãng?

Hoa Sĩ Kiệt còn định mở miệng tranh luận, Phong Trần Túy Khách đã tháo nhanh chiếc Tử Ngọc Bảo Khâm trao trả lại cho chàng và xua tay ra dấu chớ thốt lời.

Hoa Sĩ Kiệt liền hội ý và mặc lại chiếc bảo khâm vào người.

Cụ bà áo xanh từ nãy đứng im, sắc mặt trầm im không cảm giác, chợt nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt mặc vào chiếc Tử Ngọc Bảo Khâm, ánh mắt bà vụt ngời lên kỳ lạ, trang nghiêm cất lời:

- Bé con là Hoa Sĩ Kiệt phải không?

Thấy thái độ từ hoà của cụ bà, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi sanh lòng kính nể, cung kính vòng tay:

- Thưa vâng, vãn bối là Hoa Sĩ Kiệt!

Cụ bà nhè nhẹ gật đầu:

- Kể ra nhãn lực của con nhỏ Oanh Oanh cũng chẳng lầm.

Lão già méo miệng liền góp lời:

- Đệ tử biết rõ tiểu tử này tâm địa rất thiện lương, câu chuyện đáng tiếc vừa rồi, có lẽ bởi sự kiện bức bách đến bất đắc dĩ phải ra tay....

Băng Hồn Tiên Cơ bất bình ra mặt:

- Tại sao sư huynh cứ mãi bênh vực cho tên khốn đáng ghét ấy thế?

Lão già méo miệng cười nhẹ:

- Sư muội đâu hiểu rằng ngu huynh đã ngấm theo dõi y từ Ngũ Đài Sơn đến đây, tánh nết cùng xử sự của y khiến ngu huynh càng lúc càng mến phục...

Hoa Sĩ Kiệt rúng động nghĩ thầm:

“Cụ già này một mực theo ta từ Ngũ Đài Sơn đến đây, thế mà ta không mảy may phát giác, đủ thấy võ công của người đã đến độ siêu phàm vượt chúng.” Chàng vội hướng sang lão, vòng tay khiêm nhượng:

- Đa tạ lão tiên bối nhỏ lòng thương đến quá khen...

Cụ bà áo xanh chột nhè nhẹ gật đầu:

- Đồ đệ nói chí phải, tướng diện gã lộ vẻ hiền từ, khí vũ lại phi phàm, quả là một nhân tài xuất chúng của võ lâm sau này, lần đầu tiên mà sư phụ mới thấy được một kỳ năng hiếm có, sư phụ dù vừa gặp qua đã có ngay ý muốn nhận thu....

Hoa Sĩ Kiệt linh cơ liền phát động, vội quỳ thụp xuống vái lạy:

- Đa tạ lòng tưởng thưởng của lão tiên bối, những lỗi lầm của vãn sinh đã phạm qua với quý quốc, khẩn mong lão tiên bối bỏ qua cho!

Cụ bà cười nhẹ:

- Bé con đứng lên, biết sửa lỗi mình là điều quý nhất trên đời, già đây không chấp đâu!

Liền theo câu nói, một luồng nhu kinh từ ống tay áo bào phất ra, nâng ngay Hoa Sĩ Kiệt đứng dậy.

Quay sang Băng Hồn Tiên Cơ, cụ bà tiếp lời:

- Hãy thả Hạ Oanh Oanh con gái của đồ nhi ra khỏi ngục, sư phụ đã trách oan nó rồi!

Hoa Sĩ Kiệt mừng rỡ, tiến lên cung thân tạ Ôn:

- Vãn bối thay mặt Hạ Oanh Oanh tạ Ôn hải hà của lão tiền bối!

Cụ bà áo xanh nửa đùa nửa thật:

- Sao lại thay Hạ Oanh Oanh tạ ân? Cô ấy nào có thân quyến chi với bé con đâu nào?

Hoa Sĩ Kiệt đỏ rần da mặt, ăm ớ mãi mà thốt chẳng ra lời.

Cụ bà ánh mắt nhìn chàng trù mển cười nhẹ bảo tiếp:

- Các người hãy đưa nhau đến Liễu Hận Đài, quần hào đang tập trung nơi ấy đợi chờ! Cứ đem mọi ân oán giữa nhau bấy lâu nay cùng giải quyết tất cả tại đó, để chấm dứt đi cuộc tương sát tương tàn kéo dài vô bổ.

Hoa Sĩ Kiệt vội xá dài:

- Xin tuân theo chỉ thị của lão tiền bối!

Chàng quay sang Phong Trần Túy Khách:

- Lão tiền bối, chúng ta cùng đi thôi!

Sau khi lần nữa cung kính vái chào, chàng cùng Túy Khách, Hà Chí Bình trở thuật khinh công phóng nhanh về hướng Liễu Hận Đài....

Độ thời gian một tuần trà lộ trình, ba người nhìn thấy trước mắt, giữa một lưng núi với ba phía băng sơn vây quanh, sừng sững một toà băng

đài cao ngót ba trượng.

Trên ấy tiếng người huyên náo ồn ào, la liệt trên những dãy ghế đủ cả già trẻ nam nữ, nhìn kỹ chính là những cao thủ đã xông vào Băng Quốc đợt trước.

Ba người thay nhau xốc lấy Thiên Nhai Cuồng Nhân cùng phóng mình vù thẳng lên đài.

Quần hùng qua phút giây xôn xao lại mạnh ai nấy theo dõi câu chuyện luận bàn riêng tư của họ.

Cái Bang Chủ Địch Nhất Phi khẽ giọng hỏi chào:

- Hoa thiếu hiệp cũng đến nữa à?

Hoa Sĩ Kiệt cười xã giao:

- Vâng! Tại hạ đến tham gia một phần náo nhiệt.

Xà Hà Tiên Tử vừa thấy Hoa Sĩ Kiệt liền “hừ” khan lên một tiếng.

Ba nữ đồ đệ cạnh bà là Bạch Vân Vân, Trịnh Bội Hà, Tạ Trinh Trinh ánh mắt vừa bắt gặp dáng Hoa Sĩ Kiệt, sắc diện mỗi người biến đổi khác nhau.

Tựa lưng riêng rẽ nơi một góc đài, một người áo vàng bao mặt, đôi mắt với tia nhìn kỳ lạ, chăm chú ngó sừng Hoa Sĩ Kiệt chẳng hề rời....

Huyết Ma Giáo Chủ Lưu Hạ Huệ chột buông giọng cười sắc lạnh nói to:

- Bạn họ Hoa, món nợ nơi Diêm La Trang ta nhất định trả cho kỳ được tại chốn này!

Hoa Sĩ Kiệt đứng đưng gật đầu:

- Đợi chút ta cùng thanh toán, có hề chi!

Boong!.... Boong!....

Từ trên chót vót một ngọn Băng Sơn, cạnh toà đài bồng ngân vang chín tiếng đại hồng chung trầm ấm trang nghiêm...

Tiếp theo đó là một giọng xướng lên sang sảng:

- Giáo chủ giá lâm...

Thanh âm vang dội trong không khí như kéo dài qua hàng ngàn núi động, cả một lúc sau dư âm mới chấm dứt...

Quần hào cùng quay đầu, từ mút xa xa như vạn dặm bỗng xuất hiện lên năm bóng người, bốn nữ một nam, vùn vụt phi tới với một tốc độ thật là nhanh chóng.

Mọi người chưa kịp chớp mắt định thần, năm bóng nọ đã như những đoá tuyết rơi đáp nhẹ lên Băng đài.

Đi đầu là một cụ bà áo xanh tóc bạc như sương, dưới sự phò hộ của ba lão bà sồn sồn, chễm chệ ngồi vào chiếc ghế bành đặt ở giữa đài.

Đi sau là lão già méo miệng, chờ cụ bà ngồi yên nơi xong, cùng ba lão bà sồn sồn nọ chia thành hai cánh đứng hầu hạ hai bên.

Cụ bà áo xanh nghiêm trang quét mắt nhìn khắp Băng đài, đoạn khẽ phất tay áo chậm rãi cất lời:

- Già chính là chủ nhân của Băng Quốc. Đêm nay mời chư vị quần hào khắp võ lâm đến Liễu Hận Đài là để cho chư vị có dịp đem mọi ân oán

xưa và nay giữa nhau, cùng tranh chấp, giải quyết trọn vẹn tất cả tại nơi này, tránh cho giang hồ khỏi còn tái diễn những cuộc tàn sát thảm khốc, trả lại võ lâm một cuộc sống thanh bình ngày cũ. Đây là thiện ý của già, chẳng hay chư vị đủ mặt hôm nay có tán đồng đề nghị của già hay chẳng?

Quần hào lập tức đồng lên một tiếng:

- Đồng ý!

Thanh âm lồng lộng, nghe như dội động tận mây xanh!

Chờ cho quần hào bớt xao động, cụ bà áo xanh lại tiếp:

- Già định cư ở nơi miền lạnh lẽo hoang vu này đã dư năm trời. Mọi cơ đồ sáng lập nơi đây có lẽ chư vị đều mục kích qua cả! Nhưng con người dù giỏi cách mấy cũng khó tránh khỏi được cuộc đào thải của tạo hoá. Bởi thế già đây đã dụng bao nhiêu tâm cơ để đưa quý vị đến chốn hẻo lánh này, không ngoài ý định tìm một người hữu đức hữu tài để truyền thụ sở năng võ học một đời của mình, để kẻ ấy đủ khả năng bình trị võ lâm, ngăn chặn mọi hành động phi nhân tàn ác. Cuộc giải toa? oán thù hôm nay, cũng là cuộc lựa chọn âm thầm của già. Ai là kẻ thắng cuộc và được già xét là đủ đức độ tài ba sẽ là kẻ già kén chọn thu truyền võ học của Băng Quốc. Chư vị có đồng ý điều ấy chẳng?

Quần hùng lại lần nữa rầm lên:

- Rất đồng ý!

Có kẻ bỗng bật hét to:

- Vạn tuế chủ nhân Băng Quốc!

- Vạn tuế chúa tể tương lai của võ lâm!

Huyết Ma Giáo Chủ Lưu Hạ Huệ là người nôn nao nhất trong bọn, chưa chờ cho mọi người dứt tiếng, lập tức đứng lên:

- Tại hạ là Huyết Ma Giáo Chủ oai trùm khắp Thanh Hải, đức bủa bốn phương, dưới tay gần ngàn giáo dân đều cảm ân mến đức, tự xét có đủ đức độ thủ trì Liễu Hận Đài, để chế phục khắp quần hào hiện diện hôm nay, và thay võ lâm chủ trì sau này!

Hà Chí Bình vừa thấy mặt kẻ thù, máu nóng đã xông lên đến cổ, hét to:

- Lưu Hạ Huệ, mối thù sát phụ, đêm nay phải được trả bằng máu của mi!

Lưu Hạ Huệ liếc mắt nhìn chàng, hất hàm ngạo nghễ:

- Tên khốn, cha của mi là ai?

- Lão chó già mi mau quên nhỉ, cha của ta là Hà Tuấn Siêu đã làm gì mà mi xua thủ hạ đến vây công và sát hại?

Lưu Hạ Huệ đôi mắt rùng rục sát khí nhìn bắn vào kẻ thù lạnh lẽo:

- Hừ, hừ! Té ra mi là con của lão chết bầm Hà Tuấn Siêu. May quá, thật là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, tự dưng dẫn xác đến miệng hùm...

Cụ bà áo xanh chột xua tay cho mọi người cùng im lặng, đoạn sang sang cất lời:

- Chư vị chớ loạn động. Dù đây là cuộc kết liễu mọi hận thù nhưng cũng nên có quy lệ hẳn hoi, để duy trì thể thức cùng trật tự lúc giao tranh, bằng không sẽ loạn mất. Già đây xin lần nữa lập lại câu hỏi trước. Đề nghị của già vừa qua chư vị có hoàn toàn đồng ý chẳng?

Lưu Hạ Huệ cùng Xà Hà Tiên Tử không hẹn cùng buông lên tiếng “hừ”

bất mãn giữa tiếng hoan nghênh đều dội của quần hào.

Tuy thế cụ bà áo xanh với thính lực sắc bén đã nhận ra ngay. Bà lập tức tiếp lời:

- Đa tạ thịnh ý của chư vị anh hùng bốn bể, nhưng trong số vẫn còn vài vị chưa được bằng lòng lắm. Để tránh cho mọi người nhiều ý lăm lờ, xin chư vị hãy nhìn kỹ tượng băng hình tuần mã cách đây mười trượng kia....

Bà nhẹ kéo tay phải lên trước ngực, và chậm chậm nhắm hướng vừa thốt đẩy ra một chưởng...

Lạ thay chưởng thế tuy đã đẩy ra nhưng không hề phát ra tiếng gió kinh, cũng chẳng thấy không khí xao động, nhưng tượng băng hình tuần mã bỗng từ từ bốc thành khói nóng bay nghi ngút lên không...

Chẳng đợi cho làn hơi ấy biến thành nước rơi xuống, cụ bà cấp tốc xoè rộng chưởng trái tổng bồi một chưởng...

Luồng hơi bỗng chậm chậm hạ về vị trí cũ và lần lần tan biến để hiện lại nguyên hình là khối băng hình tuần mã khi nãy, nhưng đầu ngựa đã xoay hướng về phía mọi người.

Trước tài nghệ kinh thiên ấy, quần hùng đều nhìn nhau thất sắc. Huyết Ma Giáo Chủ cùng Xà Hà Tiên Tử mục kích xong cụ bà áo xanh thì thố tuyệt kỹ chưởng lực vừa nhiệt vừa hàn, đã khiếp phục lạnh khe, bao nhiêu vẻ cao ngạo lúc đầu tự dưng tiêu mất!

Chủ nhân Băng Quốc lúc đó mới điềm đạm tiếp lời:

- Chư vị chắc không còn có ý khác rồi hẳn?

Phong Trần Túy Khách e dè lên tiếng:

- Xin tôn giá nêu rõ quy cũ thế nào cho mọi người cùng tranh luận.

Cụ bà áo xanh nhè nhẹ gật đầu:

- Cũng chẳng có chi phiền phức lắm, già chỉ muốn noi theo đức háo sanh của Trời Đất, giữ cho máu mọi người càng bớt đổ càng hay thế thôi!

Ngừng lại giây lâu để tăng thêm phần trang trọng cho lời nói ấy, lão bà lại tiếp:

- Điều thứ nhất, chẳng oán ân tằm thường chỉ được quyền điếm trứng mà thôi!

Điều thứ hai, nếu thù to hận lớn, mong chư vị hãy nhớ đến chữ “đụng”, có thể làm cho đối phương tàn phế, mà tránh tuyệt việc sát nhân trên Liễu Hận Đài!

Hà Chí Bình cùng Hoa Sĩ Kiệt nghe xong nhìn nhau lắc đầu nhăn nhó khó xử vô cùng. Phong Trần Túy Khách biết ý chàng chẳng khứng vội nhẹ giạt chéo áo nhắc nhở chàng nên chàng im lặng làm thinh.

Băng Quốc chủ nhân lại trang nghiêm cất tiếng:

- Chư vị đã đồng ý cả rồi phải không? Vậy nhân danh là chủ nhân Băng Quốc, già xin tuyên bố khai mạc cuộc tranh tài.

Boong! Boong! Boong!....

Ba tiếng đại hồng chung rền rĩ vọng vang, đệm thêm màu uy nghi của không khí cuộc diện.

Quần hùng đang xầm xì bàn bàn luận luận, bỗng không hẹn cùng dừng ngay câu chuyện, hồi hộp chong mắt đợi chờ màn giao tranh quyết liệt sắp khai diễn trong phút giây.

Hà Chí Bình hăm hở xông lên định chấp tay thi lễ cùng chủ toạ. để bước ra đấu trường, bị ngay Hoa Sĩ Kiệt giật áo kéo lại, khẽ giọng bảo:

- Hiền đệ hãy để lão Huyết Ma Giáo Chủ cho ngu huynh đối phó tốt hơn!

Hà Chí Bình rưng rưng nước mắt:

- Thù cha bất cộng đái thiên, dù chết cũng phải báo lễ, đâu nhờ tay người trả hộ?

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ giọng khuyên lơn:

- Chẳng phải ngu huynh có ý đó, mà chỉ muốn giảm bớt oai phong của lão đi, sau đấy nhường lại cho đệ.....

Huyết Ma Giáo Chủ thấy Hoa, Hà hai người giằng co xâm xì điều chi, lão vốn là tay đa mưu túc trí, thừa biết Hoa Sĩ Kiệt lợi hại gấp trăm lần Hà Chí Bình, nên chẳng đợi chờ chàng nhảy ra, đã tung mình phóng trước đến giữa đài chỉ đích danh khiêu khích:

- Bốn giáo chủ cùng con trai của Hà Tuấn Siêu cố giáo chủ Phục Ma có mối thù to chưa kết liễu, xin được giải quyết nơi đây!

Hà Chí Bình nghe xong, máu nóng càng bùng sôi:

- Kiệt huynh có nghe đấy chẳng, tên ma đầu ấy đã kêu đích danh tiếng đệ ra giao tranh đấy!

Hoa Sĩ Kiệt vội khuyên:

- Đó là gian kế của lão ta, hiền đệ đừng nóng lòng báo thù mà mắc mưu lão, để ngu huynh ứng trận trước, dò xét tình hình, hiền đệ động thủ sau cũng chẳng muộn!

Dứt lời chẳng đợi Hà Chí Bình có thuận hay không, chàng đã nhảy phóc ra giữa đài, vòng tay xá chủ nhân Băng Quốc một xá:

- Tại hạ cùng tên Lưu Hạ Huệ này có một giai đoạn oán thù. Xin cho tại hạ được liễu kết trước!

Chủ nhân Băng Quốc nhè nhẹ gật đầu hiểu ý chấp thuận.

Hoa Sĩ Kiệt liền quay sang đối thủ:

- Món nợ nơi Diêm La Trang ta có thể thanh toán rồi chớ?

Lưu Hạ Huệ ho khan luôn mấy tiếng để che dấu sự bối rối trong lòng, bên ngoài vẫn giữ sắc thản nhiên và ngạo nghễ:

- Người đến thế mạng cho gã họ Hà đấy à?

Hoa Sĩ Kiệt gằn giọng:

- Khỏi nhiều lời! Tôn giá muốn dụng quyền hay khí giới?

Thừa lúc Hoa Sĩ Kiệt bận đối đáp, Lưu Hạ Huệ vọt hét lên một tiếng, đôi tay quáu lại như mười chiếc móc câu, chum vút vào lòng ngực chàng với một đòn công thật là đột ngột.

Lão đình ninh với thế công bất thần gần như đánh trộm ấy Hoa Sĩ Kiệt dù tài thánh cũng khó lẩn tránh nổi, đừng nói chi là phản công...

Cho đến quần hào cả Phong Trần Túy Khách bên ngoài lược trận cũng toát mồ hôi hột lo thay cho chàng!

Ngờ đâu Hoa Sĩ Kiệt với một thân pháp tuyệt kỹ nhanh như chớp bắn vọt ra sau tám bước!

Lưu Hạ Huệ đang đình ninh với kết quả chắc mười mười, bất ngờ cảm thấy thế công của mình trượt mục tiêu, sự kinh hoàng của lão lúc ấy quả là không nhỏ.

Nhưng là một tay lão luyện giao tranh, lập tức ngưng thần và cấp tốc bồi theo hai chưởng.

Kình phong qua chưởng thế túa ra bằng tất cả công lực khiến hoa tuyết cuộn cuộn vụt theo....

Hoa Sĩ Kiệt vì trong cơn bất phòng, bị mất đi phần chủ động, chân chưa vững bộ, chưởng phong của đối thủ đã sắp đến nơi với khí thế tựa sóng tràn đê vỡ.

Với tình thế ấy, chàng không sao vận chưởng kịp để nghênh chiến đành phải nhắc người lên cao để tránh...

Hai lần mãnh công đều vô dụng, lão Huyết Ma Giáo Chủ không khỏi nổi xung thiên rống lên oai oái....

Lão già méo miệng không dẫn được lo âu:

“Gã họ Hoa sao mà hiền thế, chờ chi mà chẳng rút kiếm ra phản công?”
Giữa lúc ấy, nơi trận cuộc một tiếng “soẹt” vang lên, người tuốt kiếm ra trước không phải là Hoa Sĩ Kiệt mà chính là lão Giáo chủ Huyết Ma....

Trường kiếm vừa nắm gọn vào tay, một vầng hoa bạc đã ánh lên giữa không khí và phủ thẳng vào bóng hươg chàng trai sắp đáp xuống.

Hoa Sĩ Kiệt lại lần nữa bật lộn người vào không khí, tránh qua thế kiếm của đối phương, và nhẹ nhanh như một bóng ma không thể xác, chàng thoát người xà nhanh xuống sát cạnh đối phương, ngọn độc kiếm trên tay đồng thời loé lên như điện tủa....

Coong!....

Tiếng sắt thép vừa chạm thành tiếng ngân lạnh lóét, thanh kiếm trên tay lão Huyết Ma Giáo Chủ chỉ còn nửa đoạn phía chuôi.

Lão chưa hết hoang mang hãi khiếp, Hoa Sĩ Kiệt đã quát to một tiếng, thân hình bổ tới như một thớt đại bàng, thanh độc kiếm trên tay lại lần nữa loé xanh cả một khoảng Băng đài....

Lưu Hạ Huệ vội vã tránh người tẩu thoát, nhưng vẫn một bước chậm hơn...

Soẹt!....

Cánh tay áo trái bị lưỡi kiếm lướt một đường phạm sâu vào cả da thịt lão, máu tươi ươn ướt rịn trào.

Hà Chí Bình e mất phần mình, nóng nảy bước tới kêu to:

- Kiệt huynh, lão là kẻ thù sát phụ của tiểu đệ, hãy để cho tiểu đệ chính tay báo phục.

Hoa Sĩ Kiệt chưa kịp mở miệng đáp lời, chợt thấy một điểm sáng từ chéo đài xẹt bắn tới hướng lưng chừng của Hà Chí Bình.

Một vì công lực còn non kém, hai vì bận dốc đổ tinh thần hằm hằm nhìn lấy kẻ thù chỉ chực xông lên moi tim mổ mật, nên Hà Chí Bình không sao phát giác mũi ám khí sắp sửa cắm vào lưng.

Hoa Sĩ Kiệt rất mực kinh hoàng, vội nhắc người lao tới vung chưởng ra đối đầu.

Luồng sáng bạc như chạm phải bức tường chưởng khí, lập tức bắn dội

trở về và rơi bộp trên nền tuyết.

Cụ bà áo xanh ngồi nơi ghế bành vụt đứng lên giận dữ:

- Nếu kẻ nào núp trong bóng tối phóng lén ám khí hại người, bất luận ai cũng có quyền sát hại làm gương.

Hoa Sĩ Kiệt chỉ quét mắt nhìn thoáng qua, đã phát hiện được thủ phạm phóng ám khí vừa rồi chính là Thù Phá Thiên, lão phó giáo chủ của Huyết Ma.

Hà Chí Bình sau cơn thoát chết, quắc mắt căm hờn nhìn lại, cũng nhận định được Thù Phá Thiên, chàng lập tức rống to:

- Thù Phá Thiên, mi đến vừa đúng lúc, hãy trả món nợ máu của cha ta!

Biết không còn lẩn tránh được, Thù Phá Thiên phóng mình ra giữa đài, ngạo nghễ buông tiếng cười:

- Nếu đêm nay chẳng giết được hai tên chó chết mi, ta quyết không trở về Thanh Hải.

Song chưởng lồng trong lời nói kéo lên ngang ngực, kinh lực phân thành hai hướng tủa ra, một hướng thẳng về phía Hoa Sĩ Kiệt, một thốc đến Hà Chí Bình.

Hoa Sĩ Kiệt vội đẩy Hà Chí Bình lui lại phía sau lưng, tay trái đồng thời tung lại một chưởng đối kháng.

Bình!....

Thù Phá Thiên “hự” lên một tiếng, sừng sững tháo lui một bước ra sau, nhìn lại Hoa Sĩ Kiệt vẫn vững vàng như cột cổ thụ.

Lão chưa kịp hoàn hồn, Hoa Sĩ Kiệt đã lắc vai xê tới quát thêm:

- Hãy ném thêm một chỉ của ta!

Tay phải của chàng theo đó nhấc lên, từ ngón giữa tủa ra một ngọn Thiên Cơ, xè xè réo gió xô đến đối phương.

Vừa thấy chỉ kinh của chàng thoát ra, Thù Phá Thiên vội vã quay người lắc xa hơn ba trượng...

Hoa Sĩ Kiệt cấp tốc phóng theo, Thù Phá Thiên chỉ đợi có thể, tay áo phất lên, một vầng ngân quang ánh lên như mưa bạc không bay về hướng Hoa Sĩ Kiệt mà tập tới Hà Chí Bình.

Đã lỡ đà, Hoa Sĩ Kiệt tự biết khó thể tiếp ứng, chàng hấp tấp kêu lên:

- Hà đệ mau tránh!

Chẳng đợi Hoa Sĩ Kiệt gọi thêm tiếng thứ hai, Hà Chí Bình vội tràn mình sang một phía vừa vụn luồng mưa bạc lướt vèo sát bờ sông.

Lưu Hạ Huệ chụp ngay cơ hội cố nhịn đau, bất thành linh tống ra một chưởng vào lưng chàng.

Hà Chí Bình chỉ lo tránh phía trước nào cảnh giác được phía sau, lãnh trọn ngọn chưởng chí mạng của lão Huyết Ma Giáo Chủ, “hự” lên một tiếng nặng nề và nhào ngược ra phía sau năm bước.

Hoa Sĩ Kiệt gầm lên:

- Lũ Huyết Ma Giáo chúng bay toàn là đồ đáng chết!

Một ánh sáng xanh vụt loé lên chấm ngang câu nói, thanh kiếm độc trên tay chàng đã tủa xuống một chiêu “Xạ Nguyệt” như chiếc cầu vòng chụp

xuống đối phương...

Thù Phá Thiên đã mục kích qua kiếm thuật lợi hại của chàng, dám đầu đỡ thẳng, vội vã hồi bộ tháo lui....

Hoa Sĩ Kiệt giở ngay thân pháp “Độn Ảnh Mê Tông” người chàng thoát đi như biến...

Thù Phá Thiên chợt thấy trước mặt mình bóng người hoa lên và đối phương bỗng mất dạng liền...

Lão lập tức cảnh giác quay đầu, vừa kịp thấy một ánh sáng xanh lia nhanh trước mắt...

Tự hiểu nếu kéo dài thêm trận cuộc, mạng sống lão khó bảo toàn, lão lắt nhanh người tránh qua thế kiếm, đoạn đánh tới ra một chưởng và tung mình tẩu thoát.

Hoa Sĩ Kiệt cười khẩy một tiếng:

- Mi định chạy đâu?

Tay kia liền theo đó vỡ ra một ngọn “Thất Cầm Trảo” tựa sét bắn vào lưng lão Phó Giáo Chủ Huyết Ma.

Thù Phá Thiên chưa chạy đi được mười bước, trảo phong đã ập tới hậu tâm, lão chỉ kịp rú lên một tiếng và rũ người xuống, máu tươi vọt trào ra thất khiếu, chết liền tại nơi.

Lưu Hạ Huệ biết khó thoát thân, bậm môi liều lĩnh, thừa lúc Hoa Sĩ Kiệt sơ ý, lão dốc toàn chân lực vào nửa thanh kiếm gãy còn lại trên tay, phóng vút vào lưng Hoa Sĩ Kiệt.

Chợt nghe tiếng gió kình rít vèo sau lưng, Hoa Sĩ Kiệt vội xoay nhanh

người lại, thanh độc kiếm đồng thời loang trước mặt một vòng hộ che thân thể.

Sau tiếng “kinh coong” của sắt thép chạm va, nửa thanh kiếm gãy nọ bị chém rơi xuống đất, thân hình chàng gần như cùng một lúc bắn tới sát đối phương, ngọn Thất Độc Thần Kiếm lại tung ra một chiêu tuyệt kỹ...

Lưu Hạ Huệ vốn đã thọ thương, trước thế kiếm dữ dằn dám đầu đỡ thẳng, cấp tốc bắn xéo người sang một phía tránh đòn.

Không ngờ tốc độ của thế kiếm của Hoa Sĩ Kiệt lại nhanh trên sự ước đoán, một tiếng véo rợn người lướt sát mang tai, tiếp theo đấy lão cảm thấy đầu vai nhói đau vừa lành lạnh...

Một bên mảng vai lẫn cả cánh tay đã theo ánh kiếm rơi phịch xuống nền đài....

Giữa lúc chàng định xông lên, bồi thêm một nhát cuối cùng, chọt từ đầu góc phải Liễu Hận Đài, năm bóng người cùng phóng ra đứng giăng ngang trước mặt.

Hoa Sĩ Kiệt vội hồi bộ định thần, năm kẻ vừa đến kia là Xà Hà Tiên Tử, Quỷ Bảo Chúa Hùng Phong, Phó Bảo Chủ Thượng Quan Anh, và hai nhân vật của Hoành Sơn Tứ Quái:

Hỗn Thế Nhất Lang cùng Diêm La Tứ Nương.

Thấy năm người cùng xông đến một lượt, chàng hiểu ngay là bọn họ đã ngầm sắp đặt chuyện liên tay đối phó với mình, chàng bật cười lạnh, quát to:

- Cả năm người cấu kết liên tay, thật hạp với hảo ý của tại hạ, khỏi phải phí thời giờ kết liễu từng tên!

Xà Hà Tiên Tử nhếch môi âm trầm:

- Ranh con chết đến nơi mà còn lớn lối!

Chủ nhân Băng Quốc vụt vỗ ghế đứng dậy hét to:

- Năm người định phá quy lệ giao đấu của Liễu Hận Đài à?

Hoa Sĩ Kiệt vội quay lại vòng tay thủ lễ:

- Xin lão tiên bối cứ cho họ tự tiện, vẫn sinh tính rằng năm tên này chẳng làm gì nổi vẫn sinh.

Diêm La Tứ Nương đôi mắt quái long lên trắng dã:

- Khốn con đừng quá hợm mình, hãy nhìn kỹ chúng ta là ai đã.

Miệng thốt xong, người đã bắn tới song chường cùng nhấc lên ngang ngực và đẩy vút ra....

Hoa Sĩ Kiệt nhắm tính tình thế trước mặt, càng nhanh tay càng đỡ phí chân nguyên, hạ được một tên là đỡ đi một mối lo cho bản mệnh...

Ý đã quyết, sát khí đã bùng lên sắc mặt, chàng rống to một tiếng và nhấc người tuốt lên cao, thanh độc kiếm từ trên búa xuống...

Một chiêu “Xạ Nguyệt” vừa dứt khỏi, kiếm phong chiêu “Đồ Long” đã tiếp nối như sóng cuộn...

Diêm La Tứ Nương chợt cảm thấy kiếm khí ùn ùn như thác lở sóng tràn, mù kính hoàng thất sắc từng bước từng bước giạt lùi, quên mất chuyện phản công.

Hoa Sĩ Kiệt thân ảnh linh ảo tựa ma quái bám sát theo bên, tay chỉ tung

ra giống điện chớp điem nhanh vào “Linh Đài Huyet” của mục tử quái của Hoành Sơn.

Diêm La Tứ Nương sau một tiếng rên thảm thiết, ngã dúi xuống đất nằm im không cử động.

Xà Hà Tiên Tử chợt phát tay thành một cử chỉ như hạ lệnh, Hồn Thế Nhất Lang, Quỷ Bảo Chủ và cả Phó Bảo Chủ cùng đồng lên một tiếng hét long trời, sáu ngọn chưởng kinh với tất cả công lực của ba người đồng lúc dốc ra như ngọn thác trút ngược chiều....

Không thể ngờ đối phương lại hành động một cách vô sỉ như vậy, Hoa Sĩ Kiệt không sao kịp thời phản ứng hay tự vệ, đành vận công đưa lưng hứng chịu sáu ngọn chưởng tốc tới....

Bình!....

Thân hình chàng như chiếc diều gặp gió, nhào lộn luôn mấy vòng và rơi xa ngoài năm thước!

Quần hào trên Băng đài đều kinh hoàng tái sắc, bỗng từ bốn hướng góc đài cùng bắn nhanh ra bốn bóng người nhỏ nhắn lao đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt và đồng loạt đưa tay nâng chàng dậy....

Cả bốn đều là thiếu nữ suýt soát tuổi nhau và mỗi người một vẻ diem kiều tuyệt thế, trên khuôn mặt hoa không hện cùng ngần lệ long lanh.

Bốn nàng ấy không ai khác hơn là Hạ Oanh Oanh, Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân, và Trịnh Bội Hà.

Hoa Sĩ Kiệt qua một giây vận khí điều công, lập tức đứng phắt dậy lên vòng tay cảm tạ:

- Cám ơn chư vị đã quá lo, tại hạ nhờ chiếc Tử Ngọc Bảo Khâm trên

người, nên chẳng hề chi cả.

Quần hào vì không rõ được nguyên do, bỗng đứng thấy chàng trở dậy gợn gàng, không khỏi lại một phen kinh dị.

Xà Hà Tiên Tử chợt thét vang:

- Tạ Trinh Trinh, ba con điên hay sao mà đến trợ sức cho địch, mau trở sang đây giúp sư phụ hạ sát tên khốn ấy!

Tạ Trinh Trinh trù trù đôi lúc, ngẩng mặt nhìn Bạch Vân Vân cùng Trịnh Bội Hà như thăm hỏi ý kiến.

Hai nàng đồng lắc đầu ra dấu ý bảo đừng, Xà Hà Tiên Tử thấy ba tên đồ đệ chẳng tuân lời sư phụ, nư giận càng bùng bùng lên óc, xông tới một bước quát to:

- Ta giết chết ba tên phản đồ lũ mi trước, sau đây sẽ kết liễu tên khốn bất hiếu kia!

Dứt lời, bà nhích người tiến đến cạnh Tạ Trinh Trinh, nhưng chân vừa chớm bước, người bịt mặt áo vàng từ nãy giờ đứng im một góc đài, khoanh tay nhìn trận cuộc, bỗng cười lạt một tiếng và bắn vút đến nơi.

Xà Hà Tiên Tử giật mình khựng lại, nhấc cao tay chưởng phòng hồ, trầm trầm buông giọng:

- Mi là ai?

Người bịt mặt cất tiếng cười sắc lạnh:

- Cho đến tôi mà Giáo Chủ cũng không nhận ra à?

Tay nhẹ nhẹ kéo vuông lụa che mặt xuống để lộ dung nhan diễm lệ

tuyệt trần...

Xà Hà Tiên Tử sững sờ tháo lui một bước:

- Phan Quyên Quyên!

- Phải! Chắc bà không khi nào ngờ, một kẻ bị bà hủy đi dung nhan, còn điểm cả Ngũ Âm Tuyệt Mạch lại có thể sống sót lành lặn như bình thường?

Sự kinh ngạc tuyệt cùng đã khiến Xà Hà Tiên Tử lặng người quên cả đối đáp.

Hoa Sĩ Kiệt không dẫn được mừng rỡ gọi lên:

- Quyên muội hãy nhường bà ta cho tiểu huynh thanh toán trước mối thù sâu giết cha huỷ phái!

Tay chàng đã loang tròn thanh độc kiếm xông xộc tiến lên...

Xà Hà Tiên Tử mắt loé ngời lửa giận, mím môi vận đầy công lực vào song chưởng đẩy rút ra.

Bùng! Bùng!....

Kiếm khí chạm phải luồng chưởng kinh vang lên hai tiếng nổ như núi rung đất động. Cả hai cùng tháo lui một bước ra sau, chứng tỏ công lực đôi bên ngang ngửa cân đồng.

Hai đấu thủ vốn là mẹ con đồng chung huyết thống, lại bắt đầu xốc tới xáp trận trong thế kẻ mất người còn...

Trong khoảnh khắc cả hai đã giao tay đủ mười hiệp, mỗi đòn chiêu lối đánh đều là tuyệt học phi phạm, một chút sơ hở chậm tay, kể như là mất

mạng.

Xà Hà Tiên Tử càng kéo dài trận chiến càng thất sắc lo âu, thâm hiểu nếu không sớm liệu đường thoát thân, tất càng nguy nan khó trở...

Chỉ còn cách tốc chiến để may ra thủ thắng hoặc sớm đào vong...

Ý niệm vừa thoáng lên, Xà Hà Tiên Tử vội thu ngay thế công, tay chưởng vội kéo lên trước ngực để cản...

Lòng bàn tay bà bỗng càng lúc càng đỏ rực tợ than hồng và một luồng khí nóng từ từ bốc thành khói đỏ cuồn cuộn bắn nhanh về phía chàng trai.

Hạ Oanh Oanh lo lắng gọi to:

- Kiệt huynh mau vận ngay Băng Hà công lực đối kháng kẻ nguy.

Hoa Sĩ Kiệt vội y lời vận tụ chân nguyên chuyển thành khí lạnh, một luồng sương trắng theo cửa miệng cuồn cuộn toa? ra, đôi ánh mắt cũng bắn ra hai luồng lãnh quang lạnh buôn buốt.

Đôi bên từ thế công quyền chưởng đã tiến dần vào cuộc so tranh nội lực hiểm hung...

Kình lực một dương một âm thi nhau chạm va nổ lên “bùng bùng” chẳng ngớt...

Tuyết băng qua sức dồn ép của hai luồng nội lực kình mãnh vô song ấy thi nhau rải vụn và bắn tung bốn phía!

Tia hồng quang cùng làn sương trắng quay vờn, cuộn xoáy vào nhau, một lúc sau luồng hồng quang dần dần nhạt sắc, Xà Hà Tiên Tử vàng trán lấm tấm mồ hôi, tỏ vẻ là đã có phần núng thế hơn.

Khẽ đảo mắt nhìn quanh trận diện một lượt, Xà Hà Tiên Tử chột thâu nhanh “Nhật Quang Thần Chưởng” và quay quắt người phóng rời trường đấu.

Hoa Sĩ Kiệt cấp tốc phi thân vọt theo quất lên như sấm động:

- Chạy đâu?

Tay chàng theo đó nhấc lên, một ngọn “Thất Cầm Trảo” tựa như vuốt quỷ từ trên chụp xuống...

Xà Hà Tiên Tử rống khẽ một tiếng và ngã chúi tới trước gượng tung mình trỗi dậy nhưng chỉ vài bước lại loạng choạng té ngay trở xuống...

Hoa Sĩ Kiệt vội lắc vai tiến lên, chân đạp ghệt lưng bà, ngọn độc kiếm trên tay theo đó hạ nhanh...

Xà Hà Tiên Tử chột quay mặt lại, buông lên tiếng than áo não:

- Con, mẫu tử thâm tình, con nữ cầm kiếm giết mẹ được sao?

Lời than ấy như một luồng điện xúc cảm chạy luồn vào tâm tư não tủy chàng trai, Hoa Sĩ Kiệt chột nghe lòng mình thắt lại, ngọn độc kiếm trên tay từ từ buông xuôi theo những nỗi niềm bất chợt...

Chàng quất lên trong tiếng nấc cố chế dằn:

- Đi.... đi ngay khỏi chỗ này!

Hỗn Thế Nhất Lang và Quỷ Bảo Nhị Sát thấy sự thảm hại của Xà Hà Tiên Tử, không ai bảo ai cùng vội vã băng mình cầm cổ chạy chẳng dám ngoái lại....

Xà Hà Tiên Tử chậm chậm đứng lên, qua ngọn “Thất Cầm Trảo” được dốc theo bằng tất cả chân nguyên công lực Băng Hàn của Hoa Sĩ Kiệt đã khiến bà nửa bên người thành tàn phế, công lực chẳng còn...

Khẽ quay đầu như để thu nhận lần chót hình ảnh đứa con máu mủ mà bà đã nhẫn tâm vứt đi từ lúc mới rời bụng mẹ, rồi lại bao phen vì tham vọng bốc mờ thiên năng, bà đã cắn răng chối gạt mọi tình thương mong hãm hại cho chàng phải chết... để rồi.... để rồi nhận lấy hậu quả nào nề mà mình đã gây rắc bấy lâu nay....

Hai dòng lệ nóng chân thành hối hận của người mẹ, bất chợt trào tuôn khỏi khoé mắt và lăn dài sau vương lụa trắng che khuất khuôn mặt tuy quá tuổi xuân xanh nhưng vẫn còn vương đọng những nét diễm kiều xao động tim người....

Rồi đột nhiên bà vớ tay ra sau, rút nhanh thanh kiếm báu Xà Yêu sau lưng trở dốc đầu kiếm đâm lút vào cổ mình...

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng kinh hoàng, vội nhảy bổ tới nhưng đã muộn...

Xác thân người mẹ nghiệt ngã đã lịm rữa giữa vòng tay chàng. Trong tiếng máu tuôn trào ồ ộc theo vết kiếm sâu, chàng vẫn nghe được giọng thều thào nghe như tiếng gió của mẹ mình:

- Con... con tha lỗi....

Hoa Sĩ Kiệt chỉ còn biết gục đầu lên xác thể lạnh dần của Xà Hà Tiên Tử mà khóc sặc từng hồi....

Chàng khóc cho những cái chết thâm thảm của mẹ của cha, mà cũng chính đang khóc cho số phận hẩm hiu cô độc của mình...

Hạ Oanh Oanh, Phan Quyên Quyên, Tạ Trinh Trinh, Bạch Vân Vân, và Trịnh Bội Hà đứng vây quanh đây, cúi đầu lặng lẽ ngậm ngùi không một

ai dám tiến lên an ủi....

Chủ nhân Băng Quốc nhẹ rời khỏi ghế, bước đến vỗ nhẹ vào vai chàng, buồn buồn cất tiếng:

- Thôi con ạ! Khóc than lắm cũng không làm mẹ con sống lại được. Luật trời bao giờ cũng rất công bằng, đây cũng là hậu quả không hay mà mẹ con đã gieo rắc. Cơ đồ Băng Quốc của già rất xứng đáng giao cho con quản đốc...

Bà ngưng lại đôi phút liếc nhanh sắc diện của chàng, đoạn trở tay vào hướng năm thiếu nữ chậm rãi tiếp lời:

- Tuy con đã mất đi một tình mẹ, nhưng trên đời vẫn còn bao niềm yêu thương, chân thật đang đợi chờ ở con kia kìa, con chớ phụ lòng họ, con nhé!

Hoa Sĩ Kiệt gạt sơ dòng lệ thảm, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt chàng bắt gặp mười tia mắt nồng ấm của năm nàng đang chiếu lại phía mình, như sốt chia, như an ủi....

Một nguồn phấn khởi chợt len lên giữa những ý niệm bi thương chán chường, môi chàng bỗng thoáng nhẹ nụ cười qua nước mắt, đầu chàng nhẹ gật như biểu lộ sự cảm tạ cùng chủ nhân Băng Quốc, và cũng để cảm tạ những tấm tình thăm thiết của năm kẻ yêu chàng!

Bạn đang đọc truyện *Ma Nữ Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.